Zinaida GANE

Selia
principesa luminii

OPERA OMNIA
ROMANUL DE AZI

TIPO MOLDOVA

Zinaida Gane

Selia principesa luminii

Colecţia OPERA OMNIA
romanul de azi

Redactor: Aurel Ştefanachi

Coordonator serie: Valeriu Stancu

Coperta și tehnoredactare: Andrei Ştefanachi

tablou pe coperta I: Sergiu Burlacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

GANE, ZINAIDA
Selia principesa luminii / Zinaida Gane. - Iaşi : Tipo Moldova , 2014
ISBN 978-606-676-473-5

821.135.1-31

© Tipo Moldova

Editura TipoMoldova este recunoscută academic de Consiliul Național al Cercetării Științifice pentru domeniile filologie (PN-II-ACRED-ED-2012-0285) și istorie și studii culturale (PN-II-ACRED-ED-2012-0355).

Iaşi, 2014

Editura ***Tipo Moldova***,
E-mail: office@tipomoldova.ro

www.tipomoldova.ro

Zinaida Gane

Selia principesa luminii

roman de fantezie

Colecţia OPERA OMNIA
romanul de azi

TIPO MOLDOVA

Zinaida Gane

Selia - principesa luminii

La poalele unei păduri seculare, într-o zonă ocolită de marele artere stradale, se înălţa, în mândră singurătate, o casă. Maiestoasă şi inundată de flori, părea un mic castel din poveste, care-şi ascundea tainele în spatele unui gard din piatră, înalt de 2 metri şi împodobit cu trandafiri căţărători, ce-şi slobozeau ramurile doldora de flori albe şi vişinii peste marginile zimţate, stârnind curiozitatea puţinilor trecători. O linişte enigmatică domnea în împrejurimi, doar din când în când se auzea glasul pădurii îmbrăcate în straie de primăvară.

Cinci zile în săptămână, pe la 6 dimineaţa poarta masivă din metal se deschidea şi o maşină de culoare argintie ieşea încet, condusă de un bărbat de vârstă mijlocie, cu faţa tristă şi îngândurată. Era Lucian, un cunoscut profesor universitar de filozofie, supranumit de către studenţi „eternul nefericit”.

Nimeni nu cunoştea adevăratul motiv al tristeţii, puţini fiind cei care se încumetau să se strecoare pe furiș în lumea interioară a profesorului. Deşi stimat pentru inteligenţă şi talent, profesorul Lucian nu avea prieteni, nu aducea în casă oaspeți şi nu accepta invitaţii, refuzându-le cu un zâmbet nevinovat, care-i dezarma chiar şi pe cei mai temerari doritori de a-i cunoaşte tainele. Era pentru toţi o enigmă greu de pătruns, o enigmă care, deşi stârnea curiozitatea, nu stimula şi dorinţa de a pătrunde abuziv în lumea interioară a „eternului nefericit”.

În acea zi ordinară de primăvară profesorul Lucian şi-a parcat maşina în spatele blocului principal al Universităţii. Cu paşi timizi şi privirea aţintită în podea, a traversat holul luminat de razele blânde ale soarelui de mai, a urcat scările până la etajul doi şi s-a oprit pentru câteva clipe în faţa uşii masive a auditoriului 10. A inspirat adânc aer în piept, de parcă ar fi dorit să lase în coridor povara tristeţii, şi a intrat. La apariţia lui în auditoriu s-a lăsat o linişte de gheaţă, 60 de perechi de ochi fixându-l parcă hipnotizaţi de o putere miraculoasă.

- Bună dimineaţa, rosti Lucian cu voce scăzută, alunecând cu privirea absentă peste feţele curioase ale studenţilor. Astăzi vom vorbi despre „amurgul zeilor”, sau atitudinea ostilă a societăţii moderne faţă de ideea de adevăr absolut. Pentru început vom încerca să pătrundem în esenţa noţiunii de adevăr absolut, pentru a înţelege de ce filozoful german Friedrich Nietzsche a declarat că „Dumnezeu e mort” şi că „noi l-am omorât”.

A urmat pauza aşteptată cu nerăbdare de cei prezenţi în auditoriu, pauză în care se producea acel miracol al transfigurării, care devenise de mult timp subiectul preferat, dar şi controversat, al discuţiilor din mediul studenţesc. O mână nevăzută părea că trage de pe chipul „eternului nefericit” vălul tristeţii şi însingurării, descoperind treptat o altă ipostază a profesorului Lucian. Încet-încet tristeţea şi melancolia se topeau asemeni întunericului destrămat de razele matinale ale soarelui. Chipul profesorului se însenina. Ochii, de un albastru violet, căpătau o strălucire misterioasă, iar buzele-i schiţau un zâmbet atât de seducător, încât feţele înţepenite în aşteptare ale studenţilor se relaxau, în auditoriu instalându-se o atmosferă caldă, care favoriza armonizarea intelectului cu sufletul.

Lucian își trecu uşor mâna prin păr şi, cu voce clară şi puternică, își începu discursul. O linişte copleşitoare domnea în aulă. Doar vocea profesorului făcea tăcerea să vibreze asemeni aerului care străbate coardele vocale. 45 de minute se consumară de parcă ar fi fost un vis purtat de aripile fanteziei până în cele mai îndepărtate colţuri ale unei imaginaţii bogate, studenţii sorbind cu nesaţ fiecare cuvânt

rostit de către profesor. Expunerea era atât de captivantă, încât, la auzul soneriei, nu s-a mişcat nici un muşchi de pe feţele concentrate ale tinerilor. Profesorul Lucian își întrerupse brusc discursul și alunecă cu privirea peste chipurile înțepenite ale studenților.

- Vă rugăm să continuaţi, domnule profesor, sparse deodată tăcerea o voce piţigăiată, care răsună ca un clinchet de clopoțel din cel mai îndepărtat colț al sălii.

- Cine mă roagă? Dumneata sau toţi cei prezenţi în aulă? întrebă Lucian, plimbându-și lent privirea peste fețele concentrate ale studenților, parcă dorind să pătrundă în subconştientul fiecăruia din cei prezenţi în auditoriu.

- Toţi vă rugăm, răsunară în cor 60 de voci.

- Trebuie să înţeleg că toţi doriţi să vi se administreze în continuare hrană pentru intelect şi suflet? Dar cum rămâne cu cea de-a treia substanţă, pe care Platon a numit-o individul-unul şi care, cred eu, trebuie să facă şi mişcare, să bea puţină apă şi să-şi astâmpere foamea?!

- Să ştiţi, domnule profesor, că suntem gata să privăm încă pentru 45 de minute individul de drepturile sale, dacă şi dumneavoastră doriți să procedaţi la fel. Îi vom acorda individului din abundenţă aceste drepturi mai târziu, murmură, zâmbind șiret, o tânără oacheşă, care-şi sprijinea cochet bărbia în palmă.

Profesorul Lucian își opri pentru câteva clipe privirea pe fața smeadă a fetei, apoi își continuă expunerea la fel de inspirat, încât alte 45 de minute se scurseră pe neobservate. Cu doar câteva minute înainte ca soneria să anunţe sfârşitul lecției, profesorul își întrerupse prelegerea, adresând celor prezenţi tradiţionala întrebare:

- Aveţi întrebări?

- Aş avea o întrebare care nu ţine de subiectul prezentat astăzi, se auzi o voce care venea din fundul auditoriului.

- Aş putea şi să-l vad pe temerar? întrebă Lucian, vădit intrigat de cele auzite.

Un tânăr blond, de statură medie şi constituţie atletică, se ridică în picioare şi ieşi în mijlocul auditoriului.

- Sigur, domnule profesor, de ce nu?! Sunt Liviu, colegul de şcoală al Seliei, fiica dumneavoastră. Mi-ar face plăcere s-o revăd, să polemizez cu ea, aşa cum obişnuiam să facem pe când eram elevi la liceul „Ion Creangă”. Ştiţi, Selia a fost liderul clasei noastre. Ne-a întristat mult plecarea ei după clasa a 11.

La auzul acestor cuvinte vălul tristeţii se reaşeză brusc, ca o ceață sumbră, pe faţa profesorului, ochii lui redevenind acel abis de nepătruns, care hipnotiza şi înspăimânta auditoriul. În câteva secunde din fascinantul şi temerarul profesor Lucian nu a rămas decât un personaj strivit de povara unei misterioase dureri. Studenţii îl priveau încremeniţi, de parcă ar fi aşteptat dezvăluirea unei enigme, în timp ce aula se scufundă într-o tăcere glacială. Cu o mișcare obosită a mâinii, profesorul Lucian își luă geanta şi, cu pas de somnambul și privirea ațintită în podea, părăsi auditoriul fără să spună un cuvânt.

xxx

Amurgul se furişa prin geamul întredeschis în camera Seliei, o tânără de 20 ani, care, întinsă pe un pat de dimensiuni impresionante, privea absentă spre cer. Din când în când buzele-i schiţau un zâmbet de o tristeţe devastatoare, un zâmbet propriu doar unei persoane pentru care fericirea nu este o realitate, ci doar un vis irealizabil. O resemnare durută se contura pe chipul acestei copile, cu care ursitoarele au fost foarte generoase, dar şi necruţătoare. Generoase, deoarece Selia era de o frumuseţe divină. Doi ochi enormi, de un albastru intens, umbriţi de gene lungi şi dese, un nas subţire şi drept, o pereche de buze frumos arcuite şi senzuale, o frunte înaltă şi un păr bogat de culoarea razelor aurii ale soarelui, care armoniza cu pielea-i fină şi albă ca neaua proaspăt aşternută pe câmpie, şi un corp sculptat perfect veneau să completeze intelectul şi bogăţia spirituală a copilei.

Deşi a fost de mică iubită şi admirată de toţi, Selia nu a căzut pradă orgoliilor, impresionând prin modestie şi inteligenţă. Toţi îi preziceau un viitor strălucit, dar... nu a fost să fie aşa, deoarece destinul, pe lângă inteligenţă şi frumuseţe divină, i-a hărăzit o existenţă searbădă şi plină de suferinţă. La 17 ani a fost lovită de o boală misterioasă, care a ţintuit-o la pat, spulberându-i visele şi transformând-o într-o statuetă însufleţită. Deși părinții au dus-o la cei mai renumiți medici, nimeni nu a fost în stare să-i pună vreun diagnostic, sau să-i dea un tratament. Din ziua când enigmatica boală a transformat-o într-o statuie vie, viaţa ei a devenit un calvar, o durere sfâşietoare, pe care Selia se încăpăţina s-o înfrunte de una singură, închizându-se în lumea ei interioară cu 10 lacăte, pe care nici tatăl ei, Lucian, pe care Selia îl adora și îl stima mult, nu reuşea să le deschidă.

În acea seară minunată de mai gândurile-i rătăceau departe de lumea reală, pe meleaguri feerice, unde nu există durere, nefericire şi ură şi unde ea, prizonieră a destinului crud, nu avea voie să stea. Absorbită de gânduri triste, Selia nu auzi când în dormitor intră Lucian. Alunecând ca o umbră în semiîntunericul încăperii, profesorul se opri lângă patul din mijlocul camerei.

- Te salut, principeso. E o seară superbă. Luna e plină și stelele au început să licărească palid pe cerul care în curând îşi va lua rămas bun de la ultimele raze ale soarelui. După masă îţi propun să facem o scurtă plimbare spre pădure. Mireasma salcâmului înflorit şi sunetele tainice ale pădurii îţi vor oferi clipe frumoase, zise Lucian, sărutând-o pe frunte.

La auzul vocii profesorului, Selia tresări. Revenind din lumea viselor, îl fixă îndelung cu privirea, chinuindu-se parcă să pătrundă în esența cuvintelor.

- Chiar crezi că o plimbare spre pădure ar putea să-mi facă bine? murmură într-un târziu copila, continuând să-l fixeze cu o privire mai tristă decât tristețea.

- Ştiam că-ţi place să admiri cerul înstelat şi să asculţi vocile pădurii în luna mai. De ce să renunţi la ceea ce te face fericită. Să mergem, vei avea parte de clipe superbe, clipe pe care ţi le poate dărui doar cerul şi pădurea la sfârşit de primăvară, răspunse cu voce stinsă Lucian.

- Nu te supăra, tată, dar... nimic nu-mi mai poate dărui clipe fericite. Doar singurătatea şi izolarea de lumea externă mi-au mai rămas drept consolare. Singurătatea şi visele sunt astăzi cele mai bune prietene ale mele. Dacă mă lipseşti şi de ele, nu mai are rost să exist, deşi... cred că şi cu ele existenţa mea searbădă este inutilă, zise Selia cu vocea tremurândă.

- De ce oare omul, pe care l-am admirat întotdeauna pentru inteligenţa sa, nu vrea să mă înţeleagă? De ce-mi provoacă atâta durere tocmai el, cel care ar trebui să ştie că singurătatea este unica stare care-mi mai poate oferi o motivare a necesităţii de a accepta această existenţă ca pe o realitate

amară? Chiar nu înţelege că sufletul meu agonizează şi nu mai doreşte să asculte raţiunea? se chinuia Selia să înţeleagă de ce tatăl ei seară de seară încerca s-o convingă că stelele, luna, pădurea, ploaia, copacii înfloriți ar mai putea să-i mângâie sufletul care abia de mai reuşea să înfrunte disperarea.

În cameră se lăsă o linişte apăsătoare. Lucian stătea pierdut lângă pat, fără să ştie cum să procedeze şi ce să spună. După câteva lungi minute de tăcere, Selia, mai mult pentru sine, șopti:

- M-ar durea mult să revăd frumuseţea care nu mai străluceşte pentru mine. Eu nu mai aparţin acestei lumi, sunt un element inutil, pe care natura doreşte să-l trimită în lumea umbrelor nefericite. Tu, deşi înţelegi acest lucru, încerci fără succes să mă convingi, ori poate să te convingi, că viaţa ar putea să-mi mai ofere ceea ce, evident, mi-a refuzat pentru totdeauna. Te rog să nu te mai căzneşti să-mi demonstrezi că imposibilul mai poate deveni posibil. Ştii doar că nu sunt o stupidă şi adevărul a fost pentru mine întotdeauna o valoare pe care am apreciat-o mult.

Lucian schiţă un zâmbet vinovat. Mângâind cu mâna tremurândă creștetul copilei, zise, reușind cu greu să-și stăpânească disperarea:

- Nu te supăra, principeso, am vrut doar să mă bucur puţin de compania ta, să discutăm ca altădată, dacă-ți mai amintești, despre toate şi despre nimic, despre frumos şi despre deşertăciune, despre fericire şi despre tristeţe. Chiar dacă mă doare, voi încerca să-ţi respect decizia de a te izola de deşertăciunea existenţei materiale şi de a te retrage în lumea viselor neîmplinite. Tu eşti copila mea şi nimeni, mai bine decât mine, nu te cunoaşte. Sigur că îmi dau seama că strădaniile mele sunt inutile, poate chiar ridicole, însă dragostea paternă e mai puternică decât raţiunea pură. Te rog, încearcă să mă înţelegi şi nu mă judeca prea aspru.

Selia îl privi cu milă şi, parcă dorind să destindă atmosfera, schiță un zâmbet trist.

- Nu te-am judecat niciodată. La drept vorbind, nici nu aş avea de ce sa te judec. Ai fost mereu un tată exemplar și nu porţi nici o vină pentru cele ce mi se întâmplă. Aş vrea doar să încerci să mă înţelegi şi să-mi respecţi singurătatea, murmură tânăra, privindu-l cu ochii ei de un albastru profund ca adâncurile oceanului, în care se putea citi doar resemnare și tristețe.

- Voi face tot ce-mi stă în puteri să te înţeleg şi, dacă-mi vei permite, să te susţin, zise cu voce stinsă Lucian.

Apoi, după o scurtă pauză, adăugă aproape în șoaptă:

- Doreşti să ţi se aducă cina în dormitor, sau...?

- Nu te deranja, tată, îl întrerupse Selia, nu mi-i foame, vreau doar să rămân singură.

Lucian lăsă capul în jos. Aidoma unei fantasme, lunecă fără zgomot pe parchetul din lemn de stejar spre ieşire. Lângă uşa întredeschisă zăbovi puţin, apoi se răsuci lent spre Selia şi rosti cu o voce care părea că vine de undeva, din neantul disperării:

- Mi-aş da şi viaţa să te văd fericită.

Spunând aceste cuvinte, profesorul ieși din cameră, închizând după sine uşa.

Rămasă singură, Selia se scufundă din nou în lumea tainică a viselor, fixând cu o privire absentă geamul întredeschis, prin care se strecurau razele melancolice ale lunii. Miresme îmbătătoare de salcâm înflorit pătrundeau valuri-valuri în dormitorul care, în lumina plăpândă a înserării, semăna mai curând cu un sanctuar destinat tăcerii, tristeţii şi meditaţiei. În liniștea amurgului sufletul îi depăna visul în care ea călătorea departe, într-o lume plină de mistere, o lume unde ondinele cu păr strălucitor de culoarea smaraldului se zbenguiau în ape fosforescente, iar unicornul păștea într-o poiană fermecată, cu iarbă care-și schimba culoarea. O lume unde copacii, iarba și florile radiau lumină, iar lăcrimioarele erau de culoare roz. O lume pe care ea putea s-o viziteze doar cu gândul.

- Ei, frumoasa adormită, e timpul să te trezeşti, se auzi deodată o voce melodioasă, care răsună ca un clinchet argintiu de clopoțel, pe fundalul trilurilor de privighetoare.

Purtată de imaginaţie departe de lumea reală, Selia nu reacționă în nici un fel la îndemnul acelei voci misterioase.

- Hai, ridică-te, e timpul să plecăm. Avem un drum lung de parcurs, insistă vocea, în timp ce o rază strălucitoare înainta încet spre patul copilei, împrăştiind în jur o ploaie de scântei multicolore. Asemeni unui roi de licurici fosforescenți, scânteile invadau treptat camera, transformând-o din sanctuar într-un spaţiu de basm.

Selia își duse mâna la frunte, parca încercând să alunge rodul fanteziei şi să revină în lumea reală. Irealul însă pusese stăpânire pe întreaga ei fiinţă, raţiunea continuând să rămână prizonieră a imaginaţiei.

- Trezeşte-te, am zis! Regina ne aşteaptă, se căznea enigmatica voce să smulgă fata din mrejele visării.

Selia tresări. Înțelegând în cele din urmă că vocea nu era produsul imaginaţiei, își fixă uimită privirea pe raza care se oprise doar la un metru de patul ei. Lumina era atât de strălucitoare, încât copila nu reuşea să distingă micuţa făptură care, agitându-şi nerăbdătoare aripioarele, împrăştia în jur o pulbere luminescentă.

- Cine eşti tu, cel care a îndrăznit să-mi tulbure singurătatea? murmură Selia, căznindu-se să străbată cu privirea perdeaua de lumină.

- Sunt elful Elio, mesagerul reginei Hestia, răspunse vocea.

- Mesagerul reginei Hestia? Dar... unde ești? De ce nu mi te arăţi? întrebă Selia.

- Uite-mă, sunt aici, în faţa ta, zise făptura înaripată. Întinde mâna cu palma desfăcută.

Selia întinse mâna cu palma desfăcută. Din raza de lumină se desprinse o entitate fermecătoare şi i se aşeză pe palmă, fluturând lin o pereche de aripioare străvezii, care împrăștiau în jur o ploaie de pulbere argintie.

- Acum mă vezi, nu-i aşa? zâmbi şiret făptura, îndepărtându-şi, cu un gest rapid, şuviţa de păr auriu, care-i căzuse pe frunte.

Fetei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ţinea pe palmă un personaj din poveştile pe care i le citea, pe când era copilă, înainte de somn, Lucian. Un personaj care a fascinat-o şi i-a purtat mereu visele pe tărâmurile fanteziei. Un elf cu pielea albă şi fină ca petalele de mărgăritărele. Pletele lungi, de culoarea

ultimelor raze ale soarelui care apune, se revărsau în unde line pe umerii lui delicaţi, armonizând cu straiele argintii şi micuţa sabie pe care o purta la şold. O făptură graţioasă şi fină, care ţinea în mână un minuscul clopoţel din argint.

Deşi avea în faţa ochilor o creatură în carne şi oase, Selia ezita să creadă că elful, raza de lumină, ploaia de pulbere şi clopoţelul sunt reale. Raţiunea ei se împotmolise la hotarul dintre lumea ireală a imaginaţiei și realitate. Văzând-o descumpănită, Elio se apropie în zbor de urechea ei stângă şi exclamă cu voce răspicată:

- E timpul să plecăm, regina Hestia ne aşteaptă! Hai, ridică-te din pat, nu avem timp de pierdut. Drumul e lung și timpul ne presează.

Selia își fixă îndelung privirea pe chipul elfului care-şi flutura nervos aripioarele, dând evidente semne de nerăbdare.

- Cine este regina Hestia şi de ce ar dori să mă vadă? șopti într-un târziu fata.

- Hestia este regina elfilor din Țara lăcrimioarelor roze şi a căprioarelor cu ochii violeţi. Maiestatea sa, protectoarea tărâmului luminii, doreşte să stea de vorbă cu tine. Are multe să-ţi spună şi urmează să-ţi dezvăluie o mare taină, pe care o ține ascunsă în suflet de 20 de ani. În lumea celor două tărâmuri te aşteaptă surprize neobişnuite. Drumul este lung şi plin de primejdii, iar noi avem la dispoziţie doar câteva minute de acalmie. Dacă mai zăbovim mult, riscăm să traversăm perioada furtunilor stelare și ne va fi extrem de greu să trecem prin poarta dintre cele două Universuri, zise elful cu o uşoară notă de nelinişe în voce.

- Să trecem prin poarta dintre cele două Universuri? întrebă și mai uimită fata.

- Da! dădu afirmativ din cap elful. Eu nu mă tem de pericole. Uite, vezi acest clopoţel? Mi l-a dat regina Hestia. Este un clopoţel fermecat, care ne va proteja de toate relele. Să știi că eu sunt cel mai curajos elf din regat şi vom ajunge cu bine la destinaţie. Hai, ridică-te odată din pat.

- Să mă ridic din pat, rosti cu tristeţe în voce copila. Cum aș putea să mă ridic, dacă nu-mi pot mișca picioarele de mai bine de 3 ani.

- Picioarele tale sunt perfect sănătoase, zâmbi șiret micuța făptură. Ridica-te şi te vei convinge că poți să mergi destul de bine. Haaai, fă un mic efort şi alungă spaima care s-a cuibărit în sufletul tău şi te domină.

Fluturându-și graţios aripioarele transparente, Elio zbură spre geamul întredeschis. Câteva clipe privi concentrat cerul plin de stele, apoi se apropie din nou de patul Seliei.

- Cum, încă nu te-ai ridicat din pat? Tot mai stai culcată? Ţi-am spus că avem doar câteva minute de acalmie şi, dacă pornim acum, reuşim să evităm furtunile stelare. Grăbeşte-te, nu avem timp de pierdut, exclamă agitat elful, scotocind energic în micuţa traistă pe care o purta la şold.

După câteva secunde de căutare, elful scoase din trăistuță un minuscul vas din cristal, care conţinea un lichid de culoarea chihlimbarului şi se îndreptă în zbor spre raza de lumina. Selia urmărea vrăjită fiecare mișcare a elfului. Camera invadată de pulberea ce scânteia în lumina palidă a lunii, raza sclipitoare care tăia în două întunericul și micuţa faptură înaripată îi provocau senzaţia unei dedublări a personalităţii. I se părea că pe raţiunea ei pune forţat stăpânire o altă Selie. O Selie plină de energie şi

speranţe, care ardea de nerăbdare să alerge desculţ prin iarba fragedă de primăvară, să admire cerul înstelat şi să rătăcească până în zori prin pădurea doldora de sunete misterioase şi miresme îmbătătoare. Zadarnic încerca Selia melancoliei să înăbuşe dorinţa de a evada din lumea resemnării în faţa destinului necruţător. Chemarea stelelor, a lunii, a pădurii şi a firelor de iarbă, chemarea energiei juvenile, pe care copila o refulase în subconştient, o copleşea irezistibil, făcând-o să renunţe, în cele din urmă, la luptă.

Vălul amărăciunii și al disperării începu a luneca uşor de pe chipul angelic al copilei. Buzele-i schiţau un zâmbet visător, iar tristeţea şi durerea din ochii ei enormi se topea asemeni gheţurilor măcinate de razele calde ale soarelui de primăvară. În câteva clipite din făptura detaşată de lumea reală nu a rămas decât o amintire. O fermecătoare copilă cu privirea profundă şi inteligentă, mânată de o dorinţă irezistibilă de a pătrunde în tainele unei lumi necunoscute și misterioase, s-a ridicat din pat şi, cu paşi uşori, s-a apropiat de raza de lumină.

Vădit amuzat de transfigurarea copilei, Elio zâmbi satisfăcut, apoi, cu un aer de vrăjitor experimentat, trecu de câteva ori mâna în care ţinea vasul de cristal cu licoarea magică prin raza de lumină. Examină atent licoarea, agită puţin vasul şi spuse:

- Regina Hestia mi-a poruncit să-ți dau această licoare. Trebuie s-o bei. Te va ajuta în lunga şi primejdioasa călătorie pe care urmează s-o întreprindem. Să nu te sperii de cele ce vor urma după ce vei consuma licoarea. Totul va reveni la normal imediat ce vom ajunge în palatul regal din Țara lăcrimioarelor roze şi a căprioarelor cu ochii violeţi.

Spunând acestea, elful se apropie de fată şi-i întinse vasul de cristal. Ca prin vis, Selia luă sticluţa şi, fără să stea prea mult pe gânduri, sorbi conţinutul. Imediat ce goli vasul, simţi cum licoarea îi pătrunde încet în vasele sangvine, provocându-i o puternică tensiune în tot corpul. Mâinile începură să-i tremure, picioarele păreau că i se macină asemeni unui turn din nisip, spulberat de adierea vântului, iar capul i se golea treptat de nelinişti, întrebări, nedumeriri. Deşi avea senzaţia că se prăbuşeşte într-un hău fără de margini, Selia nu s-a speriat de întunericul care încet-încet o învăluia. Fără să depună nici cea mai mică rezistenţă, se lăsă purtată de valurile tainice ale necunoscutului. Lumea reală pentru ea a încetat să mai existe, copila prăbuşindu-se în neantul uitării de sine.

Într-un târziu își reveni. Îşi simţea capul limpede şi corpul uşor ca pana de lebădă. Deschise larg ochii și privi în jur, încercând să desluşească vreun obiect care i-ar permite să înţeleagă unde se află. Totul însă era cufundat într-un întuneric de nepătruns. Disperată, copila scoase un suspin adânc și o lacrimă i se prelinse pe obraz.

- Dumnezeu a decis că locul potrivit pentru mine este neantul, unde-şi petrec eternitatea sufletele nefericiţilor. Nefericită în viaţă şi mai nefericită în eternitate! suspină copila, lăsându-se din noi pradă disperării.

Treptat însă bezna începu să se destrame. O lumină catifelată, în care se zbenguiau mii de licurici fosforescenţi, se revărsa timid în spaţiu, aducând cu sine miresme de salcâm înflorit şi triluri de privighetoare. Neantul se transforma încet într-o lume de basm, în care îşi găsesc odihna eternă doar spiritele fără de prihană.

- Sunt o ingrată, își reproşă în gând Selia. Cum am putut să cred că Dumnezeu m-a condamnat pentru eternitate să rătăcesc în întunericul disperării?! Probabil, bunul Dumnezeu a vrut doar să mă facă să înţeleg că disperarea este echivalentul torturii sufleteşti, iar sufletul torturat nu poate fi decât prizonierul beznei.

Copleşită de gânduri, Selia nu a observat când Elio s-a apropiat de ea. Elful se lăsă într-un genunchi lângă copila întinsă pe podea.

- Nu ţi se pare că e timpul să laşi visele să doarmă? întrebă elful, îndepărtându-şi şuviţa neascultătoare de păr, care-i cădea mereu pe frunte. Întârzii prea mult pe tărâmul fiului somnului şi al nopţii. E timpul să revii în lumea reală, care este mai mult decât ceea ce noi putem vedea, atinge și simţi. Trebuie doar să înveţi a observa şi a preţui frumusețea şi misterele care te-nconjoară. Încearcă să te smulgi din îmbrăţişarea zeului viselor şi dă-mi mâna să te ajut să te ridici.

Vocea răspicată a elfului o readuse la realitate. Selia își îndreptă privirea spre raza de lumină, încercând, fără succes, să dea de micuța făptură care o îndemna cu insistenţă să se ridice în picioare.

- Să fie oare elful cel care se oferă să mă ajute? Dacă cel care vorbeşte este Elio, cum îşi imaginează această făptură atât de plăpândă, atât de micuţă ca va reuşi s-o facă? se întrebă în gând copila, căutând cu privirea micuța creatură cu aripi transparente.

Elful însă parcă intrase în pământ.

- Ştiu ce gânduri te frământă, răsună din nou vocea melodioasă a elfului. Crezi că un elf atât de mic nu este în stare să ajute o fată atât de mare. Să ştii că greşeşti. Eu nu sunt chiar atât de mic şi nici tu nu mai eşti chiar atât de mare. Pune-mă la încercare şi te vei convinge că elful Elio are suficientă putere să ridice în braţe o principesă a luminii.

- Eşti foarte amabil, îţi mulţumesc, dar cred că voi încerca să mă ridic singură, exclamă puţin iritată Selia. Şiii, lungi cuvântul cu voce apăsată, te rog să nu-mi mai zici principesă.

Elful chicoti șiret și spuse:

- Cum, nu știai că ești o principesă? Principesa Selia, predestinată să devină protectoarea tărâmului binecuvântat al luminii.

Fata privi din nou spre raza de lumină. Apoi, cu o mişcare uşoară, se ridică de pe podea. Își trecu mâna prin pletele lungi și văluroase şi, după câteva secunde de ezitare, zise cu o notă de ironie în voce, fixându-şi cu privirea degetele de la picioare:

- Eşti atât de mare, încât nu reuşesc să te văd şi nici nu îndrăznesc să mă mişc, deoarece îmi este teamă să nu te strivesc.

- Cum ai putea să mă vezi, privind podeaua? Și cum îți imaginezi că ai putea să mă strivești, având piciorul mai mic decât palma mea? Ridică ochii! Uite-mă, sunt chiar în faţa ta, se auzi vocea elfului, care venea de undeva, de sus.

Selia ridică iute privirea şi... de uimire înmărmuri! Avea în faţă un tânăr înalt şi chipeş, cu plete lungi de aur, care scânteiau ca valurile mării, mângâiate de razele blânde ale astrului care apune. O fiinţă miraculoasă, îmbrăcată în straie fine, ţesute din raze de lună, care purta la şold o sabie în teacă de argint, frumos încrustată. O pereche de aripi superbe, de culoarea peruzelei, veneau să încununeze această făptură, care părea produsul muncii creatoare a unei divinităţi necunoscute dintr-o lume fantastică.

- Cine esti? întrebă tulburată copila, făcând un pas îndărăt.

- Ți-am spus doar. Sunt mesagerul reginei Hestia, elful Elio, răspunse, vădit amuzat de reacția Seliei, tânărul.

- Elful Elio? Cel pe care l-am ținut pe palmă? Nu pot să cred! Elful era micuţ de tot, iar tu eşti mare şi puternic.

- Eram micuţ când tu erai mare. Acum sunt mare când tu eşti micuţă, zise pe nerăsuflate elful, chicotind uşor.

- Nu te-nţeleg. Te rog să fii mai explicit, îl rugă fata, uitându-se la elf cu ochii larg deschiși de uimire.

- Priveşte cu atenţie în jur şi vei înţelege, o sfătui cu blândeţe elful.

Fata își îndreptă privirea spre deschizătura de dimensiuni impresionante, prin care pătrundeau razele argintii ale unei luni enorme. Îi păru ciudată luna. Neobișnuit de mare, chiar uriașă. Preț de câteva clipe rămase înțepenită, fără să-și ia privirea de la lună. Apoi lunecă cu ochii pe obiectele din cameră. Descoperi cu uimire că toate în jur erau atât de mari, încât crezu că o putere magică o teleportase într-o lume a giganţilor. Pereţii camerei păreau mai curând zidurile unei cetăţi uriașe. Patul, în care zăcuse trei ani de zile, căpătase proporţii înspăimântătore, iar gingaşele mărgăritărele din glastra de pe noptieră semănau cu nişte mici clopote suspendate în aer.

- Unde mă aflu? murmură tulburată Selia, uitându-se cu ochi plini de mirare la luna uriașă, care străpungea cu raze melancolice întunericul.

- În dormitorul tău, îi răspunse zâmbind elful. Nu mai recunoşti camera în care ai vegetat trei ani de zile?

- În dormitorul meu?! șopti și mai tulburată fata, rotind privirea în jur. Imposibil! E casa unui uriaș.

- Ba nu, e dormitorul tău, se amuza elful. Cum, nu-l mai recunoști? Uite patul, șifonierul și glastra cu lăcrimioare albe. Știi, principeso, în lumea noastră lăcrimioarele sunt de culoare roză.

Selia tăcea, continuând să alerge cu ochi plini de stupoare peste obiectele din cameră. Văzând-o descumpănită, elful zise:

-Nu ai motive să te sperii, principeso. Licoarea fermecată, pe care a preparat-o regina protectoare Hestia, te-a transformat într-o entitate de dimensiunile unei silfide. Acum eşti la fel de mică ca şi mine. Iată de ce luna, mobila, geamul, lăcrimioarele din glastră ți se par atât de mari. Precum ţi-am zis, imediat ce ajungem la palatul reginei Hestia, totul va reveni la normal. Mai bine te-ai grăbi să te privești în oglindă, să-ţi admiri aripioarele. Au fost confecționate de către Edelia, regina zânelor tărâmului luminii, din raze matinale de soare, picături de rouă şi petale de trandafir. Regina zânelor ţi le-a dăriut la naştere. 20 de ani le-a conservat protectoarea Hestia în vasul de cristal.

Selia se apropie în fugă de uriaşul şifonier de lângă pat şi se privi în oglindă. Ceea ce i se arătă privirii o făcu să scoată un uşor strigăt de uimire. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Din cristalul argintiu al oglinzii o privea un personaj din poveştile cu Ilene Cosânzene si Feţi-Frumoşi. O superbă copilă, îmbrăcată într-o rochie lungă şi vaporoasă de culoarea mării în care se oglindeşte cerul înseninat după o ploaie rapidă de primăvară. O pereche de aripi aurii transparente răspândeau în jur o pulbere care scânteia, luminată de razele lunii.

Copila privea fascinată imaginea din oglindă. Faţa ei exprima admiraţie, uimire, dar şi o imensă nedumerire. Ca să se convingă că nu visează, Selia își atinse cu mâna dreaptă obrazul, iar pe cea stângă o îndreptă spre aripioarele care fremătau uşor.

Păşind uşor, elful se apropie de fată. Atinse cu degetul arătător splendidele-i aripioare, apoi plin de admirație îi zise:

- Acum eşti o principesă zburătoare şi poţi să te înalți ca pasărea spre cer, să încaleci vântul şi, asemeni fiicelor văzduhului, să pluteşti deasupra codrilor şi a mării. Trebuie doar să fluturi mai energic din aripioare. Hai, curaj, nu avea teamă!

Fără să ezite prea mult, Selia se desprinse de podea. Fluturându-și lin aripioarele, zbură spre fereastra întredeschisă şi se aşează pe pervaz. Ridică privirea spre cer. O lume minunată se deschidea în faţa ei. O lume plină de mistere, în care luna deștăma cu raze melancolice și reci întunericul, iar stelele ţeseau din raze de argint eternitatea și o așterneau peste întreg Universul. O adiere lină de vânt îi răvăşea părul, îi mângâia obrazul, parcă îmbiind-o să se lase purtată de unda plină de miresme spre împărăția nemărginită a cerului înstelat. Fascinată de frumuseţea nopţii de mai, fata a uitat de Elio și, când tocmai se pregătea să-şi ia zborul, simți că cineva o ia de mână.

- E timpul să plecăm. Luceafărul de noapte a răsărit, zise îngrijorat tânărul. Raza de lumină ne va duce spre hotarul dintre cele două Universuri. Să mergem!

- Spre hotarul dintre cele două Universuri? întrebă Selia, întorcând privirea plină de uimire spre elf. Ce vrei să spui? Nu te-nțeleg. Despre care Universuri îmi tot vorbești?

- Lumea noastră se află într-un Univers paralel, principeso. Un Univers unde povestea pământeană devine realitate. Tu te-ai născut în lumea fermecată a celor două tărâmuri. Casa ta se află în regatul elfilor de pe tărâmul luminii. În acest Univers nu ești decât un oaspete. A venit timpul să te întorci acasă.

- Să mă întorc acasă?! exclamă și mai uimită Selia. Eu sunt acasă. Aici e casa mea.

- Ba nu, principesă Selia, casa ta este într-un Univers paralel, pe un tărâm care te așteaptă să-l salvezi, spuse elful. Te-ai născut într-o lume de basm, care astăzi este în mare pericol. Dacă nu te întorci, bezna moartă va pune stăpânire pe tărâmul luminii. Doar ție Creatorul îți va încredința puterea să salvezi și să protejezi cele cinci regate ale tărâmului luminii.

- Dacă este așa precum spui, ce caut pe planeta Terra? Cum am ajuns aici și de ce nu am rămas acasă, în lumea de basm despre care-mi vorbești?

- Regina Hestia îți va explica totul. Acum trebuie să ne grăbim.

Selia asculta vrăjită spusele elfului. Pierduse simțul realului. I se părea că se scufundă din nou în lumea viselor, că elful, aripioarele și rochia vaporoasă nu sunt altceva decât produsul imaginației ei bogate. Se ridică iute în picioare și-și duse mâna spre aripioarele care vibrau uşor. Îl fixă dezorientată pe elf. Rămase un timp tăcută, apoi, trăgând adânc aer în piept, spuse:

- Nu pot să plec fără să-mi iau rămas bun de la părinții mei, care mi-au oferit atâta dragoste și fericire. Aș fi o ingrată dacă aș pleca fără să-i îmbrățișez.

- Nu avem timp, principeso. Dacă întârziem prea mult, s-ar putea să nu ajungem la timp la palatul reginei Hestia. Dacă nu ajungem la timp, se va întâmpla o mare nenorocire. Scrie-le un bilețel de adio, o sfătui Elio, aruncându-i o privire plină de îngrijorare.

Selia rămase în nehotărâre. După câteva clipe de ezitare, rosti:

- Cum aș putea să le scriu? Fiind atât de mică, nu voi putea ține în mână condeiul.

Elful scotoci în trăistuță. Scoase de acolo un bețișor strălucitor și i-l întinse fetei.

- Încercă să scrii cu acest bețișor, zise elful. A fost făcut din creanga copacului zilei senine, care crește în pădurea fermecată a unicornului alb. Acest bețișor scrie cu litere de aur, pe care le poate vedea și citi doar cel căruia îi este adresat mesajul.

Selia luă bețișorul și-l privi îndelung, rotindu-l în mână. Apoi se apropie în zbor de noptiera pe care se afla un carnet deschis și scrise cu litere de aur: „Scumpii mei părinți, ne vom revedea neapărat. Vă îmbrățișez cu dragoste și vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine. Vă rog să nu fiți triști. Eu trebuie să plec departe. Tărâmul luminii are nevoie de mine". Imediat ce termină de scris, mesajul dispăru, de parcă nici nu ar fi strălucit câteva clipe în urmă pe fila albă. Doar o floare galbenă, ce strălucea ca aurul, rămase desenată de o mână nevăzută pe pagina carnetului. Fluturându-și grațios aripioarele, Selia zbură spre fereastra deschisă și se opri lângă Elio. Zâmbind, elful îi întinse mâna. Cu un gest ușor, fata lăsă să-i cadă mâna în mâna elfului. Ţinându-se de mâini, elful şi Selia s-au înălțat spre cer și au pornit spre raza de lumină. Imediat ce au păşit pe fascicolul luminos, raza a început a înainta rapid spre codrii seculari, lăsând în urmă casa înecată într-o mare de flori, dormitorul în care-şi găsise refugiu 3 ani de zile tristeţea, durerea și resemnarea şi pe eternul nefericit. Selia privea fascinată înainte, în timp ce imaginația o purta în lumi de basm cu zâne, unicorni și principese.

xxx

Amurgul se lăsa alene peste palatul regal din Țara elfilor, trenând intrarea în drepturi a întunericului catifelat al nopţii. De după imensa pădure de pe colinele ce unduiau în depărtare, asemeni valurilor zbuciumate de vânt ale oceanelor, se arătă discul palid și rece al lunii mici. Apoi, de după coroanele stufoase ale copacilor, care îmbrăcau colinele într-o mantie verde, sclipitoare, își anunță încet-încet intrarea în spațiul înserării luna cea mare, făcând frunzele să strălucească atât de tare, încât păreau presărate cu o pulbere argintie, luminescentă. Rostogolindu-se agale pe bolta celestă, lunile dominau misterul înserării, răspândind în jur o lumină melancolică și argintie. Lin-lin lunecau pe cerul de un albastru închis, înălțându-se tot mai sus și mai sus, luminând cu razele lor reci grădina care încercuia maiestosul palat.

Zidit din marmură albă, cu dantelării parietale, împodobite cu nestemate de culoare albastră și galbenă, palatul regal își înălța maiestos cele 8 turnuri spre stele. Turnurile semănau cu niște cristale cu cinci laturi și vârfuri ascuțite. Din două părți palatul era înconjurat de o minunată grădină. Copaci miraculoși, cu frunze lungi ca niște săbii, care-și schimbau mereu culoarea, brazi argintii, tei, palmieri, stejari, castani şi catalpe, doldora de ciorchini de flori albe, își înălțau semeț coroanele spre stele, încercând parcă să spijine cupola înstelată a cerului, care părea că se lasă tot mai jos şi mai jos, aducând cu sine liniştea binecuvântată a nopţii. Proiectate din două părți de către cele două luni, umbrelele copacilor lunecau pe iarba fragedă, ba alungindu-se și subțiindu-se, ba retrăgându-se rapid spre tulpini, până deveneau rotunde și pufoase. Pe lacul din fundul grădinii superbe lebede albe şi negre dansau valsul înserării sub trilurile a zeci de păsări multicolore şi murmurul dulce al izvoarelor cristaline, din care se

adăpau căprioare cu ochi violeţi. Pâlcuri de lăcrimioare roze, trandafiri albi, galbeni şi roşii, orhidee pestriţe şi tufe de matiolă răspândeau în aerul răcoros și proaspăt al înserării un buchet pestriț de miresme, una mai plăcută decât alta. O alee lată, pavată cu chihlimbar de culoarea laptelui gras, pornea de la poarta masivă din lemn auriu, păzită de patru grifoni cu ochi de jăratic, șerpuind printre magnoliile înflorite şi chiparoşii de baltă până la scara din marmură albă, ce ducea spre uşa principală a palatului. Doi străjeri de constituţie atletică, înarmați cu sulițe ce aruncau săgeți de foc, vegheau înţepeniţi ca niște statui de piatră de o parte şi de cealaltă a uşii masive. Străjerii purtau tunici argintii și pantaloni negri, iar pe cap aveau pălărioare cu borurile ridicate, împodobite cu pene albe strălucitoare.

O liniște adâncă pusese stăpânire pe palat. Din când în când se auzeau doar paşii grăbiți ai servitorilor, care, asemeni unor fantasme, lunecau pe scările din marmură albă, ce duceau spre etajul doi. În sala cu cămin regina Hestia şedea îngândurată pe o canapea tapisată cu mătase de culoare cafenie. Îmbrăcată într-o rochie ţesută din raze de soare şi împodobită cu mărgăritare, cu o diademă din diamante în părul blond care-i cădea în unde pe umeri, părea un înger copleşit de tristeţe şi griji. Pe frunte regina avea imprimat un crin, din care se revărsa o lumină blândă, aurie.

Regina se chinuia să parcurgă în gând traseul pe care urmau să-l străbată elful Elio şi principesa Selia. Ştia că drumul era lung şi plin de pericole, că temerarul rege Ares, suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent, a trimis iscoade în împărăția apelor şi în regatul zânelor luminii, în țara cavalerilor munţilor de smarald şi în regatul principeselor văzduhului, prin care Elio şi Selia trebuiau să treacă în drum spre țara elfilor. Şi hotarul dintre cele două lumi paralele era patrulat fără încetare de către ielele invizibile ale reginei Ariana, cunoscute în regatele Tărâmului luminii pentru magia şi abilitatea lor.

- Şi dacă am greşit când l-am trimis pe Elio să însoțească principesa până în regat? se frământa în gând regina. Poate era mai bine să încredinţez această misiune magului Argo? Nu, nu, ar fi fost prea bătător la ochi. Iscoadele lui Ares l-ar fi descoperit uşor. Și... nu ar fi putut trece neobservat de către cei din Universul paralel. I-am încredinţat lui Elio, unicul elf care cunoaște adevărul, clopoţelul magic. Sper că va reuşi să protejeze principesa. Licoarea fermecată şi darul reginei Edelia îi vor fi, la sigur, de folos... Şi dacă fata va refuza să bea licoarea şi nu va accepta să-l urmeze pe elf în Universul nostru? Va fi o catastrofă de neînchipuit pentru lumea celor două tărâmuri. Îmi voi revedea oare copila? se întreba îngrozită regina și fiori de gheață îi treceau prin tot corpul, încleștându-i inima.

Gândul că Selia ar putea să nu reuşească să se întoarcă în regatul elfilor până la miraculoasa apariție a crinului fermecat chinuia fără răgaz regina. Ştia că principesa are de înfruntat obstacolul celor 10 mii de ani, pe care doar un suflet pur, viteaz şi gata de sacrificiu în numele triumfului luminii asupra beznei moarte îl poate înfrunta, dar nu ştia dacă Selia, care crescuse departe de ţara elfilor, departe de lumea celor două tărâmuri, era capabilă să iasă, de una singură, învingătoare în marea confruntare dintre lumină şi bezna fără de viață.

Cu o mie de ani în urmă ursitoarea Reia scrisese cu litere de foc pe vârful muntelui sacru din regatul zânelor luminii, că principesa Selia, deşi predestinată să devină protectoarea Tărâmului luminii, putea să nu supravieţuiască pericolelor pe care urma să le înfrunte până în clipa apariţiei crinului fermecat. Legea supremă a spaţiului nemărginit interzicea fiinţelor cu puteri magice de pe tărâmul luminii să protejeze succesoarea care urma să preia puterile luminii la cumpăna dintre două cicluri temporale. Expusă primejdiilor și fără protecția reginei, principesa trebuia să dea dovadă de calități alese, să demonstreze că sufletul ei este locaș al înțelepciunii, iubirii și frumuseții divine și că este gata să se sacrifice în numele triumfului vieții în lumea de poveste a celor două tărâmuri.

Miraculosul crin apărea în faţa palatului reginelor din ţara elfilor o dată la 200 de ani, în ultima noapte a lunii mai, când orologiul Universului bătea ora 24. Îşi deschidea petalele doar pentru câteva clipe, lansând spre cer scântei multicolore şi răspândind în jur parfumul tainic al luminii divine. Şi tot o data la două sute de ani se năştea în familia regală a elfilor predestinata, adică principesa care, la vârsta de douăzeci de ani, devenea protectoarea celor cinci regate ale Tărâmului luminii. După câteva secunde floarea îşi închidea petalele şi dispărea la fel de enigmatic, precum apăruse, pentru alte două sute de ani, luând cu sine puterile magice ale protectoarei precedente.

Doar predestinata putea să se apropie de crin şi să se scalde în ploaia de steluţe fermecate. Doar ea putea să-şi atingă buzele de petale şi să preia puterea magică a luminii. În clipa când fecioara săruta floarea, pe fruntea ei se imprima sigiliul luminii, un crin strălucitor, care învăluia cu raze blânde noua protectoare, făcând-o invulnerabilă în faţa primejdiilor şi înzestrând-o cu puterea de a proteja timp de 200 de ani Tărâmul luminii de forţele obscurităţii.

Orele se scurgeau nemilos, asemeni nisipului din clepsidra care numără ultimele minute de viață ale condamnatului la moarte, iar mesagerii, care aveau misiunea să supravegheze hotarul Tărâmului luminii, întârziau să-i aducă reginei veştile multaşteptate. Copleşită de gânduri şi nelinişte, regina Hestia tresări, când orologiul din lemn de abanos, împodobit cu rubine, de pe cel mai înalt turn al palatului, bătu miezul nopţii. Se ridică în grabă de pe canapea şi se apropie de geamul larg deschis. Privi îngrijorată spre coline.

Noaptea intrase deplin în drepturile sale, punând stăpânire pe Tărâmul luminii. Nu se mai auzeau trilurile păsărilor şi lebedele obosite dormeau pe lacul în care cele două luni îşi oglindeau feţele palide şi reci. Doar susurul izvoarelor, ce-şi purtau alene apele pe treptele din marmură albastră spre lac, vibra melancolic în liniştea care învăluia palatul şi grădina. Natura îşi dormea în pace somnul, acumulând puteri pentru o nouă zi, pe care o visa senină şi paşnică. Nimic nu prevestea pericolul care putea să se abată asupra vieţuitoarelor din regatele Tărâmului luminii.

Regina Hestia sfredelea îngrijorată cu privirea cerul şi pădurea, încercând parcă să pătrundă în adâncul nopții, unde spera să descopere vreun semn care să-i vorbească despre Selia. Despre unica ei fiică, pe care n-o văzuse de la naștere și care putea să salveze Tărâmul luminii, sau să-l condamne la moarte şi obscuritate. Întunericul însă își țesea nepăsător pânza tăcerii, fără să-i pese de suferințele reginei. Protectoarea rămase îngândurată lângă geam, de parcă ar fi așteptat să se producă o minune. Trecu o oră care-i păru reginei o veșnicie și orologiul bătu din nou, anunțând Tărâmul luminii că noaptea continuă să fie stăpâna timpului, acoperind regatul elfilor cu vălul gri-argintiu al întunericului.

Deodată tăcerea nopții fu spartă de șoapte îndepărtate, care se apropiau încet de palat. Ca la comandă, copacii din grădină începură a fremăta uşor, şoptind din frunză în frunză mesajul pe care spiritul protector al codrilor din universul paralel îl transmitea reginei.

- Principesssaaa ssseee aprooopiiieee de hotaaarul dintreee cele dooouăăă univeeersssuri, șopteau frunzele și vântișorul trezit din somn. Principesssa va reuşşşiii să treacă fără primeeejjjdiii prin poaaarta dintre dooouăăă universssuri.

La auzul acestui mesaj, regina părăsi în grabă sala cu cămin şi se îndreptă spre camera secretă, unde de zece mii de ani protectoarele mergeau să consulte cartea-oracol a creatorului spaţiului nemărginit. Doar în momentele de mare cumpănă pentru Tărâmul luminii cartea prindea viaţă,

caligrafiind pe paginile albe cu litere de aur răspunsul la întrebările reginei protectoare. Şi doar protectoarea putea să intre în camera secretă.

Ajunsă în dreptul uşii camerei secrete, regina Hestia înclină capul pentru a fixa razele de lumină, care se revărsau din crinul imprimat pe frunte, pe lacătul de forma unui crin. În sunetele unei melodii line uşa se deschise. Regina s-a apropiat de pupitrul din mijlocul camerei, pe care era aşezată cartea-oracol. Câteva clipe rămase nemişcată cu ochii fixaţi pe coperta ferecată în aur, apoi rosti cu voce plină de îngrijorare:

- Spiritul protector al codrilor din universul paralel m-a informat că predestinata se apropie de hotarul dintre cele două Universuri. Oştenii şi iscoadele suzeranului întunericului luminescent au pătruns pe Tărâmul luminii şi stau la pândă. Dacă vor reuşi să împiedice revenirea principesei până la apariţia crinului fermecat, regii întunericului fosforescent vor invada Tărâmul luminii. Tu, care cunoşti viitorul, spune-mi: ce pericole va avea de înfruntat în drumul spre regatul elfilor principesa Selia?

Cartea se deschise încet şi pe pagina imaculată o mână nevăzută a caligrafiat: pericolul e mare. Predestinata va reuşi să traverseze cu bine hotarul dintre cele doua lumi paralele, dar va avea de înfruntat ielele invizibile ale reginei Ariana, care se ascund în regatul principeselor văzduhului, vrăjile zeului Chaos, care din turnul de granit veghează asupra regatelor tărâmului luminii, zburătorii regelui Ermo, care se ascund în regatul cavalerilor munţilor de smarald şi şerpii întunericului din ţara regelui Oralon, care stau la pândă în crestele înspumate ale valurilor mării sirenelor din împărăţia apelor.

- Ştiu că legea interzice protectoarei să-şi folosească puterile magice pentru a ajuta și proteja predestinata. Eu voi respecta cu sfinţenie legea supremă. Te rog însă să-mi spui dacă magului Argo sau reginei zânelor li se permite să-şi folosească magia pentru a proteja principesa?

- Magul Argo şi regina zânelor nu au permisiunea să protejeze predestinata. În legea supremă a spaţiului nemărginit stă scris că în amurgul ciclului temporal principesa trebuie să înfrunte toate pericolele de una singură. Doar elfului Elio i s-a îngăduit, la rugămintea ta, regină Hestia, s-o însoţească. Legea supremă nu poate fi încălcată de nimeni, a fost verdictul nemilos al cărţii.

O lacrimă ca un mărgăritar se prelinse pe obrazul reginei. Cu voce sugrumată de durere regina Hestia a adresat ultima întrebare cărţii fermecate.

- Tu, care eşti oracolul Creatorului spaţiului nemărginit și care le ştii pe toate, spune-mi: va reuşi predestinata să intre în posesia puterilor magice sau marea confruntare dintre lumină şi bezna moartă se va sfârşi cu victoria forţelor întunericului?

A urmat o scurtă pauză, care reginei i se păru o eternitate. Cartea nu-i dădea nici un răspuns, dar nici nu se închidea. După câteva minute de aşteptare, pe pagina imaculată a cărţii s-au imprimat cuvintele: „ nu sunt autorizată să-ţi răspund la această întrebare”. Şi cartea se închise.

Regina Hestia părăsi tristă camera secretă, încuind după sine uşa, şi se îndreptă spre sala cu cămin. Păşea încet pe podeaua din marmură a coridorului, măcinată de incertitudinea care punea tot mai mult stăpânire pe chipul ei. Pentru prima dată în toţi cei 200 de ani de veghe asupra tărâmului luminii se simţea pierdută şi neputincioasă. Din portretele mişcătoare, care înfrumuseţau pereţii coridorului, o urmăreau îngrijorate cu privirea reginele protectoare. 10 mii de ani ele au reuşit să asigure pacea şi liniştea în regatele Tărâmului luminii, ţinând departe forţele întunericului fosforescent. Misiunea lor însă fusese incomparabil mai uşoară, deoarece legea supremă a spaţiului nemărginit permitea protectoarelor, pe durata ciclului

temporal, să-şi protejeze fiicele predestinate, astfel fiind asigurată, din generaţie în generaţie, transmiterea puterilor miraculoase. Hestia însă a intrat în posesia puterilor magice la hotarul dintre 2 cicluri temporale şi nu avea permisiunea să-şi protejeze fiica.

Rămasă pe Tărâmul luminii fără protecţia reginei-mamă, micuţa principesă ar fi devenit pradă uşoară pentru iscoadele suzeranului întunericului fosforescent, căruia legea supremă îi îngăduia, în amurgul ciclului temporal, să împiedice predestinata să preia puterile miraculoase. Iată de ce regina elfilor, cu inima sfâşiată de durere, a încredinţat-o, la doar două zile de la naştere, reginei zânelor luminii, care a dus-o pe planeta Terra din universul paralel.

20 de ani regina a suferit în taină, visând la clipa când va putea să-şi îmbrăţişeze copila. 20 de ani lungi dorul şi grija pentru viaţa principesei i-au fost zi şi noapte umbră fidelă, imprimând pe chipul ei o tristeţe nemărginită. În toţi acești ani regina protectoare nu a avut nici o veste de la unica ei fiică. Doar spusele reginei zânelor luminii, care a asigurat-o că Marele Lup Alb, spiritul protector al pădurilor din universul paralel, s-a oferit să protejeze principesa, îi dădeau o scânteie de speranţă că va veni o zi când fiica ei se va întoarce acasă.

xxx

Era o noapte caldă şi limpede de mai, când pe sfera celestă apăru o deschizătură, prin care pătrundea o lumină plăpândă, de culoarea primelor raze ale soarelui. Părea că zorii zilei încearcă să se strecoare în spaţiul nopţii, pentru a-i afla tainele şi a-i descifra misterele. Miraculosul fenomen a durat doar două minute, după care deschizătura s-a închis şi noaptea a pus din nou stăpânire pe bolta stelară.

Mii de îndrăgostiţi de pe planeta Terra au urmărit fascinaţi fenomenul fără să-şi dea seama că deschizătura care s-a arătat pe cer era, de fapt, poarta dintre două universuri paralele. Şi nimeni nu a observat, nici chiar astronomii care supraveghează zi şi noapte bolta celestă, cum prin poarta deschisă a cerului s-a strecurat regina zânelor, purtând în braţe micuţa principesă.

Zece zile şi zece nopți a colindat regina zânelor planeta Terra în căutarea unei familii care ar fi putut să-i asigure predestinatei securitatea şi să-i ofere o educaţie demnă de o viitoare protectoare a Tărâmului luminii. A traversat în zbor munți înalți cu creste înzăpezite şi oceane cu valuri înspumate, păduri milenare şi câmpii întinse, a vizitat oraşe aglomerate şi sate înecate în verdeaţă. În cea de-a unsprezecea noapte de căutări, ademenită de mireasma ameţitoare a salcâmului înflorit și obosită de extenuanta călătorie, crăiasa zânelor a coborât la poalele unei imense păduri, care era străjuită de stejari uriași cu coroană deasă. Imediat ce a păşit pe cărarea care şerpuia spre inima pădurii, un roi de licurici luminescenţi i-au barat calea, formând în faţa ei un perete sclipitor. Regina zânelor se opri mirată lângă peretele ce strălucea intermitent.

- O creatură magică îmi barează calea. Ce-o fi dorind oare? se întrebă regina și duse iute mâna spre bagheta fermecată.

Își încordă privirea, încercând să străbată întunericul beznă care învăluia pădurea, dar nu văzu nimic suspect. Rămase nemișcată câteva clipe în fața peretelui strălucitor, cu ochii ațintiți spre desiș. Trecură câteva clipe încordate de așteptare. Deodată văzu, ieșind din inima pădurii, un uriaș lup cu blană albă, sclipitoare ca neaua mângâiată de razele lunii și cu stea strălucitoare în frunte. Uriașul animal păşea maiestos spre peretele din licurici. Apropiindu-se, lupul îi vorbi cu glas de om:

- Sunt Marele Lup Alb, spiritul protector al pădurilor de pe planeta Terra. Ştiam că vei veni. Privește îndărăt! Vezi casa fețuită cu marmură albă și împodobită cu trandafiri înfloriţi? E locul potrivit pentru predestinată. Eu voi veghea asupra ei până în ziua binecuvântată, când floarea miraculoasă va înflori.

Spunând acestea, spiritul pădurilor se retrase în întunericul adânc al nopții.

Crăiasa zânelor porni în zbor spre casa care albea, luminată de razele lunii, la vreo două sute de metri de la pădure. Ajunsă lângă poartă, Edelia scoase din trăistuţa pe care o purta la şold bagheta magică şi zise:

- Să se deschidă poarta, dacă aceasta este familia potrivită pentru a ocroti şi educa predestinata.

Poarta se deschise încet şi în fața reginei zănelor apăru un câine uriaș, care o privi fix preț de câteva clipe, dându-i prietenos din coadă, apoi porni agale spre casă. Câinele făcu câțiva pași înainte și se opri, întoarse capul, se uită din nou în ochii ei, de parcă ar fi îndemnat-o să intre și porni iarăși spre casă. Regina zânelor intră în curtea încăpătoare și păși pe aleea luminată de două rânduri de felinare. Se apropie de scările cu balustradă şi puse pruncul lângă o tufă cu trandafiri albi înfloriţi. Uriașul câine se culcă lângă copil și-și lăsă botul pe labe. Regina privi spre casă. Casa era învăluită în întuneric. Doar la etajul doi, printr-o mică fereastră deschisă, străbătea o luminiță somnoroasă. Regina zânelor îndreptă bagheta magică spre fereastra luminată şi rosti în şoaptă:

- Binecuvântată să fie această casă şi binecuvântaţi să fie cei care vor creşte şi educa predestinata. Pericolele să ocolească această familie și principesa să crească frumoasă, sănătoasă și înțeleaptă.

Apoi sărută pe frunte pruncul şi-i puse lângă mânuţă o batistuţă din mătase, pe care era brodat cu fir de aur numele Selia. Se îndepărtă de tufa de trandafiri și lin se întălță spre cer, dispărând în întunericul profund al nopţii.

După doar câteva secunde, din casă ieși profesorul Lucian. Mânat de o putere nevăzută, profesorul se apropie de tufa care-și slobozea crengile doldora de flori albe până aproape de pământ. Sub tufă, învelit în scutece din mătase, brodate cu fir de aur şi argint, dormea un prunc de-o frumusețe nepământeană. Lângă el, cu botul pe labe, şedea groaza oaspeților nepoftiţi, Alecu, un câine alb enorm de rasă mioritică, pe care profesorul Lucian îl primise în dar de la un baci din inima Carpaţilor.

Lucian privea înmărmurit copilul, încercând fără succes să-şi stăpânească emoţiile. Nu înţelegea cum a ajuns acest copil minunat în curtea lui şi de ce câinele-l păzea fără să latre. Se uită nedumerit spre poartă. Poarta era încuiată, iar gardul prea înalt ca să poată fi escaladat. Profesorul ridică ochii spre cer, fără să înțeleagă de ce o face și-și zise în sine:

- Să fie oare un dar de la Dumnezeu? Să-mi fi auzit rugămintea? Şi eu care consideram că Nietzche avea dreptate când afirma că lumea s-ar putea să fie o iluzie a noastră, iar divinitatea este produsul spaimei pentru necunoscut.

- S-a întâmplat ceva? răsună deodată în liniştea adâncă a nopţii vocea Elenei, soţia profesorului.

- Da, scumpo, o minune. Dumnezeu ne-a auzit rugămintea și ne-a dăruit un minunat prunc, răspunse Lucian şi luă pruncul în braţe.

Ducând pruncul în brațe ca pe-o comoară fără preț, profesorul urcă atent scările şi intră în casă, încuind după sine ușa. Imediat ce profesorul dispăru în spatele uşii, poarta se întredeschise și în curte intră Marele Lup Alb. Apropiindu-se de câinele Alecu, lupul scoase niște sunete stranii, apoi l-atinse cu botul și ieși agale din curtea casei. Poarta se închise în urma lui.

xxx

Zburând deasupra codrilor, Selia şi Elio au auzit o voce care venea din adâncul pădurii.

- Marele Lup Alb, spiritul protector al pădurilor de pe planeta Terra, şi-a onorat promisiunea. Timp de 20 de ani am vegheat asupra ta, principesă Selia. Coboară în pădurea copilăriei şi adolescenţei tale să-mi iau rămas bun pentru totdeauna de la predestinata care va deveni protectoarea lumii celor două tărâmuri din universul paralel.

- Să coborâm, zise elful Elio, luând fata de mană. E de datoria noastră să-i mulţumim celui care te-a avut în pază două decenii.

Selia se lăsă dusă de elf spre poiana de unde se înălţa spre cer o rază de lumină azurie. În mijlocul poienii, lângă un izvor cu apă limpede şi rece, îi aştepta un lup enorm cu blană albă și sclipitoare ca neaua în nopțile cu lună plină. Lupul avea o stea strălucitoare în frunte. Era întruchiparea personajului de basm care-i apărea adesea în vis şi pe care-l credea o plăsmuire a imaginaţiei, stimulate de poveştile pe care i le citeau părinţii. Înmărmurită, Selia nu-şi putea lua privirea de la superbul animal.

- Visez sau văd aievea spiritul pădurilor din poveștile pe care mi le citeau părinții? murmură într-un târziu fata, trecând cu mâna peste ochi.

- Nu sunt un vis, mă vezi aievea, răsună în liniştea profundă a codrilor vocea Marelui Lup Alb. Tu eşti unica fiinţă umană pe care spiritul protector al pădurilor a protejat-o şi căreia i se arată. Am promis reginei zânelor din Universul paralel să-ţi port de grijă cât timp vei locui în Universul nostru. Spre binele Tărâmului luminii, te-am imobilizat la pat pentru trei ani. Vârsta adolescenţei este o vârstă a sentimentelor iraţionale. Dacă te îndrăgosteai de vreun pământean, calea de întoarcere spre lumea ta îţi era închisă pentru totdeauna. Destinul tău este să pui capăt ostilităţilor dintre Tărâmul luminii şi Tărâmul întunericului luminescent. Deşi vei avea multe primejdii de înfruntat, tu vei ieși învingătoare. Acesta este destinul pe care ți l-a hărăzit Creatorul din Universul vostru. Să nu ai teamă. Drum bun şi nu uita că pacea în lumea celor două tărâmuri depinde de tine.

- Destinul meu este să pun capăt ostilităților dintre Tărâmul luminii și Tărâmul întunericului luminescent? întrebă, cu voce înceată, Selia, uitându-se la spiritul pădurilor cu o privire plină de neliniște și îndoială. Și unde se află această lume cu două tărâmuri, despre care nimeni nu mi-a vorbit vreodată?

- Ai sufletul curat şi nobil, eşti nespus de frumoasă şi inteligentă, principeso. Sufletul tău este locaș al iubirii și frumuseții divine, adică posezi o nepreţuită comoară, în faţa căreia obscuritatea moartă se destramă asemeni nopţii luminate de razele răsăritului de soare. Nu-ţi fie teamă, în momentele cruciale vei şti ce trebuie să faci, a fost răspunsul spiritului protector al pădurilor.

Selia s-a apropiat de lup şi , mângâindu-i timid blana albă, zise:

- Îți sunt recunoscătoare pentru că 20 de ani m-ai protejat de primejdii. Te-am văzut noapte de noapte în vis, dar te credeam o plăsmuire a imaginației stimulate de frumoasele povești ale acestei lumi.

Abia acum am înțeles că nu eşti un personaj de poveste. Promit că voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a-mi urma cu mult curaj și dăruire destinul. Adio, Mare Lup Alb, adio îngerul meu protector!

- Adio, frumoasă principesă. Grăbeşte-te, ai timp puţin la dispoziţie şi multe primejdii de înfruntat. Curaj! Să ții mereu minte, că cel ce poartă în suflet lumina iubirii divine nu poate fi înfrânt.

Acestea fiind spuse, spiritul protector al pădurilor de pe planeta Terra se topi în noapte.

- Să mergem, principeso. Poarta dintre universurile paralele se deschide peste 10 minute. Pentru a traversa hotarul dintre lumea care te-a găzduit şi lumea noastră avem la dispoziţie doar două minute.

Fata şi elful s-au înălţat deasupra codrilor. Zburând spre raza de lumină, Selia mângâia tristă cu privirea codrii, unde mergea adesea cu Lucian să adune lăcrimioare şi să asculte cântecul păsărilor, lacul, pe malul căruia se plimba cu mama Elena şi casa în care a trăit clipe nespus de fericite, dar și clipe de mare durere. Se despărţea pentru totdeauna de lumea pe care o iubea, o cunoștea și o înţelegea. Peste doar câteva minute urma să păşească într-o lume nouă şi necunoscută, o lume unde întunericul a declarat război luminii şi unde pericole de moarte o pândeau la fiecare pas.

Percepându-i frământările, Elio zise:

- Lumea de aici, deși este foarte frumoasă, nu este lumea ta, principeso. Tu aparţii Universului nostru. Tărâmul luminii te-aşteaptă să-l salvezi. Eşti singura persoană care ar putea să asigure victoria luminii asupra forţelor întunericului fosforescent. Lumea noastră, principeso, este o adevărată capodoperă a Creatorului. O lume a miracolelor, în care basmele devin realitate. Nicăieri, în nici un alt Univers, nu există o planetă mai miraculoasă.

Tristă și îngrijorată, Selia păşi împreună cu elful pe raza de lumină. Asemeni unei comete, raza se avântă spre înaltul cerului, ducând-o spre necunoscut. Zburau cu o viteză atât de mare, încât Seliei i se părea că stelele roiesc în jurul lor, iar luna este pe cale de a se prăbuşi în abisul înspăimântător al beznei. Brusc raza se opri. Pe cerul învăluit în întuneric se profila o poartă, care încet-încet începu a se deschide, lăsând să se întrevadă prin deschizătură o lumină palidă şi rece.

- Poarta se deschide, zise Elio. Să ne grăbim. Dincolo de poartă este Universul nostru. Trebuie să fim foarte atenţi, deoarece iscoadele suzeranului Tărâmului întunericului luminescent ne aşteaptă.

- Oamenii care locuiesc în lumea celor două tărâmuri sunt la fel de miniaturali ca noi? întrebă Selia, mânată de curiozitate, în timp ce se apropiau de poarta dintre universuri.

- Sunt la fel ca oamenii din universul în care ai crescut, i-a răspuns elful. Licoarea reginei Hestia ne-a micşorat, să putem trece neobservaţi pe lângă oştenii şi spionii suzeranului Ares.

În fața porții întredeschise Selia se opri brusc. Privi îndărăt, spre planeta unde fusese fericită, apoi spre lumea necunoscută, în care urma să-și petreacă restul vieții. Elful făcu un pas prin poarta deschisă și, răsucindu-se spre fata care stătea într-o tristă nehotărâre, spuse:

- Să mergem, principeso. Porțile se vor închide în câteva secunde. Grăbește-te, dacă mai întârzii puțin, nu vei mai putea intra în Universul nostru.

Cu simțurile încordate, elful şi principesa au intrat în lumea celor două tărâmuri prin poarta care se închidea încet, dispărând, într-un final, de pe bolta cerească. Pătrunsă în Universul paralel, Selia privi cu

multă curiozitate în jur. Observă pe cer, plutind agale, două luni. Una mare, din discul căreia se revărsa o lumină strălucitor de argintie și una mică, care lumina mai slab. Deşi era trecut de miezul nopţii, împrejurimile erau învăluite într-o lumină blândă, asemeni amurgului de pe planeta Terra. Preț de câteva clipe Selia rămase nemișcată. Nu-și putea lua privirea de la cerul de un albastru profund, cu scânteieri verzui şi de la cele două luni care pluteau alene printre stelele unei lumi enigmatice şi necunoscute. Apoi își lăsă privirea în jos. Mare-i fu uimirea când descoperi o lume de poveste, cu ape ce licăreau de parcă ar fi fost populate de pești fosforescenți, cu întinse păduri cu arbori, frunzele cărora, mângâiate de razele celor două luni, își schimbau ritmic culoarea, cu munți care-și înălțau crestele cărunte până la stele. Impresiile erau atât de puternice, încât fata a uitat de pericolele despre care-i vorbise elful şi nu a reacţionat la clinchetul slab al clopoţelului fermecat al reginei Hestia.

- Clopoţelul fermecat semnalează prezenţa unor entităţi dușmănoase. Sunt, fără îndoială, ielele invizibile ale reginei Ariana. Dacă ne descoperă, suntem pierduţi, rosti în şoaptă elful, trăgând fata de mână.

- În lumea celor două tărâmuri există iele invizibile? întrebă uimită Selia.

- Să ne ascundem, sunt chiar în preajma noastră, zise Elio. Trebuie să ajungem cât mai repede la sol. Iscoadele suzeranului Ares nu ştiu că suntem atât de mici şi că putem zbura. Dar ar putea să le atragă atenţia două mici zburătoare, deoarece păsările şi insectele nu se pot înălța atât de sus. Şi aripioarele noastre, care licăresc, le vor da de bănuit.

- De unde ştii că sunt în preajma noastră? Ai spus că ielele sunt invizibile, deci nu le poţi vedea, se minună și mai mult Selia, sfredelind curioasă cu ochii semiîntunericul.

- Curenţii de aer le trădează prezenţa. Simţi vântișorul care-ţi răvăşeşte părul? Sunt ielele invizibile și purtătoare de moarte, răspunse Elio, trăgând-o energic în jos, spre pădurea care se aşternea la poalele unor munți înalți, acoperiți până aproape de vârfuri cu vegetație luxuriantă.

Când se aflau la doar câţiva metri de vârfurile copacilor, Selia auzi nişte voci superbe, care veneau din înaltul cerului. Vocile, ce semănau cu triluri dulci de ciocârlie, erau însoțite de un şuierat prelung, care se apropia tot mai mult şi mai mult de ei.

- De unde vin aceste triluri minunate? În lumea celor două tărâmuri există păsări care cântă atât de fermecător? întrebă Selia și ridică privirea în sus, încercând să deslușească în semiîntuneric ființele care cântau.

- Nu sunt păsări, principeso, sunt ielele reginei Ariana. Ne-au zărit şi coboară cu viteză mare spre noi. Sunt nerăbdătoare să vadă de aproape pulberea sclipitoare, împrăștiată de aripioarele noastre. Dacă nu reuşim să ne ascundem, zânele întunericului fosforescent îşi vor da seama că suntem cei pe care îi aşteptau lângă poarta dintre două universuri şi ne vor captura, rosti, plin de îngrijorare, elful, fluturându-şi cu disperare aripioarele.

La limita puterilor, elful şi principesa zburau printre copaci în căutarea unui ascunziş, pe care ochii ageri ai ielelor să nu-l poată descoperi în semiîntuneric. Din spate se auzea cum mâinile viguroase ale ielelor frângeau crengile copacilor, în goana lor nebună după cele două minuscule fiinţe zburătoare. Zgomotul era atât de asurzitor, încât pădurea muţi, așteptând să se întâmple ceva neprevăzut și rău. Vietăţile nocturne urmăreau îngrozite goana, fără să înţeleagă de ce se frâng crengile copacilor şi cine

execută minunatele triluri vocale, care, izbindu-se de vârfurile munţilor, se întorceau în unde lungi sub formă de ecou, invadând până şi cele mai îndepărtate colţişoare ale imensei păduri.

- Să nu-ţi fie teamă, în momentele cruciale vei şti ce trebuie să faci, îi răsună deodată în minte povața spiritului protector al pădurilor de pe planeta Terra, limpezindu-i gândurile şi redându-i stăpânirea de sine.

- Concentrează-te, Selia, vei găsi neapărat un ascunziş, îşi zise în sine fata, alunecând cu ochii peste tulpinile copacilor.

Deodată observă, negrind pe suprafața noduroasă a tulpinii unui stejar gârbovit de ani, o scorbură.

- Am găsit ascunzişul, şopti Selia, arătând spre stejarul bătrân. Vino, Elio, acolo este salvarea noastră.

- Ielele ne urmăresc. Vor sta de veghe lângă scorbură şi nu ne vor permite să ne continuăm drumul, zise cu voce abia șoptită elful. Timpul ne presează, dacă nu ajungem acasă până la miezul ultimei nopţi a lunii mai, moartea şi întunericul vor invada Tărâmul luminii.

- Intuiţia îmi spune că vom găsi soluţia, rosti fata, strecurându-se în inima copacului.

Elio se grăbi s-o urmeze. Scorbura s-a dovedit a fi destul de încăpătoare. Un miros puternic de lemn putred le gâdilea neplăcut nările. Când tocmai se pregăteau să-şi odihnească puțin aripioarele, au simţit cum un obiect de dimensiuni mari lovi cu putere tulpina copacului, făcându-l să vibreze. Un tril asurzitor se auzi chiar lângă gura scorburii.

- Zânele întunericului fosforescent au înconjurat copacul şi şi-au început dansul magic. Vor dansa până când copacul se va prăbuşi şi ne vor prinde, zise elful, urmărind-o cu privirea pe Selia, care înainta încet spre gura scorburii. Fii atentă, principeso, ielele au vederea ageră şi mâinile subţiri. Pentru ele întunericul este o binecuvântare.

- Ielele sunt monştri înaripaţi, replică în şoaptă Selia, scrutând fără teamă semiîntunericul pădurii.

- În lumea celor două tărâmuri zânele întunericului sunt fecioare frumoase, care se pot face invizibile, dacă regina Ariana le-o cere. Ar fi bine să te îndepărtezi de gura scorburii.

O lovitură şi mai puternică zgudui din nou bătrânul arbore, urmată, la doar câteva secunde, de vibraţii puternice, care produceau un sunet asemănător tam-tamului, lovit fără încetare de câteva ciocane. Îngroziţi, copacii din jur fremătau şi un murmur prelung se propaga asemeni unei adieri de vânt până hăt spre vârful munţilor, unde se înălţa palatul principeselor văzduhului.

-Oșteeeni inviziiibiiili ai întuneeericului assseeediază pădurea, şopteau frunzele, vestind pericolul ce se abătuse asupra regatului. Trezzziiiţi-vă, principeeessse ale vâzzzduuuhului. Păduuurea essste în periiiicol. Treeezzziţţiii-văăă. Sssaaalllvaaaţi păduuurreeea!

Din timpuri imemorabile falnica pădure îşi trăia în pace traiul, ocrotită de puterea magică a protectoarei Tărâmului luminii. Dimineaţa îşi spăla faţa în picături răcoroase de rouă, pregătindu-se să întâmpine principesele văzduhului, care coborau, odată cu primele raze ale soarelui, din palatul lor de cristal din depresiunea dintre două creste de munte să-şi inspecteze regatul. Ziua pădurea oferea cu dărnicie umbră şi hrană vieţuitoarelor, iar noaptea admira licărul stelelor şi cele două luni, care mângâiau

cu razele lor reci frunzele copacilor, luminând poienile şi profilând cărările. În zilele şi nopţile ploioase pădurea se primenea, împrospătându-şi straiele verzi şi împodobindu-şi poienile cu flori parfumate şi iarbă mătăsoasă, spre bucuria vieţuitoarelor. Zece mii de ani au domnit nestingherite liniştea şi armonia în regatul principeselor văzduhului şi nimeni nu-şi imagina că hoarde duşmănoase ale întunericului fosforescent ar putea să atace vieţuitoarele Tărâmului luminii.

Sub presiunea loviturilor și dansului magic al zânelor întunericului, bătrânul stejar începu să cedeze. Încet-încet miezul lui putred se măcina, formând un tunel care cobora în jos până la rădăcină. Copacul se clătina gemând şi implora pădurea să-l salveze. Pădurea însă urmărea neputincioasă scena. Şi principesele văzduhului, trezite de şoaptele înspăimântate ale frunzelor şi cântecele fermecătoare ale ielelor, zburau deasupra pădurii, urmărind cu ochi trişti calvarul nefericitului stejar. Înverşunarea cu care ielele invizibile ale reginei Ariana ucideau copacul, împovărat de bătrânețe, era un semn sigur, că principesa predestinată se ascundea în preajmă. Ştiau că în ultimele zile ale ciclului temporal de zece mii de ani emisarii Tărâmului întunericului fosforescent vor încerca să împiedice predestinata să intre în posesia puterilor miraculoase şi că legea supremă a spaţiului nemărginit interzicea ființelor cu puteri magice de pe Tărâmul luminii să-i vină în ajutor. Nu le rămânea decât să spere că cea predestinată să protejeze Tărâmul luminii în următorii 200 de ani va reuşi să ţină piept, de una singură, forţelor dezlănțuite ale întunericului fosforescent.

- Trebuie să ajungem cât mai repede la rădăcină, rosti Selia cu voce calmă, ciulind urechile la gemetele stejarului muribund. Copacul nu mai rezistă mult. În câteva secunde se va prăbuși.

- Dacă rămânem sus, fără îndoială ne capturează ielele, dacă coborâm jos ne poate ucide copacul. Deoarece a treia cale nu există, s-o alegem pe cea cu o vagă posibilitate de salvare, adică să zburăm spre rădăcină, șopti elful şi porni în zbor alături de principesă spre capătul tunelului.

Deşi exista pericolul să fie loviţi de aşchiile care se desprindeau din miezul putred al copacului în agonie, fata şi elful zburau cu viteză mare în jos, spre rădăcină, unde intuiţia îi spunea principesei că vor găsi cărăruşa salvatoare, care-i va duce departe de zânele întunericului fosforescent. Scânteile, împrăştiate de minunatele lor aripioare, le luminau calea, ajutându-i să evite impactul cu bucăţelele de lemn, ce cădeau asemeni grindinei sub loviturile furibunde ale ielelor. Clopoţelul fermecat suna fără încetare, vestind pericolul. Cu greu elful și principesa au reuşit să ajungă nevătămaţi la capătul tunelului. Lângă rădăcina copacului Selia a observat o deschizătură. Părea a fi intrarea într-o vizuină. Fără să stea prea mult pe gânduri, fata îl înşfăcă de mână pe elf şi îl trase în interior. De îndată ce au pătruns în vizuină, principesa şi elful au auzit un scârțiit strident şi o voce slabă, care murmura:

- Adio, pădure! Stejarul te părăsește pentru totdeauna.

Era vocea stejarului, care, prăbuşindu-se, îşi lua rămas bun de la falnica pădure din regatul principeselor văzduhului.

- Adio, frate, ne doare mult plecarea ta, îi răspunseră în cor copacii, fremătându-şi cu tristețe crengile.

- Să fugim cât mai departe de rădăcină. Copacul se prăbuşeşte şi o bună parte din pereții vizuinii se vor surpa, zise Selia și o rupse la fugă.

Fără să privească îndărăt, cei doi fugeau prin vizuina care şerpuia asemeni unui labirint întortocheat. În urma lor pereţii se surpau, blocându-le calea de întoarcere. Înainte se deschideau mai

multe galerii, unele din ele nu aveau ieşire. Pe neaşteptate în faţa lor apăru o graţioasă hermelină cu blană fină şi lucioasă.

- Cine sunteţi şi cum aţi îndrăznit să intraţi în casa mea? îi întrebă supărată hermelina, barându-le calea.

- Nu te supăra, splendidă hermelină. Ielele invizibile ale reginei Ariana au doborât stejarul, în scorbura căruia ne ascundeam. Nu am avut altă cale de salvare, decât să pătrundem nepoftiţi în casa ta. Te rog să ne ajuţi să găsim ieşirea cât mai repede, deoarece copacul, căzând, surpă cu rădăcinile sale vizuina şi ne poate omorî pe toţi, răspunse Elio, apropiindu-se de hermelină.

- Dar cine sunteţi voi şi de ce zânele reginei Ariana vă vânează? întrebă nedumerită hermelina, sfredelindu-i cu o privire iscoditoare.

- Sunt elful Elio şi ea este principesa Selia, îi răspunse elful, arătând spre principesă. Ielele au fost trimise de către regina Ariana să ne captureze, pentru a împiedica predestinata să preia puterile magice.

- Principesa Selia, predestinata?! rosti uimită hermelina. Mergeţi după mine.

Hermelina o rupse de fugă înainte, urmată de Elio şi Selia, care abia de reuşeau să se ţină pe urmele ei. Galeria părea că nu mai are capăt. Aerul cald şi umed din vizuină le încetinea mişcările. Pereţii coridorului continuau să se surpe, ridicând nori de praf. Ielele înfuriate scormoneau pământul, căutându-i, iar capătul tunelului nu se mai arăta. Într-un târziu Selia a observat o dâră plăpândă de lumina, care se strecura printr-o deschizătură îngustă. Era ieşirea salvatoare. Când elful și principesa au ieșit de sub pământ, au surprins hermelina discutând cu un copac. Mirată, Selia se opri locului. Observând reacția principesei, hermelina zise:

- Nu sunt o hermelină.

- Nu ești o hermelină? întrebă și mai uimită principesa. Dacă nu ești o hermelină, cine ești și cu cine vorbeai?

- Sunt spiritul stejarului care a murit, răspunse hermelina și se transformă într-un minunat omuleț cu pielea verde, netedă și lucioasă ca frunzele fragede ale copacilor. Ochii omuleţului străluceau ca două smaralde, luminate de razele lunii.

Principesa, cu ochii pironiți pe misterioasa făptură, murmură abia șoptit:

- În lumea celor două tărâmuri și copacii au spirite?

Omuleţul zâmbi înțelegător și zise:

- În spațiul nemărginit toate elementele vieții au spirit. Creatorul a dat o parte din sine nu doar oamenilor, ci și copacilor, florilor, munților, apelor, păsărilor și animalelor. Trebuie doar să privești tot ceea ce înconjoară cu ochii sufletului și vei vedea adevărata față a naturii, răspunse spiritul stejarului răpus de zânele întunericului fosforescent.

- Căzând, copacul putea să te strivească. De ce nu te-ai îndepărtat imediat ce ai înțeles că ielele vor ucide bătrânul stejar? se arătă nedumerită principesa.

- Spiritul copacului rămâne lângă el până acesta moare, răspunse spiritul stejarului răpus.

Selia privi atent pădurea, sperând să vadă și alte spirite, dar nu deslușI în semiîntuneric decât copaci, iarbă și flori.

Spiritul stejarului urmărea cu ochi plini de curiozitate reacția principesei. Înțelegând că fata nu reușește să accepte cu rațiunea existența unei lumi pe care de mică o credea o lume a basmelor, spiritul vorbi dezamăgit:

- Regentul pădurii ne-a spus că pentru a proteja predestinata regina zânelor luminii a dus-o într-un univers paralel. În universul unde ai crescut oamenii nu știu că fiecare element al vieții are un spirit?

- În lumea de unde vin se spun povești minunate, povești cu zâne, elfi și spirite, însă doar copiii cred în existența lor, răspunse, puțin jenată, principesa.

Spiritul copacului o măsură pe Selia din cap până-n picioare și, după o scurtă pauză, vorbi dezamăgit:

- Oamenii din lumea unde ai crescut, devenind prea raționali, au pierdut capacitatea de a vedea cu ochii sufletului adevărata față a naturii. Vei reuși să vezi creația divină în toate formele și frumusețea ei doar dacă rațiunea ta va accepta să asculte spiritul.

- Aș putea să-ți pun o întrebare? zise principesa, fixându-l cu o privire rugătoare.

- Te ascult, răspunse omulețul cu pielea verde și ochii de culoarea smaraldului.

- Ai spus că ești spiritul stejarului care a murit?!

- Așa este, zise spiritul.

- As vrea să știu: când moare copacul, spiritul lui unde dispare?

- Stejarul a murit, dar viața continuă. Alți stejari stau să se nască. Eu voi continua să-mi fac datoria, ocrotind o nouă viața, răspunse liniștit omulețul verde.

Apoi adăugă:

- Grăbiţi-vă, pericolul vă ajunge din urmă! Şi se topi în semiîntunericul pădurii.

Surprinsă de cele auzite și văzute, Selia cerceta tăcută cu privirea copacii, iarba și florile. Fața ei exprima confuzie, nedumerire și uimire. În inima ei se dădea o luptă înverșunată între rațiunea care refuza să creadă că basmele pot deveni realitate și sufletul care-o îndemna să vadă nu doar ceea ce-i arată ochii. Observând reacția principesei, Elio interveni:

- Cu timpul rațiunea ta va accepta să vadă opera complexă a Creatorului.

- Unde ne aflăm? întrebă Selia, revenind din lumea gândurilor zbuciumate.

- Aproape de marginea pădurii, răspunse Elio. Luna cea mare luminează cărarea care ne va scoate din pădure. Vom zbura la mică înălţime, printre copaci, să nu ne observe ielele. Fără îndoială, şi-au dat seama că am reuşit să părăsim scorbura.

- Să ne grăbim. Cântecul ielelor se aude tot mai aproape, zise Selia.

Fluturându-şi cu disperare aripioarele, fata şi elful au pornit în zbor spre marginea pădurii. Zburau tăcuţi printre copaci, ascultând şoaptele triste ale frunzelor, care jeleau stejarul răpus de furia forţelor întunericului fosforescent şi ţipetele ielelor, care le călcau pe urme. De sus, din înaltul cerului înstelat, îi urmăreau îngrijorate cu privirea principesele văzduhului.

xxx

Cei doi fugari au străbătut pădurea fără să fie observați de către ielele reginei Ariana. La marginea pădurii o privelişte minunată li se înfăţişă înaintea ochilor. La vreo câteva sute de metri de la pădure se înălța un grandios lanţ de munţi, împresuraţi cu brazi semeţi, care-şi schimbau mereu culoarea, licărind asemeni stropilor de rouă, luminată de razele matinale ale soarelui. De la verde închis la verde fraged şi albastru verzui. Crestele pleşuve ale munţilor, asemeni valurilor zbuciumate ale oceanului, se înălţau în trepte abrupte spre cer.

Pădurea dădea într-o fâșie de teren neted, pe care creșteau în rânduri, orientate spre munți, pomi doldora de flori trandafirii, ce licăreau intermitent. O cărăruie bătătorită tăia livada în două, alergând, unduindu-se, spre munți. Elful și Selia au traversat livada zburând pe sub coroanele copacilor și s-au oprit la poalele munţilor. Cercetară câteva clipe cu privirea de jur împrejur. O mantie împădurită acoperea munții până aproape de crestele stâncoase și cărunte, care spărgeau cu vârfurile lor ascuțite norii argintii de ceață. Cam la vreo 50 de metri spre asfințit se întrezărea, şerpuind printre copaci, un drum pavat cu granit, care urca spre o depresiune situată între două creste domoale. O splendidă cascadă cu apă rece şi limpede precum cleştarul cădea zgomotos de pe una din creste, pulverizând în jur un nor de stropi. În lumina argintie a lunilor, stropii licăreau asemeni focurilor de artificii. Torentul zbuciumat de apă își găsea odihna într-un lac adânc și mare, din care izvora un râu. Croindu-şi cu încăpățânare drum printre pietroaiele presărate din abundență la poalele munţilor, râul își ducea apele clocotinde spre o câmpie, ce se întindea până aproape de marea sirenelor din împărăţia apelor.

În depresiunea dintre crestele stâncoase Selia văzu, strălucind în întuneric, un minunat palat din cristal argintiu. Părea un uriaş diamant cu zeci de laturi, lucrat de mâinile măiestre ale unor meşteri cu puteri supranaturale. Șase turnuri de o frumuseţe divină se avântau în sus, sfredelind cu vârfurile lor ascuţite și străvezii sfera celestă. Intrarea în palat era dominată de un vultur enorm cu aripile desfăcute, cioplit în marmură albă. În fața acestei frumuseți, care părea ireală, Selia rămase stană de piatră. Într-un târziu șopti, fără să-și poată lua privirea de la frumusețea din jur:

- Visez sau cascada, lacul, minunatul palat din cristal şi munţii există aievea?!

- Nu este un vis, principeso. În depresiunea muntoasă se înalţă palatul din cristal al principeselor văzduhului, iar lacul este numit de către localnici oaza ondinelor cu păr fosforescent, răspunse Elio. Priveşte, lângă cascadă zboară principesele văzduhului.

Selia îşi îndreptă privirea spre cascadă. Pe fundalul jocului feeric al stropilor de apă se întrezăreau patru siluete, îmbrăcate în rochii albe lungi și vaporoase, care pluteau în aer asemeni fantasmelor.

- Incredibil, murmură fata zburând spre cascadă, o privelişte de basm, care există în realitate. Visez sau toate se întâmplă aievea?

- Îţi împărtăşesc sentimentele, principeso, dar nu avem timp să admirăm priveliştea. Trebuie să urmăm cât mai repede cursul râului, care ne va indica calea spre marea sirenelor din împărăţia apelor. Cele

două luni se rostogolesc somnoroase spre orizont, semn că zorii zilei sunt aproape, iar noi suntem tot în regatul principeselor văzduhului, rosti, vădit îngrijorat, elful.

- Şi ielele sunt aproape, adăugă Selia, ridicând privirea spre cerul înstelat. Deşi nu le vad, le simt prezenţa.

Între timp, o liniște suspectă pusese stăpânire pe pădure. Nu se mai auzeau şoaptele triste ale copacilor şi nici trilurile minunate ale ielelor nu se mai rostogoleau până la poalele munţilor. Totul în jur încremenise, de parcă pădurea se pregătea să înfrunte o devastatoare furtună. Doar clopoţelul fermecat al reginei Hestia care suna neîncetat şi zgomotul căderii de apă spărgeau tăcerea încordată a naturii. Elful și Selia se îndreptară spre lac. Când rămăsese doar câţiva metri până la cascadă, cei doi fugari au simţit un curent puternic de aer, care-i lovea din spate, făcându-i să-şi piardă echilibrul. Fluturându-şi disperaţi aripioarele, elful şi principesa căzeau, rostogolindu-se, în jos, asemeni petalelor smulse de vânt de pe crengile copacilor. Un ţipăt triumfător răsună chiar deasupra capetelor lor. Erau ielele care se pregăteau să-i înşface.

- Elio, strânge-ți aripile şi aruncă-te în apă! strigă fata şi se scufundă în undele tremurânde ale lacului.

Scufundându-se, principesa simţi deodată cum cineva a apucat-o de o mână şi o trage spre cascadă. Plutea atât de repede, încât abia de reuşea să-şi ţină strânse aripioarele. Pe neprins de veste se pomeni în spatele tumultuoasei cascade, aşezată pe o piatra la gura unei peşteri şi o voce dulce ca susurul apelor ce izvorăsc din inima munților o întrebă:

- Cine eşti, făptură minunată?

- Sunt principesa Selia, răspunse fata fără pic de spaimă, încordându-și privirea în speranță să vadă făptura care-i vorbise.

- Ai o pereche de aripioare superbe, pe care doar cei cu puteri magice le au. De ce te-ai scufundat în apă? se auzi din nou vocea misterioasă. Cu aripioarele umede nu vei putea zbura.

- Să mă salvez. Ielele invizibile ale reginei Ariana erau cât pe ce să pună mâna pe mine, răspunse principesa.

- În cele cinci regate ale Tărâmului luminii ielele reginei Ariana nu atacă vieţuitoarele cât timp protectoarea Hestia deţine puterile magice. Deși ai pletele de aur și ochii de culoarea cerului senin, tu eşti străină. De unde vii şi încotro ţii calea? continua s-o iscodească vocea.

- Vin de pe planeta Terra și merg în ţara elfilor, răspunse Selia.

- Planeta Terra? Nu am auzit vreodată de o planetă Terra! exclamă mirată vocea.

- Terra este o minunată planetă care se află într-un univers paralel, zise principesa.

- Dacă ești venită dintr-un univers paralel, de ce te urmăresc ielele reginei Ariana? întrebă, mânată de curiozitate, vocea.

- Sincer vorbind, nici eu nu prea am înţeles de ce. Ştiu doar că trebuie să ajung cât mai repede la palatul reginei Hestia şi că de mine depinde viitorul Tărâmului luminii, rosti Selia, întorcând privirea spre apa învolburată în speranţă să dea de urma lui Elio.

- Tu eşti predestinata! E clar de ce te urmăresc zânele întunericului fosforescent. Pe cine cauţi cu ochii? nu se ogoia vocea.

- Îl caut pe elful Elio, care mă însoţea. Şi tu, tu cine eşti? întrebă principesa, întorcând din nou privirea spre gura peșterii. Nu reuşesc să te văd în întuneric. Apropie-te!

- Sunt Leia, rosti făptura. Am observat cum cădea, rostogolindu-se din înălţime, o minusculă făptură cu aripioare aurii. Mi-am dat imediat seama că ți se întâmplă ceva rău. M-am grăbit să te ajut. Am auzit şi ţipetele ielelor.

Selia își încordă privirea, chinuindu-se să distingă în întuneric făptura care-i vorbea. Observă cu greu în adâncul peșterii silueta fină a unei creaturi ce purta o rochie strălucitoare, de consistența apei. Creatura se mișca lin și grațios, de parcă ar fi fost purtată de undele liniștite ale apelor. Principesa urmărea fascinată făptura care se apropia încet de gura peșterii. Când, în cele din urmă, i se arătă privirii, principesa văzu o fată splendidă, de statură joasă, straiele căreia licăreau multicolor, precum licărește apa izvorului în care se zbenguie razele soarelui. Fata avea părul verde-albăstrui, fosforescent și ochi enormi, de culoare albastră, ce împrăștiau raze senine.

- Ești un spirit al apelor? întrebă principesa, fără să-și ia privirea de la superba creatură.

- Sunt o ondină, răspunse zâmbind copila.

Apoi se înălță lin în aer, făcu un cerc deasupra pietrei și ateriză lângă principesă.

- Să fii tu oare viitoarea protectoare a Tărâmului luminii? murmură ondina, cercetând-o pe Selia din cap până-n picioare. Dacă ești predestinata, de ce ești atât de mică?

- Licoarea reginei Hestia m-a făcut mică, să pot trece neobservată pe lângă spionii regelui Ares. Trebuie să-l găsesc pe Elio. Fără el nu voi reuși să ajung la palatul reginei elfilor.

Și după o scurtă pauză adăugă:

- Şi dacă l-au prins ielele, ce va fi de el? Cine mă va ajuta să ajung în regatul elfilor?

- Puterea magică a protectoarei se extinde asupra tuturor vieţuitoarelor în hotarele Tărâmului luminii. Ielele nu-i pot face nici un rău elfului până în ultima noapte a lunii mai. Pe tine însă te pot ataca. Rămâi aici, cascada te va proteja. Ielele nu vor risca să intre în apă. Apa le face vizibile şi pentru un timp îşi pierd capacitatea de a zbura. Voi merge eu să-l caut pe elf. Mă vor ajuta toate ondinele care trăiesc în lac, zise Leia şi se aruncă în undele tremurânde ale lacului.

xxx

Ondina Leia ieși de după peretele de apă și se înălță deasupra lacului. Zburând în cercuri, cerceta cu privirea undele lacului și malurile, încercând să dea de urma elfului. Apoi se lăsă în jos până aproape de apă și scoase un sunet care amintea de trilurile canarului. Din lac s-au arătat vreo 20 de copile, frumoase și pline de grație. Leia le făcu semn cu mâna să iasă la mal. Ajunsă la mal, Leia le vorbi în şoaptă:

- Principesa predestinată este în mare pericol. Ielele reginei Ariana vor s-o împiedice să preia puterile magice de la crinul luminii. Trebuie s-o ajutăm să-l găsească pe elful Elio care o însoţea şi pe care ielele l-au atacat.

- Şi unde trebuie să-l căutăm? întrebă o ondină, clipind des din gene.

- În apele lacului şi pe mal. Ielele invizibile zboară deasupra apei, încercând să dea de urma principesei. Fiţi prudente! Deşi nu se văd, curenţii de aer le vor trăda prezenţa. Câteva dintre voi să-l caute pe elf în undele lacului, celelalte străduiţi-vă să împiedicaţi ielele să se apropie de cascadă. Eu merg să-l caut pe uscat.

Două ondine au început a cerceta în lung şi în lat lacul, încercând să dea de urmele elfului dispărut. Celelalte, asemeni unui detaşament bine instruit, au format un lanţ în jurul cascadei, gata să atace pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie. Ca să nu trezească suspiciuni zânelor întunericului fosforescent, ondinele se zbenguiau, scufundându-se și apoi înălțându-se deasupra apei.

Leia, care era cea mai înțeleaptă ondină a comunităţii şi care avea o intuiţie deosebită, a pornit-o în fuga mare spre un pietroi rostogolit de pe o stâncă. Pietroiul se afla la vreo 20 de metri de la cascadă. Lângă pietroi Leia observă siluetele a două iele care încercau să-şi usuce pletele ude. Ondina s-a apropiat de zânele întunericului şi le-a întrebat supărată:

- Voi, creaturi ale întunericului luminescent, ce căutați pe malul lacului? Cum de aţi îndrăznit să vă apropiaţi de palatul principeselor văzduhului?

Cu greu stăpânindu-și furia, zânele întunericului au fulgerat-o cu privirea, continuând să-şi stoarcă pletele și rochiile vaporoase.

- Puterile magice ale protectoarei nu s-au epuizat încă. Voi, creaturi ale Tărâmului întunericului luminescent, nu aveți permisiunea să atacaţi vietăţile Tărâmului luminii. De ce l-aţi atacat pe elf? insista cu întrebările Leia.

Aruncând o privire tăioasă spre ondină, una dintre zâne zise:

- Pe noi nu ne interesează gâza înaripată, pe care tu o numeşti elf. Noi căutâm principesa-predestinată şi nimeni nu ne poate împiedica s-o capturăm. Legea supremă a spaţiului nemărginit ne permite s-o facem.

- Minţi! strigă indignată ondina, aţi atacat elful, încălcând astfel legea supremă a spaţiului nemărginit. Predestinata nu poate să se afle în regatul principeselor văzduhului. Şi o ştiu cu toţii, principesa nu are aripi, deci nu poate zbura.

- Cine ţi-a zis că am atacat un elf? încercă s-o facă pe şireata cealaltă. Noi nu am văzut nici un elf prin apropiere.

- Minţi cu neruşinare! Voi, ielele, sunteţi toate mincinoase? se indignă Leia. Dacă este adevarat că nu aţi atacat elful, de unde ştie cealaltă zână de aşa-zisa gâză înaripată? Ce v-a determinat să vă aruncaţi în apă?

- Ba minţi tu! vorbi supărată una din iele. Principesa are aripi şi jur că o vom captura.

- Ne-am udat hainele când era cât pe ce să prindem principesa care s-a scufundat în apă. Şi tu ştii foarte bine că a fost aşa, încercă să calmeze spiritele cealaltă zână. Tu nu ai dreptul să ne împiedici să prindem predestinata. Pleacă de aici şi nu ne bate capul.

- Eu nu încerc să vă împiedic să prindeţi principesa. Eu doar vă cer să eliberaţi elful, rosti supărată ondina și zbură spre pietroi.

Văzând-o, una din iele îşi întinse poalele rochiei umede, încercând să împiedice ondina să vadă elful care zăcea într-o adâncitură în vârful pietroiului.

- Te crezi tare șmecheră, se răsti Leia. Crezi că nu am reuşit să văd elful zăcând în adâncitura din vârful pietroiului? Să ştii că dacă i-aţi făcut vreun rău, îl chem pe vulturul Dolmo, să vă aducă aminte că vă aflaţi în regatul principeselor văzduhului de pe Tărâmul luminii.

Zâna, auzind de vulturul Dolmo care era cunoscut până şi pe Tărâmul întunericului luminescent pentru puterile sale magice, se retrase imediat de lângă pietroi, în timp ce cealaltă zână rosti, șuierând printre dinţi:

- Vulturul Dolmo nu are dreptul să protejeze predestinata. Legea supremă a spațiului nemărginit interzice ființelor cu puteri magice de pe Tărâmul luminii s-o ajute la hotarul dintre două cicluri temporale, iar celor de pe Tărâmul întunericului luminescent le permite s-o împiedice să preia puterile magice de la crinul fermecat.

- Vulturul Dolmo nu va proteja predestinata, dar îţi va smulge părul, dacă ai îndrăznit să-i faci vreun rău elfului, zise triumfătoare Leia. Știi doar că legea supremă nu permite celor de pe Tărâmul întunericului să atace vietățile Tărâmului luminii!

- Fie, dacă gâza de pe piatră este un elf, iaţi-l şi pleacă imediat de aici, spuseră într-o voce cele două iele.

- Ba voi pleca doar după ce mă voi convinge că elful este viu. Şi voi la fel. Ca să nu avem probleme, îl voi chema pe Dolmo.

Leia s-a urcat iute pe piatră şi a şuierat prelung. Îndată din înaltul cerului s-a arătat un vultur alb, de dimensiuni uriașe. Vulturul avea un moț din pene aurii, care formau o coroană strălucitoare în jurul capului.

- Elful este viu, iar zânele întunericului luminescent vor fi pedepsite pentru că l-au atacat, zise vulturul, aterizând lângă pietroi. Pentru că aţi încălcat legea supremă, regina protectoare mi-a permis să folosesc puterile magice.

Vulturul îşi desfăcu larg aripile şi scoase un ţipăt asurzitor. Apoi întoarse capul spre cele două iele şi rosti cu voce supărată:

- Începând de astăzi nu veţi mai putea zbura trei ani de zile şi veţi pierde pentru totdeauna puterea de a vă face invizibile. Aveţi la dispoziţie 5 ore să părăsiţi Tărâmul luminii. Dacă nu vă veţi supune, legea supremă îmi permite să vă transform în statui de marmură, care vor fi instalate în grota inamicilor Tărâmului luminii.

- Nu reuşim să ajungem pe Tărâmul întunericului fosforescent în 5 ore. Doar în zbor am putea s-o facem, încercară speriate ielele să protesteze.

- Am zis! rosti tăios vulturul Dolmo. Dacă nu părăsiţi Tărâmul luminii, după 5 ore vă transformaţi pentru totdeauna în statui de marmură.

Cu voce tunătoare Dolmo pronunţă cuvintele magice: alorisss vervviiis reviussss! Se auzi un trăsnet asurzitor și un nouraș luminescent, de culoare argintie, se lăsă încet deasupra celor două iele, învăluindu-le. Apoi vulturul își luă zborul, dispărând în înaltul cerului. Cele două iele au rupt-o de fuga spre lac, strigând disperate:

- Zâne ale întunericului fosforescent, suratelor, salvaţi-ne. Nu mai putem zbura și nu mai suntem invizibile. Avem doar 5 ore la dispoziţie să părăsim Tărâmul luminii. Dacă nu părăsim la timp Tărâmul luminii, vulturul Dolmo ne va transforma în statui de marmură și ne va duce în grota dușmanilor blestematului Tărâm al luminii. Unde sunteți? Ajutați-ne!

Deodată o putere nevăzută ridică ielele în aer şi cu viteză mare le duse spre pădure.

- Dacă nu vor reuşi surorile noastre să captureze predestinată, zburătorii regelui Ermo sau şerpii regelui Oralon o vor prinde neapărat, țipau furioase zânele întunericului, în timp ce se îndepărtau tot mai mult și mai mult de lac.

- E prea devreme să triumfaţi, se auzi deasupra lacului un țipăt, ați reuşit să alungaţi șase dintre noi, dar am mai rămas două şi suntem cele mai puternice.

- Foarte bine! exclamă satisfăcută Leia, urmărindu-le cu privirea. Rezultă că au rămas doar două. Chiar dacă sunt cele mai puternice, vedem noi până la urmă cine pe cine. Voi sunteți două, noi însă suntem mult mai multe .

Un timp ondina Leia urmări în tăcere cu privirea ielele care se îndepărtau, ţipând asurzitor. Apoi se răsuci spre elf și îl lovi ușor cu palma peste obraz.

- Revino-ţi, Elio. Pericolul a trecut. Trebuie să însoțești principesa până la palatul reginei Hestia, zise Leia, continuând să-l lovească ușor cu palma peste obraz.

Elful însă zăcea nemișcat. Văzând că Elio nu se mişcă, ondina a zburat spre lac. S-a scufundat fulgerător și a ieșit ținând în mână o cochilie plină cu apă. Revenind lângă elf, i-a stropit faţa. Elful a tresărit şi a deschis ochii.

- Unde-i principesa? A reuşit să se salveze, sau a fost capturată de iele? întrebă speriat, ridicându-se iute în picioare.

- Stai liniştit, zânele întunericului nu au reuşit s-o prindă. Vulturul Dolmo le-a pedepsit pe ielele care te-au atacat. Nu vor mai putea zbura. Şi dacă timp de 5 ore nu trec hotarul dintre cele două tărâmuri, vor fi transformate în statui de marmură. Altele le ajută să părăsească Tărâmul luminii. Au mai rămas aici doar două, care pândesc deasupra lacului.

- Trebuie să găsesc cât mai repede predestinata. Timpul ne presează. Dacă ştii unde se află, te rog să mă conduci la ea.

- Cum să nu ştiu, doar eu am salvat-o. Să mergem, zise ondina şi zbură spre lac.

Elful o urmă în tăcere. Ajunşi lângă apă, Leia îi spuse elfului:

- Ține-te strâns de rochia mea. Vom înota pe sub apă, să nu ne observe ielele.

Elful s-a apucat cu ambele mâini de fusta ondinei. Leia s-a scufundat în apă şi a pornit cu viteză mare spre cascadă. Din când în când ieșea la suprafața apei, privea spre cer, apoi se scufunda din nou.

Între timp cele două zâne ale întunericului fosforescent, rămase să supravegheze lacul, au observat ondinele care pluteau în jurul cascadei.

- Sunt sigură că predestinata se află în spatele căderii de apă, zise una din zâne.

- Şi eu cred că se ascunde după perdeaua de apă, rosti cealaltă. Cum procedăm?!

- Trecem în spatele căderii de apă. Important este să capturăm principesa. Deşi nu vom putea zbura un timp, sper să ajungem pe jos în regatul cavalerilor muntelui de smarald, unde veghează zburătorii regelui Ermo. Ei vor avea grijă s-o ducă la palatul suzeranului Ares.

- Ai uitat că intrând în apă nu vom mai fi invizibile? se răsti cealaltă. Crezi că vieţuitoarele din regatul principeselor văzduhului ne vor permite să ducem predestinata până la hotar? Şi dacă ne atacă, ce ne facem? Protectoarea ne va pedepsi, dacă îndrăznim să ripostăm.

- Trebuie să riscăm. Nu avem altă soluţie, răspunse prima. Noaptea apariției crinului magic se apropie și principesa predestinată este liberă.

- Să nu ne grăbim să facem lucruri necugetate, zise cealaltă. Atâta timp cât nu suntem sigure că principesa se ascunde în spatele cascadei, nu putem risca. Dacă devenim vizibile, fără să capturăm predestinata, nu mai avem nici o şansă să ajungem acasă.

- Din păcate aşa este, oftă dezamăgită prima. Să ne apropiem totuşi cu multă prudenţă de cascadă. S-ar putea să fie o cursă.

În timp ce zânele întunericului discutau, ondina şi elful au ajuns cu bine lângă piatra din spatele perdelei de apă. O găsiră pe principesa Selia şezând îngândurată pe marginea pietrei. Cu aripioarele întinse, ce scânteiau în semiîntuneric şi părul blond, unduind ca valurile mării, luminate de razele aurii ale soarelui, părea un înger coborât din ceruri. Leia şi elful au zăbovit puțin în faţa pietrei, admirând principesa, apoi elful urcă pe piatră şi zise:

- Credeai că ai scăpat de mine, principeso?

Luată prin surprindere, Selia tresări și cu o mișcare iute se ridică în picioare. În fața ei, ud leoarcă și cu-n zâmbet senin pe buze, stătea elful Elio. Elio, pe care ea îl credea capturat de zânele întunericului.

- Elio! exclamă principesa. Eşti viu! Elio! Eşti viu!

Buzele i se întinse într-un zâmbet larg. Un licăr de fericire se aprinse în ochii ei, care cu doar câteva clipe în urmă erau umbriți de-o mare îngrijorare.

- Nu credeam să te mai revăd, rosti principesa, îmbrăţişând elful. Ţie, Leia, îţi mulţumesc că m-ai ajutat. Fără tine nu știu ce m-aș fi făcut.

- Trebuie să găsim cât mai repede o posibilitate de a ajunge la mal, zise Elio. Timpul ne presează şi mai avem de înfruntat două iele invizibile.

- Stați liniștiți. Veţi ajunge la mal aşa cum aţi ajuns aici. În câteva secunde plecaţi, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu celelalte ondine. Nu vă mișcați de aici. Mă întorc imediat, zise ondina Leia şi sări în apă.

Trecând de partea cealaltă a perdelei de apă, Leia s-a apropiat de ondinele care stăteau de strajă şi le-a vorbit în şoaptă:

- Marisa şi Lera vor ajuta principesa şi elful să ajungă lângă râu. Noi vom rămâne lângă cascadă, să împiedicăm ielele să-i captureze. Imediat ce le vom simţi aproape, trebuie să ne înălțăm deasupra lacului și, cu puterea magică pe care ne-a dat-o Creatorul, să ridicăm în aer un nor de stropi. Ielele ude nu vor mai fi invizibile şi nu vor mai putea zbura. Să mergem. Voi, celelalte, încercaţi să țineți zânele ocupate cât mai mult timp.

Însoțită de Marisa și Lera, Leia a traversat perdeaua de apă și s-a apropiat de piatra pe care ședeau Elio și principesa.

- Marisa şi Lera vă vor duce până la râu. Eu voi rămâne lângă cascadă cu celelalte ondine, să împiedicăm zânele întunericului să vă prindă, zise Leia.

Selia a intrat în apă şi s-a apropiat de Leia.

- Adio, Leia, îţi mulţumim pentru tot ce ai făcut pentru noi, zise principesa, îmbrățișând ondina. Nu te voi uita niciodată. Sper să ne mai întâlnim.

- Adio, principeso, grăbeşte-te să ajungi la palatul reginei elfilor. Viitorul Tărâmului luminii este în mâinile tale. Drum bun şi fără de primejdii!

Trăgând adânc aer în piept, principesa și elful s-au apucat cu mâinile de rochia Marisei. Ondina s-a scufundat şi a pornit ca o săgeată spre locul de unde izvora râul. Lera plutea alături. Din când în când scotea capul din apă să vadă dacă ielele nu sunt aproape. Au tot înotat pe sub apă vreo două minute, apoi Marisa a ieşit la suprafaţă.

- Cascada a rămas în urmă. Mai avem câţiva metri până ajungem la mal, şopti Marisa, croindu-şi drum printre frunzele mari și lucioase de lotuși, care se aşterneau asemeni unui covor verde strălucitor pe apa de lângă mal.

Plutind printre lotuşi, Selia admira tăcută covorul verde presărat cu minunate flori albe şi vișinii. Pe petalele lotușilor o ploaie de stropi licărea multicolor, luminate de razele argintii ale celor două luni. Legănate lin de undele lacului şi dezmierdate de razele lunilor, florile de lotus se închinau cu pietate în faţa naturii care le dăruise atâta frumuseţe. Priveliștea era atât de fascinantă, atât de minunată, încât principesa avu câteva clipe senzația că visează.

- Ielele nu ne-au observat, sparse tăcerea Lera, oprindu-se aproape de o floare albă ca neaua, care creştea la doar jumătate de metru de mal. Va trebui să staţi un timp ascunşi în această floare de lotus, să vă uscaţi aripile. Noi vom veghea alături.

Marisa s-a apropiat de floarea de lotus. Elful a dat în părți cu mâinile petalele şi a ajutat principesa să se strecoare în inima florii. Apoi a intrat şi el. Ascunşi în inima florii, cei doi şi-au desfăcut aripioarele care nu mai împrăştiau în jur pulberea strălucitoare. Stropi de apă cristalină se prelingeau încet de pe pletele lungi ale principesei pe aripile-i aurii şi se rostogoleau în jos, asemeni unor mărgăritare căzute dintr-un şirag. Fluturându-şi lin aripioarele, cei doi fugari ascultau cu respiraţia întretăiată tăcerea nopţii. Deodată, pe fundalul zgomotului monoton al apei în cădere, se auziră nişte ţipete stridente, ce veneau din direcția cascadei. Selia a dat în părți două petale şi... ceea ce i se arătă privirii o făcu să exclame încântată:

- Nu mi-aş fi putut imagina vreodată că poate exista o astfel de frumusețe!

Apoi întinse mâna spre elf și-i zise:

- Te rog să mă piști de mână, Elio. Am impresia că visez.

Elio se apropie de principesă și privi curios spre cascadă. Lacul devenise fosforescent, licărind în mii de scântei albastre și argintii. Ondinele, și ele fosforescente, se înălțau deasupra lacului și, hohotind, se aruncau în apă. Văzu, născându-se din jocul undelor, un văl din stropi luminescenți care se înălța în sus, apoi se întorcea în lac, făcând oglinda apei să tremure în splendide culori.

În apa licărind multicolor două fecioare zvelte, cu plete negre şi pielea albă, încercau să se smulgă din îmbrățișarea stropilor fosforescenți. Ondinele, în frunte cu Leia, se zbenguiau hohotind în undele luminescente, împiedicând zânele întunericului să plutească spre mal. Ielele ţipau furioase, băteau apa cu mâinile, sperând să alunge ondinele jucăușe, dar nu îndrăzneau să le atace de teama vulturului Dolmo, care veghea din înălțimea cerului țipând prelung.

- E timpul să plecaţi, zise Marisa, urmărind amuzată scena de lângă cascadă. Ielele nu mai sunt invizibile şi nu pot zbura. Noi ne vom strădui să le ţinem cât mai mult timp în apă. Cred că veţi avea suficient timp să ajungeţi la marea sirenelor.

Între timp, aripioarele elfului şi ale principesei îşi recăpătase strălucirea. Mulțumind ondinelor pentru ajutor, cei doi s-au înălțat deasupra florilor de lotuși și şi-au continuat drumul spre marea sirenelor din împărăția apelor.

xxx

Orologiul Tărâmului luminii bătea ora două când din înaltul bolții celeste se auzi țipătul strident al unui uliu, care sparse ca o sirenă tăcerea nopții. Absorbită de gândurile care-i zbuciumau sufletul, regina Hestia nu reacționă în nici un fel la țipătul sonor al uliului. Continua să șadă înțepenită pe canapeaua din sala cu cămin, rătăcind cu gândul în lumea incertitudinii și a marilor pericole. Din depărtare se auzi din nou țipătul uliului. De data aceasta regina privi spre geam, revenind în realitate de pe tărâmul gândurilor grele. Cu pas ușor, ca adierea vântului de primăvară, se apropie de geamul deschis și-și îndreptă privirea spre cerul presărat cu stele. Văzu, zburând în cercuri line, uliul care se lăsa tot mai jos şi mai jos. În cele din urmă, uliul se azeză pe pervazul ferestrei și scoase un țipăt înfundat. Apoi își scutură aripile și făcu un pas în direcția reginei.

- Ce veşti îmi aduci, mesagerule? Spune-mi, principesa a reuşit să ajungă la marea sirenelor? întrebă nerăbdătoare regina.

- Principesa este aproape de marea sirenelor. Zânele întunericului nu pot să-i mai facă vreun rău, răspunse uliul. Ondinele din lacul cu unde fosforescente au ajutat predestinata și elful să scape de urmărirea ielelor reginei Ariana. Vulturul Dolmo le-a pedepsit pe cele două zâne ale întunericului, care au îndrăznit s-atace elful.

Spunând acestea, uliul își luă zborul şi în câteva clipe se făcu nevăzut, pierzându-se în adâncul nopții. Regina rămase înțepenită lângă geam. Gândurile-i zburau departe, alături de principesa Selia, care, prin voia destinului şi a Creatorului spaţiului nemărginit, trebuia să înfrunte de una singură pericolele de la hotarul dintre două cicluri temporale.

- Va reuşi oare Selia, crescută și educată departe de tainele şi pericolele celor două tărâmuri, să ţină piept oştenilor experimentaţi şi cruzi ai suzeranului Tărâmului întunericului fosforescent? se întreba în gând regina, sperând în sinea ei că vieţuitoarele fără puteri magice ale Tărâmului luminii o vor ajuta.

Era sigură că suzeranul Ares va face orice, doar să devină stăpânul celor două tărâmuri. Fiori reci îi treceau prin tot corpul la gândul că ielele reginei Ariana au reuşit să recunoască predestinata în micuţa făptură înaripată.

- Dacă ielele au informat-o pe regina Ariana, şerpii întunericului şi zburătorii regelui Ermo vor şti pe cine să caute, suspină regina.

Copleșită de gânduri, privi spre coline, apoi ridică încet privirea absentă spre stele. Zeci de întrebări fără răspuns îi roiau în minte, provocându-i o strângere insuportabilă de inimă. Abătută și tristă, regina nu observă cum chipul unui bătrân cu plete lungi, albe și privire înțeleaptă, îmbrăcat în straie argintii, se contura pe cer. O lumină aurie, strălucitoare forma în jurul lui un evantai de raze, luminând bolta celestă ca un mic soare. Era creatorul spaţiului nemărginit. Un timp bătrânul o privi cu interes, apoi, oftând din adâncul sufletului, rosti cu voce blândă:

- Îţi înţeleg tristeţea, protectoare a Tărâmului luminii. Dacă zeul dezordinii primordiale va reuşi să pună stăpânire pe sufletele vieţuitoarelor celor două tărâmuri, bezna moartă şi pustietatea vor bântui în această lume.

- Bezna moartă și pustietatea vor bântui în această lume? murmură regina, revenindu-și din amorțire. Vrei să spui că regii întunericului fosforescent vor subjuga Tărâmul luminii pentru eternitate, distrugând tot ce am clădit frumos și nobil? Va fi o adevărată catastrofă pentru vieţuitoarele celor cinci regate.

- Regii întunericului fosforescent nu au puterea să distrugă lumina. Dacă protectoarele și monarhii Tărâmului luminii au reuşit, timp de 10 mii de ani, să cultive iubirea și frumusețea divină în sufletele vieţuitoarelor regatelor, lumina nu va ceda presiunilor întunericului fosforescent. Pericolul cel mare nu de la regii Tărâmului întunericului vine, regină Hestia. Pericolul cel mare vine de la zeul haosului primordial, care a pătruns în spațiul nemărginit și unelteşte să pună stăpânire pe lumea celor două tărâmuri, răspunse Creatorul.

Preocupată de soarta fiicei sale, reginei îi scăpă avertismentul creatorului.

- Stăpâne, se grăbi să întrebe, aş putea să aflu care va fi destinul fiicei mele, dacă forţele întunericului fosforescent vor ieşi învingătoare?

- Principesa Selia va pleca în lumea spiritelor fericite. O nouă predestinată se va naşte cu douăzeci de ani înainte de amurgul ciclului temporal, care îşi va număra anii începând cu ultima noapte a lunii mai. Pericolul cel mare însă, precum ți-am spus, nu vine de la regii tărâmului întunericului fosforescent. Zeul Chaos se pregătește să dezlănțuie potopul cosmic, repetă Creatorul.

Nici de data aceasta regina nu reacționă la spusele creatorului. Cu ochii plini de lacrimi și cu voce sugrumată de durere regina Hestia zise:

- De circa 200 de ani caut răspunsul la o întrebare, dar până în prezent aşa şi nu am reuşit să-l găsesc.

- Te ascult, spuse Creatorul, vorbește. Spune-mi ce te frământă, regină Hestia?

- Creatorule, din voia ta în lumea noastră magică există un Tărâm al luminii şi unul al întunericului fosforescent. Vietăţile Tărâmului luminii sunt paşnice, regatele trăiesc în bună înţelegere şi toţi împreună protejăm viaţa, lumina şi bunătatea. Regii Tărâmului întunericului fosforescent însă seamănă ură şi întuneric. Te rog să-mi spui: de ce Creatorul luminii şi al vieţii, adică Creatorul a tot ce este frumos şi veşnic, a oferit morţii şi întunericului dreptul de a nimici viaţa şi a subjuga lumina?

- Viaţa nu poate exista fără de moarte şi moartea nu există în afara vieţii. Viaţa şi moartea sunt indisolubil legate, la fel cum întunericul este legat de lumină și lumina de întuneric. Dacă dispare viaţa, dispare pentru totdeauna şi moartea. Viaţa nu a fost şi nu va fi vreodată duşmanul morţii, la fel cum moartea nu a fost şi nu este duşmanul vieţii. Nu poţi să iubeşti viaţa, dacă nu accepţi cu înţelepciune şi resemnare moartea.

- Stăpâne, i se adresă din nou regina elfilor Creatorului, am considerat întotdeauna moartea firească o prelungire a vieţii şi nu am urât-o niciodată. Dar moartea năprasnică, care curmă forţat firul vieţii pământene, moartea provocată de forţe ostile, de răutatea şi cruzimea unor indivizi, nu poate fi acceptată cu înţelegere şi resemnare. A accepta cu resemnare moartea năprasnică înseamnă, de fapt, a justifica nedreptatea, crima şi calităţile abjecte ale spiritelor primitive.

- Moartea năprasnică nu este opera Creatorului, regină Hestia. Moartea năprasnică este opera omului. El, omul, pe care Creatorul l-a conceput ca pe o capodoperă desăvârşită, deseori nu respectă legile pe care i le-am dat, săvârşind acte de cruzime împotriva semenilor săi.

- Trebuie să înţeleg că atrocităţile, la care se pot deda oștirile celor patru regate ale întunericului fosforescent, dacă predestinata nu va reuşi să preia puterile magice de la crinul luminii, vor fi considerate o încălcare a legii supreme și vinovații vor fi pedepsiți? întrebă, cu o scânteie de speranță în voce, regina Hestia.

- Viaţa este valoarea supremă a spaţiului nemărginit. Cine nu respectă această valoare, încalcă legea, adică îl sfidează pe Creator. Viaţa este opera Creatorului şi, precum etern este Creatorul, eternă este şi viaţa, răspunse bătrânul.

- Creatorule, ai spus că legea supremă a spaţiului nemărginit oferă şanse egale luminii şi întunericului fosforescent, adică legea permite forţelor obscurităţii să domine lumina şi să nu respecte viaţa, ripostă regina Hestia.

- Lumina şi întunericul sunt fraţi gemeni și trebuie să coexiste în deplină armonie. Când lumina și întunericul se dușmănesc, dispare echilibrul în spațiul nemărginit și zeul Chaos devine stăpânul lumii. Atât lumina, cât și întunericul, au fost create să servească aceluiaşi scop, care este continuitatea vieții. Lumina este indisolubil legată de muncă și creaţie, repaosul, meditația și relaxarea fiind lăsate pe seama întunericului. Fără meditație și repaos creaţia este doar un vis irealizabil. Dacă nu ar exista lumină, nu ar exista nici creaţie, dacă nu ar exista întuneric, nu ar exista repaos, meditație și relaxare.

- Stăpâne, vorbi din nou regina, dacă lumina şi întunericul au fost create să coexiste în armonie, de ce regii Tărâmului întunericului fosforescent, care duşmănesc Tărâmul luminii, adică dușmănesc lumina, nu sunt pedepsiţi? Urând lumina, urăsc creația și munca. S-au scurs aproape 600 de ani de când cele două tărâmuri trăiesc în dușmănie și vina nu este a noastră.

Bătrânul tăcu încruntat câteva clipe, apoi oftă adânc și zise:

- Creatorul respectă libertatea de gândire şi acţiune cu care a înzestrat vietăţile raţionale ale celor două tărâmuri. V-am dat rațiune și o picătură din spiritul divin. V-am dat legea supremă. Este în puterea voastră să înțelegeți ce este bine și ce este rău.

- Adică, întrebă contrariată regina Hestia, vrei să spui că ura regilor Tărâmului întunericului pentru regatele Tărâmului luminii poate fi justificată?

- Deși aveți deplina libertate de gândire și acțiune, pentru fiecare vine timpul când trebuie să dea seama pentru faptele sale. Să nu uiți acest lucru niciodată.

- Dar...Creatorule! exclamă, nedumerită, regina Hestia, regii Tărâmului luminii au respectat de la începuturi legea supremă a spațiului nemărginit și nu au râvnit nicicând să cucerească cele patru regate ale Tărâmului întunericului fosforescent. Ei, regii Tărâmului întunericului, de sute de ani urzesc planuri de cucerire, punând în pericol existența vieții în regatele noastre.

- Voi, regi nesăbuiţi ai celor două tărâmuri, pe cine urâţi şi cu cine luptaţi! exclamă, cu voce plină de indignare, Creatorul. Urâți iubirea și frumusețea divină? Luptaţi cu întunericul sau cu lumina? Zece mii de ani aţi avut la dispoziţie să înţelegeţi că lumina în ea însăşi nu este altceva decât întuneric strălucitor, iar întunericul este lumină adâncă şi densă. Când lumina şi întunericul se duşmănesc, dispare echilibrul şi haosul primordial se instalează în Univers.

- Precum am spus, regii Tărâmului luminii nu au urzit nicicând planuri să treacă prin foc și sabie regatele Tărâmului întunericului fosforescent, murmură, cu voce stinsă, regina Hestia. Pentru noi iubirea şi buna înțelegere au fost din timpuri imemorabile valori supreme. Regii Tărâmului întunericului fosforescent însă șase sute de ani seamănă răul şi ura. Ei sunt cei care visează să cotropească cele cinci regate ale Tărâmului luminii. Ei sunt cei care doresc o nouă rânduire și nu respectă legea supremă a spațiului nemărginit.

- Răul ascultă doar de sine, alunecând încet, dar sigur, în abisul urii, de unde nu există întoarcere, regină Hestia. Dorind moartea luminii, răul ucide şi întunericul, adică distruge viața, rosti cu voce tristă Creatorul.

- Trebuie să înţeleg că monarhii întunericului, urând Tărâmul luminii, distrug și Tărâmul întunericul fosforescent? Adică, fără să-și dea seama, pun în pericol viața în lumea celor două tărâmuri? întrebă regina protectoare.

- Oare chiar nu înțelegeți că ura voastră reciprocă distruge lumea celor două tărâmuri? întrebă cu voce amărâtă Creatorul.

- Creatorule, vrei să zici că regii Tărâmului luminii şi regii Tărâmului întunericului fosforescent ar trebui...

- Regii luminii şi regii întunericului fosforescent ar trebui să fie suficient de înţelepţi să nu aleagă moartea veșnică în locul vieţii şi răul în locul binelui, adică să nu se distrugă de unii singuri, o întrerupse Creatorul spaţiului nemărginit.

Regina Hestia tăcu, dusă pe gânduri, câteva clipe, apoi vorbi:

- Moartea principesei Selia nu poate fi una firească. Viaţa ei va fi curmată năprasnic, dacă nu reușește să înfrunte toate pericolele și să preia puterea magică a luminii.

- Principesa va adormi şi se va deștepta într-o lume unde nu există ură și invidie, ambiții și deșertăciune, rosti cu voce calmă Creatorul.

- Stăpâne, predestinata e prea tânără să părăsească pentru totdeauna lumina şi să se scufunde pentru vecie în beznă, încercă să protesteze regina.

- Regină Hestia, aveai dreptate când ai spus că moartea este o prelungire veșnică a vieţii. Murind, ființa vie nu se scufundă în beznă, dacă a avut o viață demnă. Principesa îşi va continua viaţa în altă lume, o lume în care domnește frumusețea, înțelepciunea și fericirea. Moartea principesei Selia, dacă dânsa nu va reuşi, în ultimele clipe ale ciclului temporal care stă să apună, să preia puterile magice de la crinul luminii, nu va fi năprasnică, ci una firească. Principesa va adormi în liniște și se va deștepta din somnul morții în lumea fericită a spiritelor candide. Să nu anticipăm însă evenimentele. Predestinata îşi va urma destinul. Ar trebui să ai puțină răbdare, regină Hestia. Peste câteva zile vei afla și tu care este destinul principesei, zise Creatorul şi dispăru la fel de enigmatic, precum apăruse, de pe bolta celestă.

Cerul redeveni din nou albastru întunecat și lunile-și continuară călătoria veșnică în împărăția stelelor. Regina rămase înţepenită lângă fereastră cu chipul trist și ochii scăldați în lacrimi. În minte-i răsunau ultimele cuvinte rostite de către Creatorului spaţiului nemărginit, care-i dădeau o scânteie de speranţă că principesa va găsi în ea putere să reziste și va ieși învingătoare în marea confruntare dintre Tărâmul luminii și Tărâmul întunericului fosforescent. O confruntare pe care regina protectoare o credea fatală pentru Tărâmul luminii şi care, conform legii supreme a spaţiului nemărginit, trebuia să fie doar o simplă competiţie între regii Tărâmului luminii şi regii Tărâmului întunericului fosforescent. Preocupată de soarta principesei, reginei protectoare îi scăpă avertismentul Creatorului, precum că marele pericol nu de la regii întunericului fosforescent vine.

xxx

Noaptea se retrăgea încet de pe meleagurile regatului principeselor văzduhului, silită de zorii dimineții să-şi recheme acasă întunericul. Raze plăpânde şi relaxante se iţeau timid de după orizontul purpuriu. Aşternându-se lin peste mări, munţi, păduri şi câmpii, lumina restituia treptat naturii superbele

culori, pe care noaptea le acoperise cu vălul dens şi misterios al semiîntunericului. Cerul, de un albastru închis, cu sclipiri verzui în timpul nopţii, se lumina încet-încet la faţă, devenind tot mai azuriu şi mai azuriu. Stelele se stingeau rând pe rând ca lumânările, iar picăturile de rouă, luminate de primele raze ale soarelui, sclipeau asemeni unor nestemate multicolore, presărate de o putere magică peste câmpia care se pierdea în zare. Natura, deșteptată de zorii aurii, asculta vrăjită sunetele minunate ale dimineții, aşteptând cu nerăbdare să-şi facă intrarea pe Tărâmul luminii o nouă zi.

Elful și principesa Selia zburau de-a lungul cursului rapid al râului ce izvora din lacul cu alge fosforescente. Săpând cu tenacitate în piatră mii de ani, râul își croia zgomotos drum printre maluri stâncoase, cu pereți abrupți și fără vegetație, spre o câmpie verde și netedă ca-n palmă. Traversa grăbit câmpia, apoi cotea spre miazăzi și se afunda într-o pădure seculară. Șerpuind printre copacii care-și înmuiau vârfurile ramurilor cu frunze sclipitoare în oglinda încrețită a apei, râul alerga neobosit spre împărăția regelui Ondinus, domolindu-și cursul doar aproape de marea sirenelor. Totul în jur părea pașnic și susurul monoton al apei curgătoare era atât de relaxant, încât vietățile pădurii se deșteptau alene din somn. Deodată, liniştea odihnitoare a zorilor de zi fu săgetată de ţipătul strident al unei păsări, care răsună ca o chemare ascuțită și prelungă de corn.

- E un lil albastru, zise elful Elio, ridicând privirile spre cer.

- Un lil albastru, zici? Ce este un lil albastru? se arătă curioasă Selia, uitându-se în direcția de unde se auzise țipătul.

- Lilul este o pasăre cu pene albastre şi ciocul de culoare portocalie, care trăieşte lângă marea sirenelor. Se trezește odată cu primele raze ale soarelui și anunță, cu țipătul său strident și prelung, natura că lumina zilei stă să se nască din întunericul nopții. Suntem aproape de împărăţia apelor. Să ne oprim puţin, avem nevoie de odihnă. Urmează să traversăm o apă mare şi poate să înfruntăm primejdii de nedescris.

- Să coborâm lângă copacul cu fructe liliachii, rosti, cu greu articulând de oboseală cuvintele, principesa, arătând cu mâna spre un copac cu fructe rotunde de culoare liliachie. Trebuie să ne potolim setea şi foamea.

Cei doi drumeți s-au oprit lângă pomul viguros, cu tulpina netedă și înaltă, și crengi doldora de fructe care păreau a fi cireşe, doar că aveau culoarea liliachie şi erau foarte mari. Nu departe se vedea un izvoraş cu şipot din argint, din care curgea o apă cristalină și rece într-un uluc din marmură albastră. Cei doi s-au apropiat de izvoraş. Şi-au spălat feţele cu apa rece, ca să-și alunge oboseala, au băut pe săturate, apoi s-au aşezat la umbra pomului să se odihnească.

- Trebuie să culegem câteva fructe, să ne potolim foamea, zise elful, ridicând privirea spre crengile doldora de poame.

- Ești sigur că aceste fructe liliachii sunt comestibile? întrebă principesa, uitându-se suspicioasă în sus. Ai gustat vreodată din aceste fructe? Pe planeta Terra nu sunt copaci cu cireșe liliachii.

- În lumea celor două tărâmuri acestui pom i se spune inamicul beznei, răspunse, zâmbind în colțul gurii, elful.

- Inamicul beznei? întrebă uimită principesa. De ce i se zice inamicul beznei? Nopțile pe Tărâmul luminii sunt albe. Nu prea am întâlnit beznă.

- Pe Tărâmul luminii nopțile senine sunt într-adevăr luminoase. Însă când cerul este acoperit cu nori, Tărâmul este învăluit în întuneric.

- Vrei să spui că acest pom destramă întunericul? întrebă și mai uimită principesa.

- Când cerul este acoperit cu nori, iar stelele și cele două luni nu mai luminează Tărâmul, fructele acestui pom, care rodește anul împrejur, luminează ca niște mici steluțe.

Auzind cele spuse de către elf, Selia, mânată de curiozitate, se ridică în picioare și atinse cu mâna tulpina pomului, căruia locuitorii Tărâmului luminii îi ziceau inamicul beznei. Ar fi vrut să zboare spre fructele minunate, însă oboseala o copleșise atât de tare, încât abia de reuși să facă câțiva pași și să se așeze.

- Sunt atât de obosită, încât nu-mi mai ajung puteri să zbor până la creanga cu fructe liliachii, murmură Selia.

- Fructele acestui pom sunt fermecate. Doar celor cu sufletul curat le dau vigoare şi curaj. Cei cu sufletul posedat de beznă, gustând din fructele acestui pom, ajung în împărăţia subterană a regelui Orcus, se auzi deodată o voce care venea de sus.

Selia ridică privirea spre ramurile pomului, încercând să dea de fiinţa care vorbise.

- Un pom care vorbeşte! exclamă principesa.

- Sunt Riada, nimfa pomului cu fructe fermecate, răsună din nou vocea.

- Şi cum am putea să aflăm dacă noi avem sufletul curat? întrebă Selia, privind spre fermecătoarea copilă cu plete argintii, învește mântată în straie vaporoase de culoare liliachie, care apăru, ca din senin, șezând pe una din crengile copacului.

- Fiecare-şi cunoaşte calităţile, însă doar cei cu sufletul curat îşi recunosc defectele. Până să gustaţi din fructele acestui pom, aș vrea să-mi spuneţi cine sunteţi, rosti Riada.

- Ea este principesa Selia, iar eu sunt elful Elio, zise elful.

- Selia, principesa predestinată să protejeze Tărâmul luminii? Şi de ce eşti atât de mică, principeso? întrebă, cu o umbră de suspiciune în voce, nimfa.

- Licoarea reginei protectoare ne-a făcut mici, să putem trece neobservaţi pe lângă spionii suzeranului Tărâmului întunericului fosforescent, care, dorind să captureze principesa, au împânzit Tărâmul luminii, se grăbi să-i explice Elio.

Copacul înclină o creangă plină de fructe până aproape de pământ.

- Gustând din fructele acestui pom, veţi prinde la puteri, zise Riada și dispăru la fel de enigmatic, precum apăruse.

- Îţi mulţumim pentru bunătate, Riada, rosti Selia şi culese două fructe liliachii.

După ce şi-au potolit foamea, elful şi principesa au mai zăbovit un timp la umbra pomului, să se odihnească puţin după o noapte zbuciumată. Apoi s-au ridicat în înaltul cerului şi au pornit spre marea sirenelor.

xxx

Deşi dimineața se arăta senină şi calmă, marea sirenelor era agitată. Uriașe valuri cu creste înspumate se izbeau frenetic, spărgându-se de stâncile care se înălţau, asemeni unor turnuri de veghe, la doar câţiva metri de la mal. Muşcau lacom din nisipul verde-gălbui al litoralului şi se întorceau obosite în mare. Îmbrăţişându-le, marea le da vigoare şi valurile reveneau cu o şi mai mare furie, parcă dorind să elibereze apele din teascurile unei puteri malefice.

Pe malul mării, aşezate pe cochilia unei scoici enorme, şedeau trei copilițe, frumoase ca marea liniștită în zorii dimineții. Zvelte şi mlădioase, purtau în părul bogat, de culoare verde cu sclipiri argintii, cununi din mărgăritare şi stele de mare. Rochiile lor lungi de consistența apei erau ajustate la mijloc cu cingători din mătase, brodată cu pietre nestemate. La gât purtau şiraguri de mărgăritare negre, care contrastau cu pielea lor fină şi albă ca spuma valurilor. Aveau ochii mari, melancolici, de culoarea smaraldului, umbriţi de gene lungi şi dese. Erau principesele Oliria, Lucilia şi Marena, fiicele regelui împărăției apelor.

- Marea se zbuciumă, deşi ziua este senină şi calmă, zise Marena, privind îngrijorată spre valurile furioase care se izbeau de stânci. Nu se simte nici cea mai uşoară briză.

- Valurile sunt neobişnuit de furioase, rosti Oliria, fără să-și ia ochii de la mare. Lovesc stâncile de parcă ar intenționa să le sfărâme.

- Uitați-vă! strigă deodată principesa Lucilia, sărind de pe cochilia scoicii și pornind în fugă spre apă. Pe creasta valului. O stranie creatură.

- Să ne apropiem și noi de mare, spuse Marena şi o rupse de fugă spre apă.

- Nu este o fiinţă oarecare. Valurile mării ţi-au arătat un şarpe al întunericului fosforescent, se auzi de lângă stânci o voce melodioasă.

Era sirena Hetala, care, așezată pe o piatră netedă și lucioasă, cerceta cu privirea valurile mării.

- Un şarpe al întunericului? rostiră într-o voce cele trei principese. Un şarpe al întunericului în marea sirenelor? Cum a ajuns un șarpe de pe Tărâmul întunericului în împărăția apelor?

- Marea se zbuciumă deoarece este infestată de şerpii care au fost trimişi de către regele Oralon să ucidă principesa predestinată, zise sirena, înotând spre mal. De câteva zile şerpii întunericului se ascund în crestele înspumate ale valurilor.

- De unde ştii ca şerpii întunericului se ascund în valurile mării? întrebă speriată Marena.

- În mrejele magului Valus am văzut zbătându-se vreo trei, răspunse Hetala. Regele Ondinus a fost informat că șerpii întunericului au pătruns în marea sirenelor.

- Tata ştia că şerpii întunericului au îndrăznit să calce hotarul împărăţiei apelor şi nu ne-a spus nimic? făcu supărată principesa Oliria.

- Şerpii întunericului nu vor îndrăzni să atace vieţuitoarele împărăţiei apelor, cât timp protectoarea deţine puterile luminii, zise sirena. Regele Ondinus nu a vrut să vă lipsească de plăcerea de a vă plimba pe malul mării într-o zi cu soare și cer senin. Pe mine m-a trimis să vă supraveghez.

Între timp, Selia şi Elio se apropiase de marea sirenelor.

- Ce surprize ne-o fi aşteptând în împărăţia apelor! murmură îngrijorată Selia.

- Fără îndoială, surprize dintre cele mai neplăcute, răspunse elful, clopoţelul reginei Hestia a şi început a suna, pericolul ne pândește deasupra mării sirenelor.

- Mare zbuciumată într-o zi calmă şi senină. Nu-ţi pare straniu acest zbucium? întrebă Selia, fără să-și ia privirea de la valurile care își înălțau furioase crestele cărunte spre cer.

- Ai dreptate, răspunse elful. Ceva nu este curat la mijloc. Să ne oprim pe vârful stâncii de lângă mal.

- Văd trei copile graţioase pe mal. Știi cine sunt? întrebă Selia, în timp ce se aşeza pe vârful celei mai înalte stânci.

- Sunt fiicele regelui împărăției apelor, principesele Oliria, Lucilia și Marena, răspunse elful, aşezându-se alături.

- Oare de ce fiicele regelui împărăției apelor examinează cu atâta interes crestele cărunte ale valurilor? întrebă principesa, urmărind cu privirea cele trei copiliţe care alergau agitate pe malul mării, cu ochii ațintiți asupra valurilor înspumate.

- Au observat probabil ceva suspect în spuma valurilor, răspunse Elio. Privește, principeso, este şi o sirenă lângă mal.

În timp ce elful şi principesa se străduiau să înţeleagă de ce fiicele regelui Ondinus cercetau cu interes valurile mării, pe cer apăru un punct negru. Punctul începu a se mări încet, până ajunse de dimensiunile unei roți de mașină. Părea un hău întunecat și fără margini. Deodată se auzi un bubuit asurzitor şi o săgeată de foc ţâşni din beznă. Săgeata se îndreptă cu iuţeala fulgerului spre stânca pe vârful căreia şedeau principesa Selia şi elful Elio.

- Teomis, magul regelui Ares, a deschis tunelul negru, care leagă lumea celor două tărâmuri cu împărăţia subterană a spiritelor malefice şi vrea să omoare predestinata! strigă elful, ridicându-se iute în picioare. Fiice ale regelui Ondinus, ajutaţi-ne!

- Hetala, cheamă imediat sirenele, oștenii apelor și leoparzii de mare, predestinata este în pericol, țipă în gura mare principesa Oliria, uitându-se îngrozită spre săgeata de foc care urmărea două mici făpturi înaripate.

Sirena începu a cânta. O melodie divină se difuză, purtată de undele marine, până hăt în largul mării. Din depărtare răspunse un cor superb de voci. Erau sirenele care se grăbeau să vină la chemarea Hetalei. Marea se frământa gemând, valurile îşi înălţau tot mai sus crestele albe şi zeci de creaturi fantastice, cu cap de liliac şi corp de şarpe, acoperit cu solzi argintii, se zvârcoleau în spuma apelor zbuciumate.

Principesa Selia şi elful Elio zburau în jos, cotind printre stânci, urmăriţi de săgeata de foc a magului Teomis. Brusc predestinata se opri din zbor şi se întoarse iute cu faţa spre tunelul negru. Mii de raze aurii formară în jurul ei un evantai strălucitor. Fluturându-şi lin aripioarele, Selia rosti fără pic de spaimă:

- De ce-mi doreşti moartea, magule?

Săgeata de foc se opri brusc, rămânând nemișcată în aer. După câteva clipe însă se retrase în tunelul negru. Imediat ce săgeata dispăru, imaginea unui bătrân, care părea ieşit din adâncurile moarte ale neantului, se profilă în bezna tunelului. Deşi avea trăsăturile feței fine, ceva demonic se întrezărea pe chipul lui. Bătrânul o măsură din cap până-n picioare cu o privire mai rece decât gheața.

- Deși ai dimensiunile unui fluturaș, eşti nespus de fermecătoare, principeso. Creatorul s-a întrecut pe sine. Lumina sufletului tău este atât de vie, atât de caldă, încât umbreşte frumuseţea rece a beznei și a pustietății, rosti, cu greu stăpânindu-și ura, dar și admirația, bătrânul mag.

- Doar sufletul unei persoane, pentru care iubirea, nobleţea şi viaţa sunt valori supreme, poate revărsa lumină vie, replică zâmbind principesa.

- Sufletul acumulează păcatele, pe care doar rațiunea le poate judeca. Lumina orbeşte raţiunea şi lasă păcatele nepedepsite. Obscuritatea însă predispune la cugetare adâncă, iar cugetarea impune raţiunea să-şi facă datoria și să pedepsească sufletul, rosti furios magul.

- Pentru a pătrunde în esența lucrurilor cugetul are nevoie de lumină. Pentru odihnă și repaos însă are nevoie de întuneric, zise Selia.

- Întunericul a fost şi este mai adânc şi mai perfect decât lumina. Din beznă Creatorul a făurit lumina. Întunericul însă o va distruge în cele din urma și lumina va dispare din Univers, se răsti și mai înfuriat magul Teomis.

- Întuneric fără lumină înseamnă haos, obscuritate moartă. Viaţa, ca să existe, are nevoie şi de lumină, şi de întuneric, replică din nou Selia.

- Voi, jalnice creaturi ale luminii, nu sunteţi capabile să înţelegeţi că în cosmos există şi altă realitate, pentru care lumina înseamnă dezastru. O realitate desăvârșită, unde domină tăcerea haosului și bezna veșniciei.

- Nu pot să cred că pentru vieţuitoarele Tărâmului întunericului fosforescent lumina înseamnă dezastru, rosti apăsat Selia. Cine eşti, magule? Ce scopuri urmăreşti?

- Sunt atotputernicul mag Teomis, servul umil ai suzeranului Tărâmului întunericului fosforescent, răspunse, cu voce iritată, bătrânul mag.

- Cum poate suzeranul Tărâmului întunericului să dorească moartea luminii? se arătă nedumerită Selia, fixându-l pe Teomis cu o privire plină de suspiciune. Dorind dispariția luminii, regele Ares, fără să-și dea seama, își condamnă supușii la moarte sigură.

- Eşti un pericol pentru planurile mele, principeso. Regele Ares nu trebuie să te cunoască, deci vei muri! strigă cu voce glacială magul Teomis şi întinse înainte mâna care, ieşită din tunelul negru, se transformă în săgeată de foc.

Săgeata lovi cu putere în nimbul de lumină care proteja principesa. Se auzi un trăsnet asurzitor și săgeata se dezintegră în mii de scântei incandescente. Din tunelul obscur se auzi vocea metalică a magului care pronunţa o vrajă: maliiissss errrgo rrrelissss! Mii de săgeţi de foc împresurară principesa. Nimbul însă rezistă şi de această dată.

- Când ai reuşit să intri în posesia puterilor magice, principeso? strecură printre dinţi cu răutate magul Teomis. Până să apară crinul luminii mai sunt câteva zile.

- Nu sunt protejată de puteri magice, răspunse Selia. Lumina care izvorăște din suflet este un scut de nepătruns pentru bezna neantului.

Pentru un timp se instală tăcerea, apoi din întunericul tunelului ieşi o creatură monstruoasă, cu aripi lungi acoperite cu o membrană neagră din piele. Bestia avea cap de şopârlă cornută şi coadă care sfârşea cu un vârf incandescent de suliţă. Era un nerc înaripat, pe care vrăjitorul l-a invocat din împărăţia subterană a spiritelor malefice, unde domnea împăratul Orcus. Creatura zbură spre litoral, o înşfăcă pe principesa Oliria de brâu şi o ridică deasupra mării. Oliria striga îngrozită. Celelalte două principese priveau înmărmurite scena, iar sirena Hetala se aruncă în valurile mării și se îndreptă spre palatul regelui Ondinus.

- Ai spus că iubirea, noblețea şi viaţa sunt valorile tale supreme. Îţi fac o propunere, principeso, pe care o adevărată protectoare a vieţii nu poate s-o refuze. Te laşi capturată în schimbul vieţii principesei Oliria, șuieră apăsat magul Teomis. Dacă refuzi, principesa va ajunge în împărăţia lui Orcus. Acolo va rămâne pentru totdeauna. Cred că poți să-ți imaginezi ce soartă o așteaptă?

Selia căzu pe gânduri, ezitând câteva clipe să răspundă.

- De ce taci, principeso? Sau poate viața supușilor nu este o valoare neprețuită pentru viitoarea protectoare a Tărâmului luminii? întrebă, zâmbind ironic, magul Teomis.

- Accept propunerea. Eliberează principesa! răspunse hotărâră Selia.

- Principeso, nu poţi accepta ce-ţi cere vrăjitorul Teomis. Viitorul Tărâmului luminii e în mâinile tale, se grăbi să intervină, speriat de vorbele principesei, elful. Dacă accepți, Tărâmul luminii va rămâne fără protectoare și suzeranul Tărâmuli întunericului fosforescent ne va subjuga. Zece mii de ani vom fi sclavii regilor Tărâmului întunericului fosforescent.

- Dacă sufletul și rațiunea mea vor rezista magiei creaturilor neantului, înseamnă că voi fi în stare să protejez lumina şi viaţa, rosti Selia şi se îndreptă spre gura tunelului negru.

În timp ce Selia se apropia de tunel, din mare ieşi împăratul Ondinus, călare pe un cal alb cu aripi argintii și coama de culoarea smaraldului. Calul se înălță cu o viteză de nedescris spre cer şi se îndreptă spre tunelul negru.

- Cum ai îndrăznit să-mi ataci fiica, Teomis și să deschizi tunelul care face legătura dintre lumea noastră și Tărâmul subteran, ferecat de către Creator? Legea supremă a spaţiului nemărginit îţi interzice să ataci vieţuitoarele Tărâmului luminii, atât timp cât timp protectoarea deţine puterile magice! se răsti la mag regele Ondinus.

- Zici că legea supremă a spațiului nemărginit îmi interzice? Eu, să respect legea supremă a Creatorului?! hohotea demonic magul. Nu m-am supus şi nu mă voi supune vreodată legilor unui oarecare Creator. Creatorul spaţiului nemărginit nu-mi este şi nu-mi va fi stăpân în vecii vecilor! Eu sunt adevăratul

stăpân al Universului, eu sunt cel care dă legi și hotărăște viitorul spațiului nemărginit. Creatorul este un impostor care mi-a infestat împărăția cu păpuși și gâze însuflețite. A venit timpul să-mi întoarcă ceea ce mi-a luat și să-și primească pedeapsa.

- Tu ești adevăratul stăpân al Universului? Tu ai puterea să dai legi și să hotărăști viitorul spațiului nemărginit? Delirezi, magule! Eliberează-mi imediat fiica! strigă Ondinus, îndreptând săgeata fermecată din cristal, pe care o ţinea în mâna stângă, spre gura tunelului.

Un şuvoi vijelios de apă țâșni din săgeata împăratului Ondinus şi se revarsă peste obscuritatea tunelului. Cât ai clipi din ochi, apa se transformă într-un zid strălucitor de cristal, închizând ermetic intrarea în tunel.

- Săgeata ta nu-mi poate face nici un rău, împărate Ondinus. Îţi voi elibera fiica doar în schimbul predestinatei, se auzi de după peretele de cristal vocea răutăcioasă a magului Teomis. Grăbește-te s-o convingi să se lase prinsă, dacă vrei să-ți revezi fiica.

- Ba vei elibera-o imediat, se răsti Ondinus, îndemnându-și calul să zboare spre tunel.

- Sărmane Ondinus, credeai că zidul tău de cristal poate rezista în fața magiei mele? Sau poate n-ai știut că magul Teomis întruchipează puterea devastatoare a haosului? Priveşte ce se alege din cristalul tău, fiinţă jalnică a mărilor!

Se auzi un trăsnet asurzitor şi zidul de cristal se sfărâmă în mii de cioburi, care sub razele calde ale soarelui se transformară în picături de apă. Împăratul Ondinus întoarse calul înaripat şi porni spre nercul care ţinea principesa cu ghearele de cingătoare. Observând că împăratul se apropie, nercul se avântă, asemeni unui vânt vijelios, în sus, ducând cu sine principesa şi se făcu nevăzut. Regele Ondinus dispăru şi el.

- Îţi vei vedea fiica doar dacă predestinata se lasă capturată! tună Teomis.

Deodată un val uriaş îşi înălţă spre cer creasta căruntă, purtându-l pe magul împărăţiei apelor până aproape de tunelul negru. Magul întinse mâinile şi rosti cu voce tunătoare:

- Aliassss gelisssss tezzzzo!

În mâna dreaptă a magului împărăției apelor apăru, de nicăieri, o spadă incandescentă, pe care vrăjitorul o lansă spre gura tunelului negru. Din tunel răbufni în întâmpinare o limbă roşie de foc, care luă forma unei săbii enorme. O luptă crâncenă se încinse între cei doi magi, care părea să nu mai aibă sfârşit. Brusc sabia magului obscurităţii dispăru şi vocea lui Teomis tună:

- Morgusss aressss ressss!

Din tunelul negru ieşi o sferă de foc și lovi ca un proiectil creasta valului uriaş de apă. Magul împărăției apelor se clătină şi se prăbuşi în valul înspumat care , căzând în jos, se contopi cu marea.

- Credeai, slugă becisnică a luminii, că poţi să concurezi cu atotputernicul stăpân al neantului? strigă cu voce triumfătoare Teomis şi un hohot, parcă ieşit din adâncurile infernului, răbufni din bezna tunelului negru.

Marea începu a se agita violent, vuind asurzitor. Apoi spre cer se înălță un nou val uriaş, ridicându-l iarăși deasupra apelor pe magul Valus, care vorbi cu voce tunătoare:

- Arogantul vrăjitor al întunericului fosforescent îşi va primi pedeapsa pentru nerespectarea legii supreme a spaţiului nemărginit. Vei fi exilat pentru totdeauna în împărăţia subterană a regelui Orcus. Acolo vei găsi, Teomis, suficientă beznă și mult venin, să-ţi poţi urzi nestingherit de nimeni ura. Mai ai puține zile și puține nopți la dispoziţie să răspândești ura ta nemărginită pentru lumină şi viață.

- Îndrăzneşti să mă ameninţi?! răcni, turbând de furie, falsul mag Teomis. O păpușă însuflețită, pe care eu o pot strivi oricând doresc, îl amenință pe atotputernicul Teomis?! Deschide larg ochii, nebunule, și pune-ți creierul la muncă. Chiar nu înțelegi că timpul Creatorului expiră? Lumea celor două tărâmuri va fi dominată pentru eternitate de haos! Iar voi, jalnice creaturi ale luminii, veţi dispărea pentru totdeauna în neant. V-au mai rămas doar câteva zile și câteva nopți să vă credeți stăpâni peste o lume care nu a fost și nu va fi nicicând a voastră.

- Mi-i milă de tine, Teomis. Nu tu ai creat această lume şi nu stă în puterile tale să nimiceşti vieţuitoarele luminii, răspunse liniştit magul împărăției apelor. Creatorul este cel care a creat Universul și viața. Tu nu ești decât un biet vrăjitor nebun.

- Cum îndrăznești, vierme nenorocit, să-mi spui că sunt un vrăjitor nebun? Piei imediat din ochii mei! E mai prejos de demnitatea și puterea mea să lupt cu un prăpădit ca tine. Tu nu eşti pe potriva puterilor mele, zise Teomis şi lansă o nouă sferă de foc care lovi creasta valului.

Magul împărăţiei apelor se prăbuşi din nou în marea zbuciumată și se lăsă purtat de unde spre adâncuri.

Între timp Selia şi Elio ajunseseră în faţa gurii tunelului negru. Lumina aurie, care învăluia predestinata, devenise atât de strălucitoare, încât întunericul se retrase şi lumina inundă intrarea în tunel. Din adâncul tunelului răsună vocea magului tărâmului întunericului fosforescent:

-Ce forţe magice îţi dau putere, principeso? De unde această lumină orbitoare care te protejează.

- Ţi-am spus doar, lumina ce izvorăște din sufletul meu este scutul care mă apără, răspunse fata, sfredelind cu privirea tunelul. Ordonă creaturii infernului să elibereze principesa!

- Lumina sufletului tău, zici? Biiine! Să vedem dacă lumina ta este atât de puternică, încât să poată rezista forţei nestăvilite a beznei, zise apăsat Teomis şi din tunel ieşi o altă creatură, scoțându-și ghearele să înşface predestinata.

Selia simţi deodată cum o putere magică o împresoară și o ridică cu o viteză de neînchipuit în sus, spre soarele ce se înălţase deasupra mării. În câteva secunde principesa dispăru în adâncul nesfârșit al Universului. Monstruoasa creatură zbura dezorientată în cercuri. Elful privea pierdut spre întunericul tunelului, iar cele două principese plângeau speriate, chemându-şi tatăl. Deasupra mării se înălţă din nou magul împărăției apelor ţinând în mână o mreajă împletită din raze argintii, în care se zvârcoleau cinci şerpi ai întunericului fosforescent.

- Aţi îndrăznit să infestaţi marea sirenelor cu creaturi ale întunericului fosforescent, zise Valus. Eliberează principesa şi vei primi în schimb preţioşii şerpi ai regelui Oralon.

- Un mag al luminii nu va îndrăzni să încalce legea supremă a spațiului nemărginit, care permite vieţuitoarelor Tărâmului întunericului, la hotarul dintre două cicluri temporale, să păşească pe Tărâmul luminii, zise Teomis. Magule, tu nu ai dreptul să le faci vreun rău.

-Și tu, Teomis, ai acest drept? De ce ai atacat-o pe principesa Oliria? De ce ai deschis tunelul negru și ai invocat creaturile monstruoase din împărăția spiritelor malefice?

Deodată un fulger orbitor despică cerul în două şi din depărtare se auzi vocea cristalină a reginei Hestia:

- Vorbeşti de legea supremă a spaţiului nemărginit, Teomis? Tu, cel care a îndrăznit să deschidă tunelul de legătură dintre lumea celor două tărâmuri şi lumea subterană a spiritelor malefice, nesocotind legea sacră a creatorului, care interzice acest lucru? Ai invocat şi creaturi ale infernului în ura ta oarbă pentru lumină.

Un fulger şi mai strălucitor lovi tunelul negru. Bezna începu a se retrage. Un vârtej năprasnic țâșni din tunel și-i absorbi, rotindu-i, pe cei doi nerci şi şerpii întunericului din mreaja de raze a magului Valus. Apoi tunelul dispăru de pe cer. Din adâncurile necuprinse ale Universului apăru regele Ondinus, călare pe superbul cal înaripat, ţinând-o în braţe pe principesa Oliria.

xxx

Puterea magică a dus-o pe principesa Selia pe treptele din cristal transparent ale unui splendid palat ce strălucea în întunericul catifelat al cosmosului asemeni unui mic soare. Palatul avea intrarea printr-un portic de coloane placate cu safire și cu inscripții într-o limbă necunoscută Seliei. Pe coloanele care împrejmuiau palatul se sprijinea o minunată terasă, împodobită cu flori luminescente. Terasa îmbrățișa de jur împrejur edificiul. Pereții palatului erau zidiți din diamante aurii ce luminau ca zorii zilei, răspândind în jur o lumină strălucitoare, de o frumuseţe de nedescris. O lumină minunată care, pătrunzând în suflet, îl umplea de liniște şi armonie. Văzând atâta frumusețe, Selia rămase înmărmurită pe treptele palatului, fără să-și poată lua privirea de la splendoarea celestă.

În sunetele unei melodii line uşa palatului se deschise larg şi în prag apăru o fiinţă a luminii cu aripi aurii, din care se revărsa o ploaie de scântei multicolore. O fecioară fermecătoare și dulce ca dimineaţa senină de mai. Fecioara purta o rochie lungă, ţesută din raze de soare, care licărea în toate culorile curcubeului. Avea ochii mari, de un albastru strălucitor, umbriți de gene lungi și negre. O cunună din flori de lumină se odihnea în părul ei de aur. Fecioara zâmbi senin şi zise:

- Bine ai venit în templul sacru al luminii, predestinato! Te aşteptam să vii.

- Eram așteptată în templul luminii? Aș putea să știu cine mă aștepta? întrebă principesa, privind cu ochii larg deschiși de uimire spre minunata făptură care-i vorbise.

- Noi, preotesele luminii, te așteptam, răspunse fermecătoarea creatură.

Preoteasa luminii se apropie, păşind uşor ca umbra, de miniaturala principesă Selia, se lăsă într-un genunchi şi i se uită atent în ochi. Apoi, c-un zâmbet blând pe buze, îi întinse un păhăruţ mic cât un degetar, zicându-i:

- Bea această licoare, principesă Selia.

Selia ezită câteva clipe, fixând-o cu privirea pe cea care-i vorbise. Într-un sfârşit, întinse tăcută mâna, luă minusculul păhăruț şi sorbi din licoarea de culoarea chihlimbarului. Simţi cum licoarea îi pătrundea încet în sânge. Vederea i se împăienjenea, picioarele i se înmuiară şi principesa se cufundă în neştire. Într-un târziu îşi reveni. Stătea întinsă pe un pat acoperit cu un giulgiu brodat cu fire toarse din raze

de soare, într-o cameră cu pereţi înalţi şi tavan străveziu, prin care transpărea o lumină limpede precum cristalul şi reconfortantă precum noaptea liniştită de iarnă. Îşi simţea corpul uşor ca fulgii de nea şi mintea clară.

- E timpul să cunoști esența luminii, principeso, răsună, în liniştea profundă a încăperii, o voce suavă și caldă ca razele matinale ale soarelui de primăvară.

Cu o mișcare ușoară, Selia se ridică din pat şi privi curioasă în jur. În faţa patului văzu şase fiinţe ale luminii, una mai fermecătoare decât alta.

- Cine sunteţi? întrebă cu voce timidă Selia, fără să-și ia privirea de la fermecătoarele fecioare.

- Preotesele luminii, răspunse o fecioară care avea pe frunte imprimat un crin atât de strălucitor, încât părea o minusculă steluță, coborâtă din adâncul Universului.

- Trebuie să înţeleg că dumneata eşti preoteasa supremă? murmură Selia, uitându-se rând pe rând în ochii celor șase fecioare.

- Sunt Hora, preotească a dansului magic al soarelui şi custode principal al luminii, răspunse zâmbind preoteasa.

- Cum am ajuns în templul luminii? întrebă Selia. Cine m-a adus aici?

- Crinul magic te-a adus în templu, principeso, răspunse Hora. Pentru prima dată de când există spaţiul nemărginit crinul aduce în templul luminii o predestinată.

- Crinul magic? murmură abia șoptit Selia, în timp ce fața-i exprima uimire. Aș vrea să știu ce mi s-a întâmplat după ce am băut licoarea?

- Ai redevenit întocmai cum ai fost până a bea licoarea pe care ţi-a trimis-o regina Hestia, vorbi una dintre fecioare.

- Adică... nu mai sunt miniaturală și nu mai am aripioare aurii? întrebă, cu o ușoară notă de regret în voce, principesa, ducându-și iute mâna dreaptă spre omoplat.

-Nu, rosti Hora zâmbind și o luă de mână. Nu mai ești miniaturală și nici aripioare nu mai ai. Să mergem.

- Dacă mă reţin mult în templul luminii, nu voi reuşi să ajung la timp la palatul reginei Hestia, zise Selia, oprindu-se brusc.

- În templul luminii timpul se scurge altfel decât în lumea celor două tărâmuri, principeso. O zi aici durează cât un minut în lumea voastră, rosti una din fecioare. Vei rămâne în templul luminii două zile şi două nopţi.

- Magul Teomis a răpit-o pe fiica regelui împărăției apelor. Eu acceptasem să mă las capturată în schimbul vieţii principesei Oliria, şopti, vădit îngrijorată, Selia.

- Nu-ţi face griji. Regina Hestia a intervenit şi principesa a fost eliberată, zise Hora.

- Şi elful Elio? întrebă Selia. El a rămas lângă tunelul negru. Unde se află acum?

- Elio te aşteaptă pe litoralul mării sirenelor, vorbi o altă fecioară.

Selia şi preotesele au străbătut un număr nesfârşit de săli, împodobite cu pietre prețioase și scăldate în lumină aurie, până au intrat într-o sală de formă ovală. În mijlocul sălii, pe un altar din aur, se afla un crin strălucitor. O coloană orbitoare de lumină străbătea petalele întredeschise ale florii şi se avânta în sus, spre imensitatea bolții celeste.

- Acesta este crinul magic al luminii, care dă puteri miraculoase protectoarelor tărâmului, vorbi preoteasa Hora. Vei rămâne în această sală o zi şi o noapte. Dacă soarele va găsi în sufletul tău înţelepciunea de a prețui lumina, fără să dispreţuieşti întunericul, îţi va permite să dansezi împreună cu noi dansul magic al soarelui, rosti, cu zâmbetul pe buze, preoteasa Hora.

- Crinul îţi va potoli foamea cu raze calde de soare şi setea cu raze reci de lună, vorbi o altă preoteasă.

- Aţi spus că este floarea luminii, murmură uimită principesa. Cum ar putea să-mi potolească setea cu razele reci ale lunii, care este regina nopţii, adică a întunericului?

- Soarele revarsă lumină caldă şi vie, iar luna generează lumină palidă şi melancolică, zise preoteasa Hora. Să mergem, suratelor, principesa Selia are nevoie de singurătate și liniște pentru a înţelege esenţa luminii.

Preotesele templului luminii au părăsit sala ovală, lăsând-o pe Selia în preajma crinului magic. Îndată ce preotesele luminii au ieşit, din inima crinului s-a desprins o rază care, rotindu-se ca o spirală în jurul principesei, i s-a fixat pe creştetul capului. Selia simţi cum raza-i pătrunde adânc în suflet. O lumină lină i se revărsa în creier. Avea senzația că devenise o făptură a luminii şi că zbura, asemeni fiicelor văzduhului, spre soare. În jurul ei nu exista nimic, doar o lumină vie şi clară se revărsa din înălţimea cerului, mângâindu-i sufletul şi limpezindu-i gândurile. Deodată în torentul de lumină se prefigură o entitate cu ochi atăt de minunaţi, atât de strălucitori, încât Selia încremeni, fascinată de această frumuseţe ireală. Entitatea o fixă îndelung fără să spună un cuvânt. Selia simţea că este scanată de o forţă supranaturală, care-i pătrunde până şi în cele mai tainice ungherașe ale sufletului. Într-un târziu se auzi, venind spre ea din depărtare, o voce caldă și mângâietoare, care zise:

- Urcă treaptă după treaptă scara care se înalţă în faţa ta, principesă Selia.

Selia îşi încordă privirea. Văzu în faţa ei materializându-se o scară cu 8 trepte negre. Pe fiecare treaptă era scris ceva cu litere de foc. Selia urcă prima treaptă, pe care era scris inteligenţă. Urcă treapta a doua, pe care scria cu litere de foc nobleţe. Apoi a treia, pe care era încrustat cuvântul compasiune, a patra, pe care scria bunătate, a cincea, unde ardea cuvântul demnitate, a şasea, luminată de cuvântul corectitudine, a şaptea, pe care scria moralitate şi ultima, pe care ardea cuvântul dăruire. Selia realiză uimită că încet-încet scara devenea tot mai strălucitoare, contopindu-se, în cele din urmă, cu lumina aurie a soarelui.

- Creatorul a sădit un grăunte de lumină în sufletul fiecărei ființe vii. Lumina însă poate încolți doar în sufletul celui ce o caută în sine. Cel ce refuză s-o caute, o pierde, sufletul lui devenind pentru eternitate prizonierul beznei fără de viață. Descoperind lumina în suflet, cugetul vede și prețuiește iubirea, frumusețea și înțelepciunea divină. Cel ce poartă în suflet iubire și înțelepciune divină nu poate fi învins de forțele obscurității moarte. În sufletul tău, principesă Selia, lumina strălucește în toată splendoarea ei. Vei reuşi să instaurezi pacea în lumea celor două tărâmuri, dacă porţi în suflet parola sacră, răsună,

îndepărtându-se, vocea entităţii cu ochi minunat de strălucitori, care încet-încet se contopea cu torentul de lumină.

Deşi raza de lumină, care o încercuise şi i se fixase pe creştet, se retrăsese în inima florii, Selia rămase înmărmurită lângă crinul soarelui. Pierduse firul timpului şi al realităţii. Doar imaginea miraculoasă a entității cu ochi strălucitori continua să-i dăinuie în fața ochilor, în cuget răsunându-i cuvintele: lumina poate încolți doar în sufletul celui ce-o caută în sine. Cel ce poartă în suflet iubire și înțelepciune divină nu poate fi învins de forțele obscurității moarte.

- E timpul să începem dansul sfântului soare, se auzi, ca un clinchet de clopoțel în liniştea odihnitoare a camerei ovale, vocea preotesei Hora.

La auzul vocii sonore a preotesei, Selia tresări, apoi inspiră adânc aer în piept și întrebă, căutând-o cu ochii pe Hora:

- Cât timp s-a scurs de când mă aflu în camera ovală?

- O zi şi o noapte, precum ţi-am spus, răspunse preoteasa Hora.

- O zi şi o noapte? întrebă mirată principesa Selia. Cum e posibil? Credeam că s-au scurs doar câteva clipe.

Preoteasa Hora zâmbi înțelegător şi spuse:

- Sufletul se odihneşte în lumină, principesă Selia.

- Şi entitatea cu ochi profunzi și arzători? se minună principesa.

- Sfânta zi?! Ai susţinut cu bine examenul luminii, principeso. Să ne grăbim, preotesele ne aşteaptă, zise Hora.

Selia şi preoteasa Hora au străbătut din nou un număr impresionant de săli, scăldate în lumină aurie, şi au ieşit pe terasa împodobită cu flori luminescente, unde le aşteptau cinci preotese ale luminii. De undeva, din adâncul nemărginit al cerului, răzbătea printre stele o melodie domoală, o melodie divină care făcea irezistibilă dorinţa de a te prinde în horă. Preotesele şi principesa s-au apucat de mâini şi s-au înălţat deasupra templului soarelui, unde au încins hora magică a luminii. Dansând, Selia simţea cum se scufundă în lumina aurie a soarelui, iar sufletu-i devine un rezervor infinit de iubire, dăruire şi bunătate. În jurul ei nu exista decât lumină şi muzică. Lumină limpede şi sclipitoare care-i umplea sufletul de armonie şi fericire, şi muzică domoală care-o purta pe aripile graţioase ale horei magice.

După un timp, melodia a început a se îndepărta de templul luminii și într-un final se stinse în depărtare. Preotesele şi Selia au revenit pe terasă.

- Două zile şi două nopţi s-au scurs, principeso, zise Hora. Soarele ţi-a dăruit puterea magică a luminii. Sigiliul luminii însă ţi-l va transmite crinul fermecat în ultimele clipe ale lunii mai. Acum a venit timpul să părăseşti templul luminii și să-ți urmezi destinul.

- Soarele mi-a dăruit puterea magică a luminii? întrebă, puțin derutată, Selia. De ce nu mi-a spus în ce mod şi când aş putea s-o folosesc?

- Nu-ţi face griji, principesă Selia. Sufletul tău este plin de lumină și îți va spune ce trebuie să faci, zise, zâmbind cu bunătate, preoteasa Hora.

- Aș vrea să știu unde și când voi afla parola sacră? întrebă principesa. Entitatea cu ochi strălucitori mi-a spus că voi reuși să instaurez pacea în lumea celor două tărâmuri, doar dacă port în suflet parola divină.

- La această întrebare îţi va răspunde preotul suprem al templului înţelepciunii, principeso, răspunse preoteasa Hora.

Cele şase preotese au împletit o cunună din flori ale luminii și au așezat-o pe creștetul principesei Selia. Au sărutat-o pe frunte şi au intrat în templu.

Rămasă singură, Selia simţi cum o putere nevăzută o ridică deasupra templului luminii şi o duce în imensitatea bolții celeste. Cu cât se îndepărta de templu, lumina devenea tot mai palidă şi mai palidă, până se transformă într-un întuneric catifelat. Pe sfera celestă miliarde de stele ţeseau din raze argintii vălul eternităţii, pe care-l așterneau peste întreg Universul. Zburând printre stele, Selia asculta vrăjită tăcerea plină de mister a întunericului, o tăcere care vorbea în limba dulce a liniştii profunde. O linişte care izvora din adâncul nemărginit al spaţiului, o linişte sublimă, vibraţiile căreia, atingând sufletul, îndeamnă raţiunea să descifreze tainele întunericului viu.

Dintr-o dată tăcerea întunericului fu spartă de o melodie tulburătoare, care plutea printre stele asemeni lebedelor ce lunecă pe oglinda nemișcată și sclipitoare a lacului, când luna se înalță sus pe cer. Melodia se revărsa prin geamurile deschise ale unui minunat templu de formă circulară, care se înălţa impunător și misterios în grădina tainică a Universului. Prin pereţii din diamant negru ai templului străbătea o lumină palidă şi rece. Fațada templului era împodobită cu doisprezece pilaștri din bazalt negru, cu sclipiri argintii și albastre. Pilaștrii aveau capiteluri cu ornamente minunate, împodobite cu diamante, din care se revărsa o ploaie de scântei strălucitoare. Puterea nevăzută o lăsă pe principesa Selia pe treapta de jos a unei splendide scări din cristal fumuriu, cu balustrade împletite din frunze și flori ce licăreau intermitent. Principesa urcă agale scara, rotind curioasă privirea în jur și se opri în faţa unei uşi imense care se deschidea în două părți. Ușa era placată cu plăci din bazalt negru cu sclipiri albastre și împodobită cu stele din pietre prețioase. În sunetele unei melodii divine ușa se deschise încet. Principesa rămase nemișcată în fața ușii, străduindu-se să străpungă cu privirea întunericul catifelat al încăperii. Nu reușea însă să distingă nici cel mai vag contur. Deodată din întuneric se desprinse o siluetă mlădioasă și privirii principesei i se arătă o fecioară mai fermecătoare decât noaptea tainică de iarnă. Ochii ei erau atât de mari, atât de negri, atât de melancolici, încât părea că din adâncul lor se naște vraja nopții. Fecioara purta o rochie neagră, lungă şi vaporoasă, strânsă la mijloc cu un brâu ţesut din raze argintii de lună și brodat cu nestemate. Păru-i, de culoarea nopții dense, se revărsa în unde moi pe umeri. Pe fruntea-i mai albă decât neaua proaspăt așternută pe câmpie era imprimat un crin negru, din care izvorau scântei argintii și albastre. Fecioara avea o pereche de splendide aripi vaporoase de culoare neagră, cu sclipiri de lună, care fremătau. Cu pas ușor, ca adierea lină a zefirului de primăvară, minunata creatură se apropie, zâmbind fermecător, de principesa Selia.

- Bine ai venit în templul întunericului, principeso, rosti cu voce melodioasă fecioara, întinzându-i mâna.Te așteptam să vii.

- Eram așteptată și în templul întunericului? întrebă cu mirare principesa Selia, fără să-şi ia privirea de la fecioară. Dar...spune-mi, cine m-a adus aici?

- Crinul fermecat al întunericului te-a adus în templu, principeso. Pentru prima dată de când există spaţiul nemărginit, crinul magic al întunericului aduce în templul sacru o fiinţă umană.

- De ce m-a adus în templu? se interesă principesa Selia.

- Răspunsul la această întrebare îl vei avea în templul înţelepciunii creatorului, rosti cu un zâmbet larg pe buze fecioara.

- Cine eşti? întrebă Selia.

- Sunt Doima, preoteasa supremă a templului întunericului şi custode al viselor, repaosului și liniştii desăvârşite, răspunse fecioara, îndemnând principesa s-o urmeze.

Selia păşea tăcută alături de preoteasa Doima prin sălile spațioase ale templului, admirând cu privirea minunatele flori care-i împodobeau pereţii. Deşi aveau culoarea întunericului, florile scânteiau, răspândind în jur o lumină rece, argintie, o lumină ireală care izvora parcă din adâncurile nemărginite ale nopții.

- Florile, care împodobesc pereții, revarsă în încăperi o lumină atât de neobișnuită, atât de ireală, se auzi, gândind în voce, Selia. Nu mi-aş fi putut imagina vreodată că ar putea exista o astfel de lumină.

- Lumina care pare atât de ireală, principeso, este lumina întunericului viu, pe care doar cei care privesc cu ochii sufletului o pot vedea.

- Lumina întunericului viu?! se minună, abia șoptit, principesa Selia, rotindu-și privirea în jur. Vrei să zici că în această lume de basm și întunericul luminează?

- În Universul nostru există multe taine, pe care locuitorii celor două tărâmuri nu au izbutit, sau poate nu și-au prea dat silința să le cunoască timp de zece mii de ani. Doar cei ce preţuiesc lumina şi întunericul divin reuşesc să vadă întunericul viu al luminii şi lumina întunericului viu, răspunse Doima.

- O lumină a întunericului și un întuneric al luminii... murmură, cu voce plină de uimire, Selia.

Apoi adăugă ca pentru sine:

- Cum poți să vezi și să prețuiești lumina întunericului sau întunericul luminii?

- Cu raţiunea nu poţi înţelege şi preţui lumina şi întunericul. Învață să privești tot ce te înconjoară cu ochii sufletului și vei vedea și înțelege adevărata esență a luminii și a întunericului viu.

Între timp principesa Selia şi preoteasa Doima au ajuns într-o sală spațioasă de formă circulară, în centrul căreia, pe un altar din diamante, un crin mai negru decât noaptea înnourată își înălța petalele spre infinit. Printre petalele întredeschise ale crinului se revărsa o rază ireal de rece, pulverizând în jur o ploaie de scântei argintii și albastre. Străbătând tavanul transparent al templului, scânteile se contopeau cu întunericul misterios al cosmosului.

În sală aşteptau cinci preotese. În pletele lor mai negre decât abanosul și mai scânteietoare decât luna licăreau cununi din flori ale întunericului.

- Vei rămâne în această sală două zile şi două nopţi, principesă Selia, zise preoteasa Doima.

- Urmează să susţin examenul întunericului, rosti, zâmbind în colțul gurii, principesa.

- Întocmai, încuviinţă una din preotese.

- Suratelor, s-o lăsăm pe principesa Selia să mediteze, rosti Doima şi preotesele ieşiră din sala circulară călcând ușor, de parcă nici nu ar fi atins cu picioarele podeaua.

Imediat ce Selia s-a apropiat de crinul negru, în sală s-a lăsat un întuneric beznă. Deodată un mănunchi de scântei argintii și albastre se desprinse din inima crinului, se roti ca o spirală în jurul principesei şi i se fixă pe creştet. Selia avu din nou senzaţia ciudată că o forţă supranaturală îi scanează sufletul. Simţea cum raţiunea i se relaxează, iar sufletu-i se umple de pace şi visare. Cu ochii sufletului văzu cum din întunericul adânc al Universului se apropia de ea o entitate, din ochii căreia izvora imensitatea întunericului viu. Entitatea o privi iscoditor un timp, de parcă ar fi dorit să-i citească în suflet. Apoi, cu voce clară, zise:

- Coboară lent cele 8 trepte ale scării.

Abia atunci Selia observă că se afla pe treapta de sus a unei scări strălucitoare, pe care era scris cuvântul liniște. Principesa privi în jos. Pe fiecare din cele 7 trepte citi rând pe rând cuvintele: tăcere, visare, pace, meditaţie, relaxare, înţelegere şi odihnă. Entitatea o privea atent, parcă încercând să afle dacă raţiunea ei este pregătită să descopere tainele întunericului. Fermecată de privirea pătrunzătoare a entităţii cu ochi de întuneric, Selia ezita să coboare scara.

- Coboară cu îndrăzneală treptele, principesă Selia. Nu-ţi fie teamă de întuneric, răsună, ca un clinchet în liniştea desăvârşită a templului, vocea entităţii. Întunericul este o altă formă a luminii, la fel cum lumina este o altă formă a întunericului, un întuneric orbitor.

Selia porni să coboare lent cele 7 trepte. Cu fiecare treaptă coborâtă, scara îşi pierdea din strălucire, până se mistui în întuneric.

- Întunericul este lumină densă, principesă Selia. Doar privind cu ochii sufletului poți înțelege și vedea lumina întunericului. Cel ce reușește să vadă lumina întunericului, poate pătrunde și tainele visării. Sufletul tău este plin de candoare, adică este capabil să înţeleagă şi să preţuiască farmecul întunericului fosforescent. Vei reuși să pui capăt urii dintre Tărâmul luminii şi cel al întunericului, dacă vei izbuti să citești în sufletul tău parola sacră, rosti entitatea şi se topi în depărtare.

Încet-încet întunericul beznă din sala circulară începu a se destrăma, precum se destramă norii străvezii de ceață, luminați de razele lunii şi o lumină rece, palidă și argintie se revărsă din nou în sală. Uşa se deschise lent şi cele 6 preotese, călcând fără de zgomot, ca nişte umbre, s-au apropiat de principesa Selia. Fiecare din ele a împletit în cununa din flori de lumină câte o floare din care se revărsa lumina întunericului viu.

- Noaptea ţi-a dat puterea magică a întunericului, principesă Selia. Sigiliul crinului fermecat însă îl vei primi când vietăţile raționale ale celor două tărâmuri vor face primii pași pe drumul înţelegerii și păcii, rosti cu voce blândă Doima.

- Nu am nici cea mai minimă idee de cum aş putea să folosesc această putere magică, şopti descumpănită principesa, uitându-se întrebător la preoteasă.

- În momentele de cumpănă concentrează-te asupra misiunii pe care creatorul ţi-a încredinţat-o şi sufletul îţi va spune ce trebuie să faci, zise preoteasa Doima. Important este să nu cazi pradă disperării și să ai încredere în puterile tale magice.

- Ziua şi Noaptea mi-au spus că voi reuși să pun capăt dușmăniei dintre Tărâmul luminii și Tărâmul întunericului fosforescent, dacă voi ști să citesc în suflet parola sacră. Nu mi-au spus însă despre ce fel de parolă este vorba. Eu nu cunosc și nu am cunoscut vreodată o parolă sacră, murmură principesa şi o umbră de tristeţe i se așează pe chip.

- Nu-ți face griji înainte de timp, principeso. În templul înţelepciunii vei găsi răspuns la tot ce te frământă, o asigură preoteasa Doima.

- Elful Elio mi-a zis că eu sunt predestinata care trebuie să preia puterile magice de la crinul luminii. As vrea să ştiu cine va prelua puterile magice de la crinul întunericului, dacă mie mi s-a dat nu doar puterea luminii, ci și puterea întunericului fosforescent? întrebă Selia.

- Ares, superbul suzeran al Tărâmului întunericului fosforescent, el este cel căruia i s-a transmis ereditar puterea întunericului fosforescent, răspunse preoteasa Doima.

- Dacă suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent este cel care a preluat ereditar puterile magice de la crinul întunericului, de ce noaptea mi-a dat şi mie puterea magică a întunericului? întrebă, și mai nedumerită, principesa. Mi s-a spus că sunt o făptură de pe tărâmul luminii.

- Răspunsul la întrebare îl vei găsi în templul înţelepciunii, rostiră în cor cele 6 preotese ale templului întunericului.

- Să mergem, zise Doima, luând de mână principesa. E timpul să înălţăm cântările noastre către creator.

Preotesele au ieşit pe o minunată terasă, unde întunericul strălucea în toată splendoarea lui, luminat de miliardele de stele. Luându-se de mâini, s-au înălţat deasupra templului şi au dat glas unei melodii lirice, care îi aminti Seliei de doinele pe care i le cânta bunicul în serile calde de vară. Melodia fermecătoare şi licărul magic al stelelor îi mângâiau sufletul. Principesa asculta vrăjită cum întunericul cânta balada liniştii cu vocea visătoare a tăcerii.

- Două zile şi două nopți s-au scurs, principeso, auzi, ca prin vis, Selia vocea domoală a preotesei Doima, care părea că vine din profunzimea spațiului.

- Două zile şi două nopţi s-au scurs atât de repede, murmură, revenind de pe tărâmul visării, principesa.

- Cugetul se odihneşte în întuneric, principeso, la fel cum sufletul se odihnește în lumină, rosti cu un zâmbet înțelegător pe buzele întredeschise preoteasa Doima. E timpul să-ţi urmezi destinul.

Cât ai clipi din ochi, preotesele s-au făcut nevăzute. Odată cu ele a dispărut şi templul cu pereţi clădiți din diamante negre. Principesa Selia se pomeni singură plutind printre miliardele de stele. Un evantai de raze strălucitoare îi luminau chipul. Părea un înger cu plete lungi de aur, care purta pe creştet o minunată coroană împletită din flori de lumină şi flori de întuneric. Un înger fără aripi sclipitoare, o fiinţă a luminii, dar şi a întunericului viu.

Liniştea nemărginită a cosmosului fu spartă dintr-o dată de o voce mai rece decât moartea, care tuna din depărtare:

- Înzestrându-te cu puterea magică a luminii şi a întunericului, creatorul te vrea salvatoarea celor două tărâmuri. Planurile creatorului însă nu au sorţi de izbândă. Tărâmul întunericului fosforescent deja îmi aparţine, iar odată cu dispariţia ta, principeso, voi subjuga şi cele cinci regate ale Tărâmului luminii. Împărăția haosului primordial va înghiți pentru totdeauna spațiul nemărginit și nemuritorul Chaos va domina această lume!

În timp ce puterea miraculoasă o purta pe principesa Selia spre templul înțelepciunii, din adâncul fără de margini al Universului se apropia Teomis, răspândind în jur fiorul obscurității moarte. Părea un demon negru al neființei, iar vocea lui de gheață se propaga în unde reci, asemeni crivățului de miazănoapte.

- Spuneai că eşti servul umil al suzeranului Tărâmului întunericului fosforescent, zise, fără umbră de teamă în voce, principesa. Un serv nu poate jindui tărâmul stăpânului.

- Eu, nemuritorul Chaos, servul umil al suzeranului Tărâmului întunericului fosforescent?! Unde ai mai întâlnit un zeu să fie servul unei păpuși însuflețite? răcni, cu voce plină de furie, Teomis. Cum de-ți veni în minte o astfel de stupiditate? Eu sunt nemuritorul Chaos, stăpânul haosului primordial şi al energiei obscure! Până la sfârșitul lunii mai voi stăpâni pentru eternitate şi lumea celor două tărâmuri, apoi voi domina și Universul.

- Te-ai prezentat la curtea regelui Ares drept vrăjitor puternic și umil, jinduind să cuceri încrederea suzeranului Tărâmului întunericului fosforescent, nu-i aşa? întrebă, cu o notă de ironie în voce, principesa Selia. Şi dacă regele Ares află că, de fapt, pe tine te interesează sfârşitul ciclului temporal şi că dorești să instaurezi haosul şi moarea eternă în lumea celor două tărâmuri?

- Regele Ares este sclavul puterii mele. Mi se supune orbeşte, răspunse iritat zeul Chaos. Și-apoi, ce te face să crezi că atotputernicul zeu Chaos s-ar putea speria de o păpușă însuflețită, chiar dacă creatorul a înzestrat-o cu puterea magică a nopții? Eu sunt stăpânul haosului și al energiei negre! Nimeni și nimic în lumea acesta nu are puterea să stea în calea mea!

- N-aș zice că ești chiar atât de invincibil. Pe regele Ares poate că îl domini cu farmecele tale, dar nu uita de creatorul spaţiului nemărginit, care vede şi ştie totul. El este cel atotputernic, zise Selia fără umbră de frică în voce. Eşti oare în măsură să te opui voinței celui care a creat Universul din dezordinea primordială și viața din spirit divin și pulbere de stele?

- Creatorul spațiului nemărginit, zici? răcni, cu ochii scăpărând de ură, zeul Chaos. Care Creator? Cel ce din împărăția mea și-a făurit o lume pe care a populat-o cu jucării însuflețite? Supunând ambele tărâmuri, îl voi forţa pe creator să se retragă la periferia spaţiului nemărginit. Treptat eu voi reface imperiul nefiinţei. Voi, mizerabile creaturi ale luminii şi ale întunericului fosforescent, carne însufleţită ce nu este capabilă să prețuiască perfecţiunea nefiinţei, veţi dispare pentru vecie în neant și nimeni, niciodată nu-și va mai aminti de voi! Eu, zeul primordial al haosului, voi curăți acest Univers de creaturi însuflețite!

- Creatorul este viaţă eternă şi creaţie continuă, pe când tu, Chaos, eşti pustietate şi moarte absolută, replică Selia. Creatorul fiind nemuritor, nemuritoare este şi opera lui. Nu vei reuși nicicând să nimicești lucrarea creatorului. Și nici să făurești de unul singur o nouă orânduire.

Chaos tăcu câteva clipe, dus pe gânduri, apoi vorbi cu ton tăios:

- Cu orice preț voi instaura o nouă orânduire în împărăția haosului primordial. Tu, principeso, care deţii puterea magică a luminii şi a întunericului viu, vei domni alături de mine în imperiul nemărginit al haosului şi al energiei obscure.

- La ce-i serveşte haosului lumina şi întunericul fosforescent? Tu reprezinţi bezna fără de viață şi dezordinea primordială. Creaţia nu stă în puterea ta, zise Selia.

- Din haos creatorul a făurit această lume, nesocotindu-mă pe mine. E timpul să-mi redea ce mi-a luat cu forţa, vorbi patetic Chaos. Tu va trebui să alegi din două posibilităţi doar una: sau mă urmezi și împreună refacem imperiul neființei, sau lupți de partea creatorului și mori.

- Să te urmez? Dar unde? În haos, în dezordinea primordială, în moartea absolută? Eu sunt fiinţă vie, așa cum m-a făcut Creatorul, neantul pentru mine înseamnă moarte eternă, zise Selia.

- Vrei să spui... ? strigă înfuriat zeul Chaos.

- Vreau să spun că nu te voi urma nicicând în împărăția ta fără de viață, îl întrerupse Selia. Eu voi proteja ordinea divină, chiar dacă se va întâmpla să părăsesc această lume și să mă retrag pentru eternitate în lumea spiritelor.

Chaos o privi cu ochii lui de gheaţă, din care izvora o ură mai neagră decât bezna primordială a nefiinţei. Apoi întinse mâna, din care răbufniră flăcări, şi desenă în aer o spirală. Pe neprins de veste, Selia se pomeni prinsă într-un vârtej năprasnic, care o sugea într-un tunel mai rece decât neființa. La capătul tunelului era portalul care se deschidea spre împărăţia haosului primordial. Trecură clipe numărate și Selia observă înspăimântată cum stelele rapid se îndepărtează. Lumina lor devenea din ce în ce mai slabă și într-un final se stinseră cu toate. În jurul ei nu exista nimic, doar suflul glacial al nefiinţei care armoniza perfect cu hohotul demonic al zeului Chaos.

- De ce nu chemi în ajutor lumina şi întunericul viu, principeso, se auzea, îndepărtându-se ca un ecou al morții, vocea zeului Chaos. În clipa aceasta îți vei da seama că haosul şi bezna neantului sunt mai perfecte și mai puternice decât ordinea divină şi viaţa, pe care creatorul le vrea valori supreme în spaţiul nemărginit.

Cuprinsă de groază, Selia se ghemui în sine, fără să se mai opună magiei zeului dezordinii primordiale. Spaima și disperarea, care i se cuibăreau în suflet, înălțau în fața ei un zid obscur și înfiorător, paralizându-i voința și barându-i poarta de intrare în Universul creatorului. Prizonieră a spaimei și a disperării, principesa rămase înțepenită în beznă, fără speranțe să mai găsească calea de întoarcere în lumea vieții făurită de către creator. Simțea cum capul i se golește de gânduri, cum mâinile și picioarele-i îngheață, iar inima i se zbate din ce în ce mai rar. Când părea că nimic n-o mai poate smulge din ghearele dezordinii primordiale, Selia auzi, abia șoptită în minte, vocea blândă a entității cu ochi strălucitori, care-i spunea: lumina încolțește în sufletul celui care o caută în sine. Cel ce-și descoperă lumina zidită în suflet , nu poate fi înfrânt de obscuritatea moartă.

Deodată spaima începu a se topi și principesa își regăsi lumina în suflet. În jurul ei începură a se roti raze de lumină aurie, iar chipul i se făcea din ce în ce mai strălucitor. Într-un final, principesa se transformă într-o entitate făcută din lumină strălucitoare. Luminându-și în bezna împărăției haosului primordial calea cu razele aurii, ce-i izvorau ca un torent din suflet, Selia păși spre portalul care se deschidea în spațiul

nemărginit. Trecu prin poartă și pătrunse într-un tunel pustiu, înecat în beznă. Păşea încet în liniştea de criptă a tunelului, încordându-şi privirea în speranță să vadă în depărtare un slab licăr de stele. Bezna însă era atât de densă și liniștea atât de rece, încât principesei îi străfulgeră prin minte gândul: doar în neant poate exista o beznă atât de neagră și o liniște atât de înspăimântătoare. Să nu fi reuşit oare să trec de poarta împărăției lui Chaos?

Tiptil- tiptil disperarea începu a i se furişa din nou, ca un tâlhar, în suflet și principesa fu cuprinsă de o spaimă atât de mare, atât de înfiorătoare, încât puterile o părăsiră. Cu un geamăt sfâșietor de neputință se prăbuși. Lumina, care i se revărsa din suflet, începu a străluci din ce în ce mai slab și într-un final se stinse. Principesa rămase înțepenită câteva clipe, cu privirea ațintită în beznă.

- Ce proastă am fost să cred că-l pot învinge pe zeul Chaos, gândea în sine, în timp ce lacrimile îi înghețau pe față. Cine sunt eu să-l birui pe zeul primordial al neființei?! O biată copilă venită de pe planeta unde zeii există doar în cărți și filme!

Când părea că disperarea pusese definitiv stăpânire pe voința ei, principesei îi răsunară în minte cuvintele preotesei Doima: "Important este să nu cazi pradă disperării şi să ai încredere în puterile tale magice". Cu mâna tremurândă, Selia își șterse de pe față lacrimile înghețate și se ridică în picioare. Își încordă privirea și păși spre capătul opus al tunelului. Deodată întunericul beznă al tunelului fu brăzdat de o săgeată strălucitoare. Un tril fermecător umplu tunelul negru, spărgând tăcerea neființei. Vârtejul se opri şi bezna moartă cedă locul unui semiîntuneric.

- Tu eşti mai puternică decât vrăjile zeului dezordinii primordiale, principesă Selia. Creatorul ţi-a dat puterea magică a luminii şi a întunericului viu. Cum de-ai putut uita atât de repede că bezna moartă se dizolvă în întuneric şi se mistuie-n lumină, se auzi din depărtare o voce. Nu-ți fie teamă, alungă spaima și nesiguranța din sufletul tău!

În întunericul tunelului se arătă o pasăre uriașă, penele căreia răspândeau în jur lumină celestă. Pasărea avea pe cap o minunată coroană din raze de soare cu licăriri de stele, care strălucea orbitor. Era Alcesa, regina păsărilor şi mesagera zânelor. La auzul vocii păsării măiestre, Selia își atinse în grabă cu mâna dreaptă tâmpla şi închise ochii. O aură strălucitor de luminoasă îi învălui chipul și Selia simți cum puterile-i revin, și spaima se topește. Obscuritatea moartă, care pătrundea în tunel din împărăția dezordinii primordiale, începu a se retrage încet în întuneric, mistuindu-se, în cele din urmă, în lumină. Odată cu obscuritatea dispăru şi tunelul negru. Principesa se pomeni plutind lin în spațiul unde licăreau miliarde de stele. Liniștea de mormânt a neantului se risipise și simfonia nopții înstelate umplea văzduhul de sunete divine. Doar urletul terifiant al zeului Chaos se mai auzea îndepărtându-se spre Tărâmul întunericului fosforescent:

- Zadarnică-ți este bucuria, principeso! Nimeni nu este în măsură să-l înfrunte pe nemuritorul Chaos. În marea confruntare cu creatorul, eu voi ieși învingător!

- Această bătălie, din care ai ieșit victorioasă, nu este ultima, principesă Selia, vorbi Alcesa, apropiindu-se.

- Cine ești, făptură miraculoasă? întrebă principesa.

- Alcesa, regina pasarilor și mesagera zânelor, răspunse pasărea măiastră. Ți-am auzit în suflet disperarea și m-am grăbit să-ți vin în ajutor. Urcă-te pe spatele meu și ține-te bine, principeso. Te voi duce până la templul înțelepciunii, unde te așteaptă preotul suprem.

Fără să spună un cuvânt, fata își încolăci brațele în jurul gâtului pasării măiestre, care se înălţă fulgerător spre necuprinsul Universului. După câteva minute de zbor, din adâncul spaţiului nemărginit răsări în faţa lor un templu scăldat într-o lumină atât de minunată, atât de ireală, încât Selia crezu că a ajuns în paradis. Cu ochii sufletului vedea lumina întunericului viu, iar cu raţiunea- întunericul viu al luminii, străbătând pereţii translucizi ai palatului. Ghirlande din flori de lumină şi flori de întuneric împodobeau pereţii exteriori. Deasupra uşii Selia observă o carte deschisă, pe paginile căreia era scris cu litere strălucitoare: „Cuvântul este creatorul şi totul a fost creat prin cuvânt”.

Regina păsărilor s-a oprit pe scările din cristal ale templului. Coborând de pe spatele păsării măiestre, Selia rămase înmărmurită, admirând minunăția celestă.

- Mai departe mergi de una singură, zise pasărea măiastră, trezind-o din amorțire. Grăbește-te, ești așteptată. Preotul suprem vrea să-ți vorbească. Are multe să-ți spună.

Zicând acestea, regina păsărilor se înălță spre cer și dispăru atât de repede, încât principesa nici nu reuşi să-i mulţumească pentru ajutor.

Între timp uşa palatului se deschise şi în prag apărură doi tineri zvelți, înalți și cu trăsături delicate. Unul purta veşminte aurii şi celălalt veşminte negre. Cel îmbrăcat în haine aurii ţinea în mână un crin care răspândea în jur scântei de întuneric, iar cel îmbrăcat în haine negre- un crin din care se revarsa o lumină aurie.

- Bine ai venit în templul înţelepciunii, principeso! rosti tânărul cu crinul auriu.

- Preotul suprem al templului te aşteaptă, vorbi cel cu crinul din care se revărsa un întuneric scânteietor. Să mergem, ai multe de învăţat.

Urmată de cei doi tineri, Selia intră în templu. În fața ochilor i se arătă o privelişte de basm. O sală enormă circulară, cu pereţi translucizi, împodobiți cu flori din care se revărsa o lumină miraculoasă, avea în centru o scară transparentă, cu balustrade împletite din cununi de frunze. Printre frunze străluceau florile luminii şi florile întunericului. Scara se înălța spre imensitatea spaţiului nemărginit. Sus se vedea doar cerul plin de stele. O melodie celestă plutea prin sală, urca lin scările și se revărsa în spaţiu.

Tinerii îi făcură semn cu mâna să urce scările. Selia, care nu vedea la capătul scărilor decât cerul, făcu o mină nedumerită și spuse:

- Să urc? Dar unde? Sus nu vad decât cerul plin de stele.

- Priveşte tot ce te înconjoară cu sufletul, ochii adesea te-nşeală, zise zâmbind tânărul în veşminte aurii.

- Ai reuşit să vezi cu ochii sufletului lumina întunericului, deci poţi vedea şi dincolo de realitatea iluzorie, vorbi cel de-al doilea tânăr.

- Voi cine sunteți? întrebă Selia, privindu-i cu admirație.

- Mesagerii Creatorului, răspunseră tinerii cu zâmbetul pe buze.

Selia ezită câteva clipe în faţa scării, cu privirea ațintită spre cerul presărat cu stele. Apoi porni încet să urce treaptă după treaptă, atingând uşor cu mâna minunatele flori care împodobeau balustradele.

Cât ai clipi din ochi, cei doi tineri se făcură nevăzuţi. Urcând ultima treaptă, Selia se pomeni într-o sală pustie de formă ovală, fără geamuri şi fără uşi, în care domnea un semiîntuneric albăstrui. Prin tavanul diafan se vedeau licărind stelele. Făcând câţiva paşi în interiorul sălii, principesa observă cum şase uşi se materializează pe peretele din faţa ei. Pe fiecare din cele şase uşi erau încrustate cu litere strălucitoare câteva cuvinte. În jur nu se vedea ţipenie de fiinţă vie. Liniştea tăcută, care plutea în aer, o sili să se oprească locului. Rămase nemișcată în mijlocul încăperii, ascultând tulburată armonia liniștii. Deodată liniștea fu spartă de sunetele unei melodii celeste. Prima ușă din stânga principesei începu a se deschide lent. Trecură clipe numărate și în sala ovală își făcu apariția un bărbat înalt de vârstă mijlocie, cu ochi verzi, pătrunzători şi plini de înţelepciune. Purta o mantie lungă, de culoare alb-argintie cu sclipiri intermitente, care armoniza perfect cu păru-i de culoarea platinei. Ţinea în mâna dreaptă un inel cu trei chei de aur, iar în mâna stângă - un sigiliu din chihlimbar auriu. Imediat ce intră în sala ovală, ușa se închise brusc și dispăru, contopindu-se cu peretele. Bărbatul își aținț, pentru câteva clipe, privirea pătrunzătoare asupra principesei. O cercetă atent din cap până-n picioare, de parcă ar fi dorit să se convingă că ea este într-adevăr cea predestinată să pună capăt dușmăniei dintre regii Tărâmului luminii și regii Tărâmului întunericului fosforescent. Într-un final zâmbi satisfăcut și îi făcu semn cu mâna să se apropie. Tulburată de apariția misterioasă a ușilor, principesa Selia nu observă gestul preotului. Privea concentrată spre peretele din fața ei, încercând să descifreze ce era scris pe fiecare ușă. Neliniștea care o copleșise însă era atât de mare, încât principesa nu reușea să vadă decât lumină strălucitoare.

- Apropie-te, copilă, zise cu voce blândă preotul, întinzând mâinile înainte cu palmele desfăcute. Nu-ți fie teamă.

Cu pași timizi, principesa Selia porni spre cel ce o îndemna cu insistență să se apropie. Ajunsă în faţa lui, se opri și i se uită întrebător în ochi. Descoperi în ochii lui adânci și limpezi atâta bunătate, atâta înțelepciune, încât neliniștea se spulberă și Selia se simți ca niciodată mai sigură pe sine. Zâmbi senin la rândul ei și zise cu voce clară:

- Dumneata trebuie să fii preotul suprem al templului înţelepciunii. Mesagerii creatorului mi-au spus că mă aștepți ca să-mi vorbești.

- Iar tu ești Selia, principesa predestinată, care va pune capăt dușmăniei dintre cele două tărâmuri, îi vorbi preotul cu un zâmbet cald pe buze. Urmează-mă!

Selia şi preotul suprem se apropiară de prima uşă, pe care erau încrustate cu litere luminescente de culoare roză două cuvinte: iubire divină.

- În spatele acestei uşi se află sala cu floarea miraculoasă de orhidee care simbolizează iubirea divină. Ia această cheie, principeso, şi încearcă să deschizi uşa, zise preotul suprem, întinzându-i una din cele trei chei de aur.

- Şi dacă nu voi reuși să deschid ușa? întrebă îngrijorată Selia, luând din mâna preotului cheia.

- În faţa celui care are sufletul curat și pune mai presus de propria lui viaţă iubirea pentru opera divină, uşa se va deschide.

Selia introduse cheia în broasca uşii şi o roti de două ori. Uşa se deschise încet în sunetele unei melodii, care părea că vine de undeva de sus, din necuprinsul înstelat al Universului. Rotind privirea în jur, principesa intră în sala scăldată în lumină roză. În mijlocul sălii se afla o masă rotundă din cristal de

culoare azurie, împodobită cu ornamente minunate. Pe masă era aşezată o splendidă floare de orhidee, petalele căreia străluceau orbitor, răspândind în jur o lumină de culoare roză.

- Apropie-te de masă, principesă Selia. Închide ochii şi atinge cu mâna stângă petalele orhideei fermecate, o îndemnă preotul.

Principesa Selia s-a apropiat de masa din cristal, a închis ochii şi a atins cu mâna stângă petalele catifelate ale florii. Pe fundalul muzicii care se îndepărta, auzi, apropiindu-se încet-încet, o voce cristalină care-i spunea:

- Priveşte mereu cu ochii sufetului dincolo de aparenţe şi vei vedea pretutindeni iubire profundă, care se naşte din înţelepciunea divină. Adapă-ţi sufletul la izvorul acestei iubiri, care te va purta pe calea înţelepciunii şi a frumuseţii desăvârşite.

Principesa deschise ochii. Privirea pătrunzătoare a preotului o readuse din lumea magică a orhideei în sala scăldată în lumină roză.

- Orhideea magică ţi-a transmis mesajul. Vrei să adaogi ceva? întrebă preotul, sfredelind-o insistent cu privirea.

- Aș vrea să spun doar că intelectul este prerogativa creierului, pe când înțelepciunea și iubirea izvorăsc din suflet, murmură îngândurată Selia.

Preotul zâmbi satisfăcut şi, luând-o de mână, o conduse în faţa celei de-a doua uşi, pe care era scris cu litere strălucitor de albe cuvintul frumuseţe.

- În această sală vei cunoaşte esenţa frumuseţii operei Creatorului, dacă sufletul tău este pregătit să vadă şi să preţuiască frumuseţea divină, vorbi preotul și-i întinse o altă cheie.

Selia luă cheia. O roti de două ori în broasca uşii şi uşa se deschise lent, reproducând un sunet asemănător simfoniei undelor marine. Principesa intră în sala cu lumină albă. Treptat lumina se dispersă în toate culorile curcubeului, umplând încăperea cu scântei luminescente. Principesa Selia urmărea fascinată jocul miraculos al luminii, când, pe neprins de veste, se pomeni în centrul unui univers holografic miniatural. În jurul ei roiau galaxii cu mii de stele şi sisteme planetare, planete colorate intens în albastru, roşu, galben şi verde, cu oraşe scăldate în lumină, păduri imense populate de fiinţe miraculoase, oceane înspumate şi fluvii care şerpuiau printre câmpii şi păduri, ducându-şi apele spre mări albastre, păsări multicolore plutind în imensitatea cerului azuriu şi fiinţe raţionale care-şi imaginau că sunt capabile să modeleze opera perfectă a creatorului. Vrăjită de frumuseţea imaginilor care i se perindau în faţa ochilor, Selia tresări când în liniştea profundă a sălii se auzi o voce melodioasă, care zise:

- Frumuseţea exterioară este efemeră. Fiecare individ vede frumuseţea exterioară prin prizma conştiinţei sale. Adevărata frumuseţe, frumuseţea divină, este sufletul curat și iubitor. Iată de ce frumuseţea divină poate fi percepută doar cu ochii sufletului. Frumuseţea care izvorăşte din sufletul iubitor este eternă şi desăvârşită.

Holograma dispăru brusc, cedând locul luminii albe. Selia ieşi din sală. Preotul suprem o fixă câteva clipe cu privirea, apoi zise:

- Ce-ţi vorbeşte sufletul, principesă Selia?

- Sufletul îmi spune că frumuseţea divină se află în fiecare fiinţă vie. Trebuie doar să o vedem cu ochii iubitori ai sufletului, răspunse fata.

Preotul suprem o îndemnă să-l urmeze şi se apropie de uşa pe care era scris cu litere de aur cuvântul înţelepciune.

- Ia cheia, principeso, şi deschide uşa, zise preotul, întinzând mâna.

Selia reuşi să deschidă şi cea de-a treia uşă. Intrând în sală, văzu că prin pereţii semitransparenți pătrundea o lumină caldă, aurie care-i mângâia sufletul asemeni razelor blânde ale răsăritului de soare. În mijlocul sălii, pe un pupitru străveziu, era aşezată o carte mare, cu coperțile ferecate în aur. Pe prima copertă era imprimat un triunghi în care strălucea un ochi. Din ochi se revărsa în sală o lumină neobișnuit de limpede și caldă.

- Te afli în sala înţelepciunii, principeso, zise preotul suprem, deschizând cartea. Înzestrându-te cu puterea magică a luminii şi a întunericului viu, creatorul spaţiului nemărginit intenţionează să-ţi încredinţeze o misiune extrem de importantă. Eşti predestinată să pui capăt ostilităţilor dintre cele două tărâmuri, care se dușmănesc de moarte. Regii tărâmului luminii şi cei ai tărâmului întunericului fosforescent nesocotesc legea supremă a spațiului nemărginit, imaginându-şi că lumina poate urî întunericul viu, iar întunericul viu doreşte dispariția luminii. Lumina şi întunericul sunt opera creatorului și trebuie să coexiste în armonie, în echilibru. Întunericul nu poate exista fără lumină. Dispariţia luminii înseamnă dominaţia obscurității moarte şi a energiei negre, adică a haosului primordial.

Zeul pustietăţii şi al obscurității moarte, în ura lui nebună pentru tot ce este viu, încearcă să pună stăpânire pe sufletele regilor tărâmului întunericului fosforescent. Dacă reuşeşte s-o facă, sufletele lor vor pierde pentru totdeauna iubirea profundă, care se naşte din înţelepciunea divină. Ei nu vor mai fi capabili să vadă frumuseţea divină cu ochii sufletului, contopindu-se, în cele din urmă, cu obscuritatea moartă. Tu, principesă Selia, ești predestinată să reaprinzi flacăra iubirii divine în sufletele amorţite ale regilor tărâmului întunericului fosforescent. Apropie-te de pupitru, închide ochii şi atinge cu palmele filele imaculate ale cărţii înţelepciunii.

Selia se apropie de pupitru. Rămase un timp tăcută, privind cu interes cartea înțelepciunii, apoi închise ochii şi-și lăsă mâinile să se odihnească pe paginile imaculate. Deşi avea ochii închişi, principesa vedea cu ochii sufletului cum pe paginile albe ale cărţii o mână nevăzută scria cu litere de aur: înţelepciunea divină este iubire, cunoaştere şi energie creatoare. Gândirea şi lucrarea fără înţelepciune divină pustieşte sufletul. Sufletul ruinat nu poate fi izvor de iubire eternă, desăvârşită, pierzându-şi pentru totdeauna capacitatea de a percepe în fiinţele vii frumuseţea divină. Sufletul pustiit de iubire, înţelepciune şi frumuseţe divină e mort pentru eternitate. Înţelepciunea este temelia pe care a fost înălțat spaţiului nemărginit.

- Cartea înţelepciunii ţi-a transmis mesajul, principesă Selia. Deschide ochii, răsună, ca un dangăt în liniștea adâncă a sălii, vocea preotului suprem.

Principesa Selia deschise ochii, ațintindu-și privirea asupra cărții. Mare însă îi fu mirarea când, uitându-se pe paginile cărţii, nu a găsit mesajul scris cu litere de aur. Observându-i nedumerirea, preotul suprem zise:

- Cartea înţelepciunii poate fi citită doar cu ochii sufletului, principeso. De ce cauţi cu ochii minții ceea ce ei nu pot să vadă? Ţine mereu deschişi ochii sufletului şi vei vedea cele văzute ca nevăzute şi cele nevăzute ca văzute. Să mergem.

Preotul porni spre ieşire. Selia păşea în urma lui tăcută. În faţa ochilor îi stăruia ultima frază din mesajul cărţii înţelepciunii: "Sufletul pustiit de iubire, înţelepciune şi frumuseţe divină este mort pentru eternitate".

Preotul suprem o conduse pe principesa Selia în cea de-a patra sală a templului, care era de dimensiuni impresionante. O lumină blândă se revărsa în încăpere prin tavanul transparent. Deși spațioasă, sala era pustie, doar pereţii erau împodobiţi cu plăci de marmura neagră, pe care erau încrustate profeţii cu litere de foc. În timp ce preotul și principesa se apropiau de peretele din fața ușii, se auzi un clinchet și pe perete apăru o nouă placă.

- Suntem în sala profeţiilor, principeso, vorbi cu voce răspicată preotul. Ai susţinut cu succes examenul luminii şi al întunericului viu. Ţi-ai potolit setea la izvorul iubirii divine, ai învăţat să vezi cu ochii sufletului frumuseţea divină şi ai aflat esenţa înţelepciunii. Dacă sufletul tău este pregătit să-l înfrunte pe stăpânul haosului primordial şi al energiei negre, şi să smulgă din mrejele lui cugetele rătăcite ale regilor tărâmului întunericului fosforescent, o nouă profeţie se va imprima pe placa care s-a materializat acum câteva clipe.

Nu reuşi bine preotul să-şi termine vorba, că pe placa de marmură neagră se imprimară, cu litere de foc, cuvintele: principesa Selia trebuie să deschidă și cea de-a cincea uşă. Apoi se auzi din nou un clinchet și pe perete apăru o altă placă, pe care mâna nevăzută a caligrafiat o nouă profeție: zeul Chaos se pregătește să declanșeze potopul cosmic, uneltind să-și extindă dominația asupra întregului Univers. Doar încuind porțile spațiului nemărginit cu cheia vieții, Creatorul îl poate exila pe zeul Chaos pentru vecie în lumea dezordinii primordiale. Dacă principesa Selia va găsi lacrima stelei din adâncul mării și metalul alb din inima pământului, cele două săgeți spirituale ale Creatorului vor invoca sfera focului sacru din imensitatea spațiului nemărginit. Lovit de sfera de foc, metalul alb se va transforma în cheie incandescentă. Cheia se va răci doar dacă va fi stropită cu lacrima stelei din adâncul mării. Cu această cheie Creatorul va încuia pentru eternitate porțile spațiului nemărginit, salvând astfel lumea celor două tărâmuri și întreg Universul de furia devastatoare a zeului dezordinii primordiale.

În timp ce preotul citea ultima profeție, pe chipul lui se așeza încet vălul neliniștii și îngrijorării. Terminând de citit profeția, preotul rămase un timp înțepenit, cu gândurile rătăcind în altă dimensiune spirituală. După mai multe minute de tăcere, întoarse capul spre principesa Selia și se uită la ea cu multă tristețe în privire. Apoi trase adânc aer în piept și zise:

- Să mergem, principeso. Trebuie să deschizi și cea de-a cincea ușă.

- Mai întâi te rog să-mi explici ce vrea să spună această profeție, vorbi, dând semne de îngrijorare, principesa, fixându-l cu o privire întrebătoare.

- Să mergem, principeso, repetă același îndemn preotul. Îți voi explica totul, dacă vei reuși să deschizi și cea de-a cincea ușă.

Preotul suprem o conduse pe principesa Selia în faţa celei de-a cincea uşi, pe care era scris cu litere de foc cuvântul eternitate.

- Custodele celor cinci chei îţi va deschide această uşă doar dacă vei reuși să-ți citești în suflet parola divină.

- Parola divină, s-o citesc în suflet? întrebă, cu o voce plină de nedumerire, Selia. Îmi pare rău, dar nu cunosc parola divină.

- Parola divină izvorăşte doar din adâncul unui suflet plin de candoare, răspunse preotul suprem, întinzându-i sigiliul. Dacă nu vei reuşi să pronunţi parola divină, vei pierde pentru totdeauna puterile pe care ţi le-au dat ziua şi noaptea. Aplică sigiliul pe cercul de pe latura stângă a uşii.

Imediat ce principesa a aplicat sigiliul, în minte-i răsunară cuvintele: „cel care poartă înţelepciunea divină în suflet nu poate fi învins de haos şi obscuritatea moartă". Principesa murmură abia şoptit: înţelepciunea divină și uşa se deschise.

- Până a intra în această sală trebuie să-mi spui care este temelia pe care se înalţă Universul, zise preotul, uitându-se intens în ochii principesei.

- Temelia pe care se înaltă spaţiul nemărginit este înţelepciunea divină, răspunse Selia şi intră în sala spațioasă, scăldată în lumină albă.

În mijlocul sălii, pe un soclu din marmură neagră, se afla o formaţiune de cristale transparente cu şase laturi şi vârfuri ascuţite de diferite dimensiuni, care formau o floare cu multe straturi de petale. Din inima formaţiunii se înălţa spre infinit un minunat cristal. Limpezimea şi strălucirea cristalului erau de o frumuseţe de nedescris. Apropiindu-se, Selia văzu în vârful cristalului un ochi din care izvora o înţelepciune ce întrecea orice închipuire. Ochiul scânteia de o lumină tainică şi vie.

- Al cui este acest minunat ochi? șopti fascinată principesa.

- Este ochiul sfânt al dreptăţii Creatorului, răsună de nicăieri o voce.

- Cine a vorbit? îl întrebă în şoaptă Selia pe preotul suprem, rotind mirată privirea în jur. În sală am intrat doar noi.

- Custodele celor cinci chei, răspunse preotul.

- Şi aceste cristale..., ce semnificație au? întrebă principesa, ridicând privirea spre ochiul sfânt.

- Gheaţa eternităţii sau pietrele puterii, se auzi din nou aceeaşi voce. Printre cristale vei găsi un colier din diamante, principeso, care are în centru gheaţa eternităţii.

Selia cercetă cu atenţie floarea şi găsi printre petale un minunat colier din diamante cu un cristal de formă alungită la mijloc.

- Pune-l în jurul gâtului, răsună, ca un ecou venit din depărtare, vocea custodelui celor cinci chei.

Selia luă colierul şi-l prinse în jurul gâtului.

- Îl vei purta o veșnicie. Nimeni, nicicând nu va reuşi să-ţi ia cristalul. Tu şi această piatră a perfecţiunii veţi deveni un tot întreg. Gheaţa eternităţii îţi va deschide accesul spre alte dimensiuni spirituale și te va proteja de energii negative, se auzi, îndepărtându-se, vocea custodelui celor cinci chei.

- De ce mi-a cerut custodele să-mi pun acest colier? întrebă principesa.

- Tu eşti prima fiinţă din lumea celor două tărâmuri căreia Creatorul i-a încredinţat piatra puterii. Cristalul te va poteja împotriva energiei negre. Îţi va da curaj şi clarviziune. Astfel vei reuşi să duci la bun sfârşit misiunea pe care ţi-a încredinţat-o Creatorul. Dar vei avea nevoie de multă iubire, curaj şi înţelepciune ca să destrami vraja lui Chaos și să trezești cugetul monarhilor Tărâmului întunericului fosforescent din somnul rațiunii. Zeul haosului primordial a folosit magia obscurității moarte pentru a întuneca raţiunea regilor Tărâmului întunericului. Doar un suflet plin de iubire profundă, care se naşte din înţelepciunea divină, poate topi gheaţa din cugetele în amorţire ale monarhilor celor patru regate, făcând frumuseţea divină să strălucească din nou în sufletele lor. Vei avea nevoie și de mult curaj, și de tenacitate, principesă Selia.

Selia se uita tăcută la cristalul care se înălţa sclipind spre infinit. Chipul ei exprima admirație, tristețe şi îngrijorare. Preotul o cercetă atent câteva clipe cu o privire iscoditoare, apoi o luă de mână și întrebă:

- Spune-mi, ce te frământă, principesă Selia?

- Aş vrea să ştiu de ce Creatorul spaţiului nemărginit mi-a încredinţat mie, care am crescut şi am fost educată pe planeta Terra din universul paralel şi nu cunosc tainele lumii celor două tărâmuri, o misiune atât de importantă? De ce Creatorul mi-a hărăzit un destin plin de încercări, obstacole și probleme? Oare eu, o ființă firavă și slabă, sunt cea mai indicată să înfrunte atâtea pericole? Oare în această lume de basm nu sunt ființe cu puteri magice, capabile să ducă la bun sfârșit misiunea Creatorului?

- Creatorul a determinat destinul tău şi tot el ţi-a dat un dar nepreţuit, care este liberul arbitru. Poţi alege ce să faci, cum să faci şi când să faci. Dar poţi şi să nu faci nimic. Să nu uiţi însă că liberul arbitru nu înseamnă lipsa responsabilităţii. Deşi ai libertatea de a alege, urmează să suporţi şi consecinţele alegerii pe care o vei face. Regina ursitoarelor Reia a scris pe vârful muntelui sacru că ai putea să nu supravieţuieşti pericolelor. Penultima profeţie însă a anulat cele prezise de ursitoare. Tu eşti predestinată să salvezi, prin iubirea şi frumuseţea divină ce izvorăsc din sufletul tău, cele două tărâmuri şi să aduci pacea şi liniştea în sufletele celor care se duşmănesc nemotivat de 600 de ani. Să nu uiți nicicând, principeso, destinul este viitorul din ziua când te naşti, iar după moarte devine prezent continuu, răspunse preotul.

- Creatorul spaţiului nemărginit, care este atotputernic și atotștiutor, de ce nu intervine pentru a instaura ordinea divină în regatele celor două tărâmuri? întrebă nedumerită Selia. De ce mă pune pe mine la încercări atât de grele?

- Fiinţele raţionale ale acestei lumi sunt opera desăvârşită a Creatorului. El le-a înzestrat cu spirit divin, adică sufletul lor este lăcaş al iubirii şi frumuseţii divine, iar cugetul lor trebuie să fie locul unde domneşte înţelepciunea. Stă în puterea lor să înţeleagă ce este bine şi ce este rău. Dacă vor reuşi să înţeleagă, îşi vor salva sufletele de moartea veşnică. Tu faci parte din lumea aceasta miraculoasă, iar puterile cu care te-a înzestrat Creatorul depăşesc cu mult puterile magice ale celorlalte fiinţe cu puteri miraculoase din lumea celor două tărâmuri. Foloseşte-ţi cu înţelepciune şi iubire puterile şi vei reuşi să destrami mreaja vrăjilor lui Chaos.

- De ce eviți să-mi răspunzi și la cealaltă întrebare, preotule? întrebă, mimând supărarea, principesa. Sau poate o ființă neînsemnată ca mine n-ar trebui să cunoască răspunsul?

Preotul zâmbi în colțul gurii și zise cu blândețe:

- Fiecare încercare te va face tot mai frumoasă, principesă Selia.

Preț de câteva clipe Selia căzu pe gânduri. O neliniște chinuitoare i se citea pe față. Într-un final întrebă:

- Ce se va alege de lumea celor două tărâmuri, dacă nu voi reuşi să destram vraja zeului Chaos?

Auzind întrebarea principesei, preotul rămase un timp tăcut, cu privirea ațintită spre tavanul semitransparent, de parcă ar fi încercat să citească în adâncul spațiului nemărginit răspunsul. După câteva clipe de tăcere, oftă adânc și spuse cu amărăciune în voce:

- Dacă nu vei reuşi să reaprinzi flacăra iubiri divine în sufletele amorţite ale regilor Tărâmului întunericului fosforescent şi dacă regii Tărâmului luminii nu vor înţelege că lumina şi întunericul sunt fraţi gemeni, care trebuie să coexiste în armonie, Creatorul va distruge lumea celor două tărâmuri.

- Creatorul este atotputernic şi înţelept. Iubirea lui este fără de margini. De ce să distrugă o operă atât de minunată, atât de perfectă? Ar putea să-i pedepsească doar pe cei care au încălcat legea supremă a spaţiului nemărginit, zise, cu voce sugrumată de durere, principesa.

- Creatorul te-a înzestrat cu puteri care pot să-i readucă pe calea cea dreaptă pe cei rătăciţi, pe cei care mai poartă în suflet un strop din iubirea divină, chiar dacă raţiunea lor este înceţoşată de magia obscurității moarte. Dacă regii celor două tărâmuri nu au găsit în ei suficientă înţelepciune şi i-au permis beznei moarte să pună stăpânire nu doar pe cugete, ci şi pe sufletele lor, rezultă că zeul Chaos a reuşit să contamineze această lume cu morbul urii și trufiei. Pentru a opri răspândirea haosului primordial, care pune în pericol existența vieții în spațiul nemărginit, Creatorul va trebui să renunţe la una din cele mai desăvârșite opere ale sale- planeta celor două tărâmuri, zise, cu amărăciune în voce, preotul.

- Ultima profeție vorbea despre lacrima stelei din adâncurile mării, metalul alb din inima pământului și sfera focului magic din imensitatea spațiului nemărginit. Și mai vorbea despre potopul cosmic, murmură Selia.

Preotul o privi îndelung, de parcă ar fi încercat să afle dacă este pregătită să înțeleagă ceea ce urma să-i spună. Apoi vorbi:

- La începutul timpurilor Creatorul a înălțat bariera vieții în calea dezmățului dezordinii primordiale, alungându-l pe zeului Chaos la marginea extremă a cosmosului, unde există doar moarte fără de viață. Chaos a așteptat o veșnicie momentul să-și ia revanșa. Absorbit de opera divină, creatorul nu a încuiat porțile Universului, crezând că zeul haosului primordial s-a resemnat și nu mai are ambiții de mărire. Chaos însă s-a furișat neobservat de către paznicii Universului în spațiul nemărginit și a declanșat lucrarea morții în cele patru regate ale tărâmului întunericului fosforescent. Dacă nu va fi închisă poarta spațiului nemărginit, potopul cosmic va ucide viața și Chaos va deveni stăpânul Universului. Cheia vieții trebuie să ajungă în mâinile creatorului până la sfârșitul ciclului temporal, în caz contrar obscuritatea moartă va pune stăpânire pe spațiul nemărginit.

- Cum aș putea să găsesc ceva, despre care nu am auzit și nu știu cum arată? Te rog să-mi explici ce este lacrima stelei? întrebă principesa.

- În adâncul spațiului fără de margini se află o stea mai rece decât gheața. În zorii lumii voastre steaua a trimis în Univers 4 cristale mari. Trei din ele au zburat spre alte dimensiuni. Unul însă a ajuns în

Universul celor două tărâmuri. Fiind atras de planeta voastră, cristalul a intrat în atmosferă. Căzând în jos, și-a pierdut aproape întreaga masă. Un mic fragment s-a scufundat în cea mai adâncă prăpastie din împărăția apelor. La fundul mării sirenelor a fost înghițit de scoica primordială a abisului. Trecu un număr infinit de ani și din fărâma de cristal se născu un mărgăritar, numit lacrima stelei. Mărgăritarul nu trebuie atins cu mâna, deoarece are puterea să transforme ființele vii în cristale de gheață. Poți lua în mână doar scoica.

Despre existența și puterea miraculoasă a acestui minunat mărgăritar știe nu doar creatorul și sacerdoții lui, ci și zeul dezordinii primordiale, care va face tot ce-i stă în puteri să pună mâna pe lacrima stelei, zise preotul.

- Profeția vorbește și despre metalul alb din inima incandescentă a pământului, continua să-l ispitească principesa.

- În inima incandescentă a pământului există în cantități neînsemnate un metal mai alb ca spuma laptelui, pe care doar spiritul planetei îl poate găsi. Lovit de sfera focului sacru, venită din adâncul Universului, metalul se transformă în cheia vieții, care are puterea să încuie porțile invizibile ale spațiului nemărginit, răspunse preotul.

- Spui că doar spiritul planetei îl poate găsi? Reiese că eu nu am puterea să-l găsesc.

- Cu mii de ani în urmă, spiritul planetei a modelat din metalul alb o brățară cu puteri magice, pe care unul din regii tărâmului subteran a reușit s-o fure. Metalul alb se află în palatul regelui Orcus. Regret, însă doar atât îți pot spune, zise preotul cu-n zâmbet vinovat pe buze.

- Deși Creatorul m-a înzestrat cu puteri magice, nu-mi imaginez unde aș putea găsi lacrima stelei din adâncul mării, sau cum aș putea să iau de la regele infernului brățara magică?

- Răspunsul la aceste întrebări îl cunoaște doar Creatorul. Dacă tu ești cu adevărat cea predestinată să salveze tărâmul luminii și Tărâmul întunericului fosforescent de pericolul potopului cosmic, vei descifra enigma. Eu pot să-ți dau doar un singur sfat. Privește tot ce te înconjoară cu ochii sufletului și vei reuși să găsești ceea ce cauți, răspunse preotul suprem.

- Și sfera de foc? Cum aș putea să aflu când va cădea pe pământ? întrebă Selia.

- Sfera de foc va cădea pe pământ când cele două săbii ale creatorului se vor încrucișa, răspunse preotul.

- Cele două săbii ale Creatorului?! murmură uimită Selia. Și unde se află aceste săbii ale creatorului?

- Săgeata spirituală a luminii și săgeata spirituală a întunericului, unindu-și puterile, vor invoca din spațiul nemărginit sfera focului sacru, care va transforma metalul alb în cheia vieții.

- Deși nu mi-ai dat prea multe repere, voi încerca să descifrez această enigmă, vorbi, hotărâtă să descifreze taina, principesa.

- Ai pronunțat cuvintele pe care speram să le aud, zise preotul şi îi întinse o sticluță cu o licoare de culoarea soarelui. S-o bea elful Elio şi îşi va recăpăta înfăţişarea normală. Regii Tărâmului întunericului fosforescent au aflat că regina Hestia, ca să vă protejeze, v-a dat licoarea magică. De acum înainte veţi înfrunta primejdiile fără magia protectoarei Hestia şi a reginei Edelia.

- Şi elful va rămâne fără splendidele aripioare? întrebă dezamăgită Selia.

Preotul dădu afirmativ din cap. Selia luă sticluţa, o privi îndelung, apoi o puse în trăistuță şi porni spre ieşirea din sala profeţiilor. Coborî cu pas grăbit scara transparentă, urmată de preotul suprem al templului înţelepciunii și ieși prin ușa întredeschisă afară.

- E timpul să-ţi urmezi destinul, principeso, zise preotul, atingându-i cu degetul arătător fruntea. Elful Elio te aşteaptă pe malul mării sirenelor. Să nu uiţi nicicând, ţine ochii sufletului mereu deschişi şi vei vedea cele văzute ca nevăzute şi cele nevăzute ca văzute.

Spunând acestea, preotul se făcu nevăzut, iar odată cu el dispăru şi templul înţelepciunii. Ca prin minune, Selia se pomeni încălecând pasărea măiastră, care zbura ca o cometă luminoasă printre miliardele de stele. Alcesa, regina păsărilor şi mesagera zânelor, o ducea pe principesa Selia să-și înfrunte destinul, adică să salveze lumea miraculoasă a celor două tărâmuri.

xxx

Dimineaţa, care semăna mai curând cu un amurg feeric, păşea domol pe tărâmul întunericului fosforescent, învăluind enigmaticul palat al suzeranului Ares într-o lumină palid-albăstruie. Fastuoasa construcţie din marmură argintie strălucea în toată splendoarea, încântând privirea cu fantasticele dantelării luminescente care împodobeau pereţii. Douăsprezece falnice turnuri cu acoperişuri ascuţite, ornate cu solzi din fildeş azuriu, se întreceau în semeţie cu un lanţ de munţi înalţi, îmbrăcaţi până aproape de creste cu arbori viguroşi cu frunze mici, care răspândeau în jur o lumină strălucitor de albastră. Munţii se ridicau ca un zid verde de nepătruns în spatele palatului. Pe cel mai înalt vârf de munte se înălţa un turn înspăimântător din granit negru. Crenelurile sumbrului turn, asemeni ochilor Gorgonei, scrutau ameninţător împrejurimile. Pe lângă munţi şerpuia un râu, undele căruia licăreau de parcă ar fi fost populate cu miliarde de licurici albaştri.

Palatul era împrejmuit de o fantastică grădină, unde creşteau copaci miraculoşi, care, asemeni sălciilor plângătoare, îşi plecau în jos ramurile lungi, subţiri şi mlădioase, acoperite cu frunze mici, luminescente. Crengile sfârşeau cu ghirlande de flori albe, albastre, liliachii şi turcoaz. Florile scânteiau ca nestematele, răspândind în jur o lumină ireală. Din creangă în creangă zburau păsări cu cozi lungi şi creste din pene ce străluceau ca razele reci ale lunii. Trilurile lor se propagau până în cele mai îndepărtate colţuri ale grădinii. Gazoanele erau acoperite cu iarbă care radia o lumină albăstruie. Multicolore flori luminescente se ițeau din iarba deasă. Printre copaci se plimbau agale o mulțime de animale cu blană argintie şi ochi fosforescenți. De lângă poarta masivă a palatului pornea o alee lată, mărginită de o parte și de cealaltă de flori. Aleea șerpuia până lângă scările din granit negru, ce duceau spre uşa palatului făcută din lemn de abanos, frumos încrustat. Intrarea în palat era străjuită de doi oşteni vânjoși cu piele albă ca pana lebedei şi plete negre ca piatra de bazalt, îmbrăcaţi în straie argintii și ținând în mâini sulițe lungi cu vârful rotungit.

Sub un copac cu ramuri mlădioase şi ghirlande de flori liliachii, pe o bancă din lemn negru, şedea un tânăr de o frumuseţe seducătoare. Tânărul avea plete mai negre decât noaptea fără stele şi pielea mai albă decât ziua senină de iarnă. Pe fruntea lui delicată era imprimat un crin negru, din care se revărsau scântei argintii și albastre. La picioarele lui ședea, cu botul pe labe, un animal cu blană neagră-argintie şi ochi fosforescenţi de culoarea smaraldului. Tânărul părea un melancolic zeu al nopţii. Avea ochi mari, negri și pătrunzători, din care se revărsa lumina întunericului viu. Era regele Ares, protectorul tărâmului întunericului luminescent.

Regele privea în gol, cu ochii larg deschiși. Chipul lui exprima un mare zbucium. În faţa ochilor îi persista imaginea unei fermecătoare copile cu plete lungi de aur şi ochi de un albastru profund și scânteietor, care-l avertiza mereu în vis că zeul pustietăţii şi al obscurităţii moarte încearcă să pună stăpânire pe sufletele regilor Tărâmului întunericului fosforescent, pentru a instala moartea eternă în lumea celor două tărâmuri.

- Deschide ochii sufletului, adormiţi de vrăjile zeului dezordinii primordiale, rege Ares, zicea copila, să vezi adevărata esenţă a celui pe care-l crezi prieten şi consilier. Priveşte cu ochii sufletului să vezi frumuseţea divină, care este sufletul iubitor. Sufletul pustiit de iubire, înţelepciune şi frumuseţe divină este mort pentru eternitate.

În mintea confuză a regelui Ares se dădea marea bătălie dintre iubirea divină, cu care-l înzestrase creatorul spaţiului nemărginit şi ura neagră, pe care i-o turna fără încetare în cuget zeul haosului primordial.

- Să privesc cu ochii sufletului? se întreba în gând regele Ares. Cum aş putea oare să văd cu sufletul ceea ce ochii mei nu pot să vadă? Şi ce este iubirea divină? Şi frumuseţea divină o fi arătând ca preafrumoasa copilă care mi se arată mereu în vis? Copila cu păr de aur o fi fiind fiinţă a luminii. Atotputernicul mag Teomis ne spune că noi, regii Tărâmului întunericului fosforescent, trebuie să urâm lumina. În sufletul meu nu poate fi loc pentru o fiinţă a luminii... Să urâm lumina?! Şi care ar fi oare motivele acestei uri? Tărâmul luminii şi Tărâmul întunericului fosforescent sunt opera Creatorului spaţiului nemărginit, iar noi, fiinţele raţionale, suntem capodopera Creatorului. De ce să ne urâm?! Teomis m-a îndemnat întotdeauna să urăsc lumina, spunându-mi că adevărata frumuseţe o poți vedea doar unde dăinuie obscuritatea moartă. Cum poate oare neființa să fie mai fermecătoare și mai dorită decât viața? Cum poate fi obscuritatea moartă mai frumoasă decât plantele luminescente? Să fie oare magul Teomis zeul primordial al haosului şi al energiei negre?

În timp ce suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent se chinuia să-şi limpezească gândurile înceţoşate de magia beznei moarte, în turnul din granit negru zeul Chaos, răsturnat într-un jilţ ciudat care semăna mai curând cu un tron dintr-o lume malefică, privea iritat în oglinda gândurilor şi faptelor ascunse. Pe fața argintie a oglinzii se perindau rând pe rând gândurile şi neliniştile regelui Ares. Din când în când oglinda îi arăta imaginea translucidă a principesei Selia.

- Din nou tu, detestabilă principesă a luminii, încerci să-mi zădărniceşti planurile, șuieră furios printre dinţi Chaos. Ai făcut să încolțească sământa îndoielii în cugetul aproape îngheţat al suzeranului Ares, dar nu vei reuşi să deştepţi iubirea divină în sufletul lui. Sufletul lui îmi aparţine. Fără iubire divină Ares este neputincios în faţa vrăjilor stăpânului dezordinii primordiale.

Cu ochii scăpărând de mânie, zeul Chaos s-a apropiat de fereastra deschisă, a întins mâinile şi a tunat:

- Magia beznei moarte şi a pustietăţii să înece cugetul regelui Ares în ură pentru tot ce e frumos şi viu. Să-i împietrească sufletul şi să-i îngheţe inima.

Din mâinile întinse ale zeului ieşi o beznă mai rece decât moartea şi se îndreptă, șerpuind asemeni unei dâre de fum negru, spre regele copleşit de gânduri.

- Iubirea divină să-i fie scut şi pază, se auzi, șoptind din depărtare, vocea principesei Selia, şi o lumină sclipitoare formă un zid în faţa beznei moarte.

Ajunsă în faţa zidului strălucitor, obscuritatea se mistui în lumină.

- Zadarnic răspândeşti obscuritate moartă, hâdoasă zeitate a dezordinii primordiale. Iubirea divină a încolţit din nou în sufletul protectorului Ares şi în curând va da roade, se auzi, îndepărtându-se, vocea predestinatei.

Zeul Chaos părăsi în grabă turnul de granit de pe vârful muntelui şi zbură spre copacul la umbra căruia ședea îngândurat regele Ares. Schiță un zâmbet mieros, care cu greu îi masca disprețul şi se apropie de rege.

- Regii Tărâmului întunericului fosforescent vă aşteaptă în sala întrunirilor, Maiestate, rosti cu voce prefăcută, blândă Chaos, făcând o plecăciune adâncă.

Regele Ares nu reacţionă în nici un fel la spusele zeului. Continua să rămână în lumea zbuciumată a gândurilor confuze.

- Maiestate, zise, de data aceasta, cu voce apăsată falsul mag, e timpul să începem consfătuirea. Evenimentele precipită în defavoarea noastră. Spionii nu au reuşit să captureze predestinata. Trebuie să elaborăm un plan.

Ares întoarse lent capul spre Chaos, însă privirea lui era dusă departe. Părea că regele, deși se uita în ochii falsului mag, nu-l vedea și nu auzea ce-i spune. Observând privirea absentă a protectorului, zeul schiță un zâmbet plin de dispreț. Urmă o pauză apăsătoare. Într-un târziu, cu greu stăpânindu-și furia, zeul dezordinii primordiale șuieră printre dinți:

- Maiestate, monarhii celor patru regate vă așteaptă...

De data aceasta, la auzul vocii șuierate a zeului Chaos, regele Ares tresări. Apoi se ridică cu o mișcare lentă de pe bancă şi porni agale spre uşa palatului, fără să-i adreseze vreun cuvânt. Chaos, cu o grimasă plină de dispreț pe față, vru să-l urmeze, însă animalul cu ochii de culoarea smaraldului fosforescent scoase un hârâit amenințător, arătându-i colții. Zeul se opri, iar câinele se interpuse între rege și mag. Ajuns lângă uşă, regele Ares se răsuci spre falsul mag şi-i ordonă:

- Tu, magule, te vei întoarce în turnul de granit, de unde vei continua să supraveghezi regatele Tărâmului luminii.

- Dar, Maiestate, regii Tărâmului întunericului fosforescent vor dori să audă şi sfaturile mele, zise cu voce iritată Chaos.

- Când vom avea nevoie de sfaturile tale, magule, te vom chema. E mult mai important să urmărești traseul predestinatei şi să ne informezi, i-o tăie sec regele Ares şi intră în palat.

Cu faţa crispată de ciudă, Chaos se înălță în aer şi se îndreptă spre turnul negru. Zburând, zeul şoptea, cu greu stăpânindu-și ura:

- Te crezi stăpân atotputernic, trufaşă gâză însufleţită. N-a mai ramas mult şi bezna moartă te va înghiţi pentru vecie.

La etajul trei, în marea sală a întrunirilor, aşezaţi în jurul unei enorme mese ovale din lemn negru, aşteptau în tăcere Ariana, Oralon şi Ermo, cei trei puternici monarhi ai tărâmului întunericului fosforescent.

Fiecare din ei avea în faţă o oglindă virtuală. Sala era înecată într-o lumină albastră domoală, care se revărsa din candelabrul de argint, atârnat de tavanul decorat pe la margini cu ghirlande din frunze fosforescente. Pereţii erau împodobiţi cu portretele suzeranilor care timp de zece mii de ani au domnit în lumea întunericului fosforescent.

- Maiestatea sa, regele Ares, suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent, răsună, ca un dangăt de clopot în liniştea încordată a încăperii, vocea crainicului regal.

Cei trei monarhi se ridicară în picioare şi îl salutară pe suzeranul Ares. Regele înclină ușor capul şi se aşeză în jilţul din capul mesei. Câinele se culcă la picioarele lui. Ares alunecă câteva clipe cu privirea pe feţele celor trei monarhi, apoi, cu voce dură, vorbi:

- Au mai rămas zile numărate până la apariţia crinului magic al luminii şi predestinata nu a fost capturată. Ielele reginei Ariana nu au reuşit să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. Aş vrea să ştiu din ce motive?

Regina Ariana atinse cu degetul oglinda virtuală şi vorbi, în timp ce hologramа tridimensională demonstra încăierarea dintre ondine şi iele:

- Ielele au descoperit că predestinata este însoţită de un elf, că ambii au aripi şi sunt de dimensiunile unor silfide. Regina Hestia şi-a folosit puterile magice pentru a induce în eroare spionii mei. Două din iele au fost pedepsite de vulturul Dolmo. Nu mai pot zbura şi şi-au pierdut pentru totdeauna capacitatea de a se face invizibile.

- Opt iele puternice nu au fost în stare să captureze o minusculă fiinţă înaripată? strigă indignat regele Ares. Două din ele au mai şi încălcat legea supremă a spaţiului nemărginit?

- Principesa a fost ajutată de ființe cu puteri magice. Ondinele din lacul de lângă palatul principeselor văzduhului au deconspirat ielele şi le-au forţat să părăsească în grabă tărâmul luminii. Cu greu au reuşit să se salveze, răspunse, cu o notă de obidă în voce, regina Ariana.

- Dacă nu au fost capabile să captureze o minusculă fiinţă fără puteri magice, cum ar putea să biruie în marea bătălie care se va da între forţele luminii şi cele ale întunericului fosforescent? se răsti și mai supărat Ares.

Regina Ariana atinse cu degetul oglinda transparentă, făcând să dispară imaginile. Apoi vorbi:

- Oștirea regatului zânelor întunericului fosforescent este gata să intre în luptă, Maiestate. Sunt sigură că vitejii mei îşi vor îndeplini cu onoare datoria.

Regele Ares se uită la ea cu dispreț, apoi, întorcând privirea încrâncenată spre regele Oralon, rosti cu voce metalică:

- Şi dumneata, ce ai a spune, rege Oralon? Spionii tăi s-au dovedit a fi la fel de ineficienţi ca şi ielele reginei Ariana? Să nu mă faci să cred că sunt înconjurat doar de nişte incompetenți.

Regele Oralon atinse cu degetul oglinda virtuală, care începu a împroșca scântei multicolore. Apoi încet-încet oglinda se limpezi și monarhii tărâmului întunericului văzură valuri cu creste cărunte în care se zvârcoleau şerpii întunericului, nercul pe care magul Teomis l-a invocat din împărăţia subterană a spiritelor malefice și care a răpit-o pe fiica regelui Ondinus, săgeata de foc care lovea în nimbul luminos al principesei Selia și încercarea disperată a regelui împărăției apelor de a-și elibera fiica.

- Precum vedeţi, zise cu obidă regele Oralon, spionii mei nu şi-au dus la bun sfârşit misiunea, deoarece predestinata nu a încercat să traverseze marea. Lumina care o protejează demonstrează că principesa este înzestrată cu puteri magice care le umbresc pe ale noastre. Atotputernicul mag al Tărâmului întunericului fosforescent a deschis tunelul negru și a invocat din împărăția regelui Orcus creaturi monstruoase, care au răpit-o pe fiica regelui Ondinus. Magul spera că astfel va reuși să pună mâna pe principesa luminii. Nu a reuşit însă s-o captureze. Regina Hestia a intervenit, forţându-l pe Teomis să închidă tunelul negru, să trimită în împărăţia subterană bestiile lui Orcus şi s-o elibereze pe principesa Oliria. Generoasă fiind, regina Hestia mi-a restituit nevătămaţi şerpii.

- Ce-mi este dat să aud, rege Oralon? exclamă și mai înfuriat protectorul Ares. Teomis a îndrăznit să invoce creaturi din împărăţia subterană a spiritelor malefice? A răpit-o pe principesa Oliria, încălcând legea suprema a creatorului? De ce nimeni nu m-a informat până acum că unii locuitori ai Tărâmului întunericului nesocotesc ordinea divină? Legea supremă a spaţiului nemărginit ne permite, la hotarul dintre două cicluri temporale, să cucerim Tărâmul luminii. Şi noi vom face totul ce stă în puterile noastre să reuşim. Dar fără să încălcăm legea supremă a Creatorului. Cine va mai îndrăzni s-o facă, va simți pe propria lui piele mânia mea.

Rămași stană de piatră, cei trei monarhi se uitau, muți de uimire, la suzeranul Ares, care vorbea despre respectarea legii supreme a Creatorului. O transformare miraculoasă citeau pe chipul lui. Ochii regelui devenise un izvor nesecat de întuneric sclipitor, iar făptura lui radia lumina întunericului. El, regele Ares, care doar cu câteva zile în urmă îi îndemna să fie cruzi şi să nesocotească puterea divină, astăzi se arăta a fi indignat de acţiunile consilierului său de încredere, puternicul mag Teomis.

- Să fie adus în faţa noastră magul Teomis, tună suzeranul Ares, ridicându-se în picioare.

Dintr-o dată însă regele Ares muţi, fixând câteva clipe cu ochi absenţi asistenţa. Apoi se prăbişi în jilţ, pierzându-şi cunoştinţa.

xxx

În turnul de granit de pe vârful muntelui, ţinând pe palmă un ghem cu energie obscură, zeul Chaos îşi ţesea vrăjile, repetând cu voce apăsată:

- Magia beznei moarte să pună stăpânire pe raţiunea protectorului Ares. Să-i împietrească sufletul pentru vecie. Cu ochii împăienjeniți de beznă să vadă doar splendoarea neființei şi perfecțiunea pustietăţii. Sufletul lui să urască frumuseţea divină şi să fie mort pentru iubirea divină.

Din ghemul cu energie neagră ţâşni un fir subţire de negură şi, unduindu-se ca un șarpe, zbură spre palat. Pătrunse prin geamul deschis în sala întrunirilor și se îndreptă spre suzeranul Ares care zăcea, cu ochii larg deschiși, cufundat în uitare de sine.

- Să vină imediat medicul de curte, strigă îngrozită regina Ariana.

- Să fie chemat şi magul Teomis, adăugă calm regele Oralon.

Animalul cu ochii de culoarea smaraldului fosforescent puse labele pe pieptul regelui. Încercând cu disperare să-şi protejeze stăpânul de bezna care-l învăluise, mârâia şi hămăia asemeni unui câine credincios care încearcă să alunge un duşman.

- Priviţi, exclamă regele Ermo, ce straniu se comportă câinele suzeranului Ares. Hămăie și-și arată colții de parca ar lupta cu un duşman invizibil. Şi ce este această negură?! În lumea noastră ceaţa este luminescentă. De unde a apărut această pânză deasă de fum şi de ce roieşte în jurul regelui Ares?

- Și sigiliul magic de pe fruntea suzeranului Ares străluceşte atât de tare, încât pare mai curând o floare a luminii, decât un crin al întunericului, exclamă nedumerită regina Ariana.

Între timp în sala întrunirilor îşi făcu apariţia falsul mag Teomis. Văzându-i pe cei trei monarhi adunaţi în jurul suzeranului Ares care zăcea în nesimțire, Chaos zâmbi satisfăcut. Apoi, prefăcându-se supărat, se apropie de cei trei monarhi şi zise:

- De ce vă neliniștește atât de tare ceaţa neagră, bravi monarhi ai tărâmului întunericului fosforescent? Oare chiar nu vă dați seama că întunericul îl protejează pe suzeranul nostru de vrăjile predestinatei, care încearcă să pună stăpânire pe inima lui. Nu v-a părut ultimul timp cam straniu comportamentul regelui?

- Magule, dacă este adevărat ceea ce spui, de ce cânele regelui Ares luptă cu atâta înverşunare să-şi apere stăpânul de această stranie ceață neagră? întrebă, cu suspiciune în voce, regele Ermo.

Zeul Chaos îl străfulgeră pe Ermo cu o privire tăioasă, apoi, încruntându-și amenințător sprâncenele stufoase, zise cu voce dură:

- Puterea întunericului să-ţi limpezească raţiunea, rege Ermo. De când ceaţa neagră este periculoasă pentru monarhii tărâmului întunericului fosforescent? Sau poate ai uitat că lumina este dușmanul nostru, iar întunericul ne protejează?

Zeul Chaos se apropie de suzeranul Ares şi întinse spre el mâna dreaptă, încercând să-i atingă crinul de pe frunte. Sigiliul de pe fruntea regelui însă străluci dintr-o dată atât de tare, încât razele luminoase, care se revărsau din inima florii, încercuiră pâcla neagră, adunând-o într-un ghem. Observând lumina care se revărsa din crinul întunericului, falsul mag întinse iute ambele mâini spre ghemul negru și zise abia șoptit, să nu fie auzit de nimeni:

- Obscuritatea neagră să se contopească cu energia neagră și să se întoarcă neobservată de nimeni în turnul din granit.

Sub privirile uluite ale monarhilor tărâmului, cărora nu le venea să-și creadă ochilor, pâcla densă, adunată în ghem, zbură asemeni unui proiectil prin geamul deschis al sălii întrunirilor şi se îndreptă spre turnul de granit din vârful muntelui. Odată cu ghemul se topi și vraja magului Teomis. Regele Ares se cutremură din tot corpul, apoi se întinse ca o strună, trase adânc aer în piept și într-un final deschise ochii. Stătu câteva clipe nemișcat, cu privirea aţintită spre geamul deschis, apoi se ridică lent în picioare. Își plimbă câteva clipe obosit privirea pe feţele celor prezenţi în sala de întruniri şi, observându-l pe falsul mag, strigă indignat:

- Cum de-ai îndrăznit să-mi ignorezi porunca? Ţi-am ordonat să supraveghezi din turn regatele Tărâmului luminii! Ce cauţi în sala întrunirilor, magule?

- Maiestate, eu am trimis să-l cheme. Măria ta s-a prăbușit așa, din senin, fără cunoștință. Regina Ariana a cerut să vină medicul de curte, iar eu am zis să fie chemat și atotputernicul mag Teomis, consilierul

Măriei tale, magia căruia ar fi putut să-ți fie de folos. Eram nespus de îngrijoraţi de cele întâmplate, se grăbi să-i vină în ajutor zeului Chaos regele Oralon.

- Magul Teomis trebuia să-şi facă datoria, zise cu voce mai potolită protectorul Ares.

Apoi se răsuci spre mag și-l întrebă, fixându-l cu o privire furioasă:

- Ai vreo veste importantă să ne-o comunici, magule, de-ai îndrăznit să-mi încalci porunca?

- Da, Maiestate, zise Chaos. Ceea ce vreau să-ți comunic cred că este foarte important.

- Te ascult. Vorbește, zise regele Ares.

- Am aflat că predestinata a intrat înainte de termen în posesia puterilor magice nu doar ale luminii, ci şi ale întunericului fosforescent. A încercat să pună stăpânire pe sufletul Maiestăţii tale. Puterea magică a întunericului însă a reușit să blocheze farmecele principesei, spuse Chaos.

- Nu pot să cred că este adevărat ceea ce spui! exclamă, surprins de cele auzite, regele Ares. Prin voia creatorului protectorii tărâmului sunt cei care dețin puterea magică a întunericului fosforescent. Eu protejez cele patru regate ale tărâmului, iar legea supremă îmi permite, la hotarul dintre două cicluri temporale, să înfrunt Tărâmul luminii.

- Predestinata a vizitat templul luminii şi templul întunericului. Preotesele celor două temple i-au pus pe creştet o cunună din flori de lumină şi flori de întuneric viu, iar noaptea şi ziua i-au dat puteri miraculoase, rosti cu voce gravă falsul mag. Creatorul spaţiului nemărginit intenţionează să dea luminii puterea de a domina întunericul. Cele patru regate ale Tărâmului întunericului fosforescent, dacă nu reuşim să omorâm predestinata, vor fi subjugate de regii blestemați ai Tărâmului luminii, care vor trece prin foc și sabie satele și orașele noastre. Deși legea supremă a spațiului nemărginit ne interzice să ucidem predestinata, dacă dorim să protejăm tărâmul nostru de puterea devastatoare a luminii, va trebui să nesocotim legea Creatorului.

Auzind cele spuse de către zeul Chaos, cânele cu ochi scânteietori mârâi, arătându-și din nou colții. Ares se ridică brusc de la masă şi părăsi în tăcere încăperea. Hămăind amenințător, câinele se apropie de ușa întredeschisă și se așeză, barând ieșirea. În sala de întruniri se lăsă o liniște apăsătoare. O liniște care părea că prevesteşte evenimente miraculoase, evenimente care urmau să dea o nouă semnificație cursului tradiţional al existenţei tărâmului întunericului fosforescent.

Ieșind din sală, suzeranul Ares se îndreptă cu pas grăbit spre camera secretă. Ajuns în dreptul ușii camerei secrete, unde doar protectorii Tărâmului întunericului fosforescent puteau să intre, fixă fluxul de scântei intermitente, pe care îl radia crinul imprimat pe frunte, pe broasca uşii. Uşa se deschise şi regele se apropie de pupitrul din mijlocul camerei. Pe pupitru era aşezată cartea-oracol, pe care suzeranii Tărâmului întunericului au consultat-o mii de ani în momente de cumpănă și care de 600 de ani refuza să răspundă la întrebări.

- Tu, care eşti oracolul Creatorului spaţiului nemărginit și care mii de ani ai povățuit protectorii Tărâmului întunericului fosforescent, spune-mi: este adevărat că cel care a creat spațiul nemărginit doreşte moartea regatelor noastre? întrebă cu voce tristă Ares, deși nu avea nici cea mai mică speranță că oracolul îi va răspunde.

După 600 de ani de tăcere cartea-oracol se deschise încet şi pe paginile albe o mână nevăzută a scris: Duşmanul Tărâmului întunericului fosforescent se află chiar în preajma ta. El este cel care urzeşte moartea luminii şi a întunericului, uneltind să instaureze obscuritatea în spaţiul nemărginit. Deschide ochii sufletului, rege Ares, să vezi cele văzute ca nevăzute şi cele nevăzute ca văzute. Deşteaptă în sufletul tău, adormit de vrăjile lui Chaos, iubirea divină cu care te-a înzestrat Creatorul şi priveşte cu ochii sufletului frumuseţea divină.

- Te rog să-mi spui de ce în momente cruciale sigilul întunericului luminează de parcă ar fi sigiliul luminii?

- Lumina, care este fratele geamăn al întunericului, a venit în ajutorul Tărâmului întunericului fosforescent, rege Ares, pentru a opri ofensiva obscurității moarte, a caligrafiat pe pagina albă a cărții-oracol mâna nevăzută.

- Și copila cu păr de aur, pe care o văd adesea în vis, îmi spune că dușmanul de moarte al Tărâmului întunericului fosforescent se află în preajma mea. Eu însă nu reușesc să-l descopăr.Te rog să-mi spui cine este dușmanul care dorește să aducă moartea în lumea celor două tărâmuri? întrebă regele Ares.

- Priveşte cu ochii sufletului şi-l vei descoperi. Ai grijă, rege Ares, duşmanul este puternic şi periculos. Magia lui aduce moarte. Doar înţelepciunea divină îţi poate fi consilier.

Cartea-oracol se închise şi regele ieşi îngândurat din camera secretă. Mergea spre sala întrunirilor, iar în minte îi răsunau cuvintele copilei cu păr de aur, care-i spunea: deschide ochii sufletului să vezi esenţa celui pe care îl consideri dascăl şi consilier.

Ajuns în sala întrunirilor, suzeranul Ares se aşeză în jilţul din capul mesei, netezi cu palma blana cânelui şi, alunecând cu o privire rece pe chipurile înțepenite în așteptare ale monarhilor, zise:

- Magul Teomis va continua să supravegheze din turnul de granit regatele Tărâmului luminii, dar nu va interveni în nici un fel. Este de datoria lui să ne informeze zi și noapte despre cele ce urmează să se întâmple în marea confruntare dintre forțele luminii şi cele ale întunericului fosforescent.

Apoi întoarse capul spre zeul Chaos și, aruncându-i o privire plină de dispreț, spuse cu voce tăioasă:

- Magule, dacă mai îndrăznești să nesocotești porunca mea, pedeapsa va fi moartea!

Cu ochii scăpărând de indignare, Ares i se adresă cu voce mai domoală regelui Ermo:

- E rândul domniei tale, rege Ermo, să demonstrezi că tărâmul întunericului fosforescent poate să-şi urmeze cu cinste destinul, fără să încalce legea supremă a spaţiului nemărginit. Sper să nu mă dezamăgeşti. Dacă zburătorii domniei tale vor fi la fel de eficienţi şi viteji ca ielele reginei Ariana şi şerpii regelui Oralon, voi face uz de puterea magică a întunericului viu.

- Suzerane Ares, interveni regele Oralon, dacă zburătorii regelui Ermo nu vor izbuti să adoarmă pe vecie principesa, magul Teomis ar putea invoca creaturile din împărăţia subterană a regelui Orcus, care, cred eu, vor reuşi s-o omoare.

- Te referi la creaturile de pe Tărâmul subteran? întrebă regele Ares, fixându-l cu o privire suspicioasă.

- Da, Maiestate şi cred că ar trebui să-i cerem imediat magului Teomis să-şi pună în aplicare vrăjile, răspunse Oralon.

- Sunt gata să deschid imediat tunelul negru, Maiestate, se grăbi să spună Chaos. Având puteri atât de mari, predestinata este un adversar de temut.

- Să nu ne grăbim, zise regele Ares. Creaturile malefice din lumea subterană sunt periculoase nu doar pentru vietăţile Tărâmului luminii, ci şi pentru cele ale întunericului fosforescent. Dacă le lăsăm să intre în lumea celor două tărâmuri, s-ar putea să nu mai izbutim să le expediem în lumea lor.

- Şi dacă creatorul doreşte într-adevăr să dea puteri luminii ca să domine pentru eternitate tărâmul întunericului fosforescent?! exclamă regele Oralon.

Suzeranul Ares îşi plimbă încruntat privirea pe chipurile celor prezenţi în sala întrunirilor. Apoi privi îndelung și concentrat spre magul Teomis. Avea senzaţia ciudată că cel care urzeşte moartea luminii şi a întunericului luminescent se află chiar în faţa lui. Magia zeului Chaos însă îl împiedica să vadă cu ochii sufletului imaginea clară a duşmanului. Tulburat, regele Ares zise:

- Creatorul spaţiului nemărginit nu va permite să fie distrus echilibrul pe care tot el l-a instalat în lumea noastră. Maiestățile voastre să-şi facă datoria. Puteți pleca.

Regele Ares se ridică în picioare și, înclinând ușor în semn de salut capul, părăsi în tăcere sala întrunirilor, urmat de câinele cu ochi fosforescenți care, trecând pe lângă falsul mag, hârâi amenințător, arătându-i colții.

După plecarea regelui Ares în sală se lăsă o liniște încordată. Cei trei monarhi şedeau tăcuți în jurul mesei, sprijinindu-și în pumni bărbiile. Pe feţele lor se citea o mare îngrijorare. Din când în când își aruncau priviri fugare, apoi cădeau din nou pe gânduri.

- Maiestăţile voastre nu intenţionează să întreprindă nimic? sparse într-un târziu tăcerea Chaos. Nu vă pare că suzeranul Ares se poartă cam ciudat? Poate ar fi cazul să...

Neglijând cu desăvârșire vorbele lui Chaos, cei trei monarhi se ridicară de la masă şi părăsiră în tăcere sala întrunirilor. Rămas singur, falsul mag întinse mâinile spre geamul deschis şi bolborosi furios:

- Energia neagră să-l însoţească pretutindeni pe suzeranul Ares. Magia obscurității moarte să-i întunece rațiunea şi să-i înghețe sufletul.

Apoi zbură ca o săgeată spre turnul din granit care veghea asupra falnicului palat şi a minunatei grădini cu flori şi copaci luminescenţi. În turnul negru zeul Chaos se răsturnă în jilțul monstruos şi-şi îndreptă nerăbdător privirea spre ecranului gândurilor şi faptelor secrete, sperând să afle ce gândeşte regele Ares. Spre marea lui dezamăgire însă ecranul nu-i spunea nimic.

xxx

Pe malul mării sirenelor principesele Oliria, Lucilia, Marena şi elful Elio, aşezaţi pe cochilia unei enorme scoici ce scânteia în lumina aurie a soarelui, discutau îngrijoraţi despre dispariţia misterioasă a principesei Selia.

- Cred că a răpit-o şi pe principesa Selia nercul invocat de către magul Teomis din împărăţia subterană a regelui Orcus, își dădu cu părerea Oliria.

- Exclus, zise elful Elio, regina Hestia i-a alungat pe nerci în împărăţia subterană, închizând tunelul negru, a înapoiat şerpii regelui Oralon, curăţind marea sirenelor de creaturile întunericului şi l-a alungat pe magul Teomis.

- Aşa este, dar cine-mi poate spune unde a dispărut predestinata. Era lângă tunelul negru şi, deodată... pahhh, a dispărut fără de urmă, zise Marena, desfăcând larg mâinile.

- Poate regina Hestia a făcut-o invizibilă, s-o salveze de vrăjile lui Teomis, zise oftând Lucilia.

- Legea supremă a spaţiului nemărginit interzice protectoarei Hestia să ajute predestinata, vorbi din nou Elio, fără să-și ia privirea de la marea care încetase să se mai zbuciume și mângâia cu valuri leneşe nisipul de pe litoral.

- Poate s-a scufundat în mare, zise Oliria, aruncând priviri iscoditoare spre sirena Hetala care se încălzea la soare pe una din pietrele de lângă mal.

- Principesa nu s-a scufundat în mare. O pot confirma şi oştenii care au patrulat marea cât timp s-a dat bătălia cu magul Teomis, zise cu voce sigură Hetala.

- Ei bine, în mare nu s-a scufundat, nercii nu au răpit-o, Teomis nu a reuşit s-o prindă şi nici regina Hestia nu a făcut-o invizibilă. Dar... unde a dispărut? întrebă iritată Marena.

- Sunt aici, în spatele vostru, se auzi vocea Seliei, care se apropia, păşind uşor, de scoica pe care ședeau elful și principesele împărăției apelor.

Luate prin surprindere, fiicele regelui Ondinus alunecară de pe cochilie, iar elful Elio se înălță iute deasupra scoicii. Priviră cu toții în direcția de unde se auzise vocea. În faţa lor, de nicăieri, își făcuse apariția o copilă mai fermecătoare decât însăși frumusețea și mai grațioasă decât lebăda care plutește pe oglinda liniștită a apei. Înaltă, zveltă, zâmbitoare, avea plete lungi de aur, iar pe creştetul ei strălucea o minunată cunună din flori de lumină şi flori de întuneric viu.

- Dar... principesa Selia era..., îngăimă descumpănit elful Elio.

- Era miniaturală şi avea aripioare aurii, zise, zâmbind larg, principesa.

- Ne spui şi nouă unde ai fost până acum, principeso? întrebă Elio, uitându-se la ea cu ochii larg deschiși de uimire.

- Nu avem timp pentru explicaţii. Trebuie să ne grăbim. Urmează să traversăm marea sirenelor și să înfruntăm inamici puternici în regatul cavalerilor munților de smarald. Bea această licoare, Elio, zise principesa și-i întinse elfului sticluța cu lichidul de culoarea razelor solare. Preotul suprem al templului înţelepciunii mi-a spus că ielele au reuşit să-i informeze pe regii Tărâmului întunericului fosforescent că am băut licoarea magică a reginei Hestia. Spionii lor vor continua să caute două mici ființe zburătoare. Noi ne vom continua drumul mergând pe jos, deoarece fără aripi nu vom mai putea zbura.

- Ai fost în templul înțelepciunii? întrebă elful, fixând-o cu privirea.

- Da, Elio, am fost în toate cele trei temple ale Creatorului.

Elio luă sticluţa, o privi un timp cu interes, apoi sorbi în grabă licoarea. Trecură câteva clipe și elful se prăbuși pe nisip, de parcă ar fi fost secerat de o putere misterioasă. Cele trei fiice ale împăratului Ondinus urmăreau curioase cum micuţul elf, căzut în nesimţire, creştea văzând cu ochii, transformându-se în cele din urmă într-un tânăr zvelt, înalt, cu părul de culoarea razelor de soare. Selia se lăsă în genunchi lângă elf şi, lovindu-i uşor cu palma obrazul, zise:

- Elio, Elio, revino-ți, e timpul să plecăm!

Elio deschise ochii. Privi rând pe rând spre cele trei principese care stăteau în jurul lui. Observând-o pe Selia îngenuncheată, o întrebă:

- Ce mi s-a întâmplat? De ce zac pe nisip?

- Nu ţi s-a întâmplat nimic grav, răspunse Selia. Ai redevenit elful Elio dintotdeauna.

Elful privi întrebător spre principesă. Nu înțelegea ce vor să spună cuvintele: „ai redevenit elful Elio dintotdeauna". Își duse mâna la frunte, forțându-se să-și amintească ce i s-a întâmplat. Cu sprâncenele încruntate și o expresie confuză a feței, scotocea febril în memorie, sperând să găsească o explicație credibilă. Își amintea că discuta pașnic, cu doar câteva clipe în urmă, cu cele trei principese ale împărăției apelor, încercând să clarifice unde a dispărut principesa Selia și brusc pierdu legătura cu realitatea. Se deșteptă întins pe nisip, fără să știe ce l-a făcut să se prăbușească. Deodată fața i se lumină și Elio, lovindu-și fruntea cu palma, exclamă aproape strigând:

- Acum îmi amintesc! Am băut licoarea magică pe care mi-a trimis-o preotul suprem al templului înțelepciunii.

Selia zâmbi amuzată, dând afirmativ din cap. Apoi îi întinse mâna. Cu un salt ușor, Elio se ridică în picioare. Privi atent spre orizontul pe care ultimele raze ale asfințitului de soare îl înroșeau din ce în ce mai tare, își scutură părul de nisip şi zise:

- Timpul ne presează, principesă Selia, Trebuie să găsim urgent o posibilitate de a traversa marea sirenelor.

- Nu vă faceţi griji, se grăbi să intervină Marena, bucuroasă că poate să le ofere soluția. Căluţii marini vor zbura mai iute decât vântul spre malul celălalt al mării sirenelor. Trăsura noastră vă stă la dispoziţie. Marea nu se mai zbuciumă, e calmă şi cerul e senin. Pe tot parcursul drumului delfinii vor veghea asupra voastră.

La auzul celor spuse de Marena, principesele Oliria şi Lucilia o rupseră de fugă spre mare, strigând:

- Hetala, Hetala, cheamă imediat căluţii marini. Principesa Selia şi elful Elio trebuie să ajungă pe malul celălalt al mării.

- Nu uita să chemi şi delfinii albaştri, strigă Marena.

Sirena Hetala, care veghea așezată pe o piatră nu departe de mal, a apropiat de buze o scoică aurie, asemănătoare moluştei căreia pe planeta Terra i se spune trompeta lui Triton şi a sunat de trei ori. În scurt timp din adâncurile albastre ale mării sirenelor şi-au făcut apariţia opt căluţi zvăpăiaţi, care aveau coame și cozi argintii ce scânteiau de parcă ar fi fost presărate cu pulbere de diamante. Erau înhămați la o trăsură sidefată, de forma unei scoici uriașe, cu cochilia întredeschisă. Ajunși lângă mal, căluţii începură a

frământa nerăbdători cu picioarele apa liniştită a mării, ridicând în aer nori de stropi. Luminaţi de razele roșii-portocalii ale apusului de soare, stropii formau în jurul trăsurii un curcubeu multicolor. Scena era atât de fascinantă, încât Selia nu-şi putea lua privirea de la minunatele făpturi, coamele și cozile cărora scânteiau asemeni razelor argintii ale lunii în nopţile senine de iarnă. Hetala mai sună o dată din scoica aurie. De mal s-au apropiat 10 delfini azurii.

Văzând că principesa Selia nu-şi poate lua privirea de la animalele marine, elful zise:

- Principesă Selia, lumea celor două tărâmuri este populată de fiinţe miraculoase. Vei vedea animale, plante şi fiinţe raţionale, pe care nu le-ai mai văzut vreodată. Vei avea timp suficient să le cunoşti şi să le admiri. Acum însă trebuie să mergem. Timpul ne presează.

Selia mulţumi principeselor împărăţiei apelor pentru ajutor şi, însoțită de elf, urcă în trăsura trasă de cei opt căluţi marini. Imediat ce elful şi principesa s-au aşezat pe bancheta capitonată cu mătase de culoare albastră, scoica s-a închis ermetic. Căluţii s-au scufundat în mare şi au început a înota mai iute decât vântul, ducând trăsura spre celălalt hotar al împărăţiei apelor. Delfinii azurii zburau şi ei, de o parte şi de cealaltă a trăsurii, asemeni unor săgeţi lansate dintr-un arc miraculos. Din când în când ieşeau la suprafaţă şi se avântau în zbor deasupra apei, scrutând cu ochii lor ageri întinsul nesfârșit și liniștit al mării sirenelor. Apoi se întorceau în mare, continuând să însoţească în goana lor nebună trăsura trasă de căluţii cu coame și cozi scânteietoare.

Purtată de trăsura-scoică a principeselor Marena, Lucilia şi Oliria spre celălalt mal, Selia asculta vrăjită simfonia undelor marine. Cu ochii sufletului vedea o lume scăldată într-o lumină palid-albăstruie, o lume minunată, cu păduri în care creşteau copaci cu crengi subțiri și mlădioase și frunze mici, luminescente, cu multicolore flori din care se revărsa lumină, şi ape ce împrăștiau în jur o ploaie de scântei albastre. La umbra unui copac cu flori liliachii fosforescente ședea, îngândurat și trist, un splendid tânăr. Lângă picioarele tânărului ședea un straniu câine cu blană neagră-argintie şi ochi fosforescenți. Păreau niște personaje de poveste. Dintr-o dată însă imaginile de basm se risipiră, precum se risipește mirajul când te apropii. Selia îl văzu pe zeul Chaos, din mâinile căruia țâșneau două şuvoaie de pâclă neagră. Negura, asemeni unor șerpi veninoși, se furișa spre tânărul îngândurat, în timp ce zeul dezordinii primordiale bolborosea o vrajă:

- Magia beznei moarte şi a pustietăţii să înece cugetul regelui Ares în ură pentru tot ce e frumos şi viu. Să-i împietrească sufletul şi să-i îngheţe inima.

Selia simţi cum inima i se strânge. Cuprinsă de o mare neliniște, văzu cu ochii sufletului o lumină strălucitoare care se înălța, ca un zid de nepătruns, în faţa pâclei negre. Principesa se auzi gândind deodată în voce:

- Iubirea divină să-i fie scut şi pază. Zadarnic răspândeşti obscuritate moartă, hâdoasă zeitate a spațiului fără de viață. Planurile tale nu pot avea sorți de izbândă. În sufletul regelui Ares s-a deşteptat iubirea divină și în curând va da roade.

Apoi un val uriaș cu creste înspumate se înălță deasupra mării și Selia auzi, străbătând spre ea din depărtare, o voce care-i spunea că valul uriaș i-a dăruit ceea ce caută. Într-un final imaginile dispărură. Doar undele marine mai continuau să-şi cânte nestingherite simfonia, readucând liniştea în sufletul principesei Selia.

- Am avut o viziune fantastică, murmură cu voce visătoare Selia, întorcând capul spre elful care părea că adormise.

Elio deschise ochii. Rămase un timp cu o privire curioasă ațintită asupra ei, apoi zise:

- Nu dormeam, principeso. Am auzit cuvintele pe care le-ai rostit. As vrea să ştiu şi eu ce ai văzut cu ochii sufletului?

- De unde ştii că am văzut cu ochii sufletului? întrebă cu mirare principesa.

Elio zâmbi enigmatic şi zise:

- Vorbeşte-mi despre viziune.

- Am văzut o lume ca-n poveste, o lume minunată, cu arbori şi flori luminescente, cu ape care scânteiază în aburi de culori albastre. L-am văzut pe regele Ares șezând îngândurat pe-o bancă într-o minunată grădină cu plante luminescente și păsări cu pene strălucitoare. Într-un turn sinistru l-am văzut pe zeul Chaos, care rostea fără întrerupere vrăji și blesteme, dorind să pună stăpânire pe sufletul suzeranului tărâmului întunericului fosforescent şi să-i îngheţe inima.

- Şi, tu ce-ai făcut? întrebă elful.

- Din sufletul meu s-a revărsat spre rege o lumină atât de strălucitoare, încât pâcla neagră s-a destrămat, răspunse Selia.

- Cu ochii sufletului ai văzut cele nevăzute ca văzute, adică ai văzut Tărâmul întunericului fosforescent, principeso. Iubirea divină, care izvorăște din suflet, ţi-a dat puterea să-l protejezi pe rege. Tu, principeso, porţi pe creştet cunună din flori de lumină şi flori de întuneric, adică deţii puterea magică a luminii şi a întunericului viu. Viziunea nu a fost altceva decât o bătălie, în care sufletul tău a ieşit învingător. Fără îndoială, zeul Chaos are în persoana ta un adversar de temut, vorbi, privind-o cu admirație, elful Elio.

- Apoi, continuă să povestească principesa, am văzut marea zbuciumându-se și înălțând spre cer o undă uriașă cu creste înspumate, care s-a năpustit cu o furie de nedescris asupra țărmului. Retrăgându-se în mare, valul a abandonat pe mal mii de creaturi marine. Când valul se înălța vijelios spre cer, am auzit o voce care părea că vine de undeva, din adâncurile mării. Miraculoasa voce repeta abia șoptit: unda marină îți va dărui ceea ce cauți, principeso. Unda marină îți va dărui ceea ce cauți.

- Ai auzit o voce care-ți spunea în șoaptă că vei găsi ceea ce cauți? Să fie oare spiritul planetei cel care-ți spunea că vei găsi ceea ce cauți? Dar, exclamă elful uitându-se la Selia cu uimire, ce trebuie să cauți, principeso? Ce trebuie să-ți dăruiască unda mării?

Selia schiță un zâmbet trist și zise cu o ușoară nesiguranță în voce:

- Aș vrea să cred că spiritul planetei îmi spunea în șoaptă unde să caut lacrima stelei din adâncurile mării.

Elful, și mai uimit de cele auzite, o privi îndelung, căzând pe gânduri.

Între timp trăsura-scoică, trasă de cei opt căluți cu coame și cozi ce scânteiau de parcă ar fi fost presărate cu pulbere de argint, ajunse lângă malul opus al mării sirenelor. Căluții își încetiniră goana și trăsura-scoică își deschise încet cochilia. Cei zece delfini azurii înotau lin în jurul echipajului. Auzind

murmurul monoton al valurilor mării care se rostogoleau neobosite pe nisipul litoralului, principesa a înţeles că au traversat cu bine marea sirenelor.

- Misiunea noastră se încheie aici, zise unul din delfini, apropiindu-se de trăsură. Aţi ajuns în regatul cavalerilor munţilor de smarald.

- Suntem recunoscători principeselor Oliria, Marena şi Lucilia pentru tot ce au făcut pentru noi. Şi vouă vă mulţumim pentru ajutor, zise Selia, mângâind delfinul.

Imediat ce Elio şi Selia au coborât din trăsură, căluţii s-au întors în mare şi, cu iuțeala fulgerului, au dispărut în larg. Cei zece delfini albaştri, fluturându-şi graţios aripioarele în semn de salut, au pornit şi ei în salturi mari și grațioase spre orizontul luminat de primele raze ale soarelui. O nouă zi își anunța solemn intrarea pe tărâmul luminii, deşteptând natura din somnul dulce al nopţii. O zi care, deşi odată cu răsăritul soarelui se arăta senină şi paşnică, pentru Selia și elful Elio urma să fie plină de zbucium şi primejdii de neimaginat.

xxx

- Zburătorii regelui Ermo ne vor ataca pe timp de noapte, zise elful, plimbându-și concentrat privirea peste valurile liniștite ale mării.

- Zburătorii regelui Ermo... murmură îngândurată principesa Selia. În mitologia poporului din universul unde am crescut zburătorii sunt demoni frumoşi, care vizitează fetele în toiul nopţii şi pun stăpânire pe inimile lor.

- Şi zburătorii regelui Ermo sunt tineri splendizi, înzestrați cu puteri magice. Dacă o fată de pe tărâmul luminii devine ţinta unui zburător, neliniştea şi spaima se cuibăreşte în sufletul nefericitei, care, în cele din urmă, sfârşeşte aruncându-se într-o prăpastie, spuse elful. Pentru tinerele din cele cinci regate ale tărâmului luminii zburătorii sunt o adevărată năpastă.

Apoi adăugă:

- Regatul cavalerilor munţilor de smarald este împânzit de munţi cu creste din smarald, de râuri ce duc spre mare ape limpezi precum cristalul şi repezi precum vijelia, de păduri cu arbori seculari și vietăţi miraculoase. Mai avem de traversat şi regatul zânelor luminii. Cine ştie ce capcane ne-a pregătit suzeranul tărâmului întunericului fosforescent.

- Adică noaptea vom avea de înfruntat focoșii zburători ai regelui Ermo, zise cu-n zâmbet trist pe buze principesa, care vor încerca să mă seducă. Rămâne să aflăm surprizele zilei pe parcurs.

- S-ar putea să dăm și peste alte iscoade de elită ale regilor tărâmului întunericului fosforescent, zise Elio oftând din greu. Trebuie să fim mereu cu ochii în patru și cu simțurile la pândă. Spionii regelui Ares cutreieră în lung și în lat tărâmul luminii.

- Şi zeul Chaos nu va sta cu mâinile în sân. El reprezintă pentru noi pericolul cel mare, zise principesa, fără să-și ia ochii de la undele marine.

Privea cum soarele se înălţa agale deasupra mării sirenelor, dezmerdând cu raze blânde, aurii oglinda încrețită a apei, făcând-o să licărească în mii de unde. Cerul se lumina încet-încet la faţă. Galben-portocaliu la orizont, îşi schimba treptat culoarea în verde cu sclipiri aurii, apoi în albastru dens și azuriu.

Luminate de primele raze ale soarelui, cele două luni îşi pierdeau din strălucire, devenind tot mai palide şi mai palide, până se transformară în două discuri alb-transparente. Stelele somnoroase se stingeau rând pe rând, iar marea, care în timpul nopţii avea culoarea întunericului, reproducea fidel culorile bolţii cereşti. Galben-portocalie la orizont și albastră cu sclipiri aurii aproape de mal.

Valuri plăpânde se furișau neobosite pe nisipul argintiu al litoralului, apoi se întorceau în mare, ducând cu ele cristale mici de cuarţ. Luminate de primele raze ale soarelui, cristalele străluceau în toate culorile curcubeului. În jur domnea pacea și liniştea. Natura mai continua să doarmă în lumea viselor. Doar undele marine își îngânau nestingherite simfonia. Brusc, liniștea fu zguduită de un vuiet strașnic, care venea din largul mării. Cât ai clipi din ochi, marea din albastră se făcu cenușie și apele începură a se retrage, de parcă cineva le-ar fi înghițit cu lăcomie. La orizont o undă roșie cu creasta înspumată se înălța amenințător spre cer. Alunecând cu viteză fulgerătoare pe suprafața apei, unda devenea din ce în ce mai mare, căpătând, în cele din urmă, dimensiuni înspăimântătoare. Un perete înalt de ape înspumate înainta vertiginos spre mal.

- Un val uriaș se apropie de mal. Trebuie să ne îndepărtăm cât mai repede de mare, rosti alarmat Elio, privind cu groază peretele de apă care înainta cu viteză mare spre ei.

Selia nu reacționă la avertismentul elfului. Stătea nemișcată, privind cu interes unda uriașă. Urmă de spaimă nu se vedea pe chipul ei.

- Principeso! Principesă Selia! strigă elful, apucând-o de mână. Riscăm să fim înghițiți de ape. Trebuie să ne punem la adăpost. Spiritul pământului e foarte supărat. A ridicat din adâncuri un val uriaș. Să ne îndepărtăm de mare.

Selia însă continua să urmărească concentrată valul, fără pic de teamă. După un timp, murmură ca pentru sine:

- Spiritul pământului... Astfel de unde sunt generate de vulcane subacvatice. Erupția vulcanului împinge apa de la fundul mării spre suprafață, dând naștere unor valuri uriașe. Din profunzimea mării valul ar putea aduce la mal surprize. Tainica voce mi-a spus că voi găsi ceea ce caut pe malul mării...

- Nu avem timp pentru surprize, vorbi elful, trăgând-o insistent de mână. Trebuie să reușim să ajungem pe vârful colinei care se zărește în depărtare, să ne punem la adăpost. Dacă ne lovește valul, nu mai scăpăm cu viață.

- Grăbește-te să fugi din calea undei, Elio, zise Selia, eliberându-și din strânsoare mâna. Să nu-ți faci griji pentru mine. Nu mă paște nici cea mai mică primejdie. Voi rămâne pe malul mării. Trebuie să găsesc lacrima stelei.

- Fără tine, principeso, nu plec nicăieri, zise cu încăpățînare elful.

- Toți elfii sunt la fel de încăpățînați ca tine? întrebă Selia, privindu-l cu dojană.

Apoi întinse iute mâinile spre Elio și, ridicându-l cu ajutorul puterii magice a luminii deasupra litoralului, îl împinse spre coline. În câteva secunde elful se pomeni pe vârful unui deal înalt, la sute de metri depărtare de malul mării. Asigurându-se că Elio este în afara primejdiei, principesa Selia se înălță deasupra mării. Urmărea de sus cu privirea unda uriașă care înainta spre litoral, vuind înspăimântător.

Trecură clipe numărate și unda lovi cu o furie de nedescris uscatul. Sfărâmând tot ce-i ieșea în cale, se lăți peste câmpie. Apoi încet-încet începu a se retrage, lăsând pe malul mării mii de scoici, stele marine și pești cu solzi aurii. După ce unda marină se retrase, Selia coborî la mică înălțime deasupra litoralului. Uzând energia magică generată de piatra puterii, principesa reda mării vietățile pe care furia apei le aruncase pe țărm. Eliberând malul mării de creaturile marine, coborî pe nisipul răscolit de ape. Privi în jur să se convingă că toate vietățile s-au întors în mare. Deodată, observă lângă un ghem de alge ceva care sclipea multicolor, asemeni diamantului luminat de razele soarelui. Apropiindu-se, principesa observă vârful ascuțit al unei stranii pietre, îngropate pe jumătate în nisip. Dezgropă piatra și... mare-i fu uimirea când se pomeni ținând în mână o scoica translucidă, cu licăriri albastre, de forma unei lacrime. Selia deschise cu atenție cochiliile scoicii. O rază rece, orbitoare, de culoare albastră țâșni din interior, făcând-o să închidă iute ochii. Cu un gest rapid al mâinii, principesa închise scoica. Apoi, îndepărtând mâna de față, întredeschise cu prudență cochiliile translucide. Privi de la distanță în interiorul scoici. Văzu un fel de mărgăritar transparent, asemănător unei lacrime care abia începe să se prelingă pe obraz. Mărgăritarul revărsa în jur o lumină albastră.

- Să fie oare această minunăție lacrima stelei din adâncurile mării? se întreba în gând principesa, privind cu admirație mărgăritarul. Dacă aceasta splendoare este într-adevăr lacrima stelei, pot spune că natura s-a întrecut pe sine.

- Ai găsit ceea ce căutai, predestinato, se auzi șoptit o voce care venea de sus, din adâncurile fără de margini ale spațiului nemărginit.

Auzind vocea, principesa Selia ridică iute privirea spre cer, sperând să vadă cine-i vorbește. Cerul însă era atât de limpede, încât nu reuși să vadă decât albastrul necuprins și rece al Universului.

Între timp, elful Elio se întoarse pe litoralul mării sirenelor. Apropiindu-se de principesă, văzu și el mărgăritarul.

- Ce mărgăritar neobișnuit! Strălucește atât de tare, încât lumina lui te poate orbi, zise încântat elful, întinzând mâna spre scoică.

Selia închise iute cochiliile și strânse scoica în pumn.

- De ce-l ascunzi? mormăi supărat elful. De ce nu vrei să mi-l arăți?

- Nu este un mărgăritar obișnuit. Dacă-l atingeai cu mâna, te transformai în gheață, răspunse principesa.

- Ce vrei să spui? Cum ar putea acest mărgăritar să mă transforme în gheață? întrebă nedumerit Elio. Tu doar ții în mână mărgăritarul și nu ți se întâmplă nimic rău. Acest mărgăritar neobișnuit este periculos doar pentru mine?

- Scoica nu are puterea miraculoasă a mărgăritarului. Este inofensivă. Sunt sigură că acest mărgăritar este lacrima stelei din adâncurile mării. Unul din cele două elemente magice pe care trebuie să le găsesc, răspunse Selia. Ca să închidă porțile spațiului nemărgint, pe care zeul Chaos îl amenință cu potopul cosmic, Creatorul are nevoie de cheia vieții. Trebuie să găsesc și metalul alb din inima pământului, din care sfera focului sacru va modela cheia. Lacrima stelei o va răci, șopti Selia, uitându-se îngrijorată în jur. Și zeul Chaos încearcă să găsească lacrima stelei. Trebuie să fim foarte prudenți. Să mergem, Elio. Nu mai putem rămâne pe malul mării. E periculos.

Selia ascunse scoica cu lacrima stelei în trăistuță și-i făcu elfului semn cu mâna s-o urmeze. Păşiră grăbiți pe litoralul răscolit de unda uriașă și se îndreptară spre un lanț nesfârșit de dealuri domoale, la poalele cărora creșteau pâlcuri de arbuști cu frunze rotunde și sclipitoare. Cu cât înaintau mai mult spre asfințit, cu atât dealurile deveneau tot mai înalte și mai abrupte. Urcară în tăcere pe vârful celui mai înalt deal și priviră spre asfințit. În fața lor se înălța, ca o continuare a colinelor, un lanț neobișnuit de munți. Munții erau acoperiți până aproape de creste cu arbori înalți. O specie de conifere asemănătoare brazilor albaştri, crengile cărora creşteau până aproape de sol şi fagi care aveau coroane dese și frunze lucioase care-și schimbau mereu culoarea, strălucind în lumina blândă a razelor de soare. Crestele golaşe ale munţilor erau translucide, cu vârfurile ascuțite ca niște sulițe și radiau o lumină verde, strălucitoare. Păreau nişte smaralde uriaşe, lucrate cu multă dibăcie de mâinile măiestre ale unui bijutier.

- Incredibil! exclamă principesa, uitându-se cu ochi plini de admirație la vârfurile strălucitoare ale munților de smarald. Ce splendoare! Nici chiar un om cu cea mai bogată fantezie nu și-ar fi putut imagina vreodată că undeva, fie și într-o lume de poveste, pot exista astfel de munţi. Privește, Elio, cât sunt de minunați!

- Sunt munţii de smarald, pe care trebuie să-i traversăm, vorbi elful. Până a începe escaladarea munţilor însă va trebui să înfruntăm apele adânci și liniștite ale râului Ral, care desparte câmpia și livada din faţa noastră de pădurea fermecată a unicornului. Clopoţelui reginei Hestia tace, ceea ce înseamnă că pentru moment nu avem de ce ne teme.

- Pădurea fermecată a unicornului? întrebă cu mirare Selia. Pe tărâmul luminii există o pădure fermecată în care trăiește un unicorn?

- Întocmai, răspunse elful. În pădurea fermecată, care se întinde până aproape de munții de smarald, trăieşte o minunăţie de cal alb ca neaua de pe versantul nordic al munţilor din regatul regelui Ares. Unicornul alb protejează tărâmul luminii de energii negative...

- Și are în mijlocul frunţii un corn lung şi supţire. Un corn spiralat de culoare albă, împletită cu negru, din vârful căruia tâșnesc raze aurii, îl întrerupse Selia.

- De unde știi cum arată unicornul luminii? se arătă plin de uimire Elio.

- În mitologia şi poveştile pământenilor adesea apare unicornul alb. În realitate însă nimeni nu l-a văzut. Se crede ca este doar o plăzmuire a imaginației, răspunse Selia.

- Deși în lumea noastră unicornul nu este o plăzmuire a imaginației, puțini au avut norocul să-l întâlnească. Unicornul luminii s-a arătat doar unuia dintre cavalerii munților de smarald, dar nu i-a permis să se apropie de el, zise Elio.

- În mitologia pământenilor o preafrumoasă fecioară, curată ca lacrima, îl poate prinde şi îmblânzi, adăugă principesa.

- Unicornului i se mai spune și sabia divină sau săgeata spirituală a Creatorului, spuse elful.

- Sabia Creatorului sau săgeata spirituală..., murmură, abia șoptit, principesa.

Apoi rămase un timp tăcută și îngândurată, mușcându-și ca un copil buza de jos.

- Preotul suprem al templului înțelepciunii mi-a spus că sfera focului sacru va coborî din adâncurile spațiului nemărginit, când cele două săbii divine ale Creatorului se vor încrucișa. Proasta de mine! exclamă într-un târziu principesa, lovindu-se cu palma peste frunte. Cum de nu mi-am dat seama că preotul vorbea despre unicorni? Spune-mi, Elio, în lumea celor două tărâmuri există doar un singur unicorn al luminii?

Chipul elfului deveni tulburător de grav, iar în ochi îi apăru o expresie ciudată.

- Pe Tărâmul luminii trăiește doar un singur unicorn, unicornul magic al luminii. Se spune însă că și în pădurea fermecată cu arbori luminescenți de pe Tărâmul întunericului fosforescent a trăit cândva un unicorn mai negru decât stânca de bazalt din vârful munților care se înalță în spatele palatului suzeranului Ares, însă nimeni nu l-a mai văzut de 600 de ani. Unii povestesc că în fața palatului regelui Ares, pe un piedestal din granit, se înalță o neobișnuită statuie. Un unicorn negru, sculptat în piatră cu sclipiri albastre.

- Unicornul luminii și unicornul întunericului fosforescent, murmură Selia. Când săgeata spirituală a luminii își va uni puterile cu săgeata spirituală a întunericului, sfera focului magic va face din metalul alb cheia vieții. Am descifrat enigma! Elio, am reușit să descifrez și această enigmă! bătu entuziasmată din palme principesa. Rămâne să-l găsesc pe unicornul negru! Cine ar putea oare să-mi spună unde să-l caut?

Elful strânse a neputință din umeri și oftă adânc.

- Nici o ființă de pe Tărâmul luminii nu știe unde se află unicornul negru. S-ar putea să știe zeul Chaos. Și chiar dacă știe, oricum nu-ți va spune, zise Elio, privind-o cu compasiune. Rămâne să te ajute doar intuiția ta și puterile magice cu care te-a înzestrat creatorul.

Zicând acestea, Elio ridică privirea spre cer. Soarele era aproape în amiază și revărsa asupra regatului cavalerilor munților de smarald o ploaie deasă și aurie de raze fierbinți.

- Soarele se înalță tot mai sus. Peste vreo oră va fi în amiază. Trebuie să ne grăbim. Ar fi bine să ajungem în munți până la asfințitul soarelui, zise Elio.

Elful şi principesa coborâră cu pași sprinteni dealul și mai merseră câteva sute de metri, până dădură într-o livadă întinsă cu pomi în floare, care răspândeau în aer un miros plăcut, asemănător mirosului de mindal înflorit. Merseră tăcuți pe cărarea ce şerpuia printre copaci, cercetând cu privirea de jur împrejur. Stoluri de păsări mici, cu cozi lungi, multicolore zburau ca niște fantasme din creangă în creangă. Din când în când cărarea era traversată de mici animale cu blană albă și urechi ascuțite, care dispăreau la fel de repede, precum apăruse, fără să facă nici cel mai mic zgomot. O liniște încordată, ca o povară grea, plutea în aer. Deși clopoțelul reginei Hestia tăcea, aveau senzația că din clipă în clipă vor fi atacați de iscoadele regilor tărâmului întunericului fosforescent. Traversară livada în mai bine de jumătate de oră. Soarele se înălţase sus pe cer şi oboseala se făcea tot mai simţită, când principesa Selia şi elful Elio ajunseră lângă râul Ral. Liniștit și limpede, râul Ral își ducea alene apele adânci printre maluri domoale spre regatul zânelor luminii, traversând regatul cavalerilor munților de smarald. De-a lungul râului copaci cu ramuri mlădioase și frunze lunguiețe se aplecau, cât cuprindeai cu ochii, peste oglinda tremurândă a apei, colorând-o în verde fraged. Pe malul opus al râului însă creștea doar iarbă și tufari scunzi, cu ramuri împletite și frunze mici.

- Să ne tragem puţin răsuflarea înainte de a traversa râul, spuse elful, cercetând cu privirea cele câteva rânduri de copaci care străjuiau ca niște paznici devotați malul râului. Poate găsim vreo barcă sau vreun trunchi. Râul este adânc și nu va fi ușor să trecem de partea cealaltă, adăugă elful și porni de-a lungul râului.

- Nu te grăbi, Elio! Lumina magică ne va ajuta să traversăm râul, strigă principesa. Întoarce-te! Să ne apropiem cu multă atenție de ape.

Păşind cu simțurile la pândă printre copacii deşi, elful și principesa ieşiră pe malul râului. Selia întinse ambele mâini spre apă. Din mâinile ei țâşni un şuvoi de lumină strălucitoare, care se arcui peste râu asemeni unui curcubeu multicolor. Unind cele două maluri ale râului, lumina înălță o punte scăldată în raze aurii. Selia făcu câţiva paşi pe puntea de lumină, apoi se răsuci spre Elio şi zise:

- Curaj, Elio, puntea este sigură.

Elio privea înmărmurit puntea împletită din raze aurii de soare.

- Hai, Elio, grăbeşte-te. Nu putem risca să trecem râul fără protecţie, deoarece nu ştim cine se ascunde în aceste ape, aparent liniştite. Lumina ne va proteja de creaturile care ar putea să ne atace, zise Selia, grăbind pasul.

Elio făcu un pas pe punte, ezită un pic să se convingă că puntea rezistă greutății lui, apoi porni în fugă spre celălalt mal al râului. Când elful şi principesa erau aproape de mal, clopoţelul fermecat al reginei Hestia începu să sune, vestind pericolul care se ascundea chiar în apa limpede și liniștită a fluviului. Câteva secunde mai târziu, din apă ieşi un uriaş şarpe înspăimântător, care se înălţă în zbor deasupra punţii. Monstrul avea corpul acoperit cu solzi argintii şi ţepi negri pe coloana vertebrală. Aripile lui erau de culoare neagră şi semănau cu aripile unui liliac-vampir. Şarpele avea patru picioare şi scotea foc pe gură. Avea o coadă lungă, vârful căreia semăna cu un vârf de suliţă.

- Fugi, principeso, salvează-te! Monstrul care ne atacă nu vine din lumea celor două tărâmuri, strigă elful și începu a flutura energic mâinile, sperând să atragă asupra sa atenţia monstrului.

- Probabil e una din creaturile pe care zeul Chaos le-a invocat din împărăţia subterană a spiritelor malefice, zise liniştită Selia. Seamănă cu un balaur din poveștile terestre. Rămâi pe punte până găsim o soluţie. Lumina te va proteja.

Creatura Tărâmului subteran zbura în cercuri deasupra punţii. Când se apropia de elf, împroşca cu flăcări roşii, care se stingeau imediat ce se apropiau de lumină. Ajunsă pe malul celălalt al râului, Selia se răsuci spre creatura care scotea foc pe gură şi strigă:

- De ce nu mă ataci pe mine, monstruoasă creatură din împărăţia subterană? Uite-mă, sunt aici, în faţa ta! Hai, vino să mă prinzi!

Observând principesa pe malul celălalt al râului, creatura se năpusti ca o vijelie asupra ei. Selia înălță mâinile spre cer. Lăsându-le în jos, formă o cupolă strălucitoare în jurul ei, orbindu-l pe balaur. Apoi îndreptă piatra puterii spre creatură. O rază de lumină lovi ca o săgeată bestia, care se prăbuşi la pământ, scoţând un urlet asurzitor.

- Coboară iute de pe punte şi vino lângă mine, strigă Selia, în timp ce monstrul se zvârcolea de durere pe malul râului.

Elio parcurse în fugă cei câţiva metri care mai rămăsese până la mal şi se apropie de principesă. Selia desfăcu larg mâinile în părți. Cupola luminoasă începu a se extinde. Când lumina aproape că-l învăluise, creatura îşi reveni şi lovi cu vârful ascuţit al cozii piciorul elfului, asupra căruia lumina încă nu

reuşise să se extindă. Elio căzu secerat la pământ. Principesa îl trase iute sub cupola de lumină. Examinându-i piciorul, observă o înţepătură care sângera.

- Creatura infernului te-a înţepat cu vârful cozii, zise Selia.

- Otrava cozii unui nerc este mortală pentru vieţuitoarele celor două tărâmuri. Eu nu mai am scăpare. Călătoria mea sfârșește aici. Pleacă, principeso, urmează-ţi destinul, salvează tărâmul luminii, şopti cu voce stinsă Elio şi căzu în nesimţire.

Selia roti mâna de două ori în jurul gleznei elfului. Un inel împletit din lumină strânse glezna deasupra înţepăturii. Apoi cu mâna dreaptă principesa a tăiat în două cupola de lumină. Elful râmase să zacă jos sub cupola strălucitoare. Principesa se ridică în picioare şi lansă spre nercul care reușise să-și revină și zbura deasupra lor o sferă ce sclipea în scântei albastre. Scoţând un urlet de durere, monstrul se prăbuşi din nou la pământ și rămase nemișcat.

- Vei rămâne înţepenit până când stăpânul tău, regele Orcus, nu te va transporta în împărăţia de unde zeul Chaos a îndrăznit să te aducă, creatură monstruoasă, zise Selia.

Apoi se auzi gândind în voce:

- Dacă unicornul din Universul planetei celor două tărâmuri are puterile magice pe care le are un unicorn din poveştile pământene, Elio are șanse să supraviețuiască. Inelul de lumină are puterea să neutralizeze veninul pentru o jumătate de zi. Între timp eu voi merge în pădurea fermecată și voi încerca să găsesc unicornul. Sper să reuşesc să-l îmblânzesc.

Principesa Selia porni în fugă spre pădurea fermecată a unicornului, ce fremăta la doar câteva sute de metri de râu. Copaci înalţi, cu tulpini viguroase de culoare albă, brună şi roşcată, îşi înălţau spre cer coroanele asemeni unor uriaşe umbrele verzi, ţinând cu greu piept razelor solare care se încăpăţânau să străbată perdeaua deasă de frunze. Imediat ce intră în pădure, Selia simți o răcoare plăcută, care-i mângâia fața. Din inima pădurii răzbătea un cor de triluri melodioase. Trilurile erau atât de minunate și răsunau atât de tare, încât aerul vibra ușor, de parcă ar fi fost o lină adiere de vânt. De pretutindeni se auzeau mii de șoapte. Principesa Selia se opri locului și privi cu atenție în jur, încercând să înțeleagă de unde vin acele șoapte și cine șoptește. Deşi pădurea era umbroasă, mii de flori multicolore se aşterneau ca un covor pestriț pe pământul din jurul copacilor. Ici-colo câte o rază de soare pătrundea printre frunze şi mângâia cu multă gingăşie o floare, apoi se întorcea grăbită în înaltul cerului. O altă rază străbătea frunzișul des și mângâia o altă floare, întorcându-se, la rândul ei, în braţele soarelui. Părea că nişte fiinţe magice trag razele soarelui spre flori, pentru a transmite pământului, prin intermediul razelor solare, tainele Universului.

Pădurea părea virgină. Nu se vedeau cărări, nici drumuri care ar fi brăzdat covorul multicolor. Selia ocoli un copac cu tulpina atât de groasă, încât crea iluzia unui turn rotund. Alunecând cu privirea peste covorul verde, păși cu băgare de seamă spre inima pădurii, având grijă să nu strivească florile. Dintr-o dată auzi în spate o voce. Apoi sunetele divine ale unui flaut o făcură să se oprească. Selia se răsuci brusc şi zări lângă tulpina uriaşului copac o umbră, care dispăru momentan.

- Cine ești? întrebă principesa. De ce te ascunzi?

Se auzi un sunet, de parcă ar fi scârțâit o uşă, şi o fiinţă stranie ieşi din miezul copacului. Era micuț de statură, avea urechile ascuţite şi părul roşu, cârlionţat. Până la brâu semăna a om, însă şoldurile şi

picioarele îi erau acoperite cu blana scurtă, roșcată la culoare. Ochii lui erau de culoare verde ca smaraldul și licăreau ca doi licurici în miez de noapte.

- Aş zice că eşti un faun, adică un personaj din poveştile pământenilor, dacă nu m-aș afla în lumea miraculoasă a celor două tărâmuri, zise, zâmbind amuzată, principesa și făcu câțiva pași în direcția copacului cu tulpina groasă.

- Și n-ai greși, vorbi făptura cu picioare şi copite de cerb, păşind atent printre flori spre principesa Selia.

Câteva clipe principesa îl cercetă cu privirea din cap până-n picioare, apoi zise:

- De ce ai încetat să cânți. Flautul tău suna ca un tril de privighetoare.

Faunul făcu o mină supărată, se opri locului și spuse:

- De ce mă ofensezi? În pădurea fermecată a unicornului nimeni nu cântă mai frumos decât privighetoarea albastră.

- Nu te supăra, faunule, zise principesa, nu intenționam să te jignesc. În basmele popoarelor din universul unde am crescut făpturile asemănătoare ție cântă la flaut. Cine a avut fericirea să audă un faun cântând la flaut, nu va uita nicicând minunata melodie.

Satisfăcut de spusele principesei, faunul trecu emoționat cu mâna prin cârlionții roșcați, apoi, măsurând-o atent din cap până în picioare, întrebă:

- Ce cauți, făptură minunată, în pădurea fermecată a unicornului?

- Caut unicornul. Ai putea să-mi spui unde pot să-l găsesc? întrebă Selia.

- Cine eşti şi de ce îl cauţi pe unicornul luminii? se interesă faunul, străfulgerând-o, de data aceasta, cu priviri suspicioase.

- Sunt Selia. Nercul din împărăţia subterană l-a înţepat cu coada pe elful Elio. În lumea de unde vin se spune că unicornul este sabia divină a Creratorului, iar cornul lui magic are puterea de a neutraliza veninul monştrilor din lumea ferecată de către Creator, răspunse principesa.

- Pe voi vă ataca nercul pe puntea de lumină? se arătă curios faunul.

Selia dădu afirmativ din cap.

- Cine a făcut puntea fermecată? Doar o ființă care stăpânește puterea magică a luminii poate să înalțe peste râu o punte din lumină, zise faunul, alergând cu privirea pe cununa din flori de lumină și flori de întuneric.

- Eu, răspunse principesa. Trebuia să traversăm în siguranță râul.

- Tu ai pe creştet cunună din flori ale luminii şi flori ale întunericului fosforescent. Am văzut cum ai lovit nercul cu scântei albastre și argintii. Cine te-a înzestrat cu puterea magică a luminii şi a întunericului fosforescent? întrebă, mânat de curiozitate, faunul. Lumea celor două tărâmuri nu a cunoscut vreodată o făptură înzestrată și cu puterea luminii, și cu puterea întunericului.

- Nu am timp să ţi le explic acum pe toate. Elful Elio, dacă nu reuşesc să găsesc unicornul, va muri peste cinci ore. Pot să-ţi spun doar că cel care a creat spaţiul nemărginit mi-a încredinţat o importantă misiune, iar elful Elio trebuie să mă însoţească până la palatul reginei Hestia, unde urmează să ajung până ce orologiul va începe să numere ultimele secunde ale lunii mai.

Sprijinindu-și bărbia în flaut, faunul o cercetă din nou cu priviri iscoditoare din cap până-n picioare.

- Eşti o copilă nespus de frumoasă și porți pe creștet o cunună din flori fermecate... Să fii tu oare principesa care va pune capăt ostilităţilor dintre cele două tărâmuri? se întrebă în voce faunul. Regentul pădurii ne-a spus că o străveche profeție povestește despre o principesă înzestrată de către creator cu puterea luminii și puterea întunericului, care va salva lumea celor două tărâmuri.

- Te rog, ajută-mă să-l găsesc cât mai repede pe unicorn, zise principesa, privindu-l rugător.

- Nimeni nu ştie unde paşte unicornul. Este un mare secret, pe care îl cunoaşte doar regentul pădurii, zise faunul, fluturându-și ușor cârlionții roșcați. Trebuie să-l găsești pe regentul pădurii și să vorbești cu el. Poate acceptă să te ajute, deși..., faunul făcu o scurtă pauză, unicornul se arată oamenilor doar când bunătatea domnește în lume. În timpurile acestea de restriște, când oamenii nesocotesc legea supremă a Creatorului, slabă speranță că sabia divină va dori să ți se arate.

- Trebuie să fac o încercare. Spune-mi, unde-l pot găsi pe regent? se grăbi să întrebe Selia. Ajută-mă, te rog, să dau de el.

- Cum, tu, având puterea magica a luminii și a întunericului, nu reușești să-l vezi? Deschide ochii sufletului şi-l vei vedea, o îndemnă cu voce supărată faunul şi se retrase în miezul copacului, închizând după sine uşa.

Urmând îndemnul faunului, principesa dezmierdă mai întâi cu ochii covorul de flori multicolore, care se așternea pretutindeni. Apoi alunecă cu privirea de la rădăcinile copacilor spre coroanele stufoase. Descoperi mirată o lume nevăzută, o lume nespus de frumoasă. Mici fiinţe luminoase, cu aripi străvezii și rochițe multicolore, trăgeau în jos raze de soare şi le apropiau de florile care creşteau în jurul copacilor. Florile absorbeau un pic de lumină, devenind şi mai frumoase, iar razele se întorceau în lumea de unde splendidele silfide le aduseseră. Așezate pe crengile copacilor, mii de făpturi miraculoase ascultau vrăjite trilurile minunate ale păsărilor. Principesa călca atent, având grijă să nu strivească florile sau insectele care mişunau prin iarbă.

Deodată, ca prin minune, în faţa ei apăru de nicăieri o cărăruşă care înainta șerpuind spre inima pădurii. Principesa făcu câţiva paşi pe cărare și se opri. Simţea zeci de ochi aţintiţi asupra ei. Îşi plimbă din nou încet privirea peste covorul de flori, apoi cercetă cu atenţie tulpinile copacilor. Descoperi cu uimire că în fiecare copac sălăşluia un spirit, care era şi sufletul copacului. Spiritele copacilor o priveau cu un zâmbet binevoitor, de parcă i-ar fi mulțumit pentru stima pe care o manifesta pentru viețuitoarele pădurii. Selia înclină respectuos capul şi zise:

- Vă salut, spirite ale copacilor! V-aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ați ajuta să-l găsesc pe regentul pădurii, care ar putea să-mi spună unde paşte unicornul luminii. Elful Elio este pe moarte. Un nerc înaripat l-a înțepat cu coada. Doar magicul unicorn al luminii îl poate salva.

Pădurea începu a şuşoti cu vocea tainică a florilor şi a copacilor, apoi din inima pădurii se auzi o șoaptă:

- Mergi până la stejarul de la capătul cărării.

Selia porni în fugă pe cărăruşa care se pierdea în adâncul pădurii. Cărarea se opri în faţa unui stejar uriaş, care-şi înălţa crengile viguroase în sus, de parcă ar fi dorit să îmbrățișeze cerul. Selia s-a apropiat de stejar şi şi-a sprijinit fruntea de tulpină.

- Ştiu că stejarii au fost înzestraţi de către creator cu puterea de a prezice viitorul şi că deţin secrete importante. Te rog să-mi spui: unde-aş putea să-l găsesc pe regentul pădurii? întrebă, cu voce înceată, principesa.

- Nu mă vezi? Sunt chiar în faţa ta, se auzi o voce, care venea din inima copacului. Deschide ochii sufletului ca să mă vezi.

Selia își încordă privirea. Doi ochi pătrunzători se conturau încet pe tulpina stejarului. Principesa făcu câţiva paşi îndărăt. Din tulpina stejarului se desprinse un omuleţ verde, care purta pe cap o pălărie ce semăna cu pălăria unei ciuperci cu vârful ţuguiat. Deşi era mic de statură, avea aerul unei făpturi puternice şi pline de demnitate.

- Nu vreau să tulbur viaţa liniştită a pădurii, dar nu am altă soluţie. Trebuie să-l găsesc pe unicornul luminii, zise cu voce rugătoare principesa. Elful Elio va muri, dacă...

- Ştiu, o întrerupse regentul pădurii. Creatorul ţi-a încredinţat o importantă misiune, principesă Selia. De tine depinde dacă cele două tărâmuri vor rezista în faţa zeului Chaos. Vrăjiţi de falsul mag, regii Tărâmului întunericului fosforescent au încălcat legea supremă a spaţiului nemărginit. Vei avea de înfruntat şi făpturile demonice, pe care Chaos le-a invocat din împărăţia subterană. Creatorul ţi-a dat puteri divine. Dacă îţi va ajunge înţelepciune să foloseşti puterile pe care ţi le-a dat Creatorul spre binele vietăţilor celor două tărâmuri, vei ajunge la palatul reginei Hestia şi vei reuşi să salvezi lumea celor nouă regate.

Regentul pădurii făcu un semn cu mâna, de parcă ar fi îmbiat pe cineva să se apropie. De după tulpina unui copac ieși în fugă un faun și se apropie de omuleţul verde.

- Însoţeşte principesa până la cea de-a treia poiană cu iarbă fermecată, unde paşte unicornul, zise regentul pădurii şi se contopi cu tulpina stejarului.

Faunul şi principesa au pornit cu pas grăbit pe cărarea care se deschidea în faţa lor. Au mers tăcuți vreo oră, adâncindu-se tot mai mult în pădurea umbroasă. Mergeau ascultând murmurul monoton al izvoarelor, şoaptele tainice ale vântului care răvășea frunzele copacilor şi cântecele minunate ale păsărilor. La un moment dat, în fața lor se arătă un luminiş.

- Unicornul paşte în poiana din faţa noastră, sparse tăcerea faunul. Eu nu am permisiunea să intru în poiana fermecată. Adio, principeso.

Răsucindu-se brusc, faunul dispăru momentan în desişul pădurii, iar Selia își urmă grăbită calea spre poiana străjuită de două rânduri de copaci. Copacii înlănțuiau de jur împrejur poiana, asemeni unui zid compact. Printre tulpinile copacilor principesa zări o minunăţie de cal mai alb decât neaua proaspăt aşternută pe vârful munţilor. Calul avea coamă şi coadă stufoase, care sclipeau de parcă ar fi fost împletite din fire subţiri de argint. În mijlocul frunţii avea un corn alb, lung şi spiralat, împletit cu negru. Din vârful cornului se revărsa o lumină atât de strălucitoare, atât de aurie, încât poiana părea scăldată-n raze de

soare. Unicornul păştea o iarbă care-şi schimba mereu culoarea. De la verdele smaraldului până la albastrul sidefat al valurilor mării, în care se oglindeşte cerul înseninat după o ploaie rapidă de vară.

Selia păşi atent pe iarba miraculoasă şi se îndreptă spre mijlocul poienii. Auzind foşnetul ierbii, unicornul întoarse capul. Câteva clipe privi cu ochi plini de curiozitate spre principesa care se apropia. Apoi se ridică în două picioare şi necheză prelung, făcând pădurea să vibreze în mii de unde, de parcă ar fi fost legănată de bătăile armonioase ale unor clopote de argint. Apoi lovi pământul cu ambele picioare și porni în galop, înconjurând poiana în goană mare. Se strecură printre copaci și, ca o săgeată, dispăru în desiș. Selia culese un mănunchi de iarbă mătăsoasă, se lăsă într-un genunchi şi întinse mâna spre pădure. Părea o preafrumoasă zână care avea pe creştet o coroană împletită din flori luminescente, o zână care oferea cu multă pietate ofrandă unei divinităţi. Ademenit de lumina miraculoasă care se revărsa din cununa de pe creștetul principesei, unicornul se apropia încet de poiana fermecată. Lângă copacii de la marginea poienii unicornul se opri și privi spre principesa care-i oferea mănunchiul de iarbă. Stătea nemișcat, ținând piciorul drept ridicat, gata să pornească spre Selia. Observându-l printre copaci, Selia vorbi cu voce tristă:

- Zeul Chaos cu vrăjile sale a întunecat raţiunea unor regi din lumea celor două tărâmuri. Uitând ce înseamnă înţelepciune şi iubire divină, aceştia seamănă ura. Eu și elful trebuie să ajungem până la sfârșitul ciclului temporal la palatul reginei Hestia. Deşi ştiu că te arăţi doar când bunătatea şi pacea domnesc în lume, îndrăznesc să-ţi tulbur liniştea, cerându-ţi ajutorul. Eşti revelaţia divină şi ai puterea de a neutraliza veninul monştrilor din lumea subterană. Te rog, salvează elful! Un nerc l-a înțepat cu coada.

Din toate colţurile pădurii se auziră mii de şoapte.

- Salvează elful, salvează elful! Predestinata trebuie să ajungă la palatul reginei Hestia. Principesa trebuie să salveze cele două tărâmuri, șopteau frunzele și florile, faunii și silfidele, spiritele copacilor și păsările care încetară să mai cânte.

Unicornul s-a apropiat cu pas uşor de principesa Selia, a gustat din iarba fermecată, apoi, întinzând piciorul drept înainte, zise:

- Urcă pe spatele meu, principeso, și ține-te bine!

Principesei nu-i venea să-și creadă urechilor și ochilor. În fața ei stătea un superb unicorn, un personaj din povești în carne și oase, care o îndemna să-l încalece. Cu greu stăpânindu-și emoțiile, Selia murmură:

- Să urc pe spatele tău? Îmi permiți să te încalec?

Unicornul scutură coama și necheză încet.

Imediat ce Selia a încălecat, unicornul porni mai iute decât gândul spre râul care curgea la marginea pădurii fermecate. Când au ajuns pe malul râului, l-au găsit pe Elio zăcând fără simțire sub cupola protectoare de lumină. Două creaturi uriașe, cu cap de hienă şi trup de om acoperit cu blană neagră, încercau să forţeze cupola. Lângă nercul înţepenit o a treia creatură, care avea înfăţişarea unui enorm bărbat cu piele roşie ca focul și plete negre, şoptea o vrajă, sfredelind cu privirea solul de sub picioare. Creatura purta pe creştet o stranie coroană din cranii de aur şi era îmbrăcată într-o mantie purpurie, din care ieşeau două monstruoase aripi de culoare neagră.

- Avem companie, principeso. Regele împărăției subterane în persoană a încălcat legea supremă a spaţiului nemărginit şi a pătruns, însoţit de două creaturi malefice, în lumea celor două tărâmuri, zise unicornul, oprindu-se la câţiva paşi de elf. Eu voi avea grijă să-i trimit pentru totdeauna în lumea de unde au venit pe cei cu cap de hienă, iar tu ocupă-te de regele Orcus. Unui unicorn îi vine greu să țină piept magiei regelui Tărâmului subteran. Tu, principeso, deţii puterea magică a luminii şi a întunericului fosforescent. Sufletul tău este rezervor nesecat de iubire divină. Regele împărăţiei subterane nu se poate împotrivi magiei tale.

Observându-l pe unicornul luminii, creaturile cu cap de hienă se năpustiră, urlând asurzitor, asupra lui. Miraculosul cal se înălţă în două picioare şi îl lovi pe unul cu copitele, aruncându-l în apele râului. A doua bestie făcu un salt, încercând să-i sară în spate. Calul se răsuci brusc, lăsă capul în jos şi străpunse cu cornul pieptul monstrului, aruncându-l în aer. Bestia se prăbuşi fără suflare la pământ şi dispăru. Unicornul porni în galop spre râu. Celălalt monstru, care reuşise să iasă din apă, văzând unicornul care se apropia în fugă, îşi umflă pieptul şi ridică de jos o bâtă de dimensiuni uriaşe. Apoi, în salturi mari asemeni unei hiene, se năpusti asupra unicornului, ţintindu-i cu bâta uriașă capul. Calul făcu un salt în aer şi lovi cu ambele picioare hâdoasa creatură, trântind-o la pământ. Din cornul lui țâșni o coloană orbitoare de lumină care se fixă pe fruntea bestiei. În câteva secunde din fiorosul monstru nu a rămas decât un pumn de cenuşă neagră.

În timp ce unicornul înfrunta cei doi monștri de pe tărâmul subteran, principesa Selia se apropie de regele Orcus şi zise:

- Ai îndrăznit să nesocoteşti legea supremă a Creatorului, care interzice făpturilor malefice din împărăţia subterană să calce pe pământul regatelor celor două tărâmuri. Zeul Chaos ţi-a deschis calea spre tărâmul luminii, nu-i așa? Ia-ţi bestia şi pleacă cât nu-i târziu în lumea ta. Dacă nu pleci imediat, pedeapsa va fi aspră.

- Pedeapsa, zici? Şi cine mă va pedepsi? Tuuu? Ha-ha-ha! Să-l pedepseşti pe regele împărăţiei subterane? Dar cine eşti de îndrăzneşti să mă ameninţi, copilă descreierată? răcni, hohotind isteric, regele Orcus, fixând-o cu ochii lui însângerați.

Observând însă aura luminoasă care învăluia principesa, regele încetă să hohotească. O fixă atent câteva clipe cu privirea, apoi vorbi cu un ton mai temperat:

- Eşti mai încântătoare decât o zeitate a frumuseții şi porţi pe creştet cunună din flori de lumină şi flori de întuneric viu. Chipul tău radiază lumină aurie și scântei de întuneric. De pe ce tărâm vii şi ce puteri te protejează?

- Pleacă, nu pune la încercare puterea zilei şi a nopţii, zise Selia.

- Eşti prea încrezută în puterile tale, frumoaso! Să fii tu oare arma secretă a creatorului, despre care ne-a vorbit zeul Chaos? întrebă, dând semne de îngrijorare, bestia cu aripi negre, fixând-o cu privirea.

- Magia ta, deşi eşti regele infernului, nu poate înfrunta lumina şi întunericul viu, chiar dacă zeul Chaos ţi-a deschis calea spre tărâmul luminii, zise Selia.

- Greşşşeşşşti! șuieră înfuriat printre dinţi regele Orcus. Îl am ca aliat pe zeul Chaos. Împreună vom reuşi să subjugăm cele două tărâmuri şi să-l înfruntăm pe creator.

Regele Orcus bătu nervos din palme. Flăcări purpurii se înălţară deasupra aurei luminoase care proteja principesa. Orcus bătu a două oară din palme şi flăcările se prăbuşiră ca un puhoi ce aduce moarte peste aura strălucitoare, învăluind-o într-un fum negru. Selia ridică mâinile spre cer. Din mâna ei dreaptă se înălță spre soare o rază aurie, iar din mâna stângă- o ploaie de scântei argintii și albastre. Din imensitatea spaţiului nemărginit veneau în întâmpinare două torente strălucitoare. Torentele se contopiră cu lumina şi scânteile fosforescente care se revărsau din mâinile principesei. Selia lăsă mâna stângă în jos. Se auzi un trăsnet scurt şi pământul căscă un hău lângă picioarele lui Orcus, din care răbufneau flăcări verzi, ortăvitoare. Era intrarea în împărăţia subterană a spiritelor malefice. Principesa îndreptă mâna stângă spre regele infernului. Torentul de lumină îl lovi în creştet şi Orcus se prăbuşi urlând în hăul care se deschisese în faţa lui.

- Ia-ţi şi bestia, rege al infernului, strigă Selia, îndreptând fluxul de lumină spre nercul care încerca să-şi ia zborul.

Puterea luminii era atât de mare, încât uriaşul nerc se rostogoli ca un ciulin uscat , mânat de vânt, spre intrarea în infernul regelui Orcus şi se prăbuşi în hău. Încrucișând mâinile, principesa Selia uni puterea luminii şi a întunericului viu și ferecă intrarea în împărăţia subterană. Se auzi din nou un trăsnet și hăul dispăru. Apoi porni în grabă spre unicornul care o aştepta lângă cupola luminoasă. Întinse mâna dreaptă spre cupolă şi lumina se risipi. Unicornul lăsă capul în jos şi atinse cu vârful cornului buzele elfului. O rază orbitoare lumină fața lui palidă. Elio se cutremură din tot corpul, trase adânc aer în piept şi deschise obosit ochii. Văzu, aţintiţi asupra sa, doi minunaţi ochi albaştri care străluceau ca zorii catifelați ai dimineţii.

- Mă aflu în paradis? murmură elful.

Unicornul luminii se îndepărtă cam la vreo 10 metri şi, lovind de câteva ori cu copita în pământ, necheză prelung. Pe fundalul soarelui care se rostogolea încet spre orizont, superbul cal părea produsul unei fantezii bogate. Elio nu-şi putea lua privirea de la creatură. Vedea aievea un unicorn, o făptură divină care mii de ani a alimentat imaginaţia locuitorilor Tărâmului luminii şi pe care foarte puţini au avut norocul să-l vadă.

- Elio, unicornul ţi-a salvat viaţa, zise principesa, zgâlţâindu-l uşor. Revino-ți, Elio, e timpul să ne continuăm drumul. În curând soarele va apune. Trebuie să traversăm munţii de smarald.

Elful se ridică în picioare. Cu pas nesigur se apropie de unicorn şi întinse timid mâna să-i mângâie coama albă-argintie. Unicornul se lăsă mângâiat, scuturând ușor capul.

- Îţi sunt recunoscător pentru că mi-ai salvat viaţa. Imaginea ta o voi purta pentru totdeauna în suflet.

Apoi ridică privirea spre cer şi zise:

- Creatorule, îți mulţumesc pentru că mi-ai oferit posibilitatea să văd şi să mângâi această făptură divină. Să mergem, principeso!

- Urcaţi pe spatele meu, zise unicornul, vă voi duce până la poalele munţilor de smarald.

Elful şi principesa încălecară unicornul și se îndreptară ca vântul spre pădurea fermecată. Selia avea senzația că unicornul zboară, fără să atingă pământul. Traversară cu viteza gândului pădurea, mângâiată de ultimele razele ale soarelui şi se opriră lângă un izvor care-şi storcea apele reci şi limpezi din adâncurile

munţilor de smarald. Elio descălecă unicornul şi o ajută pe Selia să coboare. În jur era o pajişte cu iarbă fragedă şi flori, care se întindea de la marginea pădurii până lângă izvor. Ici-colo din iarba înaltă se ițeau pietroaie albe, colțuroase.

- Trebuie să ne odihnim puţin înainte de a traversa munţii, zise principesa.

Unicornul se apropie de Selia şi-şi lăsă capul pe umărul ei.

- Adio, principesă Selia! vorbi unicornul. E timpul să mă întorc în poiana cu iarbă fermecată. Sunt sigur că ne vom mai revedea. Puterea luminii şi a întunericului fosforescent să te ajute să înfrunţi pericolele care te pândesc de pretutindeni.

- Adio, magică făptură a Creatorului! zise principesa Selia şi sărută unicornul. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Unicornul lovi pământul cu copitele şi o porni în galop spre pădurea fermecată. În câteva clipe dispăru printre copaci. Doar steluţa din vârful cornului spiralat mai continua să strălucească, dispărând şi ea, într-un târziu, în adâncul pădurii.

- Un peisaj nespus de frumos! exclamă Selia, plimbându-şi lent privirea încântată peste crestele de smarald ale munţilor.

Dezmierdat de ultimele raze ale soarelui, smaraldul împrăştia în jur o lumină verde strălucitoare. Lumina luneca alene spre poalele munţilor, apoi încet-încet se retrăgea odată cu soarele spre creste, cedând locul amurgului. Înaintând spre vârful munţilor, amurgul trăgea lent după sine un văl întunecat, pe care-l aşternea cu grijă peste copaci, iarbă și flori. Imediat ce soarele dispăru după orizont, întunericul puse stăpânire pe pădurea fermecată şi pe munţii de smarald. Cerul se umplu de stele şi vârfurile de smarald ale munţilor se stinseră. Asemeni unui nor de ceață străvezie, un întuneric blând învălui pădurea, făcând-o să se scufunde într-o liniște adâncă și plină de mistere. Apoi de după munți se arătă luna cea mică. Smaraldul, mângâiat de razele plăpânde ale lunii, începu a revărsa peste copaci şi stânci o lumină timidă şi relaxantă. Trecură câteva clipe și de după crestele ascuțite ale munților se arătă luna cea mare. Smaraldul se aprinse. Vârfurile munților se transformară în uriașe făclii, din care se revărsa o lumină vie, strălucitoare. Cât ai clipi din ochi lumina sparse întunericul, dând naștere unor umbre subțiri și lungi, care alunecau încet printre copacii adormiți din pădure. Priveliștea era fascinantă şi liniștea perfectă.

Cu simțurile la pândă, elful și principesa se apropiară de apa care izvora din inima munţilor de smarald. Când tocmai se pregăteau să-şi potolească setea, clopoţelul fermecat al reginei Hestia începu să sune.

- Să ne ascundem în pădure, șopti elful. Iscoadele monarhilor tărâmului întunericului fosforescent ne calcă pe urme.

O zbughiră spre munți şi se ascunseră sub crengile unui copac, care atârnau în jos până aproape de pământ. Nu trecu mult timp și lângă izvor au apărut de nicăieri patru fecioare zvelte, mlădioase și chipeșe ca niște zâne ale nopții. Erau îmbrăcate în rochii lungi din borangic de culoare albă, brodate în jurul gâtului, la mâneci și la poale cu fir de mătase luminescentă, de culoare albastră. Mijlocul lor subțire era strâns cu brâie din mătase albastră, brodată cu raze argintii de lună. Din ochii lor mari și melancolici, umbriți de gene lungi și dese, se revărsa întunericul misterios al nopții. Părul negru, care se unduia ca niște

valuri pe umerii lor delicați, era împodobit cu flori luminescente. Aveau pielea neobișnuit de albă şi clopoţei de argint la picioare. Pășind grațios, fecioarele se apropiară de izvor.

- Acum câteva clipe magul Teomis m-a informat că unicornul luminii a însoţit principesa până la poalele munţilor. Cred că se ascunde în preajma izvorului. Nu a avut timp să se îndepărteze, vorbi una din fecioare.

- Să nu uităm că predestinata stăpâneşte puterea luminii şi a întunericului fosforescent, zise alta.

- Straniu, de ce Creatorul a înzestrat-o cu puterea luminii înainte de apariţia crinului fermecat? întrebă a treia fecioară, sorbind din căușul palmelor apa răcoroasă a izvorului.

- Şi nu doar a luminii, ci şi a întunericului fosforescent, zise a patra. De când există spațiul nemărginit doar protectorul Tărâmului întunericului fosforescent deține puterea magică a nopții.

- Regina Ariana ne-a poruncit să nu-i facem vreun rău principesei luminii. Trebuie s-o capturăm şi să o ducem vie și nevătămată la palatul suzeranului Ares, spuse din nou prima fecioară. Magul Teomis însă ne-a cerut s-o ucidem. La ce i-ar servi oare magului o principesă moartă?

- Ceva nu este curat la mijloc, rosti cea de-a patra fecioară. Magul Teomis urzeşte ceva necurat pe la spatele regilor Tărâmului întunericului fosforescent. Trebuie să fim foarte prudente.

Auzind conversația celor patru zâne ale întunericului fosforescent, principesa Selia îl întrebă în şoaptă pe elf:

- Cine sunt aceste minunate fecioare?

- Sunt ielele reginei Ariana, răspunse elful.

- Ielele reginei Ariana, adică zânele întunericului fosforescent? Ai auzit ce vorbeau? întrebă Selia.

- Da, răspunse în șoaptă Elio, clătinând ușor din cap.

- Din cele spuse de ielele reginei Ariana reiese că regii tărâmului întunericului fosforescent bănuiesc că Teomis este altcineva, decât încearcă să pară și că urzește ceva necurat.

- Șșșșșș, șopti Elio, apropiind degetul arătător de buze. Se pare că ielele şi-au dat seama că ne ascundem în pădure, aproape de izvor. Privește cum cercetează cu ochii pădurea.

Cei doi tăcură, cu ochii aţintiţi spre pajişte. După ce cercetară atent cu privirea desișul pădurii, ielele, apucându-se de mâini, încinseră o horă. La început domol, apoi tot mai aprins, zânele dansară fără întrerupere vreo oră, apoi se aşezară pe iarba fragedă şi dădură glas unui cântec care părea că vine dintr-o lume unde domneşte doar frumuseţea şi perfecţiunea. Selia asculta vrăjită cântecul ielelor. Brusc zânele întunericului încetară să cânte şi una din ele rosti cu voce dulce ca mierea de mai:

- Unde te ascunzi, elfule? Ieși din ascunzătoare, nu avea teamă. Arată-ți chipul cu plete de aur.

Elful, care ațipise legănat de cântecul seducător al ielelor, deschise ochii şi vru să răspundă chemării. Selia însă îi acoperi în grabă gura cu palma şi şopti:

- Dacă răspunzi, cu blestemele lor te vor face să-ţi pierzi minţile.

Apoi atinse fruntea elfului cu degetul arătător şi zise:

- Întunericul fosforescent să-ţi fie scut și pază, să te păzească de vrăjile ielelor reginei Ariana.

Văzând că nimeni nu răspunde chemării lor, Ielele se prinseră din nou în horă și dansară fără odihnă mai bine de o jumătate de oră. Apoi se opriră din dansul lor nebun și intonară o melodie şi mai seducătoare. Şi iarăşi una din zâne chemă cu voce mai dulce decât apa răcoroasă în zi călduroasă de vară:

- Elfule, arată-ți minunații ochi de culoarea cerului senin și părul de culoarea razelor de soare! Nu-ți fie teamă.

Preț de câteva clipe așteptară în tăcere, ciulind urechile la orice sunet. Pădurea însă dormea în pace și liniștea domnea nestingherită peste munții de smarald. Fără să facă vreun zgomot, ielele se înălțară deasupra izvorului şi, plutind în cercuri line, scrutau cu ochii lor mai ageri decât ochii vulturilor pajiştea. Convingându-se că cei doi nu se ascund în iarbă sau după pietre, ielele au coborât din nou lângă izvor.

- Sunt sigură că principesa și elful se ascund în pădure, vorbi una din fecioare. Nu va fi uşor să dăm de urma lor.

- Să găseşti noaptea o fiinţă de dimensiunile unei silfide printre copaci şi flori?! Este aproape imposibil, zise altă zână.

- Principesa şi elful au aripi luminescente. Trebuie să căutăm până aproape de crestele munţilor două mici zburătoare luminoase. Dacă nu reuşim noi să dăm de urma lor, poate reuşesc zburătorii regelui Ermo, care patrulează celălalt versant al munţilor, vorbi a treia zână.

- Şi dacă vreo vieţuitoare ne vede şi-l cheamă pe vulturul Dolmo? întrebă îngrijorată una din iele. Amintiţi-vă ce li s-a întâmplat surorilor noastre? Vreți să rămânem și noi fără puteri magice?

- Ne facem invizibile şi mergem fără grijă, răspunse prima.

Auzind conversaţia ielelor, Selia se răsuci spre elf şi îi vorbi în șoaptă:

- De data aceasta vom ruga întunericul să ne ajute. El ne va proteja de puterea şi vrăjile ielelor reginei Ariana. Ridică-te în picioare, Elio. Să nu te îndepărtezi pentru nimic în lume de lângă mine!

Principesa înălţă mâinile deasupra capului. Lăsându-le încet în jos, desenă în aer o cupolă. Elio observă cu uimire că în jurul lor începură a roi mii de scântei intermitente. Când argintii, când albastre, scânteile dansau în jurul lor ca un roi de licurici fosforescenți.

- Ce sunt aceste stranii licăriri? întrebă elful, privind cu ochii larg deschiși de uimire jocul miraculos al întunericului.

- Este lumina întunericului viu, care ne va proteja, răspunse Selia.

Intrând în pădure, zânele întunericului au observat lumina și licăririle fosforescente care se revărsau din cununa de pe creştetul principesei şi au pornit în fugă spre copacul sub care se ascundeau elful şi predestinata.

- Ielele ne-au descoperit ascunzișul, zise principesa, trebuie să ieşim de sub coroana copacului şi să le înfruntăm.

- Să le înfruntăm? Glumești? Ielele au puteri magice, ne pot ucide, protestă elful. Tu nu poți să riști. Le voi înfrunta doar eu, spuse Elio și vru să iasă de sub crengile copacului. Selia-l apucă iute de mână și-i zise supărată:

- Ți-am spus doar să nu te îndepărtezi nici un pas de lângă mine! Le vom înfrunta împreună.

Protejaţi de puterea întunericului fosforescent, Selia și elful ieșiră de sub crengile copacului. Ajunse în preajma lor, ielele se opriră. Nu le venea să-şi creadă ochilor. O fată zveltă, de o frumusețe seducătoare, în pletele de aur ale căreia strălucea o cunună împletită din flori de lumină şi flori de întuneric, le zâmbea senin. Fata era însoţită de un tânăr chipeş cu ochi albaștri, îmbrăcat în straie ţesute din raze argintii de lună. Zânele întunericului fosforescent îi cercetară cu privirea câteva clipe, apoi una din ele exclamă cu uimire:

-Un elf chipeș şi o fermecătoare fecioară rătăcind în toiul nopţii prin pădurea munţilor de smarald! Magul Teomis ne-a preîntâmpinat că predestinata e mai frumoasă decât însăși frumusețea, dar nu mi-aş fi putut imagina vreodată că cel care a creat spaţiul nemărginit poate dărui atâta frumuseţe unei copile.

-Să fie oare ea predestinata? întrebă îngândurată alta. Şi noi care căutam un fluturaş cu aripi sclipitoare...

Un sentiment de admiraţie încolţea timid în sufletele celor patru zâne ale întunericului. În ochii lor apărură scântei de bunătate şi compasiune. Magia lui Chaos însă le copleşea continuu. În scurt timp admiraţia cedă locul invidiei şi o furie oarbă le întunecă, în cele din urmă, raţiunea. Crispate de ură, ielele, apucându-se de mâni, au încins hora lor magică în jurul principesei şi a elfului. Dansau, blestemând cu voci melodioase ca trilurile ciocârliei:

- Bezna moartă să vă întunece mintea şi să pună stăpânire pe sufletele voastre.

La auzul blestemului zânelor, munții de smarald se cutremurară, dând glas terorii. Pădurea adormită se deșteptă. Un murmur prelung, asemeni șoaptelor valurilor neobosite ale mării, străbătu în unde tremurânde munții și pădurea. Deodată, din desișul întunecos, se auziră niște sunete bizare, ce aminteau de țipătul cucuvelei care prevestește o nenorocire. Părea că viaţa lin se scurge şi moartea-şi face intrarea triumfală în falnica pădure care creștea până aproape de crestele luminescente ale munților de smarald.

Ielele au dansat hora de trei ori în jurul principesei și a elfului, şi tot de trei ori au proferat blesteme, invocând bezna să-i nenorocească. Vrăjile lor însă nu aveau nici o putere asupra celor doi, care priveau, zâmbind binevoitor, dansul magic al zânelor întunericului fosforescent. Înţelegând că elful şi principesa predestinată sunt protejaţi de o putere magică, care depăşeşte cu mult puterea lor, cele patru zâne ale reginei Ariana au încetat să blesteme şi s-au oprit din dans.

- Frumuseţea şi răutatea nu au făcut casă bună împreună niciodată, zise Selia cu voce blândă. Frumuseţea este opera divină a creatorului, pe când ura, invidia şi răutatea sunt virtuţile monștrilor de pe Tărâmul subteran. Voi, superbe zâne ale întunericului fosforescent, sunteţi prea frumoase și nu puteți fi rele. De ce ne blestemați?

Parcă deşteptate dintr-un coşmar de-o veşnicie, ielele o priviră cu uimire. Torentul de lumină, care se revărsa din ochii principesei, le pătrundea adânc în suflet, atingându-le cele mai sensibile coarde. Ura, răsădită în inimile lor de către zeul Chaos, începu a se topi, înţelepciunea încolţindu-le din nou în cugete și

feţele li se luminară. Ca prin minune, pădurea se scufundă din nou în pace. Copacii murmurau cu vocea gingaşă a fragedelor frunze, răscolite de-un vântişor de primăvară şi ţipetele se tăinuiră, iar din desiş se auzi un cor de minunate triluri.

- Ucideţi principesa! răsună deodată ca o bubuitură de tun vocea falsului mag Teomis, care părea că vine din adâncurile moarte ale împărăţiei dezordinii primordiale. Ucideţi principesa, salvaţi Tărâmul întunericului! Creatorul vrea să ne omoare!

Auzind vocea magului Teomis, ielele tresăriră. Pădurea înţepeni din nou şi o tăcere adâncă şi încordată se lăsă ca un văl rece peste munţii de smarald.

- Ucideţi predestinata! Ce aşteptaţi? Sau doriţi să vă omoare Creatorul?

- Creatorul?! Să ne omoare? Creatorul este cel care ne-a dat viaţă. De ce ar dori să ne omoare? se întrebă nedumerită una din zâne.

- Cel care vă cere atât de insistent să mă ucideţi nu este un mag, ci zeul Chaos, care visează să instaureze dezordinea primordială şi bezna fără de viaţă în lumea celor două tărâmuri, zise calmă principesa. În Univers lumina şi întunericul trebuie să coexiste în pace şi armonie, aşa stă scris în legea supremă a spaţiului nemărginit. Creatorul doreşte să protejeze viaţa şi să instaureze pentru eternitate pacea şi buna înţelegere în lumea celor două tărâmuri. În curând stăpânul haosului primordial va fi izgonit departe de hotarele spaţiului nemărginit .

- Zeul Chaos? Zeul Chaos, zici? murmură una din iele. Vrei să spui că magul regelui Ares, atotputernicul Teomis, este zeul Chaos?

- Întocmai. Uzând magia beznei moarte, zeul Chaos otrăveşte cugetele regilor tărâmului întunericului fosforescent, instigându-i să urască lumina şi să dorească moartea vietăţilor tărâmului luminii, răspunse Selia.

- Cum îndrăzniţi să nesocotiţi ordinul meu, fiinţe ticăloase, se auzi din nou vocea metalică a falsului mag. Ucideţi predestinata, salvaţi Tărâmul întunericului!

- Regina Ariana ne-a ordonat s-o capturăm, interzicându-ne să-i punem în pericol viaţa, vorbi una din zâne. De ce magul Teomis ne cere cu atâta insistenţă s-o omorâm?

- De ce magul Teomis, mai bine zis zeul Chaos, insistă să omorâţi predestinata? interveni Elio. Principesa Selia poate destrăma vrăjile lui, zădărnicindu-i astfel planurile de a domina lumea celor două tărâmuri.

- Zeul Chaos doreşte să stăpânească cele două tărâmuri? sări ca friptă una din iele.

- Chaos vrea să nimicească viaţa în lumea celor două tărâmuri şi să-şi extindă dominaţia peste întreg Universul, răspunse principesa Selia. Stăpânul haosului primordial urăşte iubirea şi frumuseţea divină, care sunt opera desăvârşită a Creatorului. Pentru el desăvârşită este dezordinea primordială şi spaţiul fără de viaţă.

- Şi dacă minţi, făptură a luminii, spunând că atotputernicul mag Teomis este zeul Chaos, care doreşte să nimicească cele două tărâmuri şi să domine Universul? întrebă, privind spre principesă cu suspiciune, una din cele patru iele.

- Noi vrem dovezi care să ne convingă că ceea ce spui este purul adevăr, adăuga o altă zână, sfredelind-o cu privirea.

- Sunteţi fiinţe cu puteri magice. Puteți gândi în spirit. Deschide-ţi ochii sufletului, împăinjeniți de vrăjile lui Chaos şi veţi vedea cele văzute ca nevăzute, vorbi principesa. Aparenţele adesea înşeală, prezentând neadevărul drept adevăr şi răul drept binefacere. Doar cu sufletul veţi putea cunoaşte adevărul. Zeul Chaos are puterea să întunece raţiunea, sufletul însă nu-l poate subjuga.

Ielele încrucişară mâinile formând un cerc, de parcă s-ar fi prins în horă. Rămaseră nemişcate un timp, cu privirile ațintite în pământ. Apoi, fără să zică un cuvânt, se înălţară deasupra munţilor şi se pierdură printre stele.

- Să aveți grijă! strigă în urma lor principesa Selia. Zeul va încerca să vă omoare.

Ielele însă erau departe și nu au auzit ce le spusese principesa.

- Zânele întunericului nu mai sunt un pericol pentru noi, spuse, cu greu stăpânindu-și bucuria, Elio, scrutând bolta celestă cu privirea.

- Să sperăm că ajung cu bine în regatul zânelor întunericului fosforescent şi că reuşesc s-o informeze pe regina Ariana despre planurile zeului Chaos, zise principesa Selia.

- Ce vrei să spui? Aș zice că-ți faci griji pentru spionii reginei Ariana, se arătă nedumerit elful, privind-o cu un licăr de dezaprobare în ochi.

- Zeul Chaos va încerca să le omoare. Sunt sigură că el a văzut ce s-a întâmplat aici. As zice chiar că urmăreşte toate mişcările noastre. Trebuie să găsesc o posibilitate de a-l împiedica să ne spioneze, răspunse Selia.

Rătăcind cu privirea îngândurată printre copaci, principesa rămase un timp tăcută.

- Să aibă oare zeul Chaos vreun dispozitiv magic, cu ajutorul căruia ne spionează? se întreba în sine și o ușoară umbră de neliniște i se așeză pe față.

- De ce ții ochii sufletului închiși? Deschide-i și vei vedea cele nevăzute ca văzute, o dojeni supărată vocea interioară.

- Ce proastă sunt! exclamă iritată principesa.

Zicând acestea, fața i se lumină. Selia zâmbi satisfăcută pentru gândul care-i încolți în minte și, ridicând ochii spre bolta celestă, întinse mâna dreaptă în sus. Din mâna ei țâșni o rază de lumină, care, brăzdând asemeni unei stele căzătoare cerul, se îndreptă spre Tărâmul întunericului fosforescent. Imediat ce raza se pierdu în noapte, din depărtare se auzi un urlet și o voce mai rece decât neființa răcni:

- Insuportabilă păpușă însuflețită, crezi că ai puterea să-l înfrunți pe nemuritorul zeu al haosului primordial? Cine ești de îndrăznești să mi te opui? În curând bucuria ta se va schimba în scârbă. Vedem noi cine iese în cele din urmă învingător!

- Ce ţi-am spus?! Zeul Chaos urmărea atent mişcările noastre. Dar s-a sfârşit spectacolul, s-a stins ecranul, zise, râzând cu poftă, principesa.

- Ecranul? Care ecran? Ce vrei să spui? întrebă Elio, privind-o cu mirare.

- Zeul Chaos ne urmarea cu ajutorul unui dispozitiv magic, căruia tereştrii îi zic ecran. Puterea magică a luminii şi a întunericului l-au făcut ţăndări. Falsul mag nu mai are posibilitatea să ne spioneze. Din păcate, ne-a urmărit până în această clipă. A aflat că am găsit lacrima stelei din adâncurile mării. Nu am fost suficient de prudenți. Zeul a văzut cum am deschis cochiliile scoicii translucide. Va face tot posibilul să intre în posesia mărgăritarului.

Încet-încet liniștea nopţii punea stăpânire pe munţii de smarald. Rând pe rând se stingeau trilurile agitate ale păsărilor. Nu se mai auzeau şoaptele frunzelor şi vântișorul ațipise undeva prin văgăuni. Doar stelele continuau să depene în cor balada întunericului în limba tainică a tăcerii, ţesându-şi vălul nemuririi din raze sclipitoare de argint.

Cu simțurile ascuțite, Elio și principesa mergeau pe poteca ce șerpuia printre copacii deși spre o trecătoare îngustă, care se deschidea între două creste înalte și golașe. Păşeau atent, rotind privirea în jur și ascultând tăcerea întunericului care cobora din imensitatea spaţiului nemărginit și se lăsa treptat-treptat, ca un văl invizibil, peste pădurea înțepenită. Vârfurile de smarald ale munţilor străluceau, învăluind pădurea într-o lumină difuză, de culoare verde. Lunecând lin pe bolta celestă, cele două luni trezeau la viaţa umbrele copacilor, care se mişcau încet, creând iluzia unor fantome care se furișează printre stânci. Liniştea era atât de încordată şi priveliştea atât de neobişnuită, încât drumeții aveau senzația că munţii şi pădurea nu erau decât o închipuire a minţii obosite de stresuri şi nesomn.

Principesa și elful au tot mers vreo câteva ore, fără să scoată un cuvânt. Păşeau pe poteca îngustă, așteptându-se în orice clipă să fie atacați de monștrii de pe tărâmul subteran. Urcuşul era foarte abrupt şi ziua fusese plină de pericole. Îşi simţeau picioarele din ce în ce mai grele şi somnul începuse să dea târcoale pe la gene. Cu cât urcau mai sus în munţi, cu atât liniştea devenea tot mai de gheaţă. Şi clopoţelul reginei Hestia tăcea, de parcă adormise, obosit de hărţuiala zilei, în trăistuţa elfului.

- Să facem un scurt popas, șopti Elio, rotind îngrijorat privirea în jur, avem nevoie de odihnă.

Deși vorbise aproape în șoaptă, vocea elfului răsună ca un ecou în semiîntunericul scufundat în tăcere.

- Până la trecătoare sper să nu ne atace nimeni, vorbi în șoaptă Selia. Ielele ziceau că zburătorii regelui Ermo patrulează celalalt versant al munţilor. Poate găsim vreo peşteră, până să ajungem la trecătoare, unde să ne odihnim puţin.

- Oricum, trebuie să fim cu ochii în patru, s-ar putea să avem surprize neplăcute. Deşi nu ne mai vede, zeul Chaos ştie că urmează să traversăm munţii prin trecătoare, spuse elful.

- Priveşte, zise Selia, arătând spre o stâncă fără vegetație, care se întrezărea albind la vreo 150 de metri de la potecă. Să mergem într-acolo, poate găsim un ascunziş.

- Nu văd nici o cărare spre stâncă. Noaptea este periculos să părăsești poteca, zise Elio, s-ar putea să lunecăm în vreo prăpastie.

- Nu-ţi fie teamă, Elio, lumina ne va ajuta să ajungem cu bine, îl linişti Selia, atingându-şi tâmplele cu ambele mâini.

Cununa de flori de pe creştetul principesei începu a străluci atât de tare, încât în jur se lumină, de parcă fiecare floare ar fi fost o sursă de lumină. Elful şi predestinata se adânciră în pădure, urcând cu greu spre stâncă printre brazii care se înălţau în faţa lor ca nişte conuri uriaşe. Pietroaie mari le aţineau calea, forţându-i să-şi modifice frecvent traseul. Ajunşi în cele din urmă lângă stânca piramidală, cei doi drumeţi, sleiţi de oboseală, cercetară cu privirea peretele de piatră, sperând să dea de gura unei peşteri.

- Uite şi peştera, şopti Selia, arătând spre o crăpătură îngustă şi joasă, care se deschidea, negrind la baza stâncii, spre o prăpastie adâncă.

Spre gura peşterii ducea o scară săpată în piatră. Scara era atât de îngustă, încât părea că este destinată unor pitici. Elful şi principesa au urcat cu mare greutate scara şi au intrat pe brânci în peşteră. Luminată de florile din cununa de pe creştetul principesei Selia, peştera se prezentă impunătoare, cu pereţii plini de minunate draperii parietale. În latura din dreapta intrării se întrezăreau două galerii, care înaintau şerpuind spre inima munţilor. Între cele două galerii era săpată în peretele stâncos o scară. Scânteind intermitent, scara se ridica vreo 20 de metri spre o a treia galerie. Latura stângă, de formă conică, avea la mijloc patru coloane din smarald împodobite cu ornamente florale şi dădea impresia unui sanctuar misterios. O scară transparentă ducea spre vârful conului.

Deşi înţelegeau că trebuie să exploreze peştera pentru a se convinge că nu-i paşte nici un pericol, elfului şi principesei le ajunseră puteri doar să înainteze vreo 15 metri în interior şi să se aşeze lângă una din coloanele de smarald. Acoperindu-se cu un văl ţesut din raze sclipitoare, cei doi s-au lăsat purtați de zeul somnului în împărăţia viselor.

După vreo oră de somn adânc, trezită de paşi uşori şi şoapte înăbuşite, Selia întredeschise ochii. Observă cu uimire, mişunând în jurul ei, nişte stranii ființe de statură joasă, îmbrăcate în straie verzi și purtând pe capete fesuri împodobite cu ciucuri. Omuleții încercau fără succes să atingă cu mâinile florile din cununa magică. Vălul de lumină le îngrădea calea şi omuleţii nedumeriţi vorbeau în şoaptă, fără să-şi ia privirea de la principesă. În ochii lor puteai vedea sclipiri de curiozitate, dar şi o mare îngrijorare. Erau nişte ființe minunate, cu piele smeadă, ochi negri mari şi părul arămiu. Purtau la şold nişte dispozitive stranii, asemănătoare unor lansatoare de energie.

Observând că Selia a deschis ochii, unul din omuleți, care părea a fi superiorul, o fixă cu o expresie ciudată în ochi şi zise, încruntând sprâncenele stufoase:

- Cum aţi pătruns în peşteră, ființe ale luminii? Cine a îndrăznit să vă deschidă poarta tărâmului spiriduşilor?

- Care poartă? întrebă nedumerită Selia. Căutam un loc dosit să ne odihnim puţin. Nu am văzut nici o poartă. Intrarea era liberă şi am intrat.

- Pragul Tărâmului spiriduşilor era deschis în toiul nopţii?! exclamă indignat superiorul, privindu-i cu dojană pe ceilalţi omuleţi. Aţi uitat că ne aflăm în amurgul ciclului temporal şi că munții sunt cutreierați de creaturi ieşite din împărăţia spiritelor malefice? Cine a lăsat poarta deschisă?

Fâstâciţi, spiriduşii lăsară ochii în pământ. Apoi unul din ei zise cu voce tremurândă:

- Se vede că Loan, care s-a reţinut până târziu lângă izvorul de la poalele munţilor, a uitat s-o închidă.

- Spunea că a văzut cum ielele din regatul zânelor întunericului fosforescent dansau hora magică, blestemând doi drumeţi, adăugă timid alt spiriduş.

- Voi sunteţi cei doi drumeţi pe care îi blestemau ielele reginei Ariana? i se adresă din nou principesei spiriduşul-şef, străfulgerând-o cu o privire iscoditoare.

Selia dădu afirmativ din cap. Auzind vorbă, Elio se trezi din somn. Văzând omuleţii care o înconjurase pe principesă, elful se ridică în picioare, duse în grabă mâna spre șold, să scoată din teacă sabia şi făcu un pas spre spiriduşi.

- Nu te mişca, rosti cu voce ameninţătoare unul din omuleţi, îndreptând arma spre elf.

Elio se opri locului.

- Stai liniştit, Elio, îl îndemnă principesa. Nu sunt în pericol.

Spiriduşul superior o cercetă atent cu ochii din cap până-n picioare.

- Porţi pe creştet cunună magică din flori de lumină şi flori de întuneric. Şi vălul de lumină vă protejează pe amândoi. Armele noastre nu au putut să-l destrame. El este un elf din regatul reginei protectoare a tărâmului luminii, zise omulețul, îndreptând degetul arătător spre Elio. Tu cine eşti, copilă încântătoare? N-am mai văzut asemenea frumusețe în viața mea.

- Mă cheamă Selia, iar el este elful Elio, pe care protectoarea Tărâmului luminii, regina Hestia, l-a trimis să mă însoțească până la palat, răspunse principesa, arătând spre elf.

- Principesa Selia trebuie să ajungă la palat până la apariţia crinului fermecat, se grăbi să intervină Elio.

- De ce ar trebui să ajungă la palat până la apariţia crinului luminii? Copila, pe care tu ai numit-o principesa Selia, deţine nu doar puterea luminii, ci şi puterea întunericului. Pentru prima dată întâlnesc în lumea celor două tărâmuri o făptură care este în posesia unei puteri magice atât de mari.

- Şi voi cine sunteţi? îi întrebă, cu un zâmbet vinovat pe buze, principesa.

- Suntem păzitorii pragului Tărâmului spiriduşilor. Urmați-mă. Vă voi conduce la regentul Rigon, zise omulețul, făcând principesei şi elfului semn cu mâna să-l urmeze.

Spiridușul, Selia şi elful au intrat în una din cele două galerii, escortaţi de doi spiriduşi înarmaţi. Galeria era îngustă, avea vreo doi metri în înălţime şi era luminată slab de cristale fosforescente de culoare verde ca smaraldul. Pereții galeriei erau împodobiți cu pietre prețioase, care licăreau în toate culorile curcubeului. Fascinată de jocul luminilor, Selia nici nu a prins de veste când a ajuns în faţa unei uşi masive din metal arămiu, care avea la mijloc o adâncitură de formă triunghiulară. Spiriduşul superior scoase din buzunarul tunicii un smarald triunghiular şi îl fixă în adâncitură. Se auzi un sunet melodios, asemănător unui clinchet cristalin de clopoţel şi uşa se deschise. Toţi trei intrară într-o sală spațioasă, luminată de candelabre din smarald luminescent. Pereţii sălii erau împodobiţi cu minunate flori din pietre nestemate. Florile împrăştiau în jur scântei multicolore. Sala era goală. Doar în fundul sălii se vedea un fel de jilț micuţ, în care şedea tolănit un omuleţ cu barbă argintie şi ochi răutăcioşi. Era îmbrăcat în tunică verde, strânsă la mijloc cu o centură neagră și pantalonași de culoare cafenie. Purta cizmulițe negre cu vârful ascuțit, întors în sus. Pe cap avea o căciuliţă împletită din lână moale de culoare verde, cu vârful țuguiat, de care era

agățat un pompon de culoare galbenă, lăsat în partea dreaptă. Deasupra căciuliţei era fixat un inel din argint, împodobit cu ornamente geometrice din pietre prețioase de culoare galben-aurie. În spatele fotoliului se întrezărea o uşă mică, frumos încrustată, care semăna mai curând cu un tablou făcut din pietre prețioase.

- Apropiaţi-vă! se auzi din fundul sălii o voce rece și răutăcioasă.

Selia şi Elio s-au apropiat de spiriduşul cu barbă argintie.

- Te aşteptam, principesă Selia. Ştiam că vei traversa munţii prin trecătoarea de lângă peşteră, zise omulețul.

- Cu cine am onoarea? îl întrebă Selia, străduindu-se să-și ascundă neliniștea care-i apăsa pieptul.

- Sunt Rigon, regentul Tărâmului spiriduşilor şi păzitorul principal al porţilor pământului, răspunse omulețul.

- Te rog să nu te superi că am îndrăznit să intrăm fără voie în peşteră. Gura peşterii era deschisă şi în interior nu era nimeni. Nu ştiam că am intrat pe Tărâmul spiriduşilor, se scuză principesa.

- Am parcurs un drum lung şi plin de primejdii, adăogă elful. Eram sleiţi de puteri, trebuia să ne odihnim puțin, deoarece mai avem mult de mers până la palatul reginei Hestia. Am încercat să găsim vreun loc mai dosit, dar, din păcate, nu am reușit. Cu greu am dibuit intrarea în peșteră.

Spiriduşul cu barbă argintie se uită lung la principesă, sfredelind-o cu privirea-i rece, apoi, cu greu stăpânindu-și ura, zise:

- Iscoadele m-au informat că regele Orcus, cu ajutorul magului Teomis, a reuşit să spargă lacătul și să deschidă intrarea în lumea celor două tărâmuri. Tu, principeso, ai puteri pe care nici o fiinţă din lumea celor două tărâmuri nu le are. Dar vei avea de înfruntat nu doar detaşamentele de elită ale regilor Tărâmului întunericului fosforescent, ci și creaturi din împărăţia subterană a spiritelor malefice. Cu ielele reginei Ariana te-ai isprăvit de minune. Aș vrea să ştiu însă dacă ai destulă înţelepciune şi putere să trimiţi în lumea subterană monştrii lui Orcus şi să-l birui pe puternicul mag al regelui Ares.

- Regele împărăției subterane a reuşit să spargă lacătul cu ajutorul crudului zeu Chaos. Cel ce-şi zice Teomis nu este un mag, ci zeul dezordinii primordiale şi al morţii eterne, care intenţionează să distrugă cele două tărâmuri în ura lui nemărginită pentru creator. Sub masca unui mag, de 600 de ani zeul Chaos tulbură mințile regilor Tărâmului întunericului fosforescent, cultivându-le ura pentru Tărâmul luminii, spuse Selia.

Fața spiridușului se schimonosi de ură.

- Crezi că cel care-şi zice Teomis este zeul Chaos? întrebă, cu răutate în voce, regentul Tărâmului spiriduşilor. Cine ţi-a spus că magul regelui Ares este un zeu?

- Preotul suprem din templul înţelepciunii, răspunse Selia.

- Creatorul te-a dus şi în templul înţelepciunii? întrebă, dând semne de neliniște, spiriduşul. Nici o fiinţă din regatele celor două tărâmuri nu a călcat vreodată în templul înţelepciunii. Se vede că pericolul e mare, dacă creatorul a decis să-ţi dea nu doar puterea magică a luminii şi a întunericului. Ai reuşit să

deschizi cele 3 uşi şi ai citit în sufletul tău parola sacră? se interesă regentul, cu un licăr ciudat în fundul ochilor lui mici și negri.

Observând sclipirea ciudată din ochii regentului spiriduşilor, Selia ezită să răspundă. Ca un fulger îi trecu prin minte gândul că cel care-i vorbește nu este un spiriduș.

- Ce-o fi însemnând acest licăr ciudat şi de ce vorbeşte cu atâta răutate? se întreba în sine principesa, încercând să pătrundă cu gândul în mintea celui care-şi zise păzitorul principal al porţilor pământului. Şi dacă zeul Chaos a luat înfăţişarea spiriduşului şi vrea să afle dacă am reuşit să deschid cea de-a cincea uşă? Porţile Tărâmului spiriduşilor au rămas un timp fără de pază. Chaos putea să se furișeze neobservat pe tărâmul spiriduşilor.

Omuleţul cu barbă argintie începu să dea semne de nerăbdare. Tăcerea principesei i se păru suspectă. Stăpânindu-şi cu greu nerăbdarea și încercând să pară calm, șuieră printre dinți:

- De ce nu-mi răspunzi, principeso? Ai reuşit sau nu să pronunţi parola sacră?

Selia schiţă un zâmbet forțat şi, făcând o mină rușinată, zise:

- Creatorul şi-a pus prea multe speranţe în mine. Cred ca a greşit. Eu nu sunt decât o biată făptură educată într-o lume unde doar copiii mici mai cred în magie.

- Vrei să spui că nu ai fost capabilă să găseşti în sufletul tău parola sacră? întrebă spiridușul, chinuindu-se, de data aceasta, să-şi stăpânească bucuria care i se aprinsese în ochi. Răspunde, ai reușit sau nu să pronunți parola sacră? răsună, de data aceasta ca un ordin, vocea regentului.

- Am încercat, dar sufletul meu a rămas mut, răspunse Selia, lăsând jenată ochii în jos.

Apoi după o scurtă pauză adăugă:

- A fost peste puterile mele să găsesc ceea ce nu am știut vreodată.

Regentul Tărâmului spiriduşilor privi îndelung în ochii principesei, frământându-și nervos barba. O scânteie de suspiciune i se aprinse din nou în privire.

- Minte sau nu minte? se întreba în sine spiridușul, fără să-și ia privirea de la principesă.

Într-un final vorbi cu voce neîncrezătoare:

- Nu ai fost în stare să pronunţi parola sacră, dar mai deţii puteri nelimitate. Straaaniu! De ce oare creatorul nu şi-a retras puterea magică a luminii şi a întunericului? Îmi pare că-mi ascunzi ceva!

- Cum aş putea să mă protejez de pericole până ajung la palatul reginei Hestia, dacă nu aş avea aceste puteri, se grăbi să răspundă principesa, făcând-o pe naiva. Odată ajunsă la destinaţie, Creatorul la sigur le va retrage.

Elio asculta înmărmurit dialogul celor doi, fără să înţeleagă ce se întâmplă. Spiriduşul vorbea despre o parolă sacră, pe care principesa ar fi trebuit s-o pronunţe, iar Selia, cu o privire ingenuă, spunea că cel care a creat spațiul nemărginit a greşit încredinţându-i misiunea, că ea nu este decât o biată fiinţă venită dintr-o lume unde magia este o poveste pentru copii. Elio se uită întrebător la principesă. Apoi rosti dezamăgit:

- Ce-mi este dat s-aud, principesă Selia? Creatorul a greșit încredințându-ți misiunea? Tu ești predestinată să salvezi Tărâmul luminii! Cum poți să pronunți aceste cuvinte? Sau... ai intenția să renunți la misiune?

Selia întoarse iute privirea spre elf. Câteva clipe cei doi se uitară unul în ochii celuilalt. În ochii principesei elful văzu sclipiri misterioase, care-l făcură să muţească.

- Îți imaginezi că eu ar trebui să le pot face pe toate? Chiar și parola sacră s-o cunosc, fără s-o fi auzit vreodată? Precum vezi însă eu nu sunt decât o biată muritoare, pe care destinul nemilos a pus-o la grele încercări, se răsti la elf, reținându-și cu greu supărarea, principesa. Mai bine m-ai ajuta să-l conving pe regentul Tărâmului spiriduşilor să ne permită să traversăm munţii prin galeriile subterane, decât să-mi pui întrebări stupide.

Apoi se răsuci spre omulețul în straie verzi și spuse cu voce rugătoare:

- Te rog să ne permiţi să părăsim Tărâmul spiriduşilor, regentule.

Spiridușul îl măsură atent din cap până în picioare pe elf, apoi o fixă cu suspiciune pe Selia, fără să spună un cuvânt. Un straniu licăr se aprinse din nou în ochii lui fără de viață. Într-un sfârşit, omuleţul rosti cu voce tăioasă:

- Bine, veți părăsi tărâmul spiriduşilor, străbătând galeriile noastre.

- Eu îi voi conduce spre cealaltă ieşire de pe tărâm, interveni spiriduşul superior care rămăsese tăcut lângă uşă, în timp ce principesa şi elful discutau cu regentul tărâmului.

- Tu vei continua să păzeşti pragul tărâmului, i-o tăie iritat omulețul. Voi avea eu grijă să-i conduc spre celălalt versant al munţilor de smarald. Să mergem, nu mai puteţi rămâne nici o clipă în lumea noastră.

Elful, principesa şi regentul Tărâmului spiriduşilor au ieşit din sala cu candelabre de smarald prin uşa din spatele jilţului. Uşa dădea într-un coridor slab luminat de cristale de culoare albă, dispuse în rând de o parte și de cealaltă a coridorului. Pereții coridorului erau împodobiți cu ghirlande de flori din cristal străveziu. Au tot mers în tăcere vreo jumătate de oră în profunzimea munţilor. Spre deosebire de pereţii galeriei pe care o parcursese până să ajungă în sală, coridorul era placat cu granit de culoare neagră. La capătul coridorului se întrezărea o uşă din metal masiv, de culoare arămie, care avea în partea stângă un basorelief. Era un cap ciudat de pasăre cu ochi de smarald luminescent.

- Ce se află în spatele acestei uşi masive? se arătă curios elful, cercetând cu multă atenție capul de pasăre.

- O altă galerie. La capătul celălalt al galeriei veţi găsi ieşirea. Apăsaţi ochii păsării şi uşa se va deschide, rosti omuleţul, uitându-se pieziș la principesă.

Elio întinse mâna spre capul de pasăre, dar Selia îi apucă în grabă mâna şi zise, fixându-l iscoditor pe regent:

- Pe Tărâmul spiriduşilor noi suntem oaspeţi nepoftiţi, regentule, şi nu stă bine oaspeţilor nepoftiți să deschidă uşi.

Uluit, Elio făcu câțiva pași înapoi, fără să înțeleagă prea multe. Omuleţul îi privi cu răutate şi zise cu voce poruncitoare:

- Odată ce ați pătruns nepoftiți pe tărâmul nostru, de ce nu ați deschide și ușa! Cu atât mai mult că eu vă cer s-o faceți.

- Ciudaaat! exclamă elful, dându-și seama că ceva nu este curat la mijloc. Ai putea să ne permiți să deschidem ușa, dar să ceri insistent să deschidem o ușă, îndărătul căreia nu se știe ce se află?! Ce ascunzi în spatele acestei uși, regentule?

Pielea smeadă a spiriduşului se făcu stacojie de ciudă. O grimasă dezgustătore i se contura pe față. Spiriduşul făcu un gest rapid cu mâna dreaptă și galeria se umplu de o ceață mai neagră decât bezna. În câteva secunde galeria fu înecată într-un întuneric de nepătruns. Din beznă ca un șarpe de foc apăru mâna lui Chaos care se întindea să înșface principesa. Selia făcu iute câțiva pași îndărăt, îşi adună puterile și întinse mâinile înainte. Două coloane de lumină strălucitoare ţâşniră din mâinile ei. Lumina înălță un zid orbitor de nepătruns în fața principesei și a elfului. Zadarnic încerca regentul să spargă zidul de lumină. Lumina rezista puterii beznei.

- Credeai că luând înfăţişarea regentului Tărâmului spiriduşilor nu te voi recunoaşte, Chaos? Vroiai cu tot dinadinsul să afli dacă am luat piatra puterii, nu-i așa? Reia-ţi înfăţişarea, zeu al dezordinii eterne şi stăpân al energiei negre, rosti indignată Selia.

Principesa întinse mâna dreaptă spre falsul spiriduş şi o spirală, împletită din lumină cu scântei de întuneric, străbătu zidul strălucitor și îl încercui pe regentul spiriduşilor, rotindu-l cu o viteză atât de mare, încât părea prins într-un vârtej. Coridorul se lumina încet şi bezna începu să se retragă spre centrul vârtejului. Într-un final, vârtejul luă chipul zeului Chaos. Selia îndreptă spre zeu şi mâna stângă, înălțând o perdea de lumină în calea lui.

- În sfârșit ți-ai arătat adevărata față, Chaos! Spune-mi: unde l-ai ascuns pe adevăratul regent al tărâmului spiriduşilor? întrebă Selia.

- Ziceai că ești gata să aperi viața cu prețul vieții tale?! Ai acum posibilitatea să mi-o demonstrezi! Viața spiriduşului în schimbul lacrimii stelei din adâncurile mării, răspunse Chaos, ţinând în mâna întinsă o mică săgeată cu energie neagă. Știu că ai reușit să pui mâna pe magicul mărgăritar.

- Nu mă îndoiesc că știi. Ne-ai urmărit cu ajutorul oglinzii fermecate de când am pătruns în Universul celor două tărâmuri până în clipa când ți-am sfărâmat jucăria, zise, zâmbind ironic, principesa Selia.

La auzul celor spuse de către principesă, fața zeului Chaos se crispă de ură. Cu o mișcare rapidă a mâinii, lansă spre ea săgeata.

Selia îndreptă piatra puterii spre săgeată. O undă nevăzută lovi săgeata, sfărâmând-o în mii de cioburi care în scurt timp se topiră, de parcă ar fi fost de gheață.

- Te crezi invincibilă, răcni, turbând de furie, zeul haosului primordial și întinse ambele mâini spre principesă.

Două sfere cu energie neagră loviră zidul de lumină. Lumina însă rezistă puterii obscurității moarte.

- Deschide uşa, Elio! Chaos l-a închis pe regentul Tărâmului spiriduşilor în grotă. Ajută-l să iasă, strigă principesa, fără să-şi ia privirea de la zeu.

Elful se grăbi să apese ochii de smarald ai păsării şi uşa se deschise. Imediat ce Elio intră în grota luminată de cununa de flori miraculoase de pe creştetul principesei, zeul Chaos, cu o putere și mai devastatoare, lovi zidul de lumină. Principesa îşi adună toate puterile şi, întinzând ambele mâni spre Chaos, zise abia șoptit:

- Lumina şi piatra puterii să fie scut în calea energiei negre, iar întunericul fosforescent să încătuşeze mâinile lui Chaos.

Din mâna dreaptă a principesei țâșni o lumină aurie, care făcu zidul să strălucească atât de tare, încât Chaos, orbit de lumină, lăsă iute capul în jos, acoperindu-și cu palmele ochii. Din mâna stângă a principesei se revărsă o ploaie de scântei. Scânteile străbătură zidul de lumină şi, ajunse în preajma zeului, se despărţiră în două şuvoaie. Cu o viteză de nedescris cele două şuvoaie de scântei cuprinse mâinile zeului, încătuşându-le.

- Grăbeşte-te, Elio! Trebuie să părăsim cât mai repede Tărâmul spiriduşilor. Zeul Chaos îşi va recăpăta puterile peste cel mult 40 de minute, strigă Selia.

Elio îl găsi pe regent zăcând la pământ, adormit de vrăjile lui Chaos. Elful îl aburcă pe umăr şi ieşi în fugă din grotă. Văzându-l pe elf cu regentul pe umăr, Selia mişcă mâna dreaptă spre peretele stâng al coridorului, eliberând astfel o trecere îngustă spre sala mare.

- Fugi, Elio, fugi spre sala cu candelabre de smarald! zise principesa. De mine să nu-ți faci griji. Eu te voi ajunge din urmă.

- Voi trimite pe urmele tale cei mai fioroși monștri ai Tărâmului subteran. Lacrima stelei va fi a mea! răcnea stăpânul dezordinii primordiale și urletele lui se propagau ca un ecou prelung și rece prin toate galeriile tărâmului spiriduşilor. Potopul cosmic va pune capăt dominației Creatorului în spațiul nemărginit! Cu ajutorul potopului cosmic voi curăți această lume de păpuși însuflețite. Veți muri cu toții și nimeni nu va fi în stare să vă salveze, nici chiar cel care v-a creat! țipa zeul, lovind cu o furie de nedescris în zidul de lumină aurie.

- În locul tău eu nu aș fi chiar atât de sigură, rosti principesa, privindu-l cu dispreț. Furia de care dai dovadă vorbește despre slăbiciunea ta.

Între timp Elio cu spiriduşul adormit pe umăr fugea, de rupea pământul, spre capătul opus al galeriei. Văzându-l că se apropie de capătul tunelului, Selia încrucişă mâinile, ferecând zidul de lumină, apoi porni şi ea în fugă spre sala cu candelabre de smarald. Elful a tot fugit vreo 20 de minute, până a ajuns în faţa uşii. Uşa era deschisă şi Elio a intrat. În sala spațioasă, luminată discret de candelabre de smarald, unde spiriduşii ţineau în fiecare noapte sfat, domnea o liniște apăsătoare, deși întreg poporul omuleţilor cu straie verzi și căciulițe țuguiate era adunat acolo. Pe fețele lor se citea o mare îngrijorare. Văzându-l pe Elio cu regentul pe umăr, spiriduşii începură a se agita. Vorbeau toţi odată, gesticulând furioși și aruncând priviri amenințătoare spre elf. Sala fierbea de mânia spiriduşilor. Apoi în față ieși spiriduşul-șef și, străfulgerându-l cu priviri înfuriate, strigă:

- Ce i-ai făcut păzitorului principal al porţilor pământului? Răspunde, elfule, dacă mai ții la viață!

- L-am salvat din ghearele zeului Chaos, răspunse principesa Selia, întrând în sală.

- Regentul se oferise să vă însoţească până la galeria care duce spre ieşirea pe versantul răsăritean al munţilor de smarald, vorbi spiriduşul, încruntându-și supărat sprâncenele. Ce i s-a întâmplat?

- Cel care ne aştepta în sală nu era regentul tărâmului, ci zeul Chaos, care luase înfăţişarea regentului. Cu vrăjile lui, zeul dezordinii primordiale a trimis somnul morții asupra adevăratului Rigon şi l-a încuiat în grota unde voi adunaţi diamante, explică liniştită principesa.

Sala se umplu de murmur. Spiriduşii şuşoteau, aruncând priviri fugare când spre principesă şi elf, când spre spiriduşul-șef. Între timp, Elio îl aşeză în jilţ pe adevăratul Rigon care continua să doarmă somnul morții și rămase nemișcat lângă el. Trecură mai bine de cinci minute pline de încordare, până când unul din spiriduşi ieși în față și zise:

-Dacă este adevărat ceea ce-ai spus, principeso, unde este acum zeul Chaos?

- Cu puterea luminii şi a întunericului l-am blocat pentru 40 de minute la capătul tunelului, lângă grota cu diamante. În curând zeul spațiului fără de viață se va elibera din strânsoare şi va veni aici. Noi trebuie să părăsim tărâmul spiriduşilor şi să ajungem cât mai repede pe versantul celălalt al munţilor de smarald. Voi încercaţi să spargeți vraja. Veţi avea nevoie de păzitorul principal al porţilor pământului pentru a-l izgoni pe Chaos de pe tărâmul vostru, spuse Selia.

Un spiriduş ieşi în grabă mare din sală şi se întoarse peste câteva minute, ţinând în mână o mică pungă din piele. Se apropie de spiriduşul adormit, vârî mâna în pungă şi scoase de acolo un pumn de pulbere ce scânteia în culori roşii, albastre şi verzi. Suflă pulberea peste faţa spiriduşului și rosti ceva nedesluşit. Rigon tresări, continuând însă să doarmă.

- Vraja lui Chaos este prea puternică. Pulberea magică nu-l poate deştepta, zise mâhnit spiriduşul, coborând privirea-n pământ. Ce ne facem? Am rămas fără regentul tărâmului?! Cine ne va ajuta să-l izgonim pe Chaos de pe tărâmul nostru?! prinse a se tângui spiriduşul.

Un murmur prelung de uimire străbătu sala cu candelabre de smarald și zeci de șoapte se auziră, în timp ce spiriduşii, cu chipurile alarmate, se apropiau de jilțul în care zăcea regentul Rigon.

- Ce va fi de noi? Ce ne facem fără regentul Rigon? Cine ne poate ajuta să-l salvăm din mrejele vrăjii lui Chaos? se auzeau șoapte din toate părțile.

Selia alunecă cu privirea pe chipurile speriate ale spiriduşilor, ezită câteva clipe, apoi, trăgând adânc aer în piept, se apropie de fotoliul în care zăcea regentul. Întorcându-se spre poporul omuleţilor cu haine verzi, zise:

- Voi sunteţi făpturi cărora Creatorul le-a dat puteri magice. Zeul Chaos însă, precum se vede, este mai puternic decât voi. Să încercăm să spargem vraja, unind puterile voastre cu cele ale luminii şi ale întunericului viu. Apropiaţi-vă şi adunaţi-vă puterile.

Spiriduşii au înconjurat fotoliul în care zăcea regentul adormit. Fiecare din ei a luat din pungă câte un pumn de pulbere magică şi cu toții au întins mâinile spre Rigon. Selia a pus ambele mâini pe creştetul regentului, a închis ochii şi a rostit în şoaptă:

- Puterea magică a luminii şi a întunericului să se unească cu puterea magică a spiriduşilor şi să destrame vraja zeului dezordinii primordiale.

Cât ai clipi din ochi, sala fu inundată de o lumină aurie, care licărea în mii de scântei argintii și albastre. Un mănunchi de raze se concentrară pe creştetul regentului, în timp ce spiriduşii împrăştiau de zor pulberea scânteietoare deasupra lui. Rigon se cutremură, bolborosi ceva nedesluşit şi într-un final deschise ochii.

- Vraja a fost destrămată, regentul s-a trezit din somnul morții, se auzeau din toate părţile şoaptele spiriduşilor, în timp ce chipurile lor radiau de bucurie. Principesa luminii este mai puternică decât zeul Chaos.

Câteva clipe regentul rămase nemișcat, privind mirat feţele radiind de bucurie ale omuleţilor. Apoi se ridică lent în picioare și zise:

- Îmi amintesc cum zeul Chaos a rostit vraja și eu am căzut fără simțire. Cine m-a trezit din somnul morții? Cine a reuşit să destrame vraja zeului Chaos?

- Principesa, principesa l-a biruit pe zeu, principesa luminii, predestinata, principesa Selia, nu-și dădeau rând spiriduşii să spună.

- Care principesă? întrebă plin de uimire regentul. Cum a intrat o principesă pe tărâmul spiriduşilor?

- Ea, ea este principesa care te-a salvat, strigau în cor spiriduşii, arătând spre Selia.

- Cine eşti şi cum ai reuşit să mă salvezi? întrebă regentul, uitându-se la Selia cu o privire plină de mirare. Şi elful, ce caută un elf pe tărâmul spiriduşilor? Cum ați trecut de porțile tărâmului?

- Elful Elio mă însoţeşte până la palatul protectoarei tărâmului luminii, regina Hestia, răspunse calmă Selia.

- Mergi la palatul reginei Hestia? întrebă din nou regentul, măsurând-o cu privirea din cap până în picioare.

- Da, răspunse Selia, trebuie să ajung la palat până la apariţia crinului fermecat.

Regentul ridică iarăși ochii spre cununa ce strălucea pe creştetul predestinatei. Câteva clipe cercetă atent florile de lumină şi de întuneric, apoi, ducându-și mâna la bărbie, întrebă cu o notă de suspiciune în voce:

- De ce porţi pe creştet cununa magică din flori de lumină și flori de întuneric? De unde ai luat-o?

- Mi-au dat-o preotesele din templul luminii şi templul întunericului, răspunse principesa.

- Cum ai ajuns în cele două temple ale Creatorului? Cine te-a dus acolo?

- Crinul magic al luminii și crinul magic al întunericului m-au dus în cele două temple, răspunse fata.

- Deţii puterea magică a luminii şi a întunericului. Nici o ființă din lumea celor două tărâmuri nu are puterile tale. Cine eşti?

- Selia, răspunse, zâmbind puțin jenată, fata.

- În cartea străveche a profeţiilor, pe care spiriduşii o au de când e lumea, scrie că o preafrumoasă fecioară a luminii va reuşi să pună capăt ostilităţilor dintre tărâmul luminii şi tărâmul întunericului fosforescent. Dejucând planurile zeului dezordinii primordiale, principesa va salva regatele celor două tărâmuri. Dacă tu eşti principesa luminii, de ce ai și puterea întunericului?

- Creatorul mi-a încredinţat o misiune şi eu voi face totul ce stă în puterile mele s-o duc la bun sfârşit. Din clipă în clipă zeul Chaos, pe care l-am imobilizat lângă caverna în care te închisese, îşi va recăpăta libertatea. Nu mai avem timp pentru explicaţii. Dar până a părăsi tărâmul vostru aș vrea să aflu dacă voi, cei care posedați înțelepciunea pământului și sunteți gardienii bogățiilor din adâncuri, ați văzut vreodată metalul alb din inima pământului.

Auzind-o pe Selia că pomenește despre metalul alb din inima pământului, spiriduşii au început a şuşoti. Aruncau priviri speriate când spre regentul Rigon care tăcea îngândurat, când spre principesa care-l urmărea cu ochi iscoditori. Într-un final regentul tărâmului vorbi cu voce gravă:

- Deși galeriile noastre coboară până în adâncurile pământului, noi nu am găsit metalul alb. Știm de existența lui, dar nu-l putem ajunge. Acest metal nespus de dur și prețios se găsește în cantități extrem de mici în inima fierbinte a pământului. Metalul are puteri magice foarte mari. O dată la 10 mii de ani spiritul pământului modelează din metalul alb o brățară fermecată, pe care o depozitează într-un scrin păzit de către o salamandră de foc. Cartea profeților spune că cea care va aduce pacea în lumea celor două tărâmuri va lua brățara de la regina tărâmului subteran al spiritelor malefice. Nimeni nu știe cum a ajuns brățara magică la cruda regină a Tărâmului subteran. E peste puterile noastre să înțelegem cum au reușit să treacă nevătămați pe lângă salamandra de foc. Nici o ființă vie nu este în stare să reziste magiei salamandrei. Atât putem să-ți spunem.

Îngrijorată de cele auzite, Selia se întristă.

- Profeția spune că voi lua brățara magică de la regina Tărâmului subteran, își zicea în sine principesa. Cum aș putea oare să ajung în lumea spiritelor malefice? Și dacă ajung, cine-mi va da brățara? Regina? Prostii! Regina nu mi-o va da pentru nimic în lume. Va trebui s-o iau. Dar cum?

După câteva clipe de gânduri zbuciumate, Selia oftă și spuse:

- Deși nu știu cum aș putea intra în posesia brățării magice, îți sunt recunoscătoare pentru că mi-ai spus unde se află. Eu și elful trebuie să traversăm munții. Vă rog să ne ajutați s-o facem cât mai repede.

- Vă voi permite să traversaţi munţii prin galeriile noastre. Imediat ce veţi părăsi Tărâmul spiriduşilor, veţi da uitării tot ce aţi văzut şi auzit aici. Nimeni nu trebuie să ştie unde se află pragul Tărâmului spiriduşilor. Iar tu, zise regentul, adresându-i-se unui omuleţ cu părul ciufulit, care-și frământa în mâini căciula cu vârful ascuțit, îi vei însoţi până la ieşirea din galerie şi vei închide imediat intrarea.

- Îţi mulţumesc şi te asigur că taina Tărâmului spiriduşilor va rămâne sigilată pentru totdeauna în cugetele noastre. Adio! Sper să reuşiţi să-l alungaţi pe zeul Chaos.

- Nu te grăbi să pleci, principesă Selia, zise regentul, scoțând din buzunarul tunicii un mic obiect strălucitor. Nu înainte de a accepta un dar din partea celor care dețin secretul făuririi armelor cu puteri magice. Ține această mică săgetă, cioplită din cel mai rar diamant, care te va ajuta să duci la bun sfârșit misiunea pe care ți-a încredințat-o Creatorul. Ai grijă, nimeni, afară de tine, nu trebuie să folosească această armă.

Selia luă săgeata, o privi îndelung cu interes, apoi zise:

- Această minunată săgeată pare a fi mai curând o bijuterie, decât o armă.

- Această bijuterie este unicală și poate absorbi puterea soarelui, zise spiriduşul.

- Săgeata din diamant galben poate absorbi puterea soarelui? întrebă, vădit interesată de cele auzite, principesa.

- Va veni timpul când vei înțelege de ce ți-am dat-o, răspunse regentul. Acum grăbiți-vă să părăsiți tărâmul spiriduşilor, și nu uita că arma pe care ți-am dat-o e magică și poți s-o folosești doar tu. În mâini străine săgeata va aduce doar distrugere și moarte.

Principesa prinse săgeata în colierul de diamante, alături de piatra puterii, făcu o plecăciune adâncă și mulțumi regentului spiriduşilor pentru neprețuitul dar. Apoi porni grăbită spre uşa din spatele jilțului, urmată de spiriduşul ciufulit și elful Elio. Imediat ce elful, principesa şi spiriduşul au părăsit sala şi au intrat în galeria care ducea spre versantul răsăritean al munţilor, omuleţii s-au făcut nevăzuţi. Minunatele draperii parietale, candelabrele şi florile din pietre nestemate, care împodobeau pereţii sălii şi ai galeriilor, ca prin minune s-au transformat în formaţiuni din calcar opac. Nu se mai vedeau cristalele care împrăştiau o lumină difuză în nenumăratele galerii ce străbăteau munţii. Şi nici sclipirile multicolore nu mai încântau privirea. Pretutindeni domnea un întuneric beznă. O linişte încordată se cuibărise până şi în cele mai animate zone ale tărâmului. Ţipenie de fiinţă vie nu se vedea în jur. Cei trei păşeau tăcuţi prin galeria luminată de cununa de flori de pe creștetul principesei. Liniştea era atât de glacială, încât Selia auzea cum îi pulsează sângele în vene. Într-un târziu, ajunseră într-o peşteră nu prea mare, în care convergea un coridor îngust. De undeva, din profunzimea coridorului, răzbătea susurul monoton al unui pârâiaş. În faţa lor se deschidea o gură de dimensiuni mici, prin care străbătea o lumină slabă, argintie. Erau porțile de răsărit ale tărâmului spiriduşilor.

- La ieşirea din peşteră este o scară săpată în piatră. Coborâţi scară, dar să fiți atenți, scara este îngustă și treptele sunt mici. Mergeţi pe poteca ce coboară în pantă descendentă până la poalele munţilor, zise spiriduşul ciufulit, încercând fără succes să-şi netezească părul neascultător. Să aveți grijă, sunt porțiuni de potecă foarte abrupte. Poteca mai șerpuiește și pe lângă prăpastii adânci. Noaptea e periculos să cobori prin pădure.

- Am ajuns pe celălalt versant al munţilor de smarald? întrebă elful, înaintând spre gura peşterii.

- Da, răspunse spiriduşul.

Cei doi drumeți se strecurară cu greu prin gura mică a peșterii, apoi priviră îndărăt, dorind să-i mulțumească spiriduşului ciufulit. Spiriduşul însă se făcuse nevăzut. Îl căutară cu privirile un timp, însă spiriduşul parcă intrase în pământ. Descoperiră cu uimire că dispăruse şi intrarea în coridorul care făcea legătura dintre Tărâmul spiriduşilor şi regatul cavalerilor munţilor de smarald. Spiriduşul ciufulit închisese pragul tărâmului. Când tocmai se pregăteau să coboare scara, cei doi au auzit o bubuitură puternică, care venea din inima munţilor.

- Zeul Chaos a părăsit Tărâmul spiriduşilor, zise Selia, ridicând ochii spre bolta celestă. Priveşte, vezi săgeata de foc care brăzdează cerul? E Chaos. Ce furios este! În zadar a rătăcit prin sălile şi galeriile tărâmului spiriduşilor, sperând să ne găsească. Nu a reuşit să dea nici de spiriduşi.

- Cine ştie ce surprize ne-a mai pregătit, vorbi ca pentru sine elful, coborând atent scara. Spune-mi, principeso, elful se opri din mers și se răsuci spre Selia, cum de ţi-ai dat seama că cel cu barba argintie nu era regentul spiriduşilor, ci zeul Chaos? Mie mi se părea atât de natural.

Chiar nu ai observat cât de nerăbdător era să afle dacă am reuşit să intru în cea de-a cincea sală a templului înţelepciunii? Și apoi, de unde poate ști regentul spiriduşilor că în templul înțelepciunii este o sală specială.

Cu ochii scânteind de curiozitate, elful întrebă, așa, ca printre altele:

- Şi ce se află în cea de-a cincea sală? De ce se teme Chaos?

- În cea de-a cincea sală a templului se află piatra puterii şi ochiul sfânt al dreptăţii divine.

Elful se opri din nou și, răsucindu-se spre principesă, își pironi ochii pe cristalul din colier.

- Cristalul pe care-l porţi la gât și este piatra puterii? întrebă elful.

Principesa Selia se uită la elf și un zâmbet enigmatic îi flutură pe buze.

- Ai grijă, elfule, zise, scara este abruptă. Păşeşte atent, ai grijă să nu luneci în prăpastie.

Scara dădea într-o potecă îngustă, ce șerpuia subțire și anevoioasă spre mantia împădurită a munților de smarald. Poteca cobora în pantă abruptă pe marginea unei prăpastii adânci, care se deschidea în noapte ca un abis înspăimântător și negru. De cealaltă parte, poteca era mărginită de un perete stâncos, cu creste ascuțite. Păşeau atent, lipiți cu spatele de peretele stâncos și mâinile întinse, având grijă să nu lunece. După vreo 20 de metri poteca cotea spre stânga, îndepărtându-se treptat de prăpastie. Coborâşul deveni mai domol, cărarea mai lată și stâncile rămaseră în urmă. Poteca se afunda într-o pădure de copaci cu coroană deasă, piramidală. Încolonaţi compact de o parte şi de cealaltă a cărării, copacii, învăluiţi în semiîntuneric, păreau nişte gardieni voinici, chemaţi să protejeze pădurea de oaspeți nepoftiți. Luna cea mare se înălțase sus pe bolta celestă, vestind miezul nopții. O liniște adâncă și plină de mistere învăluise pădurea din munții de smarald. Nu se auzeau șoaptele înfundate ale frunzelor și nici țipetele păsărilor nocturne nu săgetau văzduhul. Deși pădurea părea adormită, ceva suspect și invizibil plutea în aerul răcoros al nopții, făcând inima să bată tare.

Elful şi principesa păşeau pe poteca luminată de luna cea mare, ascultând atent tăcerea încordată a nopții. Părea că munţii au încremenit, iar vietăţile nocturne, presimţind pericolul care plana deasupra munţilor, zăboveau să iasă din vizuini şi scorburi.

- Suspectă linişte, sparse într-un târziu tăcerea Elio, rotindu-și îngrijorat privirea de jur-împrejur. Presimt un mare pericol. De ce oare tace clopoţelul fermecat al reginei Hestia?

Selia păşea, privind în gol, fără să asculte ceea ce-i spunea Elio. Cu ochii sufletului vedea cum zeul Chaos în turnul din granit îşi fabrică săgeţile cu energie obscură, pe care le lansează spre creaturile cu puteri magice de pe Tărâmul întunericului fosforescent. Îl vedea pe regele Ares care stătea lângă fereastră și privea îngândurat spre cerul plin de stele, de parcă ar fi aşteptat o revelaţie divină. Vedea tineri chipeși, cu plete lungi ondulate și ochi arzând ca focul, care, spărgând văzduhul limpede, planau ca nişte îngeri ai întunericului deasupra munţilor cu creste de smarald. Deodată, un miros puternic de busuioc şi levănţică îi gâdili nările, readucând-o din lumea tainică a gândurilor pe poteca din pădure. Simțea cum o neliniște

plăcută o învăluia încet-încet, amorțindu-i simțurile. Selia tresări, parcă deşteptându-se dintr-un vis ciudat şi, înălţând ochii spre cer, zise:

- Zburătorii din legendele terestre răspândesc parfum de busuioc si levănţică. Dacă şi zburătorii de pe tărâmul întunericului răspândesc miros de busuioc şi levănţică, unul din ei zboară deasupra noastră.

Nu reuşi bine principesa să-şi termine vorba, că în faţa lor apăru, ca din senin, un tânăr chipeș și misterios ca noaptea, zguduită de trăsnete şi fulgere. Avea ochi mari, seducători şi plete negre care scânteiau, luminate de razele lunii mari. Un inel ce radia lumină albastră se odihnea pe fruntea lui înaltă. Tânărul zâmbi curtenitor şi, cercetând-o pe Selia cu ochi focoşi din cap până în picioare, vorbi cu voce mai dulce decât somnul:

- Eşti mai frumoasă decât lumina şi mai tainică decât întunericul. Eşti o bijuterie fără de preţ, pe care şi-ar dori-o şi zeii, dacă ar şti de existenţa ei. Cine te-a plăsmuit şi unde te-ai ascuns atâta timp, frumoaso? Vino în braţele mele, fecioară minunată, să cunoşti tainele iubirii pătimașe.

Tânărul întinse mâinile spre principesă, privind-o cu un licăr irezistibil în ochii plini de dor. Selia făcu un pas spre tânăr, fără să-şi ia privirea din ochii lui. El, crezând că farmecele lui au pus stăpânire pe inima principesei, păşi în întâmpinare. Deodată Selia izbucni în hohote de răs şi, cu sarcasm în voce, zise:

- Arsenalul unui zburător de pe Tărâmul întunericului fosforescent se limitează doar la nişte fraze goale, pe care în Universul de unde vin le spun doar curtezanii falşi şi fără pic de imaginaţie? Doar la cuvinte goale se reduc farmecele tale, sărmane zburător? Tu, despre care legendele pământenilor povestesc că ai fi în stare să chinui cu dragostea ta pătimaşă tinerele până la moarte, nu mi-ai trezit decât dezgustul. Regele Ermo are prea mare încredere în puterea ta de seducţie. Nu eşti decât un curtezan ridicol și fără pic de imaginație.

La auzul acestor cuvinte, tânărul se opri brusc. Schiţă un zâmbet mirat, uitându-se cu multă curiozitate la principesă. Stătu tăcut și nemişcat vreo câteva minute, apoi, asemeni unui fulg de nea, se înălţă spre stele, lăsând în urma lui doar o ușoară adiere cu miros plăcut de busuioc şi levănţică.

- A dispărut, zise Elio. S-a pierdut în noapte.

- Se va întoarce şi nu singur, şopti îngrijorată Selia.

Elio scoase din trăistuţă clopoţelul fermecat al reginei Hestia. Îl scutură ușor și zise:

- De ce oare clopoţelul reginei protectoare nu ne-a preîntâmpinat că pericolul era în preajma noastră?!

- Se vede că vraja zeului Chaos a reuşit să înfrângă magia protectoarei Hestia, zise, cu o doză bună de neliniște în voce, principesa Selia, scrutând întunericul. Nu mai putem conta pe ajutorul clopoțelului fermecat.

- Cred că ar fi bine să părăsim poteca şi să mergem prin pădure. Luna cea mare s-a înălțat deasupra capului și luminează poteca, șopti elful, privind spre cer. Zburătorii ne văd ca-n palmă.

- Nu văd necesitatea. Oricum zburătorii ne vor găsi. Sunt doar creaturi ale întunericului fosforescent. Noaptea pentru ei este o binecuvântare. Dacă ne vor ataca mai mulţi, s-ar putea să avem probleme, zise principesa.

- Ce vrei să spui? întrebă alarmat elful.

- Răpindu-te pe tine, mă vor constrânge să te caut. Astfel s-ar putea să nu reuşim să ajungem la timp la palatul reginei Hestia, răspunse principesa. Cred ca ar fi bine să ne separăm. Tu, Elio, intră în pădure şi coboară muntele pe lângă potecă. Să nu te îndepărtezi de copacii care străjuiesc cărarea. Poate fi periculos. Eu voi continua să merg pe cărare, vorbi în şoaptă Selia.

- Nu pot să fac ceea ce-mi ceri. Eu sunt dator să te protejez, principeso, se grăbi să protesteze Elio.

- Trebuie să înţelegi că nu eu, ci tu eşti vulnerabil. Pentru mine zburătorii nu sunt un pericol, vorbi în şoaptă principesa, ridicând privirea spre bolta celestă. Simt din nou un uşor miros de busuioc şi levănţică. Zburătorii se apropie. Ascunde-te imediat în pădure, Elio.

Elful se strecură iute printre copaci şi îşi continuă drumul, dosit de coroanele stufoase, urmărind-o printre ramuri pe Selia, care mergea grăbită pe cărare. Principesa părea un înger coborât din ceruri. O preafrumoasă zână, cu plete lungi de aur, împodobite cu flori din care se revărsa lumină aurie şi întuneric sclipitor. Pe pieptu-i gingaş se odihnea un minunat colier din diamante, iar gheaţa eternităţii și săgeata fermecată a spiriduşilor licăreau asemeni stelelor. La miez de noapte, rătăcind prin munţii cu creste de smarald şi povârnişuri acoperite cu arbori seculari, o tânără din ochii căreia se revărsau seninul cerului şi tainele viselor. În jur ţipenie de fiinţă vie. Doar liniștea încordată a pădurii adormite şi simfonia stelelor care-şi cântau în cor eternitatea.

Deodată, vârfurile înţepenite ale copacilor ce străjuiau poteca începură a se clătina uşor, de parcă ar fi fost atinse de adierea lină a unui vântuleţ zburdalnic şi un parfum puternic de busuioc şi levănţică invadă pădurea. Parfumul era atât de îmbătător, încât Elio cu greu reuşea să reziste tentaţiei de a ieşi de după zidul de copaci. Își dădu imediat seama că principesa va avea de înfruntat nu doar un singur zburător şi că pericolul e mare. Armele zburătorilor erau cuvintele duioase şi ochii arzând de dor, care atingeau cele mai sensibile strune ale sufletului fecioarelor, făcându-le să-şi piardă minţile.

- Va reuşi oare principesa să reziste farmecelor mai multor zburători? se întreba în sine elful, fără să-și ia privirea de la poteca pe care mergea Selia. Dacă a reuşit să reziste în fața magiei zeului Chaos, cred că va reuşi să neutralizeze și puterea farmecelor zburătorilor lui Ermo, încerca să se liniştească elful, străduindu-se să nu rămână în urma principesei, deși adesea îi ațineau calea bolovani și crengi uscate. Pe cât de îngrijorat înainta pe lângă potecă elful, pe atât de liniştită mergea pe cărare predestinata.

Deodată, în faţa principesei Selia apărură de nicăieri trei tineri înalți și chipeşi, cu ochi arzători şi plete negre. Trecură câteva secunde și alţi trei tineri, la fel de minunați, se materializară în spatele ei. Apoi toți şase se apucară de mâini și prinseră a se mișca în cerc în jurul principesei, de parcă ar fi dansat o horă. Selia se opri din mers și, răsucindu-se încet, privi rând pe rând în ochii înflăcărați ai zburătorilor.

- Eşti minunată, eşti preafrumoasă, eşti zeia frumuseţii, din ochii tăi se revarsă misterul nopților în miez de vară, ochii tăi sunt mai fermecători decât zorii azurii ai dimineții, ai părul împletit cu raze de lună şi sclipiri de stele, buzele tale sunt mai fragede decât petalele trandafirului roșu al nopţii..., şopteau cei şase tineri.

Din ochii lor se revărsau torente de scântei. Şoptind cuvinte de iubire, zburătorii se roteau lin în jurul principesei, mângâind-o cu priviri duioase. Deodată, Selia simţi cum un fior dulce i se furişează în suflet. Atinse în grabă cu mâna piatra puterii şi, ridicând ochii spre cerul înstelat, şopti:

- Magia luminii şi magia întunericului să destrame vraja zburătorilor lui Ermo.

O coloană de lumină şi o undă de întuneric formară o spirală, care , rotindu-se în jurul principesei, o înălţară spre stele, înţepenindu-i totodată pe cei şase zburători. Doar ochii lor de foc priveau descumpăniţi spirala miraculoasă, în timp ce limbile le amorţise în gură. Pădurea se lumină, de parcă o stea căzuse din adâncul cerului. De pretutindeni răzbăteau şoaptele frunzelor şi mii de ochi luminescenţi se întrezăreau printre copaci. Încet-încet spirala din raze de lumină şi scântei de întuneric se lăsă în jos şi principesa reapăru pe poteca flancată de copaci. Privi, zâmbind ironic, spre cei şase experţi în ale iubirii pătimaşe şi zise:

- I-am spus unuia din voi că regele Ermo a supraestimat puterea voastră de seducţie. Farmecele voastre pot cuceri doar o găină. Aş putea să vă trimit cadou regelui Orcus, dar n-am s-o fac, deoarece ştiu că sunteţi nişte unelte în mâinile zeului dezordinii primordiale. Chaos, uzând magia obscurității moarte, doreşte să stingă viaţa în lumea celor două tărâmuri, iar voi nu sunteţi altceva decât nişte unelte inconştiente în mâinile celui care urzeşte şi moartea voastră.

Răsucindu-se spre pădure, Selia strigă:

- Apropie-te, Elio, bravii oşteni ai regelui Ermo nu mai sunt un pericol nici pentru tine!

Elful, care se amuzase copios auzind cele spuse de către principesă, ieşi hohotind din pădure.

- Că bine le-ai mai zis, principeso, vorbi, printre hohote de râs, elful. Auzi?! Pot cuceri doar o găină.

Încremeniţi şi muţi, zburătorii se uitau cu ochi rugători la principesă. Selia se apropie de unul din ei şi îi atinse fruntea cu degetul.

- Acum poţi să vorbeşti, dar dacă îndrăzneşti să mai rosteşti cuvinte languroase, îți închid gura pentru totdeauna, spuse cu voce supărată principesa. Pe mine nu mă interesează talentul vostru de amorezi înflăcărați. Aș vrea doar să înţelegeţi că zeul Chaos, căruia voi îi ziceți Teomis, este un real pericol pentru ambele tărâmuri.

- Ai zis zeul Chaos? întrebă mirat zburătorul. Zeul dezordinii primordiale se află în spațiul nemărginit?

- Exact, răspunse principesa. Cel care-şi zice Teomis este zeul dezordinii primordiale şi al morţii absolute, care visează să domine Universul.

- Magul Teomis ne-a avertizat că frumuseţea ta întrece orice închipuire şi că deţii puteri nelimitate. A zis că tu eşti o unealtă a creatorului, care doreşte să instaureze puterea luminii asupra întunericului.

- Sărmane creaturi, dacă cel care a făurit spaţiul nemărginit ar fi dorit să facă ceea ce v-a spus falsul mag, ar fi făcut-o fără ajutorul meu. El a creat lumina şi întunericul, el ne-a creat pe noi, el este Creatorul frumuseţii care ne înconjoară. De ce ar dori să-şi distrugă opera, și încă cu ajutorul unei ființe muritoare?

Tânărul căzu pe gânduri. Selia se uită rând pe rând în ochii celorlalţi zburători şi, cu voce liniștită, zise:

- V-am redat la toţi darul vorbirii. Sper că zeul Chaos nu a reuşit să pună definitiv stăpânire pe cugetele voastre. Mai sper că sunteţi încă capabili să înţelegeţi că lumina nu este duşmanul întunericului şi

că regii nopţii sunt, de fapt, slujitori ai luminii, la fel cum regii luminii sunt şi slujitorii întunericului. Cele două tărâmuri trebuie să trăiască în pace şi armonie, de altfel haosul va pune stăpânire pe lumea noastră şi noi cu toţii vom dispărea pentru eternitate.

Pădurea muți şi o tăcere încordată se lăsa ca un văl de ceață, punând stăpânire până și pe cele mai ascunse văgăuni. Tăceau și zburătorii, cu ochii ațintiți asupra principesei.

- Nu vreţi să-mi spuneţi nimic, sparse într-un târziu tăcerea principesa, sfredelindu-i cu privirea pe bravii zburători. De ce ați luat apă în gură? Erați atât de guralivi acum câteva clipe.

- Eliberează-ne, șopti unul din tineri, privind-o cu ochi plini de admirație. Regele Ermo aşteaptă de la noi vești.

În timp ce principesa discuta cu cei șase tineri, un glob de foc se apropia fără de zgomot de potecă. Globul zbură un timp la mare înălțime deasupra potecii, apoi coborî lent în jos și se opri deasupra lor. Urmă un trăsnet asurzitor. Apoi vocea metalică a zeului Chaos tună, făcând pădurea să tresară:

- Moartea eternă va pune stăpânire pe cei care îndrăznesc să nesocotească ordinele mele. Ucideți predestinata! Ce așteptați? Principesa trebuie să moară. Ea este periculoasă pentru Tărâmul întunericului fosforescent.

- Ordinele magului Teomis? întrebă uimit unul din zburători. Ați auzit și voi? Ne cere să îndeplinim ordinele lui. Noi primim ordine doar de la regele Ermo și suzeranul Ares.

- Cu ajutorul magiei negre zeul Chaos îi ţine prizonieri pe suveranii voştri. Trebuie să mergeţi urgent la regele Ermo şi să-i spuneți cine este cel care își zice Teomis. Să nu uitaţi să-l informaţi pe rege şi despre adevăratele planuri ale lui Chaos. Sunteţi liberi să plecaţi. Să fiţi atenţi. Chaos va încerca să vă omoare.

Selia făcu un gest cu mana şi cei şase tineri îşi simţiră din nou picioarele şi mâinile. Deşi ochii zburătorilor continuau să ardă, buzele nu mai şopteau cuvinte de iubire. Priveau jenați spre preafrumoasa principesă, fără să poată spune măcar o vorbă. Rămaseră împietriți câteva clipe, apoi încet-încet se înălțară spre cer și, cu o viteză de nedescris, se mistuiră în liniștea încordată a nopții.

- Putem să ne continuăm drumul, zise Selia. Zburătorii nu ne vor mai da bătăi de cap. Zeul Chaos poate să tulbure pentru o perioadă de timp doar raţiunea locuitorilor tărâmului întunericului fosforescent. Nu stă în puterea lui să pună stăpânire pe sufletele lor. Chaos ştie că nu poate avea încredere deplină în regii tărâmului întunericului fosforescent. Pentru a-şi realiza planurile, el are nevoie de complici care să dorească moartea celor două tărâmuri. Iată de ce a avut grijă să ne trimită inamici mult mai periculoşi. Trebuie să ajungem cât mai repede la poalele munţilor. Pădurea este bântuită de creaturi de pe tărâmul subteran, care ar putea să ne atace în orice clipă. Deşi am ferecat intrarea în împărăţia regelui Orcus, Chaos a reuşit să spargă din nou lacătul şi a deschis tunelul negru.

Principesa îl trase de mână pe elf şi porni în grabă mare spre poalele munţilor de smarald. Mergând, cerceta cu privirea pădurea de o parte şi de cealaltă a potecii. Ici-colo se vedeau umbre sinistre care se furişau printre pietroaie, apropiindu-se tiptil de potecă. Şoapte nedesluşite se propagau printre copaci, asemeni valurilor mânate de vânt pe suprafaţa unei ape, umplând pădurea de groază. Din când în când şoaptele erau curmate de ţipete înspăimântătoare, ecoul cărora înainta în rafale repezi spre vârful munților, apoi se întorcea la fel de repede, stingându-se la poalele pădurii. Ajunse lângă copacii încolonaţi de o parte şi de cealaltă a potecii, umbrele se tăinuiră, asemeni fiarelor care se pregătesc să atace prada.

Pădurea privea înspăimântată cum deasupra munţilor cu vârfuri de smarald plutește, ca o umbră a morții, teroarea.

Deodată, copacii înțepeniți, ce străjuiau ca niște oșteni poteca, au început a se clătina violent, de parcă o mână ucigașă încerca să-i smulgă cu tot cu rădăcină. Apoi un vânt năprasnic străbătu printre ramurile stufoase şi începu a se roti tot mai repede şi mai repede, formând în mijlocul potecii un vârtej cumplit. Rotindu-se în spirală, vârtejul se ridică vijelios spre cer, apoi se prăbuşi, lovind cu o putere de nedescris pământul în faţa celor doi drumeţi. Percepând pericolul care se pregătea să atace, Selia atinse cu mâna colierul. Piatra puterii generă un câmp energetic protector, care se extinse în jurul principesei şi a elfului.

Trecură clipe numărate și din inima vârtejului se arătară şase creaturi semiopace. Bestiile erau de dimensiuni uriașe și semănau la trup cu hienele pământene, doar că aveau șase picioare. Capetele lor păreau a fi ale unor personaje din poveştile cu tricolici şi căpcăuni. Botul bestiilor era identic cu botul liliecilor-vampiri. Aveau colţi mari, ascuţiţi şi negri. Din ochii lor enormi, răutăcioși și roșii țâșnea focul infernului. Bestiile i-au înconjurat. Mârâind amenințător și arătându-și colții, se apropiau încet, încercând să străbată câmpul care-i proteja pe cei doi călători.

- Fioroase creaturi, șopti elful, uitându-se îngrozit spre creaturile infernului.

- Ai grijă, Elio, să nu calci în afara câmpului protector. Mergi cât mai aproape de mine. Bestiile par a fi un fel de cerberi, zise Selia, continuându-şi drumul.

- Ai zis cerberi? Cine sunt cerberii? întrebă, mânat de curiozitate, elful.

- În poveştile de pe planeta Terra cerberii apar ca niște creaturi monstruoase, care păzesc porţile infernului. Din când în când cerberii sunt trimişi cu misiuni speciale pe pământ. Vin sub forma unor stafii înfricoșătoare şi-i ucid pe cei care au darul de a prezice și dejuca planurile demonilor. Cine nimereşte în ghearele acestor creaturi nu are scăpare, răspunse Selia, urmărind cu atenţie bestiile care se căzneau să-şi implânte ghearele în carnea lor.

- În lumea celor două tărâmuri aceste creaturi sunt numite drocmeri. Și drocmerii sunt păzitori ai porților Tărâmului subteran al spiritelor malefice. Păzesc porțile, de parcă cineva s-ar fi încumetat vreodată să intre în împărăția lor, zise, zâmbind ironic, elful.

Cu atenţia concentrată asupra bestiilor care-i înconjurase, elful şi principesa nu au observat cum din înaltul cerului cobora spre ei, fără să facă nici cel mai mic zgomot, o altă creatură din lumea subterană. O bestie enormă cu cap de femeie, aripi cu pene negre şi gheare de vultur în loc de picioare. Avea ochii însângeraţi şi pletele vâlvoi. Creatura plana în cercuri line, coborând tot mai jos şi mai jos, până ajunse deasupra lor. Abia atunci principesa observă umbra creaturii, dar era prea târziu. Câmpul energetic nu-i proteja de sus şi creatura reuşi să-l înşface cu ghearele pe elf şi să se înalțe, scoțând un țipăt triumfător, deasupra munţilor. Selia ridică ochii spre bolta celestă, invocând puterea magică a luminii şi a întunericului. Un fascicol de lumină cu scântei de întuneric o învălui, rotindu-se ca o spirală în jurul ei şi mai repede ca vântul o înălţă spre stele. Apoi coborî ca o săgeată spre creatura care-l răpise pe elf. Principesa întinse mâna stângă spre monstru. O undă de întuneric, ce scânteia în culoare albastră, se îndreptă spre bestie. Ajunse în preajma ei, scânteile se divizară în două șuvoaie şi-i prinse ca în menghină picioarele de vultur. De durere monstrul cu cap de femeie scoase un țipăt asurzitor și desfăcu ghearele.

Scăpat din ghearele bestiei, elful se prăbuşi în jos, spre stâncile cu vârfuri ascuţite ca nişte spade. Căzând, elful striga:

- Adio, principesă Selia, grăbeşte-te, trebuie să salvezi tărâmul luminii! Nu permite monştrilor din lumea subterană să pună stăpânire pe viaţă şi lumină. Adio, principeso! Ne vom revedea în lumea spiritelor fericite.

Părea că nimic nu-l mai poate salva, că-i este sortit să moară, zdrobindu-se de stânci. Când tocmai se resemnase în faţa morţii, Elio simţi cum o fiinţă, ce împrăştia în jur raze de soare cu sclipiri de stele, îl înșfacă de tunică şi lin se înălță deasupra munţilor. Lumina era minunată și Elio simțea cum raze calde îi mângâie creștetul și-i umplu sufletul de liniște. Spaima dispăru, de parcă nici nu ar fi fost, iar disperarea se risipi asemeni norilor mânați de-un vânt năprasnic.

- Să fi nimerit oare din nou în ghearele monstrului? Nu, nu pot să cred! Această lumină atât de caldă, atât de minunată nu poate însoţi o creatură a tărâmului subteran. Doar o ființă magică a luminii poate străluci atât de tare, se căznea elful să înţeleagă cine l-a salvat de la moarte și-l duce spre vârful munților.

- Să nu ai teamă, elfule, auzi dintr-o dată o voce ca un tril de ciocârlie, care venea de undeva, de sus. Viața ta nu este în pericol.

- Cine eşti? întrebă mirat elful.

- Alcesa, regina păsărilor şi mesagera zânelor, răspunse vocea. Te voi lăsa pe poteca din pădure doar după ce principesa Selia o va trimite în lumea subterană pe Rilith, regina infernului. Fără protecţia principesei vei deveni pradă uşoară pentru cei şase paznici ai tărâmului subteran, care s-au tăinuit printre copacii de lângă potecă.

- Lasă-mă pe vârful celei mai înalte stânci şi du-te s-o ajuţi pe principesa Selia, șopti cu voce rugătoare elful.

- Să nu-ți faci griji pentru viața principesei, elfule. Selia este protejată de lumină, întuneric și gheaţa eternităţii. Creatorul i-a dat puteri atât de mari, încât poate s-o înfrunte, fără să-și pună viața în pericol, chiar şi pe regina Rilith, care este cea mai perfidă și periculoasă creatură din împărăția regelui Orcus.

În timp ce pasărea măiastră zbura cu elful deasupra munţilor, principesa Selia lansă spre regina infernului o plasă împletită din raze de lumină aurie. Prinsă în plasa magică, bestia se zvârcolea țipând asurzitor:

- Eu sunt atotputernica regină a tărâmului subteran! Dacă nu mă vei elibera imediat, vei plăti cu viața pentru ceea ce mi-ai făcut.

Urletele ei erau purtate de patru vânturi în cele patru colțuri ale lumii, umplând pădurea de groază. Bestia cădea în jos, precum cade o piatră aruncată de pe vârful muntelui într-o prăpastie. Căzând, scuipa săgeţi de foc, care brăzdau cerul de parcă ar fi fost o ploaie de meteoriţi. Selia întinse mâna dreaptă spre regina Rilith. Un flux puternic de lumină țâșni din mâna principesei. Apropiindu-se de creatura de pe Tărâmul subteran, lumina o învălui, formând în jurul ei o sferă strălucitor de aurie, care-i opri căderea. Apoi Selia întinse ambele mâini spre potecă. Două raze orbitoare loviră poteca cu o putere atât de mare, încât piatra se desfăcu în bucăți, lăsând să se întrevadă o deschizătură, din care răbufneau flăcări de culoare

verde-otrăvitoare. Nu trecu mult timp și din deschizătură ieși, zburând ca o săgeată, regele Tărâmului subteran. Orcus se apropie de sfera luminoasă în care se zvârcolea regina Rilith, bătu de două ori din palme și rosti cu voce tunătoare trei cuvinte magice:

-Arrrmo magirrrr serrrrcis!

Puterea magică a luminii și a întunericului însă era atât de mare, încât magia regelui nu fu în măsură să străbată sfera aurie și să elibereze regina. Orcus își umflă și mai tare pieptul și șuieră asurzitor, bătând nervos din palme:

-Arrrmo magirrrr serrrcisss!

O vâlvătaie de flăcări verzi și roșii lovi cu o putere de nedescris sfera în care se zvârcolea țipând regina Rilith. Și de data aceasta însă sfera de lumină rămase neclintită, rezistând puterii magice a regelui. Orcus înconjură de câteva ori sfera strălucitoare, încercând din răsputeri să destrame vraja luminii. Bolborosea ceva nedeslușit, apoi arunca cu mâinile flăcări spre sfera magică și iarăși bolborosea o vrajă. Sfera însă continua să strălucească orbitor în raze de lumină aurie. Văzându-și străduințele zadarnice, Orcus se îndreptă ca o vijelie spre principesă. Întinzând ambele mâini înainte, se pregăti să lanseze asupra ei o nouă vâlvătaie. Citindu-i gândul, Selia îndreptă iute piatra puterii spre regele infernului și zise cu voce abia șoptită:

- Piatra puterii să-i înghețe mâinile și să-i înțepenească aripile!

Imediat ce principesa rosti cuvintele magice, regele simți cum îi înțepenește trupul. Nu-și mai putea controla mâinile. Aripile nu-l mai ascultau. Atârnau fără de viață, grele, de parcă ar fi fost de plumb. Se prăbușea în jos, urlând sălbatic. Principesa întinse mâna dreaptă spre regele infernului. Razele, care țâșneau torent din mâna ei, învăluiră monstrul. În câteva clipite Orcus se pomeni închis într-o sferă de lumină, care-i opri căderea. Înțelegând într-un final că principesa deține puteri magice pe care nimeni în lumea subterană nu le are și că lesne l-ar putea încarcera pentru vecie, regele Orcus o străfulgeră cu o privire ucigătoare și, scrâșnind din dinți de ură, bolborosi:

- Ce-mi ceri în schimbul libertății, principeso?

Încruntându-și grațios sprâncenele subțiri și arcuite, principesa rămase un timp tăcută. Preț de câteva clipe privi pieziș spre Orcus. Apoi întoarse privirea spre regina Rilith, care se zvârcolea în mreaja magică. Deodată în minte îi răsunară spusele regentului Tărâmului spiridușilor:

-Principesa va lua brățara magică de la regina Rilith.

Privi din nou spre regele captiv, mușcându-și buza de jos. Apoi zâmbi strengărește și zise cu voce alintată:

- Vreau să-mi aduci în schimbul libertății tale și a reginei Rilith metalul alb din inima pământului. De vei refuza să mi-l aduci, veți rămâne și tu, și regina Rilith pentru totdeauna prizonieri ai protectoarei Tărâmului luminii. Regina Hestia va decide în ce mod veți fi pedepsiți pentru că ați îndrăznit să încălcați legea supremă a spațiului nemărginit și ați pătruns în regatele tărâmului luminii.

O grimasă de uimire schimonosi și mai tare chipul hâdos al regelui tărâmului subteran. Orcus se uită țintă la principesa Selia și întrebă:

- Cine te-a informat că în inima pământului există acest metal miraculos? În Universul nostru doar creatorul, spiritul pământului și regii tărâmului subteran cunosc această taină.

Buzele principesei schițară un zâmbet disprețuitor.

- Spune-mi, de la cine ai aflat despre existența metalului magic? Răspunde-mi, principeso, de ce taci? insista nervos regele Orcus.

- În universul paralel, unde se află planeta Terra, circulă o legendă de mulți uitată, care povestește despre un metal alb ca spuma laptelui, care se găsește în cantități foarte mici în inima incandescentă a pământului. Cine poartă brățară din metal alb, spune legenda, este imun la vrăji. Credeam că este doar o legendă. Spusele tale însă m-au convins că în Universul acesta legenda este realitate, zise, zâmbind șiret, predestinata. Dacă vrei să fii liber și să te întorci în lumea ta, și dacă vrei să-ți iei acasă și soția, dă-mi metalul alb din inima pământului.

Aruncându-i principesei o privire ucigătoare, regele Orcus scoase un urlet, de făcu să se cutremure munții de smarald:

- Creatorul ți-a dat puteri magice pe care nimeni în lumea aceasta nu le are. Nu ai nevoie de protecție împotriva vrăjilor. Spune-mi: De ce-ți dorești metalul alb? Sau poate nu-ți ajunge puterea pe care o ai?

- Dacă ți-aș cere în schimbul libertății tale și a reginei să nu ataci cu monștrii tăi Tărâmul luminii, sunt sigură că nu-ți vei respecta promisiunea. Metalul alb ți-l cer din simplă curiozitate. Aș vrea să văd metalul magic din poveștile copilăriei mele, zise principesa. Ce altă minunăție ai putea să-mi oferi în schimbul libertății?!

- În împărăția mea doar brățara reginei Rilith este făcută din metal alb, mormăi supărat Orcus.

- Brățara, zici? făcu mirată principesa Selia. Regina Rilith are o brățară magică din metal alb?

Regele scrâșni din dinți de ciudă și zise:

- Brățara magică, pe care spiritul planetei a făcut-o din acest metal miraculos, este transmisă de mii de ani reginelor ca o dovadă că unul din regii Tărâmului subteran s-a dovedit a fi mai puternic și mai abil decât spiritul planetei, reușind să fure această bijuterie din scrinul păzit de către salamandra de foc. Brățara a devenit simbolul puterii noastre.

- Puterea adevărată nu are nevoie de simboluri. Alege, rege Orcus, metalul alb sau libertatea. Să știi însă că nici zeul Chaos nu poate deschide sfera de lumină în care te-am închis. Cu atât mai mult tu și regina nu veți reuși să vă eliberați cu puteri proprii. Captiv fiind, la ce-ți poate servi un simbol? întrebă principesa Selia.

Regele Orcus căzu pe gânduri, fixând-o țintă cu ochi însângerați de ură. Apoi scoase un oftat ce semăna mai curând cu-n horcăit răutăcios și spuse:

- Îți dau brățara magică cu o condiție. Eliberează-mi mai întâi regina. Dacă refuzi să eliberezi imediat regina, nu vezi brățara.

Auzind cele spuse de către Orcus, regina Rilith răcni furioasă:

- Să nu îndrăznești să-i dai brățara, Orcus! Pierzând brățara magică, voi pierde jumătate din puterea mea.

- Chiar nu înțelegi? De nu i-o dau, vom pierde pentru totdeauna libertatea. Captivi ai regilor Tărâmului luminii, nu vom mai putea uza puterile noastre magice. La ce-ți va mai servi brățara? se răsti la Rilith Orcus, aruncând priviri fugare spre principesă.

- Accepți condiția, principeso? i se adresă din nou predestinatei.

- Chiar crezi că ești în situația să-mi dictezi condiții? întrebă Selia. Ascultă atent ceea ce-ți spun acum. Chemi unul din paznicii tărâmului, căruia îi ordoni să-mi aducă brățara magică. Vreo șase drocmeri monstruoși rătăcesc prin pădure, îngrozind vietățile. M-au atacat și pe mine, dar am reușit să-i alung. Când voi avea brățara, tu și regina Rilit vă veți putea întoarce în lumea voastră. În caz contrar, luați-vă rămas bun de la împărăție.

- Și cine-mi poate garanta că te vei ține de cuvânt? mormăi decepționat Orcus. Ai putea să intri în posesia bijuteriei magice și să ne ții captivi.

- Eu știu să-mi țin cuvântul. Iar tu nu ai altă alternativă. Grăbește-te să-mi aduci brățara, dacă dorești să te întorci, însoțit de fermecătoarea ta nevastă, în infern, unde te așteaptă cu nerăbdare bestiile tale, vorbi supărată predestinata.

Preț de câteva clipe Orcus nu-și luă privirea de la principesă. O ură de nestăvilit răbufnea puhoi din ochii lui. Apoi bătu nervos din palme și pe poteca din pădure își făcu apariția unul din cei șase paznici translucizi ai porților Tărâmului subteran.

- Întoarce-te în împărăția noastră. Mergi la palat și spune-i principelui Bariel că regele Orcus cere să-i fie adusă imediat brățara magică a reginei Rilith. Bariel în persoană să aducă bijuteria până la porție dintre lumea noastră și lumea celor două tărâmuri, ordonă, cu voce tremurândă de mânie, regele Orcus. Șterge-o, jigodie, din fața mea, ce mai aștepți!?

Drocmerul se aruncă ca o săgeată în hăul ce ducea spre tărâmul subteran. Trecu însă mult timp până când din hău ieși principele Bariel. Ținea într-o mână o brățara albă din care se revărsa o ploaie de scântei luminescente. În altă mână principele infernului avea o săgeată din vârful căreia țâșneau în vâlvătaie flăcări verzi. Spre deosebire de rege și regină, care arătau ca doi monștri fioroși, Bariel avea înfățișarea unui tânăr ce părea venit din altă lume. Avea pielea de culoare arămie și părul alb ca neaua. Era zvelt, cu trăsături fine și ochi mari, de culoare verde. Fața lui însă părea a fi a unui mort.

- Lasă brățara pe potecă și întoarce-te în lumea ta, zise principesa, îndată ce-l văzu ieșind din împărăția subterană.

Auzind vocea principesei, Bariel ridică ochii spre cer. Văzu, plutind în aer, o preafrumoasă fecioară, care purta în pletele-i de aur o cunună din flori magice. Ochii lui reci ca gheața brusc începură să strălucească ca zorii dimineții.

- Ești o vedenie sau o ființă vie? întrebă uimit principele Bariel, fără să-și ia privirea de la predestinată.

- Fă ce-ți zice și întoarce-te imediat în lumea subterană, se grăbi să intervină regele Orcus.

Principele însă nu-l băgă în seamă și nu se grăbi să facă ceea ce i se cerea. Înfuriat și mai tare de neascultarea principelui, regele răcni:

- N-ai auzit ce ți-am zis, Bariel? Vrei să te pedepsesc? Lasă brățara și pleacă! Îți ordon! De mai rămâi, s-ar putea să te facă prizonier și pe tine.

- Cine este această făptură? se arătă curios principele, de parcă nici n-ar fi auzit răcnetul îngrijorat al regelui Orcus.

- E Selia, principesa luminii, inamica noastră, pe care zeul Chaos o vrea moartă, moartă-moartă, ai înțeles, urlă regina Rilith, zbătându-se în sfera de lumină aurie.

Principele Bariel întoarse dezgustat privirea spre regină, apoi arătă cu mâna spre principesa Selia și zise:

- Ea este predestinata? Cea pe care zeul Chaos o vrea moartă? Pare inofensivă. Mai e și foarte frumoasă.

- O crezi inofensivă, imbecilule? răcni regina Rilith. E mai puternică decât întreaga noastră împărăție. Cu-n simplu gest a reușit să ne paralizeze. M-a paralizat pe mine, pe cruda și puternica regină a tărâmului. Ai grijă, Bariel, ce faci. Pleacă imediat, așa cum ți-a cerut regele. Nu te expune unui grav pericol.

- Lasă brățara pe potecă și pleacă. Îți voi explica totul când ne vom întoarce la palat, vorbi, străduindu-se să-și mascheze îngrijorarea și furia, regele Orcus.

Ochii principelui Bariel se stinseră și în câteva clipite redeveniră mai reci decât ghețarele. Pe față i se întipări o grimasă care exprima o cruzime de nedescris și ură. Ridică săgeata în sus. Un torent de flăcări verzi brăzdară cerul, zburând spre principesă. Ajunse în preajma ei, flăcările se stinseră pe neașteptate. Văzând că arma magică este neputincioasă în fața unei fetișcane, principele Bariel rămase nemișcat, cu gura întredeschisă de mirare, privind răutăcios spre principesă. Apoi, cu un gest rapid al mâinii, îndreptă din nou săgeata spre Selia. Un șuvoi și mai puternic de flăcări verzi răbufni din săgeată și se îndreptă spre principesă. Ajungând însă în preajma ei, se stinseră la fel de repede ca primele.

- Nu e departe timpul când o vom înfrunta. Acum însă trebuie să lași brățara pe potecă și să pleci imediat. Principesa ar putea să te încătușeze și pe tine, zbieră Orcus, zvârcolindu-se în sfera de lumină. Chiar nu-ți dai seama că puterea ei este atât de mare, încât magia ta nu poate să-i facă vreun rău. Ți-am ordinat să pleci imediat. Ce mai aștepți? Sau vrei să te zvârcolești și tu într-o sferă de lumină, pe care principesa o va duce plocon reginei elfilor?

Bariel se uită câteva clipe țintă la regele Orcus, apoi aruncă iarăși o cătătură furioasă spre Selia. Lăsă brățara reginei Rilith pe potecă și porni agale, legănându-și sfidător șoldurile înguste, spre gura hăului. Lângă hău ezită câteva clipe, apoi se răsuci din nou spre Selia, o fixă încă o dată cu privirea lui de gheață și se întoarse în lumea subterană.

Selia întinse spre brățară mâna stângă, făcând-o să dispară. Apoi, invocând puterea luminii și a întunericului fosforescent, făcu să cadă în jos sferele care-i țineau captivi pe cei doi stăpâni ai împărăției spiritelor malefice. Ajunse la un metru deasupra hăului, sferele de lumină se risipiră şi monștrii, urlând ca două fiare rănite, se prăbuşiră în infern.

Imediat ce regele și regina Tărâmului subteran dispărură, hăul se închise şi liniştea se instală din nou în munţii de smarald. Liniştea însă era efemeră. Pericolul pândea de pretutindeni. Principesa îi expediase pe regele Orcus îi regina Rilith în lumea subterană. Cinci paznici monstruoși ai porţilor infernului însă se tăinuiseră în pădure şi aşteptau momentul potrivit să atace.

Spirala de lumină cu scântei de întuneric o readuse pe Selia în inima pădurii, pe poteca de unde se înălţase spre cer, urmărind-o pe regina infernului. Făcu un semn cu mâna și brățara reginei Rilith reapăru. Selia se aplecă, luă de jos brățara și o puse pe mâna stângă. În scurt timp și pasărea măiastră coborî, planând din înaltul cerului şi-l lăsă pe elf viu şi nevătămat chiar în faţa principesei. Văzându-l, Selia exclamă ușurată:

- Slavă Creatorului! Credeam că nu vei supravieţui atacului reginei Rilith.

- Regina păsărilor mi-a salvat viaţa, vorbi, arătând spre Alcesa, elful.

- Îţi mulţumesc, Alcesa. Apari de fiecare dată în momentele cele mai grele. Cum de reuşeşti s-o faci? întrebă Selia.

- Pactizând cu zeul Chaos, regii Rărâmului întunericului fosforescent au încălcat legea supremă a spaţiului nemărginit şi Creatorul a permis celor cu puteri magice să-ţi vină în ajutor. Paznicii porţilor împărăţiei subterane sunt aproape. Urcaţi pe spatele meu. Vă voi duce în zbor până la poalele munţilor, ca să puteţi recupera timpul pierdut. Păstrează câmpul de energie protectoare, deoarece bestiile Tărâmului subteran îl pot ataca pe elf în timpul zborului, zise regina păsărilor întinzându-şi aripile.

Principesa şi elful au urcat pe spatele păsării măiestre. Fluturându-și lin aripile și împrăștiind în jur o ploaie de scântei strălucitoare, Alcesa se înălță spre bolta celestă și se pierdu printre stele. În urma lor munţii se cutremurau de urletele sinistre ale celor cinci paznici ai porţilor împărăţiei lui Orcus, care, văzând prada scăpată, rătăceau turbaţi de mânie printre copaci. Pădurea privea îngrozită cele cinci bestii semiopace, implorând în şoaptă zorii să se reverse cât mai devreme peste munţii de smarald şi să salveze vietăţile de teroarea creaturilor infernului.

xxx

Călare pe un leu enorm, cu aripi şi ochi luminescenți, Ariana, regina zânelor de pe tărâmul întunericului, îşi inspecta oştirea încolonată pe o câmpie care se întindea până hăt spre marea cu ape verzi luminescente. Câmpia era acoperită cu un covor de iarbă care strălucea cu o lumină palidă, verzuie. Lumina învăluia în minunate licăriri palatul reginei, marea și câmpia. Peste întreg regatul zânelor întunericului fosforescent se lăsase o ceața străvezie, care sclipea în scântei intermitente verzi.

Regina era îmbrăcată în tunică argintie, lungă până la genunchi şi ajustată la mijloc cu un brâu negru, strălucitor. Purta cizmuliţe negre şi avea la şold o mică baghetă cu vârful de forma unui minuscul glob. Era graţioasă şi chipeşă, cu părul negru lung până la brâu şi pielea albă şi fină ca petalele mărgăritarelor. Pe creştet avea o coroană dintr-un metal argintiu sclipitor, împodobit cu diamante și smaralde.

Zeci de mii de oşteni în tunici verzi, pantaloni negri mulați pe șolduri și cizme înalte negre, purtând pe cap coifuri cu pene ce scânteiau de parca ar fi fost focuri bengale, stăteau încolonaţi în dreapta reginei. Ţineau în mâini ciudate arme, ce semănau cu suliţa. Vârfurile sulițelor însă aveau forma unui mugure închis de floare. Dacă oşteanul apăsa butonul de pe mânerul suliței, mugurele se deschidea şi un proiectil

incandescent lovea adversarul, transformându-l în cenuşă. Lângă fiecare oştean şedea cu aripile strânse un leu înaripat. Fiind creaturi de dimensiuni uriașe, leii aveau blana de culoare argintie, iar coama şi aripile erau mai negre decât bezna. În stânga reginei, coloana era formată din oşteni în straie negre, călări pe cai murgi. Coamele şi cozile cailor erau de culoare argintie și licăreau de parcă mii de licurici şi-ar fi găsit refugiu printre firele mătăsoase şi lungi. Şi armele acestora semănau cu suliţa, doar că erau de dimensiuni mult mai mici. În faţa legiunilor regatului zânelor întunericului stăteau încolonate 12 iele, care erau consilierii şi detaşamentul de elită al reginei Ariana.

Regina se mișca încet printre rânduri, cercetând cu multă atenţie oştenii şi armele. Oștirea era pregătită pentru marea bătălie şi regina vroia să ţină un discurs în faţa oştenilor, când din cer coborî una din cele patru iele, cărora Ariana le ordonase să captureze principesa predestinată. Fecioara avea braţul însângerat şi părea foarte epuizată. Târându-şi cu greu picioarele de slăbiciune și oboseală, s-a apropiat de regină şi i-a spus în şoaptă:

- Maiestate, trebuie să-ţi comunic un mesaj confidenţial.

Regina coborî de pe leul înaripat şi, luând-o de sub braţ pe zâna rănită, zise:

- Mai întâi ne vom ocupa de rana ta, Ioli.

Apoi se întoarse cu fața spre oștire şi spuse cu voce clară, să fie auzită de oștenii din primele rânduri:

- Ielele să mă urmeze, iar căpitanii de legiuni să continue manevrele.

Încălecând leii înaripaţi, regina și ielele au zburat spre palatul regal, care se afla la mai bine de un kilometru de la câmpia unde fusese dislocată oștirea.

Situat pe malul unei mări cu ape verzi fosforescente, palatul reginei Ariana era de o eleganţă desăvârşită. O adevărată splendoare zidită din marmură verde, cu dantelării din marmură albă și ornamente din safire care-şi schimbau culoarea în funcție de intensitatea luminii: din albastru în verde intens, galben, roz şi portocaliu. Avea faţada dominată de arcade, susţinute de cariatide din marmură de culoarea laptelui gras, care vegheau asupra mării. Ferestrele de la parter erau acoperite cu vitralii ce reprezentau zâne şi războinici zburând călare pe lei înaripaţi. Ușile palatului erau făcute din lemn masiv, înfățișând elemente florale. Din două părţi, palatul era vegheat de patru turnuri înalte, care priveau de la înălţimea zborului de vultur spre arcul de munţi împăduriţi ce licăreau în depărtare. În fața palatului se înălțau trei minunate fântâni arteziene. Cea din mijloc era o adevărată operă de artă, înfățișând o floare din marmură argintie, pe fiecare petală a căreia ședea un prunc cu mâinile ridicate spre stele. Din mâinile copiilor țâșneau șuvoaie de apă străvezie, formând un fel de cupolă luminescentă deasupra florii.

Apele mereu zbuciumate ale mării apăreau colorate în verde întunecat. Valurile înspumate aruncau în aer stropi ce scânteiau asemeni smaraldelor, luminate de razele stelelor. Ca şi palatul suzeranului Ares, palatul reginei zânelor întunericului fosforescent era înconjurat de o minunată grădină cu arbori şi flori multicolore care răspândeau în jur miresme plăcute. Spre deosebire de flora şi apele din regatul suzeranului Tărâmului întunericului fosforescent, copacii, florile, iarba şi apele din regatul reginei Ariana radiau o lumină verde scânteietoare. Printre copaci zburau mici vietăți fosforescente. Străjuită de statui graţioase de zâne cu arcurile întinse, grădina părea o oază de liniște și pace. Doar trilurile păsărilor și zumzetul insectelor fosforescente spărgeau tăcerea pașnică a liniștii. Palatul se contopea armonios cu enigmatica natură a regatului.

Ajunşi la destinaţie, leii au făcut un cerc deasupra grădinii, apoi au coborât lin în curtea palatului. Descălecând, regina şi zânele au intrat în palat şi s-au îndreptat spre o sală de la parter, unde Ariana obişnuia să țină sfat.

- Aşezaţi-o pe Ioli în unul din jilţurile de lângă cămin, zise regina apropiindu-se de un dulap din lemn cu ornamente florale.

A scos din dulap un flaconaş din cristal fumuriu şi s-a apropiat de zâna rănită. Întinzându-i flaconaşul care conţinea un lichid vâscos de culoare verde, Ariana zise:

- Bea această poţiune, Ioli. Îți va face bine.

Zâna sorbea încet poţiunea, reuşind cu greu să înghită lichidul. Faţa ei exprima un mare efort, de parcă ar fi fost impusă să ingurgiteze ceva dezgustător. După ce Ioli a golit flaconaşul, regina Ariana a apropiat mâna de rana sângerândă. Rana începu a se închide încet şi dispăru într-un final, de parcă nici nu ar fi fost. Așezându-se alături de Ioli, regina făcu semn celorlalte iele să se acomodeze.

- Acum sunt gata să ascult mesajul despre care mi-ai vorbit, zise regina Ariana, uitându-se atent în ochii ielei.

- Maiestate, vorbi cu voce sugrumată de durere Ioli, celelalte trei zâne au fost omorâte.

- Omorâte zici?! sări ca friptă regina. Cum e posibil? Nici o fiinţă din lumea celor două tărâmuri nu are puterea să omoare o zână a întunericului.

- Ielele au fost omorâte de zeul Chaos, murmură Ioli, ștergându-și cu mâna o lacrimă ce luneca încet pe chipul ei mai trist decât durerea.

- Zeul dezordinii primordiale? În spaţiul nemărginit? exclamă, făcând ochii mari de uimire, regina Ariana.

- Da, Maiestate. Cel care-şi zice Teomis este, de fapt, zeul dezordinii primordiale şi al beznei moarte.

- Cine te-a făcut să crezi că atotputernicul mag Teomis este zeul Chaos? întrebă și mai uimită regina. Ceea ce spui nu poate fi adevărat.

- Principesa luminii. Tot ea ne-a spus că zeul Chaos intenţionează să aducă obscuritatea neagră şi moartea eternă în lumea celor două tărâmuri. Creatorul a înzestrat principesa nu doar cu puterea magică a luminii şi a întunericului. Ea este protejată şi de gheaţa eternităţii. Are puteri atât de mari, încât nici o fiinţă de pe Tărâmul întunericului fosforescent nu poate să-i facă vreun rău. Când discutam cu ea, s-a auzit din depărtare vocea magului Teomis, care insista să ucidem predestinata, deşi ştia că maiestatea ta ne-a interzis s-o facem.

- Vocea magului Teomis? La poalele munţilor de smarald? Insista să ucideți principesa? întrebă consternată regina. Suzeranul Ares i-a ordonat să supravegheze din turnul de granit regatele Tărâmului luminii, fără să întreprindă nimic. Magul a nesocotit ordinele regelui Ares?

- Da, Maiestate. Magul Teomis, mai bine zis zeul Chaos, ne-a atacat pe neaşteptate cu o ploaie de săgeţi cu energie neagră. Una din săgeţi mi-a rănit braţul, lovind-o apoi mortal pe Lina. A doua săgeată ar fi

fost fatală şi pentru mine. Când mai-mai era să-mi pierd şi eu viaţa, cerul fu brăzdat de o rază de lumină aurie, care, lovind săgeata, a transformat-o în rotocoale de fum negru. Raza de lumină se îndrepta cu viteză mare spre regatul suzeranului Ares. Profitând de situaţie, mi-am adunat puterile magice și m-am făcut nevăzută. În felul acesta am reuşit să ajung vie în regatul nostru.

Regina Ariana căzu pe gânduri. O umbră de îngrijorare se furișă, asemeni unei fantasme, pe chipul ei. În memorie îi reveniră brusc evenimentele de la palatul suzeranului Ares. Leşinul inexplicabil al regelui şi ceața neagră care se lăsase asupra lui, furia cânelui care nu-i permitea lui Teomis să se apropie de rege şi comportamentul agresiv al magului, care era gata să invoce creaturile Tărâmului subteran, punând astfel în pericol vietăţile celor două tărâmuri. Toate acestea aveau acum o clară explicaţie. După mai multe minute de tăcere, regina se ridică brusc în picioare şi zise:

- Suzeranul Ares trebuie să afle cât mai repede cine este în realitate consilierul său principal. Ioli, plecăm imediat la palatul regelui. Voi, se adresă Ariana din mers celorlalte zâne, veţi continua să supravegheaţi manevrele oștirii. Să nu suflați nimănui o vorbă despre cele întâmplate. La întoarcerea mea să fie totul pregătit pentru marșul spre hotarul dintre cele două tărâmuri.

Regina Ariana şi zâna Ioli au părăsit în grabă palatul şi, încălecând leii înaripaţi, au pornit spre palatul suzeranului Tărâmului întunericului fosforescent. Au zburat mai multe ore în şir, până au ajuns aproape de vârfurile munţilor ce străjuiau palatul regelui Ares. Planând uşor cu aripile desfăcute, leii au trecut munţii printr-o depresiune şi s-au îndreptat spre o potecă care şerpuia în pantă abruptă prin pădure, până aproape de grădina palatului. Struniţi de regina Ariana şi zâna Ioli, leii au coborât pe potecă.

- Vom merge pe potecă până la poalele munţilor. Din turnul de granit cel care-şi zice Teomis supraveghează orice mişcare. Pădurea ne va dosi de ochiul lui de veghe, zise regina netezind coama leului.

- Dacă intrăm în grădina palatului cu leii, Chaos, fără îndoială, ne va vedea, vorbi Ioli, lovind uşor cu mâna crupa leului.

- Îi vom lăsa la poalele munţilor, zise regina, îndemnându-şi leul să pornească la vale pe potecă.

Strângându-şi aripile, cei doi lei o rupseră de fugă spre marginea pădurii. Fugeau atât de repede, încât copacii, care creșteau de o parte și de cealaltă a potecii, păreau a fi un zid neîntrerupt. Când mai rămăsese doar vreo 10 metri până la ultimul copac, regina și Ioli au oprit leii lângă o stâncă cu trei vârfuri ascuțite.

- Ne vor aştepta lângă această stâncă, zise regina, descălecând.

- Maiestate, zeul Chaos stăpânește puterea distrugătoare a energiei negre. Poate trimite ochiul de veghe, care, inspectând pădurea, îi va descoperi şi Chaos îi va ucide. Am văzut cu ochii mei puterea armelor lui. Ar fi mai bine să-i trimitem acasă, vorbi, uitându-se îngrijorată în jur, zâna Ioli.

- Rana, provocată de arma magului Teomis, ţi-a slăbit puterile magice. Ai nevoie de timp, Ioli, să te refaci. Nu-ţi va ajunge energie să te întorci în regat fără leu. Ca să intrăm neobservate în palatul regelui Ares, va trebui să ne facem invizibile, ceea ce îţi va solicita puţinele rezerve care ţi-au mai rămas, zise regina Ariana.

- Sunt gata să risc. Sper să reuşim, zise cu voce hotărâtă Ioli.

- Două iele şi-au pierdut puterea de a zbura şi a se face invizibile. Trei iele au fost ucise. De când există Tărâmul întunericului nu s-a întâmplat să fie ucisă vreo zână. Cel care le-a ucis este mai puternic decât fiinţele cu puteri magice din lumea celor două tărâmuri. Ne poate ucide rând pe rând pe toţi. Nu pot risca cu viaţa ta. Sunteţi puţine şi preţioase pentru tărâmul nostru.

- Maiestate, leii sunt la fel de preţioşi. Nu putem să-i expunem pericolului. Un leu zburător se naşte o dată la o sută de ani. Dacă nu-mi vor ajunge puteri să mă întorc, pot rămâne, până mă refac, în regatul suzeranului Ares.

Regina o privi îndelung, cugetând asupra celor spuse. Apoi se apropie de leii zburători şi le ordonă să se întoarcă la palatul de pe malul mării.

- Zburaţi acasă, zise cu ton poruncitor regina, ridicând mâna spre cer.

Desfăcându-şi larg aripile, leii s-au înălţat deasupra pădurii şi s-au îndreptat spre vârful munţilor. Regina Ariana şi Ioli îi urmăreau atente cu privirea. Convinse că nu-i paşte nici o primejdie, se pregăteau să se îndrepte spre palat, când deodată cerul fu brăzdat de două săgeţi de foc. Săgeţile se apropiau cu viteză mare de cei doi lei. Înţelegând că zeul Chaos a observat leii zburători şi a lansat săgeţile de foc ca să-i ucidă, regina Ariana se înălţa deasupra pădurii şi îndreptă bagheta magică spre armele lui Chaos. Din vârful sferic al baghetei ţâşni un fascicol scânteietor, care, divizându-se în două raze, lovi săgeţile, deviindu-le traiectoria zborului. Un trăsnet asurzitor făcu munţii şi pădurea să răspundă cu zeci de replici.

La auzul trăsnetului, leii zburători au plonjat cu viteză mare în jos, spre trecătoare. Au traversat munţii şi au dispărut după crestele înalte. Imediat ce leii zburători s-au făcut nevăzuţi, regina Ariana a coborât pe potecă, unde o aştepta zâna Ioli.

- Priveşte, Maiestate, zise Ioli, arătând cu mâna spre cer. Ce este această sferă care zboară lin deasupra pădurii, emiţând raze intermitente?

Regina ridică privirea spre cer. O sferă neagră de dimensiuni mici plutea aproape de vârfurile copacilor, răspândind o lumină cu sclipiri uşoare şi intermitente. Din când în când sfera se oprea, de parcă ar fi căutat ceva printre copaci. Apoi pornea din nou să zboare lin deasupra pădurii.

- Este ochiul de veghe al zeului Chaos. În loc să supravegheze regatele tărâmului luminii, ticălosul urmăreşte acţiunile regilor Tărâmului întunericului! exclamă, vădit alarmată, regina. Sunt sigură că m-a văzut când i-am lovit săgeţile de foc. Trebuie să ne facem imediat nevăzute. Chaos ar putea să ne atace cu energie neagră.

Nu apucă bine regina să-şi termine vorba, că ochiul de veghe se şi opri deasupra lor. Câteva frânturi de secundă stătu nemişcat, scoţând un soi de bâzâit înfundat, apoi începu a se roti, emiţând un şuierat strident. Din turnul de granit porni o ploaie de săgeţi de foc, care se îndreptară spre poalele pădurii.

- Adună-ţi toate puterile magice, Ioli. Suntem în mare pericol, strigă regina Ariana, făcându-se nevăzută.

Ioli îşi adună puterile şi se făcu invizibilă pentru câteva clipe. Apoi apăru şi iar dispăru. Înţelegând că zânei Ioli nu-i ajung puteri să se facă nevăzută, regina o apucă de mână şi o trase spre un copac cu crengile până la pământ.

- Ascunde-te sub crengile copacului. Încearcă încă o dată să te concentrezi, zise regina, urmărind săgeţile lui Chaos care loveau cu o furie de nedescris poteca.

Încrucişând mâinile pe piept, Ioli închise ochii. Stătu nemişcată câteva clipe, apoi inspiră adânc aer în piept. Expirând încet aerul, se făcu nevăzută. Deasupra potecii veghea nemişcat ochiul magic al zeului Chaos. Din când în când zeci de săgeţi, lansate din turnul sumbru de pe vârful munţilor, se prăbuşeau ca o ploaie de foc peste pădure. Regina Ariana şi Ioli fugeau printre copaci, ferindu-se de săgeţile care cădeau în preajma lor. Ajunse lângă gardul înalt ce împrejmuia palatul regelui Ares, cele două zâne ale întunericului au cotit în fugă spre poarta masivă, au intrat în curtea palatului şi s-au îndreptat spre tufele cu flori scânteietoare, care creşteau în faţa unei neobişnuite statui. Statuia părea o replică a unicornului alb din pădurea fermecată a unicornului de la poalele munţilor de smarald, doar că era de culoare neagră, avea cornul spiralat de un albastru mat împletit cu negru, iar coama şi coada licăreau în toate nuanţele culorii albastre.

Printre locuitorii regatelor Tărâmului întunericului luminescent circula o stranie legendă. Se povestea că stră-străbunul suzeranului Ares ar fi reuşit să îmblânzească unicornul negru, care păştea în poiana fermecată din pădurea cu arbori fosforescenți. Conform legendei, în fiecare an, în prima zi a lunii mai unicornul negru apărea misterios în fața palatului și se lăsa încălecat de către suzeranul tărâmului. Apoi zbura ca vântul, ducându-l pe suzeran spre imensa pădure fermecată, unde puțini se încumetau să intre. După vreo oră, unicornul apărea din nou în fața palatului. Lăsându-l pe rege, dispărea la fel de enigmatic, precum apăruse. Nimeni nu știa unde-l ducea pe suzeran unicornul. Dispariţiile enigmatice ale regelui trezeau curiozitatea și suspiciunea monarhilor Tărâmului întunericului fosforescent. Regele însă tăcea și nimeni nu a aflat vreodată unde-l ducea unicornul negru și de ce magicul cal apărea, de fiecare dată, în prima zi a lunii mai.

Într-o zi cu trăsnete și ploaie torențială, la palatul protectorilor Tărâmului întunericului fosforescent apăru, de nicăieri, atotputernicul mag cu chip de mort, Teomis, care în câteva luni, spre surprinderea monarhilor, fu proclamat consilierul principal al suzeranului. Din ziua ceea nimeni nu l-a mai văzut pe unicornul negru și nici regele nu a mai dispărut în prima zi a lunii mai.

Trecură două săptămâni din ziua când magul Teomis fu proclamat consilier și locuitorii celor patru regate descoperiră cu uimire în fața palatului protectorului o enigmatică statuie. Un unicorn sculptat dintr-o rocă neobișnuită, care sclipea în mii de scântei albastre și argintii. Statuia unicornului se înălța pe un soclu masiv din granit.

Protectorul îi convocă pe cei trei monarhi ai Tărâmului întunericului fosforescent și le spuse că preotesele din templul întunericului ar fi trimis un cioplitor în piatră stelară să cioplească statuia unicornului dintr-un bloc de rocă neagră, cu sclipiri albastre, căzut pe vârful muntelui din spaţiul nemărginit al Universului.

- Roca era atât de dură, adăugă magul Teomis, încât doar un meşter cu daltă magică putea să cioplească statuia.

Legenda povestea că magica creatură cu corn în frunte va apărea în penultima noapte a ciclului temporal și că suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent, călare pe unicorn, va instaura pacea în lumea zbuciumată a celor două tărâmuri. Magul Teomis însă ordonă să fie rescris sfârșitul legendei. Astfel, locuitorilor celor patru regate timp de 600 de ani li se inoculă ideea că protectorul, călare pe sabia divină a creatorului, va subjuga lumina, devenind stăpânul atotputernic al celor două tărâmuri.

Regina Ariana îndreptă bagheta magică spre piciorul drept al unicornului. Din vârful rotund al baghetei țâșni o rază verde, care se opri pe copita statuii. Peretele din faţă al postamentului se mişcă încet, lăsând să se întrevadă intrarea în tunelul secret. Între timp, puterile magice ale zânei Ioli începură a slăbi. Chipul ei devenea tot mai vizibil. În cele din urmă, zâna îşi recăpătă forma materială. Regina Ariana o apucă de mână şi ambele se strecurară prin deschizătura îngustă în tunelul subteran. Intrată în tunel, regina reveni la forma materială. Atingând peretele postamentului cu bagheta magică, regina închise intrarea. Cele două zâne au coborât douăzeci de trepte în adâncul pământului. Tunelul ducea spre subteranele palatului şi era luminat slab de liane cu frunze albe, luminescente, care se căţărau pe pereţi, formând un covor minunat. Apucând-o de braţ pe Ioli, care de slăbiciune abia de-şi mai putea mişca picioarele, regina s-a îndreptat spre capătul tunelului. Au mers vreo 50 de metri prin tunel, până au ajuns în faţa unei uşi masive din metal. Regina a îndreptat spre uşă bagheta magică. Cu un scârţâit strident, uşa se deschise. Regina şi Ioli au intrat într-o încăpere mică şi s-au apropiat de scara care ducea în sus. Au urcat în tăcere treaptă după treaptă şi au pătruns într-un coridor lung, în care dădeau mai multe uși. Lângă intrare stăteau de strajă doi oşteni cu fețe severe, înarmați cu sulițe cu vârful de forma bobocului închis de floare. Văzându-le, oștenii au încrucişat armele în faţa lor.

- Anunţaţi-l pe regele Ares că regina Ariana vrea să-i vorbească, zise cu voce gravă regina.

Unul din oşteni a apăsat butonul de culoare albastră de pe panoul din dreapta uşii. Se auzi un şuierat prelung şi o voce severă întrebă:

- Ce s-a întâmplat?

- Regina Ariana cere să vorbească urgent cu Maiestatea sa, suzeranul Ares, răspunse la fel de grav oşteanul.

Urmă o scurtă pauză, apoi aceeaşi voce rosti:

- Conduceţi-o pe regina Ariana în sala mică de audienţe.

Oşteanul se răsuci iute spre regina Ariana și zâna Ioli, înclină respectuos capul și, făcându-le semn cu mâna să-l urmeze, porni cu pas grăbit și cadențat spre capătul opus al coridorului. Se opri în faţa unei uşi masive din lemn maroniu, împodobită cu ornamente geometrice. Făcu o plecăciune adâncă în fața reginei și zise, deschizând ușa:

-Maiestate, regele Ares va aşteaptă în sala mică de audienţe.

Închinându-se din nou în faţa reginei, oşteanul se îndepărtă. Regina Ariana şi zâna Ioli au intrat într-o sală nu prea mare, luminată de candelabre care radiau o lumină verde-albăstruie. În jilţul de lângă peretele din faţa uşii şedea, tăcut ca noaptea senină, suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent. Crinul negru, imprimat pe fruntea lui, răspândea în jur sclipiri reci de întuneric, dar şi raze calde de lumină. Părea copleşit de nelinişti grele şi chinuit de incertitudini. De o parte şi de cealaltă a jilţului, doi oşteni, ca doi atlanți, îmbrăcaţi în straie de culoare neagră și purtând pe creștete bonete cu pene negre fosforescente, vegheau înţepeniţi, asemeni unor statui de piatră. În mijlocul sălii se afla o masă lungă, cu picioare încovoiate. De o parte și de cealaltă a mesei erau dispuse câte 10 scaune. Scaunele aveau spătarul foarte înalt, iar în partea superioară a spătarului era sculptat în lemn blazonul casei regale- capul unicornului.

-Maiestate, vorbi regina Ariana, mesajul pe care urmează să ţi-l comunic este strict confidenţial.

Regele Ares alunecă absent cu privirea pe feţele celor două zâne, fără să reacționeze la vorbele reginei.

- Maiestate, vorbi din nou regina, apropiindu-se cu pas ușor de rege, te rog să mă asculţi!

Suzeranul îşi trecu mâna prin pletele negre, parcă încercând să alunge zbuciumul care-i invadase rațiunea. Se ridică în picioare şi, făcând câțiva pași spre regina Ariana, zise cu voce visătoare:

- De câteva zile o minunată copilă, din ochii căreia izvorăşte un torent nestăvilit de iubire divină, încearcă să-mi transmită un straniu mesaj.

- E principesa predestinată de pe Tărâmul luminii, Maiestate. Ceea ce vreau să-ţi spun e strict confidenţial. Te rog să ordoni oştenilor să părăsească sala, zise regina fără să-şi ia privirea de la crinul de pe fruntea suzeranului, care sclipea ca o mică steluţă rătăcită în imensitatea bolţii celeste.

Regele Ares o fixă tăcut câteva clipe, apoi făcu semn cu mâna oştenilor să plece. Imediat ce oştenii au părăsit sala, închizând după ei uşa, suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent se apropie de masă și zise:

- Acomodaţi-vă.

- Cred că falsul mag Teomis este cu ochii pe noi, murmură Ioli, uitându-se neliniştită spre geam.

Suzeranul Ares desfăcu larg mâinile. O ploaie de scântei se răspândi în sală.

- Magia întunericului fosforescent ne va proteja. Vrăjitorul Teomis nu va auzi nimic din cele ce se vor vorbi aici, zise Ares, aşezându-se în jilţul din capul mesei.

-Maiestate, vorbi agitată regina Ariana, acum câteva ore s-a întors rănită din misiune doar una din cele patru zâne, pe care le-am trimis în regatul cavalerilor munţilor de smarald să captureze principesa Tărâmului luminii.

- Şi celelalte trei, unde sunt? întrebă intrigat regele.

- Sunt moarte, Maiestate, transformate în cenuşă de săgeţile cu energie neagră, răspunse amărâtă regina Ariana.

- Sunt moarte, zici? Cei de pe Tărâmul luminii au îndrăznit să omoare trei zâne ale întunericului fosforescent, încălcând astfel legea supremă a spaţiului nemărginit? exclamă, vădit surprins de cele auzite, dar și fierbând de mânie, regele Ares, ridicându-se în picioare. De când există lumea celor două tărâmuri nu s-a mai întâmplat așa ceva.

- Nu, Maiestate, zise regina. Cele trei iele au fost omorâte de către magul Teomis.

-Teomis a nesocotit ordinul meu şi a părăsit turnul de granit? Cum a putut să le omoare? Un mag nu are puterea să omoare o zână a întunericului fosforescent. Și apoi, de unde poate avea un mag săgeți cu energie neagră? întrebă, cuprins de neliniște, regele Ares.

- Este adevărat, Maiestate. Un mag nu poate ucide o zână, un zeu însă are puterea s-o facă. Ioli, se adresă regina zânei rănite, povesteşte Maiestăţii sale ce s-a întâmplat la poalele munților de smarald.

Zâna Ioli își lăsă mâinile slăbite de otrava obscurității moarte să se odihnească pe masă și începu a povesti cu voce sugrumată, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile care o podideau:

- Lângă izvorul de la poalele munţilor de smarald ni s-a arătat o fecioară de o frumuseţe divină, care purta pe creștet o splendidă cunună din flori de lumină şi flori de întuneric. În jurul gâtului avea un colier din diamante, iar printre diamante strălucea piatra puterii. Fecioara avea părul de aur şi ochii de culoarea cerului senin, când soarele se pregătește să plece la culcare. În viața mea nu am întâlnit o creatură mai fermecătoare. Copila era însoţită de un elf chipeş. Încercările noastre de a-i tulbura mintea s-au soldat cu un eşec. Predestinata deţine puteri atât de mari, încât nici o întreagă armată de magi nu ar fi în stare s-o captureze. Când am înţeles că străduinţele noastre sunt zadarnice și am încetat s-o blestemăm, din depărtare a răsunat vocea magului Teomis, care ne cerea să ucidem predestinata, deşi regina Ariana ne ordonase doar s-o capturăm şi s-o aducem vie și nevătămată la palatul tău, Maiestate. Principesa luminii ne-a vorbit, spunându-ne să privim cu ochii sufletului ca să vedem cele văzute ca nevăzute şi cele nevăzute ca văzute. A mai spus că zeul Chaos are puterea doar să întunece raţiunea, dar că sufletul nu-l poate subjuga. După discuția cu principesa luminii am înţeles că cel care-şi zice Teomis este în realitate zeul haosului primordial şi al morţii absolute, care doreşte să stingă viața în lumea celor două tărâmuri. În timp ce ne grăbeam să-i ducem reginei Ariana vestea, zeul Chaos ne-a atacat cu săgeți cu energie neagră. Trei din surorile mele au fost ucise. Pe mine m-a salvat o rază de lumină, care se îndrepta spre tărâmul întunericului fosforescent.

- O rază de lumină..., zise îngândurat regele Ares. Să fie oare raza care a pătruns în turnul magului Teomis?

- Teomis, adică zeul Chaos, supraveghea munţii din spatele palatului cu ochiul de veghe. La poalele munţilor ne-a atacat cu săgeţi de foc. A atacat şi leii zburători. Ne-am salvat doar făcându-ne invizibile şi am pătruns în palat prin coridorul secret, adăugă regina.

- Din spusele voastre reiese că Teomis este zeul haosului primordial, zise regele Ares. Bănuiam eu că despre el îmi vorbeşte în vis preafrumoasa fecioară cu plete de aur. Şi cartea-oracol m-a avertizat că duşmanul de moarte al celor două tărâmuri se află în preajma mea. Dacă Teomis este zeul Chaos, viaţa în cele două tărâmuri este în mare pericol. Zeul Chaos este foarte puternic şi crud. Noi nu suntem în stare, de unii singuri, să ne opunem puterii lui, rosti oftând regele Ares.

Apoi tăcu, privind îngândurat prin geamul deschis spre turnul de granit. După câteva minute de tăcere, Ares vorbi ca pentru sine:

- Creatorul spaţiului nemărginit i-a dat puteri nelimitate principesei luminii. Să aibă oare vreun plan, din care noi nu facem parte? De ce să ne excludă din marea bătălie dintre ordinea divină şi haosul primordial? Nu mai are încredere în noi, sau crede că Tărâmul întunericului fosforescent a fost contaminat de morbul obscurității fără de viață? Şi preotesele din templul întunericului s-au întâlnit cu predestinata, neglijând regii Tărâmului întunericului.

- Maiestate, zise Ioli, zeul Chaos uzează magia obscurității moarte şi energia neagră. Ura pentru lumină, care adesea ne invadează cugetul, nu vine din sufletul nostru. Zeul încearcă să ne smulgă din suflet iubirea divină. Am văzut armele lui în acţiune. Chaos a nesocotit ordinul Măriei tale şi a deschis din nou tunelul negru, invocând şi monştrii de pe tărâmul spiritelor malefice.

- Zeul Chaos ştie că la hotarul dintre două cicluri temporale lumea celor două tărâmuri este vulnerabilă. Regii luminii şi regii întunericului luminescent, absorbiţi de lupta pentru supremaţie, îşi neglijează adesea îndatoririle, lăsând regatele fără protecţie, zise regina Ariana.

- Vom dejuca planurile zeului Chaos. Deşi adesea ne toarnă ură în cuget, sufletele noastre nu au murit pentru eternitate. Vă rog să mă scuzați, revin peste câteva clipe, zise Ares şi ieşi în grabă din sala mică de audienţe.

Cu paşi grăbiți, regele se îndreptă spre camera secretă. Deschise uşa şi, apropiindu-se de cartea-oracol, rosti:

- Un pericol de moarte s-a abătut asupra lumii noastre. Magia beznei moarte este mai puternică decât magia întunericului luminescent. Mi-i teamă că nu voi reuşi să protejez viaţa în regatele tărâmului. Ştiu că există un antidot împotriva magiei zeului haosului primordial, dar nu știu unde să-l caut. Te rog să mă ajuţi.

Cartea se deschise încet în sunetele unei melodii line. Pe paginile albe ale cărţii se imprimară cuvintele: dacă în sufletele voastre mai arde flacăra iubirii divine, Chaos va pierde bătălia. Antidotul se află în sufletele voastre.

- Dar..., murmură regele, făcând o scurtă pauză, de parcă ar fi ezitat să întrebe, cum am putea să ne protejăm de ura pe care zeul haosului ne-o toarnă în cugete?

- Eşti mai puternic ca oricând acum, rege Ares. Lumina ţi-a venit în ajutor. Priveşte cu ochii sufletului şi o vei vedea. Trebuie doar să nu uiţi că atât lumina, cât şi întunericul fosforescent sunt opera creatorului şi trebuie să coexiste în armonie. Când lumina şi întunericul se duşmănesc, dispare echilibrul şi bezna moartă îşi extinde dominaţia asupra Universului. Dacă regii Tărâmului întunericului fosforescent vor pătrunde în esenţa acestui adevăr, ura nu-şi va mai găsi loc în cugetele voastre, scrise mâna nevăzută.

- Legea supremă a spaţiului nemărginit permite regilor Tărâmului întunericului fosforescent, la hotarul dintre două cicluri temporale, să cucerească regatele Tărâmului luminii. De ce creatorul i-a dat puterea luminii, a întunericului viu şi gheaţa eternităţii principesei luminii, făcând-o astfel mai puternică decât noi toţi? întrebă, cu voce supărată, regele Ares.

- Legea supremă a spaţiului nemărginit permite doar o concurenţă sănătoasă între cele două tărâmuri. Întunericul nu poate cuceri lumina, la fel cum nici lumina nu poate domina întunericul viu. Creatorul i-a încredinţat principesei luminii o misiune grea. Puterea ei magică nu va fi folosită împotriva vietăţilor Tărâmului întunericului fosforescent, fură ultimele fraze pe care mâna nevăzută le-a caligrafiat pe paginile cărţii-oracol.

În sunetele aceleiași melodii line cartea se închise. Regele Ares zăbovi un timp lângă pupitru, privind îngândurat coperta ferecată în platină a cărții, apoi ieși din camera secretă şi se îndreptă spre sala mică de audienţe. Mergând, simţea cum cugetul i se eliberează din chingile neliniştii şi urii, iar sufletu-i se umple de pace şi iubire. Când a intrat în sala mică de audienţe, avea faţa senină ce radia putere şi înţelepciune. Aşezându-se în jilţul din capul mesei, regele Ares zise cu voce răsunătoare:

- Antidotul împotriva magiei obscurității moarte se află în sufletele noastre. Iubirea divină destramă vrăjile zeului Chaos şi eliberează cugetul din teascurile urii. Noi am interpretat greşit legea supremă. Nu

confruntare sângeroasă sau cuceriri, ci concurenţă sănătoasă, în numele vieţii şi frumuseţii divine, doreşte Creatorul. Dacă vom înţelege acest adevăr, zeul Chaos va fi învins.

- Zeul Chaos este un adversar de temut, zise, vădit tulburată, regina Ariana. Puterea lui o depășește pe a noastră. Dacă a îndrăznit să pătrundă în spațiul nemărginit, sfidându-l pe Creator, pentru el noi nu suntem un pericol real.

- Este adevărat, patronul haosului primordial este mai puternic decât noi. Lupta, fără îndoială, va fi grea. Deși nu avem certitudinea că totul se va sfârși cu bine, trebuie să luptăm până la ultima suflare. Oricum, dacă va ieși Chaos învingător, vom muri cu toții. Tot ce vom întreprinde de-acum înainte va rămâne secret pentru Chaos. El nu trebuie să ştie că l-am deconspirat. Să-l lăsăm să creadă că noi dorim moartea Tărâmului luminii, vorbi, de data aceasta cu voce scăzută, regele Ares.

- Maiestate, Ioli a fost atinsă de energia neagră, puterile ei magice sunt foarte slabe. Are nevoie de timp să se recupereze. Nu poate să se întoarcă în regatul zânelor întunericului fosforescent, zise regina Ariana.

- Va rămâne aici până-şi reface puterile.

- Falsul mag nu trebuie să ştie că Ioli a rămas în viaţa, vorbi Ariana. Dacă află că este vie, va încerca s-o omoare și pe ea.

- Ioli îşi va reface puterile în turnul secret din aripa stângă a palatului, unde nu are nimeni voie să intre. Voi avea grijă să nu-i lipsească nimic, zise regele Ares, ridicându-se în picioare. Apartamentul va fi protejat de vălul magic. Îi voi convoca de urgenţă pe regele Ermo şi regele Oralon. Tu, regină Ariana, întoarce-te în regatul zânelor întunericului fosforescent. Cele discutate de noi aici le vei comunica doar ielelor. Oştenilor le vei spune că regatele Tărâmului se pregătesc de marea bătălie contra Tărâmului luminii.

- Bine, Maiestate, zise regina Ariana încrucişând mâinile pe piept şi înclinând respectuos capul. Așa voi face.

În câteva zecimi de secundă regina se făcu nevăzută. Regele Ares se apropie de Ioli, îi atinse cu degetul arătător fruntea şi zise, în timp ce chipul zânei Ioli devenea tot mai străveziu şi mai străveziu, până dispăru cu totul:

- Tu, Ioli, vei rămâne invizibilă până îţi vei reface deplin puterile magice. Câinele meu te va conduce în apartamentul secret. Bagheta magică îţi va furniza cele necesare.

Suzeranul se apropie de câinele cu ochii de culoarea smaraldului, care dormea cu capul pe labe în faţa jilţului de lângă perete şi-i ordonă:

- Iticus, condu-o pe zâna Ioli în apartamentul secret din aripa stângă a palatului. Ai grijă să nu te vadă nimeni. Imediat ce Ioli va intra în apartament, te vei întoarce în sala mică de audienţe.

Enormul câine cu ochi fosforescenţi şi blană neagră-argintie se apropie de uşă, o deschise, împingând-o cu laba şi ieşi în coridor. Se opri în mijlocul coridorului pentru câteva clipe, aşteptând să iasă zâna invizibilă, apoi se îndreptă, păşind agale, spre capătul coridorului care dădea într-un hol mare. Pereţii holului erau împodobiţi cu tablouri reprezentând peisaje din cele patru regate ale Tărâmului întunericului fosforescent. O lumină rece, cu sclipiri albastre, se revărsa din candelabrele atârnate pe pereți, de o parte și

de cealaltă a coridorului. O scară din marmură albastră, flancată de baluştri din lemn alb, împodobiți cu splendide ornamente de formă geometrică, pe care se sprijinea o bară de culoarea laptelui gras, cobora spre parterul palatului. O altă scară, la fel de minunată, urca spre etajul doi. Câinele se îndreptă spre scara care urca. Legănându-se plictisit, Iticus urcă scara şi porni spre uşa din stânga intrării celui de-al doilea hol, care era luminat de o uriaşă floare cu petale albastre, frunzele căreia împodobeau, ca un covor verde, peretele din faţa scării. Deschise cu laba uşa şi pătrunse într-un coridor ce se pierdea în semiîntuneric. Cu paşi domoli, câinele regelui Ares se îndreptă spre capătul coridorului. Ioli se mișca în urma lui asemeni unei fantasme, străduindu-se să-şi ţină echilibrul. Deşi regina Ariana îi dăduse să bea poţiunea magică, iar rana dispăruse, Ioli abia de-şi mai putea mişca picioarele. Otrava obscurității negre îi epuizase puterile.

Simţind că zâna Ioli este pe cale să se prăbuşească, câinele se apropie în grabă de ea şi zise:

- Urcă pe spatele meu, Ioli. Mai avem mult până ajungem în turnul din aripa stângă a palatului.

Ioli încălecă cu greu animalul și-și lăsă fruntea pe grumazul lui. Câinele porni în fugă spre scara îngustă, care abia de se întrezărea la capătul coridorului. Ducând în spate zâna aproape leşinată, câinele a urcat scara şi s-a oprit în faţa unei uşi scunde din lemn ferecat în metal arămiu. Ușa avea forma semiovală.

- Descuie uşa apartamentului secret cu bagheta magică, zână Ioli, zise câinele.

Cu mâna tremurândă de slăbiciune, Ioli îndreptă bagheta magică spre uşa scundă. Uşa se deschise şi zâna intră în încăpere, aplecându-se. Imediat ce Ioli păşi pragul apartamentului secret, uşa se închise şi vălul magic se lăsă asemeni unei perdele de ceaţă peste perete, camuflând-o. Rotind privirea în jur, câinele coborî scara şi porni în fugă spre capătul coridorului. Coridorul era pustiu și câinele se îndreptă spre sala mică de audiențe.

xxx

Dincolo de marea zbuciumată, cu valuri ce scânteiau în lumină verde, se întindea regatul regelui Ermo. Mănoasele câmpii ale regatului erau brăzdate de nenumărate râuri cu ape limpezi precum cleştarul, în care se zbenguiau peşti multicolori cu solzi fosforescenţi, făcând apa să licărească în toate culorile curcubeului. Peştii erau atât de numeroşi, încât părea că undele neastâmpărate ale râurilor duceau spre mare comori de nestemate. Păduri dese, seculare, populate de animale şi păsări miraculoase, acopereau mai mult de jumătate din teritoriul regatului. Copacii, florile şi iarba aveau culori ciudate, cu licăriri uşoare. Când verde, când albastru, când argintiu, totul în jur era scăldat în aburi de scântei multicolore, creând impresia unui tărâm feeric. Deşi era trecut de miezul zilei, o lumină palidă, cu licăriri verzi, roșii şi albastre, învăluia câmpiile, pădurile şi apele. Un cor de minunate triluri străbătea printre copacii cu frunze ce-şi schimbau mereu culoarea, făcând pădurea să vibreze în ritmul muzicii divine. Din când în când păsări cu creste și pene luminescente zburau deasupra apelor şi se pierdeau în desişul pădurilor. Mirozne acrii și dulci de flori pluteau asemeni unei ceţi transparente peste localităţile cu case din piatră roșie și acoperișuri sub formă de con, luminate de plante fosforescente. În jurul localităților se întindeau, cât ai cuprinde cu ochii, câmpuri cultivate, pe care creșteau plante ciudate, frunzele și florile cărora străluceau de parcă ar fi fost presărate cu pulbere de stele. Livezi în floare și lanuri de cereale se legănau ritmic în bătaia ușoară a vântului de primăvară, împrăștiind în jur o ploaie de scântei multicolore. Ici-colo se zăreau dealuri domoale, acoperite cu iarbă fosforescentă și copaci scunzi cu frunze și flori luminescente. Pe lângă coline șerpuiau drumuri pavate cu piatră opacă, de culoare verzuie.

Spre miazănoapte regatul era străbătut de munți înalți, cu creste înzăpezite. Străpungând cu vârfurile lor argintii și neobișnuit de ascuțite bolta cerească, munți traversau hotarul regatului regelui Ermo și se pierdeau în adâncul regatului zânelor întunericului fosforescent, domolindu-se aproape de hotarul cu Tărâmul luminii. Priviți din depărtare, munții păreau a fi un lanț nesfârșit de ziduri ciudate, clădite în trepte și acoperite cu verdeață abundentă, în dosul cărora stăteau de strajă mii de uriași, care ridicau spre cer sulițe amenințător de ascuțite și strălucitoare.

La poalele unei păduri cu arbori seculari se înălţa un straniu palat, împrejmuit cu un zid înalt din piatră argintie. Edere îşi înălţau tulpinile subţiri şi lungi spre vârfurile zimţate ale zidului, acoperindu-l cu un covor de frunze care împrăștiau în jur o ploaie de raze multicolore.

Palatul avea forma unui fantastic turn răsucit, care se îngusta spre vârf. Nenumărate turnuri mai mici, rotunjite, cu acoperișuri în formă de conuri de culoare brună, împrejmuiau întreaga construcție. Turnul central era atât de înalt, încât în zilele cu cer acoperit vârful lui străpungea norii și se pierdea în înălțimea cerului. Prin ferestrele de formă ovală se revărsa în spaţiu o lumină rece, cu licăriri multicolore, catifelate. O minunată grădină cu arbori ce creșteau în terase îmbrățișa din două parți palatul. Presărată cu statui din marmură albă și maronie, ce înfățișau personaje din legendele uitate ale regatului, cu splendide fântâni arteziene și o mare de flori luminescente, eleganta grădină contrasta izbitor cu palatul ce semăna mai curând cu o fortăreață dintr-o lume ireală.

În curtea palatului era mare agitaţie. Oşteni în straie negre, purtând pe cap pălărioare împodobite cu câte două pene pufoase-una liliachie şi alta argintie, intrau şi ieşeau grăbiţi pe uşa principală a palatului. Încălecau nişte bufniţe argintii uriaşe, cu ciufuri negre la urechi, care se înălţau fără de zgomot spre cer şi se perdeau în lumina blândă a zilei.

În sala verde regele Ermo şi consilierii săi de elită-zburătorii discutau cu patru căpetenii de legiuni despre luptele care urmau să decidă soarta celor două tărâmuri.

- Oştirea noastră, zise regele Ermo, uitându-se peste oglinda virtuală care proiecta o hartă holografică a regatelor Tărâmului luminii, va ataca oștirile Tărâmului luminii din direcția regatului cavalerilor munţilor de smarald, când soarele se va ascunde după orizont și noaptea va așterne vălul întunericului peste cele cinci regate.

- Maiestate, îl întrerupse unul din zburători. La poalele munţilor de smarald se află pădurea fermecată a unicornului. Legendele tărâmului luminii povestesc că în pădure trăieşte unicornul alb, numit și spada divină a creatorului, care veghează asupra vietăţilor regatelor luminii.

- Şi în pădurea fermecată de lângă palatul regelui Ares păştea cândva unicornul negru, care, povestește legenda, cu şase sute de ani în urmă a părăsit Tărâmul întunericului fosforescent, vorbi un alt zburător.

- Sunt doar niște legende, zise iritat regele Ermo.

- Nu sunt legende, Maiestate, vorbi al treilea zburător. Spre deosebire de unicornul întunericului fosforescent, unicornul luminii nu a părăsit niciodată pădurea de la poalele munţilor de smarald.

- Nimeni nu a văzut vreodată un unicorn. Să revenim la misiunea noastră, zise, ușor iritat, regele Ermo, uitându-se pe harta holografică.

Între timp uşa se deschise şi cei şase zburători, cărora regele Ermo le odronase să captureze principesa, intrară, păşind uşor ca nişte fantome, în sala verde. Aveau înfăţişarea unor indivizi care fusese puşi la grele încercări. Păreau extenuaţi şi dezorientaţi, doar ochii le ardeau mocnit, precum ard ochii unui nefericit pe care aleasa inimii îl părăsește. Ajungând în dreptul regelui, zburătorii înclinară capetele în semn de respect.

- Maiestate, zise unul din zburători cu voce stinsă, deși am recurs la farmecele noastre, nu am reușit să capturăm predestinata.

- Nu ați reușit să capturați principesa luminii? Șase zburători cu puteri magice nu au reușit să pună mâna pe o copilă? Ce v-a împiedicat s-o faceți? Frica sau poate unicornul luminii v-a ieșit în cale? exclamă indignat regele Ermo.

Zburătorii tăcură un timp, cu ochii pironiți în podele.

- De ce nu-mi răspundeți, vitejilor? Vă este rușine să recunoașteți că v-a speriat o copilă? se răsti la ei regele Ermo.

- Nu, Maiestate, te rog să ne asculți, zise unul din zburători.

- Fie, vorbește, îl îndemnă mai potolit regele Ermo, apropiindu-se de fereastra ovală.

- Zburând deasupra munţilor de smarald în căutarea principesei, am văzut o preafrumoasă copilă cu păr de aur și cunună din flori magice, care mângâia coama unui unicorn mai alb decât zăpada. Priveliştea era de basm. Un cal alb, de o frumusețe ireală, care avea în frunte un corn spiralat, alb împletit cu negru. Din corn se revărsau raze aurii, nespus de strălucitoare, spuse, cu voce visătoare, unul din cei șase zburători.

La auzul acestor cuvinte, regele Ermo se răsuci brusc spre cei şase zburători şi murmură ca pentru sine, purtându-și lent și concentrat privirea pe chipurile lor răvășite:

- În pădurea fermecată de la poalele munților de smarald un unicorn al luminii se lăsa mângâiat de o copilă cu plete de aur...

Apoi, fixându-l cu ochii pe zburătorul care-i vorbise, întrebă, cu o ușoară notă de neîncredere în voce:

- Ai văzut aievea un unicorn al luminii?

- Da, Maiestate, zise zburătorul. Am văzut un splendid unicorn al luminii.

În sala verde se lăsă o liniște apăsătoare. Pe fețele celor prezenți se putea citi neliniște și obidă. Ştiau cu toţii din legende că unicornul magic se lăsa îmblânzit doar de către cel pe care Creatorul îl desemna apărător al ordinii divine. Odată îmblânzit, unicornul, numit şi spada divină, proteja persoana aleasă de către Creator.

- Creatorul spaţiului nemărginit a încredinţat unei fiinţe a luminii spada divină, făcând-o astfel mai puternică decât cei cu puteri magice de pe Tărâmul întunericului fosforescent. Magul Teomis zicea că predestinata a fost înzestrată nu doar cu puterea luminii, ci şi a întunericului, spuse regele Ermo. Şi spada divină...

- Maiestate, iertată-mi fie îndrăzneala, îl întrerupse unul din cei şase zburători, trebuie să ne asculţi. Mesajul nostru este confidenţial.

Regele Ermo îşi plimbă din nou privirea peste feţele celor prezenţi în sală, apoi ordonă căpitanilor să părăsească sala.

- Acum poţi să vorbeşti, rosti regele Ermo, făcând semn celorlalţi zburători să se aşeze în jurul mesei din centrul sălii.

- Maiestate, copila care a îmblânzit spada divină este principesa predestinată, zise zburătorul aşezându-se în dreapta regelui.

- Ce te face să crezi că cea care a îmblânzit unicornul luminii este predestinata? întrebă regele, cu o notă de neîncredere în voce.

- Principesa luminii, pe care noi am încercat s-o seducem pe poteca din pădurea munţilor de smarald şi pe care ielele reginei Ariana nu au reuşit s-o captureze, poartă pe creştet cunună din flori de lumină şi flori de întuneric. În jurul gâtului are un colier cu piatra puterii. Am văzut-o cum mângâia unicornul lângă izvorul de la poalele munţilor. Nici o fiinţă magică din lumea celor două tărâmuri nu are puteri atât de mari.

- Principesa luminii mângâia unicornul alb? vorbi îngrijorat regele. Cum e posibil? Ielele ne-au informat că principesa este de dimensiunile unui fluturaș cu aripi.

- Este înaltă și zveltă, Maiestate. Și este nespus de frumoasă. Predestinata ne-a zis să te informăm că magul Teomis este în realitate zeul haosului primordial, care doreşte să instaureze bezna moartă în lumea celor două tărâmuri şi ne-a preîntâmpinat că zeul Chaos va încerca să ne omoare, vorbi alt zburător, cu semne vădite de oboseală pe faţă.

- În timp ce discutam cu principesa, din depărtare s-a auzit vocea celui care-şi zice Teomis. Ne cerea, cu multă insistenţă, să omorâm predestinata, ameninţându-ne că moartea eternă va pune stăpânire pe cei care îndrăznesc să nesocotească ordinele lui, vorbi zburătorul care afirmase că a văzut unicornul.

- Magul Teomis? Vă dădea ordine? Cum a îndrăznit! Vă amenința cu moartea? strigă furios regele Ermo.

- Da, Maiestate. Drumul nostru, din pădurea care crește până aproape de vârful munților de smarald până la palat, a fost plin de primejdii. Teomis a încercat de multe ori să ne omoare, uzând săgeți cu energie obscură, zise zburătorul care văzuse unicornul luminii.

Discuţia lor fu întreruptă de un clinchet şi pe oglinda transparentă, suspendată deasupra mesei, apăru un mesaj cu următorul conţinut: suzeranul Ares cere regelui Ermo să se prezinte urgent la palat, unde va avea loc o consfătuire secretă.

Imediat ce ultimele cuvinte se imprimară pe argintul străveziu al oglinzii, mesajul dispăru. Regele Ermo se ridică în picioare şi, cu voce scăzută, se adresă zburătorului care afirmase că a văzut unicornul luminii:

- Tu mă vei însoţi la palatul suzeranului Ares. Plecăm imediat. Se vede că s-a întâmplat ceva extrem de grav. Nimeni nu trebuie să ştie că la palatul regelui Ares va avea loc o consfătuire secretă. Voi, ceilalţi

zburători, veţi continua să discutaţi cu căpitanii despre campania militară împotriva regatelor Tărâmului luminii.

Însoţit de zburătorul care-l văzuse pe unicorn, regele Ermo a părăsit în graba sala verde. Ieşind pe uşa care dădea în curtea din spatele palatului, cei doi s-au apropiat de un gărduţ din tufari cu vârfurile retezate, care despărţea curtea de grădina cu arbori luminescenţi. Bufniţe uriaşe cu ochi de jăratic şi pene ce licăreau în scântei argintii se plimbau agale printre copaci, scoţând un fel de sunete asemănătoare susurului izvoarelor.

- Rol , Remis, strigă regele Ermo.

Două bufniţe argintii cu ciufuri negre la urechi se apropiară, legănându-se, de rege.

- Să mergem, zise regele Ermo, încălecându-l în grabă pe Rol, în timp ce zburătorul încăleca cealaltă bufniță.

Uriaşele păsări se desprinseră fără zgomot de pământ şi se pierdură printre copacii imensei păduri ce licărea la doar câteva sute de metri de la grădina cu flori şi copaci miraculoşi.

xxx

Se însera şi plantele luminescente din regatul regelui Ares radiau lumină din ce în ce mai palidă, lăsând perdeaua nopţii să se aştearnă lin peste câmpii, păduri şi munţi. Copacii, iarba şi florile se stingeau încet-încet, asemeni stelelor în zorii zilei. Şi peştii somnoroşi nu se mai zbenguiau în valurile repezi ale râurilor, redând apelor limpezimea cristalului opac. În pădurea care se întuneca la faţă se întrezăreau, mișcându-se de parcă ar fi fost roiuri de licurici, zeci de ochi fosforescenți. Erau vietățile pădurii care se grăbeau să se adăpostească în vizuini. Din când în când câte o pasăre cu pene sclipitoare zbura de pe o creangă pe alta, chemându-şi dulce perechea rătăcită prin desiş. Natura îmbrăca haina feerică a nopţii, scufundându-se treptat într-un întuneric plin de mistere. Întunericul însă nu era de nepătruns. Deşi nu mai împrăştiau lumină strălucitoare, plantele continuau să licărească slab. Odată cu noaptea intra în regatul suzeranului Ares şi liniştea, purtând pe aripi nevăzute somnul şi pacea.

Fără să spargă liniştea adâncă, care pusese stăpânire pe întinsul regat al regelui Ares, cele două bufniţe cu ciufuri negre la urechi zburau printre copacii din pădurea de pe coastele munţilor din spatele palatului. Ajunse la poalele pădurii, bufniţele au planat până aproape de sol, contopindu-se cu piatra albă a drumului care ducea spre poartă. Zburând neobservate de nimeni până lângă poartă, bufniţele s-au înălţat şi au pătruns în grădină. Fără să facă nici cel mai mic zgomot, s-au apropiat ca niște umbre de palat şi s-au oprit pe platforma de la etajul doi. Regele Ermo şi zburătorul au descălecat cele două bufniţe şi au intrat în palat. Lângă uşă îi aştepta câinele protectorului Ares.

- Iticus, i se adresă regele Ermo câinelui, suzeranul Ares ne aşteaptă.

Câinele dădu prietenos din coadă și porni spre sala de audiențe, urmat de regele Ermo și zburător. Însoţiţi de câinele suzeranului Ares, regele Ermo şi zburătorul au străbătut un şir de largi coridoare, pereții cărora erau împodobiți cu tablouri ce reprezentau scene din viața cotidiană a celor patru regate. Urcând şi coborând mai multe scări din marmură albastră, au ajuns, în cele din urmă, în faţa uşii sălii de audienţe. Doi oşteni cu ochi severi păzeau intrarea. Câinele trecu pe lângă cei doi oşteni şi, deschizând uşa cu laba, intră în sală.

- Anunţaţi-l pe suzeranul Ares că regele Ermo a sosit, li se adresă Ermo oștenilor. Unul din oşteni se întoarse cu faţa spre uşa deschisă şi zise cu voce răsunătoare:

- Regele Ermo , Maiestate.

Suzeranul Ares stătea îngândurat lângă geamul deschis. Auzind vocea oșteanului, întoarse capul. Văzându-i pe cei doi, se apropie în grabă de masa din mijlocul sălii.

- Să intre, zise Ares, aşezându-se în capul mesei.

Regele Ermo şi zburătorul au intrat în sală şi cu pas cadențat s-au apropiat de masă. Sala era luminată slab de două rânduri de candelabre atârnate pe pereţii din stânga şi din dreapta mesei. Mii de scântei licăreau în încăpere, iar prin ferestrele deschise pătrundea în valuri parfum de flori de munte. Atmosfera era relaxantă, doar sclipirile uşoare şi intermitente păreau a fi un semnal de avertizare că duşmanul s-a tăinuit în preajmă şi trage cu urechea, dorind să afle ce pun la cale cei adunaţi în sala de audienţe. Invitându-i pe cei doi să se aşeze, suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent vorbi cu o vădită îngrijorare în voce:

- Regele Oralon nu s-a prezentat la consfătuire.

- Maiestate, zise regele Ermo, vrei să spui că regele Oralon, deşi a fost informat despre consfătuirea secretă, a neglijat invitația?

- Întocmai şi sunt foarte îngrijorat, răspunse regele Ares.

- Maiestatea Ta ştie că magul Teomis este de fapt zeul haosului primordial şi al pustietăţii? întrebă regele Ermo.

- Sigur. Acesta şi este motivul pentru care v-am convocat.

- Să mai aşteptăm puţin, poate că vine şi regele Oralon, zise regele Ermo.

- Nu va veni. Cartea-oracol m-a informat că regele Oralon, măcinat de invidie şi dorinţa de mărire, a lăsat magia lui Chaos să-i otrăvească sufletul. Este pierdut pentru Tărâmul întunericului fosforescent. Uneltind cu zeul Chaos şi regele Tărâmului subteran, regele Oralon ne poate cauza probleme mari, rosti, cu tristețe în voce, protectorul Ares.

- Maiestate, vorbi din nou regele Ermo, arătând spre zburătorul care şedea în stânga sa, el este unul din cei şase zburători pe care i-am trimis să captureze predestinata. Dânsul afirmă că principesa luminii a reuşit să îmblânzească unicornul alb. Creatorul i-a dat predestinatei puteri nelimitate. A înzestrat-o cu puterea luminii, a întunericului, i-a dat piatra puterii şi spada divină. Lumea celor două tărâmuri nu a cunoscut vreodată o creatură cu puteri atât de mari.

- Cartea-oracol m-a informat că principesa luminii nu-şi va folosi puterile împotriva regilor și vietăţilor tărâmului întunericului fosforescent. Creatorul i-a încredinţat o grea misiune şi noi trebuie s-o ajutăm. Ca să-l biruim pe cel care doreşte să aducă obscuritatea moartă în lumea celor două tărâmuri, va trebui să ne unim puterile cu regii tărâmului luminii. O vom face discret. Zeul Chaos trebuie să creadă că noi dorim să nimicim tărâmul luminii, zise Ares.

- Zeul Chaos este divinitatea primordială. Arma lui principală este energia neagră. Magia noastră nu poate ține piept armei lui Chaos. Mai avându-i ca aliaţi pe regele Tărâmului subteran şi regele Oralon, zeul Chaos este de neînvins, vorbi zburătorul, privind cu ochi triști spre fereastra prin care se zărea turnul din granit.

- Înzestrând principesa cu puterea luminii și puterea întunericului, Creatorul ne-a dat de înţeles că doar uniţi vom reuşi, cu ajutorul iubirii divine, să-l alungăm pe zeul Chaos şi să salvăm lumea celor două tărâmuri, zise regele Ares şi un licăr de speranţă i se aprinse în ochi.

- Aş vrea să înţeleg de ce creatorul a ales o principesă a luminii, de ce a neglijat Tărâmul întunericului fosforescent? întrebă, cu obidă în voce, regele Ermo. Pericolul e foarte mare, putea să le ceară regilor ambelor Tărâmuri să lupte împreună împotriva beznei moarte.

Abia apucă regele Ermo să rostească aceste vorbe, că sala se umplu de o lumină rece, cu licăriri de întuneric şi chipul diafan al preotesei Doima apăru în faţa lor. Doima se uită la ei cu dojană câteva clipe, apoi zise:

- O profeţie mai veche decât cele două tărâmuri spune că zeul haosului şi al beznei moarte, sub masca magului Teomis, va încerca să refacă împărăţia dezordinii primordiale. Ca să-şi atingă scopul, Chaos va învenina cugetele regilor Tărâmului întunericului luminescent, sperând astfel să stingă iubirea divină din sufletele lor. Cu ajutorul regilor Tărâmului întunericului, zeul haosului primordial intenţionează să distrugă mai întâi regatele tărâmului luminii. Apoi să stingă viaţa în lumea celor două tărâmuri.

- Vrei să spui că regii Tărâmului întunericului fosforescent sunt mai vulnerabili în faţa magiei zeului Chaos decât regii luminii, că raţiunea lor, fiind intoxicată, poate să izgonească iubirea divină din suflete? întrebă, contrariat de cele auzite, regele Ermo.

- Chaos urăște lumina care destramă obscuritatea şi tolerează întunericul fosforescent, pe care crede că va reuşi să-l transforme fără mari eforturi în haos fără de viață. Cunoscând puterea şi planurile zeului Chaos, creatorul a înzestrat-o cu puteri magice nemaiîntâlnite pe principesa luminii, care a crescut şi a fost educată într-un univers paralel. Departe de intoleranţa și dușmănia care pe parcursul a 600 de ani a intoxicat raţiunea regilor celor două tărâmuri, transformându-i în inamici, principesa luminii poartă în suflet nealterată iubirea divină, iar în cugetul ei domneşte înţelepciunea. Ea nu urăşte întunericul şi nu detestă lumina. Principesa a susţinut examenul luminii şi cel al întunericului. În templul înţelepciunii a reuşit să deschidă uşile sălilor iubirii, frumuseţii şi înţelepciunii divine şi a pronunţat parola sacră. Cine din voi ar fi reuşit astfel de performanţe?

Preoteasa privi rând pe rând în ochii celor trei, dorind să le citească gândurile ascunse. Chipurile lor însă exprimau doar o mare încurcătură. Într-un final preoteasa zise:

- Ați luat cu toții apă în gură? Sau poate nu aveți ce spune?

- De ce Creatorul, care vede şi ştie totul, timp de 600 de ani l-a lăsat pe zeul Chaos să-şi ţese nestingherit mreaja din energie neagră şi să cultive ura în regatele Tărâmului întunericului fosforescent? întrebă amărât regele Ares. De ce ne-a lăsat pradă celui care stăpânește magia obscurității moarte, știind că magia noastră este neputincioasă în fața puterii energiei negre?

- Unicul viciu, pentru care Creatorul se poate dezice de capodopera sa - omul, este trufia fără de margini, rege Ares. Omul bolnav de trufie, fiind deşert pe dinăuntru, rămâne surd şi orb în faţa adevărului.

Creatorul le ştie pe toate, cunoaşte destinul fiecăruia, dar nu predetermină şi viaţa, adică lasă omului libertatea de a alege binele sau răul. Aţi căzut uşor pradă magiei lui Chaos, deoarece în cugetele voastre s-a cuibărit încet trufia. Destinul omului însă nu presupune o sentinţă divină definitivă. Fiecare din voi are puterea să intervină, solicitând protecţia Creatorului. Creatorul spațiului nemărginit a aşteptat 600 de ani să-i cereţi ajutorul.

În sala de consfătuiri se instală o atmosferă apăsătoare. Feţele celor doi monarhi exprimau jenă şi regrete, iar zburătorul, lăsând capul în jos, schiţă un zâmbet ce semăna mai curând cu o grimasă. Tăcând, preoteasa Doima cercetă rând pe rând chipurile celor prezenți în sala de consfătuiri. După câteva minute de tăcere apăsătoare, preoteasa vorbi din nou:

- Creatorul a rânduit ca puterea magică a întunericului să fie transmisă ereditar protectorilor tărâmului, făcându-i astfel mai rezistenţi în faţa magiei obscurității moarte. Suzeranii Tărâmului sunt protejați de întunericul luminescent încă din burtica mamei. Ei nu sunt expuşi primejdiilor și încercărilor la care sunt expuse predestinatele Tărâmului luminii, când vine timpul să preia puterea magică de la crinul fermecat.

- Creatorul nu are încredere în puterea de rezistenţă a regilor Tărâmului întunericului fosforescent în faţa magiei negre. Pentru el suntem veriga slabă în lumea celor două tărâmuri, nu-i așa? întrebă, decepţionat de cele auzite, regele Ares.

- Unul din regii Tărâmului şi-a pus deja puterile magice în serviciul zeului Chaos, zise cu dojană preoteasa Doima. Şi voi, ceilalţi, adesea v-aţi lăsat prinşi în mrejele magiei zeului dezordinii primordiale. De 600 de ani urâţi regatele Tărâmului luminii şi urziţi planuri să le cuceriţi. Aţi uitat că ura aduce moartea eternă din adâncurile spaţiului fără de viaţă.

Regii tărâmului luminii nu au dorit nicicând să cucerească regatele tărâmului întunericului fosforescent. Voi, căzând pradă trufiei, aţi nesocotit legea supremă a spaţiului nemărginit, determinându-l astfel pe unicornul negru să părăsească pădurea fermecată. Din vina voastră spada divină nu mai protejează cele patru regate. Din vina voastră unicornul a dispărut fără urmă din pădurea fermecată.

- Ce trebuie să facem ca să ne reabilităm în faţa Creatorului? întrebă regele Ares.

- Creatorul va avea din nou încredere în regii Tărâmului întunericului, dacă unicornul negru se va întoarce în poiana fermecată din pădurea cu arbori luminescenţi, care se întinde până la marea cu valuri de culoarea smaraldului, zise preoteasa Doima.

- Şi dacă unicornul negru nu se va întoarce? întrebă zburătorul. Nimeni nu l-a mai văzut de când Teomis a apărut la palatul suzeranului tărâmului, deși mulți sunt cei care de 600 de ani cutreieră în lung și în lat pădurea fermecată.

Preoteasa tăcu un timp, dusă pe gânduri. Pe chipul ei se așeza treptat tristețea și neliniștea.

- Unicornul negru se va întoarce doar dacă iubirea divină din sufletele voastre va reuşi să purifice cugetele locuitorilor regatelor, pe care voi i-aţi lăsat pradă magiei zeului Chaos. Dacă unicornul nu se va întoarce, Creatorul, pentru a salva spaţiul nemărginit de morbul obscurității moarte, va transforma Tărâmul întunericului fosforescent într-un pustiu fără de viaţă, răspunse într-un târziu preoteasa Doima, în timp ce amărăciunea se revărsa ca un puhoi de ape din ochii ei mai negri decât noaptea înnourată. Cine din voi îşi

mai aminteşte timpurile când cele două tărâmuri trăiau în pace? Aţi dat uitării o bună parte din propriul trecut, punându-vă astfel în pericol viitorul.

-În bibliotecile și arhivele tărâmului nu există cronici mai vechi de 600 de ani. În nici o cronică nu scrie că cele două tărâmuri ar fi trăit cândva în pace și armonie, replică regele Ares.

- Cele nouă regate ale celor două tărâmuri există de zeci de mii de ani. Nu v-aţi pus niciodată întrebarea: unde au dispărut cronicile scrise până la venirea zeului Chaos? vorbi preoteasa, privindu-i cu dojană. Sau poate ați crezut că Tărâmul întunericului fosforescent există doar de 600 de ani? Cine din voi s-a întrebat vreodată: ce ascunde magul Teomis în depozitul din stânca de la poalele munților?

Cei trei schimbau priviri iscoditoare, parcă încercând să găsească în ochi răspunsul la întrebarea preotesei. Urmă o lungă și chinuitoare pauză. Văzându-i pe cei trei descumăniţi, preoteasa vorbi din nou:

- În inima crestei de răsărit a munţilor, ce se înalţă în spatele palatului, se află grota timpului apus. În grotă locuieşte, de la începutul lumii, custodele fântânii fermecate. Dacă protectorul tărâmului întunericului fosforescent mai poate să vadă cele nevăzute ca văzute şi cele văzute ca nevăzute şi poartă în suflet iubirea divină, custodele îi va permite să intre în grotă şi să privească în apele fântânii. În oglinda apelor fântânii fermecate regele Ares va vedea istoria apusă a celor două tărâmuri.

- Chiar dacă custodele îmi va permite să intru în grotă, istoria apusă o voi vedea doar eu. Cum aş putea să-i conving pe locuitorii celor patru regate că Tărâmul întunericului fosforescent şi tărâmul luminii au trăit în pace, fără să am la îndemână dovezi? Toţi ştiu că principesa luminii a fost înzestrată de către creator cu puteri magice nelimitate. Zeul Chaos îi va convinge pe locuitorii celor patru regate că predestinata a reuşit să pună stăpânire pe inima mea, că eu am devenit o slugă a monarhilor luminii, care dosesc să stăpânească Tărâmul întunericului fosforescent, zise regele Ares.

- Cu patru ore înainte de sfârşitul ciclului temporal, locuitorii celor două tărâmuri vor vedea pe cer ceea ce tu vei vedea în apele fântânii fermecate, vorbi preoteasa.

- Ştiu că doar unind puterea magică a întunericului cu puterea magică a luminii putem să-l izgonim pe zeul haosului primordial, vorbi suzeranul Ares, fără să-şi ia privirea de la preoteasa Doima. Sute de ani ne-am duşmănit, în sufletele noastre s-a cuibărit ura și suspiciunea, nu va fi uşor să dăm uitării totul. Sfârşitul ciclului temporal este aproape. Nu avem timp pentru tratative. De ce nu aţi vorbi voi, preotesele din templul întunericului cu cele din templul luminii? Noi, cei trei monarhi fideli vieţii, suntem gata să luptăm alături de regii Tărâmului luminii contra zeului Chaos. Dorim să facem pace pentru eternitate. Nu ştim însă dacă şi regii Tărâmului luminii vor accepta să lupte alături de noi, zise regele Ares.

- Creatorul spațiului nemărginit a înzestrat fiinţele raţionale din lumea celor două tărâmuri cu spirit divin. V-a dat legea supremă şi libertatea să vă decideţi soarta. Privind cu ochii sufletului plin de iubire şi înţelepciune divină, veţi găsi soluţia fără intervenţia noastră. Ca să-l împiedicaţi pe zeul Chaos să vă controleze acţiunile şi să audă ceea ce discutaţi, vă dau aceste mici perle fermecate. Imediat ce veţi atinge perla cu degetul arătător al mâinii drepte, perla se va contopi cu palma. Cu ajutorul perlei voi, adică cei cu puteri magice, veţi putea comunica, fără să vă poată spiona cineva, zise preoteasa Doima, scoţând din punga pe care o avea prinsă de cingătoare un pumn de perle negre, ce răspândeau în jur o minunată lumină translucidă.

Preoteasa Doima desfăcu pumnul şi suflă peste perle. Perlele dispărură şi în câteva zecimi de secundă reapărură pe masa în jurul căreia şedeau cei doi monarhi şi zburătorul. O perlă mai mare se

rostogoli încet şi se opri în faţa suzeranului Ares. Două perle mai mici se opriră în faţa regelui Ermo şi a zburătorului.

- Atingeţi perlele cu degetul arătător, îi îndemnă preoteasa.

Cei trei au atins perlele cu degetul arătător al mâinii drepte. Perlele dispărură, de parcă nici nu ar fi fost.

- Rege Ares, perla pe care ai atins-o are puterea nu doar să-l împiedice pe zeul Chaos să te spioneze. Ea va înregistra tot ce vei vedea în apele fântânii fermecate şi va proiecta, cu patru ore înainte de sfârşitul ciclului temporal, istoria apusă pe bolta celestă. Dacă sufletul tău a rezistat magiei obscurității moarte, perla te va conduce spre principesa luminii. Dacă nu a rezistat, perla te va ucide în ultima noapte a lunii mai, zise, cu voce tristă, preoteasa Doima şi se făcu nevăzută.

Tulburaţi de apariţia şi spusele preotesei Doima, cei trei şedeau în jurul mesei tăcuţi ca noaptea liniștită de iarnă și triști ca pădurea devastată de vijelie. Raţiunea lor însă lucra frenetic. Se chinuiau să înţeleagă din ce motive 6 secole în şir regii Tărâmului întunericului fosforescent au urât lumina? Ce i-a determinat pe protectorii tărâmului să nesocotească legea suprema a spaţiului nemărginit, sfidându-l astfel pe creator? Cum de au căzut atât de uşor în mrejele zeului Chaos, ei, fiinţe pe care Creatorul le-a înzestrat cu puteri magice şi cărora le-a dat spirit divin? De ce cartea-oracol, care timp de 600 de ani nu a comunicat cu protectorii tărâmului, a decis brusc să vorbească? Deşi scotoceau în adâncurile conştiinţei, nu reuşeau să găsească răspuns la întrebările care roiau în mintea lor. O linişte mai rece decât gheaţa plutea, asemeni norilor care aduc furtună, prin sala de audienţe.

Între timp, zeul Chaos, fierbând de mânie că oglinda fermecată nu-i poate dezvălui gândurile ascunse ale celor doi regi, lansă din turnul de granit spre sala de audiențe o mică sferă neagră. Era ochiul lui de veghe. Câmpul de protecţie, generat de întunericul luminescent, însă îi bloca calea și sfera neagră, după mai multe încercări de a intra în sală, rămase suspendată în aer lângă fereastra întredeschisă.

- Preoteasa supremă a templului întunericului a coborât din adâncul universului să ne limpezească gândurile, sparse într-un târziu tăcerea regele Ares.

- Pentru prima dată de când există lumea celor două tărâmuri o preoteasă a întunericului coboară printre noi, vorbi regele Ermo.

- Priveşte, Maiestate, interveni agitat zburătorul, arătând cu mâna spre fereastră, o mică sferă neagră lângă geam.

- Sunt ochii şi urechile zeului Chaos, răspunse liniștit suzeranul Ares, aruncând o privire fugară spre turnul negru. Zadarnic ticălosul încearcă să ne spioneze. Nu va afla nimic. Puterea magică a întunericului viu și perlele preotesei Doima ne protejează.

Apoi continuă cu voce calmă:

- Îl vom face pe zeul Chaos să creadă că în ultima noapte a lunii mai vom ataca regatele tărâmului luminii. Regina Ariana îşi va concentra oștirile la hotarul dintre regatul zânelor luminii și cel al elfilor. Oștirile tale, rege Ermo, vor aştepta semnalul la hotarul regatului cavalerilor munţilor de smarald, în apropierea oștirilor reginei Ariana. Grosul armatei mele va forma un fel de tampon între armatele noastre şi cele ale regilor Tărâmului luminii. Oștirile regelui Oralon vor merge, fără îndoială, în urma oştilor regelui

Orcus. Detaşamentele noastre de elită vor patrula, fără să fie văzute de nimeni, împrejurimile, pentru a controla mişcările oștirilor inamice. La momentul potrivit vor ataca oştirile fidele zeului Chaos. Eu voi încerca să găsesc o posibilitate să discut cu regina elfilor. Rege Ermo, ia 15 perle pe care le vei da zburătorilor. Până când istoria apusă nu se va proiecta pe cer, ceilalţi locuitori ai regatului nu trebuie să cunoască planurile noastre.

Suzeranul Ares atinse fruntea regelui Ermo şi fruntea zburătorului cu degetul arătător şi zise:

- Puterea magică a întunericului fosforescent vă va proteja în drum spre regat.

- Maiestate, cine va duce perlele reginei Ariana? întrebă zburătorul.

- Voi avea grijă eu să ajungă cât mai repede la destinaţie, răspunse suzeranul Ares.

Protectorul Ares puse perlele în buzunarul tunicii, apoi făcu un semn cu mâna şi pronunţă în şoaptă două cuvinte magice: Adonnn notriss! Câmpul de protecţie dispăru. Imediat ce sclipirile uşoare şi intermitente se stinseră, sfera neagră pătrunse, cu iuțeala fulgerului, în sala de audienţe şi se tăinui lângă unul din candelabre. Regele Ares apăsă butonul de pe un mic dispozitiv care se afla pe masă. Uşa se deschise şi în sală îşi făcu apariţia un slujitor.

- Poruncește, Maiestate! zise slujitorul, făcând o plecăciune adâncă.

- Să se prezinte în fața noastră magul Teomis, porunci regele Ares.

Nu reuşi bine protectorul tărâmului să poruncească, că falsul mag se şi prezentă în faţa lor.

- M-ai chemat, Maiestate? întrebă cu voce mieroasă magul, apropiindu-se de masă.

- Da, magule, aşează-te. Noaptea triumfului Tărâmului întunericului luminescent asupra regatelor luminii se apropie. Armatele noastre sunt gata de atac. Ţi-am ordonat să supraveghezi cele cinci regate şi să n-o scapi din ochi pe principesa predestinată. Aştept raportul tău.

- Maiestate, vorbi, frecându-și nervos mâinile, zeul Chaos, principesa predestinată, precum te-am informat deja, deţine puteri atât de mari, încât magia mea adesea este neputincioasă. Regii Tărâmului luminii nu sunt adversari de temut pentru oștirile noastre. Predestinata este cea care ne poate zădărnici planurile.

- Vrei să spui că principesa luminii este mai puternică decât noi toţi? exclamă apăsat, mimând o mare indignare, regele Ermo. Ești sigur de ceea ce spui, magule?

- Mă tem ca da, Maiestate, răspunse falsul mag, aruncându-i o privire piezișă, răutăcioasă.

- Din vorbele tale, magule, reiese că nu putem împiedica principesa să preia sigilul de la crinul fermecat. Având puteri atât de mari şi preluând sigilul, noua protectoare a tărâmului va suprima orice încercare de a cuceri regatele luminii. Odată cu noul ciclu temporal şansele noastre de a deveni stăpânii celor două tărâmuri se vor reduce la zero. Doar peste 10 mii de ani, aşa cum stă scris în legea supremă a spaţiului nemărginit, regatele Tărâmului întunericului fosforescent vor putea încerca din nou să cucerească tărâmul luminii, vorbi regele Ares.

Vocea îi era tăioasă şi privirea dură.

- Eşti consilierul şi magul principal al Tărâmului întunericului luminescent, aştept să-mi dai un sfat. Ce trebuie să facem ca să împiedicăm principesa luminii să preia sigilul de la crinul fermecat? întrebă regele Ares, uitându-se intens în ochii zeului.

- Vrăjile mele cedează în faţa puterilor magice ale principesei. Avem o singură soluţie, Maiestate. Va trebui să cerem ajutorul împăratului Orcus, răspunse zeul Chao, lăsând privirea în jos.

- Să cerem ajutorul împăratului tărâmului ferecat de către Creator? Ar însemna să încălcăm legea supremă a spaţiului nemărginit. Nimeni nu a îndrăznit vreodată să nesocotească voinţa Creatorului! Cum îndrăznești să dai astfel de sfaturi? se răsti indignat regele Ermo.

- Maiestate, i se adresă suzeranului cu voce gravă zeul Chaos, prefăcându-se că nu a auzit vorbele regelui Ermo, eşti predestinat să ai un viitor măreţ. Destinul tău este să stăpâneşti lumea celor două tărâmuri şi să asiguri pentru vecie triumful întunericului luminescent asupra luminii. Dacă doreşti cu adevărat să devii stăpânul acestei lumi, va trebui să încalci legea supremă, care s-a dovedit a fi nedreaptă pentru Tărâmul întunericului.

Regele Ares îşi fixă din nou privirea tăioasă pe chipul fals al magului. În ochii lui adânci ca oceanul se aprinse dintr-o dată un licăr straniu. Treptat, licărul se transformă în vâlvătaie, în care zeul Chaos întrezări o poftă nestăvilită de mărire, care-l va transforma pe protectorul Tărâmului întunericului fosforescent în sclavul propriei vanităţi. Fiind sigur că spusele lui atinseră coardele trufiei suzeranului, stăpânul haosului primordial zâmbi satisfăcut.

- Trufia, rege Ares, te face sclavul meu, își zise în sine zeul, și vei rămâne sclav până când nu te voi transforma în pulbere fără de viață.

Regele Ermo şi zburătorul urmăreau în tăcere cum protectorul Ares se străduia din răsputeri să-şi stăpânească furia și dorinţa de a-l deconspira pe falsul mag, făcând-o pe suzeranul avid de putere.

- Să presupunem că Orcus îşi scoate, cu ajutorul tău, magule, monștrii din lumea subterană şi luptă, alături de oștirile noastre, împotriva oștirilor regilor tărâmului luminii. După victorie putem oare fi siguri că va accepta să se întoarcă, împreună cu monştrii săi, în lumea subterană a spiritelor malefice? întrebă regele Ares.

- Voi avea grijă eu să-i expediez pe toţi în lumea subterană, Maiestate, se grăbi să-i dea asigurări falsul mag.

- Până a accepta propunerea ta, magule, aş vrea să ştiu ce va cere de la noi în schimb împăratul Orcus. Nu pot să cred că riscă să atragă asupra sa pedeapsa Creatorului fără să urmărească vreun scop ascuns, zise regele Ares.

- Orcus urăşte la fel de mult regii luminii, precum îi urâm noi. Nu cere nimic în schimb. Vrea doar să-i vadă morţi, rosti cu gravitate zeul Chaos.

- Cum poţi să fii atât de sigur că Orcus, după victorie, va părăsi lumea celor două tărâmuri? se arătă mirat regele Ermo.

- Cu ajutorul magiei obscure am reuşit să discut cu regele Orcus, care m-a asigurat că nu intenţionează să rămână în lumea celor două tărâmuri. Mi-a zis că lumea noastră nu este potrivită pentru locuitorii împărăției subterane, răspunse zeul Chaos, în timp ce vocea-i trăda un ușor tremur.

- Ai îndrăznit să încalci porunca mea? Ți-am ordonat să nu deschizi tunelul negru, se răsti protectorul Ares, străfulgerându-l cu o privire furioasă.

- Cer scuze, Maiestate, dar am făcut-o spre binele tărâmului. Când mi-am dat seama că cel care a creat spațiul nemărginit intenţionează să sacrifice regatele noastre, am făcut tot ce îmi stătea în puteri ca să salvez Tărâmul întunericului, mormăi falsul mag, mimând obida.

Regele Ares se ridică în picioare şi porni spre geam. Preț de câteva minute rămase tăcut în faţa geamului, apoi, răsucindu-se brusc spre cei prezenți în sală, zise:

- Bine, vom face cum spui tu. Vom cere ajutorul împăratului Orcus. Ţie, magule, îţi poruncesc să supraveghezi neîncetat oştirile de monștri. Dacă vei observa ceva suspect, sau dacă bestiile lui Orcus vor încerca să atace vietățile regatelor noastre, expediază-i imediat în lumea subterană şi sigilează pentru totdeauna tunelul negru.

- Aşa voi face, Maiestate, vorbi, străduindu-se să-şi ascundă bucuria, zeul haosului primordial.

- Întoarce-te în turnul de granit şi, din numele meu, roagă-l pe împăratul Orcus să-şi pregătească oştirile pentru ultima noapte a lunii mai. Vei deschide tunelul de legătură cu Tărâmul subteran cu 4 ore înainte de sfârşitul ciclului temporal. Am poruncit reginei Ariana să-şi ducă armatele la hotarul dintre cele două tărâmuri, străbătând regatul zânelor luminii. Regele Ermo va traversa regatul cavalerilor munţilor de smarald. Oștenii mei vor înfrunta oștirea reginei protectoare.

Apoi, după o scurtă pauză, zise:

- L-am invitat şi pe regele Oralon la consfătuire, dar nu s-a prezentat.

- Regele Oralon, se grăbi zeul Chaos să intervină, în fruntea oștirilor sale se deplasează spre împărăţia apelor. Probabil crainicii regali nu au reuşit să-l informeze despre consfătuirea de astăzi.

Ochii regelui Ares scăpărară de mânie.

- Cine i-a ordonat să se deplaseze spre împărăția apelor? De ce nu m-a informat despre intențiile sale?

- Maiestate, vorbi tulburat zeul Chaos, regele Oralon a încercat să te informeze, dar nu a reuşit. Mesajele lui erau blocate de o putere nevăzută. M-a contactat pe mine şi mi-a cerut să te informez. Am încercat şi eu să-ţi transmit mesajul, dar fără rezultat. Puterea nevăzută m-a împiedicat ore în şir să intru în palat.

- O putere nevăzută, zici? Te-a împiedicat să intri în palat? Şi tu, care te crezi cel mai puternic mag în lumea celor două tărâmuri, nu ai fost în stare să destrami vraja? se răsti regele Ares, aruncându-i priviri tăioase.

Zeul Chaos ridică din umeri a neputință şi zise, desfăcând larg mâinile:

- Puterea nevăzută s-a dovedit a fi rezistentă la vrăjile mele. Am spus doar că predestinata deţine puteri magice nelimitate. Ce puteam face? Am încercat să destram vraja, dar nu am reuşit. A fost peste puterile mele să-i țin piept.

- Piei din ochii mei! strigă indignat regele Ares. Sper să reuşeşti să controlezi măcar oştirile lui Orcus. Vei deschide tunelul negru în apropiere de hotarele regatului zânelor întunericului fosforescent. Voi avea grijă eu să-l contactez pe regele Oralon.

Fără să mai spună ceva, zeul haosului primordial părăsi sala de audienţe, ieşi în curtea palatului şi, înălţându-se în aer, se îndreptă spre turnul de granit. În timp ce zbura, din gura lui curgeau blesteme, iar din ochi i se revărsa un torent negru de ură.

- Aveţi ore numărate, păpuşi însufleţite. Vă imaginaţi că sunteţi capodopera Creatorului? În curând obscuritatea moartă va domina regatele celor două tărâmuri, iar zeul Chaos va deveni din nou stăpânul Universului. Veți pieri cu toții, iar eu, eu voi domina pentru vecie spațiul fără de margini! Eu sunt adevăratul stăpân al acestei lumi!

Imediat ce falsul mag părăsi palatul, regele Ares zise:

- Plecaţi şi voi. Aveţi grijă să nu afle nimeni planurile noastre până în ultima noapte a ciclului temporal.

Regele Ermo şi zburătorul au părăsit sala şi s-au îndreptat spre platforma de la etajul doi, unde îi aşteptau cele două bufniţe cu ciufuri negre de urechi. Au încălecat bufniţele care s-au înălţat spre cer fără să facă nici cel mai mic zgomot, pierzându-se în întunericul albastru al nopţii.

Rămas singur, regele Ares, însoțit de câinele Iticus, porni spre camera secretă. Mergea încet, strivit de frământări şi chinuit de gânduri. În sufletul lui se cuibărise o neliniște adâncă. Regele intră în camera secretă şi se opri în faţa cărţii-oracol. Privi îndelung coperta ferecată în platină. Deodată cartea se deschise, fără ca regele să-i fi adresat vreo întrebare şi pe pagina imaculată apăru imaginea principesei Selia. Apoi imaginea dispăru şi o mână nevăzută scrise: iubirea divină s-a reaprins în sufletul tău, rege Ares. Deși nu ai vorbit, Creatorul ţi-a auzit rugămintea. Vorbește!

Suzeranul Ares scutură ușor capul, încercând să alunge neliniștea care-i strângea ca în menghină tâmplele şi zise:

- Şi eu, şi protectoarea Tărâmului luminii dorim să protejăm viaţa în Universul nostru. Zeul Chaos însă, semănând ura în sufletele locuitorilor regatelor Tărâmului întunericului fosforescent, a reuşit să ne învrăjbească. Acum, când haosul primordial planează ca o umbră a morții deasupra celor două tărâmuri, e timpul să ne unim forţele şi să salvăm viaţa. Aş vrea să stau de vorbă cu protectoarea Hestia. Cine ar putea să mă ajute?

Cartea-oracol tăcea. Când regele Ares îşi pierduse orice speranţă şi era gata să părăsească camera secretă, pe pagina curată a cărţii mâna nevăzută scrise cuvântul eu.

- Tu ai putea să mă ajuți? În ce mod? întrebă mirat regele Ares.

- În clipa aceasta şi regina Hestia se află în faţa cărţii-oracol. Am întrebat-o dacă este gata să comunice cu tine. Răspunsul ei a fost afirmativ.

- Cum ai reuşit să comunici cu regina? întrebă și mai mirat suzeranul.

- Ai uitat, rege Ares, că eu sunt cartea-oracol a Creatorului. Cu ajutorul cărții-oracol din camera secretă a reginei Hestia am comunicat cu regina.

- Spune-i reginei Hestia că cel pe care protectorii Tărâmului întunericului fosforescent îl credeau mag este, de fapt, zeul haosului primordial, care doreşte să stingă viaţa în lumea celor două tărâmuri, vorbi suzeranul Ares.

- Protectoarea Hestia a fost informată de către Creator că zeul Chaos se ascunde în turnul din granit negru, scrise mâna nevăzută pe pagina imaculată a cărţii.

- Creatorul a informat-o pe protectoarea Tărâmului luminii? Pe noi de ce ne-a lăsat pradă vrăjilor lui Chaos? întrebă, cu obidă în voce, regele.

- Nu Creatorul, ci trufia voastră v-a transformat în unelte în mâinile zeului dezordinii primordiale, scrise cartea-oracol.

Regele Ares oftă necăjit şi zise:

- Comunică-i reginei protectoare că regatele Tărâmului întunericului luminescent doresc să facă pace pentru eternitate cu regatele Tărâmului luminii şi că noi suntem gata să luptăm, alături de regii și oștenii celor cinci regate ale luminii, împotriva zeului dezordinii primordiale. Mai spune-i că regele Oralon a trecut de partea zeului Chaos. Cu patru ore înainte de sfârşitul ciclului temporal, Chaos va deschide tunelul negru, prin care vor ieşi din împărăţia subterană oștirile împăratului Orcus. Monştrii lui Orcus vor ataca regatele luminii.

Pe pagina curată a cărţii mâna nevăzută a caligrafiat: regina a luat act de informația pe care i-ai transmis-o. Găseşte înţeleaptă propunerea ta. Regii Tărâmului luminii acceptă să lupte alături de voi împotriva zeului Chaos.

- Mai spune-i reginei Hestia că nu vom împiedica-o pe predestinată să ajungă la palatul elfilor. În măsura posibilităţilor, vom încerca s-o ajutăm. Viața ei însă continuă să fie în mare pericol, adăugă regele Ares.

- Regina, scrise măna nevăzută, îţi mulţumeşte pentru generozitate.

- Zeul Chaos nu cunoaște planurile noastre. Lui i s-a spus că în ultima noapte a lunii mai vom ataca regatele tărâmului luminii. Nici locuitorii regatelor noastre nu cunosc adevărul. Cu patru ore înainte de sfârşitul ciclului temporal locuitorii celor două tărâmuri vor vedea pe bolta celestă istoria apusă a lumii noastre. Vor afla şi cine este în realitate cel care-şi zice Teomis şi ce planuri urzeşte. Apoi vom ataca cu toţii armatele inamice, zise regele Ares.

Pe pagina cărţii se imprimară următoarele cuvinte: regina protectoare îl informează pe suzeranul Ares că toată suflarea Tărâmului luminii va lupta pe viaţă şi pe moarte împotriva zeului Chaos şi a aliaţilor lui.

- Preoteasa supremă a templului întunericului mi-a vorbit despre grota timpului apus, care se află în vârful muntelui, zicându-mi că trebuie neapărat să privesc în apele fântânii fermecate. Fântâna îmi va arăta istoria de mult apusă a celor două tărâmuri. Te rog să mă ajuţi să găsesc grota, i se adresă din nou regele Ares cărţii-oracol.

- Grota timpului apus o pot găsi doar cei care privesc tot ce-i înconjoară cu ochii sufletului. Tu, rege Ares, dacă păstrezi în suflet iubirea divină, vei vedea săgeata spirituală a luminii unindu-şi puterile cu săgeata spirituală a întunericului. Vei vedea sfera focului sacru din imensitatea spațiului nemărginit, care va

modela cheia vieții, scrise mâna nevăzută şi cartea se închise. Regele rămase tăcut în fața cărții, chinuindu-se să găsească, de unul singur, răspuns la avalanșa de întrebări care-i veneau în minte.

xxx

Cronicile străvechi, date uitării de către locuitorii Tărâmului întunericului fosforescent, povesteau despre timpuri demult apuse, când monarhii celor două tărâmuri îşi uneau destinele, iar vieţuitoarele trăiau în pace şi armonie. Apoi apăru de nicăieri nemuritorul mag Teomis şi ura deveni virtute la curţile celor patru monarhi.

Cu 500 de ani în urmă, un mag înțelept și bun pe nume Decis îl sfătui pe suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent să şteargă praful de pe filele îngălbenite ale analelor şi să citească ce au scris strămoşii.

-Priveşte cu ochii sufletului, Maiestate, şi vei vedea cele văzute ca nevăzute. Cu ochii sufletului vei vedea faţa adevărată a magului Teomis şi vei înţelege intenţiile lui ascunse, încerca Decis să aprindă din nou flacăra înţelepciunii divine în cugetul amorțit al suzeranului.

Magul Teomis, care îi înveninase pe regii tărâmului cu farmecele sale, îl îndemnă pe suzeran să-l arunce pe Decis într-o prăpastie adâncă, spunându-i că este periculos pentru viitorul glorios al tărâmului întunericului fosforescent. Trei luni de zile a luptat suzeranul cu propria trufie. Magul Decis era dascălul lui. De mic l-a iniţiat în tainele magiei, pregătindu-l pentru misiunea de protector al tărâmului. I-a răsădit în suflet iubirea pentru viaţă şi i-a cultivat înţelepciunea. Până la urmă însă trufia s-a dovedit a fi mai puternică decât înţelepciunea. Într-o noapte ploioasă cu tunete și trăsnete care făceau regatul să se cutremure de spaimă, regele îl aruncă pe Decis într-o prăpastie fără de fund. În noaptea ceea, fatală pentru tărâmul întunericului fosforescent, Teomis fu declarat magul suprem al tărâmului. Falsul mag ceru să fie înălţat turnul sinistru în vârful muntelui. Din turnul negru de granit controla, cu ajutorul oglinzii fermecate a gândurilor şi faptelor secrete, acţiunile şi gândurile locuitorilor celor patru regate. Din momentul în care Teomis se instală în turnul negru, ura, suspiciunea, cruzimea şi teroarea deveniră virtuți în cele patru regate ale Tărâmului întunericului fosforescent.

Uzând magia obscurității moarte, Teomis făcu să înflorească trufia în cugetele monarhilor. Convingându-i că doar uitând trecutul paşnic poţi să devii stăpânul lumii, ceru să fie scoase din biblioteci şi arhive cronicile și cărțile vechi, pe care le încuie apoi într-un depozit, săpat la poalele muntelui, pe vârful căruia se înălța turnul din granit. Amenințând cu moartea, monarhii au interzis locuitorilor regatelor să le citească şi să vorbească despre vremi apuse. Treptat trecutul se şterse din memoria locuitorilor tărâmului, ei dând uitării timpurile când trăiau în pace şi bună înţelegere cu vieţuitoarele de pe Tărâmul luminii. În cugetele lor amorţite de vrăjile lui Chaos încolţi ura pentru lumină şi dispreţul pentru legea supremă a spaţiului nemărginit. Şi doar fântâna fermecată din grota timpului apus, în care nu călcase nicicând picior de fiinţă muritoare, continua să depoziteze trecutul.

O veche legendă povestea despre o peşteră în care Creatorul ar fi depozitat istoria apusă a celor două tărâmuri. Mii de ani legenda a aţâţat curiozitatea locuitorilor Tărâmului întunericului fosforescent. Mulţi au fost cei care, colindând munţii în lung şi în lat, au încercat să găsească peştera. Nimeni însă nu a reuşit să descopere locul unde era depozitată istoria apusă. Din momentul apariţiei lui Teomis, cei care cunoşteau legenda, de teamă să nu fie ucişi, nu au mai povestit-o generaţiilor în creştere. Odată cu trecerea lor în eternitate, legenda s-a pierdut în negura uitării.

xxx

Părăsind camera secretă, regele Ares anunţă slujitorii că nu va lua cina, motivând că este foarte obosit şi vrea să doarmă. Porunci să nu fie deranjat de nimeni şi intră în dormitor. Cânelui său îi porunci să stea de pază în faţa uşii şi să nu permită nimănui să intre.

Dormitorul regelui Ares se afla la etajul doi, în aripa stângă a palatului și era spațiul unde avea voie să intre doar câinele său devotat, valetul și cameriera. Un pat de dimensiuni mari, cu baldachin din mătase fină de culoare scânteietor de azurie, câteva șifoniere cu dantelărie din lemn, o noptieră, un secretar împodobit cu ornamente, care-l făceau o adevărată capodoperă, un scaun cu spetează înaltă și un jilț moale lângă una din cele patru ferestre, toate acestea imprimau dormitorului un aer de sobrietate și liniște. De o parte și de cealaltă a patului erau așternute covoare moi, țesute din lână albă ca neaua. Dormitorul era luminat discret de vreascurile care ardeau mocnit într-un șemineu din marmură albastră. Pentru regele Ares dormitorul avea o semnificație aparte. Aici el se izola de zbuciumul vieții cotidiene, aici rămânea singur cu sine, cu gândurile, grijile și visele sale. Aici temerarul rege Ares își lăsa masca de suzeran puternic și sever, redevenind acel tânăr visător și tandru care admira pe furiș florile luminescente, care tresărea la auzul trilurilor fermecătoare ale păsărilor, care visa să întâlnească într-o fericită zi de primăvară o frumoasă copilă, cu care să colinde munții și pădurile în cătarea perfecțiunii și fericirii.

În fiecare noapte regele se așeza în jilțul de lângă fereastră și rămânea tăcut ore în șir, ascultând divina muzică celestă care venea din adâncurile spațiului nemărginit și construind, cu ajutorul fanteziei, o lume unde doar iubirea, frumusețea și înțelepciunea ar avea dreptul să dăinuiască. În acele clipe binecuvântate se simțea cu adevărat liber și fericit.

Dormitorul avea o ușă secretă, despre care știa doar protectorul Ares. Pe peretele din dreapta patului era atârnată o oglindă mare în ramă argintie. Sus rama avea un crin, sculptat în cristal negru, care licărea în scântei albastre. Oglinda și era ușa secretă prin care regele putea să părăsească palatul, fără să fie observat de cineva. Privită din faţă, arăta ca o oglindă obişnuită. Cel care se afla în spatele oglinzii însă auzea și vedea tot ce se petrecea în dormitor.

Regele Ares s-a apropiat de oglindă. Înălţând mâna stângă spre crinul negru, şopti: deschide-te! O undă de întuneric cu scântei luminescente se îndreptă spre floare. Faţa netedă a oglinzii începu a tremura în mii de unde strălucitoare. Apoi undele se liniștiră și oglinda redeveni netedă și lucioasă. Regele străbătu argintul cristalin al oglinzii, de parcă ar fi trecut printr-o perdea de ceață și intră într-o încăpere mică fără ferestre. În încăpere nu era mobilier. Doar un mic oblon acoperea o deschizătură făcută în podea. Era intrarea în fântâna prin care se putea coborî în subteranele palatului. Regele Ares coborî scara, parcurse în grabă mai multe încăperi şi ieşi, în cele din urmă, prin tunelul secret în pădurea ce se întindea de lângă gardul care încercuia grădina, până aproape de crestele munţilor. La poalele munților se opri pentru câteva clipe. Cercetă atent cu privirea de jos în sus versantul împădurit, încercând să deslușească în întunericul fosforescent al nopții vreo cale de acces spre vârful muntelui, unde, precum îi spusese preoteasa Doima, se afla grota timpului apus. Observă 3 poteci. Una urca în pantă abruptă spre vârful muntelui. Alta şerpuia printre copaci şi se pierdea în noapte. Cea de-a treia, mult mai lată decât celelalte două, ocolea stâncile, urcând în pantă lină. Călăuzit de o forţă miraculoasă, regele Ares alese cea de-a doua potecă.

Deşi era o noapte liniștită şi cerul era presărat cu stele, pădurea fremătă, cuprinsă de fiori de groază. Creaturi monstruoase, semiopace se furişau ca niște umbre printre copaci. Erau venite din împărăția subterană a spiritelor malefice, cărora zeul Chaos, nesocotind porunca regelui Ares, le deschisese

calea spre lumea celor două tărâmuri. Din când în când creaturile scoteau urlete înfiorătoare şi scormoneau furioase cu ghearele pământul. Protejat de vălul magic al întunericului fosforescent, care-i împiedica pe monştrii veniţi din lumea subterană să-l vadă, regele Ares urca tot mai sus şi mai sus, spre creasta muntelui, pe poteca ce şerpuia asemeni unui fir subţire de apă care se prelinge printre copaci când încep a se topi zăpezile, ocolind prăpastii adânci şi stânci uriașe. După trei ore de mers în întuneric, regele ajunse în faţa unei enorme stânci golaşe cu două creste. Stânca, din bazalt negru-albăstrui, licărea când albastru, când argintiu. Scufundată în întunericul misterios al nopții, părea un uriaş pom de Crăciun cu două vârfuri, împodobit cu nestemate. Stânca era atât de înaltă, încât una din creste se pierdea printre stele. Cealaltă creastă însă era mai joasă, fiind dominată de piscurile puternic împădurite ale munţilor. De undeva, din depărtare, se auzea căzând în gol o apă.

Vocea interioară îi şopti regelui Ares că grota timpului apus se află în inima stâncii. Cercetă cu atenţie peretele zgrunțuros, sperând să descopere vreo gură de peşteră, dar străduinţele lui păreau zadarnice. Stânca era un monolit fără nici cea mai mică deschizătură. Regele ridică de jos o piatră și începu a bate în peretele de bazalt. Sunetul părea peste tot înfundat și Ares aruncă dezamăgit piatra. Într-un final, se opri în fața stâncii și își fixă privirea pe peretele care sclipea luminat de razele palide ale miilor de stele. Rămase câteva minute nemișcat, privind țintă bazaltul, de parca ar fi dorit să sfredelească cu privirea stânca. Totul însă părea zadarnic. După vreo oră de căutări, dezamăgit se aşeză pe o piatră şi închise ochii. Gânduri triste roiau în mintea obosită a regelui şi o nelinişte amară punea tot mai insistent stăpânire pe sufletul lui.

- Preoteasa Doima m-a avertizat că voi găsi grota doar dacă mai pot vedea cele nevăzute ca văzute şi cele văzute ca nevăzute, îşi zicea în gând regele Ares. Intuiția îmi spune că grota se află în inima stâncii. De ce nu mi se arată intrarea? Să fi pierdut capacitatea de a vedea cu ochii sufletului? Dacă zeul Chaos a reuşit să smulgă din sufletul meu iubirea divină, custodele nu-mi va permite să intru în grotă şi să privesc în apele fântânii fermecate. Și adevărul despre timpul demult apus va rămâne în continuare necunoscut de către locuitorii celor două tărâmuri.

Mai necăjit decât pădurea devastată de o furtună năprasnică, regele deschise ochii şi privi din nou spre stâncă. Peretele din bazalt negru-albăstrui continua să licărească, fără nici o schimbare. Regele oftă şi se ridică în picioare, vrând să se îndrepte spre poalele munţilor. Dintr-o dată, auzi un sunet ce amintea de susurul dulce al apei în cădere. Privi din nou spre stâncă şi, spre marea lui uimire, văzu că cele două creste începură a se îndepărta una de cealaltă, lăsând să se întrevadă intrarea în grotă. Regele se apropie în grabă de intrare. Când tocmai se pregătea să intre, auzi o voce severă și răspicată, care venea din adâncurile munţilor:

- Cine eşti și de ce rătăcești în toiul nopții prin munți?

- Sunt suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent, regele Ares.

- Cum de îndrăznești să-mi tulburi liniștea, rege Ares?

- Vrăjiţi de zeul Chaos, locuitorii celor patru regate, dând uitării trecutul, sunt pe cale să-și piardă viitorul. Urând lumina, vom cădea pradă haosului primordial şi Creatorul, ca să-l împiedice pe Chaos să-şi realizeze planurile, va transforma tărâmul într-un pustiu fără de viaţă. Te rog să-mi îngădui să privesc în apele fântânii fermecate. Trebuie să văd neapărat istoria timpului apus. Ceea ce voi vedea eu, va fi proiectat pe cer cu patru ore înainte de sfârşitul ciclului temporal. Astfel, toţi vor afla adevărul despre

trecutul nostru pașnic, rosti dintr-o răsuflare Ares, încercând să pătrundă cu privirea în adâncul peșterii în speranță să deslușească în întuneric silueta custodelui.

Întunericul însă era atât de dens, încât Ares nu reușea să-l vadă pe cel care-i vorbise. Deși intrarea în peșteră rămânea deschisă, regele nu cuteza să intre. Tăcerea custodelui îl făcea să creadă că nu este un oaspete binevenit. În peșteră domnea o liniște apăsătoare, care părea că nu se mai sfârșește. Regele stătea pierdut în fața gurii deschise a grotei, în așteptarea deciziei bătrânului custode. Dintr-o dată, simţi cum sufletu-i tresare, de parcă un intrus ar fi scotocit în cele mai ascunse colţişoare, căutând cu insistență ceva de preţ. Apoi avu senzația că cineva îi cercetează gândurile. Într-un sfârșit, în liniștea tăcută a nopții se auzi din nou vocea severă a custodelui fântânii fermecate:

- Intră, rege Ares! Preoteasa Doima mi-a spus că vei veni.

Regele făcu câțiva pași în interiorul grotei și, ciulind urechile, se opri locului. Auzea cum în spatele lui o putere nevăzută mișcă blocurile de piatră, închizând intrarea în grota timpului apus. După câteva clipe de așteptare încordată, întunericul începu încet-încet să cedeze locul unei lumini timide, care se revărsa de nicăieri ușor, asemeni zorilor de zi. Regele Ares își încordă privirea. Observă în adâncul peșterii un bătrân mai antic decât timpul. Avea plete lungi argintii, iar pe creștet un inel ce radia lumină albastră. Purta o mantie lungă, de culoare neagră şi ţinea în mână un toiag împodobit cu pietre prețioase. Bătrânul îl privi atent, apoi zâmbi binevoitor şi zise:

- Te-am cunoscut, rege Ares, pe când erai un prunc neajutorat.

- Cum e posibil? făcu regele Ares cu o mină plină de uimire. Zeul Chaos nu m-a slăbit din ochi nici pentru o clipă. Ar fi ştiut de existenţa grotei timpului apus, dacă custodele fântânii fermecate ar fi vizitat palatul pe când eram copil.

- Nu am mai ieşit din inima munților de când unul din strămoșii tăi a cutezat să nesocotească legea supremă a spaţiului nemărginit şi l-a aruncat pe dascălul său, înțeleptul și bunul mag Decis, în prăpastie. Pe tine, rege Ares, te-am văzut crescând în oglinda fântânii fermecate. Știam că ție îţi revine misiunea grea să repari ceea ce înaintaşii tăi au ruinat. Te așteptam de mult să vii. Urmează-mă!

Bătrânul custode porni spre fundul peșterii, unde se întrezărea intrarea într-o galerie luminată slab de cristale fosforescente. Regele îl urmă. Cei doi intrară în galeria care se pierdea în profunzimea munților. Au tot mers în pantă accentuată până la adâncimea de vreo sută de metri. Apoi au intrat într-o sală enormă, cu pereți ce scânteiau când verde, când albastru. Jocul slab al luminilor crea o atmosferă care hipnotiza. În latura stângă a sălii se vedea o ușă dintr-un material de culoarea rubinului. În partea de sus a ușii era încrustată o frază scrisă într-o limbă necunoscută regelui. Sala avea podeaua din granit negru, iar în mijloc se afla o fântână de dimensiuni nu prea mari, din care se revărsa în peșteră o ploaie de scântei ireal de argintii. În grotă domnea o linişte atât de adâncă, atât de rece, încât Ares simți cum un fior de gheață îi trecu prin tot corpul. Avu impresia că timpul s-a oprit şi existența îşi pierduse sensul.

Înțelese într-un final că se afla într-un spațiu misterios, unde frământările prezentului nu-și aflau rostul, iar viitorul era inexistent. Sfidând zădărnicia orgoliilor deșarte, trecutul era rege în grota timpului apus. Țipenie de ființă vie nu se vedea în jur. Custodele se opri la vreo 10 metri de fântână și, făcându-i regelui semn cu mâna în care ținea toiagul, zise:

- Apropie-te, rege Ares! În oglinda apelor fermecate vei vedea timpuri apuse, când liniștea și buna înțelegere domneau în lumea celor două tărâmuri, când unicornul luminii și unicornul întunericului își

uneau puterile pentru a proteja ambele tărâmuri, iar monarhii luminii și cei ai întunericului își uneau destinele.

Păşind încet, Ares porni spre centrul sălii. Se opri lângă fântâna fermecată şi, răsucindu-se către bătrânul custode, zise:

- Ochii tăi au văzut timpuri pe care puțini au avut șansa să le cunoască. Te rog să-mi răspunzi la o întrebare.

Privindu-l cu blândețe, custodele se apropie de fântână.

- Știu ce te frământă, rege Ares. Îți voi răspunde la toate întrebările, dar mai întâi privește în oglinda fântânii fermecate. Vei găsi acolo răspuns la multe întrebări, vorbi, cu un zâmbet binevoitor pe buze, custodele fântânii timpului apus.

Regele Ares își îndreptă privirea spre oglinda apei și o fixă îndelung. Fântâna însă tăcea, continuând să împrăștie scântei de lumină argintie. Nedumerit, regele ridică privirea de pe oglinda neclintită a apei, apoi se răsuci spre custodele fântânii fermecate și zise cu îngrijorare în voce:

- Nu vad nimic în apele fântânii. Fântâna refuză să-mi vorbească.

- Fântâna fermecată arată doar ceea ce dorești să vezi, rege Ares, zise custodele. Tu nu i-ai cerut nimic. Cere-i să-ți demonstreze istoria celor două tărâmuri până la nașterea ta.

Ares privi din nou oglinda apei și zise amărât:

- Intoxicați de trufie, regii Tărâmului întunericului fosforescent au dat uitării trecutul, punând astfel în mare pericol viitorul. A venit timpul să ne amintim cine am fost cândva, dacă dorim să dăinuim peste milenii. Apele tale conservează memoria timpurilor apuse. Te rog să-mi demonstrezi ce-a fost în vremi de noi uitate.

Brusc fântâna fermecată încetă să mai pulverizeze scântei argintii. Apele prinseră a se zbuciuma, aruncând în sus o ploaie de stropi care, în lumina radiată de pereții sălii, păreau mici nestemate aruncate de o mână nevăzută. Scena era fascinantă și regele Ares privea vrăjit dansul feeric al stropilor de apă. Apoi apa se liniști și din adâncuri se auzi o voce cristalină care zise:

- Privește, rege Ares, istoria pe care voi ați dat-o uitării. Ține minte, viitor fără trecut nu poate exista. Uitând trecutul, rătăcești în prezent, fără să găsești calea cea bună spre viitor.

Regele Ares privi din nou oglinda apei care se lumină. Văzu, perindându-se, istoria apusă a celor două tărâmuri. Zile de pace și bucurie, ani de înțelegere și armonie, secole și milenii de bună vecinătate și colaborare. Văzu cum stră-stră-străbunul său, încălecând unicornul negru, o aduse în regat pe una din fiicele reginei zânelor luminii, după ce jucară nunta la palatul regal al zânelor luminii. Văzu bunica de pe mamă a stră-strpămoșului regelui Ermo, care era fiica uneia din principesele văzduhului. Îl văzu pe străbunul reginei Ariana, care era unul din cavalerii regatului munților de smarald. Fântâna fermecată îi arătă minunatele festivități organizate la curtea reginelor elfilor cu ocazia preluării puterilor magice ale luminii de către predestinate, la care participau și regii, și reginele din cele patru regate ale tărâmului întunericului fosforescent.

Apoi fântâna fermecată se întunecă, împroșcând în jur o ploaie de stropi grei, care loviră cu putere fața regelui Ares. Regele își feri iute capul, însă rămase nemișcat lângă fântână. După câteva clipe de zbucium, apele fântânii redeveniră calme și luminoase. Ares se aplecă din nou asupra apei. Îl văzu în oglinda liniștită și străvezie a fântânii pe zeul Chaos care, părăsind împărăția haosului primordial, se stabili în regatul protectorului tărâmului întunericului fosforescent. Oglinda apei arăta cum zeul haosului, uzând magia obscurității moarte și energia neagră, puse stăpânire pe cugetele regilor tărâmului, încercând să smulgă din sufletele lor iubirea și frumusețea divină. Brusc apele fântânii fermecate se întunecară din nou și regele simți ura pentru lumină, care domina cele patru regate ale tărâmului întunericului luminescent. Oglinda neagră a apei arăta execuții în masă a celor ce se opuneau nerespectării legii supreme a spațiului nemărginit, biblioteci și arhive arzând și groaza, și teroarea dansând pe cadavrele victimelor monarhilor din cele patru regate ale întunericului fosforescent.

Regele Ares privea înmărmurit imaginile pe care i le demonstra fântâna fermecată. Semețul suzeran al celor patru regate părea strivit de greutatea fărădelegilor comise timp de 600 de ani de către monarhii tărâmului. Într-un sfârșit, imaginile începură a se retrage și din adâncuri se revărsă din nou o ploaie de lumină argintie. Apa redeveni iarăși cristalină și liniștită. Deși fântâna fermecată încetă să mai depene istoria timpului de mult apus, regele Ares stătea înțepenit lângă fântână, cu privirea pironită pe oglinda apei. Vedea cu ochii sufletului cele văzute ca nevăzute și cele nevăzute ca văzute și o tristețe adâncă se lăsa, ca un văl fumuriu, pe chipul lui.

- E timpul să părăsești grota istoriei apuse, rege Ares, îl trezi din amorțire vocea răspicată a bătrânului custode. Destinul tău este să repui în drepturi legea supremă a spațiului nemărginit în regatele întunericului fosforescent și s-o ajuți pe principesa Selia să-l trimită departe de spațiul nemărginit pe zeul care dorește să instaleze haosul primordial în lumea celor două tărâmuri. Sper că fântâna fermecată ți-a răspuns la toate întrebările.

- Aș mai avea o întrebare, custode al timpului apus, zise regele Ares, ridicând privirea spre bătrân.

- Custodele istoriei apuse îți va răspunde la întrebare, dacă ceea ce dorești să afli se referă la zilele demult depozitate în memoria fântânii fermecate, zise bătrânul, privindu-l cu înțelegere.

- Bătrâne, vorbi cu voce stinsă regele Ares, știu că trecutul determină prezentul și că viitorul depinde în egală măsură de trecut și prezent. Pe noi, cei care am nesocotit trecutul și masacrat prezentul, ce viitor ne așteaptă? Sau... poate viitorul nostru este inexistent?

Custodele făcu o scurtă pauză, fixându-l cu o privire curioasă pe suzeranul Ares, apoi vorbi:

- Mii de ani cele patru regate de pe Tărâmul întunericului fosforescent au trăit o viață demnă, clădind piatră cu piatră un viitor pentru urmași. Ultimii 600 de ani însă au demonstrat că trufia poate încolți în sufletele celor chemați să vegheze asupra destinului Tărâmului întunericului fosforescent. Orgoliile deșarte au prevalat asupra înțelepciunii și ura v-a determinat să înăbușiți iubirea și înțelepciunea divină din sufletele voastre. Nesocotind legea supremă a spațiului nemărginit, ați urât lumina și i-ați dorit moartea, uitând că moartea luminii înseamnă și moartea întunericului fosforescent. Deși lucrurile sunt grave, creatorul mai dă regatelor tărâmului o șansă să revină la normalitate. Ratând această șansă, veți desființa pentru totdeauna viitorul vostru.

O sclipire tainică se aprinse în ochii negri și plini de tristețe ai regelui Ares. Fața i se lumină puțin și tristețea cedă locul speranței.

- Trei din cei patru regi ai Tărâmului întunericului fosforescent doresc să facă pace cu regii tărâmului luminii, înțelegând că atât lumina cât și întunericul viu sunt opera Creatorului. Regele Oralon însă nu a rezistat ispitei zeului dezordinii primordiale, trufia posedându-i rațiunea. Obscuritatea moartă i-a împietrit sufletul și el a trecut de partea dușmanilor vieții. Oștirile lui vor lupta, alături de oștirile lui Orcus, împotriva celor care vor apăra viața și legea supremă. Vietățile regatului lui Oralon însă nu poartă nici o vină. Aflând adevărul, se vor întoarce împotriva regelui. Zeul Chaos ar putea să trimită monștrii din lumea subterană să-i pedepsească. Cum am putea să-i protejăm? întrebă regele Ares.

- Creatorul spațiului nemărginit a înzestrat protectorii Tărâmului întunericului cu puterea nopții. Tu, rege Ares, ai datoria, dar și puterea magică de a proteja vietățile tărâmului. De ce-mi pui astfel de întrebări? Sau zeul haosului primordial te-a făcut să-ți uiți predestinarea? Răspunsul caută-l în sufletul tău, dar nu uita că cel care a creat spațiul nemărginit veghează asupra celor două tărâmuri. A venit timpul să părăsești grota istoriei apuse. În curând noaptea se va retrage de pe Tărâmul întunericului, lăsând să intre ziua în drepturile sale, vorbi mâhnit custodele.

Bătrânul custode al timpului apus și regele Ares au parcurs în tăcere galeria, mergând în pantă ascendentă spre ieșire. Ajuns în peșteră, custodele rosti în șoaptă trei cuvinte magice, pe care regele nu reuși să le deslușească. Se auzi un susur dulce de izvor și cele două stânci începură a se mișca încet, lăsând să se întrevadă întunericul fosforescent al nopții. Custodele șopti alte trei cuvinte, apoi vorbi cu voce clară:

- Grăbește-te să ieși din peșteră, rege Ares. Intrarea se va închide în câteva clipe.

Mulțumindu-i bătrânului custode, regele Ares se strecură prin deschizătura dintre cele două stânci, care încet-încet se apropiau una de cealaltă. În câteva secunde stâncile deveniră din nou un monolit fără nici cea mai mică crăpătură. Regele rămase nemișcat în fața stâncii de bazalt, de parcă ar fi așteptat să vadă, imprimat în piatră, chipul custodelui fântânii fermecate. Apoi se răsuci spre pădure, încordându-și auzul.

În pădure se instalase o liniște suspectă. Deși nu se mai auzeau urletele creaturilor de pe tărâmul spiritelor malefice, protectorul Ares simțea pericolul rătăcind prin întuneric ca fiara în căutarea prăzii. Întinse înainte mâna dreaptă și închise ochii. Invocând puterea nopții, regele își puse pe umeri mantia invizibilă. Apoi cercetă cu atenție pădurea. Cu ochii cugetului văzu, mișcându-se printre copaci și pietre, fantome sinistre, care orbecăiau în întunericul fosforescent al nopții. Vietățile nocturne ale pădurii se tăinuiseră în vizuini și scorburi, de unde urmăreau îngrozite făpturile infernului. Din când în când câte o bufniță cu pene argintii luminescente, ademenită de straniile umbre, zbura fără de zgomot printre copaci. Regele Ares porni cu pas rapid pe poteca ce cobora șerpuind spre poalele munților. Deși pășea cu grijă, zgomotul pașilor fu auzit de creaturile infernului care se furișau printre copaci, apropiindu-se de Ares. Văzându-se înconjurat de monștri, regele invocă puterea întunericului luminescent și se înălță deasupra pădurii.

Zbura în noaptea care se pregătea să părăsească Tărâmul întunericului fosforescent. O noapte tainică, cu cer adânc ca infinitul și mii de stele licărind. Țesând din raze argintii vălul eternității, stelele descifrau tainele Universului și le transmiteau copacilor, ierbii și florilor care, sorbind din misterele necuprinsului, acumulau putere pentru o nouă zi. O melodie ireală străbătea încet bolta celestă și se lăsa în jos, învăluind tărâmul. Era simfonia nocturnă a spațiului nemărginit. Deodată cerul fu brăzdat de o rază de lumină, care căzând se stinse. O stea, sfârșindu-și veacul, pleca în nemurire. Un murmur tainic se auzi și muzica se stinse, apoi un cor de voci fermecătoare, ce intona încet un recviem, se revărsă din profunzimea timpului fără de margini.

Surprins de frumusețea muzicii celeste, regele Ares își încetini zborul. Privi în jos, spre munții înveliți în întunericul luminescent al nopții, apoi spre cerul doldora de stele. Descoperi uimit o lume nevăzută, o lume tainică și plină de mistere. O lume în care armonia și purificarea domneau nestingherite peste nemurire. Văzu o lume magică, în care noaptea punea pe creștet întunericului cununi de stele. Impresiile erau atât de minunate, încât regele Ares se lăsă purtat de simfonia nopții pe aripile viselor, uitând de monștrii lumii subterane. Vedea pe cerul adânc ca infinitul doi ochi în care se oglindea albastrul limpede al mării, doi ochi din care izvora lumină, doi ochi ce scânteiau culori de întuneric. Brusc armonia nopții fu tulburată de un urlet, care îl smulse pe Ares din brațele visării. Regele simți o izbitură puternică, de parcă s-ar fi lovit de un corp solid. Observă, zburând în preajma lui, un monstru venit din lumea subterană. Monstrul avea înfățișarea unui enorm bărbat cu aripi. Pielea lui era ca o cămașă de zale, de consistență dură. Avea o coadă lungă, acoperită cu solzi. Vârful cozii forma un fel de bâtă. Creatura avea ochii rotunzi și mari care ardeau ca focul. Era temutul dorc înaripat, principe al lumii subterane, bijuteria spiritelor malefice. În cele patru regate ale tărâmului întunericului fosforescent se știa despre existența acestei creaturi cu vedere acustică. Dorcul scoase un hohot demonic și se năpusti asupra regelui. Ares își adună puterile și, întinzând ambele mâini spre creatură, zise:

- Lovește creatura morții!

Două torente cu sclipiri de întuneric loviră monstrul. Dorcul își pierdu pentru câteva clipe echilibrul, dar rezistă puterii magice a întunericului. Fixându-l pe rege cu ochii lui de foc, dorcul zbieră cu voce tunătoare:

- Ți-ai pus mantia invizibilă și rătăcești în noapte, rege Ares? Credeai că nimeni nu este în stare să te vadă? Ce pui la cale? Zeul Chaos ne-a preîntâmpinat să fim cu ochii pe tine.

- Cum îndrăznești, creatură a lumii subterane, să-mi vorbești astfel mie, suzeranului tărâmului întunericului fosforescent? întrebă, scăpărând cu ochii de mânie, regele Ares. Cine a cutezat să-ți deschidă porțile Tărâmului întunericului fosforescent? Magul Teomis? Dacă el a fost cel care a deschis tunelul negru, își va primi pedeapsa!

- Eu sunt dorcul Demoris, principe al lumii subterane. De ce te superi, protectorule? Suntem doar aliați împotriva regilor Tărâmului luminii! Nu crezi ca ar fi bine să ne coordonăm acțiunile?

- Suntem aliați pe câmpul de bătălie. În timp de pace creaturile lumii subterane nu au permisul să hoinărească prin regatele tărâmul întunericului fosforescent, replică regele. Întoarce-te în lumea ta, făptură monstruoasă!

- Și dacă nu mă întorc, ce poți să-mi faci? Magia întunericului nu are putere asupra mea. Zeul Chaos mi-a dat puterea energiei negre. Te-ai convins, acum câteva clipe, că principele Demoris este mai puternic decât un biet protector al Tărâmului întunericului fosforescent. Te pot ucide când doresc, urla creatura, chinuindu-se să-l lovească cu coada pe protectorul Ares.

Regele se îndepărtă de creatură. Adunându-și din nou puterile, mai făcu o tentativă s-o încătușeze. Magia energiei negre însă era mai puternică decât magia întunericului fosforescent și regele Ares se văzu nevoit să renunțe. Înțelegând că magia protectorului Tărâmului întunericului fosforescent este neputincioasă în fața puterii sale, principele Demoris prinse la curaj. Se năpusti furios asupra protectorului, încercând să-l lovească cu coada. Evitând lovitura, regele Ares se înălță deasupra creaturii și, ca o săgeată, zbură în jos, lovindu-o cu picioarele.

Deodată crinul negru, imprimat pe fruntea protectorului, deveni atât de strălucitor, încât lumina îl orbi pe dorc. Dorcul scoase un urlet și-și acoperi iute ochii cu mâinile. Din adâncul cerului se auzi o voce, care-i spunea regelui Ares:

- Lumina ți-a venit în ajutor, rege Ares. Unind puterea magică a luminii cu puterea magică a întunericului viu îl poți expedia pe principele Demoris în lumea subterană.

Regele Ares își adună din nou puterile. Întinse mâinile spre dorcul care-și acoperise ochii. Două coloane de întuneric cu sclipiri intermitente se uniră cu fluxul de lumină, pe care-l radia crinul de pe frunte. Întunericul și lumina începură a se roti în spirală. Apoi, înaintând spre dorc, îl prinseră în vârtej. Creatura se zbătea în încercarea de a se elibera din strânsoarea magică, care-l făcea să urle de durere:

- Eliberează-mă, rege al întunericului fosforescent! Suntem doar aliați.

- Te voi elibera doar cu condiția că te întorci în lumea ta, zise regele Ares, dar nu înainte de a-mi răspunde la o întrebare. Cui i-a mai dat zeul Chaos puterea energiei negre?

- Reginei Rilith și regelui Orcus, urlă, zvârcolindu-se de durere, creatura.

- Unde a deschis zeul Chaos intrarea în tunelul negru? întrebă Ares, apropiindu-se de dorc.

- La poalele munților, în dreptul statuii unicornului negru, bolborosi, scrâșnind din dinți, monstruoasa creatură.

Ares, cu puterea întunericului și puterea luminii, îl împinse pe principe până la poalele munților și îl aruncă în gura deschisă a tunelului negru. Îndată ce dorcul se prăbuși în lumea subterană, regele Ares închise tunelul. Apoi se îndreptă spre palat.

Între timp copacii, florile și iarba, care în timpul nopții radiau lumină slabă, începură a se deștepta. Încet-încet lumina devenea tot mai strălucitoare, anunțând viețuitoarele tărâmului că ziua s-a trezit și-și spală fața în raze palide de stele, pregătindu-se să intre în regatele Tărâmului întunericului fosforescent. Albastrul șters al nopții ceda treptat locul albastrului luminescent.

Ajuns deasupra minunatei grădini a palatului, regele zbură în jos și se opri în fața statuii unicornului negru. În jur nu se vedea țipenie de ființă vie. Palatul și grădina continuau să doarmă, legănate de ultimele acorduri ale simfoniei stelelor. Fără să fie observat de nimeni, regele pătrunse în coridorul subteran și urcă scara care dădea în camera din spatele ușii secrete. Intră în dormitor, încuie ușa și, dezbracându-se, se întinse obosit pe pat. Privi spre geam. Lumina, pe care plantele fosforescente din grădină o radiau din ce în ce mai intens, zbura asemeni unei cețe sclipitoare spre geamuri și pătrundea în dormitor. Încet se furișa spre patul regelui și, mângâindu-i ochii obosiți, aluneca spre candelabre și aprindea cristalele. Apoi se lăsa în jos și se contopea cu razele luminescente, radiate de florile din glastrele de pe pervaz.

Deși ziua punea tot mai insistent stăpânire pe Tărâmul întunericului fosforescent, răpus de oboseală, regele Ares se lăsă purtat de fiul somnului și al nopții pe tărâmul viselor.

xxx

Primele licăriri ale zorilor o găsiră pe regina Hestia în sala cu cămin de la etajul doi al palatului regal. Toată noaptea nu închisese ochii. Urma să ia decizii importante însă, nefiind sigură că Selia va reuși să supraviețuiască pericolelor, nu știa cum să procedeze. De mii de ani în noaptea binecuvântată, când

predestinatele preluau puterea magică a luminii, se organiza la palat un fastuos bal, la care erau invitați oaspeți aleși. Regi și regine ale Tărâmului luminii, principi și principese, zâne și elfi, magi, ondine, nimfe, spiriduși și fauni, floarea regatelor tărâmului se regăsea în ultima noapte a lunii mai în sala mare a palatului reginei elfilor. Se adunau cu toții să celebreze încoronarea unei noi protectoare. În timpul balului tânăra protectoare afla dacă ursitul ei era printre aleșii oaspeți.

Cartea-oracol o informase pe regina Hestia că ursitul principesei-predestinate nu va fi de pe tărâmul luminii, fără să precizeze însă de unde urma să vină perechea protectoarei. Îi mai spusese că pericolul cel mare continuă să planeze, asemeni îngerului morții, deasupra principesei și că soarta ei este incertă.

Gânduri-gânduri grele roiau în mintea zbuciumată a reginei Hestia, alungându-i somnul și obosindu-i sufletul. Privea înțepenită prin geamul larg deschis cum noaptea se petrece și ziua se deșteaptă, cum soarele-și deschide leneș geana și raze blânde, aurii străbat perdeaua semiîntunericului, redând pădurilor, câmpiilor, apelor și munților minunatele culori pe care noaptea le acoperise cu vălul gri al liniștii și al somnului.

Deodată, în liniștea încă adormită a dimineții, se auzi o melodie nespus de frumoasă, o melodie divină care cobora lin din adâncurile spațiului nemărginit spre regatul elfilor. Regina se ridică de pe canapea și se apropie în grabă de fereastră. Privind spre cer, văzu zburând din depărtare spre palat două steluțe luminoase. Una strălucea în raze aurii, iar alta- licărea în scântei albastre. Ajunse deasupra grădinii, steluțele se stinseră.

Regina avu senzația că cele două steluțe erau o prevestire. Cerceta cu înfrigurare cerul în speranță să găsească vreun semn, când auzi în spate o voce dulce, care-o chema pe nume:

- Regină Hestia!

Regina întoarse capul. Rămase surprinsă când observă în sală două fecioare minunate. Una avea aripi aurii și imprimat pe frunte crinul luminii, iar alta- aripi negre străvezii, pe frunte scânteindu-i crinul magic al întunericului viu.

- Aceste două fecioare sunt întruchiparea zilei senine și a nopții limpezi, își zise în sine regina, privindu-le cu admirație. Cine o fi oare și de ce au coborât din cer? Ce vești oare îmi aduc?

- Cine sunteți, întrebă regina Hestia, apropiindu-se de cele două fecioare.

- Eu sunt Hora, preoteasa supremă a templului luminii, zise fecioara cu plete de aur.

- Iar eu sunt Doima, preoteasa supremă a templului întunericului, vorbi cea cu plete mai negre decât noaptea înnourată.

- Am venit din adâncurile spațiului nemărginit să-ți spunem că principesa e demnă de misiunea pe care i-a încredințat-o Creatorul. A susținut cu bine examenele luminii și ale întunericului și a cunoscut esența iubirii, frumuseții și înțelepciunii divine. Creatorul a înzestrat-o cu puterea magică a luminii și a întunericului. I-a dat și piatra puterii. În lumea voastră nimeni nu este mai puternic decât predestinata, vorbi preoteasa Hora.

- Deși deține puteri atât de mari, încât îl poate înfrunta pe zeul Chaos, destinul celor două tărâmuri rămâne incert. Dacă principesa nu va reuși să dea la timp Creatorului cheia vieții, Chaos va declanșa

potopul cosmic, care va ucide tot ce este viu în lumea celor nouă regate. Și voi, și regii Tărâmului întunericului fosforescent trebuie să fiți gata să apărați viața de furia zeului dezordinii primordiale și al morții veșnice, adăugă preoteasa Doima.

- Predestinată trebuie să-i dea Creatorului cheia vieții? întrebă regina Hestia, făcând ochii mari de uimire.

- Trebuie să dea Creatorului cheia vieții până la sfârșitul ciclului temporal. Dacă Creatorul nu reușește să încuie porțile spațiului nemărginit, potopul cosmic va ucide tot ce-i viu în lumea aceasta, adăugă preoteasa Doima.

- Și unde ar putea predestinata să găsească această misterioasă cheie? întrebă din nou regina cu voce tremurândă. Nimeni nu a auzit vreodată despre existența unei chei a vieții. Cum poți să cauți fără să știi ce cauți și unde să cauți?

- Taina cheii vieții o cunoaște doar Creatorul, vorbi preoteasa Hora. Noi nu suntem în măsură să-ți răspundem la aceste întrebări.

- O taină pe care o cunoaște doar Creatorul spațiului nemărginit..., murmură regina. Cine din voi două îmi poate spune: cum ar putea predestinata, care doar de câteva zile se află în Universul nostru, să descifreze o taină pe care doar Creatorul o poate descifra?

- Destinul principesei a fost determinat de către Creator cu mult înainte de a se naște. Fiind predestinată să salveze cele două tărâmuri, mai și având puteri atât de mari, principesa Selia poate, fără ajutorul Creatorului, să descifreze taina, răspunse preoteasa Doima.

- Tu, regină Hestia, pregătește-ți oștirile, interveni preoteasa luminii. Să nu uiți că lumina care izvorăște din suflet are puterea să destrame obscuritatea moartă. Nu trebuie să uiți nici de balul încoronării, la care vor veni, pentru prima dată de când există lumea celor două tărâmuri, preotul suprem și preotesele celor trei temple ale Creatorului. Principesa predestinată are șanse mari să iasă învingătoare și viața să triumfe pentru eternitate în spațiul nemărginit.

- Oștirile sunt gata de marea confruntare, zise regina. Și protectorul Tărâmului întunericului fosforescent, regele Ares, m-a asigurat că trei din monarhii tărâmului vor lupta alături de noi împotriva zeului Chaos și a oștirilor lui Orcus.

- Am fost informate, zise preoteasa supremă a templului întunericului. E timpul să plecăm. De sus vom urmări desfășurarea confruntării.

- De ce nu ne ajutați să-l alungăm pe Chaos? Potopul cosmic ar putea fi un pericol și pentru voi, se grăbi regina să intervină.

- E datoria voastră să înfruntați puterea beznei moarte. Căzând pradă trufiei, ați neglijat legea supremă a spațiului nemărginit și i-ați creat condiții zeului dezordinii primordiale să-și desfășoare nestingherit lucrarea. De voi depinde dacă viața va triumfa în regatele celor două tărâmuri. Noi nu putem interveni în nici un fel, vorbi, cu voce răspicată, preoteasa Hora.

Regina Hestia vru să spună că regatele Tărâmului luminii nu poartă nici o vină, că viețuitoarele regatelor nu au urât nicicând întunericul fosforescent și că regii tărâmului luminii nu au urzit planuri de

cucerire a regatelor Tărâmului întunericului, dar cele două preotese dispăruseră la fel de enigmatic precum apăruseră în sala cu cămin.

- Adio, regină Hestia! auzi protectoarea, îndepărtându-se, vocile celor două preotese.

- Adio! răspunse ecoul în zeci de replici, care se propagau spre colinele din depărtare, în timp ce două mici steluțe sclipitoare zburau spre infinitul nemărginit al Universului.

Imediat ce preotesele celor două temple au părăsit Tărâmul luminii, regina Hestia se îndreptă în grabă spre măsuța de lângă canapea. Luă clopoțelul de argint și sună îndelung. În sală intră un elf chipeș, care avea pe creștet un cerc metalic ce licărea în scântei aurii. Elful purta cămașă fină, mai albă decât neaua, pantaloni argintii, țesuți din raze de lună și cizme negre.

- Maiestate! exclamă elful, făcând o plecăciune adâncă în fața reginei.

- Să înceapă pregătirile pentru balul de încoronare a protectoarei. Să fie invitați regi și regine, principi și principese și neapărat toți cei cu puteri magice din regatele Tărâmului luminii și ale Tărâmului întunericului fosforescent. Să fie trimiși soli și la curțile regelui Ares, regelui Ermo și a reginei zânelor întunericului, superba Ariana, ordonă regina protectoare.

Auzind porunca reginei Hestia, elful rămase câteva clipe încremenit, cu gura întredeschisă de uimire.

- Maiestate..., spuse într-un târziu elful, făcând câțiva pași în direcția reginei Hestia, regii tărâmului întunericului sunt inamicii noștri, care doresc să ne subjuge...

- Trei regi ai Tărâmului întunericului fosforescent sunt aliații noștri și vor să facă pace pentru vecie cu regatele de pe tărâmul luminii. Grăbește-te să execuți porunca! rosti apăsat regina Hestia, făcându-i semn cu mâna să plece.

Elful părăsi tăcut sala cu cămin. Rămasă singură, regina Hestia scoase din dulap oglinda fermecată a luminii și o puse pe măsuța din fața canapelei. Așezându-se în fața oglinzii, înclină capul în așa mod, încât lumina care se revărsa din crinul imprimat pe fruntea-i să cadă pe suprafața argintie a oglinzii și zise cu voce tristă:

- Puterea magică a luminii să ducă mesajul meu reginei zânelor, cavalerilor munților de smarald, regelui împărăției apelor și principeselor văzduhului. Noaptea confruntării dintre viață și obscuritatea moartă se apropie. Sunteți așteptați la palatul reginei protectoare, când soarele se va ridica în înaltul cerului.

Din oglindă țâșniră patru raze de lumină care, brăzdând cerul asemeni stelelor căzânde în miez de noapte, se pierdură în depărtare. Peste doar câteva secunde pe fața argintie a oglinzii apăru primul mesaj. Edelia, regina zânelor luminii, scria:

- Sunt chiar în preajma palatului, Maiestate.

Urmară rând pe rând mesajele regelui Ondinus, al cavalerilor munților de smarald și al principeselor văzduhului, care o anunțau pe regina protectoare că sunt deja în drum spre regatul elfilor. Regina Hestia citi mesajele monarhilor, apoi se adresă oglinzii fermecate:

- Arată-mi-l pe zeul Chaos.

Fața oglinzii din argintie deveni brusc neagră. Apoi începu a se lumina treptat și regina îl văzu pe zeul Chaos în sala tronului împărăției subterane a spiritelor malefice. Discuta cu regele Orcus și regele Oralon.

- Principesa luminii, zicea zeul Chaos, încruntând nervos sprâncenele stufoase, a intrat în posesia lacrimii stelei din adâncurile mării. Dacă reușește să găsească și metalul alb din inima pământului, șansele noastre de a dezlănțui potopul cosmic vor fi aproape nule și noi vom pierde bătălia.

La auzul celor spuse de către zeu, fața lui Orcus se strâmbă într-o grimasă hâdoasă și regele bolborosi, vădit îngrijorat:

- Nu pot să cred că metalul alb din inima pământului, deși are puteri magice, poate zădărnici dezlănțuirea potopului cosmic. Și lacrima stelei, ce-o mai fi fiind și aceasta, că n-am auzit vreodată de existența ei, cum ar putea să stea în calea potopului cosmic?

Zeul Chaos îl străfulgeră cu o privire ucigător de rece și zise:

- Taina metalului alb din inima pământului și a lacrimii stelei din adâncurile mării o cunoaștem doar eu și cel care din haosul primordial a creat viața.

- Creatorul? întrebă regele Oralon.

- Întocmai, răspunse, cu greu stăpânindu-și iritarea, zeul Chaos. Metalul alb din inima incandescentă a pământului și lacrima stelei din adâncurile mării îi sunt necesare Creatorului ca să închidă pentru vecie porțile spațiului nemărginit, făcând astfel ca deșertăciunea vieții să triumfe pentru totdeauna în fața perfecțiunii morții absolute.

- Deșertăciunea vieții? întrebă, surprins de cele auzite, regele Oralon. Trebuie să înțeleg că potopul cosmic va ucide viața nu doar pe Tărâmul luminii, ci și cele 4 regate ale Tărâmului întunericului fosforescent? Reiese că și tărâmul nostru se va transforma într-un deșert fără de viață!?

- Viața, așa cum a creat-o bătrânul Creator, este întruchiparea imperfecțiunii. Boli și durere, lacrimi și ură, iubire și zbucium, emoții inutile care fac existența un chin continuu fără sens. Noi vom instaura în Univers o altă orânduire, unde va domni dezordinea care întruchipează perfecțiunea neființei! tună patetic zeul Chaos, desfăcând larg mâinile și înălțând capul în semn de măreție. Eu voi deveni stăpânul Universului, iar voi- stăpânii lumii celor două tărâmuri.

Răspunsul zeului Chaos însă îl îngrijoră pe regele Oralon, care își zise în sine: nemernicul, pune la cale să lichideze viața în Univers. Și eu, neghiobul de mine, visând să ajung stăpânul celor două tărâmuri, am pactizat cu moartea. Apoi privi cu coada ochiului spre regele Orcus, de parcă ar fi vrut să-i afle gândurile ascunse. Citind pe chipul lui doar o nețărmurită ură și încrâncenare, regele se întunecă la față. Deodată simți privirea rece a zeului, care-l fixa cu multă atenție. Ca să nu dea ceva de bănuit, regele Oralon schiță un zâmbet forțat și spuse primele cuvinte care-i veniră în minte:

- O altă orânduire în Univers, care să întruchipeze perfecțiunea neființei.

- Bați în retragere, nu-i așa, rege Oralon? șuieră printre dinți zeul Chaos. Ai teamă să devii stăpânul celor două tărâmuri? Sau mila pentru păpușile însuflețite ți-a întunecat rațiunea și încătușat voința?

Răspunde, de ce taci? Darrr... să nu uiți nicicând că cel ce a decis să facă un pact cu zeul Chaos, sau îl respectă fără să crâcnească, sau moare!

- Teamă? Care teamă? Regele Oralon nicicând nu a fost un laș. Cuvântul dat a fost întotdeauna lege pentru mine. Aș vrea însă să mi se dea asigurări că regatul meu va fi cruțat de furia distrugătoare a potopului cosmic, zise Oralon, privind încrâncenat spre Chaos.

- Îndrăznești să-mi pui condiții? urlă înfuriat zeul Chaos, în timp ce fața lui palidă devenea tot mai pământie. E prea târziu, rege Oralon, să bați în retragere. Trebuia să cugeți bine înainte de a semna acordul secret. Visezi să devii stăpânul celor două tărâmuri fără să faci concesii? Doar eu, nemuritorul stăpân al haosului primordial, îți pot da puterea să domini această lume. Dacă renunți, te voi desființa pentru vecie. Răspunde-mi, rege Oralon, ești cu mine sau împotriva mea?

Zicând acestea, zeul Chaos îl fixă îndelung, iscoditor cu ochii lui de gheață, încercând să afle ce gândește. Înțelegând că pericolul i-atârnă deasupra capului asemeni unei spade, regele Oralon se grăbi să spună:

- Regele Oralon știe să-și onoreze cuvântul. Voi fi mereu alături de tine, Chaos.

Un zâmbet crispat flutură pe buzele subțiri și palide ale zeului Chaos. Răsucindu-se spre regele infernului, zise:

- În tine am încredere deplină, rege Orcus. Știu că urăști, la fel de mult ca mine, opera deșartă a Creatorului, care te-a ferecat în lumea subterană, interzicându-ți să calci pe pământul celor două tărâmuri.

Regele Orcus din roșu pal se făcu stacojiu la față. Își desfăcu larg aripile și, scuturându-și nervos capul, bolborosi:

- Principesa are și metalul alb din inima pământului.

- Ești sigur că principesa luminii a reușit să intre în posesia metalului magic? întrebă, dând semne vădite de îngrijorare, zeul Chaos.

- Mai mult ca sigur. Chiar eu i l-am dat, răspunse Orcus, lăsând privirea în jos.

- Tuuu? răcni zeul Chaos, holbând ochii și strâmbând gura de răutate. Tuuu? Ai îndrăznit să-i dai predestinatei metalul magic? Cum a ajuns în mâinile tale metalul alb?

- Brățara reginei Rilith era făcută din metal alb. I-am dat brățara magică principesei în schimbul libertății mele și a reginei Rilith, se bâlbâi regele Orcus, redevenind din nou roșu-pal la față.

- Libertatea ta, zici? Crezi că cel care a creat spațiul nemărginit nu știe nimic despre uneltirile tale? Crezi că te va cruța, dacă va reuși să încuie porțile spațiului nemărginit? Ticălosule! Cum de-ai îndrăznit să-mi spulberi toate planurile. Munca mea de zece mii de ani!

Furia nestăpânită a zeului dezordinii primordiale dezlănțui o adevărată furtună care, în doar câteva clipe, înecă sala tronului într-un fum dens negru. Fumul începu a se roti în spirală, asemeni unui vârtej îngrozitor. Brusc imaginile dispărură și oglinda din argintie deveni din nou neagră. Doar urletele lui Chaos se mai auzeau străbătând hotarul dintre împărăția subterană a spiritelor malefice și lumea celor două tărâmuri.

În timp ce regina Hestia privea concentrată în oglinda fermecată, în sala cu cămin intră Edelia, regina zânelor luminii. Edelia purta tunică argintie, strânsă la mijloc cu un brâu țesut din raze de soare și pantaloni negri mulați pe șolduri. Cizmulițele de culoarea platinei se asortau de minune cu tunica. Pe creștet avea o diademă de aur, împodobită cu diamante galbene. Edelia avea prinsă de brâu bagheta magică. Văzând-o pe regina Hestia în fața oglinzii fermecate și auzind răcnetele zeului Chaos, regina zânelor s-a apropiat cu pași grăbiți de canapeaua pe care ședea protectoarea și, schițând un zâmbet fugar, vorbi abia șoptit:

- Am ajuns înainte de timpul stabilit pentru întrunire, Maiestate. Sper să nu te deranjez.

Protectoarea Hestia auzi șoapta, dar nu deslușì bine cuvintele. Ridică încet privirea de pe oglindă, să vadă cine-i vorbește. Văzând-o pe regina zânelor luminii, zâmbi trist și spuse cu voce obosită:

- Te așteptam, regină Edelia.

- Am venit imediat ce am recepționat mesajul, Maiestate. Intuiția îmi spunea că trebuie să mă grăbesc.

Regina Hestia întinse mâna spre regina zânelor, făcându-i semn să se așeze lângă ea. Edelia înconjură măsuța pe care se afla oglinda fermecată și se așeză alături de protectoarea Tărâmului luminii. Regina Hestia o privi un timp, rătăcind în gânduri grele, apoi zise:

- Am nevoie de sfatul și susținerea ta, Edelia. Astăzi pentru prima dată de când există Tărâmul luminii au venit la palat preoteasa supremă a templului luminii și preoteasa supremă a templului întunericului. Mi-au vorbit despre potopul cosmic, pe care zeul Chaos se pregătește să-l dezlănțuie în Universul nostru. Mi-au spus și despre cheia vieții, cu care Creatorul trebuie să închidă porțile spațiului nemărginit înainte de sfârșitul ciclului temporal.

- Cheia vieții?! întrebă, surprinsă de cele auzite, regina zânelor. Nu știam că pe planeta noastră există o cheie a vieții.

- Nici eu nu am știut. Problema e că principesa trebuie să dea Creatorului această cheie misterioasă, zise cu voce tristă regina Hestia. Cu cheia vieții Creatorul trebuie să încuie porțile spațiului nemărginit.

- Principesa? Și unde ar putea să găsească predestinata această cheie? întrebă și mai mirată regina Edelia.

- Preotesele mi-au spus că este o taină pe care doar creatorul o cunoaște și că principesa, dacă ea este cu adevărat cea care va salva ambele tărâmuri, trebuie să aibă suficientă înțelepciune să descifreze această enigmă.

Apucând-o de mână pe regina zânelor, regina Hestia se uită câteva clipe rugător în ochii ei, apoi zise:

- Sfaturile tale mi-au fost întotdeauna de mare ajutor. M-ai susținut în clipe grele și m-ai ajutat să salvez predestinata. Pentru prima dată în 200 de ani mă simt epuizată și neputincioasă. Gândul că principesa Selia nu va izbuti să ajungă la palat îmi sfâșie inima. Ce-ți spune intuiția, Edelia. Îmi voi revedea copila?

- Știu că principesa a reușit să înfrunte până-n prezent toate pericolele, că deține puteri magice atât de mari, încât poate să-l înfrunte și pe zeul Chaos. Sper că va reuși să găsească și această misterioasă cheie a vieții.

- Și intuiția ce-ți spune? O zână a luminii gândește în spirit și vede cu ochii minții ceea ce alții nu sunt în stare să vadă, vorbi regina Hestia.

Regina zânelor lăsă privirea în jos. Oftă adânc, apoi vorbi cu disperare în voce:

- De două zile încerc, fără succes, să văd finalul confruntării dintre principesa Selia și zeul Chaos. Intuiția mea însă tace. Se vede că cel care a creat spațiul nemărginit nu vrea să dezvăluie, înainte de timp, care va fi deznodământul.

Între timp în sală intră un crainic regal. Făcând o plecăciune adâncă, rosti cu voce gravă:

- Maiestate, regele Ondinus, cavalerii munților de smarald și principesele văzduhului vă așteaptă în sala de consfătuiri.

Imediat ce slujitorul părăsi încăperea, regina Hestia puse oglinda fermecată în trăistuța de mătase pe care o purta la șold. Urmată de regina zânelor luminii, regina protectoare se ridică de pe canapea și ieși din sala cu cămin, îndreptându-se spre sala de consfătuiri. Străbătând coridorul, pe pereții căruia erau atârnate portretele mișcătoare ale protectoarelor tărâmului luminii, cele două regine simțeau privirile îngrijorate ale celor care mii de ani au asigurat liniștea și pacea viețuitoarelor din cele cinci regate. Mergeau purtând în suflet povara neputinței, în timp ce pe chipurile lor punea stăpânire tot mai evident tristețea și disperarea. Lumea celor două tărâmuri nu cunoscuse vreodată timpuri mai vitrege, când însăși existența vieții era în pericol.

Din moși-strămoși viețuitoarele celor cinci regate își trăiau în pace veacul, protejate de reginele elfilor și convinse că cel care a creat viața va veghea etern asupra lor. Nimeni, nici chiar cei pe care creatorul îi înzestrase cu puteri magice, nu-și putea imagina că undeva, la capătul Universului, trăiește un zeu care urzește planuri să stingă viața în lumea celor două tărâmuri și să-și extindă dominația asupra spațiului nemărginit. Și că acest zeu al pustietății și al morții fără de viață este atât de puternic, încât îl poate înfrunta pe creator. Se pregăteau să lupte, la sfârșitul ciclului temporal, împotriva regilor Tărâmului întunericului fosforescent, dar nu știau că vor avea de înfruntat o zeitate care stăpânește energia neagră și magia obscurității moarte. Vestea că zeul Chaos de 600 de ani își urzea planurile în lumea celor două tărâmuri căzu ca un trăsnet în zi senină, făcând-o pe regina protectoare a Tărâmului luminii să caute cu disperare posibilitatea de a salva viața. Înțelegea că fără protecție divină șansele de supraviețuire sunt minime, deoarece viața nu poate rezista urgiei potopului cosmic. Tăcerea Creatorului o făcea să se simtă abandonată și disperarea i se furișa ca un tâlhar în suflet.

Apropiindu-se de sala de consfătuiri, protectoarea Hestia încetini pasul, apoi se opri brusc în fața ușii. O apucă de mână pe regina zânelor luminii și, uitându-se intens în ochii ei, vorbi în șoaptă:

- Edelia, monarhii regatelor tărâmului luminii nu trebuie să observe pe fața noastră disperarea. Știu că puține șanse avem să-l alungăm pe zeul Chaos, dar rămâne speranța că principesa Selia va reuși să-i dea la timp Creatorului această misterioasă cheie a vieții și creatorul va închide porțile spațiului nemărginit, și va salva lumea celor două tărâmuri de furia zeului dezordinii primordiale. Alungă din suflet tristețea și lasă să-i ia locul speranța și încrederea.

Edelia alunecă lent cu privirea pe chipul protectoarei. Descoperi cu uimire că avea în fața ei o altă regină Hestia. Tristețea dispăruse de parcă nici nu ar fi umbrit, cu doar câteva clipe în urmă, chipul fermecător al reginei. Avea în față o adevărată protectoare a Tărâmului luminii, plină de fermitate, putere și încredere, care o privea zâmbind. Transfigurarea protectoarei Hestia dădu curaj și reginei zânelor. Edelia zâmbi la rândul ei și, înălțându-și mândră capul, zise:

- Creatorul este cel care l-a biruit pe zeul Chaos și a creat din haos Universul. Sunt sigură că nu va permite stăpânului dezordinii primordiale să distrugă ceea ce el a creat cu multă trudă și dragoste. Nu-i va permite să domine spațiul nemărginit. Principesa Selia va reuși să dea Creatorului cheia vieții și viața își va continua cursul firesc în lumea noastră.

Sigure și calme, cele două regine au intrat în sala de consfătuiri. Luminată de razele blânde și aurii ale soarelui de mai, care se strecurau jucăușe prin geamurile larg deschise, sala de consfătuiri lăsa impresia

unei încăperi în care doar liniștea și buna înțelegere-și găsesc locul. În mijlocul sălii se afla o masă dreptunghiulară din lemn roșu, frumos încrustată. Pe masă era un minunat candelabru din pietre prețioase. Candelabrul avea forma unui crin uriaș, cu petale din diamante strălucitoare și tulpina din smaralde. Din inima florii se înălța spre tavan un topaz auriu, înconjurat de cinci safire de un albastru intens. Dezmierdate de razele soarelui, reflexele nestematelor colorau tavanul încăperii în culorile armoniei desăvârșite. Topazul galben strălucea la mijloc ca un soare, iar safirele, cu razele lor azurii, colorau tavanul în culorile cerului senin.

În jurul mesei ședeau cei patru cavaleri ai munților de smarald, regele împărăției apelor și două din cele patru principese ale văzduhului, care discutau aprins ceva. Celelalte două principese stăteau lângă fereastra prin care pătrundea un miros plăcut de lăcrimioare înflorite. Văzându-le intrând pe protectoarea Hestia și pe regina zânelor luminii, regele împărăției apelor, cavalerii munților de smarald și cele două principese ale văzduhului s-au ridicat în picioare și le-au salutat. Celelalte două principese s-au apropiat în graba de masă.

- Bine ați venit la palatul reginei elfilor, slăviți monarhi ai Tărâmului luminii, zise regina Hestia, înclinând grațios capul. Ne așteaptă evenimente mari, pericole fatale, pe care noi, cu ajutorul regilor Tărâmului întunericului fosforescent, sunt sigură că le vom depăși.

Auzind-o vorbind despre regii Tărâmului întunericului fosforescent, monarhii tărâmului luminii se agitară, schimbând contrariați priviri fugare. Nu le venea a crede că regii tărâmului întunericului fosforescent, dușmanii lor de moarte, ar fi acceptat să lupte alături de regii luminii.

-Dar... Maiestate, interveni, vădit nemulțumit de spusele reginei Hestia, regele Ondinus, regii Tărâmului întunericului fosforescent de 600 de ani sunt inamicii noștri.

- Au fost, zise regina Hestia. Când existența vieții în lumea celor două tărâmuri este în mare pericol, nu mai rămâne loc pentru neînțelegeri. Pericolul este real nu doar pentru noi, ci și pentru cele patru regate ale Tărâmului întunericului fosforescent. Protectorul Ares, regele Ermo și regina Ariana sunt aliații noștri în lupta pentru salvgardarea vieții.

- Maiestate, vorbi cel mai tânăr dintre cavalerii munților de smarald, nu pot să cred că regii Tărâmului întunericului fosforescent au renunțat la visul lor de a subjuga Tărâmul luminii. 600 de ani au așteptat momentul care să le permită să ne atace. De ce Maiestatea ta crede că trei din ei sunt gata să lupte alături de noi?

Regina Hestia se uită lung rând pe rând în ochii celor prezenți în sală.

- Vă veți convinge singuri că regii Tărâmului întunericului fosforescent doresc să facă pace pentru totdeauna cu regii Tărâmului luminii. Priviți în oglinda magică, zise regina.

Apoi scoase din trăistuța de mătase oglinda magică și o așeză pe masă. Fixă fluxul de lumină, pe care-l radia crinul, pe suprafața lucioasă a oglinzii și șopti:

- Arată-ni-l pe regele Ares.

Oglinda din argintie se făcu fumurie. Apoi treptat-treptat se limpezi și monarhii tărâmului luminii îl văzură pe protectorul Ares care-i spunea bătrânului custode al fântânii fermecate din grota timpului apus că trei din regii Tărâmului întunericului fosforescent sunt gata să facă pace pentru totdeauna cu regii Tărâmului luminii, înțelegând că atât lumina, cât și întunericul, sunt opera Creatorului și că dușmanul lor de moarte este zeul Chaos.

- Maiestate, regele Ares putea să-l mintă pe custodele fântânii fermecate, zise Ondinus.

Regina Hestia se uită din nou intens în ochii fiecăruia din cei prezenți în sală, apoi se adresă în șoaptă olinzii fermecate.

- Arată-ni-l pe regele Ares în camera secretă.

Suprafața argintie a oglinzii se tulbură din nou, apoi redeveni argintie și regii Tărâmului luminii îl văzură pe Ares care-i spunea cărții-oracol:

- Spune-i reginei Hestia că Tărâmul întunericului fosforescent dorește să facă pace cu Tărâmul luminii și că noi suntem gata să luptăm alături de regii luminii împotriva zeului dezordinii primordiale.

- Suspiciunea nu întotdeauna poate fi consilierul adevărului. Mai aveți nevoie de dovezi, sau ceea ce ați văzut este suficient ca să aveți încredere în regii Tărâmului întunericului? întrebă protectoarea Hestia, alunecând cu ochii pe chipurile pline de îngrijorare ale monarhilor.

Văzându-i pe regii Tărâmului luminii că tac, regina Hestia continuă:

- Trebuie să vă spun că atât Tărâmul luminii, cât și Tărâmul întunericului, sunt în mare pericol. Preotesele supreme ale celor două temple ale Creatorului au coborât din adâncurile spațiului nemărginit să ne avertizeze că zeul Chaos, care timp de 600 de ani a fost cunoscut la palatul regilor protectori de pe Tărâmul întunericului drept magul Teomis, vrea să dezlănțuie în ultima noapte a lunii mai potopul cosmic. Dacă zeul Chaos va reuși să-și realizeze planurile, dezordinea primordială va invada spațiul nemărginit și energia neagră va stinge viața.

- Zeul Chaos?! Zeul Chaos în lumea celor două tărâmuri? exclamară în cor monarhii.

- Cum e posibil? 600 de ani a trăit în lumea celor două tărâmuri și nimeni nu și-a dat seama cine este în realitate atotputernicul mag Teomis? făcu mirat regele Ondinus.

- Credeam că cel care a creat viața veghează asupra ei, zise dezamăgită una din principesele văzduhului.

- Cum a ajuns această zeitate la palatul protectorilor Tărâmului întunericului fosforescent? Cum de Creatorul a permis zeului dezordinii primordiale să pătrundă în spațiul nemărginit? întrebă unul din cavalerii munților de smarald.

- Preotesele mi-au spus ca de noi depinde dacă pe această planetă va triumfa viața. Ele nu vor interveni, deoarece regii celor două tărâmuri au încălcat legea supremă a Creatorului. Trufia a devenit virtute în lumea noastră și zeul Chaos și-a făcut lucrarea nestingherit. Tot de la ele am aflat că predestinata a fost înzestrată de către creator cu puterea luminii și puterea întunericului. Creatorul i-a dat și piatra puterii. Deși principesa Selia îl poate înfrunta pe zeul Chaos, viitorul celor nouă regate este incert. Dacă principesa Selia nu reușește să găsească cheia vieții și să i-o dea Creatorului până la sfârșitul ciclului temporal, nimeni, nici chiar cel care a creat din haos spațiul nemărginit, nu va putea opri potopul cosmic și viața va dispare din lumea celor două tărâmuri.

- Maiestate, pentru prima dată aud despre existența acestei misterioase chei. Nici chiar cele mai antice legende nu pomenesc despre cheia vieții, zise una din principesele văzduhului. Cum o fi arătând oare și unde ar putea fi găsită?

- Doar Creatorul știe cum arată și unde se găsește această cheie, răspunse regina.

- Și principesa...unde să o caute? întrebă unul din cavalerii munților de smarald.

- Cele două preotese mi-au spus că principesa Selia are puterea să descifreze taina cheii vieții, răspunse regina Hestia. Deși m-au informat că principesa are șanse mari să iasă învingătoare în lupta cu stăpânul haosului primordial, nu putem avea certitudinea că finalul confruntării dintre viață și haos va fi favorabil vieții. Preotesele mi-au cerut să pregătim oștirile pentru lupta finală și să nu uităm de balul de încoronare a noii protectoare.

- Să presupunem că principesa reușește să găsească și să-i dea la timp Creatorului cheia vieții, iar creatorul îl izgonește pe zeul Chaos și încuie pentru eternitate porțile spațiului nemărginit. Dacă trei din monarhii Tărâmului întunericului fosforescent doresc să facă pace cu tărâmul luminii, cu cine vom lupta? întrebă cel mai tânăr dintre cavalerii munților de smarald.

Un tânăr chipeș, cu ochii de culoarea smaraldului și părul de culoarea platinei.

- Zeul Chaos a deschis tunelul negru și a făcut un pact cu regele Tărâmului subteran al spiritelor malefice. Orcus și-a trimis deja monștrii în lumea noastră. Vom avea de înfruntat armata creaturilor infernului, răspunse regina Hestia.

- Monștrii de pe Tărâmul subteran au pătruns în regatele celor două tărâmuri? murmură cu voce speriată una din principesele văzduhului. Dacă este adevărat ceea ce ne-ai comunicat, Maiestate, suntem în mare pericol. Magia creaturilor infernului este periculoasă pentru locuitorii Tărâmului luminii. Aceste bestii ar putea, fără mari eforturi, să omoare toate vietățile din regatele noastre, să ardă pădurile și să otrăvească apele.

- Dacă vom sta cu mâinile în sân și vom aștepta relaxați atacurile bestiilor regelui Orcus, așa va fi, ripostă, cu voce supărată, regina elfilor.

- Și noi ce trebuie să facem? întrebă regele Ondinus.

- Ce trebuie să facem? Să fim pregătiți oricând să dăm riposta. Toți cei cu puteri magice să fie în alertă. Principesa Selia de câteva zile ține piept de una singură creaturilor lui Orcus. Îl mai înfruntă și pe zeul Chaos. Noi suntem mulți. Unindu-ne puterile cu regii Tărâmului întunericului fosforescent și cu ajutorul puterilor magice ale predestinatei, sunt sigură că vom reuși să-i trimitem pe monștrii lui Orcus în lumea subterană, răspunse regina Hestia. De partea noastră este puterea magică a luminii și a întunericului fosforescent. Cu noi este Creatorul spațiului nemărginit.

- Maiestățile voastre nu ar fi trebuit să uite că lumina are puterea să destrame obscuritatea moartă. Creaturile lui Orcus nu suportă lumina soarelui, interveni regina zânelor luminii. Să nu uităm că noi, cei pe care Creatorul i-a înzestrat cu putea magică a luminii, avem datoria sfântă să protejăm cele cinci regate cu prețul vieții noastre . De ce vă sperie monștrii Tărâmului subteran? De ce vă tânguiți? Sau vitejia a încetat să mai fie virtutea voastră? se răsti regina Edelia.

Apoi, întorcând privirea spre protectoare, vorbi cu voce fermă:

- Legiunile regatului zânelor luminii sunt gata de marea bătălie, Maiestate.

- Și voi, ceilalți bravi monarhi ai Tărâmului luminii, ce aveți a spune? întrebă regina, alunecând încet cu privirea pe chipurile celor prezenți în sală.

- Și oștirea împărăției apelor este gata de luptă, regină Hestia, zise regele Ondinus. Bravii mei oșteni sunt gata în orice clipă să pornească în marș.

- Și oștirile noastre sunt gata de sângeroasa confruntare, spuseră într-o voce cavalerii munților de smarald și principesele văzduhului.

- Unindu-ne puterile și având iubirea divină în suflet, sunt sigură că vom reuși să apărăm viața în lumea celor două tărâmuri și să-l izgonim pe zeul dezordinii primordiale din Universul nostru, zise regina protectoare. Acum sunteți liberi să plecați. Să nu uitați că sunteți așteptați cu toții la balul de încoronare a noii protectoare.

xxx

Regina păsărilor coborî la vreo câțiva chilometri depărtare de la versantul apusean al munților de smarald, lângă o stâncă care avea forma unui cristal uriaș cu cinci laturi și vârful ascuțit. Stânca strălucea în mijlocul unei câmpii întinse și netede ca-n palmă. Pe fundalul ierbii dese și fragede, care acoperea ca un covor câmpia, stânca părea un turn din piatră albă, înălțându-se trist și singuratic într-o mare verde ce fremăta în unde, legănată de o adiere lină de vânt. De după lanțul de munți se iteau primele raze ale soarelui, semn că noaptea se retrage de pe tărâmul luminii, cedând locul unei noi zile. Cerul era limpede și doar câțiva nourași de un portocaliu aproape transparent se vedeau înaintând în grabă spre orizont. Luminate de razele blânde ale soarelui matinal, vârfurile de smarald ale munților se aprindeau încet-încet, revărsând peste mantia împădurită un fel de flăcări luminoase, de culoare verde scânteietoare. Cu cât soarele se înălța mai sus, cu atât flăcările se transformau tot mai insistent în vâlvătaie. Asemeni unei avalanșe, vâlvătaia luneca în jos, spre poalele pădurii, făcând frunzele copacilor să strălucească de parca ar fi fost și ele din smarald.

Ocolind stânca, o cărărușă îngustă șerpuia prin iarba înaltă spre un copac solitar, cu tulpină viguroasă de culoare portocalie, care ridica spre cer o coroană neobișnuit de stufoasă. La o privire mai atentă se observa cum frunzele copacului își schimbă ritmic culoarea. De la verdele smaraldului, spre verde argintiu și albastru.

Dimineața era liniștită și cerul de un albastru intens. Nici cel mai mic nouraș nu se zărea rătăcind pe bolta cerească. Doar cornul ascuțit al lunii mici se mișca palid și somnoros spre vârful munților. O răcoare plăcută plutea în aer, îmbiindu-i pe cei doi drumeți obosiți să se întindă la umbra copacului și să se lase purtați de somn pe tărâmul miraculos al viselor.

Pasărea măiastră întinse aripa, ajutând-o astfel pe principesa Selia să coboare. Apoi coborî și elful. Toropit de oboseală, Elio cu greu reușea să-și țină pleoapele deschise.

- Înainte de a vă părăsi, zise Alcesa, trebuie să vă comunic că nu veți mai fi atacați de spionii regelui Ares, ai reginei Ariana și ai regelui Ermo. Oștirile celor trei monarhi ai Tărâmului întunericului fosforescent vor lupta alături de regii luminii împotriva zeului Chaos. Regele Ares este gata s-o ajute pe principesa Selia să înfrunte primejdiile.

- Incredibiiil! exclamă Elio, deschizând larg ochii de mirare. Suzeranul Ares a renunțat la ideea de a stăpâni Tărâmul luminii? Cine ți-a spus că trei din cei patru monarhi ai tărâmului întunericului fosforescent vor lupta împotriva zeului Chaos?

- Protectorul Tărâmului întunericului a înțeles că doar luptând împreună cu regii Tărâmului luminii poate salva lumea noastră de moartea iminentă, răspunse pasărea măiastră.

- Dacă regele Ares nu-și va mai trimite spionii să captureze predestinata, rezultă că ne vor ataca doar monștrii de pe Tărâmul subteran al spiritelor malefice, bolborosi somnoros Elio, plimbându-și semiadormit privirea pe plantele stropite cu mici picături de rouă.

- Să nu uitați de atotputernicul și crudul zeu al haosului primordial, fură ultimele cuvinte rostite de regina păsărilor, care-și luase zborul și se înălța tot mai sus și mai sus, până dispăru într-un final în adâncul spațiului fără margini.

Elful și principesa s-au așezat la umbra copacului. Rămaseră un timp nemișcați, sprijinindu-se de tulpina netedă și portocalie, cu greu reușind să lupte cu somnul. Soarele se înălța din ce în ce mai sus, dimineața ceda treptat răcoarea proaspătă căldurii razelor tot mai fierbinți ale soarelui și drumeții se lăsară, pentru câteva minute, copleșiți de o toropeală plăcută. Oboseala era mare, însă foamea le zgâria stomacul și cei doi nu au stat prea mult să se odihnească.

- Trebuie să găsim ceva de mâncare, îngăimă elful, căscând discret. Apoi începu a alerga cu privirea semiadormită peste câmpie, în speranță să zărească ceva comestibil.

- Și plosca noastră s-a golit. Trebuie să găsim vreun izvor, să ne potolim setea, să ne răcorim ochii, să facem rezerve de apă înainte de a porni la drum, murmură, cu greu articulând cuvintele de oboseală, principesa Selia, lăsând să-i cadă capul de umărul elfului.

- Privește, principeso! exclamă deodată Elio, arătând spre stâncă. Lângă stâncă, în iarbă cresc ciuperci. Uită-te cât sunt de mari și grase. Să le culegem și să le coacem pe rug.

Somnolența dispăru ca la comandă. Elio se ridică iute în picioare și zbură ca pe aripi de vânt spre stânca care strălucea argintiu, înconjurată de o mare de iarbă presărată cu flori. Ajuns lângă stâncă, Elio se lăsă pe vine și culese șase ciuperci grase de culoare verde. Apropiindu-se de principesă cu o expresie de mulțumire pe față, zise:

Mare noroc a dat peste noi, principeso. Am găsit ciupercile norocului.

- Ești sigur că sunt comestibile? întrebă cu suspiciune principesa. Nu mai văzuse nicicând în viața ei ciuperci de culoarea smaraldului. Pe planeta unde am crescut nu există ciuperci de culoare verde.

- Mai mult ca sigur! răspunse elful. Ciupercile norocului sunt rare și foarte delicioase. Locuitorii Tărâmului luminii le caută la sfârșitul lunii mai. Cine are fericirea să le găsească, se consideră un mare norocos.

Elio a adunat câteva crengi uscate și a aprins un foc. A așteptat să se mistuie flăcările și a pus ciupercile pe cărbunii încinși. În scurt timp ciupercile s-au rumenit. Elful a rupt câteva frunze din copac și le-a așternut în fața principesei. Cu o frunză luă de pe jăratic ciupercile fierbinți și le puse pe masa improvizată.

- Mănâncă, principeso, zise elful. Te asigur că nu ai gustat în viața ta ceva mai delicios.

- Ești sigur că nu sunt toxice? se interesă din nou principesa, uitându-se neîncrezătoare la ciupercile coapte, care răspândeau un miros destul de apetisant.

- Mănâncă liniștită, principeso. Privește, eu le mănânc fără nici o teamă, zise elful și mușcă dintr-o ciupercă rumenă și grasă. Mestecă satisfăcut câteva clipe, apoi zise:

- E delicioasă! E nemaipomenit de delicioasă! Păcat că nu avem și un călcâi de pâine.

Principesa întinse mâna și luă o ciupercă. O cercetă cu interes, apoi mușca o mică bucățică. Mestecă fără grabă și înghiți. Ciuperca avea un gust neobișnuit de plăcut și o aromă atât de puternică, încât Selia avu impresia că ciuperca i se topește în gură. După ce au mâncat în liniște ciupercile, Selia căscă discret, ducându-și palma la gură.

- Sunt atât de obosită, încât abia de mai reușesc să-mi țin pleoapele deschise, murmură principesa. Trebuie să dormim vreo oră.

- Cred că ai dreptate. Dacă nu dormim puțin, nu vom fi în stare să traversăm munții de smarald. Să nu uităm însă de monștrii lui Orcus.

- Piatra puterii ne va proteja somnul.

Atingând ușor cu mâna colierul din diamante, principesa invocă puterea gheții eternității, care îi înveli cu un văl energetic protector. În scurt timp principesa și elful s-au lăsat purtați de somn în lumea tainică a viselor.

După vreo oră de somn liniștit, Selia auzi ca-n vis o voce care-o chema. Întredeschise ușor pleoapele și rămase câteva clipe într-o stare de semi-veghe, o stare în care visele se amestecau cu realitatea. Vocea răsună din nou:

- Trezește-te, principesă Selia!

De data aceasta Selia o auzi clară și tresări, smulgându-se din brațele visării. Își șterse ochii cu palmele și-și încordă privirea. Se uită spre stânga, apoi spre dreapta, dar nu văzu pe nimeni.

- Aici sunt, principesă Selia! se auzi din nou vocea.

Abia atunci principesa îl observă pe unul din cei doi mesageri ai Creatorului. Îmbrăcat în straie negre și ținând în mână crinul din care se revărsa lumină aurie, tânărul o privea insistent, iar pe chip i se citea o mare neliniște.

- Trebuie să mă urmezi în templul înțelepciunii, principeso, zise mesagerul, continuând s-o privească cu îngrijorare.

- De ce să te urmez? întrebă alarmată principesa. A apărut o nouă profeție sau s-a întâmplat ceva neprevăzut?

- Vei afla când ajungem. Grăbește-te, nu avem timp pentru explicații, zise mesagerul.

- S-a întâmplat ceva grav, își șopti în voce gândul. Și Elio? El ce trebuie să facă? întrebă Selia, zgâlțâindu-l pe elful care dormea buștean.

- Elful Elio va merge la palatul cavalerilor munților de smarald, unde te va aștepta, răspunse mesagerul.

Între timp elful se deșteptă și, văzându-l pe tânărul care ținea în mână un crin ce radia o lumină neobișnuit de aurie, făcu o mină plină de admirație și întrebă:

- Cine este acest minunat tânăr?

- Mesagerul creatorului, răspunse Selia.

- De ce-a venit? întrebă elful, privind de data aceasta suspicios spre mesager.

- Dezactivează câmpul energetic protector, principesă Selia, vorbi mesagerul, neglijând întrebarea elfului.

Selia atinse din nou cu mâna colierul din diamante, dezactivând câmpul energetic. Mesagerul întinse mâna în care ținea crinul magic spre Elio. Un mănunchi de raze ieși din inima crinului, învăluind elful într-o lumină aurie. Când lumina se stinse, Selia văzu că elful dispăruse.

- Unde a dispărut Elio? întrebă speriată.

- Nu te speria, principeso, zise mesagerul, întinzându-i mana, călăuza ta se află la palatul cavalerilor munților de smarald.

Sprijinindu-se de mâna mesagerului, Selia se ridică în picioare. Tânărul zâmbi șiret și, măsurând-o cu-n aer de expert din cap până-n picioare, zise:

- Cu fiecare zi te faci tot mai frumoasă, principeso. Să mergem. Preotul suprem te așteaptă.

Selia și mesagerul se desprinseră lin de pământ și se îndreptară spre imensitatea spațiului nemărginit. Zburând, principesa admira perfecțiunea operei divine. Jos se vedeau munții cu vârfuri din smarald ce învăluiau pădurea în flăcări verzi strălucitoare. De sus pădurea părea un lan de grâu necopt, fremătând în mici unde sclipitoare sub adierea ușoară a vântului. Sus cerul își schimba treptat culoarea. Cu cât se înălțau mai sus, cu atât cerul devenea tot mai adânc și albastrul tot mai intens. Și munții de smarald deveneau din ce în ce mai mici. Pădurea se pierdea în depărtare. După câteva clipe de zbor, Selia nu mai

văzu în jur decât doar infinitul necuprins al Universului, în care-și trăiau veacul mii și mii de stele. Priveliștea era atât de fascinantă, atât de ireală, încât principesei îi păru că zboară printr-o gradină plină de fantastice flori ce radiau lumină. Lumina florilor celeste se revărsa în cascade, făcând să licărească întunericul tăcut al spațiului.

Cât ai clipi din ochi, principesa și mesagerul Creatorului se îndepărtară atât de mult de lumea celor două tărâmuri, încât și unei imaginații bogate i-ar fi fost greu să ajungă până acolo. Brusc, mesagerul își încetini zborul. Selia văzu, strălucind printre florile din grădina minunată a Universului, templul înțelepciunii. Deși se aflase în zbor doar câteva clipe, principesa avea impresia că se plimbase prin grădina cu flori strălucitoare o veșnicie. O veșnicie în care frumusețea se înfrățise cu perfecțiunea, iar liniștea și pacea împleteau cununi din stele, pe care le așezau cu pietate la picioarele eternității. Selia și tânărul în veșminte negre s-au oprit pe ultima treaptă a scării. Au urcat în tăcere scările templului și s-au oprit în fața ușii.

- Am ajuns, vorbi mesagerul, în timp ce ușa se deschidea în sunetele unei melodii divine.

Principesa și mesagerul Creatorului intrară în sala circulară, pereții căreia erau împodobiți cu flori din care se revărsau raze blânde de lumină și scântei de întuneric. Lângă scara cu balustrade din crini magici îi aștepta preotul suprem al templului. Ajunsă în fața preotului, principesa se opri. Preț de câteva clipe îl sfredeli cu privirea, încercând să înțeleagă de ce a chemat-o. Adâncindu-se în privirea lui înțeleaptă, Selia descoperi doar o nețărmurită și grea neliniște.

- Sunt sigură că a intervenit ceva neprevăzut și grav. Oare ce surprize neplăcute mi-a mai pregătit destinul? se întrebă în gând principesa. Ce piedici și obstacole urmează să mai înfrunt?

- Ai dreptate, principesă Selia, ceea ce urmează să-ți comunic ne-a îngrijorat pe toți, vorbi preotul.

- Preotul suprem al templului înțelepciunii are darul de a citi gândurile? întrebă cu uimire Selia.

Preotul schiță un zâmbet reținut. Apoi, îmbiind-o cu mâna să-l urmeze, urcă tăcut scările și intră în sala ovală, în care se deschideau cele șase uși. Cu pas domol se îndreptă spre sala profețiilor. Selia păși alături, tulburată de neliniștea pe care o citise în ochii preotului. În sala profețiilor preotul se opri în fața unei plăci din granit negru. Întoarse capul spre predestinată și, mângâind-o cu o privire blândă, vorbi:

- Știu că ai reușit să găsești lacrima stelei din adâncurile mării și metalul alb din inima pământului. Sfera focului sacru însă o pot invoca din adâncurile spațiului nemărginit doar cei doi unicorni. Sabia divină a luminii, pe care deja ai cunoscut-o, paște nestingherită în poiana fermecată din pădurea unicornului, veghind asupra vietăților tărâmului. În pădurea fermecată cu arbori fosforescenți din regatul regelui Ares săgeata spirituală a întunericului nu a mai călcat de când zeul Chaos a fost declarat magul suprem și consilierul principal al suzeranului Târâmului întunericului fosforescent. Unicornul negru a dispărut enigmatic și nimeni nu poate da de urma lui. L-am căutat pe pajiștea stelară, prin grădina Universului și prin pădurile celor două tărâmuri, dar fără rezultat. Am întrebat ziua și noaptea, luna și soarele, stelele și spiritul planetei voastre, dar nimeni nu l-a mai văzut de 600 de ani. Azi dimineață însă a apărut o nouă profeție pe placa din granit din fața ta. Citește-o, principesă Selia! zise tulburat preotul.

Principesa Selia parcurse nerăbdătoare cu privirea profeția care spunea: zeul Chaos a înghețat inima unicornului negru și a ferecat-o într-un bloc de piatră cu sclipiri albastre, venit din adâncurile Universului. Când în vârful cornului magic al sabiei divine va fi pusă picătura de soare, iar pe fruntea-i-floarea spiritului candid, gheața se va topi. Dragostea divină, care poate izvorî doar dintr-un suflet pur, va aprinde lumina sacră în picătura de soare. Unindu-se cu darul spiritului candid, picătura de soare va destrăma vraja lui Chaos și unicornul negru va învia.

Citind profeția, Selia rămase înmărmurită în fața plăcii din granit. Profeția vorbea despre o picătură de soare și despre floarea spiritului candid, pe care ea, fata crescută și educată de către profesorul universitar de filozofie Lucian de pe planeta Terra, trebuia să le găsească și, cu ajutorul lor, să-l readucă la

viață pe unicornul negru, pentru a salva regatele celor două tărâmuri. Nu auzise vreodată despre existența unei picături de soare și a unei flori a spiritului candid. Nu știa unde a ascuns zeul Chaos blocul de piatră cu sclipiri albastre, în care ferecase inima înghețată a unicornului. Timpul o presa, enigmele erau din ce în ce mai multe și inamicii îi călcau pe urme.

Mintea principesei începu a lucra febril, chinuindu-se să descifreze noua taină pe care destinul i-o aruncase în cale. Însă panica, amărăciunea și spaima îi provocau o stare de prăbușire. Avea senzația că cugetul i se înfierbântă, asemeni lavei care răbufnește din nucleul incandescent al pământului. Inima începu a i se zbate mai tare și mai tare, încât părea că iată-iată va sparge coșul pieptului și va zbura spre stele. Ochii ei se transformau într-un abis fără de margini. I se părea că este o făptură slabă, pe care și cea mai mică boare de vânt o poate arunca în neființă.

Deodată auzi din nou în amintire ecoul spuselor spiritului protector al pădurilor de pe planeta Terra: „nu-ți fie teamă, principeso, în momentele cruciale vei ști ce trebuie să faci". Cuvintele Marelui Lup Alb o făcură să-și revină din șocul provocat de profeție. Se răsuci încet spre preotul suprem al templului înțelepciunii, care o privea atent, cu multă îngrijorare. Câteva clipe cei doi se uitară tăcuți unul în ochii celuilalt. Adâncindu-se în ochii plini de înțelepciune ai preotului, principesa își regăsi încrederea în sine. Ochii ei redeveniră albaștri intens ca cerul în prag de amurg și limpezi precum lumina soarelui în zi senină. Panica și amărăciunea i se retrăgeau încet din suflet asemeni nopții, când zorii zilei se deșteaptă. Din tânăra strivită de povara neliniștii și spaimei nu rămăsese decât o amintire. O Selie semeață, din ochii căreia se revărsau torente de lumină, îl făcură pe preotul suprem să exclame cu admirație:

- În ochii tăi se oglindește nemurirea. Sunt sigur că vei reuși să readuci la viața sabia divină a întunericului, deși nu-ți va fi ușor să descifrezi această taină.

Selia zâmbi și zise:

- Diamantul galben, din care este făcută săgeata fermecată pe care am primit-o în dar de la regentul Tărâmului spiridușilor, s-ar putea să fie picătura de soare. Rămâne să aflu ce este și unde se găsește floarea spiritului candid.

Intrigat de vorbele principesei, preotul suprem ceru să i se arate săgeata spiridușilor. Selia săltă ușor piatra puterii din colierul pe care îl purta în jurul gâtului și preotul văzu o splendidă săgeată din diamant galben, care strălucea ca razele soarelui.

- Regentul spiridușilor mi-a zis că săgeata din diamant galben are puterea de a trezi la viață până și piatra și că nimeni, afară de mine, nu trebuie să pună mâna pe această armă magică.

- Poate că ai dreptate, murmură preotul, privind atent săgeata.

Apoi tăcu îngândurat câteva clipe. Într-un final zise, fără să-și ia privirea de la săgeta spiridușilor:

- Nu putem fi siguri că această săgeată din diamant galben este picătura magică de soare.

- Pe planeta Terra diamantul galben se găsește foarte rar și este considerat foarte prețios. I se mai spune și picătură de soare. Diamantul galben de pe planeta Terra este doar o minunată piatră prețioasă și nu are calități magice. În universul acesta însă până și plantele vorbesc, de parcă m-aș afla într-un basm fără de sfârșit, spuse, zâmbind visătoare, principesa.

Preotul o privi îndelung, cu gândurile rătăcind într-o lume tainică. Într-un târziu vorbi:

- După ce a terminat să făurească Universul, creatorul a adunat în cupa nemuririi raze argintii de stele și raze aurii de soare, scântei de întuneric și pulberea miraculoasă a infinitului. Aceste ingrediente le-a frământat cu seva vieții, în care a pus o părticică din spiritul divin. În felul acesta Creatorul a modelat lumea magică a celor două tărâmuri, principeso. Nicăieri, în nici un alt Univers, nu există o lume mai tainică și mai frumoasă decât planeta celor două tărâmuri. Acum că ai aflat ce spune profeția, întoarce-te

pe tărâmul luminii și caut-o pe vrăjitoarea Dalia. Blânda vrăjitoare-și trăiește veacul, strivită de durere, la poalele munților de smarald, într-o peșteră adâncă, în spatele unei cascade. Încearcă s-o convingi să te asculte. Întreab-o dacă știe unde poți găsi floarea spiritului candid. Vrăjitoarea Dalia comunică cu spiritul planetei.

Selia și preotul suprem au părăsit în tăcere sala profețiilor, au coborât scara cu balustrade din crini și au ieșit din templu.

- Adio, principeso, zise preotul, apoi rosti abia șoptit o vrajă.

Cât ai clipi din ochi, Selia se pomeni pe câmpia care se întindea până aproape de poalele munților de smarald, lângă copacul cu frunze care-și schimbau ritmic culoarea. La umbra copacului, așezat pe o piatră și cu bărbia sprijinită în palme, ședea îngândurat elful Elio. Principesa se uită la el cu mirare și zise:

- Mesagerul m-a asigurat că mă vei aștepta la palatul cavalerilor munților de smarald.

- Până acum câteva clipe acolo am fost, răspunse elful.

- Și cum de ai ajuns atât de repede lângă copac? întrebă și mai mirată principesa.

Elio ridică din umeri și clătină ușor din cap, arătându-și astfel nedumerirea.

- Nu pot să-ți răspund la întrebare, principeso. Eram acolo și, ca prin minune, m-am pomenit aici. Ce vești aduci din templul înțelepciunii? întrebă, cu ochii scânteind de curiozitate, elful.

- Trebuie să căutăm o cascadă, în spatele căreia se ascunde o peșteră adâncă, răspunse principesa Selia.

- Vorbești despre cascada care se revarsă pe panta apuseană a munților cu vârfuri de smarald? întrebă Elio.

- Dacă aceasta este unica cascadă, să mergem. Trebuie s-o găsim pe vrăjitoarea Dalia.

- De ce o cauți pe vrăjitoare? Ea poate să ne ajute să ajungem la palatul reginei Hestia? întrebă elful și o scânteie de speranță i se aprinse în ochi.

- O nouă profeție spune că zeul Chaos a înghețat inima unicornului negru și că eu trebuie să-i pun în vârful cornului spiralat picătura de soare, iar pe frunte- floarea spiritului candid. Astfel gheața se va topi, piatra se va sfărâma și unicornul va învia.

- Vrăjitoarea Dalia știe unde-l putem găsi pe unicornul întunericului? o ținea întruna cu întrebările elful.

- Preotul suprem mi-a spus că vrăjitoarea comunică cu spiritul pământului, zise Selia, pornind spre munții de smarald.

Elio se grăbi s-o urmeze. Merseră cu pas vioi vreo oră pe o cărare care cu greu putea fi observată în iarba înaltă, ce acoperea ca un covor câmpia. Dincolo de câmpie se vedeau clinele domoale ale unei coline întinse, în vârful căreia creștea un pâlc de copaci. Copacii erau înalți, aveau tulpinile albe și crengi ridicate în sus asemeni unor brațe înălțate spre cer a rugăciune. La poalele colinei cărarea se oprea brusc, de parcă nimeni nicicând nu ar fi cutezat să calce printre mărăcinii deși, care împresurau costișa până aproape de vârf. Croindu-și cu greu drum printre tufele ghimpoase, principesa și elful urcară până-n vârful colinei și se opriră să-și tragă răsuflarea. Soarele devenea tot mai fierbinte și oboseala se făcea tot mai simțită. Se retraseră la umbra unui copac și băură cu nesaț apă din ploscă. Deși apa își pierduse răcoarea izvorului, cei doi își potoliră setea. Rămaseră la umbra copacului vreo zece minute, apoi o luară spre răsărit. Povârnișul de vest al colinei era mult mai abrupt și anevoios. Mărăcinii creșteau în pâlcuri răzlețe,

străbătute de stânci ascuțite, fără vegetație. Coborau cu greutate povârnișul, agățându-se cu mâinile de pietre. Ajunși, în cele din urmă, la poalele colinei, elful și principesa priviră în jur, sperând să dea de vreo cărare, care să-i ducă spre munții de smarald. Cât cuprindeai cu ochii însă pământul era acoperit cu iarbă deasă. Ici-colo se iteau din iarbă doar niște bolovani rotunzi, cu suprafața netedă și lucioasă, de parcă mii de ani ar fi fost șlefuiți fără încetare de ape zbuciumate. O luară prin iarba care le ajungea până aproape de genunchi spre munți, ocolind pietroaiele care le ieșeau în cale. După vreo oră de mers anevoios, dădură de o cărăruș, pe care mai merseră în tăcere vreo jumătate de oră. În apropierea munților cărăruș se încrucișa cu un pârâiaș zgomotos. Croindu-și cu încăpățânare drum printre bolovanii presărați pretutindeni, pârâiașul alerga spre regatul zânelor luminii, unde era înghițit de Ilidor, un grandios fluviu cu ape repezi, adânci și cristaline. Cei doi drumeți o luară de-a curmezișul pârâiașului, călcând cu atenție peste lespezi umede de piatră. De partea cealaltă a pârâiașului cărăruș continua să șerpuiască printre pietroaie până la poalele munților.

- Și acum, în ce direcție trebuie să mergem? întrebă principesa, nerăbdătoare să ajungă cât mai repede la cascadă, deși oboseala i se citea pe față.

- Ascultă atent, principeso. Auzi niște sunete stranii care străbat din direcția celor două stânci? întrebă Elio, arătând cu mâna spre două stânci înalte, crestele cărora albeau, scânteind în razele soarelui, la vreo câteva sute de metri spre est.

Selia întoarse capul în direcția spre care-i arăta elful și-și încordă auzul. La început nu deslușI nici un sunet straniu. Totul părea obișnuit. Se auzeau doar foșnetul ierbii și șoaptele florilor care se bucurau de razele blânde ale soarelui și, din când în când, câte un țipăt ascuțit de pasăre. Apoi treptat-treptat în corul de șoapte urechile-i deslușiră niște sunete care aduceau a plâns înăbușit de copilă. Plânsul venea din direcția celor două stânci.

- Aud un plânset. Cine o fi plângând oare? făcu alarmată principesa, pornind cu pas grăbit de-a lungul munților spre cele două creste.

- Apa, răspunse Elio.

- Apa plânge? Glumești! exclamă iritată Selia, crezând că elfu-i pus pe glume. Apa murmură, susură, curge, șoptește, zi-i cum dorești, dar...să plângă apa cu lacrimi de apă?

- Locuitorii regatului cavalerilor munților de smarald numesc cascada, spre care ne îndreptăm, lacrimile principesei florilor reginei, zise Elio.

- Poți să-mi explici și mie de ce localnicii numesc cascada lacrimile principesei florilor reginei? întrebă Selia, grăbind și mai mult pasul.

- O străveche legendă povestește că în munții de smarald, cu mulți-mulți ani în urmă, locuia într-o peșteră adâncă o vrăjitoare puternică și blândă ca razele matinale ale soarelui de primăvară, care proteja pădurea de spiritele rele. Vrăjitoarea avea o fiică atât de frumoasă, încât păleau în fața ei și zorii dimineții. Odată cu primele raze ale soarelui, copila vrăjitoarei urca pe o stâncă abruptă, unde, alineate în două rânduri despărțite de mușchi verde, creșteau florile reginei. Rupea o floare și și-o prindea în plete. Vrăjitoarea, admirându-și copila, o numea principesa edelvaisului.

Într-o dimineață senină și liniștită, când zorii începură a se naște din întunericul catifelat al nopții, copila se grăbi să urce stânca. Ajunsă în dreptul florilor reginei, întinse mâna să rupă edelvaisul, însă o putere nevăzută împinse fata în prăpastie. Căzând, copila plângea în hohote, chemându-și mama s-o salveze. Vrăjitoarea însă era departe și nu-i auzi plânsul. Copila muri, zdrobindu-se de stânci. Din ziua ceea nimeni nu a mai văzut-o pe blânda vrăjitoare Dalia și peștera a dispărut. Ca prin minune însă o stranie cascadă se născu din piatră. Legenda spune că această cascadă s-a născut din lacrimile copilei care rupea în fiecare dimineață câte o floare a reginei și și-o prindea în plete.

Între timp Selia și elful ajunseră lângă o misterioasă cascadă. Căzând în jos de pe o stâncă înaltă în mii și mii de fire subțiri, apa se aduna într-un lac limpede precum cleștarul și trist precum lebăda care-și jelește perechea dispărută. În cădere, firele subțiri de apă întâmpinau rezistența unui curent puternic de aer. Curentul pulveriza apa, ridicând în sus nori argintii de ceață. Luând forma unui văl scânteietor, ceața se încolăcea, asemeni brațelor, în jurul torentului de apă. Șuvițele de apă produceau niște sunete stranii, care semănau uluitor de mult cu plânsul unei copile.

Vălul argintiu ce îmbrățișa cascada, parcă încercând să-i aline durerea, apa care plângea înăbușit asemeni unei copile disperate, tăcerea tainică a muntelui și gingașele flori ale reginei care creșteau de o parte și de cealaltă a cascadei-toate acestea readuceau la viața legenda.

- Am ajuns lângă cascada numită lacrimile principesei edelvaisului, zise elful. Privește, principesă Selia, legenda pare vie.

Selia privea vrăjită enigmatica cascadă, când, în spatele perdelei de apă care jelea moartea frumoasei copile a blândei vrăjitoare, i se păru că vede un chip trist cu plete albe. Clipi din ochi și încordă privirea, încercând să deslușească printre firile subțiri de apă vedenia, dar chipul se destrămă treptat, precum se destramă ceața spre miezul zilei.

- Această cascadă ascunde în spatele căderii de apă peștera despre care mi-a vorbit preotul suprem al templului înțelepciunii, se auzi, gândind deodată în voce, principesa, fără să-și ia privirea de la ceața argintie. Ceea ce mi-ai povestit nu este o legendă, Elio, ci un fapt real.

- Ce te face să crezi că nu este o frumoasă și tristă legendă? întrebă elful, sfredelind insistent cu privirea perdeaua de apă.

- Inima îmi spune că vrăjitoarea pe care o căutăm este mama nefericitei copile, răspunse Selia. Și apoi, în spatele căderii de apă am văzut o făptură cu plete albe și ochi mai triști decât însăși tristețea. Elio, cred că făptura care ne privea de după perdeaua de apă și este vrăjitoarea Dalia.

Zicând acestea, principesa se înălță în aer și culese trei edelvaiși. O floare o prinse în cununa magică pe care o purta pe creștet. Apoi, apropiindu-se de apă, întinse mâna dreaptă cu celelalte două flori spre cascadă și zise:

- Cunosc motivul durerii care-ți sfâșie sufletul și cer iertare pentru că îndrăznesc să-ți tulbur singurătatea, vrăjitoare Dalia. În amintirea frumoasei tale copile las apei aceste două flori să-i lumineze calea spre o lume unde există doar fericire. Tu, bună vrăjitoare, n-o plânge atât de mult. Las-o să plece pe tărâmul unde-și găsesc odihna veșnică spiritele candide. Ea nu mai aparține acestei lumi miraculoase. Tu, cu durerea ta nețărmurită, o ții prizonieră între două lumi.

Selia lăsă să-i cadă florile din mână, care se scufundară lent, dispărând în apa tremurândă. Peste doar câteva clipe însă cei doi edelvaiși argintii reapărură la suprafață, apoi se înălțară deasupra ochiul de apă, urmați de o mică steluță luminoasă. Steluța se apropie de principesă și se opri pe edelvaisul din cunună care, ca prin minune, începu să strălucească, împrăștiind în jur o lumină argintie. Apoi micuța sferă luminoasă zbură spre cascadă și înțepeni în fața șuvițelor subțiri de apă. Principesa întoarse privirea spre apa în cădere și văzu din nou vedenia cu plete albe, care privea mai tristă decât nefericirea spre steluța strălucitoare.

Între timp, din adâncul cerului coborau spre cascadă patru mici steluțe luminescente. Steluțele s-au apropiat de principesa Selia și au atins pe rând floarea reginei. Apoi au zburat lin spre cascada care plânge și au încercuit micuța sferă de lumină. În clipa când cele două flori ale reginei au căzut din nou în apă, cinci mici steluțe, licărind în scântei argintii, s-au înălțat spre cer și au dispărut în infinitul Universului. Ca prin minune, cascada încetă să plângă.

- Cine ești, copilă minunată? se auzi deodată o voce tristă din spatele perdelei de apă. De ce-ai venit aici, unde-și are locaș tristețea și durerea?

Urmă o lungă tăcere. Principesa privea concentrată cascada, sperând să vadă cine-i vorbește, iar elful urmărea tulburat scena. Într-un târziu, misterioasa voce vorbi din nou:

- Îmi amintești atât de mult de fiica mea.

- Sunt Selia, murmură principesa, fără să-și ia privirea de la vedenia care apăruse ca o fantasmă în spatele căderii de apă.

Apoi se grăbi să adaoge, parcă temându-se să nu dispară din nou vrăjitoarea cu plete albe.

- Preotul suprem al templului înțelepciunii mi-a spus că tu ai putea să mă ajuți să descifrez o taină, de care depinde existența vieții în lumea celor două tărâmuri.

- O taină zici, de care depinde viața? Pentru mine viața nu mai are nici un sens, zise cu un zâmbet trist pe buze vrăjitoarea.

- O vrăjitoare, care o veșnicie a protejat pădurea de spiritele rele, nu poate să urască viața. Ai sufletul rănit atât de tare, încât durerea este cea care vorbește în locul tău. Să știi că fiica ta a fost ucisă de către zeul Chaos, care detestă viața. Dacă nu reușesc să descifrez taina, tot ce este viu în spațiul nemărginit va dispărea și lumea noastră se va transforma pentru veșnicie într-un pustiu al morții.

Ca o fantasmă, de după perdeaua de apă ieși o femeie învești mântată în rochie lungă, neagră, vaporoasă, strânsă la mijloc cu un brâu argintiu. Deși părea destul de tânără, avea pletele albe, împodobite cu florile reginei, iar în ochii ei, de rând cu bunătatea, își găsise refugiu o nețărmuirtă tristețe și o profundă durere. Calcând ușor pe oglinda tremurândă a apei, vrăjitoarea Dalia se apropie de principesă. Se opri în fața ei și rămase nemișcată preț de câteva minute, admirându-i chipul. Apoi, cu-n zâmbet trist pe buze, zise:

- Deoarece, cu ajutorul tău, spiritul copilei mele a plecat pe tărâmul fără de durere, sunt gata să te-ascult. Vorbește-mi! Ce taină te frământă?

Selia trase adânc aer în piept și zise:

- Zeul haosului primordial vrea să dezlănțuie potopul cosmic, uneltind să-și extindă dominația asupra spațiului nemărginit. Ca să-l împiedice pe zeul Chaos să-și realizeze planurile, creatorul trebuie să închidă porțile spațiului nemărginit cu cheia vieții. Unicornul luminii și cel al întunericului fosforescent, unindu-și puterile, pot invoca din adâncurile bolții celeste sfera focului sacru, care va face din metalul alb cheia vieții. Zeul Chaos a înghețat inima unicornului negru, pe care l-a închis într-un bloc de piatra cu sclipiri albastre. Preotul suprem mi-a spus că aș putea să-l readuc la viața doar având picătura de soare și floarea spiritului candid.

Vrăjitoarea Dalia căzu pe gânduri. Rămase un timp tăcută, cu chipul trist și ochii pironiți asupra apei. Apoi ridică încet privirea spre cununa de pe creștetul principesei. Cercetă atent cu ochii florile și, într-un sfârșit, își opri privirea pe edelvais.

- Privește-te în oglinda apei, principeso! Vezi floarea reginei, pe care ai prins-o în cunună, cum luminează în lumină argintie?

Uitându-se atent peste oglinda tremurândă a apei, principesa Selia fu surprinsă să vadă, strălucind printre florile luminii și cele ale întunericului, floarea reginei. Apoi, cu un licăr de speranță în privire, se răsuci spre vrăjitoarea Dalia și întrebă:

- Crezi că edelvaisul este floarea magică a spiritului candid?

- Când ai prins-o în cununa ta floarea reginei nu lumina. Spiritul copilei mele și cele patru spirite, venite s-o conducă în lumea liniștii și fericirii, au atins floarea, făcând-o să lumineze. Deși radiază lumină, floarea reginei nu poate învia unicornul negru. Trebuie să mergi în regatul regelui Ares. Să urci pe cel mai înalt vârf al munților și să găsești altarul spiritelor candide. Vei pune edelvaisul pe acest altar și vei aștepta miezul nopții. La miezul acestei nopți o rază, trimisă de spiritul copilei mele, va străbate Universul și va lumina altarul. Raza va veni de pe tărâmul fericit al spiritelor candide. Scăldându-se în lumina sacră, edelvaisul va absorbi scânteia vieții. Magica floare a reginei își va pierde puterea în clipa când unicornul va învia, dar va continua să strălucească până o vei reda cascadei. Grăbește-te, au mai rămas doar nouă ore până la miezul nopții. Ține minte, principeso, de altar se poate apropia doar o fecioară cu sufletul curat ca lacrima. Adio! zise vrăjitoarea Dalia.

Apoi, plutind ca o fantasmă pe oglindă cristalină a lacului, dispăru în spatele perdelei de apă.

După plecarea vrăjitoarei Dalia, principesa rămase un timp lângă cascadă. Privea îngândurată cum firele subțiri de apă spărgeau vălul de ceață și se lăsau înghițite de lacul care tremura în mii de unde. Și elful, așezat pe o piatră, tăcea, privind vălul de ceață care îmbrățișa cascada.

- Elio, sparse într-un târziu tăcerea principesa, voi merge singură în regatul regelui Ares. Ne întâlnim mâine dimineață lângă cascadă.

- Nu pot să accept ceea ce-mi ceri, principeso, sări ca fript elful, fluturând din mâini și scuturând agitat capul. Te voi urma oriunde te vei duce.

- Voi recurge la puterea magică a luminii și a întunericului pentru a ajunge la timp pe vârful muntelui. Nu pot să te iau și pe tine, încercă Selia să-l convingă că este mai bine să plece de una singură.

- Știi doar că Tărâmul întunericului fosforescent este bântuit de monștrii regelui Orcus. Și zeul Chaos veghează asupra celor patru regate, ripostă elful.

- Știu, zise Selia. Dar trebuie să înțelegi că de una singură îmi va fi mai ușor să mă apăr.

- Și dacă zeul Chaos te va ataca? întrebă alarmat elful.

- Voi încerca să mă descurc. Tu nu ai puterea să lupți împotriva unui zeu care stăpânește magia obscurității moarte. Nu mă poți ajuta cu nimic.

- Principesa are dreptate, se auzi o voce, ca un tril minunat de ciocârlie, care venea din înaltul cerului.

Principesa și elful ridicară imediat privirile spre cer, să vadă cine vorbește. Văzură, coborând din adâncul necuprins al cerului, o lumină celestă. Era Alcesa, regina păsărilor și mesagera zânelor.

- O voi însoți eu pe Selia pe Tărâmul întunericului fosforescent, zise regina păsărilor, aterizând alături de principesă. Urcă pe spatele meu, predestinato, și ține-te bine. Voi zbura ca săgeata. Nu avem timp de pierdut.

Selia urcă în grabă pe spatele păsării măiestre și-și încolăci brațele în jurul gâtului ei. Alcesa își luă zborul. Înălțându-se spre cer ca fulgerul, dispăru atât de repede, încât Elio nu reuși nici să crâcnească. Supărat că pasărea măiastră și principesa l-au lăsat singur lângă cascadă, Elio oftă nemulțumit și porni agale spre pădure.

xxx

Între timp pasărea măiastră se înălțase atât de sus, încât Selia nu mai vedea munții, cascada și pădurea. În jurul lor era doar cerul azuriu și limpede ca apa cristalină de izvor. Cu cât se îndepărtau mai mult de munții de smarald, cu atât cerul devenea tot mai întunecat. Au tot zburat în liniște ore în șir, până

ce razele aurii ale soarelui începură a ceda treptat cerul luminii albastre fosforescente, pe care-o radiau copacii, florile, iarba și apele Tărâmului întunericului. Alcesa, penele și creasta căreia răspândeau lumină celestă, ajunsă deasupra Tărâmului întunericului fosforescent, se înălță și mai sus, ca să nu fie observată de către zeul Chaos. Pe cerul întunecat părea o stea care se mișcă spre vârful munților. Deasupra celui mai înalt pisc, Alcesa coborî încet și se opri lângă o stâncă abruptă. Până la miezul nopții mai rămăsese doar 5 minute.

- Pe vârful piscului voi urca doar eu, zise principesa Selia. Vrăjitoarea mi-a spus că de altar se poate apropia doar o copilă cu sufletul curat ca lacrima. Trebuie să încerc să mă apropii. Tu, Alcesa, să ai grijă. Lumina celestă, pe care o răspândești, poate să trezească curiozitatea zeului Chaos.

Selia scoase floarea reginei din cunună și, ținând-o strâns în mână dreaptă, zbură spre vârful muntelui. Pe o mică platformă dreptunghiulară principesa observă altarul cioplit dintr-o rocă de culoare albă ca spuma laptelui și sclipitoare ca perlele luminate de razele lunilor. Altarul avea forma unei piramide, în vârful căreia era o semilună formată din două semicercuri cu vârfurile ascuțite în sus. Semiluna răspândea în jur o ploaie de scântei argintii. Selia s-a apropiat de altar și a pus edelvaisul pe semilună. Apoi, înclinând capul, și-a sprijinit fruntea de piramidă și a rămas în așteptare. Deodată simți cum inima-i tresare. Ridică în grabă privirea spre cer. Văzu o rază de lumină care cobora spre ea din adâncurile necuprinse ale Universului. Lumina era blândă și ireal de pură. Apropiindu-se de altar, raza se opri pe creștetul principesei. Apoi lunecă încet pe fruntea ei, atinse piatra puterii și se înălță deasupra semilunii. Lăsându-se în jos, scăldă-n scântei argintii floarea reginei, făcând-o să strălucească atât de tare, încât Selia cu greu reușea să-și țină ochii deschiși. Se scurseră câteva clipe și raza încet-încet se înălță deasupra munților și se retrase lin în lumea fericită a spiritelor candide.

Selia luă edelvaisul, din care se revărsa lumina blândă și curată a spiritului fiicei vrăjitoarei Dalia, îl prinse în cunună și murmură, privind spre cer:

- Îți mulțumesc, frumoasă copilă, pentru scânteia vieții. Floarea spiritului candid o voi reda cascadei imediat ce Creatorul va încuia porțile spațiului nemărginit.

Planând ușor ca fulgii în miez de iarnă, principesa coborî lângă stânca unde o aștepta pasărea măiastră. O găsi lipită cu spatele de piatră, privind neliniștită spre bolta celestă.

- Să ne grăbim, să părăsim cât nu-i târziu Tărâmul întunericului fosforescent. Zeul Chaos știe că două ființe de pe Tărâmul luminii se află pe vârful cel mai înalt al munților, zise alarmată Alcesa.

- Ce te face să crezi că zeul haosului primordial știe unde suntem? întrebă principesa.

- Privește, zise regina păsărilor, ridicând din nou privirea spre cer. Vezi ochiul de veghe al zeului Chaos, care plutește fără de zgomot deasupra noastră? Cred că în curând vom avea surprize neplăcute. Sunt sigură că zeul Chaos ne va ataca cu săgețile lui ucigașe.

- Zeul obscurității fără de viață detestă lumina. Tu, care răspândești lumină celestă, nu ai de ce te teme, zise principesa.

- Stăpânind puterea energiei negre, Chaos a îndrăznit să-l sfideze pe creator. Pentru el magia mea nu este un pericol, vorbi pasărea măiastră, scrutând îngrijorată cu privirea cerul. Ar fi bine să părăsim cât mai repede Tărâmul întunericului. Aici zeul se simte în apele sale.

Selia urcă în grabă mare pe spatele păsării măiestre, care se înălță spre cer și se îndreptă ca o săgeată spre Tărâmul luminii, în timp ce din turnul din granit zburau spre vârful muntelui două săgeți cu energie neagră. Deși Alcesa se înălța tot mai sus și mai sus, săgețile se apropiau amenințător. Observând săgețile, principesa strigă:

- Alcesa, întoarce-te cu fața spre munte și rămâi nemișcată!

- Simt energia neagră care ne calcă pe urme, șopti pasărea măiastră, continuând să zboare spre Tărâmul luminii, de parcă nu ar fi auzit ce-i spusese principesa.

- Suntem în mare pericol, Alcesa! Întoarce-te spre munți! strigă din nou principesa. Sper că lumina ta celestă și piatra puterii ne vor proteja.

Ai grijă, principeso, arma zeului Chaos este letală, vorbi Alcesa, cotind spre munte.

Atingând cu mâna dreaptă piatra puterii, principesa a activat câmpul energetic protector, apoi, întinzând mâinile spre săgețile lui Chaos, invocă puterea magică a luminii și a întunericului fosforescent. O rază orbitoare, ce răspândea o ploaie de scântei albastre, se îndreptă ca un fulger spre cele două mici săgeți cu energie neagră. Ajunsă în preajma lor, raza se diviză în două și lovi arma zeului dezordinii primordiale. Se auzi un trăsnet asurzitor și armele zeului Chaos dispărură, lăsând în urmă doar clăbuci de fum mai negru decât obscuritatea. Principesa lansă o rază de lumină spre fumul negru, făcându-l să se risipească. Dar nu trecu mult timp și din turnul sinistru de pe creasta muntelui ieși și se îndreptă spre pasărea măiastră un glob mare negru, marginile căruia ardeau cu flăcări verzi. Selia își adună din nou puterile magice și lansă spre globul negru un fascicol și mai strălucitor. Deodată, din adâncurile necuprinse ale cerului străbătu spre Tărâmul întunericului o rază de soare, care, zburând iute ca visul, atinse săgeta din diamant galben, pe care Selia o purta sub piatra puterii. Săgeata începu să strălucească și din vârful ei porni spre fluxul de lumină o rază orbitoare. Fluxul de lumină se contopi cu raza soarelui și lovi globul cu energie neagră, spărgându-l în mii și mii de cioburi. Din depărtare se auzi un răcnet, ecoul căruia ajunse până la hotarele Tărâmului luminii.

- Ai îndrăznit să te iei de piept cu zeul Chaos, principeso?! Crezi că ești în putere să mă birui? Te voi ucide, păpușă însuflețită! Nu ți-a mai rămas mult timp să respiri aerul acestei lumi!

xxx

Când Selia și pasărea măiastră au revenit lângă cascadă, soarele se înălțase sus de tot. Lumina curgea din înălțimea cerului ca un torent de raze strălucitor de calde, aurind pădurea, apa în cădere și câmpia. Aerul de primăvară era parfumat și proaspăt, iar cascada răspândea în jur o răcoare plăcută și umedă. Elio, așezat pe o piatră la umbra unui copac cu flori trandafirii, privea visător jocul feeric al stropilor de apă. Stropii în cădere scânteiau, de parcă ar fi fost mici diamante, pe care o copilă le înșira pe firele subțiri de apă. Mânat de curenți invizibili, vălul de ceață se ridica în sus, pulverizând în jur o ploaie de stropi strălucitori, care-și găseau odihna pe florile reginei. În dezmierdările jucăușe ale razelor de soare, edelvaișii, stropiți cu picături de apă, licăreau, lăsând impresia unor flori predestinate să împodobească coroana unei împărătese.

Fascinat de frumusețea apei în cădere, elful nu auzi când principesa s-a apropiat de el. Câteva clipe Selia rămase tăcută lângă elf, impresionată de dansul razelor solare cu picăturile de apă. Când în sfârșit întoarse privirea spre pasărea măiastră, vrând să-i mulțumească pentru ajutor, Alcesa deja își luase zborul și se îndrepta spre soare. Văzând-o în înaltul cerului, principesa șopti.

- Îți mulțumesc, Alcesa, pentru ajutor și să te aibă creatorul în pază.

După ce pasărea măiastră se pierdu în adâncul cerului, principesa Selia întoarse din nou privirea spre cascadă. Văzu în spatele căderii de apă vrăjitoarea cu ochi triști și plete albe. Dalia trecu prin perdeaua de stropi strălucitori și, lunecând ca o fantasmă peste ape, s-a apropiat de elf și principesă. Era îmbrăcară într-o rochie lungă, de culoare verde, împodobită la poale cu edelvaișii argintii. Selia-i zâmbi prietenos și spuse:

- Cascada a încetat să plângă și florile reginei se bucură de soare. E o priveliște minunată, nu-i așa, vrăjitoare Dalia?

Vrăjitoarea o mângâie blând cu privirea, apoi atinse cu degetul arătător edelvaisul din cunună.

- Porți în cunună o scânteie din spiritul copilei mele, zise. Floarea reginei a absorbit scânteia vieții și-l poate învia pe unicornul negru. Imediat ce unicornul va învia, edelvaisul își va pierde puterile magice. Ține minte, principeso, floarea poate readuce la viață doar o singură ființă.

- După ce Creatorul va încuia porțile spațiului nemărginit, voi înapoia edelvaisul cascadei, zise principesa.

Apoi, oftând adânc, adăugă:

- Trebuie să descifrez alte două enigme. Unde se află blocul de piatră în care zeul Chaos a ferecat sabia divină a creatorului și cum să găsesc picătura de soare.

Vrăjitoarea zâmbi enigmatic și, coborând privirea spre colierul pe care principesa îl purta în jurul gâtului, vorbi:

- Spiritul pământului m-a informat că ai găsit nu doar floarea spiritului candid, ci și picătura de soare, principeso.

Nedumerită, principesa Selia exclamă:

- Spiritul planetei greșește, bună vrăjitoare Dalia! Nu am găsit picătura de soare.

- Ai uitat, principesă Selia, că nu mai ești în universul paralel? Privește cu ochii sufletului și vei vedea picătura de soare.

Câteva clipe principesa Selia tăcu descumpănită, apoi, atingând cu mâna piatra puterii, vorbi ca pentru sine:

- Până a scălda edelvaisul în lumină sacră, raza venită din lumea spiritelor candide mi-a atins creștetul, apoi a coborât pe colierul din pietre prețioase. Când a atins bijuteria, am simțit o căldură plăcută și din colier s-a revărsat o lumină strălucitoare. Credeam că strălucesc diamantele.

- Lumina s-a revărsat din picătura de soare, pe care o porți sub piatra puterii.

- Vorbești despre săgeta din diamant galben, pe care mi-a dăruit-o regentul Tărâmului spiridușilor? murmură neîncrezătoare principesa.

- Săgeata pe care ți-a dat-o regentul Tărâmului era o armă magică. Secretul fabricării acestei arme îl cunosc doar spiridușii. Tu însă nu vei putea folosi săgeata în calitate de armă. Când raza de lumină a atins săgeata, ea a încetat să mai fie o armă. Absorbind lumina soarelui, diamantul galben s-a transformat în picătură de soare, care are puterea să destrame vraja zeului Chaos. Picătura de soare ți-a fost încredințată doar ție. Nimeni nu trebuie s-o atingă. Dacă o altă persoană va îndrăzni s-o atingă cu mâna, picătura de soare o va ucide. Privește-te în oglinda apei, principesă Selia!

Săltând ușor cu mâinile poalele rochiei lungi și vaporoase, Selia se lăsă în genunchi și se privi în oglinda apei. Un evantai de raze aurii se revărsau de sub piatra puterii. Dând într-o parte cristalul, văzu picătura de soare care strălucea orbitor.

- E splendidă! O adevărată picătură de soare! exclamă încântată.

Ridicându-se în picioare, Selia îi spuse vrăjitoarei:

- Raza, trimisă de spiritul copilei tale, nu doar a dat scânteia vieții edelvaisului. Ea a adus cu sine și puterea magică a soarelui. Cu ajutorul fiicei tale, vrăjitoare Dalia, cele două tărâmuri vor supraviețui. Rămâne să descifrez și ultima enigmă. Unde-l pot găsi pe unicornul negru.

- Spiritul pământului mi-a spus că atotputernicul Creator al spațiului nemărginit ți-a dat puteri nelimitate. Ai grijă să le folosești cu multă înțelepciune. Trebuie să te întorci în regatul suzeranului Tărâmului întunericului fosforescent. Astăzi, când va apune soarele pe Tărâmul luminii, iar pe Tărâmul întunericului fosforescent noaptea va adormi și o nouă zi va deștepta plantele să lumineze, din adâncurile nesfârșite ale Universului va coborî o scânteie aurie de lumină, trimisă în ajutorul tău de spiritele candide, care te va conduce spre locul unde zeul Chaos l-a împietrit pe unicornul negru. Imediat ce noaptea va face primii pași pe Tărâmul întunericului fosforescent, scânteia va părăsi regatul regelui Ares și se va întoarce în lumea fericită a spiritelor candide. Ai la dispoziție doar o singură zi ca să-l găsești și să-l învii pe unicornul negru. Te rog să fii atentă, principeso, energia neagră poate omorî floarea spiritului candid. Vei avea nevoie de toată puterea magică pe care ți-a dat-o Creatorul, dar și de multă înțelepciune și curaj, ca să poți duce la bun sfârșit misiunea care ți-a fost încredințată. Vei întâlni în drumul tău dușmani periculoși, dar să nu ai teamă. Creatorul veghează asupra ta! zise vrăjitoarea Dalia, mângâindu-i cu mâna tremurândă pletele.

Selia o îmbrățișă și o sărută pe un obraz. Înduioșată de gestul plin de tandrețe al principesei, care-i aminti din nou de fiica ei, vrăjitoarea Dalia lăsă ochii în pământ și o lacrimă, ca o picătură cristalină de rouă, i se prelinse pe obraz.

- Îmi amintești atât de mult de fiica mea, principesă Selia, adăugă cu voce tristă vrăjitoarea și porni încet spre pădure.

Tăcută, principesa privea cum vrăjitoarea se pierde în desișul pădurii și un gând îi răsări în minte: „Deși poartă în suflet povara durerii, vrăjitoarea Dalia s-a întors printre cei vii și va continua să protejeze vietățile Tărâmului". Selia scoase edelvaisul din cunună și-l prinse în colierul de diamante, lângă piatra puterii. Apoi se răsuci spre Elio și zise:

- Avem floarea spiritului candid și picătura de soare. Mergem în regatul regelui Ares, unde, cu ajutorul scânteii spiritelor candide, îl vom găsi pe unicornul negru.

Elio își dădu într-o parte șuvița zburdalnică de păr, care-i cădea mereu pe frunte, se ridică de pe piatră și, schițând un zâmbet obosit, zise:

- Să mergem, zeul Chaos ne așteaptă!

Selia-i aruncă o privire plină de îngrijorare, apoi spuse:

- Îmi pari cam obosit, Elio. Dacă nu te simți în putere să mă urmezi, poți să mă aștepți la curtea cavalerilor munților de smarald.

- Ce-ți veni în minte, principeso, cum aș putea să te părăsesc? Te rog să nu mai spui aceste cuvinte niciodată, se răsti supărat elful. Obosit sau nu, datoria mea este să te protejez.

- Scuză-mă, Elio, a fost o vorbă neinspirată, încercă Selia să-l liniștească.

- Principeso, regatul regelui Ares este cel mai întins regat de pe Tărâmul întunericului luminescent, iar noi avem foarte puțin timp la dispoziție. Nu putem explora întreg regatul, căutând unicornul negru, zise elful. Știi doar că zeul Chaos veghează din turnul negru asupra regatului protectorului Ares. Și bestiile subterane au năvălit în lumea celor două tărâmuri.

- Nu-ți face griji, Elio, spiritele candide ne vor trimite o scânteie de lumină, care ne va arăta unde să-l căutăm pe unicorn. Trebuie să ajungem la hotarul Tărâmului întunericului fosforescent până la apusul soarelui. Alcesa ne-ar fi fost de mare ajutor.

- Vrăjitoarea ți-a spus că energia neagră poate ucide floarea spiritului candid. Ai prins-o la vedere, nu crezi că ar fi mai bine s-o ascunzi? se arătă îngrijorat elful.

Selia atinse cu mâna stângă colierul, zâmbi și zise:

- Am prins-o lângă gheața eternității, care are puterea de a proteja împotriva energiilor negative. Cred că este cel mai sigur loc unde aș fi putut ascunde floarea spiritului candid.

Câteva clipe Elio cercetă cu multă curiozitate cristalul din colierul principesei, apoi zise:

- Poate că ai dreptate. Piatra puterii și picătura de soare s-ar putea să protejeze floarea de puterea magică a zeului Chaos.

Apropiindu-se de cascadă, principesa dezmierdă cu privirea șuvițele subțiri de apă, de parcă ar fi dorit să-și ia rămas bun de la lacrimile principesei edelvaisului și porni grăbită spre câmpie.

- Ai greșit direcția, principeso, strigă din urmă elful. Ca să ajungem în regatului regelui Ares trebuie să mergem de-a lungul lanțului de munți. Avem de mers vreo 10 kilometri, până ajungem aproape de colinele marmotelor cu blană albă. Vom traversa colinele printr-un defileu săpat în piatră cu mii de ani în urmă de apele vijelioase ale râului Bor. Ca să ajungem la hotarul cu tărâmul întunericului fosforescent, după coline vom traversa o pădure.

Selia se opri brusc și, răsucindu-se pe călcâie, se întoarse din drum. Ajunsă lângă elf, principesa spuse, arătând cu mâna spre est:

- Să mergem de-a lungul munților. Trebuie să ne grăbim.

Principesa făcu câțiva pași înainte, apoi se opri din nou. Privi țintă spre elf. După câteva clipe de tăcere, zise cu o notă de regret în voce:

- Zici că avem de mers vreo zece kilometri de-a lungul munților până la un defileu? Păcat că regina păsărilor nu este cu noi. Ne-ar fi dus la hotarul dintre Tărâmul luminii și Tărâmul întunericului fosforescent în câteva ore. Va trebui să ne mișcăm cu pas vioi.

Zicând acestea, principesa Selia trase adânc aer în piept și porni cu pas grăbit pe cărărușa care șerpuia de-a lungul munților de smarald. Elio o urmă. Merseră vreo oră fără să scoată un cuvânt. Între timp soarele începu a se rostogoli încet spre orizont. Razele lui deveneau din ce în ce mai răcoroase și lumina mai catifelată. Din vârful munților smaraldul revărsa în cascade flăcări verzi, care lunecau asemeni unei avalanșe peste copaci, făcând frunzișul să licărească verde cu scânteieri aurii, de parcă ar fi fost presărat cu pulbere de aur. Cu cât soarele se lăsa mai jos, cu atât smaraldul strălucea mai tare, iar umbrele copacilor se făceau tot mai lungi și mai lungi, înaintând, asemeni unei oștiri de fantasme, spre câmpie. Odată cu soarele, care se ascundea încet după munți, umbrele se retrăgeau rapid spre tulpinile copacilor. Și flăcările verzi se retrăgeau spre crestele munților, deși smaraldul mai continua să strălucească.

Drumul era anevoios. Pietroaie, crengi uscate, rădăcini de copac, smulse de puhoaie vijelioase, le ațineau întruna calea. Ici-colo pârâiașe înspumate alergau zgomotoase spre împărăția apelor, croindu-și drum printre bolovanii și crengile uscate, împrăștiate peste tot. Străduindu-se să nu-și ude încălțările, Selia și elful traversau pârâiașele, sărind de pe piatră pe piatră. Din când în când, niște animale stranii le întretăiau calea. La început Selia crezu că sunt lupi albi. Privindu-i mai atent, văzu că aveau coada lungă și stufoasă ca de vulpe, urechi lungi cu vârfurile rotunjite și blană de culoare argintie, care ba licărea, mângâiată de câte o rază de soare ce reușea să se strecoare printre frunzișul des al copacilor, ba devenea mată, când treceau prin umbra copacilor. Văzându-i, animalele se opreau, îi priveau cu multă curiozitate câteva clipe, apoi, mișcându-se alene, își continuau liniștite drumul și dispăreau în munți.

- Lupii de pe Tărâmul luminii au o înfățișare stranie, sparse tăcerea principesa Selia, urmărind cu privirea o femelă însoțită de doi puișori jucăuși. Nu arată ca cei de pe planeta Terra. Privește, Elio, au urechi lungi cu vârfurile rotunjite și cozi stufoase ca de vulpe!

- Nu sunt lupi, zise elful.

- Dacă nu sunt lupi, atunci ce sunt? întrebă Selia.

- Animalele, pe care le vezi mișcându-se printre pietroaie, sunt jaguarii munților de smarald. Aceste făpturi grațioase pot fi întâlnite doar în regatul cavalerilor munților de smarald.

- Jaguari cu cozile stufoase? Și lupii cum arată? întrebă uimită principesa.

- La fel ca lupii de pe planeta Terra, răspunse, zâmbind înțelegător, elful. Doar că au blană albă și ochi albaștri.

- În lumea celor două tărâmuri am văzut animale asemănătoare celor de pe planeta Terra, dar și animale neobișnuite pentru ochii mei, vorbi principesa, fără să-și ia privirea de la ciudatele animale care se mișcau ușor, asemeni felinelor pământene, printre pietroaie.

- Așa este. În lumea celor două tărâmuri vei vedea ceea ce nu ai văzut nici în vis, principeso, zise elful. Creatorul a fost darnic cu planeta noastră. Ar fi o mare nenorocire dacă zeul Chaos ar reuși să distrugă această capodoperă a Creatorului.

- Să nu cădem pradă disperării. Știi doar că speranța moare ultima, spuse principesa. Eu cred că zeul Chaos nu va reuși să-și extindă împărăția peste lumea noastră.

Elio o privi îndelung, apoi întrebă:

- Oare cum am putea s-ajungem cât mai repede la hotarul dintre cele două tărâmuri?

- De una singură aș putea să ajung mult mai repede, dar intuiția îmi spune că voi avea nevoie de ajutorul tău.

- Soarele stă să apună, zise elful, privind spre orizont. În curând se va ascunde după orizont și întunericul se va lăsa peste Tărâmul luminii, iar noi suntem încă departe de hotarul cu regatul regelui Ares. Nu avem nici cea mai mică șansă să ajungem în această seară la hotar, adăugă elful, scuturând ușor capul, de parcă ar fi dorit s-alunge neliniștea și îndoiala care i se citeau pe față.

- Dacă nu vom ajunge la timp, scânteia spiritelor candide se va întoarce în lumea ei, rosti alarmată principesa și se opri brusc.

Înțelegând ce gând îi trece prin minte principesei, Elio se grăbi să zică:

- Și dacă zeul Chaos sau vreo bestie de pe Tărâmul subteran te va ataca, cine să te apere? Imaginează-ți că te atacă din toate părțile monștrii din împărăția lui Orcus, ce te faci? Eu aș putea să iau asupra mea loviturile lor.

Principesa Selia trecu încet cu mâna prin plete, cu privirea ațintită asupra elfului și zise cu voce hotărâtă:

- Plec în regatul regelui Ares doar eu. Tu, Elio, vei rămâne în regatul cavalerilor munților de smarald. Ne întâlnim lângă cascadă. Dacă nu mă întorc până mâine seara, să nu m-aștepți. Mergi singur la palatul reginei Hestia.

- Nu te voi lăsa singură pentru nimic în lume, principeso, protestă elful cu vocea sugrumată de emoții. Regina Hestia mi-a poruncit să te protejez în drum spre regatul elfilor. Și o voi face chiar cu prețul vieții mele.

- De nu mă întorc, să-i spui reginei Hestia ca am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să salvez lumea celor două tărâmuri.

- Nu poți să-mi faci una ca asta. Nu pot să accept, pentru nimic în lume nu te voi lăsa să pleci singură în regatul regelui Ares, nu pot să te las..., repeta alarmat elful.

Selia-l privi cu duioșie, zâmbind înțelegător. Apoi se concentră în sine și, închizând ochii, își adună puterile magice. În câteva secunde o coloană de lumină o învălui și o înălță cu o iuțeală de nedescris spre cer. Elio urmărea neputincios cum principesa se îndepărtează din ce în ce mai mult. Ajunsă sus-sus de tot, coloana de lumină se stinse brusc și o pelerină magică, ce împrăștia scântei albastre, se așeză pe umerii și capul principesei, făcând-o să devină invizibilă.

Necăjit, elful se așeză pe o piatră lângă un pârâiaș și rămase nemișcat preț de mai multe minute, privind spre orizontul care devenise purpuriu. Deși știa că principesa are puteri magice care pot destrăma vrăjile zeului haosului primordial, în suflet i se furișa o grea neliniște. Selia zburase să-l înfrunte de una singură pe zeul morții fără de viață, iar el, elful Elio, căruia regina Hestia îi încredințase protecția predestinatei, a rămas pe Tărâmul luminii. Avea senzația că principesei i se vor întâmpla lucruri oribile și nimeni nu va fi alături s-o ajute. Ședea pierdut pe piatră, fără să știe încotro s-o apuce. Principesa i-a cerut s-o aștepte lângă cascadă, intuiția-i spunea însă că trebuie să găsească o posibilitate să ajungă cât mai repede la hotarul dintre cele două tărâmuri. După câteva clipe de ezitare și frământări, Elio se ridică și porni în fugă de-a lungul lanțului de munți.

xxx

Când principesa Selia a ajuns la marginea Tărâmului luminii, soarele aproape că se ascunsese după orizont. Raze difuze mai continuau să cadă ca o ploaie lenește peste o minunată pădure. Majoritatea arborilor din pădure aveau coroanele stufoase, asemănătoare unor umbrele deschise. Ici-colo însă se vedeau, înălțându-se spre cer, copaci cu vârfuri ascuțite și frunze care-și schimbau mereu culoarea. Priveliștea era fascinantă. Coroane verzi și stufoase printre care străbat, asemeni unor sulițe, vârfuri ascuțite cu frunze care-și schimbă ritmic culoarea. Când verde, când albastru. Pădurea dădea într-o stranie fâșie de teren lipsit de vegetație, cam de vreo 10 metri lățime. Lângă fâșia golașă razele soarelui se opreau, de parcă o mână năzdrăvană ar fi ridicat în calea lor un zid invizibil de nestrăbătut. De partea cealaltă a fâșiei creștea o altă pădure, la fel de neobișnuită ca și cea de pe partea opusă a terenului fără vegetație. Copacii aveau tulpini viguroase și ramuri subțiri, care slobozeau în jos ciorchine de flori luminescente. Pe ramuri creșteau frunze mici, care, deși erau verzi, radiau din ce în ce mai tare o lumină neobișnuit de albastră. Printre copaci zburau mici făpturi fosforescente. Zburătoarele scoteau sunete într-atât de plăcute auzului, încât se crea impresia că mii de minuscule violoncele interpretează o serenadă. Fâșia era hotarul dintre cele două tărâmuri. Uimită de cele ce i se arătau privirii, principesa exclamă:

- Incredibil! Două păduri atât de diferite la doar 10 metri depărtare una de cealaltă. Una este luminată de razele soarelui, iar cealaltă- de flori, iarbă și frunzele copacilor, din care se revarsă lumină albastră când soarele se duce la culcare. Și razele soarelui nu trec de fâșia fără vegetație. Cred că am ajuns la hotarul dintre cele două tărâmuri.

Principesa coborî lin pe fâșia care despărțea cele două păduri fermecate, fiind protejată de pelerina întunericului. Mânată de curiozitate, Selia intră în pădurea cu plante luminescente. Pădurea era înecată în valuri de miresme îmbătătoare și de pretutindeni se auzeau triluri minunate. Selia ridică privirea spre coroanele copacilor. Văzu, legănându-se pe crengile subțiri și mlădioase, misterioase păsări, penele cărora împrăștiau scântei multicolore. Cântecul păsărilor armoniza de minune cu sunetele scoase de niște mici ființe care zburau din floare în floare. Selia se apropie de un copac și atinse cu mâna ciorchinele cu flori albastre. Un miros puternic, ce-i aminti de mirosul florilor de tei, o învălui din toate părțile, făcând-o să închidă pentru o clipă visătoare ochii. Apoi se apropie de un alt copac, florile căruia erau mai mari, de culoare trandafirie. Atinse ciorchinele și un miros divers, dar la fel de plăcut, îi mângâie nările. Pădurea era scăldată în aburi de lumină albastră și mii de scântei fosforescente pluteau asemeni licuricilor în aer.

Deodată avu senzația că mii de ochi sunt ațintiți asupra ei. Senzația devenea din ce în ce mai puternică și Selia își aminti de spiritele copacilor din pădurea unicornului alb și micile silfide care trăgeau raze de soare spre flori.

- Probabil și copacii de pe Tărâmul întunericului fosforescent își au spiritele lor, își zise în gând principesa, cercetând atent cu privirea tulpinile copacilor. Trebuie doar să privesc cu ochii sufletului și le voi vedea. Fermecătoarele zburătoare luminescente sunt, fără îndoială, silfidele întunericului fosforescent. Curios! Dacă silfidele luminii alimentează florile cu raze de soare, cele ale întunericului fosforescent ce funcții îndeplinesc?

Selia își încordă privirea, uitându-se în stânga și în dreapta. Observă pe tulpinile copacilor zeci de ochi curioși, care o urmăreau. Apoi văzu, așezată pe o floare galbenă, o minusculă făptură cu plete negre, pielea albă și aripioare luminescente, care purta o rochiță vaporoasă, de culoare galben-aurie. Făptura era atât de dulce, atât de minunată, încât Selia exclamă, privind-o cu admirație:

- Cât de minunată ești, micuțo! Ești o silfidă a întunericului fosforescent, nu-i așa?

Făptura zâmbi fermecător, flutură lin din aripioarele-i luminescente, apoi zbură ca un mic fluturaș fosforescent spre principesa Selia. Apropiindu-se, vorbi cu voce subțire și melodioasă:

- Cine ești? O preafrumoasă făptură a luminii? Ai plete de aur și ochi albaștri. Cum ai ajuns pe tărâmul întunericului fosforescent?

- Mă vezi, întrebă uimită Selia.

- Te văd. Chiar dacă ți-ai pus pelerina fermecată a întunericului, silfidele, faunii și spiritele copacilor te vad, zise făptura. Și tu ne vezi. Nu-i așa?

- Ești fără îndoială un spirit al florilor, zise principesa Selia, fără să-și poată lua privirea de la micuța creatură.

- De unde știi că sunt un spirit al florilor? se arătă mirată micuța zburătoare.

- Și pe Tărâmul luminii fiecare floare are un spirit, care-i aduce zilnic raze de soare.

- Raze de soare? întrebă micuța zburătoare. Interesaaaant! Spune-mi, ce este o rază de soare? Și de ce silfidele luminii aduc florilor raze de soare?

- Tărâmul luminii este luminat ziua de un astru care răspândește în jur o ploaie de raze aurii și calde, răspunse, zâmbind prietenos, principesa.

- La fel de aurii ca părul tău? întrebă micuța făptură, atingând timid cu mânuța pletele de aur ale principesei Selia.

- Razele soarelui sunt mult mai aurii și strălucesc atât de tare, încât totul în jur este scăldat în lumină aurie și se bucură de căldură, zise principesa.

- Ai spus că razele soarelui sunt fierbinți și strălucitoare. Nu ard copacii și florile? interveni o silfidă cu rochiță albastră, care se apropiase pe neobservate.

- Pe Tărâmul luminii copacii și florile cresc doar dacă sunt dezmierdate și încălzite de razele soarelui, răspunse Selia. Fără căldura lui totul în jur ar muri.

- Zici că lumina vine de la un astru? întrebă silfida îmbrăcată în rochiță galbenă.

- Întocmai! răspunse principesa. Un astru care trimite pe Tărâmul luminii razele sale, încălzind și luminând pădurile, mările, munții și așezările oamenilor. Când astrul se deșteaptă, pe Tărâmul luminii e ziuă, iar când astrul se duce la culcare- e noapte.

- Florile, copacii și iarba nu luminează tărâmul? întrebă silfida în rochiță albastră, făcând ochii mari de uimire.

- Nu, răspunse principesa Selia, însă Tărâmul luminii este la fel de frumos ca și Tărâmul întunericului fosforescent.

- Aș vrea să văd raze de soare, spuse cu voce visătoare silfida în rochiță galbenă.

- De ce-ai venit pe Tărâmul întunericului fosforescent, făptură a luminii? răsună, ca un dangăt de clopot, o voce severă din inima pădurii.

Privind în direcția de unde se auzise vocea, Selia văzu, materializându-se lângă un copac cu tulpina groasă, crengile căruia atârnau doldora de flori trandafirii, un omuleț ce purta o tunică neagră, strânsă la mijloc cu o centură argintie. Omulețul semăna izbitor de mult cu regentul pădurii unicornului luminii, doar că avea pielea de culoare albăstruie și barba argintie. Ca și regentul pădurii de pe Tărâmul luminii, omulețul purta pe cap o căciuliță ce semăna cu pălăria unei ciuperci cu vârful țuguiat.

- Tu ești regentul pădurii? întrebă principesa.

- Și tu cine ești? întrebă la rândul lui omulețul, evitând să răspundă la întrebare.

- Eu sunt Selia, răspunse principesa.

- Selia? întrebă omulețul, privind-o cu suspiciune. Principesa luminii Selia?

Selia dădu afirmativ din cap și zise:

- Zeul Chaos a înghețat inima unicornului negru și l-a ferecat în piatră. Am venit pe Tărâmul întunericului fosforescent ca să-l readuc la viață.

O avalanșă de șoapte se răspândiră prin toată pădurea.

- Unicornul negru, săgeata spirituală a Creatorului a fost ferecată în piatră, sabia divină a fost petrificată.

Auzind șoaptele, Selia privi în jur. Văzu, forfotind printre copaci, o lume de minunate ființe. Silfide cu aripioare ce răspândeau în jur scântei multicolore, fauni cu părul negru și o armată întreagă de omuleți cu pielea albăstruie și căciulițe țuguiate, care șușoteau agitați, aruncându-i priviri curioase.

Regentul pădurii le făcu semn tuturor să tacă. Pădurea muți. Pășind maiestos ca un rege, regentul se apropie de principesă. O măsură încruntat câteva clipe din cap până-n picioare, apoi alunecă cu privirea pe cununa din flori fermecate. Observând în cunună florile magice ale întunericului, omulețul i se uită lung în ochi, apoi, netezindu-și barba argintie, zise:

- Fără îndoială, ești o făptură a luminii, dar ai în cunună și flori ale întunericului. Cine ți-a dat florile magice ale întunericului și de ce a făcut-o?

- Preotesele din templul întunericului, răspunse Selia. Odată cu ele mi s-a dat și puterea magică a întunericului.

- Zici că preotesele din templul întunericului ți-au dat florile magice? întrebă regentul pădurii, fără să-și ia privirea de la cunună.

Apoi tăcu din nou, sfredelind-o cu o privire suspicioasă. Clătinând încet capul, o înconjură de câteva ori. Într-un final se opri în fața principesei și-și fixă din nou privirea pe cunună.

- Straaaniu, rosti, lungind cuvântul, regentul pădurii. Porți pe creștet cunună împletită din flori magice ale luminii și ale întunericului. De când există spațiul nemărginit, Creatorul a dat puterea luminii reginelor elfilor, iar puterea întunericului- suzeranilor Tărâmului întunericului fosforescent. Tu însă deții și

puterea luminii, și puterea întunericului. Ești creatura cu cele mai mari puteri în lumea celor două tărâmuri. Ce cauți în pădurea fermecată de pe Tărâmul întunericului fosforescent?

- Trebuie să-l găsesc urgent pe unicornul negru, fără de care nu pot avea cheia vieții, zise principesa Selia.

- Cheia vieții? La ce-ti poate servi ție cheia vieții? continuă regentul s-o ispitească.

- Ca să protejeze viața, Creatorul trebuie să încuie porțile spațiului nemărginit. Dacă nu reușesc să-l readuc la viață pe unicornul negru, creatorul nu va avea cheia vieții până la sfârșitul ciclului temporal și zeul haosului primordial va declanșa potopul cosmic.

- Tu poți să-l readuci la viață pe unicornul negru? întrebă, vădit surprins de cele auzite, regentul pădurii, ridicând sprâncenele a mirare.

- Voi face totul ce stă în puterile mele să-l readuc la viață cu ajutorul florii spiritului candid și a picăturii de soare, răspunse principesa.

- O profeție străveche spune că zeul haosului primordial va îngheța inima unicornului negru, înțepându-i cornul cu acul morții și că o principesă a luminii îl va readuce la viață, punându-i pe frunte floarea spiritului candid, iar în vârful cornului- picătura de soare. Unicornul va reînvia, dar va uita cu desăvârșire cine este și ce misiune i-a încredințat Creatorul.

Regentul îi făcu semn principesei să se aplece. Selia se lăsă într-un genunchi și-și întoarse urechea stângă spre regentul pădurii. Privind suspicios în jur, regentu-i șopti la ureche:

- Un uncorn care a uitat cine este nu-ți poate fi de nici un folos, principeso. Ca să-și reamintească că este sabia divină, va trebui să extragi din cornul lui acul morții fără de viață și să stropești înțepătura cu apă de stele. În caz contrar toate strădaniile tale vor fi zadarnice. Chiar dacă vei reuși să-l readuci la viața, unicornul nu te va urma. Mai mult chiar, ar putea să te ucidă.

Auzind spusele regentului pădurii, Selia se întristă nespus.

- Dacă nu reușesc astăzi să readuc la viață unicornul negru, zeul Chaos va stinge viața în lumea celor două tărâmuri, murmură îngrijorată principesa.

Apoi, cu o mișcare bruscă, luă mâinile regentului în mâinile sale și, uitându-i-se rugător în ochi, zise:

- Ajută-mă. Eu nu știu unde aș putea găsi apa de stele...

- Așteaptă-mă aici, o întrerupse regentul și porni în fugă spre un copac bătrân, cu tulpină noduroasă și crengi subțiri, doldora de flori albastre ce luminau atât de tare, încât copacul părea un pom împodobit cu lumini de Crăciun.

Ajuns în dreptul tulpinii, regentul bolborosi ceva nedeslușit și dispăru, contopindu-se cu arborele. După câteva clipe reapăru, ținând în mână un mic obiect ce răspândea scântei argintii. În fugă omulețul se apropie de principesa Selia, o măsură din nou cu o privire pătrunzătoare din cap până-n picioare și-i șopti, desfăcând palma:

- Acest talisman cu proprietăți magice conține apă de stele. Este făcut din sâmburele fructului copacului nemuririi, care crește în pădurea fermecată a unicornului întunericului fosforescent. O dată la o sută de ani, în noaptea când copacul nemuririi înflorește, stelele lasă să cadă peste pădurea fermecată o ceață argintie. Spre dimineață ceața se transformă în rouă. Această rouă și este apa de stele. Florile copacului, absorbind roua, dau naștere unui fruct, al cărui sâmbure conține apă de stele. Sâmburele are virtuți tainice. Secretul îl cunosc doar eu. Acum îl cunoști și tu, principeso. Jură-mi că nu-l vei divulga nimănui.

- Îți jur că nimeni nu va cunoaște secretul tău, vorbi în șoaptă principesa și luă din palma regentului talismanul, făcut din sâmburele copacului nemuririi.

Talismanul avea culoarea argintie și licărea. Semăna mai curând cu o bijuterie din argint. Selia îl examină cu multă atenție. Talismanul nu avea nici cea mai mică zgârietură.

- Apa de stele se află în interiorul talismanului? întrebă în șoaptă principesa.

Regentul dădu afirmativ din cap.

Continuând să examineze cu mult interes talismanul, Selia întrebă:

- Trebuie să-l sparg?

- Nu, răspunse speriat omulețul, fluturându-și agitat mâinile. Să nu cumva să încerci să-l spargi, deoarece își va pierde virtuțile. Imediat ce vei extrage din corn acul morții fără de viață, pune acest talisman pe înțepătură. Apa de stele va stropi rana.

Principesa vru să pună în trăistuță talismanul, însă regentul întinse repede spre ea mâna și zise, desfăcând palma:

- Pune în această punguță talismanul și prinde-l în colierul pe care-l porți în jurul gâtului. Piatra puterii îl va proteja.

Selia luă din palma regentului punguța făcută dintr-o stofă subțire ca plasa de păianjen. Puse în punguță talismanul și-l prinse alături de piatra puterii.

Apoi regentul pădurii scoase din buzunarul tunicii o minusculă pensă și zise:

- Ai grijă, principeso, să nu atingi cu mâna acul morții fără de viață. Îl vei scoate cu această pensă fermecată, care, de rând cu piatra puterii, te va proteja de veninul energiei negre. După ce-l vei extrage din corn și vei stropi înțepătura cu apă de stele, stropește și acul lui Chaos. Apa de stele îl va dezintegra, făcându-l astfel să dispară.

Mulțumindu-i regentului pădurii cu arbori luminescenți, Selia luă pensa și o ascunse în trăistuță.

- Știi unde să-l cauți pe unicornul negru? întrebă, cu-n licăr de curiozitate în ochi, regentul. De când zeul Chaos s-a instalat la curtea suzeranilor tărâmului, nimeni nu a mai văzut săgeata spirituală a creatorului. Știu că preotul suprem al templului înțelepciunii, preotesele templului luminii și cele ale templului întunericului l-au căutat pretutindeni, dar nu au dat de urma lui. Au întrebat toate creaturile de pe Tărâmul întunericului, nimeni însă nu l-a văzut. Dispariția unicornului negru este o enigma chiar și pentru spiritul pământului.

-Nu, răspunse principesa, nu știu unde să-l caut, dar mă va ajuta să-l găsesc scânteia spiritului candid.

Regentul pădurii făcu ochii mari de uimire.

- Scânteia spiritului candid, zici? întrebă. Este posibil ca o scânteie divină să fie trimisă din lumea spiritelor candide pe Tărâmul întunericului fosforescent?

- Nu-mi rămâne decât să sper că așa va fi. Vrăjitoarea Dalia mi-a zis s-o aștept la marginea pădurii cu arbori luminescenți când noaptea va face primii pași pe Tărâmul luminii, iar ziua se va deștepta din somnul nopții pe Tărâmul întunericului fosforescent, răspunse Selia.

- Ești în mare pericol, principeso, vorbi regentul pădurii, privind-o cu neliniște. Zeul Chaos a deschis tunelul negru și creaturile împărăției subterane hoinăresc prin cele patru regate ale Tărâmului întunericului

fosforescent. Unul din principii Tărâmului subteran are vedere acustică, poate zbura și este protejat de energia neagră. Pelerina magică nu are puterea să te protejeze de ochii lui.

- Știu, dar nu am altă soluție. Îți mulțumesc încă o dată pentru apa de stele și pentru sfaturile pe care mi le-ai dat. Acum trebuie să mă grăbesc. Zorii zilei sunt aproape, zise principesa și porni în grabă spre hotarul dintre cele două tărâmuri.

Poporul magic al pădurii cu arbori luminescenți mergea ca un alai fără sfârșit în urma principesei. Ajunsă la marginea pădurii, Selia se opri. Și spiritele pădurii se opriră lângă fâșia golașă. Principesa privi spre Tărâmul luminii, apoi întoarse capul spre Tărâmul întunericului. Odată cu apusul soarelui, pădurea de pe Tărâmul luminii se scufunda într-un semiîntuneric catifelat, iar pădurea de pe Tărâmul întunericului se lumina treptat de o lumină albastră. Liniștea cobora lin printre copacii din pădurea luminii și noaptea aducea cu sine somnul odihnitor și visele, pe când pădurea întunericului, luminată de plantele fosforescente, saluta o nouă zi. De pretutindeni se auzea ciripitul somnoros al păsărilor care se deșteptau, iar florile, deschizându-și încet petalele, răspândeau un buchet de arome, una mai plăcută decât alta. Era momentul să apară scânteia spiritelor candide. Selia ridică ochii spre cer. Și făpturile magice ale pădurii ridicară curioase ochii spre cer. Văzură cu toți coborând din adâncul fără de sfârșit al Universului spre hotarul dintre cele două tărâmuri o luminiță. Luminița s-a oprit în fața principesei și toți au auzit un murmur. După câteva clipe, scânteia a început a se înălța din nou spre cer. Principesa Selia, pe care o puteau vedea doar făpturile magice, făcând cu mâna un semn de adio poporului pădurii întunericului fosforescent, zbură spre luminiță.

Urmând scânteia spiritelor candide, principesa Selia a survolat pădurea și s-a îndreptat spre palatul regelui Ares. Zburând, privea vrăjită peisajele de o frumusețe ireală ale Tărâmului întunericului fosforescent. Spălându-și fața în roua dimineții, ziua trezea din somnul liniștit al nopții plantele fosforescente, scăldându-le într-o ceață azurie. Copacii, florile și iarba radiau din ce în ce mai intens o lumină scânteietor de albastră. Apele râurilor licăreau, de parcă undele lor cristaline ar fi purtat spre mare miliarde de nestemate. Deși scăldate în aburi de lumină albastră, câmpiile păreau a fi uriașe covoare multicolore, așternute la pragul unor localități din poveste. Iedere cu frunze luminescente și bace din care se revărsa lumină împodobeau casele din piatră albăstruie cu ghirlande sclipitoare. Iar drumurile, care șerpuiau printre vegetația luxuriantă, păreau a fi urmele lăsate de niște reptile uriașe.

Pereții caselor, acoperiți cu edere fosforescente, îi readuseră principesei în memorie minunatele nopți de Crăciun, când casa părinților ei adoptivi era luminată de ghirlande cu becușoare multicolore, iar în curte se înălța maiestos un uriaș brad, împodobit cu globuri din sticlă galbenă ca razele soarelui. Își aminti cu nostalgie cum seara, când începea să ningă des cu fulgi mășcați, ieșea cu tatăl său să admire căderea fulgilor de nea, care roiau ca fluturașii în jurul becușoarelor aprinse. Privea cum fulgii, așezându-se pe crengile de brad, le înveleau cu o plapumă albă, ușoară și pufoasă. I se părea atunci că globurile din sticlă aurie, care se iteau de sub crengile învelite în zăpadă, sunt căsuțele unor făpturi din lumea basmelor. Închidea ochii și-l vedea aievea pe moș Crăciun în sania trasă de reni albi, care zburau ca vijelia, înfruntând viscolul. Aceste amintiri din timpurile copilăriei o făcură să uite, pentru câteva clipe, că se află într-o lume ostilă, unde creaturi monstruoase s-au tăinuit și așteaptă clipa potrivită s-o atace.

Un murmur dulce a trezit-o din amintiri, readucând-o în lumea cea reală. Privi în jur. Surprinsă, principesa văzu înălțându-se în fața ei un lanț de munți de o frumusețe copleșitoare. Copaci cu frunze fosforescente își înălțau compact coroanele spre cerul pe care licăreau palid mici stele. Ici-colo frunzișul era străbătut de piscuri albe. Deși peisajul era fermecător și ziua liniștită, ceva suspect plutea ca o fantomă în aer, ascuțindu-i simțurile. Trecând de partea cealaltă a munților, principesa Selia observă, negrind pe vârful unei stânci înalte și abrupte, un turn sinistru din granit, care veghea asupra unui minunat palat din marmură argintie. Palatul strălucea în mii de scântei multicolore. Spre vârful stâncii nu urca nici o cărare.

- Straniu, gândi în sine principesa, cercetând cu privirea stânca. Spre turnul negru nu urca nici o cărare. Și stânca este foarte abruptă. Cred că zeul Chaos își are acolo vizuina.

Trecând pe lângă turn, Selia simți prezența unei energii atât de negative, încât fiori de gheață îi trecură prin tot corpul. I se părea că spațiul se comprimă în jurul ei, dându-i senzația de sufocare. Își încordă ochii, încercând să pătrundă cu privirea în încăpere. Nu reuși să vadă decât flăcări verzi otrăvitoare, care răbufneau ca niște limbi ascuțite de balaur prin geamurile deschise. În liniștea încordată se auzi din nou murmurul scânteii spiritului candid, care părea că o avertizează despre un mare pericol. Atinse în grabă cu mâna piatra puterii, care generă câmpul energetic protector. Scânteia spiritului candid mări viteza și începu a lumina din ce în ce mai slab. În cele din urmă se transformă intr-o luminiță plăpândă, pe care principesa abia de-o mai putea distinge pe fundalul luminii albastre. Selia mări viteza, străduindu-se să zboare în preajma luminiței. Cu cât se apropiau mai mult de grădina cu plante fosforescente, care creștea în jurul palatului regelui Ares, cu atât energia negativă devenea mai slabă și principesa simți o ușurare. Privi atent în jur. Lângă gardul care împrejmuia grădina Selia observă un fel de plasă străvezie ce scânteia. Plasa putea fi văzută doar de entități cu puteri magice.

- Ia te uită, își spuse în sine principesa, străduindu-se să nu scape din ochi luminița, regele Ares și-a înconjurat grădina cu o plasă fermecată, pentru a se proteja de vrăjile pe care zeul Chaos le lansează din turnul negru.

Scânteia spiritului candid trecu de plasa străvezie și se îndreptă spre poarta palatului. Intrând în curte, zbură spre o statuie sculptată dintr-o stranie rocă neagră, cu licăriri albastre. Apropiindu-se, Selia realiză că avea în față statuia unui unicorn, care se înălța pe un grandios postament din granit. Scânteia spiritului candid se opri pentru câteva clipe în fața unicornului, apoi zbură încet deasupra capului statuii și se opri pe vârful cornului. Selia auzi din nou murmurul tainic, care părea că-i spune:

- Acesta este unicornul întunericului fosforescent.

Principesa scoase în grabă din punguță talismanul pe care i-l dăduse regentul pădurii și cercetă cu atenție, de la vârf spre rădăcină, cornul spiralat. Aproape de rădăcină descoperi un ac subțire, abia observabil, de culoare neagră, înfipt între două spirale. Scoase din trăistuță pensa, cu multă prudență apucă acul morții fără de viață și-l trase încet din corn. Imediat ce a scos acul, Selia a pus pe înțepătură talismanul făcut din sâmburele fructului copacului nemuririi. Din talisman se prelinse pe înțepătură un lichid de culoare argintie, care se infiltră, cât ai clipi din ochi, în cornul spiralat. Apoi atinse acul morții cu talismanul magic. Momentan apa de stele îl dezintegră.

După ce a extras acul morții și a stropit înțepătura cu apă de stele, principesa a desprins din colierul de diamante picătura de soare și floarea spiritului candid. Netezind timid cu mâna coama de piatră a unicornului, puse pe fruntea lui floarea spiritului candid. O lumină argintie și blândă se revărsă din floarea reginei și învălui statuia. Apoi lumina începu a se retrage încet spre ochii unicornului, făcându-i să strălucească, de parca ar fi fost două mici stele. Scânteia spiritului candid murmură iarăși. Auzind murmurul, Selia se grăbi să pună picătura de soare în vârful cornului. Săgeata din diamant galben se întoarse cu vârful ascuțit spre centrul cornului și dispăru în interior. Cât ai clipi din ochi, din vârful cornului statuii se înălță spre infinit o rază orbitoare de lumină. Se auzi un trăsnet și piatra neagră începu să crape. Apoi urmă o explozie asurzitoare și piatra se risipi în mii de cioburi. Bucățele mici ajunseră până lângă pereții palatului regelui Ares. Selia coborî în fața soclului și privi spre statuie. Văzu, înălțând mândru capul spre cer, un minunat unicorn negru, din coama și coada căruia se revărsau cascade de scântei argintii și albastre. Deși vântișorul de primăvară îi răvășea coama, iar din ochii lui curgea lumină argintie, unicornul rămânea nemișcat pe soclul din granit. Floarea spiritului candid continua să strălucească pe fruntea magicului animal. Selia privea nerăbdătoare când spre unicorn, când spre turnul sinistru. Chipul ei exprima o mare îngrijorare.

- Floarea spiritului candid are nevoie de timp ca să transmită unicornului scânteia vieții. Sper că zeul Chaos nu se află în acest moment în turnul negru. Dacă ne observă, va face totul ca să omoare floarea reginei. Unicornul negru va rămâne pentru totdeauna doar o statuie, din ochii căreia va izvorî lumină, își zicea în gând principesa.

Trecură câteva clipe bune de așteptare, care-i părură Seliei o veșnicie, și unicornul începu a mișca ochii. Mai întâi privi spre cer, apoi lăsă ochii în jos și, văzând-o pe principesa Selia, necheză răsunător. Mai trecură alte câteva clipe. Unicornul se înălță pe picioarele din spate și lovi cu cele din față soclul din granit, împrăștiind în jur o ploaie de scântei. Apoi sări de pe soclu și se opri în fața principesei. Selia întinse bucuroasă mâna spre unicorn și zise:

- Bune te-ai întors în lumea celor vii, magică făptură a Creatorului.

Unicornul necheză din nou și înclină capul în fața principesei, de parcă ar fi dorit să-i mulțumească. Principesa îi atinse cu mâna coama, ce scânteia în toate nuanțele culorii albastre și, luând de pe fruntea lui floarea spiritului candid, zise:

- I-am promis fiicei vrăjitoarei Dalia să restitui cascadei floarea spiritului candid.

Selia împleti floarea reginei, din care continua să se reverse o lumină blândă ca dimineața senină de mai, în cununa magică. Apoi căută cu ochii scânteia spiritelor candide. Văzând-o înălțându-se spre cer, șopti:

- Spune-i spiritului fiicei vrăjitoarei Dalia că-i mulțumesc pentru ajutor.

Din înălțimea cerului se auzi un murmur, care încet-încet se stinse și luminița se pierdu în adâncul fără de sfârșit al Universului.

xxx

Odată cu primele licăriri ale zilei din palat ieși regele Ares, însoțit de câinele său credincios. Îmbrăcat în cămașă albă cu gulerul ridicat, pantaloni negri și cizme argintii, temutul rege Ares, în lumina slabă pe care o împrăștiau plantele semiadormite, părea mai curând un adolescent visător, decât un suzeran puternic și necruțător. Regele se opri pentru câteva clipe pe platforma din fața ușii și privi spre munți, unde, cocoțat pe vârful unei stânci înalte, negrea amenințător turnul din granit al magului Teomis. Pe fundalul cerului care din negru se colora treptat într-un albastru închis, turnul părea o mică citadelă în care-și urzea planurile un demon. Deși natura abia de începuse a se deștepta și liniștea tăcea, legănată de pace, prin ferestrele mici și dreptunghiulare ale turnului străbătea o lumină stranie, de un verde otrăvitor. O lumină aproape ireală. Din când în când lumina se stingea, apoi se aprindea din nou și niște pocnituri ciudate răzbăteau din vârful stâncii până aproape de scările palatului.

- Oare ce-o fi făcând, ticălosul? se întreba în gând regele, în timp ce cobora agale scara.

Sări peste ultima treaptă și se îndreptă spre aleea care se pierdea în adâncul imensei grădini cu arbori luminescenți. Gânduri sumbre-i roiau în minte, precum roiesc norii de furtună, întunecând cerul. Se chinuia să înțeleagă de ce nu și-a dat seama cine este în realitate nemuritorul mag Teomis, care de 600 de ani este consilierul suzeranilor tărâmului și de ce în arhivele și bibliotecile regatului nu există documente și cărți mai vechi de 6 secole. El, protectorul tărâmului, atotputernicul rege Ares, pe care Creatorul l-a înzestrat cu puterea magică a întunericului, nu și-a pus până mai ieri întrebarea: de ce lipsesc documentele și cărțile scrise de strămoși? Și de ce magul Teomis nu permitea nimănui să intre în depozitul săpat în stâncă lângă turnul din granit negru? Gândul că trufia s-a dovedit a fi mai puternică decât înțelepciunea îi alunga somnul și-i tulbura sufletul. Încerca din răsputeri să-și regăsească liniștea pierdută și să alunge gândurile sumbre, dar ele reveneau zi și noapte, fără să-i dea nici cel mai scurt răgaz. Ședea pierdut pe bancă, cu capul sprijinit în palme, când deodată tăcerea liniștii fu spartă de un trăsnet prelung. Apoi urmă o explozie asurzitoare, care făcu pământul să vibreze, de parcă ar fi fost zguduit de un cutremur. Zeci de păsări speriate se înălțară țipând deasupra grădinii. Regele porni în fugă spre palat. Nu reuși să iasă din grădină, când văzu, înălțându-se spre cer ca o coloană sclipitoare, o raza de lumină aurie, înconjurată de o ploaie de scântei albastre și auzi nechezatul prelung al unui cal. Suzeranul Ares se îndreptă în grabă mare

spre poarta palatului. Ajuns lângă soclul pe care 600 de ani se înălțase statuia unicornului întunericului fosforescent, regele, surprins de ceea ce i se arătă privirii, se opri brusc și rămase preț de câteva clipe înmărmurit. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Statuia dispăruse. Lângă soclul din granit văzu un minunat cal, care avea în mijlocul frunții un corn spiralat, albastru împletit cu negru. Din cornul lui se înălța spre cer un fascicol de lumină aurie, în jurul căruia roiau scântei argintii și albastre. Era unicornul negru, despre existența căruia se știa doar din legende. Lângă unicorn regele o văzu pe fermecătoarea copilă care-i apăruse adesea în vis, avertizându-l despre uneltirile zeului Chaos. Fata purta în plete o splendidă coroană din flori de lumină și flori de întuneric. Părul i se revărsa în valuri aurii pe umeri. Avea ochii mari, de un albastru atât de profund, atât de intens, încât părea că cerul la apus de soare își oglindește în ei. Gene lungi și dese-i umbreau privirea. Pielea ei era mai fină decât petalele de lăcrimioare. Copila era înaltă, subțire și mlădioasă ca trestia, legănată de vânt.

- E mai fermecătoare decât o zeitate a frumuseții, gândi în sine regele, admirând chipul încântător al principesei.

- E mândru ca un zeu al nopții, își spuse în sinea ei principesa. Chipul lui este într-o armonie perfectă cu peisajul feeric al Tărâmului întunericului fosforescent. Pare inteligent și nobil. Straniu, de ce o persoană cu calități alese, cum pare a fi regele Ares, a acceptat în calitate de consilier un zeu al morții fără de viață? Oare chiar nu a fost în stare să înțeleagă ce urzește stăpânul dezordinii primordiale? Sau... poate înțelepciunea a cedat în fața trufiei?! Poate dorința de mărire i-a întunecat rațiunea?

Parcă citindu-i gândurile, regele Ares schiță un zâmbet vinovat. Un timp cei doi se cercetară cu privirea, fără să spună un cuvânt. Într-un final principesa sparse tăcerea.

- Mă iartă, rege Ares, că am îndrăznit să intru în curtea palatului, fără să cer permisiunea stăpânului, zise puțin jenată Selia, zâmbind senin ca un copil nevinovat.

Regele Ares zâmbi timid la rândul lui și, apropiindu-se de principesa Selia, spuse, înclinând ușor capul:

- Sunt onorat să te cunosc, principesă a luminii. Aș putea să aflu ce te-a făcut să vii la palatul protectorului tărâmului întunericului fosforescent, știind că zeul haosului primordial veghează zi și noapte asupra regatului, dorindu-ți moartea?

- Magicul unicorn al întunericului fosforescent, pe care zeul Chaos l-a ferecat în piatră, răspunse Selia, netezind cu mâna coama scânteietoare a unicornului. El m-a determinat să vin.

- Statuia! exclamă cu uimire regele, întorcând privirea spre unicorn. Statuia, își reluă regele vorba, era magicul unicorn al întunericului fosforescent?! Pentru toți acești ani l-am avut în fața palatului pe unicornul negru, ferecat în piatră? Și eu care credeam că este doar o minunată statuie. Acum că s-a întors printre cei vii...

- Meritul că am revenit printre cei vii nu este al tău, rege Ares, zise unicornul. Meritul este al principesei luminii. Unul din străbunii tăi, deși știa cine este în realitate cel ce-și zicea magul Teomis, a încălcat legea supremă a spațiului nemărginit. În dorința lui nesăbuită de a stăpâni lumea celor două tărâmuri și mânat de trufie, a făcut un pact cu zeul dezordinii primordiale. Viața mea și postul de consilier principal și mag la curte în schimbul puterii absolute asupra ambelor tărâmuri. Din ziua aceea, rege Ares, trufia a devenit virtute în familia suzeranilor tărâmului întunericului fosforescent.

- Străbunul meu a acceptat ca zeul Chaos să transforme în statuie de piatră sabia divină a creatorului? întrebă cu uimire regele.

- Străbunul tău, în timp ce ne îndreptam spre pădurea fermecată, a întrodus acul morții în cornul meu. Apoi, sub privirea lui indiferentă, zeul Chaos m-a ferecat în blocul de piatră cu licăriri albastre, care a căzut pe vârful muntelui, venind din adâncurile spațiului nemărginit.

Unicornul negru bătu nervos de câteva ori cu piciorul stâng în piatra cu care era pavată curtea palatului, împrăștiind în jur scântei strălucitoare. Apoi își scutură mândru capul și zise:

- Trufia l-a determinat să accepte să fie adormită și ferecată-n piatră ființa căreia atotputernicul Creator i-a încredințat misiunea să vegheze asupra Tărâmului întunericului fosforescent. Și tot trufia l-a făcut să închidă ochii la fărădelegile zeului Chaos.

Regele Ares întinse timid mâna spre coama unicornului, încercând să-l mângâie, însă acesta se feri brusc, făcând câțiva pași înapoi. Bătu iarăși cu piciorul în piatră și spuse:

- Voi pleca împreună cu principesa predestinată Selia pe Tărâmul luminii. Mă voi întoarce în pădurea fermecată doar dacă mă vei convinge, prin fapte, nu prin vorbe, că protectorul Tărâmului întunericului fosforescent respectă legea supremă a Creatorului și nu a devenit sclavul trufiei. Sper să nu fi uitat, rege Ares, că atât Tărâmul luminii, cât și Tărâmul întunericului fosforescent sunt operă divină. Creatorul dorește ca ele să coexiste în deplină armonie. Nu poți iubi întunericul și să urăști lumina, la fel cum nu poate exista lumină fără întuneric și întuneric fără de lumină.

La auzul spuselor unicornului negru, un sentiment de jenă se furișă în sufletul zbuciumat al regelui Ares. Înțelegea că fapta strămoșului său a pătat pentru vecie onoarea protectorilor tărâmului, dar nu putea să înțeleagă de ce Creatorul, care le vede și le cunoaște pe toate, nu le-a retras suzeranilor Tărâmului întunericului fosforescent darul fără de preț, adică puterea magică a întunericului, deși aceștia, pe parcursul a 6 lungi secole, au nesocotit legea supremă a spațiului nemărginit.

- Cum de nici eu nu am reușit să văd adevărata față a magului Teomis? Eu, căruia Creatorul i-a dat puterea magică a întunericului, l-am acceptat în calitate de consilier principal și mag de curte pe zeul dezordinii primordiale, punând în pericol viața în regatele celor două tărâmuri. Să fie oare magia lui Chaos atât de puternică, încât a reușit să mă domine și pe mine? Sau poate Creatorul a dorit să pună la încercare credința și tăria noastră? se întreba în gând regele Ares, uitându-se cu o privire vinovată spre mândrul unicorn.

Percepând jena și frământările regelui Ares, principesa Selia se grăbi să-i vină în ajutor.

- Străbunul regelui Ares a încălcat legea supremă a spațiului nemărginit și a semnat acest pact rușinos cu zeul Chaos. Dar nu putem fi siguri că el a dezvăluit fiului său adevarata identitate și intențiile consilierului. Să nu uităm și de magia obscurității moarte, cu care zeul Chaos intoxică neîntrerupt mintea viețuitoarelor Tărâmului întunericului fosforescent.

- Știu că ai multă generozitate în suflet și multă înțelepciune în cuget, principeso. Mi-ar plăcea să cred că este adevărat ceea ce spui, însă se cer probe concrete care să demonstreze că suzeranul Ares nu a căzut în capcana trufiei, la fel ca și străbunul său. În ultimele ore ale acestui ciclu temporal regii Tărâmului întunericului fosforescent și regii Tărâmului luminii vor fi puși la încercare. Să-i dăm un scurt răgaz regelui Ares și vom vedea de ce este în stare. Dacă-și va face cu cinste datoria, pe care Creatorul a încredințat-o familiei sale și dacă cele două tărâmuri se vor salva, mă voi întoarce în pădurea fermecată cu arbori fosforescenți. Dacă nu, mă voi retrage pe pajiștea stelară din preajma templului întunericului. Acum însă trebuie să plecăm. Urcă pe spatele meu, principesă Selia, avem de făcut un drum lung și plin de primejdii. Urmează să-l înfruntăm pe zeul Chaos și bestiile de pe Tărâmul subteran, cărora patronul haosului primordial le-a deschis calea spre lumea celor două tărâmuri.

Făcând un salt ușor, principesa Selia încălecă unicornul negru, care porni ca fulgerul spre hotarul dintre cele două târâmuri.

- Adio, rege Ares, răsuna ca un ecou, îndepărtându-se, vocea principesei. Adio și să fii prudent. Zeul Chaos este viclean, puternic și periculos.

- Rămâi cu bine, principesă Selia, sper să ne mai întâlnim, șopti abia auzit regele Ares, urmărind cu privirea unicornul care se îndepărta ca o săgeată spre orizont.

Îndată ce unicornul întunericului se dispăru în pădure, regele, însoțit de câinele cu blană neagră-argintie, se întoarse în grădină. Se așeză din nou pe banca din lemn negru și se lăsă purtat de gânduri în lumea zbuciumului, speranțelor și viselor.

xxx

La poalele pădurii cu arbori luminescenți, care se întindea până la hotarul dintre cele două tărâmuri, unicornul negru încetini pasul. Apoi se opri. Rămase nemișcat un timp, admirând cu privirea copacii, iarba și florile. 600 de ani nu mai văzuse splendoarea pădurilor luminescente, nu mai călcase pe iarba mătăsoasă și nu mai auzise minunatele cântece ale păsărilor. Observând reacția unicornului, principesa îi vorbi, mângâindu-i cu gingășie coama scânteietoare:

- Cel ce te-a ferecat în piatră pentru 600 de ani își va primi pedeapsa doar dacă vom reuși, până la sfârșitul ciclului temporal, să-i dăm Creatorului cheia vieții.

- Te referi la cheia cu care Creatorul poate încuia porțile spațiului nemărginit? întrebă, cu o ușoară neliniște în voce, unicornul.

- Întocmai, răspunse principesa. În ura lui nemărginită pentru opera Creatorului, Chaos se pregătește să dezlănțuie potopul cosmic.

- Zeul Chaos vrea să dezlănțuie potopul cosmic? Potopul cosmic va stinge orice formă de viață în spațiul nemărginit, vorbi tulburat unicornul. Știi unde putem găsi această cheie?

- Sfera focului sacru, pe care doar tu și unicornul alb o puteți invoca din necuprinsul Universului, va modela cheia vieții din metalul alb.

- Metalul alb din inima incandescentă a pământului? întrebă și mai tulburat unicornul întunericului fosforescent.

- Da, răspunse liniștită principesa.

- Și cine este în măsură să extragă acest metal din inima incandescentă a planetei? Nici o ființă vie nu are puteri s-o facă. Doar spiritul pământului, o dată la zece mii de ani, face o brățară din acest metal fără de preț. Nimeni nu poate intra în posesia brățării magice. Spiritul pământului o ține încuiată în scrinul pe care l-a încredințat spre pază salamandrei de foc, zise unicornul, frământând agitat cu picioarele pământul.

- Greșești, unicornule. Cu mulți ani în urmă unul din regii Tărâmului subteran a reușit să fure din scrinul păzit de către salamandra de foc brățara magică.

Auzind că regii Tărâmului subteran au intrat în posesia metalului alb, unicornul se opri brusc.

- Cine ți-a spus că brățara magică se află în mâinile regelui tărâmului subteran? întrebă unicornul negru, bătând agitat cu piciorul în pământ.

- Mi-a spus preotul suprem al templului înțelepciunii. Regina Rilith o purta pe mână, devenind astfel cea mai puternică creatură din împărăția subterană.

- Dacă regina Rilith are brățara, suntem în mare pericol, principeso. O confruntare cu regina Rilith ar putea să ne strice toate planurile, spuse cu un aer îngrijorat unicornul.

- Nu te neliniști, unicornule. Uite brățara din metal alb, zise Selia, întinzând mâna stângă pe care se vedea sclipind brățara. Am reușit s-o conving pe regina infernului să mi-o cedeze.

Apoi adăugă, râzând:

- Regina Rilith nu mai poate fi periculoasă pentru nimeni. A pierdut nu doar brățara, ci și puterile ei magice. Stă cumincioară în lumea spiritelor rele și-și plânge de milă.

Unicornul întoarse capul și, văzând brățara magică pe mâna principesei, se minună:

- Cum de ai reușit să intri în posesia acestei comori neprețuite, principeso?

- E o poveste lungă. Am să ți-o povestesc când vom scăpa de zeul Chaos. Timpul ne presează și pericolele sunt pretutindeni. Să fim cu ochii în patru. În orice clipă ne pot ataca bestiile de pe Tărâmul subteran. Trebuie să ajungem în pădurea fermecată a unicornului luminii, care se află în regatul cavalerilor munților de smarald, apoi să mergem pe vârful muntelui sacru. Ar fi bine să grăbim pasul, în caz contrar riscăm să nu ajungem la timp.

Unicornul scutură mândru capul și păși pe poteca care se pierdea printre copaci. Deși frunzele copacilor radiau lumină albastră, pădurea apărea privirii ca un adevărat spectacol al culorilor. Alb, galben, roșu, violet, pâlcuri de flori își spălau fața în aburi de lumini albastre, răspândind în jur sclipiri multicolore. Pe ramurile subțiri și mlădioase ale copacilor păsări superbe, cu pene și creste luminescente, se întreceau în măiestrie. Trilurile lor fermecătoare străbăteau în lung și-n lat pădurea, acompaniate de șoaptele frunzelor. Priveliștea era atât de minunată, atât de ireală, încât nici cea mai bogată imaginație nu ar fi fost în stare s-o plăsmuiască.

Admirând frumusețea pădurii fosforescente, Selia își zise în sine:

- Creatorul a avut grijă să dea pădurii splendoarea frumuseții și echilibrului desăvârșit.

Parcă citindu-i gândul, unicornul adăugă:

- Doar Creatorul poate plăsmui o astfel de frumusețe.

- E minunat Tărâmul întunericului fosforescent, o adevărată capodoperă a Creatorului. La fel de minunat ca și Tărâmul luminii. E de neînțeles de ce viețuitoarele celor două tărâmuri au ajuns să se dușmănească în așa măsură, încât ura lor oarbă să pună în pericol existența vieții?! Trăind într-o lume atât de minunată, cum au putut oare să încalce ordinea divină și să-l urmeze pe zeul haosului și al morții fără de viață? se întreba în voce principesa, admirând peisajul de basm al pădurii cu arbori fosforescenți.

- Picătura de soare aparține luminii soarelui, iar eu sunt o ființă a întunericului fosforescent. Din cornul meu trebuie să izvorască doar lumină albastră și argintie. Deoarece veninul acului morții fără de viață a fost neutralizat, picătura de soare trebuie să se întoarcă la stăpâna ei. Ia săgeata din vârful cornului, principesă Selia, și prinde-o în colierul de diamante, pe care-l porți în jurul gâtului! zise unicornul negru, întorcând capul spre Selia.

Principesa întinse mâna și luă din vârful cornului săgeata. Imediat ce Selia prinse în colier picătura de soare, unicornul porni la trap ușor și se afundă în pădure. Mergea pe cărarea care ducea spre hotarul dintre cele două tărâmuri, întorcând lent capul când în stânga, când în dreapta, de parcă ar fi simțit că cineva nu-i scapă din priviri. Și Selia simțea ațintiți asupra lor zeci de ochi curioși. Brusc unicornul se opri și zise:

- Salut poporul magic al pădurii cu arbori fosforescenți!

Din toate părțile se auziră șoapte. Șopteau copacii și florile, iarba și aerul proaspăt de dimineață. Auzind șoaptele pădurii, Selia privi spre florile care creșteau în pâlcuri. Pe fiecare floare văzu câte o grațioasă ființă cu aripioare străvezii, ce împrăștiau în jur o pulbere luminescentă. Ființele erau minunate, cu pielea albă ca petalele de lăcrimioare. În părul negru cu sclipiri albastre aveau mici coronițe dintr-un metal argintiu. Erau îmbrăcare în rochițe vaporoase, de culoarea florilor pe care ședeau. Selia ridică încet

privirea spre coroanele copacilor. Pe crengile subțiri și mlădioase se legănau zeci de ființe, care nu-și luau ochii de la unicornul negru. Lăsând privirea în jos, văzu, profilându-se pe fiecare tulpină, ochi mari, împovărați de înțelepciune. Ici-colo se vedeau, alunecând ca umbrele printre copaci, fauni cu părul cârlionțat. Era poporul magic al pădurii cu arbori fosforescenți. Deodată, ca din senin, în fața lor apăru regentul pădurii. Cât ai clipi din ochi, de o parte și de cealaltă a cărării s-au alineat, ca o adevărată gardă de onoare, creaturile magice ale pădurii fermecate.

- Bine ai venit în pădurea noastră, unicornule. De 600 de ani te așteptăm să te întorci pe tărâmul întunericului fosforescent, rosti cu voce gravă regentul pădurii. Apoi ridică în sus privirea și, văzând-o pe principesa Selia încălecând unicornul negru, zise:

- Ție, principeso, îți mulțumim că ai readus printre noi sabia divină a Creatorului. Fără de el ne simțeam abandonați și triști. Acum, când sabia divină veghează din nou asupra Tărâmului întunericului fosforescent, creaturile împărăției subterane vor înceta să mai terorizeze vietățile pădurii.

Unicornul scutură mândru coama scânteietoare și necheză. Apoi, fixându-l cu privirea pe regentul pădurii, zise:

- Mă voi întoarce pe Tărâmul întunericului fosforescent doar dacă voi fi sigur că cele patru regate respectă legea supremă a creatorului.

- Ne lași fără protecția ta, răsunară sute de voci speriate. Monștrii împărăției subterane devastează pădurea. Doboară copacii și omoară florile. Animalele și păsările nu mai pot fi în siguranță pe Tărâmul întunericului fosforescent. Protectorul tărâmului a lăsat pradă bestiilor lui Orcus vietățile pădurilor.

Cât ai clipi din ochi, unicornul negru se pomeni înconjurat de poporul magic al pădurii. Silfide, fauni, spirite ale copacilor, toți îl priveau cu ochi rugători.

- Te-am căutat pretutindeni, am răscolit pădurea fermecată în lung și-n lat, te-am așteptat să vii, de ce ne părăsești? răsunau din toate părțile vocile locuitorilor pădurii.

- Vă înțeleg îngrijorarea, dar trebuie să plec. Viitorul celor două tărâmuri este în mare pericol. Zeul haosului primordial se pregătește să dezlănțuie potopul cosmic. Trebuie s-o ajut pe principesa luminii să-i dea la timp Creatorului cheia vieții. Vă promit că mă voi întoarce imediat ce porțile spațiului nemărginit vor fi încuiate și zeul alungat din Univers.

Regentul le făcu semn tuturor să tacă. Când liniștea se lăsă peste pădure, își întoarse capul mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, aruncând priviri severe spre poporul magic al pădurii și într-un final rosti cu voce răspicată:

- O veche profeție spune că pe vârful muntelui sacru, care se găsește în regatul zânelor luminii, unicornul întunericului și unicornul luminii vor invoca din adâncurile Universului sfera focului divin. Sfera va modela cheia vieții din metalul alb. Cu această cheie Creatorul va încuia porțile spațiului nemărginit și ura dintre cele două tărâmuri se va stinge. Însă, în drumul spre muntele sacru se va întâmpla o mare nenorocire. Regina păsărilor va muri.

- Alcesa? sări ca friptă principesa Selia. Alcesa, pasărea măiastră a luminii...va muri?

- Regina păsărilor va muriiii! se auziră triluri care se propagau în mii de unde prin toată pădurea.

Pădurea începu din nou a fierbe. Din toate părțile zburau spre unicornul negru păsări cu pene strălucitoare și mii de voci se sincronizară într-un cor puternic, făcând pădurea să vuiască, de parcă ar fi fost străbătută de o oștire gălăgioasă. Regentul încruntă supărat sprincenele, ridică mâna dreaptă în sus și strigă cu voce tunătoare:

- Liniște am zis! Să tacă toți!

Pădurea muți din nou. Încruntat, regentul cercetă cu privirea de jur împrejur, dorind să se încredințeze că bestiile Tărâmului subteran nu se ascund în preajma lor. Convingându-se că nu sunt spionați, zise cu voce scăzută:

- Profeția nu spune care din cele două regine ale păsărilor va muri, cea a întunericului sau cea a luminii. Spune doar că pasărea va muri, apărându-l pe unicornul întunericului fosforescent, când zeul Chaos îl va ataca cu energie neagră. Acum plecați cu toții.

Cât ai clipi din ochi, poporul magic al pădurii cu arbori luminescenți se făcu nevăzut. Și păsările se risipiră în desiș. O liniște de gheață invadă pădurea. Se stinseră trilurile duioase ale păsărilor și frunzele nu mai foșneau. Pădurea părea înțepenită. Regentul, unicul care mai rămăsese în fața unicornului și a principesei, zise:

- Plecați și voi. Să nu uitați însă că prin pădure hoinăresc creaturile malefice ale Tărâmului subteran. Silfidele mi-au spus că l-au văzut și pe dorcul Demoris, căruia zeul Chaos i-a dat puterea energiei negre. Demoris este un adversar de temut pentru toți. Să fiți atenți. Vă poate ataca în orice clipă. Având arma lui Chaos, îl poate ucide pe unicornul întunericului fosforescent.

Auzind cele spuse de către regentul pădurii, principesa atinse în grabă cu mâna piatra puterii. Câmpul energetic protector se extinse în jurul unicornului negru. Apoi făcu un gest cu mâna și pelerina magică a întunericului se așeză lin pe capul și umerii ei. Unicornul și principesa Selia se făcură nevăzuți.

- Pelerina magică a întunericului nu vă poate proteja de ochii principelui Demoris. Trebuie să știți că Demoris are vedere acustică, zise regentul pădurii. Veți fi invizibili doar pentru celelalte creaturi ale Tărâmului subteran.

Selia scotoci prin trăistuță. Scoase talismanul, trecu cu degetul arătător pe suprafața lui lucioasă, apoi se aplecă și i-l întinse regentului pădurii.

- Îți mulțumesc pentru talisman, regentule, zise principesa. Acum că unicornul a înviat, cred că trebuie să ți-l restitui.

- Păstrează-l, vorbi regentul, pericolele vă pasc de pretutindeni. S-ar putea să-ți mai fie de folos. Ia aminte, principeso, talismanul nu trebuie să ajungă pentru nimic în lume în mâinile zeului Chaos. În mâinile lui apa de stele se va transforma în apa morții, care este fatală pentru unicornul luminii. Atingându-i vârful cornului cu talismanul, zeul îl poate ucide.

Sub privirea atentă a regentului, Selia ascunse în grabă talismanul în punguța din stofă subțire ca pânza de păianjen, pe care o prinse în colier. După ce s-a convins că principesa a ascuns talismanul, regentul privi suspicios în jur, să vadă dacă în preajma lor nu se ascunde vreo bestie din împărăția subterană. Convingându-se că nu-i spionează nimeni, adăugă în șoaptă:

- Dacă talismanul ajunge în ghearele vreunei creaturi de pe Tărâmul subteran, îndreaptă lacrima stelei din adâncurile mării spre talisman. Imediat ce lumina pe care o radiază mărgăritarul va lumina talismanul, apa de stele va îngheța și talismanul își va pierde puterile magice, devenind un simplu sâmbure. În caz de vei mai avea nevoie de puterile magice ale talismanului, atinge-l cu raza de soare. Talismanul își va recăpăta puterile magice. Acum puteți pleca! Creatorul să vă aibă în pază!

Unicornul porni în galop spre hotarul dintre cele două tărâmuri. Tropotul copitelor spărgea liniștea amăgitoare a pădurii, răsunând ca o bătaie ritmică de tobe. Auzind zgomotul produs de copitele unicornului, bestiile Tărâmului subteran se îndreptau, din toate părțile, spre potecă. Alergau după zgomot, dar nu reușeau să înțeleagă de unde vine. Cuprinse de furie, scoteau din când în când urlete îngrozitoare, care se propagau până hăt spre poalele munților.

În timp ce unicornul negru se îndrepta spre hotarul dintre cele două tărâmuri, deasupra munților plana Demoris, temutul principe al lumii subterane. Avea misiunea să-l urmărească pe suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent, cât timp zeul Chaos se afla în împărăția regelui Orcus. Pentru Demoris urletele bestiilor erau semnalul că o creatură a luminii a pătruns pe tărâmul întunericului. Urletele veneau din pădurea cu arbori fosforescenți, care se întindea de la poalele munților, până la hotarul dintre cele două tărâmuri. Deși zeul Chaos îi ordonase să-l supravegheze pe regele Ares, principele infernului nu rezistă tentației de a-și demonstra mușchii în fața unei vietăți a luminii și porni în grabă spre hotarul dintre cele două tărâmuri.

- Oprește-te, îi șopti unicornului la ureche principesa. Simt că se apropie de noi o creatură care răspândește energie asemănătoare celei pe care am simțit-o când am zburat pe lângă vizuina din granit a zeului Chaos.

- Energia neagră. Și eu o simt, zise, plin de îngrijorare, unicornul, oprindu-se din fugă. Să fie oare zeul Chaos?

- Cred că te-ai grăbit să-mi restitui picătura de soare, vorbi în șoaptă principesa. Întoarce capul, trebuie să-ți pun în vârful cornului săgeata magică, care te va proteja.

Principesa Selia desprinse în grabă din colierul de diamante picătura de soare și o înfipse în vârful cornului spiralat. Un fascicol de lumină aurie și unul de lumină albastră se înălțară, ca o coloană strălucitoare, spre cer. Văzând lumina aurie, bestiile lui Orcus se risipiră îngrozite prin pădure. Principele infernului Demoris însă, care avea vedere acustică și era înarmat cu energie neagră, se apropia fără de zgomot de unicorn.

Fiind un principe al lumii subterane, Demoris ura lumina. Urând lumina soarelui, ura de moarte și vietățile Tărâmului luminii. Deși era unul din cei mai puternici principi ai împărăției, Demoris nu se încumeta să atace ființele cu puteri magice de pe tărâmul luminii. Din moși-strămoși știa că regii care dețin puterea magică a luminii și a întunericului fosforescent sunt mai puternici decât regii împărăției subterane. Primind însă în dar de la zeul Chaos puterea magică a energiei negre, Demoris prinse la curaj, imaginându-și că a intrat în posesia unei arme care poate distruge lumina și care-i va servi drept scut împotriva razei de soare. Crezându-se atotputernic și protejat de energia neagră, principele infernului se apropia fără de teamă de unicorn.

Ajuns în preajma fascicolului de lumină, principele Demoris plană în jos. Ceea ce i se arătă privirii îl făcu să exclame cu uimire:

- Un unicorn al întunericului fosforescent..., în pădurea fermecată?! Imposibil! Să mai existe oare un alt unicorn al întunericului?

Nu-i venea să-și creadă ochilor. Avea în față unicornul negru, zis și sabia divină a creatorului, pe care-l încăleca o fată de o frumusețe seducătoare. O ființă a luminii care avea pe creștet o cunună magică, împletită din flori de lumină și flori de întuneric și o floare a reginei, din care se revărsa lumină blândă. Demoris ateriză în fața celor doi. Uitându-se mirat la principesă, urlă de îngrozi pădurea:

- Zeul Chaos ne-a spus că principesa luminii este mai frumoasă decât o zeitate.

Apoi tăcu, plimbându-și nervos privirea pe chipul principesei.

- Fără îndoială, tu ești principesa luminii, pe care zeul Chaos o dorește moartă. Iar tu, zise Demoris, arătând cu degetul lui cioturos spre unicorn, tu cred că ești un unicorn al întunericului. Să fie oare adevărat? Știam că există o singură sabie divină a creatorului pe tărâmul întunericului fosforescent. Ești o vedenie, nu poți fi o ființă vie. Chaos ne-a asigurat că ți-a înghețat inima și te-a ferecat pentru totdeauna într-un bloc de piatră, căzut pe vârful muntelui din adâncurile Universului și că nimeni nu are puterea să te învie. Zicea că nici Creatorul nu te poate elibera de vraja lui.

Demoris își pironi privirea tăioasă pe unicornul negru. Îl privi îndelung, mișcându-și ritmic coada ba la stânga, ba la dreapta, de parcă ar fi încercat să-i zădăre pe cei doi. Pe fața lui hâdoasă însă se putea citi neliniște și îndoială. Nu se așteptase să-i aibă ca adversari pe principesa luminii și pe unicornul întunericului fosforescent. Preț de câteva clipe avu senzația că are în față o putere magică atât de mare, încât aceasta ar fi putut să-l nimicească cu tot cu arma lui Chaos, dacă ar fi încercat să-i atace. Apoi își zise în sinea lui, uitându-se bănuitor la unicorn și principesă:

-Energia obscură este arma letală a zeului dezordinii primordiale. Și eu sunt unul din puținii posesori ai acestei arme, adică sunt un fel de zeu. Principesa și unicornul nu sunt decât două unelte ale Creatorului. Puterile lor magice nu pot fi mai mari decât puterile magice ale unui zeu.

Încurajat de năstrușnica idee că are puterea unui zeu, Demoris își regăsi încrederea în sine. Incertitudinea cedă locul trufiei exagerate și principele infernului se simți mai puternic ca niciodată. Își umflă pieptul si nările, gata să atace. Văzându-l plin de sine și citindu-i gândurile, Selia izbucni în hohote de râs. Reacția principesei îl descumpăni și principele Demoris își dezumflă pieptul. Pe chipul lui hâdos alunecă o umbră de spaimă și suspiciune.

- Unicornul negru în carne și oase, bolborosi Demoris, străfulgerând-o cu priviri răutăcioase pe principesă. Știam că zeul Chaos a ferecat sabia divină a întunericului fosforescent într-un bloc de piatră. Cum de ești liber, unicornule? Cine te-a readus la viață?

- Și tu cine ești, creatură caraghioasă și îngâmfată? întrebă principesa Selia, stăpânindu-și cu greu râsul.

- Sunt atotputernicul principe Demoris, cel care te va ucide, tună, revenindu-și din spaimă, creatura, lovind furios cu coada pământul.

- Calmează-te, principe al infernului, zise râzând principesa. Am mai întâlnit eu atotputernici ca alde tine. Regele Orcus și regina Rilith nu ți-au vorbit despre întâlnirea amicală pe care am avut-o? Poate le-a fost rușine să-ți spună ce li s-a întâmplat?

Demoris din roșu se făcu negru la față. Furios peste măsură, își umflă din nou pieptul și încercă să-l lovească cu coada pe unicornul întunericului fosforescent. Dar nu reuși s-o facă, deoarece principesa și unicornul erau protejați de câmpul energetic pe care-l genera piatra puterii. Când coada dorcului lovi în câmpul energetic, se auzi un trăsnet și o ploaie de scântei, asemeni focurilor de artificii, lumină pădurea. Dorcul se pomeni aruncat la câțiva zeci de metri depărtare. Urlând de durere, uriașul Demoris se rostogolea ca un ciulin purtat de vânt printre copacii din pădure.

- Poteca-i liberă. Să ne urmăm calea, spuse principesa Selia, bătând ușor cu palma grumazul unicornului.

- Demoris ne va ataca din nou, spuse unicornul. Va folosi și energia obscură.

- Știu, zise principesa. Grăbește-te să ajungi pe Tărâmul luminii. Acolo Demoris nu se va mai simți atât de puternic.

Protejat de pelerina magică a întunericului, unicornul fugea mai iute decât norii mânați de vijelie pe poteca care ducea spre hotarul dintre cele două tărâmuri. Auzind tropotul ritmic al copitelor, sute de creaturi semiopace, cu ochi care ardeau ca focul, se grăbiră să se apropie de poteca ce șerpuia printre copaci. Ajunse aproape de potecă, bestiile infernului văzură o coloană de lumină aurie, care împrăștia în jur scântei albastre. Îngrozite, creaturile lui Orcus se retraseră în desișul pădurii și, ascunzându-se după copaci și pietre, urmăreau de la distanță misterioasa lumină mișcătoare.

Între timp Demoris își reveni. Fierbând de mânie, se înălță deasupra pădurii. Plutea agitat prin aer, sfredelind cu privirea desișul. Încerca să dea de urma unicornului și a principesei. Deodată observă, mișcându-se printre copaci, coloana de lumină. Lumina se apropia de hotarul dintre cele două tărâmuri.

- Aha! răcni triumfător principele infernului. Credeați că n-am să vă găsesc?! Eu, puternicul principe Demoris, să cedez în fața unei fetișcane?! Eu, cel care deține puterea energiei negre?!

Cu chipul crispat de ură și fluturându-și nervos aripile negre, principele Tărâmului subteran porni ca vijelia să-i ajungă din urmă pe unicorn și principesă. Încurajate de răcnetul lui Demoris, bestiile semiopace porniră și ele în goană mare spre hotarul dintre cele două tărâmuri. Fugeau rupând pământul, de o parte și de cealaltă a potecii, urmărind înspăimântate fascicolul de lumină care înainta spre capătul pădurii.

Aproape de mijlocul pădurii, Selia simți din nou prezența unei energii devastatoare, care se apropia cu mare viteză de ei.

- Principele infernului ne calcă pe urme, spuse Selia, ridicând privirea spre cer. De data aceasta sunt sigură că va face uz de arma cu energia obscură. Trebuie să fim gata să-l întâmpinăm cum se cuvine. Oprește-te!

Unicornul se opri atât de brusc, încât principesa cu greu reuși să-și mențină echilibrul. Apoi, făcând un salt în aer, unicornul se întoarse spre celălalt capăt al pădurii. Preț de câteva clipe rătăci cu privirea printre copacii care creșteau de o parte și de cealaltă a potecii. Văzu, mișcându-se spre potecă, o mulțime de puncte roșii, care străluceau ca focul. Își încordă privirea și desluși printre copaci sute de bestii semiopace, care curgeau ca un puhoi din toate părțile spre potecă. În câteva minute poteca din fața lor deveni neîncăpătoare. Tabloul era înfiorător. O masă semitransparentă care se mișca precum se mișcă apa agitată de un vânt puternic și sute de ochi fosforescenți, cu cătături dușmănoase. Se stârnise o hărmălaie de nedescris. Se auzeau urlete, mârâituri și zbierăte, de parcă sute de fiare turbate s-ar fi încăierat în preajma lor. Unicornul și principesa se pomeniră înconjurați de bestiile de pe Tărâmul subteran. Creaturile infernului simțeau prezența unicornului și a principesei, dar nu puteau să-i vadă și nici să se apropie de ei. Din când în când câte o bestie mai îndrăzneață se apropia prea tare de câmpul protector. Urma o pocnitură și bestia era aruncată la zeci de metri depărtare, stârnind groaza celorlalte. Monștrii se împrăștiau urlând în pădure, apoi apăreau din nou lângă potecă.

Trecură clipe numărate și deasupra cărării apăru, plutind prin aer ca o umbră neagră a morții, principele infernului. Cu fața schimonosită de ură, părea și mai hâdos. Zbura în cercuri line deasupra unicornului, coborând tot mai jos și mai jos. Observându-l, Selia își adună puterile magice și întinse mâinile spre creatură. Apoi le încrucișă. Un fascicol de lumină aurie și o ploaie de scântei albastre începură a se roti în spirală și-l prinseră în vârtej pe principele tărâmului subteran. Până a fi prins în vârtej însă dorcul reușise să lanseze în direcția unicornului o stranie săgeată cu vârful ca un glob. Demoris urla, zvârcolindu-se să scape din chingile luminii și ale întunericului. Spirala însă îl rotea din ce în ce mai repede. Selia desenă cu mâinile un cerc în aer și dorcul se pomeni prins în interiorul unei sfere luminoase. Lăsând încet mâinile în jos, principesa așeză în mijlocul potecii sfera.

Cu atenția concentrată asupra principelui Demoris, Selia nu observă săgeta care se apropia de câmpul energetic protector. Străbătând fără nici un obstacol câmpul, săgeata se îndreptă în jos, țintind capul unicornului. Observând săgeata care se apropia, unicornul negru făcu un salt în dreapta. Apoi întoarse capul, îndreptând raza care se revărsa din picătura de soare spre globul din vârful săgeții. Se auzi un trăsnet asurzitor, însoțit de o lumină orbitoare și săgeata se desfăcu în bucăți, eliberând rotocoale de fum negru. Unde circulare se răspândiră cu viteza fulgerului peste pădure, clătinând violent coroanele copacilor. În scurt timp însă rotocoalele de fum se împrăștiară. Înspăimântate, creaturile semiopace o rupseră la fugă, făcându-se nevăzute în pădurea cu arbori luminescenți. Surprinsă de trăsnet și de lumina orbitoare, și observând rotocoalele de fum negru deasupra capului, principesa Selia întrebă îngrijorată:

- Ce a fost această stranie explozie, însoțită de lumină? Și de unde s-au luat aceste rotocoale de fum?

- Picătura de soare a nimicit săgeata cu energie neagră, pe care Demoris a lansat-o spre noi, răspunse liniștit unicornul.

- Demoris a reușit să lanseze spre noi o săgeată cu energie neagră și eu nu am observat-o? întrebă, făcând ochii mari de uimire, Selia.

- Nu este cazul să-ți faci prea multe griji, principeso, zise unicornul, frământând cu picioarele pământul. Pericolul a trecut.

La auzul spuselor unicornului, principesa Selia făcu o mină vinovată și, mângâindu-i coama, zise cu voce tristă:

- Iartă-mă, unicornule. Neatenția mea putea să te coste viața.

Apoi șopti ca pentru sine:

- Eram atât de sigură că energia obscură nu poate străbate câmpul de protecție.

- Razele de lumină au străbătut câmpul de protecție, făcând breșa prin care a pătruns săgeata lui Chaos.

- Și eu nu am observat-o, murmură Selia.

- Nu trebuie să te învinovățești pentru cele întâmplate. Nu porți nici o vină, principeso, încercă unicornul s-o liniștească, însă principesa părea de neînduplecat.

- Era de datoria mea să știu că razele de lumină vor face breșa în câmpul protector. Nu am nici o scuză, continua să insiste asupra vinovăției sale principesa. Din vina mea puteai să mori.

Dorind să relaxeze atmosfera, unicornul se apropie de sfera de lumină în care se zvârcolea urlând dorcul Demoris și zise:

- Ce facem cu acest fecior războinic al regelui Orcus? Îl lăsăm să plece, sau îl luăm cu noi pe Tărâmul luminii?

Auzind de Tărâmul luminii, Demoris se potoli. Gândul că Selia l-ar fi putut expune umilințelor nesuferitelor făpturi ale luminii, îi provocă crampe musculare și chipul i se schimonosi într-o grimasă dezgustătoare. Din temutul principe al infernului, care cu puțin timp în urmă se credea un zeu, nu rămăsese decât o bizară creatură, cu fața crispată de spaimă și răutate. Cu aripile lăsate în jos și chipul schimonosit, trezea mai curând milă, decât dispreț sau spaimă.

- Te referi la jalnica creatură care-și imagina că este un zeu? întrebă, arătând spre dorc, principesa Selia. Îl vom expedia acolo unde-i este locul. Înainte de a-l trimite în lumea de unde a îndrăznit să vină însă îi vom da o lecție, care îl va face să înțeleagă că nimănui nu-i este permis să încalce legea supremă a Creatorului.

- Ce ai în minte, principeso? întrebă, cuprins de curiozitate, unicornul.

Selia tăcu un timp, țintindu-l cu ochi iscoditori pe principele infernului. La rândul lui Demoris se uita suspicios spre Selia, întrebându-se în gând: ”ce-o fi punând oare la cale?”. Deodată Selia se lumină la față. Zâmbi șiret, de parcă i-ar fi venit o idee năstrușnică și exclamă:

- Îi voi da o lecție pe care o va ține minte toată viața! Din clipa aceasta aripile faimosului principe al infernului vor fi doar un element decorativ.

- Ce vrei să spui? răcni Demoris.

- Vreau să spun că nu vei mai putea zbura. Pedeapsa însă nu se limitează doar la atât. Știu că arzi de nerăbdare să te avânți în luptă împotriva viețuitoarelor celor două tărâmuri. Te lăudai că vei face o grandioasă colecție din craniile lor. Ca să-ți tai pofta, îți voi paraliza pentru un an piciorul drept și mana stângă. Ține minte, creatură a infernului, ai un an la dispoziție să înțelegi că locul tău este în împărăția subterană și că legea supremă a spațiului nemărginit este lege pentru toți. Dacă vei înțelege, îți voi reda piciorul și mâna. De nu, vei rămâne infirm pentru totdeauna.

- Trișezi! urlă Demoris. Nu poți să-mi faci una ca asta! Nu ai puterea s-o faci!

- Ești sigur? întrebă, zâmbind disprețuitor, principesa.

- Dacă îndrăznești să-mi faci vreun rău, răzbunarea mea va fi cruntă, șuieră printre dinți principele infernului.

- Te vei răzbuna doar în vis, creatură a infernului. Privește în jurul tău și ține bine minte ceea ce vezi. E ultima dată când calci pe pământul celor două tărâmuri.

Selia întinse mâna dreaptă spre Demoris. O rază orbitoare străbătu sfera de lumină, alunecă rapid pe aripile dorcului, apoi se opri câteva clipe pe mâna stângă și piciorul drept. Observând raza, Demoris încercă să-și miște aripile. Aripile însă nu-l mai ascultau. Atârnau asemeni unei mantii negre. Și piciorul drept era înțepenit, de parcă ar fi fost făcut din lemn, iar mâna stângă îi atârna fără de viață. Înțelegând ce i s-a întâmplat, Demoris scoase un urlet, de se cutremură pădurea.

- Mă voi răzbuna! Să știu că mor, dar mă voi răzbuna!

Selia făcu un gest cu mâna stângă și sfera de lumină se risipi, lăsându-l liber pe principele tărâmului subteran.

- Cheamă-ți bestiile să te ajute să ajungi în lumea ta, Demoris, zise Selia. Ar fi bine dacă ai lua cu tine în împărăția subterană toate creaturile care rătăcesc prin păduri și munți. Da, uitasem să-ți spun. Nu mai deții puterea energiei obscure.

Principesa întinse mâna cu palma desfăcută. Pe palma ei se așeză o mică sferă cu marginile aurii. În interiorul sferei se vedea o ceață densă, neagră.

- Privește, principe al infernului, darul lui Chaos este închis în această sferă de lumină, zise principesa.

Apoi suflă asupra sferei și ea se înălță în sus. Întinzând mâna dreaptă, principesa lansă o rază aurie spre sfera cu energie neagră. Se auzi un trăsnet și sfera dispăru.

- Adio, principe Demoris! Îți urez drum bun până în împărăția bestiilor. Salută-i din partea mea pe regele Orcus și pe regina Rilith, și spune-le că nu i-am uitat. Iar tu să nu uiți ceea ce ți-am spus, dacă dorești să-ți recapeți puterea.

Apoi bătu ușor cu mâna grumazul unicornului și spuse:

- Să mergem. Nu mai avem timp de pierdut cu creaturile infernului.

Unicornul magic al întunericului fosforescent ridică capul spre cer și necheză prelung. Apoi porni ca fulgerul spre tărâmul luminii, lăsându-l pe poteca din pădure pe principele infernului, care profera în urma lor blesteme.

xxx

Unicornul întunericului a ținut-o tot într-un galop, până a ajuns aproape de hotarul dintre cele două tărâmuri. Copacii din pădurea de pe Tărâmul întunericului începură a radia lumină din ce în ce mai palidă, semn că ziua se pregătea să plece. Albastrul luminescent ceda treptat locul unei lumini domoale, amurgul furișându-se printre copacii învăluiți în aburi de scântei fosforescente. Cerul se coloră treptat într-un albastru întunecat, aproape negru, iar stelele, care ziua licăreau slab, deveneau tot mai strălucitoare. O răcoare plăcută se lăsa peste pădure, iar florile continuau să împrăștie în jur o pulbere luminescentă. Pe crengile copacilor păsări cu pene fosforescente cântau în cor serenada amurgului. Trilurile lor erau atât de fermecătoare, încât întreg poporul pădurii se opri s-asculte cântarea minunată. Scufundată într-un semiîntuneric cu licăriri luminescente, pădurea apărea privirii ca o lume plăzmuită de o imaginație nepământeană.

De cealaltă parte a hotarului, pădurea Tărâmului luminii se deștepta din somnul binecuvântat al nopții. Încetul cu încetul semiîntunericul se destrăma și zorii dimineții, la început timid, apoi tot mai intens, începură a revărsa peste copacii somnoroși o cascadă aurie de lumină. Lumina era blândă și liniștea adâncă. Deodată liniștea fu spartă de țipătul unei păsări, care aducea a sunet de trompetă. Ca la comandă, pădurea începu să forfotească, de parcă țipătul ar fi dat startul unei noi zile. Păsări grăbite zburau din creangă în creangă. Mici animale își îngrijeau blănița lângă intrarea în vizuini. Trezite de razele matinale ale soarelui, multicolore flori își desfăceau petalele, îmbiind insectele să se înfrupte din nectarul aromat și dulce. Asemeni unei ceți incolore, în aerul răcoros și străveziu al dimineții pluteau miresme îmbătătoare de flori. Pădurea se pregătea să întâmpine o nouă zi.

Lângă fâșia fără vegetație, care despărțea cele două păduri, unicornul întunericului fosforescent se opri din goană. Întoarse capul, privind cu nostalgie spre pădurea pe care noaptea o învelea grijuliu în vălul gri-albăstrui și sclipitor al nopții, apoi se uită cu interes spre pădurea tărâmului luminii, mângâiată de primele raze ale soarelui.

- Curaj, să mergem, îl îndemnă principesa. Pădurea de pe Tărâmul luminii este la fel de minunată. Acolo vom fi mai în siguranță. Puține din bestiile lui Orcus se încumetă să pătrundă ziua pe Tărâmul luminii, deoarece se tem de razele solare.

Unicornul negru porni în galop spre Tărâmul luminii. La poalele pădurii însă încetini pasul și se opri. Privi câteva clipe cu interes în jur, apoi porni. Pășea atent pe iarba stropită cu picături de rouă, care sclipea în razele blânde ale soarelui de dimineață, de parcă ar fi fost presărată cu nestemate și se îndreptă spre o cărare care se pierdea în adâncul pădurii. Mergea încet, admirând razele calde ale soarelui, care se strecurau jucăușe prin frunzișul des al coroanelor copacilor și zburau spre pământ. Razele se opreau pentru câteva clipe pe flori, făcându-le să licărească. Apoi se retrăgeau rapid spre cer, cedând locul altor raze. Părea că cerul plouă cu raze de soare. Nu reuși bine unicornul să facă câțiva pași pe potecă, că un adevărat roi de minuscule ființe apărură ca din senin în fața lor. Ființele aveau părul de aur și aripioare străvezii ce împrăștiau în jur o pulbere strălucitoare. Zburau agitate printre copaci, săgetându-i cu privirea pe cei doi oaspeți nepoftiți.

- În pădurea de pe Tărâmul luminii a intrat unicornul magic al întunericului fosforescent, se auzi deodată o voce pițigăiata.

- Unicornul întunericului fosforescent se plimbă prin pădurea noastră, preluară mesajul alte sute de voci.

Pădurea se umplu de sunete.

- Unicornul întunericului, întunericului, întunericului ...repeta ecoul, ducând mesajul până hăt spre marginea pădurii.

Văzând silfidele luminii, Selia zâmbi prietenos și zise:

- Bună dimineața, splendide făpturi ale luminii! Eu și unicornul întunericului fosforescent vă salutăm!

Unicornul bătu cu piciorul în pământ și flutură a salut capul. Una din silfide se apropie în zbor de fața principesei. O privi atent câteva clipe, apoi se răsuci spre celelalte făpturi zburătoare și exclamă, arătând cu degetul spre principesa Selia:

- Priviți, suratelor, o creatură a luminii l-a adus pe unicornul întunericului fosforescent în pădurea de pe Tărâmul luminii!

- Creatura luminii a îmblânzit unicornul întunericului fosforescent! murmura în jurul lor un cor întreg de voci pițigăiate.

- Unicooorrrnul întuneeerrricului fosssforesssceeent, șoptea vântul, transmițând mesajul frunzelor, care-l răspândeau prin toată pădurea.

Cât ai clipi din ochi, unicornul negru și principesa Selia se pomeniră înconjurați de zeci de fauni cu păr roșcat. De la distanță de câțiva metri faunii aruncau spre unicorn și principesă priviri iscoditoare, șușotind ceva nedeslușit. Un roi de silfide, înveșmântate în rochițe multicolore, zburau în cercuri line, ba apropiindu-se de capul unicornului, ba îndepărtându-se, de parcă ar fi interpretat dansul magic al petalelor de flori, smulse de pe crengile copacilor de vântul blând al primăverii. Pe tulpinile copacilor din pădure se profilară imediat mii de ochi curioși. Apoi apărură, ca din senin, omuleți micuți cu pielea verde și căciulițe țuguiate. Pășind legănat, omuleții se îndreptară spre potecă, oprindu-se la vreo cinci metri de unicorn. Nu mai văzuseră de sute de ani în pădure un unicorn al întunericului fosforescent. Și preafrumoasa copilă care-l încălecă?! Cine era oare?

- Cine e copila care încalecă unicornul negru? Și ce caută unicornul întunericului fosforescent în pădurea Tărâmului luminii? întrebă o silfidă ce purta o rochiță vaporoasă de culoare roșie, iar pe creștet avea o diademă din aur, împodobită cu rubine.

- Priviți, copila poartă pe creștet cunună magică, împletită din flori ale luminii și flori ale întunericului, mai are și piatra puterii, murmură, atingând cu mânuța cununa de pe creștetul principesei, o minunată creatură cu ochi rotunzi albaștri și rochiță azurie, care se dovedi a fi mai îndrăzneață decât celelalte.

- Să fie oare ea predestinata despre care ne-a vorbit regentul pădurii? interveni a treia, fluturându-și agitată aripioarele străvezii.

Una din silfide se apropie în zbor de fața principesei și, deschizând larg ochii de culoarea smaraldului, o întrebă:

- Ești tu predestinata care va salva Tărâmul luminii?

Selia întinse mâna cu palma desfăcută, îndemnând cu ochii creatura să se așeze. Ființa cu aripioare însă ezita să se așeze pe palma principesei.

- Te temi să te apropii? întrebă Selia. Nu-ți fie teamă.

Între timp o altă creatură, ce purta o splendidă rochiță de culoare roză, se apropie de mâna principesei și fără pic de teamă se așeză pe palma întinsă. Selia zâmbi satisfăcută și zise:

- Tu ești mai îndrăzneață.

Micuța ființă înaripată clipi des din gene și zise, adresându-se cu voce pițigăiată poporului magic al pădurii:

- Sunt sigură că ea este principesa luminii. Apoi se întoarse spre Selia și întrebă:

- Spune-mi, de ce l-ai adus în pădurea noastră pe unicornul întunericului fosforescent?

- Bine-ai venit pe Tărâmul luminii, magică creatură a întunericului fosforescent, se auzi deodată în dreapta unicornului o voce gravă, făcându-i pe toți să mușteasc㠖.

Selia și unicornul întoarseră privirile în direcția de unde se auzise vocea. Observară un omuleț care se mișca vajnic printre copaci. Era micuț de statură și avea, la fel ca ceilalți omuleți, pielea de culoare verde. Pășind legănat, ieși pe potecă și se opri în fața unicornului întunericului fosforescent. Câteva clipe îl cercetă atent cu privirea, de parcă ar fi dorit să afle ce intenții are această ființă magică a întunericului, care a îndrăznit să calce pe Tărâmul luminii.

Principesa își dădu imediat seama că omulețul este regentul pădurii. Știind că regenții pădurilor sunt creaturi înțelepte și generoase, dar și exagerat de mândre, Selia descălecă în grabă unicornul negru și, făcând o plecăciune adâncă, vorbi cu ton respectuos:

- Ne cerem scuze că am îndrăznit să tulburăm liniștea pădurii, dar trebuie să ajungem cât mai repede în pădurea fermecată a unicornului luminii și altă cale nu există.

Regentul întoarse privirea spre principesa Selia. O măsură atent din creștet până-n vârful degetelor de la picioare. Apoi ridică din nou privirea. Observând pe pieptul ei piatra puterii, iar pe creștet cununa din flori ale luminii și flori ale întunericului, regentul zise cu voce scăzută:

- În cartea străveche a profețiilor scrie că o preafrumoasă principesă a luminii, având puteri magice cum nimeni în lumea noastră nu le-a avut și nu le va avea vreodată, îl va înfrunta pe zeul haosului primordial. Tu porți cunună din flori ale luminii și ale întunericului, adică deții puterea magică a luminii și cea a întunericului. Mai ai și piatra puterii. Ai îmblânzit și unicornul negru...

Regentul făcu o pauză. Apoi întinse degetul arătător spre principesa Selia și exclamă cu voce tare, să fie auzit de toată suflarea din pădure:

- Tu ești predestinata care-l va înfrunta pe zeul dezordinii primordiale și va pune capăt confruntărilor dintre cele două tărâmuri! Principesa luminii!

Principesa înclină respectuos capul și zise:

- Zeul Chaos se pregătește să dezlănțuie potopul cosmic, dorind să-și extindă stăpânirea și asupra Universului nostru. Viața în lumea celor două tărâmuri este în mare pericol. Creatorul spațiului nemărginit mi-a încredințat o misiune, pe care eu nu pot s-o duc la capăt fără ajutorul unicornului alb și al unicornului negru.

Auzind cele spuse de către regent și principesă, întreg poporul magic al pădurii făcu un cerc compact în jurul lor. Suspiciunea se risipi, luând cu ea și frica. Câteva silfide se așezară pe umerii principesei, altele mângâiau coama unicornului, un roi întreg zbura deasupra lor, iar faunii, atrași de scânteile albastre pe care le împrăștiau coama și coada unicornului, țopăiau în jur asemeni unor țapi. Amuzată de țopăiala caraghioasă a faunilor, Selia pufni în râs.

- De ce râzi, principeso? întrebă regentul, privind-o cu dojană.

- Mă bucur să vă văd, răspunse Selia, zâmbind jenată.

Netezindu-și îngândurat barba stufoasă, regentul pădurii se uită atent în ochii principesei. Selia observă, lunecând ca o ușoară umbră, pe fața lui o mare neliniște, dar și o șovăială. Înțelese că regentul vroia să-i comunice o veste importantă, dar ceva îl împiedica s-o facă. Îngrijorată, Selia întrebă:

- Se va întâmpla vreo nenorocire?

Regentul întârzia să-i răspundă, continuând s-o privească intens. Tăcerea lui o neliniști și mai mult. Nerăbdătoare să afle răspunsul, Selia insistă:

- De ce nu-mi răspunzi, regentule?

- Profeția spune despre moartea..., începu să vorbească regentul pădurii, dar se opri la jumătate de frază, ascunzându-și privirea de ochii principesei.

- Moartea cui, insistă principesa. Te rog să-mi spui cine urmează să moară?

- Cel ce va muri, salvându-ți ție viața, poate reînvia, dacă imediat un spirit candid îi va dărui scânteia vieții, zise regentul pădurii. Doar atât îți pot spune.

Cu voce tremurândă de emoții, Selia întrebă, deși în adâncul sufletului simțea că regentul nu-i va răspunde:

- Cum aș putea să invoc spiritul copilei vrăjitoarei Dalia? Cum aș putea s-o rog să mă ajute, când o persoană apropiată, protejându-mă, își va sacrifica viața? Un spirit candid a dăruit scânteia vieții unicornului negru. Floarea reginei nu mai are puterea să readucă la viața pe cineva.

- Orice ființă curată la suflet are scânteia vieții, zise regentul.

- Vrei să spui că și eu aș putea? întrebă cu o notă de speranță în voce principesa.

Regentul pădurii întârzia să-i răspundă, continuând să se uite în ochii ei cu tristețe. Privirea lui exprima regrete și compasiune. Văzând expresia feței regentului pădurii, principesa se întristă și mai mult. Îi era clar că urma să se întâmple o mare nenorocire, dar nu știa cine-și va pierde viața și cum ar putea să-l salveze. Tăcerea regentului o făcea să creadă că cel de-și va pierde viața, va fi o persoană apropiată. Uitându-se pierdută în ochii regentului pădurii, principesa își zise în sine: nu pot să accept să moară cineva în locul meu.

- Ești prețioasă pentru cele două tărâmuri, principesă Selia, și Creatorul va avea grijă să nu ți se întâmple nimic rău, vorbi regentul, parcă citindu-i gândul. Profeția spune că doar tu poți să-l înfrunți pe zeul Chaos și să-i dai Creatorului cheia vieții.

Regentul tăcu un timp, fixând-o cu privirea, apoi, inspirând adânc aer în piept, adăugă cu amărăciune:

- Nu te întrista prea tare, principeso. Deși vei suferi cumplit, se va întâmpla o mare minune care-ți va mângâia durerea.

- Regentul pădurii cu arbori luminescenți ne-a spus că va muri una din cele două regine ale păsărilor, dar nu a specificat care din ele. Cea a luminii sau cea a întunericului fosforescent. Dacă profeția vorbește despre moartea reginei păsărilor, te rog să-mi spui care din ele va muri? încercă principesa să-l ispitească, uitându-se rugător în ochii lui.

Regentul pădurii clătină din cap și zise:

- Nu pot să-ți spun care din ele va muri. Pot să-ți spun doar că cel care va muri apărându-te, nu este regina păsărilor.

Selia rămase un timp înțepenită, privind îngândurată în gol. Vestea pe care i-o dăduse regentul pădurii o durea mult. Pe față i se citea o imensă tristețe.

- Să fie oare Elio cel care va muri? se întreba în gând principesa. De ce oare regentul pădurii refuză să-mi spună cine-și va pierde viața?

Deodată simți o ușoară adiere pe obraz, de parcă un vântișor zburdalnic ar fi încercat s-o mângâie. Era una din minunatele făpturi înaripate care, sărutând-o, o readuse de pe tărâmul gândurilor zbuciumate în lumea cea reală. Selia-și întoarse lent privirea spre regentul pădurii, apoi privi rând pe rând în ochii faunilor și a omuleților în straie verzi, încercând să citească în ochii lor răspunsul. Toți însă tăceau. Tăcea regentul, tăcea poporul magic al pădurii, doar vântișorul răvășea frunzișul des al copacilor, umplând pădurea de un murmur tainic.

- Trebuie să mergem, principeso, sparse într-un târziu tăcerea unicornul negru. Vom fi recunoscători poporului magic de pe Tărâmul luminii dacă ne va permite să traversăm pădurea.

- Permitem, permitem, răsună din toate părțile un cor amestecat de voci. Vă vom conduce chiar noi până la poalele pădurii, ziceau de-a valma fauni, spirite ale copacilor și silfide.

- Liniște! îi ogoi într-o clipită regentul pădurii, privindu-i supărat. Să tacă toți!

Apoi se adresă principesei Selia și unicornului negru:

- Veți traversa pădurea fără să fiți atacați. Creaturile Tărâmului subteran nu îndrăznesc să intre în pădure în timpul zilei. Doar noaptea se furișează pe tărâmul luminii și hoinăresc ca niște umbre sinistre printre copaci. N-aș putea spune același lucru și despre zeul Chaos, care, deși urăște lumina, poate să apară în fața voastră în orice clipă. Pelerina magică nu vă poate proteja de ochii lui.

- A fost o onoare pentru noi să te cunoaștem, regentule. Îți mulțumim pentru generozitatea cu care ne-ai tratat, vorbi respectuos principesa Selia, înclinând capul în fața omuleților cu pielea verde.

Și unicornul întinse piciorul drept înainte și înclină capul în semn de respect pentru poporul magic al pădurii. Cu un salt ușor, principesa încălecă unicornul.

- Îngăduie puțin, principesă Selia. Nu te grăbi să pleci, zise regentul, scotocind prin buzunarul tunicii verzi.

Scoase din buzunar un flaconaș miniatural din cristal transparent, în care străluceau câteva picături dintr-un lichid vâscos, de culoare argintie. Îl scuturâ puțin, apoi, întinzându-i-l principesei, zise cu voce scăzută:

- Ține, principeso, acest flaconaș care conține apă vie. Am adunat-o picătură cu picătură în noaptea când cele două luni s-au suprapus. Suprapunându-se, lunile au stors din măduva pământului acest lichid fără de preț, care are puterea să vindece răni mortale. Din păcate însă nu știu dacă această apă are puterea de a vindeca rănile provocate de energia obscură, pe care zeul Chaos a adus-o din spațiul fără de viață. Se prea poate să-ți fie de folos.

Mulțumindu-i regentului pădurii, principesa Selia luă flaconașul și-l ascunse în trăistuță. Însoțiți de un întreg alai de fauni, silfide, păsări și spirite ale copacilor, unicornul și principesa porniră spre marginea pădurii.

Au traversat pădurea fără nici un fel de incidente. Soarele se ridica tot mai sus și lumina devenea din ce în ce mai aurie. Aerul răcoros al nopții se încălzea treptat. O căldură blândă și reconfortantă se răspândea încet, pătrunzând până și în cele mai dosite colțișoare ale pădurii. Silfidele își reluară munca, ducând raze de soare spre flori. Ici-colo câte un faun cânta la flaut, umplând pădurea de sunete divine. Pe crengile copacilor păsări miraculoase își îngrijeau cuiburile, aducând în ciocuri firișoare uscate de iarbă, pene și crenguțe subțiri. Pădurea-și trăia viața în liniște, fără să fie tulburată de creaturile monstruoase ale Tărâmului subteran.

La marginea pădurii îi o aștepta o surpriză plăcută. La vreo 50 de metri depărtare îl văzură pe Elio, care pășea grăbit spre hotarul dintre cele două tărâmuri. Observând unicornul și principesa, Elio făcu o față radioasă și, alergând în întâmpinarea lor, exclamă fericit:

- În sfârșit, am dat de urma ta, principesă Selia! În sfârșit am reușit să te găsesc! Să știi că de acum încolo nu te voi scăpa din ochi nici pentru o clipă.

- Ți-am zis să mă aștepți lângă cascadă. De ce ai riscat să te pornești, fără să știi unde mă aflu? întrebă Selia, străduindu-se să-și ascundă bucuria. O întâmplare a făcut să ne întâlnim. Dacă nu te găseam lângă cascadă, să știi că plecam fără să te caut spre pădurea unicornului luminii.

- Important este că nu ți s-a întâmplat nimic rău și că ai reușit să-l readuci la viață pe unicornul întunericului fosforescent, exclamă bucuros elful, alergând în jurul unicornului. E o splendoare, e la fel de frumos ca unicornul luminii!

- Ai dreptate, zâmbi principesa, mângâind coama unicornului întunericului. E la fel de splendid ca și unicornul alb.

- Sunt cel mai fericit elf din regat. Creatorul mi-a îngăduit să văd și unicornul alb și unicornul negru, continua elful să alerge în jurul unicornului, bucurându-se ca un copil când vede jucăria preferată.

- Încetează, Elio, te porți ca un copil, se răsti la el Selia. Nu avem timp de pierdut, trebuie să mergem.

- Hai, urcă elfule! zise unicornul negru.

Elio ezita să încalece unicornul. Privea uluit când spre principesă, când spre unicorn. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Unicornul întunericului fosforescent, această făptură magică a creatorului, îl îndeamnă pe elful Elio de pe tărâmul luminii să-l încalece.

Văzându-l înțepenit și plin de îndoială, unicornul necheză și zise:

- Ți-am zis să urci, elfule, ce mai aștepți?

Făcând un salt ușor, Elio încalecă unicornul negru, care o rupse imediat la fugă, de-i săreau scântei de sub copite.

xxx

Când unicornul, principesa Selia și elful au ajuns lângă pădurea fermecată de la poalele munților de smarald, ziua era pe cale să se călătorească. Deși ultimele raze ale soarelui se strecurau cu insistență printre frunzișul des al copacilor, încercând parcă să întârzie înserarea, amurgul se lăsa încet-încet peste pădure ca o ceață străvezie și răcoroasă. Cele două luni se conturau din ce în ce mai mult pe cerul care treptat se întuneca la față, din azuriu devenind într-un final albastru întunecat. Ici-colo steluțe palide își anunțau timid intrarea în spațiul nopții. Pădurea întâmpina înserarea, care aducea cu sine răcoarea și miresme îmbătătoare.

Unicornul negru se opri din fugă. Mișcându-și grațios picioarele, făcu câțiva pași pe iarba de un verde fraged. Privi în jur, încercând să găsească vreo cărăruie. Pădurea însă părea neumblată. Cât cuprindeai cu ochii se întindea doar un covor multicolor cu minunate flori, deasupra cărora zburau fără de zgomot mici fluturași. Liniștea odihnitoare a înserării punea treptat stăpânire pe pădure. Doar din când în când răzbătea din desiș câte un tril de pasăre.

Deodată un vântișor zburdalnic porni să legene încet crengile copacilor, trezind nemulțumirea frunzelor, care se pregăteau s-adoarmă. Pădurea se umplu de șoapte și misterioase umbre începură să lunece printre copaci.

- Fuuuggiii, fuuuggiii, lasssăă-ne-n pacccee, șopteau frunzele, răvășite de vântișorul neastâmpărat.

Vântișorul însă continua să zburde vesel, șuierând:

- Șșșșșșșșșșș...

Înțelegând de ce s-a oprit unicornul întunericului fosforescent, principesa Selia vorbi pe un ton respectuos:

- Îl rog pe regentul pădurii fermecate să ne permită să ajungem în poiana unde paște unicornul luminii.

- Cine-l aduce pe unicornul Tărâmului întunericului fosforescent în pădurea fermecată a unicornului luminii? se auzi o voce care venea din adâncul pădurii.

- Selia, principesa luminii! răspunse principesa.

- Principesa predestinată? răsună chiar în preajma lor o voce cunoscută.

Selia privi în direcția de unde se auzise vocea. Lângă un copac apăru, ca prin minune, faunul cu păr cârlionțat, care o condusese până în poiana cu iarbă fermecată, unde păștea unicornul alb. Un zâmbet larg lumină fața principesei.

- Îmi face plăcere să te revăd, faunule, zise Selia.

- Și eu mă bucur că te-ai întors în pădurea noastră, principeso. Ce te-a adus din nou la noi?

Selia se grăbi să descalece unicornului negru. Făcând câțiva pași în direcția faunului, întrebă:

- Spune-mi, te rog, unde aș putea să-l găsesc pe regentul pădurii?

- Regentul poate fi chiar lângă noi, dar poate fi și în celălalt capăt al pădurii, răspunse faunul.

Principesa își roti privirea de jur împrejur. Mare-i fu mirarea când înțelese că pădurea avea altă față.

- Deși am fost aici cu câteva zile în urmă, nu recunosc pădurea, murmură surprinsă principesa.

- Pădurea fermecată își schimbă zilnic fața, principeso, răsună alături vocea regentului pădurii. Ce-a fost ieri, nu poate fi și astăzi, ce va fi mâine, nu va fi și poimâine.

Selia privi în jurul ei, dar nu văzu pe nimeni.

- Iertată-mi fie îndrăzneala, dar nu te văd, regentule. De ce nu mi te arăți? întrebă principesa.

Se auzi un clinchet ușor și în fața lor apăru un omuleț cu pielea verde, care avea pe cap o pălărie ce semăna cu pălăria unei ciuperci cu vârful ascuțit. Principesa Selia făcu o plecăciune adâncă în fața regentului pădurii și zise:

- Am venit să-l rog pe unicornul alb să meargă cu noi pe vârful muntelui sacru. Te rog să ne ajuți să-l găsim.

Regentul pădurii se uită întâi la principesa Selia, apoi la Elio. Într-un sfârșit, își fixă privirea pătrunzătoare pe unicornul negru.

- Știam că sabia divină a întunericului fosforescent a dispărut din lumea celor două tărâmuri. 600 de ani l-au tot căutat preotesele întunericului și preotesele luminii, fără să poată da de urma lui. Se zvonea că unicornul negru a fost răpus de zeul Chaos, vorbi cu uimire regentul.

Unicornul bătu furios cu piciorul în pământ și zise:

- Zeul Chaos m-a transformat într-o statuie, pe care a instalat-o pe un soclu din granit în fața palatului suzeranilor Tărâmului întunericului fosforescent. 600 de ani am fost prizonierul lui. 600 de ani nu am mai văzut pădurea, cerul cu stele și plantele luminescente.

- Unde ai fost acești 600 de lungi ani? întrebă și mai uimit regentul.

- Uzând puterea magică a energiei obscure, zeul Chaos mi-a înghețat inima și m-a transformat într-o statuie, răspunse unicornul.

- Statuie, zici? Și cine a reușit să te readucă la viață? Puterea energiei obscure o poate destrăma doar o făptură înzestrată cu putere divină, zise regentul, netezindu-și barba.

Unicornul întoarse capul spre principesă.

- Principesa Selia? exclamă regentul pădurii.

Apoi se răsuci spre Selia și întrebă:

- Ai reușit să destrami vraja lui Chaos? Ce puteri magice te-au ajutat?

- Precum vezi, am reușit! răspunse principesa. Am destrămat vraja cu ajutorul scânteii spiritului candid al fiicei vrăjitoarei Dalia, a picăturii de soare și a talismanului magic, pe care mi l-a dat regentul pădurii cu arbori fosforescenți de pe Tărâmul întunericului.

-Te-a ajutat și regentul pădurii cu arbori fosforescenți?! se minună omulețul, întorcând din nou privirea spre unicornul negru. Zici că regentul pădurii de pe tărâmul întunericului ți-a dat un talisman magic?

Selia dădu afirmativ din cap.

- Ți-a spus și ce puteri are talismanul? întrebă, cuprins de curiozitate, omulețul.

- Talismanul pe care mi l-a dat regentul pădurii cu arbori fosforescenți conține apă de stele.

Regentul căzu pe gânduri, privind iscoditor spre principesă. Apoi într-un târziu vorbi:

- De mii de ani se știe că apa de stele are puteri miraculoase. Puțini însă sunt cei care știu cum s-o adune. Din spusele tale reiese că regentul pădurii de pe Tărâmul întunericului fosforescent cunoaște taina apei de stele. Ți-a spus cum a reușit s-o adune?

- Nu, nu mi-a spus, zise principesa. Te rog să ne ajuți să-l găsim cât mai repede pe unicornul luminii. Sfârșitul ciclului temporal este aproape și lumea celor două tărâmuri are de înfruntat pericole de moarte.

- Știu de ce îl cauți pe unicornul luminii, spuse regentul pădurii. În cartea străveche a profețiilor scrie că cele două săgeți spirituale ale Creatorului vor invoca din necuprinsul spațiului nemărginit sfera focului sacru, dar nu scrie de ce sfera focului sacru trebuie să ajungă în lumea celor două tărâmuri.

- Ca să bareze calea potopului cosmic, pe care zeul haosului primordial intenționează să-l dezlănțuie, dorind să cucerească spațiul nemărginit, Creatorul trebuie să închidă porțile Universului. O poate face doar cu cheia vieții. Sfera focului sacru va modela aceasta cheie din metalul alb. Te rog să ne ajuți să-l găsim cât mai urgent pe unicornul luminii. Timpul ne presează. Sfârșitul ciclului temporal este aproape.

Nu reuși principesa Selia să-și termine vorba, că din adâncul pădurii se auzi un nechezat ce semăna cu bătăile unui clopot de argint. Trecură clipe numărate și din pădure ieși un minunat cal alb. Calul avea în

mijlocul frunții un corn din care țâșnea o coloană de lumină aurie. Era unicornul luminii, care se apropia de ei, luminând pădurea.

- Știam că ne vom reîntâlni, principeso, zise unicornul, nechezând încet.

Observând unicornul întunericului, unicornul luminii porni spre el. Se opri în fața lui și, preț de câteva clipe, cei doi unicorni priviră curioși unul spre celălalt. Pe fundalul pădurii, care-și punea încet haina înserării, cei doi unicorni păreau a fi veniți dintr-o lume fantastică, o lume unde povestea se împletește cu realitatea, o lume unde imaginația nu-și are limite. Un unicorn mai alb decât zăpada, din cornul căruia țâșnea lumină aurie, iar altul mai negru decât noaptea fără lună și stele, din cornul căruia țâșnea o coloană de scântei albastre. Coama unicornului alb licărea-n scântei aurii, iar coama unicornului negru- în scântei argintii și albastre.

- Te rog să mergi cu noi în regatul zânelor luminii. Pe vârful muntelui sacru...începu Selia să-i explice unicornului alb de ce îl caută, dar el o întrerupse zicând:

- Preoteasa Hora mi-a spus că ai readus la viață unicornul negru și că trebuie să mergem pe vârful muntelui sacru din regatul zânelor luminii. Mi-a spus că ai găsit metalul magic.

Selia își încolăci brațele în jurul gâtului unicornului și-l sărută.

- Să mergem, zise unicornul luminii. Urcă pe spatele meu, principeso.

Unicornul alb întinse piciorul drept înainte, ca s-o ajute pe Selia să încalece. Elio încălecă iute unicornul negru. Luându-și rămas bun de la regentul pădurii fermecate și de la poporul magic, cei doi unicorni, principesa și elful porniră spre regatul zânelor luminii.

- Adio, strigă principesa Selia, în timp ce unicornii zburau ca vântul spre regatul zânelor luminii.

- Adio, adio, adio..., răspunse ecoul, înaintând în unde săltărețe spre capătul pădurii.

- Adio! Să vă aibă în pază Creatorul, zise regentul și se mistui în semiîntunericul pădurii.

Când principesa, elful și unicornii au ajuns la marginea pădurii fermecate, amurgul se retrăgea spre orizont, luând cu sine și ultimele raze ale soarelui. Deși soarele nu se mai vedea, o lumină difuză se încăpățâna să mai rămână în regatul cavalerilor munților de smarald. Refugiindu-se din pădure pe pajiștea care se întindea până hăt spre orizontul roșu, lumina zăbovea pe firele umede de iarbă și pe flori, făcându-le să licărească slab. Priveliștea era încântătoare. O pajiște fără sfârșit, care sclipea intermitent. Părea a fi un minunat tablou, pictat de-o mână năzdrăvană.

Înaintând încet, dar sigur, noaptea-și intra în drepturi, silind, într-un final, lumina să părăsească regatul cavalerilor munților de smarald. Aducând cu sine o mantie ușoară și răcoroasă de culoare gri-argintie, noaptea o așternea grijuliu peste pădure, munți și pajiște. Un semiîntuneric catifelat se lăsa ca o ceață diafană peste regat. Minunatele culori ale zilei se stingeau încet și totul în jur se colora în gri, cu ușoare sclipiri argintii.

Ajunși la marginea pădurii fermecate, unicornii au încetinit pasul. În fața lor se deschideau două drumuri. Unul cotea la dreapta, alergând spre munții de smarald, iar celălalt despărțea pajiștea în două, pierzându-se în depărtare. Ca să ajungă în regatul zânelor luminii, drumeții puteau traversa munții prin defileul dintre două piscuri, sau puteau să meargă pe drumul care tăia în două pajiștea. Drumul prin munți era mai scurt, dar plin de pericole. Creaturile tărâmului subteran preferau să stea la pândă prin pădurile care creșteau pe coastele munților. Puține din ele se încumetau să rătăcească pe câmpii și pajiști.

- Eu zic să mergem spre munți, vorbi Elio. Cunoaștem drumul. Să-i rugăm pe păzitorii porților pământului să ne permită să traversăm munții prin galeriile lor.

- Ce vorbești, Elio? Știi doar că se poate intra pe Tărâmul spiridușilor printr-o gură mică de peșteră. Unicornii nu vor putea pătrunde pe tărâmul lor. Și-apoi, spiridușii încuie noaptea porțile Tărâmului, exclamă, puțin iritată, principesa.

- Principesa Selia are dreptate, interveni unicornul luminii. Unicornii nu pot intra pe Tărâmul spiridușilor.

- Dacă mergem pe pajiștea aceasta fără de sfârșit, vom ajunge în regatul zânelor luminii mâine seară, mormăi decepționat elful. Traversăm munții prin depresiune.

- Dacă nu vom fi atacați de creaturile lui Orcus, vom ajunge în regatul zânelor luminii odată cu zorii dimineții, zise unicornul alb.

- Ar fi mai înțelept să înconjurăm munții, interveni Selia. Regii tărâmului întunericului fosforescent nu ne vor mai ataca, iar bestiile lui Orcus preferă pădurile.

- Ai uitat că regele Oralon a trecut de partea lui Chaos? zise cu voce alarmată Elio. Spionii lui ar putea să ne atace, chiar dacă ocolim munții.

Auzind cele spuse de către elf, unicornul negru se ridică pe picioarele din spate și lovi cu putere pământul. Apoi necheză prelung.

- Regele Oralon l-a trădat pe Creator?! Luptă de partea celui care urăște viața? întrebă unicornul negru.

Vocea lui răsuna ca un tunet în liniștea nopții.

Elio, care nu se așteptase la o astfel de reacție din partea unicornului negru, cu greu reuși să-și țină echilibrul. Bolborosind ceva de genul: păi, regina păsărilor a zis ..., noi ..., elful se agăță strâns cu mâinile de coama scânteietoare a unicornului negru. Selia se grăbi să intervină:

- Spionii regelui Oralon nu sunt un pericol pentru noi. Să decidă unicornii pe unde mergem.

Cei doi unicorni s-au uitat câteva clipe unul la celălalt, apoi au pornit în goană mare pe drumul care tăia pajiștea în două. Fugeau atât de repede, încât părea că două torțe strălucitoare- una aurie și alta argintie cu sclipiri albastre- zburau în semiîntunericul care se așternuse peste tărâmul luminii. Noaptea era clară și cele două luni se mișcau alene pe cerul ce semăna cu un minunat covor, brodat cu stele. Totul în jur părea o oază de liniște și pace, o oază unde nu-și are locaș moartea năprasnică și ura.

După vreo șase ore de goană, ajunseră pe malul unui lac cu ape limpezi și liniștite. Pe celălalt mal al lacului creștea o pădure, care în semiîntuneric negrea asemeni unui zid de nepătruns. La vreo 20 de metri de lac se înălța singuratic un copac uriaș, crengile căruia se ridicau atât de sus, încât părea că de pe cea mai înaltă creangă poți atinge cu mâna stelele.

- Să ne oprim pe malul lacului, zise elful. Cred că toți avem nevoie de puțină odihnă.

- Nu mi se pare o idee prea bună. Simt prezența unei entități ostile cu puteri magice, zise unicornul întunericului fosforescent.

- O creatură înzestrată cu puterea magică a energiei obscure ne urmărește de vreo 2 ore. Am avut aceeași senzație când zburam pe lângă turnul care străjuiește palatul regelui Ares, zise Selia, cercetând îngrijorată cu privirea împrejurimile.

Liniștea însă domnea nestingherită pretutindeni. Totul părea adormit. Și plantele, și lacul, și vietățile pădurii. Doar lunile continuau să se oglindească în apa liniștită a lacului, rostogolindu-se încet pe cerul luminat de stele. Deodată liniștea fu săgetată de un pleoscăit, de parcă cineva ar fi căzut în apă.

Întorcându-și privirea spre lac, principesa văzu, bălăcindu-se în apă, un copilaș cu plete lungi argintii. Copilul se zbenguia râzând, bătând apa cu mâinile și scufundându-se, de parcă apa lacului nu ar fi fost rece. Priveliștea părea desprinsă dintr-un basm. Pădurea negrind ca un zid pe partea cealaltă a lacului, uriașul copac care atingea cu crengile sale bolta celestă și bizarul copil de doar câțiva ani, care se zbenguia noaptea singur în apele cu reflexe argintii ale lacului. Deodată Selia simți un îndemn irezistibil de a se apropia de apă. O voce răgușită îi șoptea în minte: grăbește-te, salvează copilul. E mic și apa este rece.

Fără să stea prea mult pe gânduri, principesa descălecă unicornul alb și porni cu pas grăbit spre lac. Ajunsă lângă apă, zâmbi dulce și întinse mâinile spre copil, zicându-i:

- Hai, vino, apa este rece. Poți să te îmbolnăvești. De ce umbli singur noaptea? Unde-ți sunt părinții? Grăbește-te să ieși din apă.

Copilul se opri din joc. Se răsuci spre principesă și o fixă cu o privire mai rece decât gheața. Apoi lăsă ochii în jos și porni ascultător spre mal. Ieșind pe malul lacului, micuțul aruncă mai întâi o privire piezișă spre cei doi unicorni. Apoi, mergând cu pași mărunți, se apropie de principesă și se opri in fața ei. În timp ce copilul se apropia, Selia auzi din nou vocea răgușită, care o îndemna: apleacă-te și ia-l în brațe. Simți cum o senzație ciudată pune stăpânire pe ea. I se părea că cineva încearcă să-i domine voința. Se înclină spre copil, însă un val de energie negativă o lovi în față, provocându-i o strângere de inimă. Principesa își îndreptă iute spatele.

- Ai grijă ce faci, principeso, strigă unicornul întunericului fosforescent și făcu un salt spre lac. Nu este un copil, ci o creatură cu puteri magice.

Principesa duse iute mâna spre colierul din diamante, vrând să activeze piatra puterii. În grabă însă desprinse din colier punguța transparentă cu talismanul magic, pe care i-l dăduse regentul pădurii de pe tărâmul întunericului fosforescent. Încercă să prindă din zbor punguța, însă era prea târziu. Creatura, care luă înfățișarea zeului dezordinii primordiale, înșfăcă talismanul și, cu un hohot diabolic, zbură ca o săgeată spre unicornul luminii. Principesei îi trecură ca un fulger prin minte cuvintele regentului: în mâinile lui Chaos apa de stele se va transforma în apa morții. Apa morții îl poate ucide pe unicornul luminii, dacă zeul va pune talismanul pe cornul lui. Selia apucă în grabă scoica cu lacrima stelei, o deschise și îndreptă lumina care se revărsa din magicul mărgăritar spre unicornul alb. Zeul însă reușise să se apropie de unicorn și să-i atingă vârful cornului cu talismanul magic. O picătură din apa de stele, care în mâinile lui Chaos se transformase în apa morții, se prelinse din talismanul magic pe cornul spiralat. Principesa fixă fluxul de lumină pe talisman. Urmă o sclipire puternică și talismanul zbură din mâna lui Chaos. Selia închise în grabă scoica, o puse în trăistuță și îndreptă ambele mâini spre zeul Chaos care zbura în cercuri deasupra lor. Și unicornul negru își îndreptă cornul, din care se revărsa un șuvoi de lumină argintie cu sclipiri albastre, spre zeul dezordinii primordiale. Lumina, întunericul viu și săgeata spirituală a Creatorului îl loviră pe zeu cu o putere atât de mare, încât acesta, scoțând un răcnet care făcu lacul să tremure în unde mici și repezi, fu aruncat departe de tărâmul luminii.

În timp ce principesa și unicornul negru luptau cu zeul Chaos, picătura de apă a morții se prelinse pe cornul spiralat al unicornului și, lunecând pe frunte, pătrunse în ochi. Unicornul luminii se cutremură. Pierzându-și echilibrul, se prăbuși la pământ. Elio urmărea cu înfrigurare lupta principesei și a unicornului negru cu zeul haosului primordial. Când auzi zgomotul produs de căderea unicornului, elful se răsuci iute să vadă de unde vine. Observându-l zăcând la pământ pe unicornul luminii, se apropie în fugă de el. Se lăsă în genunchi și, netezindu-i coama, șopti:

- Tu ești ființă magică, ce ți se întâmplă?

Unicornul luminii însă zăcea fără să dea semne de viața. Disperat, Elio strigă:

- Unicornul luminii moare! Principeso, zeul Chaos l-a ucis pe unicornul luminii! Te rog, grăbește-te, încearcă să-l salvezi.

Auzind strigătul lui Elio, principesa se apropie în fugă de unicornul luminii, care zăcea fără suflare. Se lăsă în genunchi și cu mișcări precise și repezi scoase din trăistuță vasul cu apa vie.

- Ajută-mă, Elio. Trebuie să-i picur apa vie în ochi, șopti principesa.

Elful ridică atent pleoapa unicornului și Selia picură două picături de apă vie în ochiul de un albastru neobișnuit de pronunțat. Apoi picură alte două picături în celălalt ochi. Rămaseră cu toții în așteptare, cu privirile ațintite asupra unicornului. Minutele se scurgeau atât de încet, încât părea că un minut durează cât o întreagă zi și unicornul nu dădea semne de viața. Zăcea nemișcat pe pământul răcoros, iar lumina, care se revărsa din cornul spiralat, se stingea încet-încet, la fel cum se stinge o stea care moare. Unicornul negru înclină capul spre unicornul luminii și, atingându-i cu cornul fruntea, zise:

- Un unicorn este o ființă magică. Cornul meu are puterea să neutralizeze vrăjile malefice și otrăvurile. Poate apa vie cu ajutorul magiei mele îl va salva de la moarte.

Imediat ce unicornul întunericului fosforescent atinse cu vârful cornului fruntea unicornului luminii, se produse o explozie strălucitoare, urmată de o pocnitură. Apoi din cornul spiralat țâșni un fum mai negru decât bezna. Selia îndreptă raza de soare spre corn. Se auzi o altă pocnitură și fumul se risipi.

- Aveai dreptate, zise principesa Selia, odată cu apa morții, zeul Chaos a reușit să toarne și o picătură din suflul lui malefic.

În ochii principesei reapăru speranța, deși neliniștea mai continua să-i strângă pieptul. Se mai scurseră câteva lungi clipe de așteptare și din cornul spiralat răzbătu o luminiță slabă. Încet-încet luminița se făcea tot mai strălucitoare și într-un final se transformă într-o mică stea. Unicornul deschise ochii. Privi pierdut în jurul său cu ochii larg deschiși, de parcă ar fi uitat cu desăvârșire ce i se întâmplase. Selia îl netezi coama și-l sărută, răsuflând ușurată.

- Bine te-ai întors printre cei vii, unicornule. Ne-ai speriat de moarte, zise principesa.

Unicornul luminii se uită rând pe rând la principesă, elf și unicornul negru, apoi se ridică în picioare. Făcu câțiva pași în urmă, privi în jur și zise, bătând nervos cu piciorul:

- Cine m-a adus pe malul lacului? Și voi cine sunteți?

Unicornul negru și Elio se uitară nedumeriți unul la celălalt, apoi la principesă.

Selia oftă adânc și zise:

- Te rog să ai puțină răbdare. Îți voi explica totul, dar mai întâi trebuie să găsesc talismanul regentului pădurii cu plante fosforescente, pe care mi l-a luat zeul Chaos.

- Zeul Chaos? Zeul Chaos a fost aici? se minună unicornul luminii.

Selia dădu afirmativ din cap.

- Zeul Chaos te-a atacat, zise principesa. Eu și unicornul negru te-am readus la viață, dar ai uitat ce misiune ți-a încredințat Creatorul. Magia obscurității moarte, la care a recurs zeul dezordinii primordiale, ți-a încețoșat memoria.

- Tu ...? Tu poți să mă ajuți să-mi amintesc cine sunt eu și cine sunteți voi? întrebă, privind-o cu suspiciune, unicornul luminii.

- Da, zise Selia, dar mai întâi trebuie să găsesc talismanul.

- Ce fel de talisman? Și unde trebuie să-l cauți? întrebă unicornul. În noapte nu este ușor să găsești un talisman magic.

- Nu-ți face griji. Îl vom găsi. E pe aici pe aproape.

Apoi se răsuci spre elf și unicornul negru și zise:

- Vă rog să mă ajutați să găsesc talismanul magic. Are forma unui sâmbure încrustat. Pare o mică bijuterie din argint. Dacă-l găsiți, să nu-l atingeți. S-ar putea să mai fi rămas câteva picături din apa morții, care vă poate ucide.

- Cu apa morții crezi că-mi vei reda memoria? întrebă unicornul, bătând nervos pământul cu piciorul.

- Nu, zise principesa. Talismanul conținea apă de stele. În mâinile lui Chaos apa de stele s-a transformat în apa morții, cu care era cât pe ce să te omoare. Cu ajutorul lacrimii stelei din adâncurile mării am reușit să înghețapa morții, astfel talismanul pierzându-și puterea magică. Deși nu pot fi sigură că nu mai este malefic. Îl voi atinge mai întâi cu piatra puterii, să mă asigur că este inofensiv. Apoi voi pune pe el raza de soare, care va transforma gheața în apă magică de stele.

- Să nu pierdem timpul cu explicațiile, mai bine am căuta talismanul, interveni Elio și porni în căutarea talismanului.

Selia și unicornul întunericului fosforescent îi urmară exemplul. Unicornul alb îngădui puțin, apoi, luminând pământul cu razele care se revărsau din cornul spiralat, începu a căuta și el talismanul. Cercetau cu atenție fiecare colțișor, dând în părți iarba înaltă. Și-au extins căutările până hăt departe. Dar totul părea zadarnic. Talismanul dispăruse fără urmă. Selia începu să creadă că zeul Chaos reușise să recupereze talismanul. Un gol i se formă în stomac și era gata să înceapă a plânge, când de sub crengile copacul uriaș se auzi vocea lui Elio, care strigă triumfător:

- Am găsit talismanul! Veniți aici! Am găsit talismanul!

Auzindu-l, principesa Selia porni în fugă spre copac, urmată la câțiva pași de cei doi unicorni. Îl găsiră pe Elio îngenuncheat, privind atent spre o tufă cu flori care semănau uluitor de mult cu toporașii de pe planeta Terra, doar că erau de culoare portocalie. De după frunzele rotunde și lucioase se întrezărea un mic obiect, care, deși părea făcut din argint, avea niște reflexe stranii. Principesa se lăsă în genunchi. Aplecând capul, privi cu interes obiectul, ferind cu multă prudență frunzele. Era talismanul magic. Fericită, principesa strigă:

- L-am găsit! Auzi, unicornule, l-am găsit! Am găsit talismanul magic cu apă de stele! Îți vei recăpăta memoria!

Deodată ochii începură să-i lăcrimeze fără nici un motiv. Selia ridică iute capul și îndreptă piatra puterii spre talisman. Fixă raza luminoasă câteva clipe pe talisman, vrând să se asigure că energia obscură va fi neutralizată cu desăvârșire. Apoi îl atinse atent cu degetul arătător. Talismanul era rece ca gheața. Nu se mai simțea căldura ușoară pe care o simțea atunci când purta talismanul prins în colier. Și ochii încetară să-i mai lăcrimeze. Asigurându-se că talismanul nu mai conține apa morții, Selia desprinse din colier picătura de soare și o puse pe talisman. Picătura de soare deveni brusc atât de strălucitoare, încât în jur se lumină, de parcă cineva ar fi aprins un bec puternic. Trecură câteva clipe și lumina deveni mai blândă. În schimb se aprinse talismanul și împrăștia în jur o ploaie de raze argintii.

- Talismanul conține din nou apă de stele, făcu mulțumită principesa.

- Ce te face să crezi că apa morții s-a transformat în apă de stele? întrebă, dând semne de neliniște și îndoială, unicornul luminii.

- Apa morții nu împrăștie raze argintii. Și ochii nu mă mai ustură, răspunse, surâzând mulțumită, principesa Selia.

Apoi luă în mână talismanul și se ridică în picioare. Apropiindu-se de unicornul alb, își atinse fruntea cu talismanul magic și zise:

- Vezi, nu mi se întâmplă nimic rău.

Unicornul alb înclină capul. Principesa puse talismanul pe fruntea unicornului în așa mod, încât partea ascuțită atingea cornul magic la rădăcină. Din talisman se scurseră pe fruntea unicornului două picături argintii, care se prelinseră în jos și pătrunseră în ochi. Selia luă talismanul, îl puse în punguța din pânză străvezie și-l prinse în colier. Imediat ce picăturile de apă îi umeziră ochii, unicornul își scutură coama, se ridică pe picioarele din spate și necheză prelung. Apoi se apropie de principesă, lăsă capul pe umărul ei și zise:

- Îți mulțumesc, principesă Selia, mi-ai salvat viața și mi-ai redat memoria. Acum îmi amintesc totul. Mergeam spre muntele sacru să invocăm din adâncurile spațiului nemărginit sfera focului divin, care va modela din metalul alb cheia vieții.

Mulțumită, Selia trecu cu mâna prin coama sclipitoare a unicornului. Unicornul alb se întoarse spre unicornul negru și înclină capul în semn de recunoștință.

- Cred că a venit timpul să mergem, făcu unicornul negru.

- Ai dreptate, spuse Selia, ne-am reținut cam mult pe malul lacului. Până a porni la drum însă aș vrea să știu dacă nu aveți nevoie de puțină odihnă. Ați mers ore în șir.

Unicornul luminii întinse piciorul drept înainte, dându-i astfel de înțeles că este gata să pornească din nou la drum. Selia încălecă unicornul alb, iar Elio- unicornul negru. Cei doi unicorni porniră în salturi repezi și ușoare spre regatul zânelor luminii.

xxx

Până la hotarul dintre regatul cavalerilor munților de smarald și regatul zânelor luminii drumeții nu au întâlnit creaturi din lumea subterană. Totul în jur era scufundat în pace. Natura dormea liniștită și nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Doar tropotul ritmic al copitelor celor doi unicorni spărgea liniștea nopții. Până la răsăritul zorilor mai rămăsese vreo două ore.

- Se vede că zeul Chaos nu a reușit să informeze creaturile tărâmului subteran că noi am ocolit munții, zise principesa, străduindu-se să-și ascundă oboseala.

- Trebuie să ne oprim. Suntem cu toții foarte obosiți, zise Elio, uitându-se atent spre principesa Selia, care de oboseală abia de mai reușea să-și țină echilibrul. Și unicornii cred că au ajuns la capătul puterilor. Să ne odihnim doar câteva minute.

- Elful are dreptate, zise unicornul luminii. Veninul lui Chaos m-a epuizat și pe mine.

- Să căutăm mai întâi un izvor, adăugă unicornul negru. Trebuie să ne potolim setea. Și poate găsim pe aici, pe aproape vreun loc mai dosit de ochi curioși, unde să dormim puțin.

- Priviți, exclamă bucuros Elio, arătând cu mâna spre o mică cabană care albea solitară în mijlocul câmpiei. În mijlocul câmpiei se înalță o cabană. O fi fiind una din cabanele unde zânele luminii înnoptează când amurgul le prinde departe de palatul regal.

Cabana era împrejmuită cu un gard înalt din tufari retezați, care formau în jurul ei un adevărat perete verde. În dreapta cabanei creșteau câteva rânduri de copaci, iar în stânga se vedeau vetre cu legume și zarzavaturi. În mijloc albea o cărare care se oprea în fața unei porți înalte, din lemn de culoare galbenă. De o parte și de cealaltă a cărării creșteau tufe de trandafiri. Deasupra ușii era atârnat un felinar, care împrăștia în jur o lumină aurie. În fața porții se mișcau agitate cinci animale stranii. Aveau înfățișarea unor

cerbi uriași albi cu stele în frunte, care licăreau intermitent. La fel ca și pegasul din legendele pământene, cerbii aveau aripi de lebădă.

- Am ajuns în regatul zânelor luminii, spuse Elio, lunecând cu privirea peste câmpia care se pierdea în zare.

- Și aceste fantastice animale, întrebă Selia, arătând cu mâna spre cerbii cu aripi de lebădă, ale cui o fi fiind?

- Sunt cerbii zânelor luminii. Aceste animale pot zbura la înălțimi extrem de mari, pierzându-se în infinitul spațiului, zise unicornul alb. Nici o ființă de pe tărâmul luminii nu poare zbura atât de sus și repede ca ei. Cerbii se lasă încălecați doar de zânele luminii. Lumina, care se revarsă din stea, are puterea de a împietri dușmanii.

- Să ne apropiem de cabană, zise Elio și o luă iute din loc.

- Stai locului, se grăbi să-l oprească unicornul luminii. În această cabană zâna Flora își petrece nopțile în luna mai. Ziua, călare pe cerbul ei preferat, face înconjurul Tărâmului luminii, veghind asupra florilor, copacilor și ierbii, iar noaptea se odihnește în cabană. Ceva nu este curat la mijloc. De ce sunt tocmai cinci cerbi în fața porții și de ce par atât de agitați?!

- Crezi că i s-a întâmplat ceva rău zânei? întrebă alarmat Elio, întorcându-se din drum.

- Simt o prezență din altă lume, zise unicornul negru, trebuie să ne apropiem cu prudență de cabană.

- Și eu simt energia obscură plutind în aer. Cel care a fost aici, sau poate se ascunde încă în cabană, stăpânește puterea energiei negre, zise principesa. Voi merge doar eu la cabană. Lumina, întunericul și piatra puterii mă vor proteja. Voi încerca să aflu ce s-a întâmplat și de ce sunt tocmai cinci cerbi lângă poartă. Voi nu aveți putere să vă protejați de vrăjile lui Chaos. Veți rămâne lângă acești tufari, protejați de pelerina invizibilă a întunericului. Mă întorc în câteva minute.

Selia făcu un gest larg cu mâna. Pelerina magică a întunericului se așeză peste cei doi unicorni și elful Elio, făcându-i invizibili. Apoi se înălță în aer și porni în zbor spre cabană. Ajunsă deasupra celor cinci cerbi înaripați, principesa se lăsă lin în jos și se opri în fața lor. Surprinși de apariția neașteptată, cerbii se îndepărtară la câțiva metri de poartă. Selia zâmbi și întinse spre cerbi ambele mâini. Observând lumina aurie care se revărsa din cununa de pe creștetul principesei, cerbii se apropiară încet și făcură un semicerc în fața ei. Principesa zise:

- Să nu vă fie teamă. Nu am venit cu gânduri rele. Sunt o ființă a luminii.

- Cine ești? întrebă unul din cerbi, ieșind în fața celorlalți.

- Mă numesc Selia și merg spre muntele sacru.

-Selia? Ai părul auriu, ești fără îndoială o ființă a luminii, dar porți pe creștet cunună nu doar din flori ale luminii, ci și din flori ale întunericului. Cine ești și de ce-ai venit aici? insistă cerbul.

- V-am spus doar. Sunt principesa Selia. Trebuie să intru în cabană. Vreau să vorbesc cu zâna Flora.

- Zâna Flora nu a mai ieșit din cabană de ieri dimineață, zise un cerb. De ce vrei să vorbești cu zâna Flora?

- Trebuie să aflu dacă nu i s-a întâmplat vreo nenorocire.

- Dacă ești principesa luminii, de ce stăpânești și puterea magică a întunericului fosforescent? Tărâmul luminii nu a mai cunoscut o ființă cu puterile tale. Cine ti-a înzestrat cu aceste puteri?

- Creatorul, răspunse Selia. Cabana este înconjurată de energie obscură. Zâna Flora este în pericol.

- Și noi simțim această energie. O forță nevăzută însă ne împiedică să intrăm în curtea cabanei. Toate încercările noastre s-au dovedit a fi zadarnice.

- Ați încercat să zburați peste gardul verde?

- Am încercat, dar nu am reușit.

- În cabană a intrat doar zâna Flora? se interesă principesa.

- Da, răspunse un cerb semeț, privind-o întrebător.

- Sunteți siguri că nu a mai întrat și altă creatură? întrebă Selia.

- Poate a pătruns cineva, când eu mă îndepărtasem de cabană, zise cerbul zânei Flora.

- Ați spus că în cabană a intrat doar zâna Flora. De ce ați venit tocmai cinci în fața porții?

- Cerbul zânei Flora ne-a chemat în ajutor, când și-a dat seama că o putere magică îl împiedică să intre în curte, răspunse un cerb. Noi pășteam în poiana cu iarbă fermecată. Auzind chemarea, ne-am grăbit să venim.

- Cel care a pătruns în cabană stăpânește puterea beznei moarte. Să nu mai încercați să intrați pe poartă. Vă poate ucide. Voi intra doar eu în cabană.

- Bezna moartă te poate ucide și pe tine, principeso, vorbi un cerb, făcând câțiva pași în direcția principesei.

- Pe mine mă protejează lumina, întunericul și piatra puterii.

- Poți străbate obstacolul puterii nevăzute? se interesă unul din cerbi.

- Sper să pot trece, răspunse Selia și se înălță spre cer.

Îngrijorați, cerbii o urmăreau de jos cu privirea. Principesa trecu de gardul verde și se apropie de cabană. Aterizâ lângă copaci. Pășind ușor ca o pisică, se furișă spre geamuri. Apropiindu-se de geamul care dădea spre copaci, privi în interiorul camerei. Pe un pat cu baldahin din mătase albă văzu, zăcând întinsă, o copilă foarte frumoasă. Îmbrăcată într-o rochie care sclipea în toate culorile primăverii și purtând pe creștet o cunună din flori, tânăra părea împietrită. Văzând-o înțepenită ca o statuie și palidă ca luna în zorii dimineții, ca o străfulgerare un gând îi apăru în minte: să fie oare moartă? Își încordă privirea, încercând să deslușească vreun semn, care să-i dea de înțeles că zâna este vie. Deodată observă că zâna clipea din gene. Principesa lovi ușor cu degetul în geam. Zâna întoarse cu greu privirea și se uită la principesă. Selia citi în ochii ei o imensă durere și o neliniște sfâșietoare. Vorbeau doar ochii, fata continuând să rămână nemișcată, de parcă o putere nevăzută o împietrise. Selia se apropie tiptil de celălalt geam și privi în interior. Văzu, șezând la masă, o creatură identică cu tânăra culcată pe patul cu baldahin, doar că avea ochii însângerați și pletele vâlvoi.

- Și regina Rilith avea ochii însângerați, își aminti în sine principesa, cercetând atent creatura. Și părul îi era la fel de ciufulit. Să fi luat oare regina Tărâmului subteran înfățișarea zânei Flora? Zeul Chaos a dat puterea energiei negre regelui Orcus, reginei Rilith și principelui Demoris. Demoris este infirm. Pe Orcus l-ar trăda vocea. Rămâne Rilith. Fără îndoială este regina tărâmului subteran.

Principesa se furișă spre copaci, apoi se înălță în aer și se îndreptă spre poartă. Coborî lângă cerbi și zise:

- În cabană a pătruns regina Tărâmului subteran, care a luat înfățișarea zânei Flora.

- Și zâna Flora unde este? întrebară, alarmați, în cor cei cinci cerbi cu aripi de lebădă.

- Regina infernului, care stăpânește și puterea energiei obscure, a împietrit-o. Zâna nu se poate mișca și nu poate vorbi. Nu poate recurge nici la puterile ei magice. Voi nu aveți puterea s-o ajutați. Uzând magia energiei negre, regina infernului vă poate ucide. Plecați cu toții din fața porții și ascundeți-vă aproape de copaci.

Îndată ce superbii cerbi se îndepărtară de poarta cabanei, principesa se înălță în aer și dispăru în noapte. Peste câteva clipe coborî lângă tufarii unde se ascundeau unicornii și elful. Făcând un gest cu mana, Selia trase pelerina magică a întunericului de pe elf și cei doi unicorni.

- Zâna Flora este în mare pericol. Regina Tărâmului subteran a pătruns în cabană si a împietrit-o. Apoi a luat înfățișarea ei, zise Selia.

- Regina Rilith a pătruns în cabana zânei Flora? sări, alarmat de cele auzite, unicornul luminii. Flora este una din zânele renașterii vieții. Iarba, copacii și florile adună tainele Universului prin razele soarelui, prin aer și apă și le transmit zânei Flora. Cunoscând tainele universului, Flora veghează asupra nașterii, creșterii și înfloririi plantelor. Le vindecă de boli rele. Dacă regina Rilith o va ucide, va fi o adevărată catastrofă pentru Tărâmul luminii.

- Regina Rilith este cea mai de temut creatură de pe Tărâmul subteran. Magia ei poate fi fatală pentru viețuitoarele celor două tărâmuri. Deși eu am puterea de a neutraliza blestemele malefice și otrăvurile, nu sunt sigur că voi reuși s-o salvez pe zâna Flora, zise unicornul negru, dând semne de neliniște. Dacă regina a folosit magia energiei obscure, nu cred că sunt prea multe de făcut .

Unicornul luminii bătu de câteva ori în pământ cu piciorul drept și zise:

- În doi poate că reușim s-o salvăm. Ne vom uni puterile magice. Sper să destrămăm vraja reginei infernului.

- Zeul Chaos i-a dăruit reginei un strop de energie obscură, care este fatală pentru voi, le spuse Selia celor doi unicorni. Eu voi intra prima în curtea cabanei. Veți aștepta ascunși afară. După ce o voi încătușa pe regină, vom face totul s-o salvăm pe Flora. Dar avem nevoie de multă prudență. Regina este foarte periculoasă. Protejați de pelerina invizibilă a întunericului, vă veți apropia de casă și veți aștepta semnalul. Pentru nimic în lume să nu riscați să interveniți până nu vă chem eu.

Elio făcu câțiva pași înainte, gata să protesteze. Privirea severă a principesei însă îl făcu să tacă. Înțelese că Selia nu-i va da ascultare. Oricum va merge să înfrunte de una singură pericolul, iar el, elful Elio, care avea misiunea s-o protejeze, nu avea puterea să intervină. Cu o expresie necăjită a feții, vorbi supărat:

- Ai grijă, principesă Selia. Viața ta nu-ți aparține doar ție. Creatorul ți-a încredințat o misiune. Riscând cu viața, pui în pericol de moarte cele două tărâmuri.

Selia se grăbi să-l liniștească, zicându-i:

- Nu-ți face griji, Elio. Voi reuși și de această dată s-o expediez pe Rilith acolo unde-i este locul. Sper să-i dau și o lecție, la fel cum am făcut cu principele Demoris. Da, uitasem să vă spun. Cerbii nu puteau intra în curtea cabanei. Regina Rilith a împrejmuit cabana cu un zid magic invizibil. Doar eu am reușit să trec peste acest zid. M-a ajutat piatra puterii. Voi încerca să sparg vraja reginei Rilith. Dacă nu reușesc, mă veți aștepta lângă poartă.

Apoi aruncă pelerina invizibilă a întunericului peste cei doi unicorni și elf.

- Să mergem, zise.

Principesa se înălță spre cer și se îndreptă spre cabana zânei Flora. Cei doi unicorni și elful o urmară. Selia trecu de gardul verde și ateriză în fața ușii cabanei. Atinse cu mâna piatra puterii. Câmpul energetic se extinse în jurul el. Apoi bătu la ușă. Dar nimeni nu-i răspunse. Bătu din nou. Tăcere, de parcă nimeni nu era în cabană. Principesa se apropie de geamul care dădea în camera unde o văzuse pe regina Rilith. Privi prin geam, dar nu văzu pe nimeni. Merse în grabă spre celălalt geam. Privi în interiorul camerei. Pe pat zăcea nemișcată zâna Flora. Regina Rilith nu se vedea nicăieri. Selia se apropie din nou de ușa cabanei. O împinse cu putere. Ușa era încuiată. Principesa se înălță în aer și făcu un ocol cabanei, vrând să se încredințeze că nu sunt și alte ieșiri. Cabana avea o ușă care se deschidea în spate. Selia coborî iute și, apropiindu-se, împinse cu putere ușa. Ușa se deschise cu un scârțâit ușor. Selia făcu un pas în interiorul cabanei și se opri. Simțea cum o lovește cu putere în spate un val de energie, care o făcu să se răsucească brusc. Privi spre copaci. Deși nu vedea pe nimeni, avea senzația că cineva încearcă să forțeze câmpul protector. Își încordă privirea, rătăcind cu ochii printre copaci. Zadarnic. Nu se vedea țipenie de ființă vie. În jur domnea o liniște de mormânt, care-i ascuțea simțurile. Deodată în gând îi răsunară spusele preotului suprem al templului înțelepciunii, care-o îndemna: privește cu ochii sufletului să vezi cele nevăzute ca văzute. Își încordă din nou privirea. De data aceasta o văzu la câțiva metri de ușă pe regina Rilith, care ținea pe palma întinsă o mică sferă transparentă, burdușită cu rotocoale de fum dens. Regina șopti o vrajă deasupra sferei. Apoi strânse în mână sfera și o aruncă spre Selia. Principesa lovi sfera cu un flux orbitor de lumină, făcând-o să se desfacă în mii de cioburi. Fumul se îndreptă, unduindu-se ca un șarpe negru, spre ușa întredeschisă a cabanei. Selia lansă din nou lumina care, luând forma unei mâini de foc, strânse în ghem energia obscură, formând în jurul ei o sferă cu pereții strălucitori. Apoi îndreptă picătura de soare spre sferă. O rază orbitoare de lumină învălui sfera, oprindu-i zborul. Selia întinse mâna dreaptă cu palma desfăcută. Raza de lumină aduse încet sfera cu energie neagră în fața principesei. Selia o prinse în mâna dreaptă și zise, zâmbind batjocoritor:

- Regină Rilith, văd că ai uitat de întâlnirea noastră. Primind în dar de la zeul spațiului fără de viață un strop din energia obscură, ți-ai imaginat că ai puterea să înfrunți lumina și întunericul fosforescent, nu-i așa? Să știi că greșești amarnic. Arma lui Chaos nu este în măsură să înfrângă puterea zilei și a nopții.

Deși avea înfățișarea blândă a zânei, fața reginei era crispată de ură. Din ochii ei însângerați țâșniră limbi de foc. Rilith urlă:

- Cum de mă vezi? Zeul Chaos mi-a spus că energia neagră mă va face invizibilă, asigurându-mă că nimeni nu va putea să mă vadă.

- Și l-ai crezut pe mincinosul zeu? Chiar nu înțelegi că bezna nu poate înăbuși lumina soarelui? Privește, zise Selia, desfăcând palma. Picătura de energie obscură, pe care Chaos ți-a dăruit-o, se află în această sferă de lumină.

Principesa aruncă sfera în sus și îndreptă picătura de soare spre ea. O rază orbitoare lovi sfera. Se auzi un trăsnet și sfera dispăru.

Selia zâmbi satisfăcută și zise:

- Cu ajutorul soarelui te-am eliberat de darul lui Chaos. Nu mai posezi arma cu energie neagră, pe care ți-a dăruit-o zeul dezordinii primordiale. Dar nu te întrista. Mai ai puterea magică a infernului. Mi s-a spus că ești cea mai de temut creatură de pe Tărâmul subteran. Să vedem dacă puterea ta poate să concureze cu puterea luminii și a întunericului. Mai întâi însă vei redeveni frumoasă, precum ai fost până a lua înfățișarea zânei Flora.

Selia întinse ambele mâni spre regina infernului. Un fascicol de lumină aurie și o undă de scântei albastre învăluiră regina și începură a o roti, ridicând-o spre cer. Regina scotea țipete îngrozitoare, însă lumina și întunericul o țineau prizonieră. Trecură câteva clipe și principesa eliberă regina, așezând-o lin pe pământ. Rilith redevenise creatura fioroasă cu aripi și gheare de vultur.

- Acum îți stă mai bine, zise râzând principesa.

Înfuriată, regina infernului desfăcu aripile și cu un urlet asurzitor vru să se năpustească asupra principesei. Selia însă i-o luă înainte. Întinzând ambele mâini spre regină, lansă un șuvoi de lumină și o undă de scântei argintii și albastre, care, învăluind-o, o imobilizară. Înțepenită, regina Rilith urla și arunca cu ochii săgeți de foc.

- Calmează-te, regină a infernului. Dacă dorești să ajungi vie în împărăția subterană, spune-mi drept: ce i-ai făcut zânei Flora? întrebă principesa Selia, privind cu dojană spre regina Rilith.

- Zâna Flora, zbiera regina Rilith, va muri peste jumătate de oră. Veninul pe care i l-am injectat o va ucide lent, provocându-i mari suferințe. Nimeni nu este în măsură s-o ajute. Veninul meu este fatal chiar și pentru făpturile cu puteri magice de pe tărâmul luminii.

- Credeam că ești mai înțeleaptă, regină Rilith. Poate te eliberam, dacă dădeai dovadă de puțină bunătate. Văd însă că ești întruchiparea răutății, ești incurabilă, vorbi principesa cu o expresie de milă amestecată cu dispreț pe față. Te înșeli dacă-ți imaginezi că poți să-mi provoci groază. Privindu-te, mă copleșește mila.

- Puternica stăpână a Tărâmului subteran îți provoacă doar milă? urlă regina Rilith. Eu, provoc milă? Eu, cea care face să tremure o întreagă împărăție? Cum îndrăznești să-mi spui tu, o nenorocită ființă a luminii, că regina Rilith provoacă doar milă?

Selia dădu a lehamete din mână și se îndreptă spre poarta cabanei, lăsând-o pe regina infernului prizonieră a luminii și a întunericului fosforescent. Deschise poarta și strigă:

- Pericolul a trecut. Regina Rilith nu mai deține puterea energiei negre. Puteți intra.

De poartă se apropiară în grabă cei cinci cerbi cu stele strălucitoare în frunte. Unul din ei încercă să intre în ogradă, dar nu reuși să treacă de zidul magic. Cerbul zise:

- Nu putem trece.

- Îndepărtați-vă de poartă! le porunci Selia.

Apoi își adună puterile. Îndreptă spre poartă piatra puterii și mâna stângă. O undă de energie și un fascicol de lumină lovi în zidul magic. Urmă un trăsnet și o ploaie se scântei brăzdară aerul. Selia chemă unicornii:

- Veniți, intrarea este liberă. Trebuie să ne grăbim. Zâna Flora este pe moarte.

Se auzi un tropot surd de copite, care se stinse lângă poartă. Cât ai clipi din ochi, elful Elio și cei doi unicorni se materializară în fața principesei.

Intră tu primul, Elio, îl îndemnă principesa, întinzându-i mâna.

Elio trecu de poartă fără probleme. Apoi intrară unicornii și cerbii cu steluțe-n frunte. Se apropiară cu toții de cabană.

- Eu și unicornii vom intra în cabană, zise principesa. Cerbii ne vor aștepta în curte.

Selia și cei doi unicorni au intrat în camera unde zăcea întinsă pe pat zâna Flora. Cu ochii larg deschiși, zâna privea țintă înainte. Părea că nu mai vede și nu mai aude. Doar lacrimi ca mărgăritarele i se rostogoleau încet pe obrajii palizi. Văzând-o, principesa exclamă:

- Sper să nu fie prea târziu.

Selia se apropie de patul cu baldahin, scoase din trăistuță sticluța cu apă vie și picură o picătură în gura întredeschisă a zânei. Flora clipi din ochi. Întoarse încet privirea spre unicorni. Văzându-l pe unicornul

întunericului luminescent, zâna tresări și o umbră de neliniște i se așeză pe față. Apoi privi întrebător spre Selia. Unicornii îi atinseră cu coarnele spiralate pieptul și rămaseră nemișcați câteva clipe. Din gura întredeschisă a zânei ieși o dâră de fum roșu. Unicornul alb îndreptă raza de lumină spre fumul roșu, care se risipi.

- Unicornul magic al întunericului fosforescent a venit în regatul zânelor luminii? șopti cu greu zâna Flora și închise obosită ochii.

Selia o netezi pe frunte și zise:

- Unicornul luminii și unicornul întunericului ți-au salvat viața.

Zâna deschise ochii și întrebă, cu greu articulând cuvintele:

- Regina Rilith...unde... este regina... Rilith?

- Principesa Selia a încătușat-o. Nu mai poate să-ți facă rău, se grăbi unicornul negru s-o liniștească.

- Regina Rilith...deține puterea...magică a energi..., se chinuia zâna să spună.

- A avut un strop de energie obscură. Acum nu-l mai are, zise principesa.

- Regina mi-a absorbit puterea magică, zise Flora. Eu, eu nu mai pot ajuta plantele să crească.

Și o lacrimă ca o picătură cristalină de rouă i se prelinse pe obraz.

- Regina îți va înapoia ceea ce ți-a furat, zise cu voce sigură principesa și ieși, însoțită de unicornul luminii, în curtea cabanei.

O găsiră pe Rilith înconjurată de cerbii cu steluțe în frunte. Stătea înțepenită și se uita la ei cu ură. Străfulgerând-o cu o privire furioasă, Selia îi zise:

- Cerbii zânelor luminii au puterea să împietrească dușmanii. Tu, creatură a infernului, ai îndrăznit să-i furi puterea magică stăpânei lor. Dacă nu restitui imediat ceea ce ai furat, îi las pe cerbi să te transforme într-o stană de piatră.

- Într-o stană de piatră, zici? Și zâna voastră fără puteri cine este? Nu-i voi restitui Florei pentru nimic în lume puterile magice. Să moară toate florile, copacii și tot ce crește pe acest tărâm, urlă triumfătoare regina.

- Ești sigură? Pentru tine, creatură monstruoasă a Tărâmului subteran, soarele este un dușman de moarte, nu-i așa? Privește, zise principesa, arătând cu mâna spre orizont. Vezi cum zorii se nasc din semiîntunericul misterios al nopții?

Cu o mișcare bruscă, regina Rilith întoarse capul și privi în direcția spre care îi arăta principesa. Orizontul începuse a se colora încet în roșu.

- Soarele la sfârșitul lunii mai este fierbinte și razele lui sunt nespus de aurii. Strălucesc atât de tare, încât ochii tăi, care nu au mai văzut vreodată lumina soarelui, nu cred să reziste mult. Și pielea ta fină se va deshidrata și va crăpa ca o coajă uscată de copac. Riști să devii oarbă pentru totdeauna. Au mai rămas minute numărate, până când soarele își va trimite primele raze să lumineze regatul zânelor luminii. Te vom lăsa înțepenită sub razele arzătoare ale soarelui.

Auzind ce spune principesa, regina Rilith scoase un mârâit înfundat, iar pe față i se întipări un fel de ură, amestecată cu neliniște.

- Mi-ai luat brățara magică din metal alb, mi-ai luat și darul zeului Chaos, acum dorești să-mi iei și ochii!

- Brățara, zise calmă Selia, nu-ți aparținea. Ați furat-o de la spiritul pământului. Locul lui Chaos este departe de spațiul nemărginit. Vederea o vei pierde dacă nu-i restitui zânei puterea magică, de care ai deposedat-o. Grăbește-te să i-o restitui. Soarele este pe cale să răsară.

Rilith privi îngrozită spre orizont. Pe linia de orizont cerul devenea tot mai portocaliu. Din când în când câte o rază aurie se arăta timid de după orizont, săgetând semiîntunericul.

- Îi voi întoarce zânei Flora puterile magice doar dacă mă lăsați să plec, zise Rilith.

- Nu facem târg, regină Rilith. Pentru că ai îndrăznit din nou să încalci legea supremă a creatorului, îți vei primi pedeapsa. Te-am avertizat în pădurea din munții de smarald să nu mai calci pe tărâmul luminii. Dacă dorești să-ți păstrezi vederea și pielea ta superbă, întoarce-i, cât nu-i târziu, puterile zânei Flora.

Regina oftă din greu și mârâi printre dinți:

- Cum aș putea să-i întorc zânei puterea magică, dacă mă țineți prizonieră.

- Ce vrei să spui? întrebă principesa.

Regina făcu o grimasă răutăcioasă și izbucni în hohote isterice.

- Ha-ha-ha-ha! O principesă a luminii ar trebui să știe că doar Creatorul poate să-i ia darul magic unei zâne.

- Și tu cum de ai reușit să absorbi puterea magica a zânei? întrebă indignată principesa.

Regina Rilith nu se grăbea să răspundă. Principesa Selia ridică lent ochii spre cerul care se lumina tot mai mult.

- În curând soarele va lumina tărâmul. Te așteaptă clipe foarte plăcute, regină Rilith. Imediat ce soarele se va înălța sus pe cer, îi vei simți puterea, zise, aruncându-i o privire tăioasă, principesa.

Deodată, liniștea odihnitoare a dimineții fu tulburată de o voce abia șoptită, care venea din adâncurile spațiului nemărginit.

- La începutul timpurilor Creatorul a încredințat spiritului planetei caseta magiei. Pe capacul casetei este încrustată o vrajă atât de puternică, încât pronunțând-o poți să absorbi puterile ființelor pe care Creatorul le-a înzestrat cu darul magiei. Dacă vraja este rostită în fața unei ființe magice, caseta se deschide și îi absoarbe puterile. Apoi se închide ermetic. Poți deschide caseta doar dacă vraja este citită de la capăt spre început. Doar asupra protectorilor celor două tărâmuri vraja nu are nici o putere. Uzând puterea energiei obscure, regina Rilith a reușit să fure de la spiritul planetei caseta și a închis în ea puterile magice ale zânei Flora, fură ultimele cuvinte pe care le șopti vocea misterioasă.

Apoi se stinse, fără să spună unde a ascuns regina caseta magiei.

Imediat ce vocea se stinse în imensitatea spațiului nemărginit, principesa Selia aruncă o privire plină de dojană spre regina infernului și întrebă:

- Spune-mi, creatură a infernului, unde ai ascuns caseta magiei, în care ai închis puterile magice ale zânei Flora?

- Departe, răspunse regina Rilith, schițând un zâmbet răutăcios. Am ascuns caseta pe Tărâmul păzitorilor porților pământului.

- Pe Tărâmul spiriduşilor? întrebă principesa.

- Am aruncat caseta în grota uitării, care se află în munții din spatele palatului regelui Ares, răspunse, cu voce triumfătoare, regina Rilith. Cine pătrunde în grota uitării este lovit de uitare și-și va petrece restul vieții rătăcind prin galeriile subterane, în căutarea ieșirii. Celui lovit de uitare nimeni nu poate să-i mai redea memoria. Nu cred că vei risca să intri în această grotă, principeso. De o vei face, acolo vei rămâne pentru totdeauna.

- Părerea ta nu mă interesează, regină Rilith. Mai bine spune-mi de ce zâna Flora este atât de slăbită? Și nu uita că răutatea ta va fi pedepsită.

Regina căzu pe gânduri. Preț de câteva clipe se chinui să găsească răspuns la dilema: să-i spună sau nu principesei de ce zâna Flora este slăbită. De nu-i spunea ce i-a făcut zânei, principesa oricum ar fi aflat. De-i spunea, poate pedeapsa ar fi fost mai blândă. Pe fața ei hidoasă se vedea cum îngrijorarea cedează pentru o clipă locul speranței, apoi speranța se topea si iarăși teama punea stăpânire pe puternica regină. Într-un târziu, regina Rilith stoarse cu greu din gâtlej cuvintele:

- Duceți-mă la zâna Flora.

De ce îmi ceri să te duc la Flora? întrebă Selia.

- După ce i-am luat puterile și le-am închis în caseta magiei, i-am făcut o vrajă.

- O vrajă? Ce fel de vrajă? întrebă alarmată principesa.

- Dacă nu voi desface vraja, din zâna Flora nu va rămâne decât o amintire.

- O amintire zici? vorbi tăios principesa. De nu vei desface imediat vraja, o urâtă amintire va rămâne din regina infernului.

Apoi se răsuci spre unicornul luminii și-i zise:

- Aduceți-o imediat pe zâna Flora.

Unicornul luminii porni spre cabană, iar principesa rămase lângă Rilith.

În scurt timp din cabană ieșiră cei doi unicorni, elful și zâna Flora. Zâna părea foarte slăbită și își mișca cu greu picioarele. Văzând-o, unul din cerbi se apropie în grabă și se lăsă în genunchi. Elio o ajută să urce pe spatele cerbului, care porni încet spre locul unde se afla regina Rilith și principesa Selia. Ajunși în dreptul reginei, se opriră. Flora privi spre Rilith. Din ochii ei minunați se revărsau două izvoare de bunătate, care o făcură pe regina infernului să geamă:

- Privirea ta mă torturează. Nu știi că bunătatea este otravă pentru mine? Voi, creaturi nesuferite ale luminii, credeți că bunătatea este un dar pe care-l râvnește oricine?

Flora oftă adânc și, uitându-se cu milă la regina Rilith, zise:

- Bunătatea este un dar pe care divinitatea îl oferă doar celor care doresc să-l aibă și știu să-l prețuiască. Tu nu vei cunoaște niciodată ce este bunătatea și iubirea, care fac să înflorească sufletul pe care tu nu-l ai.

Regina scoase un urlet șuierător și exclamă:

- Mila ta îmi provoacă dezgust! Coboară de pe cerb și întinde-te pe iarbă.

Elio o ajută pe Flora să coboare. Zâna se întinse pe iarba fragedă și rămase nemișcată.

- Grăbește-te să desfaci vraja, zise cu voce amenințătoare principesa.

Regina Rilith o străfulgeră cu o privire ucigătoare, apoi începu să rostească în șoaptă niște cuvinte stranii. Alllomir cernattto verfffo susitttru! Deodată zâna Flora se cutremură. Se întinse ca o strună și, închizând ochii, căzu în nesimțire.

- Flora nu mai respiră, strigă speriat elful. Zâna Flora a murit! Regina Rilith a ucis-o!

Cerbii făcură imediat un cerc în jurul reginei Rilith. Înțelegând că o paște o mare primejdie, regina se grăbi să spună:

- Zâna voastră nu este moartă. Își va reveni, stați fără grijă. Uite la ei cum se agită. Mare lucru, o nesuferită zână a luminii!

Trecură câteva clipe încordate de așteptare și zâna Flora deschise ochii. Stătu un timp întinsă pe iarbă, privind cerul albastru întunecat, pe care zorii îl colorau treptat la orizont în portocaliu. Apoi se ridică în picioare. Alunecând ca o fantasmă zburătoare pe iarba mătăsoasă, se apropie de o tufă cu trandafiri îmbobociți și sărută un boboc de floare. Bobocul nu se desfăcea. Zâna atinse cu mâna un alt boboc de trandafir. Zadarnic, trandafirul nu reacționa și zâna înțelese că nu și-a recăpătat puterile magice. Cu ochii în lacrimi Flora se apropie de principesă.

- Nu mai am putere să veghez asupra plantelor, zise, cu voce tremurândă de durere, zâna. Ce va fi de flori, copaci, holde și iarbă?

Selia o cuprinse, îi mângâie pletele aurii și spuse:

- Nu te-ntrista, Flora. Îți vei recăpăta puterile pe care ți le-a răpit regina.

- Cum de a reușit să mi le ia? Puterile magice ale creaturilor tărâmului subteran au cedat întotdeauna în fața puterilor magice ale unei zâne a luminii, zise printre lacrimi Flora.

- Zeul Chaos i-a dăruit reginei o picătură din puterea magică a energiei obscure. Având puterea energiei negre, regina a reușit să fure de la spiritul planetei caseta magiei. Rostind vraja de pe capacul casetei, ți-a absorbit puterea și a închis-o în casetă. Știu unde a ascuns caseta. O vom recupera, zise principesa.

Zâna o privi îndelung. Apoi spuse, ștergându-și cu dosul mâinii lacrimile:

- Ești principesa Selia, nu-i așa? Te așteptam să te întorci în Universul nostru. Ai lipsit prea mult de pe tărâmul luminii. Regina zânelor ne-a spus că te-ai întors acasă.

- Sunt bucuroasă să te cunosc, zână Flora, zise principesa. Te rog să găzduiești elful și unicornii până mă întorc. O oră de somn i-ar ajuta să-și refacă puterile. Drumul pe care urmează să-l parcurgem este lung și plin de primejdii.

- Casa mea este și casa voastră, vorbi zâna Flora, schițând un zâmbet de o tristețe devastatoare. Apoi adăugă:

- Tu, principeso, nu vei rămâne să te odihnești în cabana mea?

- Nu pot rămâne. Trebuie să merg imediat în regatul regelui Ares, să intru în grota uitării și să iau de acolo caseta magiei.

Auzind de grota uitării , zâna tresări. Apoi privi îngrozită spre principesă și murmură:

- Nu poți intra în grota uitării, principeso. Nu vei mai putea ieși de acolo. Nimeni nu este în stare să găsească ieșirea. Grota uitării este o capcană mortală chiar și pentru creaturile cu puteri magice. Nimeni nu a îndrăznit până acum să intre în grota uitării.

- Eu voi fi prima. Trebuie să risc, zise Selia. Fără puterile tale magice plantele se vor îmbolnăvi și vor muri. Moartea plantelor va trage după sine moartea Tărâmului. Eu sunt cea mai protejată și eu voi merge să recuperez caseta.

Zâna oftă cu tristețe și zise:

- As vrea să-ți dau un dar. Intenționam să ți-l dau în noaptea binecuvântată, după ce crinul magic ar fi imprimat sigiliul luminii pe fruntea ta. Dar... s-ar putea să-ți fie de folos în drumul periculos, pe care ții neapărat să-l faci.

- Voi accepta cu recunoștință darul tău. Mai întâi însă trebuie să-i tai reginei Rilith pofta să mai facă rele.

Auzind-o, regina Rilith scoase un țipăt asurzitor:

- Nu-ți ajunge că l-ai nenorocit pe fiul meu Demoris, ființă blestemată? Vrei să mă nenorocești și pe mine?

- Greșești, regină Rilith. Tu singură te-ai nenorocit. De ce nu ai rămas în lumea ta? Ce cauți pe tărâmul luminii? întrebă cu voce liniștită principesa. Creatorul a ferecat Tărâmul subteran al spiritelor malefice, interzicându-vă să călcați în lumea celor două tărâmuri. De ce ai nesocotit legea divină?

Principesa se îndepărtă la câțiva pași de regina Rilith și ridică ochii spre cer. Privind în adâncul fără de margini al Universului, șopti:

- Știu că veghezi neîntrerupt asupra vietăților celor două tărâmuri. Te rog ajută-mă să iau decizia corectă.

Din adâncurile spațiului fără de margini răsună abia șoptit vocea preotului suprem al templului înțelepciunii, care zise:

- Privește cu ochii spiritului și vei vedea cele nevăzute ca văzute și cele văzute ca nevăzute. Spiritul îți va spune ce trebuie să faci.

- Cugetul mă îndeamnă s-o pedepsesc pe regina infernului mai aspru de cum l-am pedepsit pe principele Demoris, adică s-o fac infirmă pentru totdeauna. Spiritul însă îmi zice să-i mai dau o șansă. Destinul tuturor este în mâna Creatorului. Doar el poate decide soarta celor pe care i-a creat.

- Procedează așa cum te îndeamnă sufletul, șopti vocea din depărtare. Sufletul nu greșește niciodată.

- Aș mai avea o întrebare, zise cu voce scăzută principesa.

- Te ascult, vorbi preotul suprem.

- Regina Rilith i-a furat zânei Flora puterile magice. Eu trebuie să intru în grota uitării, unde regina a aruncat caseta magiei. Am vreo șansă să ies din grotă?

Urmă o lungă tăcere. Apoi, când tocmai principesa-și pierduse orice speranță să afle răspunsul la întrebare, preotul suprem zise cu voce tulburată:

- Creatorul ți-a dat piatra puterii și puterea magică a luminii, care vor destrăma pentru câteva clipe întunericul și vor slăbi puterea grotei uitării. De nu vei reuși să părăsești la timp grota uitării, te va lovi

uitarea și nu vei mai putea găsi ieșirea. Nu uita, principeso, ai doar câteva clipe la dispoziție să găsești caseta magiei. Adio!

Zâna, unicornii, elful, cerbii și regina Rilith tăceau, uitându-se mirați la principesa care șoptea ceva nedeslușit, cu ochii ațintiți spre cer. Când în sfârșit Selia s-a apropiat de ei, elful întrebă:

- Lăsăm regina să cunoască puterea razelor solare?

- Nu, răspunse Selia.

Pe fața reginei se contură speranța. Ochii ei, care ardeau ca focul, deveniră o adevărată vâlvătaie. Regina abia de-și mai putea stăpâni emoțiile. Principesa o măsură din cap până-n picioare, apoi se răsuci spre zâna Flora și zise:

- Te rog s-o găzduiești și pe regina Rilith. Va rămâne prizonieră a luminii și a întunericului până mă voi întoarce.

Zâmbetul plin de speranță al reginei se transformă într-o grimasă plină de cruzime, iar din ochii ei însângerați răbufniră flăcări de ură.

- Degeaba speri că vei recupera caseta magiei. Crezi că nu înțeleg ce pui la cale? Vrei să-mi închizi în caseta magiei puterile magice! țipă regina.

Selia îi aruncă o privire plină de dispreț, apoi, răsucindu-se spre zâna Flora, întrebă:

- Este vreo încăpere întunecoasă în cabană?

- Da, răspunse zâna. În aripa stângă a cabanei este o mică cămară fără geamuri.

- S-o ducem să se odihnească, până mă întorc, în cămară, zise principesa și întinse mâinile spre regina Tărâmului subteran.

Din mâinile principesei țâșni o rază de lumină aurie și o ploaie de scântei albastre. Raza aurie atinse creștetul reginei, apoi alunecă pe piept. Se auzi un sunet, de parcă cineva ar fi pocnit din bici și raza se retrase. Imediat ce raza se retrase, regina fu înconjurată de o ploaie de scântei albastre, care se roteau în jurul ei asemeni unui vârtej licăritor. Încet-încet scânteile se stinseră și regina fu eliberată din strânsoare. Simțind că lumina și întunericul n-o mai țin prizonieră, regina încercă să se ridice în aer. Zadarnică fu însă încercarea. Aripile n-o mai ascultau. Porni spre principesă, dar se lovi de un perete invizibil. Abia atunci își dădu seama că a fost închisă într-o sferă transparentă, pereții căreia licăreau slab.

- Potolește-te, regină Rilith. Roagă-te să reușesc să recuperez caseta magiei. Dacă nu mă întorc până când în regatul zânelor luminii se va lăsa amurgul, vei rămâne pentru totdeauna închisă în această sferă. Cele două săbii divine ale creatorului te vor duce la palatul reginei protectoare a Tărâmului luminii. Ca să nu mai poți blestema sau pronunța vreo vrajă, vei pierde pentru un timp și darul vorbirii. Ai grijă, poartă-te cuviincios, dacă vrei să te întorci vie în lumea ta.

Regina încercă să protesteze, dar nu reuși decât să scoată un horcăit dezgustător. Se mai zvârcoli câteva clipe în sfera transparentă, zbătându-se să iasă. Înțelegând că totul este zadarnic, regina Rilith se potoli. Doar ochii ei mai continuau să ardă, trădând ura cumplită pe care nu putea, dar nici nu dorea s-o stăpânească.

Selia întinse mâinile spre regina Rilith și ridică în aer sfera transparentă. Apoi, mișcându-se încet, împinse sfera spre cabană. Lângă ușă așeză sfera jos și o rugă pe zâna Flora să intre prima și să arate unde se află cămara. Flora intră iute în cabană și deschise larg ușa unei mici încăperi întunecoase. Principesa împinse sfera în interiorul cămarei și zise:

- Odihnă plăcută, regină Rilith. Roagă-te să mă întorc cât mai repede.

Apoi închise ușa și ieși din cabană. Privi spre cerul care se aurea la orizont și zise:

- În curând ziua va intra în drepturi.

Apoi i se adresă zânei Flora:

- Nu poți rămâne singură în cabană. Deoarece nu mai ai puteri magice, creaturile de pe tărâmul subteran te pot ucide.

- Dacă nu-mi voi recăpăta puterile magice în câteva zile, existența mea va fi inutilă, zise, uitându-se cu ochi mai triști decât nenorocirea, zâna Flora.

- Cu ajutorul Creatorului îți vei recupera puterea.

Apoi principesa le spuse elfului și celor doi unicorni:

- Veți rămâne împreună cu zâna în cabană. Eu plec să caut grota uitării și să recuperez caseta magiei.

Selia scoase de pe mână brățara magică din metal alb și din trăistuță scoica cu lacrima stelei din adâncurile mării.

- Păstrează brățara și lacrima stelei din adâncurile mării până mă întorc, zise, întinzându-i-le elfului. Dacă nu mă voi întoarce până la asfințitul soarelui, plecați fără mine spre vârful muntelui sacru. Imediat ce sfera focului sacru va modela cheia vieții, deschideți scoica și lăsați lacrima stelei să cadă pe cheie. După ce lacrima stelei va răci cheia vieții, veți închide mărgăritarul în scoică. Aveți grijă, lacrima stelei nu trebuie atinsă cu mâna. Cine o va atinge, se va transforma în cristale de gheață. Veți duce cheia vieții la palatul reginei Hestia. Trebuie să reușiți până la sfârșitul ciclului temporal. Eu vă părăsesc. Până la grota uitării e un drum lung.

Pentru un timp se lăsă o tăcere grea ca povara anilor pe umerii unui bătrân. Principesa se uită rând pe rând în ochii zânei, a elfului, a celor doi unicorni, parcă încercând să găsească în ochii lor susținere și încurajare, dar nu văzu decât o nemărginită tristețe și neliniște. O neliniște care încerca să i se strecoare și ei în suflet, s-o domine. Selia scutură ușor capul, de parcă ar fi dorit s-alunge grija și-și zise în gând:

- Am depășit obstacole și mai periculoase. L-am înfruntat pe zeul dezordinii primordiale. Am reușit să ies și prin portalul care lega lumea noastră de împărăția lui Chaos. De ce m-ar speria o grotă a uitării? Chiar dacă nu voi izbuti să ies din grotă, cei doi unicorni și Elio vor merge pe vârful muntelui sacru și Creatorul va avea cheia vieții. Astfel sacrificiul meu nu va fi zadarnic. Lumea celor două tărâmuri va fi salvată.

Ca prin minune, principesa își regăsi încrederea în sine. Cu voce sigură vorbi:

- Ce vrea să zică această tăcere de gheață? Și ochii voștri de ce sunt înecați în lacrimi? Nu mai aveți încredere în puterile mele? Ia brățara și mărgăritarul, Elio!

Uitându-se la Selia cu ochi plini de tristețe, Elio luă din mâna ei brățara magică și lacrima stelei și le ascunse în trăistuță. Unicornul luminii se apropie de principesă și-și lăsă capul pe umărul ei, iar unicornul negru necheză încet. Selia trecu cu mâna prin coama strălucitoare a unicornului alb, apoi mângâie coama unicornului negru și se pregăti să-și ia zborul.

- Nu te grăbi să pleci, principesă Selia, zise Flora. Trebuie să-ți dau darul despre care ți-am vorbit. S-ar putea să-ți fie de folos acolo unde mergi.

Păşind uşor, ca adierea unui vântişor de vară, zâna Flora se îndreptă spre cabană. După câteva clipe ieşi, ţinând în mână o mică sticluţă în care era un lichid strălucitor, de culoare verde ca smaraldul. Îi întinse principesei Selia sticluţa şi zise:

- Ia această sticluţă cu seva magică a plantelor în germinare. Seva conţine tainele universului. Cel care are sădită în suflet înţelepciunea divină, sorbind din această sevă, va găsi calea spre lumină în bezna disperării.

Selia luă sticluţa, o puse în trăistuţă şi zise:

- Îţi mulţumesc pentru nepreţuitul dar, zâna Flora. Sunt sigură că mă va ajuta.

Zicând acestea, principesa îşi puse pe umeri pelerina invizibilă a întunericului şi se înălţă spre cer.

- La revedere! Mă voi întoarce! se auzea, îndepărtându-se, vocea principesei. Mă voi întoarce până la asfinţitul soarelui!

Zâna Flora, elful, cerbii şi unicornii, cu ochii aţintiţi spre cerul care se lumina, şopteau:

- Adio, principesă Selia, adio.

xxx

Principesa Selia ajunse lângă hotarul dintre cele două tărâmuri când plantele fosforescente, care luminau regatul regelui Ares, licăreau din ce în ce mai slab, semn că ziua se retrage, cedând ţinutul nopţii. Protejată de pelerina invizibilă a întunericului, se îndreptă, zburând fără de zgomot, spre munţi. Neştiind încotro s-o apuce, coborî la poalele munţilor. Rămase un timp nehotărâtă, încercând să ghicească unde ar putea găsi grota uitării.

- Regina Rilith zicea că cel ce pătrunde în grotă rămâne să rătăcească pentru totdeauna prin labirinte subterane. Şi Tărâmul spiriduşilor avea o reţea de galerii subterane care coborau în pantă abruptă spre inima munţilor de smarald. Intrarea pe tărâmul spiriduşilor era dosită de copaci şi se afla aproape de vârful munţilor, îşi zise în sine principesa.

Se înălţă din nou spre cer şi cercetă cu atenţie crestele munţilor. Îi atrase atenţia o creastă domoală, acoperită cu vegetaţie. Porni spre creasta împădurită. Deşi cerul era deja acoperit cu un strat gros de nori grei, plumburii, norii continuau să dea năvală peste munţi, lăsându-se atât de jos, încât părea că iată-iată se vor prăbuşi peste pădure. Învăluite în nori de ceaţă plumburie, plantele fosforescente abia de mai licăreau. Un întuneric dens învăluia pădurea. În întuneric desişul pădurii apărea ca o barieră înfricoşătoare, neagră, de netrecut. Cu greu stăpânindu-şi spaima, principesa mai înaintă vreo sută de metri spre piscul împădurit, apoi coborî lent până aproape de vârfurile copacilor şi se strecură atent printre ramurile mlădioase şi pline de flori, luminându-şi calea cu picătura de soare şi cununa magică. Ateriză lângă tulpina groasă a unui copac cu ramuri subţiri şi ciorchine de flori galbene. Florile şi frunzele licăreau slab, răspândind în pădure un parfum înţepător şi acru, care aducea puţin a miros de lămâie. Selia roti privirea în jur, încercând să străbată întunericul beznă. Cu greu desluşi, albind la vreo câteva zeci de metri depărtare, o stâncă uriaşă fără vegetaţie, înfiptă pieziş în pământ. În întunericul beznă al pădurii o linişte încordată şi grea plutea printre copaci. Păsările şi animalele tăceau înţepenite, aşteptând cu înfrigurare dezlănţuirea naturii. Brusc liniştea fu săgetată de un trăsnet năprasnic. Copacii începură a se clătina violent, gemând din rădăcină. Vântul şuiera ameninţător, iar crengile subţiri şi mlădioase, şfichiuite de vijelie, pocneau asemeni unor bice şi mii de flori multicolore zburau ca un roi de fluturi luminescenţi în toate cele patru colţuri ale lumii. O ploaie de fulgere orbitoare se dezlănţui, lovind cu o furie de nedescris pământul şi luminând cerul, şi pădurea. Tunetele bubuiau neîncetat , cutremurând munţii şi băgând groaza în vietăţi.

Principesa îşi puse în grabă pe cap gluga pelerinei magice şi o legă strâns sub bărbie. Ţinând pelerina cu ambele mâini, începu a căuta cu privirea vreun loc unde ar fi putut să se adăpostească de furia

naturii. În munți însă domnea o beznă apăsătoare și vântul bătea atât de tare, încât era foarte greu să se miște pe versantul abrupt. Când fulgerele brăzdară din nou cerul, luminând pădurea, principesa observă din nou stânca înclinată. Era unicul loc unde ar fi putut să se adăpostească de vânt și ploaie. Deși adăpostul nu era sigur, principesa Selia se grăbi într-acolo, sondând cu vârful degetelor de la picioare terenul pe unde călca. Pădurea era deasă și principesa se agăța cu mâinile de crengi și de tulpinile copacilor, mișcându-se atent spre stânca uriașă. Când tocmai ajunsese lângă stâncă, cerul fu despicat în două de un fulger atât de strălucitor, încât pădurea se lumină ca ziua și o ploaie cu stropi măștați și reci se dezlănțui asemeni unui potop.

Selia se retrase grăbită sub stânca înclinată și vru să se sprijine cu spatele de peretele zgrunțuros, făcând un pas înapoi. Piciorul însă se prăbuși în gol. O senzație ciudată și neplăcută o făcu să-și retragă în grabă piciorul și să facă câțiva pași înainte. Se răsuci și-și concentră privirea spre peretele stâncii. Când pădurea fu din nou luminată de fulgere, observă la rădăcina stâncii o mică gură de peșteră.

- Să fie oare aceasta intrarea în grota uitării? se întrebă în gând. Și senzația neplăcută pe care am avut-o când m-am apropiat, ce-o fi însemnând oare?

Apoi își zise cu voce tare, încercând parcă să se îmbărbăteze:

- Imediat ce vijelia se va potoli, voi încerca să aflu. Acum însă trebuie să stau liniștită, cu mintea trează.

Selia se apropie, pășind atent pe solul umed și lunecos, de peretele înclinat al stâncii, căutând un loc unde să se dosească de ploaie. Se sprijini cu spatele de piatră și rămase nemișcată, așteptând răbdătoare să se destrame norii. Vijelia însă continua să tortureze pădurea și ploaia părea să nu mai contenească. Șuvoaie tumultuoase coborau din vârful munților, ducând la vale bolovani și crengi rupte de vântul năprasnic. Lovind cu putere stânca, bolovanii se desfăceau în bucăți și își continuau drumul spre poalele munților, izbindu-se în tulpinile copacilor. După vreo oră ploaia conteni la fel de brusc precum începuse și vântul încetă să mai vuiască. În munți se lăsă din nou tăcerea. Copacii, cu frunze și flori zdrențuite de vijelie, își slobozeau obosiți ramurile spre pământ, jelind cu picături de ploaie pierderile. Crengi rupte, bolovani, cuiburi smulse de pe copaci și flori acopereau pământul. Treptat norii plumburii se risipiră și cerul fu luminat ici-colo de stele. Plantele licăreau slab, iar bezna se transforma în întuneric catifelat, fosforescent. După ploaie aerul străveziu umplea pădurea de o răcoare neplăcută și străpungătoare.

Selia își scoase pelerina magica a întunericului. Luminându-și calea cu picătura de soare și cununa de pe creștet, se apropie de gura care se deschidea la rădăcina stâncii. Lângă intrare se aplecă și, întinzând înainte mâna cu picătura de soare, încercă să privească în interiorul peșterii. Bezna din interiorul grotei însă era atât de densă, încât principesa nu reuși să deslușească nici cel mai vag contur. Avu din nou senzația că o putere nevăzută domină peștera. Se îndepărtă puțin de gura grotei și stătu nehotărâtă câteva clipe. Apoi șopti:

- Trebuie să risc. Dacă aceasta nu este grota uitării, nu mă paște nici o primejdie. Lumina, întunericul și piatra puterii mă vor proteja de creaturi malefice. Și dacă este grota uitării?! Oricum, trebuie să intru.

Principesa Selia atinse cu mâna piatra puterii. Aplecându-se, intră pe brânci în grotă. Întrând, avu senzația că un curent rece de aer o suge ca un aspirator puternic în interiorul peșterii. Făcu câțiva pași înainte și curentul de aer se potoli. Cununa de flori de pe creștet începu a străluci atât de tare, încât totul în jur se lumină. Simțurile i se ascuțise și privirea-i era încordată. Alerga concentrată cu ochii prin peșteră, încercând să dea de urma casetei magice. Deodată auzi în gând cuvintele preotului suprem al templului înțelepciunii, care-i spunea: ai doar câteva clipe la dispoziție, principeso, ca să găsești caseta. Continuă cu înfrigurare să cerceteze peștera. Grota avea forma perfect dreptunghiulară, de parcă ar fi fost săpată în

piatră de către o ființă rațională. Pereții erau netezi și pe jos se vedea un mozaic straniu din bucățele de cristale colorate.

- Fără îndoială, nu este opera naturii. Oare cine a săpat această stranie grotă în stâncă și de ce a făcut-o? se întreba în sine principesa.

Selia privi înainte, apoi la stânga și la dreapta, dar nu văzu nici o casetă. Se întoarse și porni spre ieșire, cercetând cu atenție spațiul de lângă pereții grotei. Observă deodată în partea dreaptă, nu departe de gura peșterii, un obiect de forma unui ou de struț. Părea făcut din fildeș, sclipea în culori aurii și avea ceva încrustat deasupra. Obiectul avea o licărire stranie.

- Am găsit caseta magiei! exclama fericită principesa Selia și porni în fugă spre locul unde se afla caseta.

Luă în mână caseta și se îndreptă în fugă spre gura peșterii, însă ieșirea devenea din ce în ce mai ștearsă. Ochii i se împăinjeneau și ieșirea se topi în întuneric. Cu mâna tremurândă de o tulburare cu greu reținută, principesa scoase sticluța cu seva plantelor și sorbi din lichidul verde. Privi din nou spre locul unde credea că este ieșirea din grota uitării. La câțiva metri se întrezărea o luminiță care licărea slab. Ținând strâns în mâna întinsă caseta, Selia fugi spre luminiță. Fugind, se întreba în gând:

- Cine sunt și unde merg?

Apoi își răspundea în voce:

- Sunt Selia, sunt Selia! Trebuie să ies din grota uitării.

- Selia? se întreba din nou în gând principesa. Cine este Selia?

- Eu sunt Selia, principesa luminii, își răspundea în voce, simțind tot mai mult cum uitarea punea stăpânire pe cugetul ei.

Ajungând la gura grotei, Selia se lăsă în brânci să iasă, dar reuși doar să scoată mâna cu caseta magiei afară din grotă și se prăbuși în neștire.

xxx

După o zi scăldată în aburi de lumină albastră, cerul începu a se întuneca la față. Plutind agale deasupra Tărâmului întunericului fosforescent, noaptea aducea cu sine rânduri nesfârșite de nori plumburii. Mânați de o ușoară suflare de vânt, norii înaintau alene, lăsându-se în straturi grele tot mai jos și mai jos, până învăluiră turnurile. Părea că iată-iată se vor prăbuși peste palatul regelui Ares și vor strivi copacii, iarba și florile fosforescente din minunata grădină. Norii însă își continuau drumul spre vârful munților, lăsând să se întrevadă din când în când mici insulițe cu stele ce licăreau jucăuș, de parcă ar fi vrut să zădări pădurea. Deodată vântișorul se transformă în vijelie. Norii se izbiră cu putere de munți și trăsnete asurzitoare înaintară în unde săltărețe spre palat. Zeci de fulgere brăzdară cerul, luminând turnul din granit negru, care, pentru câteva clipe, lăsă o umbră lungă și ascuțită ca un vârf de lance, țintind palatul regal. Priveliștea era înfiorătoare. Pădurea care creștea pe povârnișul munților începu a vui, scuturată din rădăcini de vântul năprasnic, fulgerele cădeau neîncetat și o ploaie deasă și rece se prăbuși ca un potop peste pădure, munți și palatul regal.

Așezat în jilțul de lângă fereastra din dormitor care dădea spre munți, Ares privea îngândurat natura dezlănțuită. O cumplită neliniște și o durută oboseală i se citea pe chip. Ziua fusese încordată și nervii îi erau la pământ. Dis-de-dimineață avusese o consfătuire cu regii tărâmului. La consfătuire participase și falsul mag Teomis, care mințea, spunându-le că nu a deschis tunelul negru și că hoardele de monștri ai regelui Orcus nu hoinăresc prin regatele Tărâmului întunericului fosforescent, băgând groaza în orice suflare vie. Regele Ares cu greu reușea să-și păstreze calmul și să înghită gogoșile lui Chaos. Trebuia însă să nu-i dea de bănuit zeului că știe ce pune la cale, deși fierbea în interior. Aparent liniștit, Ares aduse la

cunoștința monarhilor tărâmului planul de luptă, dând indicații tuturor unde să-și ducă oștirile în ziua când urma să se dea bătălia. După consfătuire, regele Ares și zeul, călări pe doi cai negri cu coame și cozi scânteietoare, plecară să inspecteze unitățile militare și să discute cu căpitanii de legiuni. Totul părea pregătit pentru bătălia finală și regele îi spuse lui Chaos:

- Precum vezi, magule, oștirile noastre sunt gata de luptă. Ce-mi poți spune despre oștirile regelui Orcus?

- Maiestate, zise cu voce mieroasă Chaos, oștirea regelui Orcus este puternică și fioroasă. Este decisă să strivească orice încercare a celor de pe Tărâmul luminii de a opune rezistență. Fără îndoială, în persoana regelui Orcus avem un aliat viteaz și de încredere.

- Ai obținut de la Orcus vreo garanție că se va retrage imediat ce vom înfrânge armatele regilor tărâmului luminii?

- Sigur, Maiestate. Regele Orcus a jurat că se retrage imediat după victorie în împărăția subterană, zise Chaos, străduindu-se să evite privirea iscoditoare a protectorului tărâmului.

- A jurat, zici? Și de când ai atâta încredere în jurămintele lui Orcus, magule? întrebă iritat regele.

Chaos ridică din umeri, desfăcând larg mâinile în părți.

- Crezi, Maiestate, că am putea găsi un aliat mai de nădejde? întrebă Chaos, sfredelindu-l pe rege cu privirea lui de gheață. În lumea celor două tărâmuri doar Orcus urăște la fel de mult ca noi lumina.

Urmă o lungă și încordată tăcere. Merseră tăcuți vreo jumătate de oră. Apoi, trăgând adânc aer în piept, regele întrebă:

- Ești sigur că Orcus își va respecta jurământul? De când e lumea regii Tărâmului subteran au urât opera divină și au urzit planuri să transforme cele două tărâmuri într-un pustiu fără de viață. Crezi că actualul rege a renunțat la visul lor de milenii? Ceva îmi spune că Orcus ne va face mari surprize.

- Maiestatea ta nu trebuie să se neliniștească. Voi avea grijă eu să-și țină promisiunea, se străduia zeul să-l convingă, deși vocea-l trăda că minte.

Reușind cu greu să-și țină calmul, regele Ares zise, aruncându-i falsului mag priviri tăioase:

- Ai grijă, magule, dacă hoarda de bestii a regelui Orcus nu va părăsi imediat după victorie regatele celor două tărâmuri, te voi arunca în prăpastie, la fel cum l-a aruncat pe magul Decis unul din strămoșii mei.

Fața palidă de mort a zeului Chaos se făcu pământie. Își strânse amenințător pumnii și, aruncând priviri fugare și pline de ură spre rege, își zise-n gând:

- Această gâză însuflețită îndrăznește să-l amenințe pe zeul primordial al haosului. Ți-a rămas puțin timp să te mai crezi stăpân. Te voi strivi ca pe o insectă.

Urmară câteva clipe de tăcere încordată, apoi zeul vorbi, mimând obida:

- În toți acești ani nici unul din protectorii tărâmului, pe care i-am slujit cu credință și înțelepciune, nu a avut motive să pună la îndoială sinceritatea și devotamentul meu.

Deși observase reacția răutăcioasă a zeului, regele Ares se grăbi să-l liniștească:

- Nu te îmbufna, magule. Sunt preocupat de cele ce urmează să se întâmple. Și eu am toată încrederea în tine, doar că mă neliniștește Orcus, în care nu prea am încredere.

- Orcus este conștient că armata lui de bestii nu poate să țină piept armatelor noastre. Te asigur, Maiestate, se vor întoarce cu toții în lumea subterană imediat ce vom înfrânge oștirile regilor Tărâmului luminii, zise Chaos, străduindu-se să prindă privirea regelui.

Ardea de nerăbdare să afle dacă este sincer sau îi ascunde adevărul.

Dându-și imediat seama ce gânduri are zeul Chaos, regele Ares întoarse iute privirea într-o parte și dădu pinteni calului, care porni în galop spre palatul regal. Chaos îl urmă. Merseră un timp tăcuți pe un drumeag colbuit, ce cotea când spre est, tăind în două câmpii, când spre miazănoapte, urcând în pantă lină, apoi coborând abrupt, până ajunseră lângă pădurea cu arbori fosforescenți. Într-un târziu protectorul Ares sparse din nou tăcerea:

- Regele Oralon nu s-a prezentat nici de data acesta la sfat, deși a fost anunțat din timp. Încep să-l suspectez de trădare.

Auzind de trădare, zeul se grăbi să spună:

- Care trădare, Maiestate? Regele Oralon ne așteaptă în apropierea hotarului cu Tărâmul blestemat al luminii. Arde de nerăbdare să se avânte în luptă. Îl are alături și pe viteazul principe Olinor. Și oștenii lui abia de reușesc să-și țină în teacă săbiile. Îi mănâncă palmele și visează să facă o piramidă din țestele celor de pe Tărâmul luminii.

- As vrea să știu de ce a neglijat ordinul? De ce nu s-a prezentat la sfat? Trebuia să trimită un mesager, dacă nu a putut să vină. Ceea ce spui, magule, nu este convingător. Mi-i teamă că Oralon a trădat Tărâmul întunericului fosforescent, spuse cu voce supărată regele.

- Păi..., se bâlbâi Chaos, i-ar fi trebuit o zi și o noapte să ajungă la palat. Ar fi pierdut mult timp și oștenii ar fi rămas singuri.

- Bine, zise într-un târziu regele, să ne întoarcem la palat. Sunt foarte obosit. Cât privește regele Oralon, în curând vom afla dacă a trădat Tărâmul întunericului fosforescent sau nu.

Regele Ares și zeul Chaos ajunseră la palat când plantele fosforescente începură a lumina din ce în ce mai slab, anunțând astfel natura că ziua se retrage, cedând puterea nopții. Suzeranul luă în grabă cina și se retrase în dormitor. Se așeză în jilțul de lângă fereastră și se lăsă purtat de gânduri în lumea viselor. Fu readus la realitate de vijelia care se dezlănțuise pe neprins de veste. După vreo ora de tunete, ploaie torențială și fulgere, vântul se potoli la fel de brusc, precum începuse. Ploaia se opri și norii se destrămară. Ca prin minune, peisajul zguduit de furtună se transformă într-o priveliște în care liniștea-și găsise odihna, copacii, florile, munții și cerul coexistând într-o deplină armonie. Aerul era răcoros și atât de străveziu, încât se vedea în depărtare mare. Regele admira pădurea, scufundată în aburi străvezii de lumină slabă și crestele munților care se înălțau semeț spre bolta celestă, iar gândurile-l purtau departe, într-o lume plină de pace și fericire, o lume unde îl aștepta superba copilă cu ochi albaștri ca cerul și plete de aur. Deodată auzi în gând o voce, care-i șoptea:

- Pleacă spre grota uitării.

- Să urc munții în toiul nopții? Cine mă îndeamnă să merg la grota uitării și unde se află această misterioasă grotă? se auzi, întrebându-se deodată în voce, regele.

Știa din moși-strămoși că cel ce intră în grota uitării este lovit de o cumplită uitare de sine și că rămâne până la moarte prizonierul acestei grote.

- Pleacă spre grota uitării, insista în șoaptă vocea tainică și regele fu cuprins dintr-o dată de o dorință nestăvilită să părăsească palatul și să urce pe vârful muntelui.

Mânat de o putere nevăzută, regele se ridică în picioare și se apropie de oglindă. Întinse mâna stângă spre crinul din cristal și zise:

- Deschide-te!

O undă de scântei albastre învălui oglinda și regele păși în cristalul argintiu, intrând în camera cu scara ce cobora în subteranele palatului. Străbătu în fugă subteranele și ieși în spatele zidului ce împrejmuia grădina. Invocând puterea magică a întunericului fosforescent, se înălță deasupra pădurii și se îndreptă spre creasta unui munte. Zburând, se întreba în sine:

- De ce trebuie să merg spre grota uitării? Cine mă-ndeamnă să urc munții?

- Grăbește-te! insista misterioasa voce. Trebuie să ajungi cât mai repede la grota uitării. Dacă întârzii, se va întâmpla o mare nenorocire.

Regele zbura în noapte, fără să știe de ce zboară. O putere nevăzută îl călăuzea spre vârful munților.

- Coboară aici, îi răsună deodată în minte vocea tainică.

Regele Ares coborî lângă o ciudată stâncă înclinată. În aerul străveziu al nopții limpezite de ploaie, stânca părea un uriaș perete pe cale să se prăbușească.

- Apropie-te de gura grotei, îl îndemna insistent vocea.

Regele Ares se apropie de grotă și privi spre gura care se deschidea neagră și înspăimântătoare, asemeni unui hău fără de margini, la baza stâncii. Văzu, ieșind din beznă, o mână albă și fină, care strângea un obiect de formă ovală. Obiectul împrăștia scântei ciudate. Fără să stea prea mult pe gânduri, regele apucă mâna și o trase spre sine. Nu reuși însă să scoată afara nefericita pe care grota uitării o ținea prizonieră. Regele încercă să ia din mâna întinsă obiectul de formă ovală. Mâna însă părea sudată de ciudatul obiect. Apucă din nou mâna cu ambele mâini și o trase cu putere spre sine, reușind în cele din urmă să smulgă făptura din ghearele grotei fermecate. Mare-i fu mirarea când văzu că o scosese din grota uitării pe principesa luminii. Principesa zăcea nemișcată pe pământul umed, cu ochii larg deschiși. Ochii ei, de o frumusețe divină, priveau absenți, rătăciți în lumea uitării. Regele se lăsă într-un genunchi lângă Selia și-i ridică capul pe brațe. Îi netezi cu gingășie pletele, fără să-și ia privirea de la ochii ei. Deodată observă că principesa clipi ușor din gene și-l privi fix. Cu buzele întredeschise de uimire, rămase înmărmurită cu capul pe brațele regelui Ares.

- Ce caută o principesă a luminii în toiul nopții în grota uitării? întrebă regele, ridicând cu mirare sprâncenele.

Cu o mișcare ușoară Selia se ridică în picioare. Ținea strâns în mâna dreaptă caseta magiei. Desfăcu încet degetele și privi caseta. Apoi o strânse iarăși cu putere, apropiind mâna de piept. Atinse cu mâna stângă cununa de flori, alunecă pe față și-și opri mâna pe colier. După câteva clipe de tăcere, zise:

- M-ai smuls din ghearele grotei uitării, rege Ares. Îți voi fi recunoscătoare toată viața.

- De ce ai intrat în grota uitării, principeso? întrebă din nou protectorul Ares, mângâind-o cu privirea.

Simțind ațintită asupra sa privirea plină de tandrețe a regelui, Selia se îmbujoră la față și lăsă ochii în pământ. Rămase înțepenită câteva clipe, apoi ridică din nou ochii spre rege și se uită la el nehotărâtă. Să-i spună sau să nu-i spună, gândea în sinea ei, mușcându-și buza de jos. În clipa ceea părea un copil năzbâtios, care, deși arde de nerăbdare să dezvăluie un secret pe care promisese să nu-l divulge, ezita s-o facă.

- Ești liberă să nu-mi răspunzi, dacă nu dorești s-o faci, zise regele, zâmbind în colțul gurii.

Selia zâmbi la rândul ei jenată. Preț de câteva clipe continuă să-l cerceteze atent cu privirea pe regele care o salvase. Apoi desfăcu încet palma și murmură:

- Trebuia să recuperez caseta magiei, pe care regina Rilith a aruncat-o în grota uitării.

- Caseta magiei? exclamă, evident tulburat de cele auzite, regele Ares. Caseta magiei, zici? Cum a ajuns caseta magiei în mâinile reginei Rilith?

- Cu ajutorul puterii energiei obscure, cu care a înzestrat-o zeul Chaos, regina a reușit să fure de la spiritul planetei caseta magiei și a deposedat-o pe zâna Flora de puterile ei magice.

- Regina tărâmului subteran a îndrăznit să atace o zână a luminii? întrebă, cu voce plină de indignare, protectorul, încruntându-și sprâncenele.

-Da, răspunse principesa Selia. I-a furat puterile magice și a trimis asupra ei o vrajă, vrând s-o omoare.

- Ai ajutat-o pe zâna luminii să-și recapete puterile magice? întrebă regele.

- Am reușit doar s-o salvez de la moarte. Regina infernului a închis puterile magice ale zânei în caseta magiei, pe care a aruncat-o în grota uitării. Deoarece am reușit, cu ajutorul Maiestății tale, să recuperez caseta, îi voi reda zânei Flora puterile ei magice.

Regele zâmbi din nou, aruncându-i o privire plină de curiozitate. Îi părea ciudat că o gingașă copilă avea atâta neînfricare, atâta forță, încât a cutezat să urce singură în toiul nopții munții, zguduiți de ploaie, trăsnete și fulgere și să intre în grota uitării, unde nu ar fi îndrăznit să intre nici chiar el, temerarul suzeran al Tărâmului întunericului fosforescent.

- Deși ești neînfricată, principeso, eu ți-aș propune să înnoptezi în palatul meu. În regatele întunericului fosforescent hoinăresc creaturile Tărâmului subteran, cărora zeul Chaos le-a deschis tunelul negru. Odată cu zorii dimineții îți vei continua drumul, zise regele.

- Îți mulțumesc pentru ospitalitate, rege Ares, dar trebuie să ajung până la apusul soarelui la cabana zânei Flora.

- Riști mult, principeso!

- Ce-a fost mai greu, cu ajutorul Maiestății tale a trecut, zise, zâmbind cochet, Selia și-și puse pe umeri pelerina magică, devenind invizibilă.

- Adio, rege Ares! Îți voi fi mereu recunoscătoare pentru că m-ai salvat din ghearele grotei uitării, răsuna, îndepărtându-se în liniștea tăcută a nopții, vocea melodioasă a principesei.

- La revedere, principesă Selia, șopti regele și porni în zbor spre palat.

xxx

Când principesa Selia ajunse la cabana zânei Flora, amurgul făcea primii pași în regatul zânelor luminii. O lumină blândă și reconfortantă luase locul razelor strălucitoare și calde ale soarelui sfârșitului de primăvară. În aer plutea răcoarea binecuvântată a serii și aerul era nespus de străveziu. Un buchet pestriț de miresme plăcute plutea valuri-valuri peste grădină, pajiște și pădurea care se întindea cât cuprindeai cu ochii. Principesa coborî în fața cabanei. Fără să-și scoată pelerina magică a întunericului, înconjură cabana, vrând să se convingă că în lipsa ei nu s-a întâmplat vreo nenorocire. Cabana apărea scufundată într-o pace desăvârșită. Cerbii se mișcau agale printre copacii din grădină, iar cei doi unicorni beau apă din ulucul izvorului de lângă poartă. Așezat pe o bancă sub un copac cu frunze care-și schimbau ritmic culoarea, elful

Elio privea abătut când spre cer, când spre pădure, apoi îngândurat lăsa privirea în jos. Fața lui fină exprima încordare și o neliniște apăsătoare i se lăsase ca un pietroi pe piept, îngreuindu-i respirația. Din când în când trăgea cu nesaț aer în piept, la fel cum trage aer un om care se sufocă și ofta îngrijorat. Soarele se rostogolise după orizont, iar de la principesă nu aveau nici o veste. Gânduri grele-i roiau în minte și îngrijorarea îl făcea să stea ca pe jăratic.

- Dacă principesa Selia nu reușește să se întoarcă într-o oră, va trebui să plecăm singuri spre muntele sacru, își zicea în sine elful, sfredelind nervos cerul cu privirea în speranță să vadă vreun semn, vreo umbră care să-i dea de știre că principesa se întoarce. Ce va fi de ea dacă nu izbutește să părăsească la timp grota uitării? Oare Creatorul, care i-a dat puteri atât de mari, o va lăsa să rătăcească prin labirinte pentru vecie, lovită de uitare? Se întreba în gând elful, în timp ce inima-i bătea atât de tare, încât părea că iată-iată îi va sparge coșul pieptului.

Doar zâna Flora nu se vedea nicăieri. Selia se apropie cu pas ușor de elf. Își scoase pelerina magică, apărând ca prin minune în fața lui. Copleșit de gânduri grele, Elio se uită la principesă cu o privire rătăcită. Părea dezorientat. Se vedea că se chinuie să înțeleagă dacă Selia, care-i apăru brusc în fața ochilor, era o plăzmuire a imaginației, sau era principesa în carne și oase.

Văzându-l descumpănit și îngrijorat, principesa-l bătu ușor pe umăr și zise:

- Sunt eu, Selia. De ce mă privești de parcă ai vedea o fantasmă? Sau... poate ai uitat în doar câteva ore cum arăt?

Elio scutură capul, încercând să alunge vedenia.

- Ce ți se întâmplă, Elio, nu mă mai recunoști, strigă principesa, speriată că în lipsa ei vreo creatură a infernului ar fi trimis asupra lui vreo vrajă.

Elio tresări. Fața i se lumină și momentan neliniștea se stinse. În fața lui stătea principesa Selia. Nu era o nălucă, era principesa în carne și oase. Elful sări în picioare, o înșfăcă în brațe și, rotindu-se cu ea, strigă bucuros:

- Te-ai întors, principesă Selia! S-a întors principesa Selia!

Auzindu-i strigătul, unicornii întoarseră privirile în direcția elfului. Văzând-l cu Selia în brațe, se apropiară în grabă. Și cerbii cu steluțe strălucitoare în frunte se grăbiră să vină. Din cabană ieși și zâna Flora. Ușor, ca o lină adiere de vânt, zâna porni în fugă spre principesa Selia. În ochii ei minunați licărea speranța.

- Ajunge, Elio! striga principesa, râzând în hohote. Oprește-te! Lasă-mă! Lasă-mă, ți-am zis, că mi se învârte capul!

Elful se opri și desfăcu brațele, eliberând-o din strânsoare. Ajunsă lângă principesă, Flora întinse mâinile înainte. Selia o luă de mâini și zise:

- Cu ajutorul Creatorului, a sevei pe care mi-ai dat-o și a regelui Ares am reușit să recuperez caseta magiei.

La auzul celor spuse de către principesa Selia, fața zânei se lumină, radiind de bucurie. Zâmbi larg și îmbrățișă principesa. Cerbii se agitară, iar unicornul luminii își înălță mândru capul și necheză încet. Selia scoase din trăistuță caseta magiei și-i zise zânei Flora:

- Cred că ar trebui să te așezi pe bancă.

Radiind de bucurie, zâna se așeză pe bancă. Principesa luă aer în piept și citi în șoaptă de la sfârșit spre început vraja încrustată pe capacul casetei magiei: aparține ce-i ceea casetei întoarce. Se auzi un

clinchet ca de clopoțel de argint. Caseta magiei se deschise încet și un curent puternic lovi pieptul zânei, făcând-o să se cutremure toată. Curentul o zgâlțâi câteva clipe, apoi caseta se închise ermetic. Zâna rămase un timp nemișcată cu ochii închiși. Selia și elful o priveau cu îngrijorare. Într-un final Flora deschise ochii. Se ridică de pe bancă și porni în fugă spre tufele de trandafiri. Atinse cu mâna un boboc de trandafir. Sub privirea încântată a principesei, bobocul se deschise, dând naștere unei minunate flori albe. Zâna sărută trandafirul, zâmbi satisfăcută și, întorcând capul spre Selia, spuse:

- Îți mulțumesc, principesa Selia. Tărâmul luminii are în persoana ta o adevărată protectoare.

Apoi mângâie pe rând cerbii cu steluțe în frunte:

- Principesa Selia mi-a restituit puterea magică, le spunea, zâmbind fericită.

- Trebuie să te întorci la palatul reginei zânelor luminii, zise principesa. Nu poți rămâne singură aici. Te poate ataca o altă creatură de pe Tărâmul subteran al spiritelor rele, căruia Chaos i-a dat arma cu energie obscură. Puterea ta magică nu va rezista magiei energiei negre.

Zâna dădu afirmativ din cap.

- Voi pleca odată cu voi, zise, stăpânindu-și cu greu bucuria.

- Și cu regina Rilith ce facem? întrebă Elio. O lăsăm încuiată în cămară sau îi permitem să se întoarcă acasă?

- Îi vom închide puterile magice în caseta magiei și o vom lăsa să se întoarcă în împărăția subterană, răspunse Selia, îndreptându-se spre cabană. Fără puterile ei magice nu este periculoasă.

Zâna, cerbii, unicornii și elful se grăbiră s-o urmeze. În fața ușii Selia se opri, se răsuci spre ei și zise cu voce răspicată:

- Voi nu puteți intra.

- De ce, o întrebă uimită zâna.

- Sunteți ființe cu puteri magice. Caseta magiei ar putea să vi le absoarbă. Poate intra doar Elio.

Urmată de elf, principesa deschise ușa și intră în cabană. Se îndreptă cu pas domol spre cămară. Bătu la ușă. Așteptă câteva clipe, ciulind urechile. Din cămară însă nu răzbătea nici un sunet. Selia împinse ușa și intră. O găsi pe regina Rilith dormitând în mijlocul cămării, așezată pe un scăunel fără spetează. Auzindu-i intrând, regina întredeschise ochii, apoi căscă, deschizând larg gura și arătându-și colții ca de fiară. Scena i se păru amuzantă și Elio pufni în râs. Regina făcu o mină răutăcioasă și mârâi amenințător, străfulgerându-l cu privirea.

- Potolește-te, atotputernică regina a infernului, spuse Selia.

La auzul vocii principesei Selia, regina tresări și o spaimă de nedescris îi schimonosi fața. Fiori reci îi trecură prin tot trupul, iar fruntea i se acoperi, cât ai clipi din ochi, cu broboane de sudoare. Întoarse capul și holbă ochii însângerați, uitându-se cu groază la predestinată.

- S-a întors..., oare a reușit să scoată din grotă caseta magiei? se întreba în gând, în timp ce spaima o scutura de parcă ar fi avut convulsii. Văzând-o tremurând ca varga, elful zise:

- Privește-o, principesă Selia, pe cea care era odată groaza Tărâmului subteran. Ce jalnică a ajuns!

- Ești plină de noroc, regina Rilith. Am reușit să mă întorc și-ți voi reda libertatea, vorbi, zâmbind ironic, predestinata și vârî mâna dreaptă în trăistuța de mătase.

Regina, tremurând ca varga, urmărea îngrozită cum Selia scoate din trăistuță caseta magiei. Se chinuia să strige, să blesteme, să urle, dar nu reușea să scoată nici un cuvânt. Principesa întinse mâna dreaptă spre regină, eliberând-o din celula transparentă. Simțindu-se eliberată, regina se repezi spre Selia, vrând să înșface caseta magiei, dar principesa lansă cu mana un șuvoi de scântei albastre și Rilith se pomeni cu mâinile și ghearele legate. Se prăbuși pe covor, scoțând un horcăit dezgustător.

- Ești incurabilă, regină a infernului. Se vede că în capul tău nu-și are loc decât răutatea și ura, zise, oftând, principesa.

Apoi, cu voce abia șoptită, Selia citi vraja:

- Întoarce casetei ceea ce-i aparține.

Regia Rilith simți deodată cum o putere nevăzută îi strânge pieptul ca în chingi. Avea impresia că se sufocă. Cu gura căscată ca peștele scos din apă, mușca din aer, de parcă s-ar fi aflat în vacuum. Se zvârcolea în disperare, horcăind dezgustător. Caseta îi absorbi momentan puterile magice și se închise ermetic. Imediat ce caseta magiei se închise, regina începu a respira ușor și convulsiile se calmară.

- Vezi, cum ai scăpat de povara magiei, respiri ușor și nu mai tremuri. Magia era o povară prea grea pentru trupul tău fin. În sfârșit pot să-ți redau darul vorbirii și să te las să pleci în lumea ta, zise principesa și puse caseta magiei în trăistuță. Mai ales că ți-ai primit pedeapsa. De azi înainte nu vei mai îngrozi pe nimeni.

Selia făcu un gest cu mâna. Regina Rilith își simți brusc mâinile și ghearele libere. Cu un urlet de fiară încolțită, se năpusti asupra principesei. Selia întinse în grabă spre regină mâna dreaptă și o coloană de lumină o izbi cu putere de perete.

- Ți-am spus doar să te potolești, regină Rilith. De nu te potolești, te pedepsesc mai aspru, zise calmă principesa.

- Zici să mă potolesc? urlă regina. Cum să mă potolesc? Tu mi-ai luat puterile. Cine sunt eu acum?

- Regina infernului, răspunse, cu o ușoară notă de ironie în voce, principesa. Te asigur, fără puteri magice vei duce o viață liniștită. Pleacă și să nu mai îndrăznești să calci în lumea celor două tărâmuri. De te mai întâlnesc, te fac infirmă pentru întreaga viață.

Regina Rilith ieși în tăcere din cabană, târându-și caraghios pe jos aripile. Coborî scările, se opri, își scutură aripile și, sub privirile batjocoritoare ale zânei, elfului, unicornilor și cerbilor cu steluță strălucitoare în frunte, se înălță deasupra grădinii. Făcu un cerc deasupra cabanei, privind cu ură de nedescris în jos, apoi porni în zbor spre pădure. Când mai rămăsese doar vreo câțiva metri pană la pădure, regina infernului urlă de se cutremură pădurea:

- Crezi că m-ai îngenuncheat, principesă Selia? Crezi că m-au speriat amenințările tale? Zeul Chaos îmi va da din nou puterea magică a energiei obscure. Mă voi răzbuna. M-auzi? Și răzbunarea mea va fi nespus de cruntă! se auzea, îndepărtându-se, vocea reginei.

- Bine, bine. Răzbună-te, dacă vei reuși, spuse Selia.

Imediat ce regina Rilith zbură spre pădure, Selia coborî scările, urmată de elf. Zâna, unicornii și cerbii o așteptau în fața scării. Selia rămase câteva clipe locului, urmărind-o cu privirea pe regina tărâmului subteran, care se îndepărta cu viteză mare. Când regina dispăru în lumina blândă a amurgului, Selia spuse, uitându-se îngrijorată spre cerul care se întuneca încet.

- Odată cu noaptea vor pătrunde pe Tărâmul luminii creaturile regelui Orcus. Trebuie să fim cu ochii în patru. Deși doi din cei care au primit în dar de la Chaos puterea magică a energiei negre sunt pentru moment inofensivi, s-ar putea să ne atace regele Orcus, sau chiar zeul Chaos în persoană.

- Aflând că regina Rilith a rămas orfană de puterile ei magice, Orcus va turba de mânie. Poate ar fi cazul să înnoptăm în cabană, zise Elio.

- În nici un caz nu vom înnopta în cabană. Trebuie să ajungem cât mai repede pe vârful muntelui sacru, zise principesa. Suntem în mare deficit de timp.

Principesa întinse mâna dreaptă cu palma desfăcută spre elf și zise:

- Elio, dă-mi, te rog, lacrima stelei și brățara magică. Cu mine vor fi mai în siguranță.

Elio scoase din trăistuță scoica și brățara și se grăbi să i le restituie principesei. Văzându-l cu câtă grabă se desparte de cele două obiecte prețioase, Selia izbucni în râs.

- De ce râzi, principesă Selia, întrebă supărat elful. Crezi că dacă m-am grăbit să ți le restitui, am făcut-o pentru că sunt un fricos?

- Abia de așteptai să scapi de aceste două obiecte nespus de prețioase, nu-i așa Elio? întrebă, hohotind, principesa.

Elful lăsă jenat privirea în jos.

- Hai, nu te mai bosumfla. E clar că vroiai să scapi de povară, se amuza principesa, punându-și brățara fermecată pe mână.

- Eu nu am puteri magice atât de mari ca tine, principesă Selia. Cât ai lipsit, m-a chinuit gândul că nu voi reuși să le protejez, dacă vom fi atacați de creaturile lui Orcus, zise, cu obidă în voce, elful.

- Nu te supăra, Elio, a fost o simplă glumă, zise principesa. Hai, zâmbește! Lasă supărarea!

Elio schiță un zâmbet forțat.

Deși era sleită de puteri după câteva nopți nedormite, principesa Selia era decisă să pornească la drum. Se duse la izvorul de lângă poartă și-și spălă cu apă rece fața, sperând să alunge oboseala care o copleșea din ce în ce mai tare. Apoi bău câteva înghițituri de apă. Oboseala însă se făcea tot mai simțită. Porni cu pas legănat spre banca de sub copaci. Se așeză și-și lăsă capul pe speteaza băncii, zicându-și că se va relaxa puțin înainte de a porni la drum. Fără să prindă de veste, principesa Selia se lăsă purtată de somn departe de lumea zbuciumată a celor două tărâmuri. Visa că este copiliță și se plimbă cu tatăl Lucian, ținându-l strâns de mână, prin pădurea cu stejari seculari, că admiră lăcrimioarele înflorite și ascultă trilurile privighetorilor, care-și chemau în amurg perechea. Se simțea fericită și protejată pe planeta unde creaturile infernului erau doar niște personaje de poveste, iar viața își urma liniștită cursul, fără să fie amenințată de zeul dezordinii primordiale. Un zâmbet fericit i se imprimă pe față și Selia șopti prin somn:

- Ce liniște superbă. Și teii înfloriți...

Auzind șoapta, Elio se grăbi să se apropie de bancă. Se așeză alături și o privi îndelung. De când o însoțea spre palatul reginei Hestia, nu o mai auzise să vorbească în somn.

- Ai grijă, Elio, să n-o trezești, spuse în șoaptă zâna. S-o lăsăm să se odihnească puțin.

Elio dădu afirmativ din cap.

După vreo oră de somn adânc și liniștit, principesa deschise ochii. Rămase câteva clipe cu capul sprijinit de speteaza băncii, admirând cerului nocturn. Noaptea-și intrase deja în drepturi și lunile păreau două discuri de argint, din care se revărsa o tainică lumină, cu sclipiri reci și sobre. Căldura blândă a zilei se risipise și o răcoare proaspătă și parfumată se lăsase, ca un văl transparent, peste regatul zânelor luminii. Freamătul leneș al frunzelor, legănate de un vântișor care se furișa printre copaci, armoniza de minune cu susurul monoton al izvorului de lângă poartă. În jur era atâta pace, atâta liniște, atâta armonie, încât

principesa, imaginându-și că visează, închise din nou ochii. Între timp vântișorul prinse din zbor o petală de floare și o așeză pe obrazul principesei. Apoi o făcu să lunece spre bărbie. Selia își duse leneș mâna la față, trecu cu palma peste obraz, scuturând petala și se trezi. Privi în jurul ei. Alături îl văzu, șezând înțepenit, pe Elio. La câțiva pași de bancă cei doi unicorni și cerbii cu steluțe în frunte o priveau nemișcați, de parcă se temeau să n-o trezească. Selia o căută cu ochii pe zâna Flora. O văzu plimbându-se încet printre tufele de trandafiri. Din când în când atingea cu mâna bobocii care se deschideau imediat.

- Cât timp am dormit, întrebă cu voce alarmată principesa Selia, ridicându-se iute de pe bancă.

- O oră, se grăbi să-i răspundă elful.

Selia își duse mâna la ceafă și-și lăsă alene capul pe spate, apoi ridică din nou privirea spre cer și se uită atent la discurile argintii ale celor două luni.

- Se pare că este trecut de ora zece, zise. E timpul să pornim la drum.

Elio dădu afirmativ din cap. Apoi se ridică de pe bancă și se îndreptă spre izvorul de lângă poartă. Bău cu nesaț din apa rece și dulce de izvor, care-i păru mai gustoasă decât oricare altă băutură. Apoi umplu plosca și o prinse la brâu.

Văzând-o trează, zâna Flora se apropie și îi întinse o căniță cu un lichid vâscos, de culoare aurie.

- Bea din nectarul florii zorilor de zi. Îți va da vigoarea și prospețimea dimineții, principesă Selia, zise, zâmbind larg, zâna.

Selia luă cănița și sorbi fără grabă câteva înghițituri.

- Bea tot nectarul. Îți va face bine, insistă zâna.

Selia goli cănița și-i mulțumi zânei.

- Sunteți cu toții gata să pornim la drum? întrebă principesa.

- Da, răspunseră într-un glas unicornii, cerbii cu steluțe în frunte, zâna și elful. Suntem gata să pornim spre muntele sacru.

Principesa se apropie de unicornul negru, îi mângâie coama și zise:

- Profeția, despre care ne-a vorbit regentul pădurii de pe tărâmul întunericului fosforescent, spune că în drum spre muntele sacru vom fi atacați și că, protejându-l pe unicornul negru, una din cele două regine ale păsărilor va muri. Dacă-mi permiți, te voi încăleca eu de data acesta.

Unicornul își scutură coama sclipitoare și necheză încet.

Încălecând, principesa își zicea în sine:

- Oare ce surprize ne-a mai pregătit zeul Chaos? Regina Rilith... sunt sigură că l-a informat despre caseta magiei, știe că am reușit s-o recuperez din grota uitării. Să fie oare zeul cel care va omorî pasărea măiastră? Cum aș putea oare s-o protejez?

Chipul principesei devenea din ce în ce mai împovărat de îngrijorare. Teama că regina păsărilor ar putea muri și că ea, Selia, s-ar face vinovată de moartea păsării măiestre, îi provoca o grea strângere de inimă. Rămase pentru o clipă prizonieră a gândurilor triste, apoi își zise în șoaptă:

- Nu trebuie să cad pradă gândurilor triste. Trebuie să merg înainte, chiar dacă sufletul mă doare. Dacă nu reușesc să-i dau Creatorului cheia vieții până la sfârșitul ciclului temporal, vom muri cu toții și viața în lumea minunată a celor două tărâmuri va dispare pentru totdeauna.

Înțelegând că în mintea principesei roiau gânduri grele, zâna Flora spuse:

- Alungă gândurile grele, principeso.

Selia întoarse privirea spre zâna Flora și încercă să zâmbească. Zâmbetul însă nu reuși să-i ascundă tristețea.

- Nu fi tristă, principeso, zise Fora. Chiar dacă zeul Chaos va reuși s-o omoare pe regina păsărilor, moartea ei poate dura doar câteva zile. Trebuie s-o ducem cât mai repede pe vârful muntelui sacru și s-o așezăm pe altarul destinului. Odată cu primele clipe ale noului ciclu temporal pasărea măiastră va învia.

La auzul celor spuse de către Flora, principesa se lumină la față. O scânteie de speranță i se aprinse în ochi.

- Unde se află altarul destinului? se grăbi să întrebe Selia.

- Pe versantul răsăritean, aproape de vârful muntelui sacru, spiritul pământului a săpat în stâncă o enormă peșteră. În mijlocul acestei peșteri se află o masă cioplită din trunchiul copacului nemuririi. Aceasta masă și este altarul destinului. În peșteră pot intra doar ființe cu puteri magice.

- La drum, zise principesa, încălecând unicornul negru.

Elio încălecă în grabă unicornul alb, iar zâna Flora unul din cerbii cu steluță în frunte și porniră cu toții spre muntele sacru, care aparținea de grandiosul lanț muntos ce despărțea, asemeni unei coloane vertebrale, regatul zânelor luminii în două părți egale. Cu simțurile la pândă, merseră în tăcere mai multe ore în șir, lăsând în urmă sate cu căsuțe din piatră albă și acoperișuri din țiglă aurie, câmpii mănoase și livezi cu pomi în floare. Apoi li se arătă în față o pădure deasă cu arbori înalți, frunzele cărora, luminate de razele argintii ale celor două luni, licăreau de parcă ar fi fost presărate cu pulbere de stele. Când mai rămăsese vreo 20 de metri până la pădure, Selia observă că iarba de la marginea pădurii sclipește și-și schimbă culoarea, la fel ca iarba din pădurea fermecată a unicornului luminii. Când verde ca smaraldul, când albastru ca safirul. Uimită, Selia întrebă:

- Acest joc feeric de culori se datorează celor două luni?

- Nu, răspunse Flora. Ne aflăm lângă pădurea fermecată a cerbilor cu steluțe strălucitoare în frunte.

- Toată iarba din această pădure licărește și-și schimbă culoarea? întrebă și mai uimită principesa Selia.

Zâna clătină ușor din cap și zise:

- Nu! În pădurea fermecată sunt doar trei poiene cu iarbă care-și schimbă culoarea. Această iarbă este hrana cerbilor cu steluțe în frunte. Una din aceste poiene și este cea din fața noastră.

Apoi Flora se răsuci spre cerbi și le spuse:

- Voi patru sunteți liberi să vă întoarceți în pădure.

În salturi grațioase cerbii porniră spre pădure. La marginea pădurii se opriră și, răsucindu-se spre drumeți, îi salutară, scuturându-și ritmic capul. Priveliștea era minunată. Patru cerbi cu steluțe strălucitoare în frunte și aripi albe ca de lebădă într-o poiană cu iarbă miraculoasă, sclipitoare. Apoi cerbii se afundară în desișul întunecat al pădurii. Doar patru luminițe mai continuară, preț de câteva clipe, să se miște printre copaci, îndepărtându-se tot mai mult și mai mult, până se stinseră în inima pădurii.

Imediat ce miraculoșii cerbi se făcură nevăzuți în desiș, drumeții își continuară drumul spre muntele sacru. Merseră un timp de-a lungul pădurii pe o cărărușă care cu greu putea fi observată în semiîntunericul nopții, apoi cotiră pe un drum, pavat cu piatră albă, care traversa o pajiște acoperită cu

iarbă fragedă și deasă. Încordându-și auzul, unicornii și cerbul traversară în grabă pajiștea și o porniră spre un lanț nesfârșit de coline cu vârfuri rotunjite. Colinele se înălțau ca niște valuri uriașe în fața lor. Până să ajungă lângă coline însă merseră printr-o livadă. Copaci stufoși, încolonați în rânduri drepte, își înălțau ramurile ca niște brațe întinse spre cer. Lunile pluteau încet pe bolta celestă, strecurându-se printre norii zdrențuiți și ciudate umbre se mișcau prin livadă. Umbrele se alungeau ca niște sulițe, când lunile ieșeau din nori, apoi se retrăgeau în grabă spre tulpinile copacilor, când norii acopereau discurile argintii ale celor două luni. Pe măsură ce înaintau, întunericul devenea tot mai catifelat. Scântei argintii brăzdau aerul răcoros și valuri de miresme acrii-aromate le gâdileau nările. Noaptea părea pașnică și natura tăcea. Liniștea însă era iluzorie și nu prevestea nimic bun.

Într-un târziu, tăcerea glacială a nopții fu spartă de un vântișor care alerga printre ramurile copacilor, trezind din somn frunzișul adormit. Apoi se lăsa în jos și răvășea zburdalnic iarba deasă. Șoapte misterioase umplură pădurea. Cuprinși de o neliniște apăsătoare, drumeții scrutau cu înfrigurare desișul. Se așteptau în orice clipă să fie atacați de zeul Chaos sau de bestiile regelui Orcus. Mergeau tăcuți, ascultând cu respirația întretăiată șoaptele ierbii, freamătul frunzelor și susurul apelor. Se străduiau cu disperare să distingă, în liniștea amăgitoare a nopții, sunetele firești ale naturii de zgomotul pe care l-ar putea produce bestiile semiopace de pe tărâmul subteran. Știau că noaptea este timpul când creaturile infernului pătrund în lumea celor două tărâmuri și teama îi urmărea, la fel cum urmărește o fiară flămândă prada. Înaintau cu pas grăbit spre dealurile văluroase, acoperite cu iarbă deasă, atenți la orice sunet. Pacea însă domnea netulburată și drumeții slăbiră pasul în apropierea celui mai scund deal.

- Ca să ajungem la poalele munților, va trebui să mergem tot înainte, zise Elio, arătând cu mâna spre valul de pământ care le ținea calea.

- Așa vom face, zise Selia. Vom urca dealul. Panta pare a fi lină și cred că nu va fi greu să ajungem sus.

În vârful dealului însă îi aștepta o surpriză neplăcută. De cealaltă parte dealul cobora abrupt în jos, prăbușindu-se într-o râpă adâncă.

- Pe aici nu vom reuși să coborâm, zise zâna Flora. Trebuie să mergem spre asfințit, până găsim o pantă mai lină.

Cotiră spre asfințit și merseră tot înainte vreun sfert de oră. În cele din urmă, găsiră o pantă care cobora lin spre munți. Ajunși la poalele munților, se opriră lângă un pârâu. Croindu-și zgomotos drum printre bolovanii de piatră, pârâul alerga grăbit spre hotarul cu regatul cavalerilor munților de smarald. Spre stânga, la vreo 10 metri de locul unde s-au oprit, se întrezărea o punte îngustă din lemn, care se încovoia ca un curcubeu peste apele clocotinde. Cu simțurile la pândă, au traversat pe rând puntea și s-au oprit pe celălalt mal al pârâului.

Munții erau foarte înalți și aveau vârfurile ascuțite și stâncoase. Crestele se înălțau ca niște sulițe albe și sclipitoare spre cer, dând impresia că iată-iată vor sparge cu vârfurile lor bolta celestă. Sub mantia pădurii însă munții se domoleau, formând ici-colo pante line. În semiîntunericul nopții lanțul de munți părea un zid înalt și negru fără de sfârșit.

- Știe cineva din voi care este muntele sacru? răsună deodată, ca un clinchet de clopoțel, vocea principesei.

- Trebuie să mergem de-a lungul lanțului de munți până ajungem lângă o cascadă care-și găsește odihna într-un lac cu apă fosforescentă. Cascada se revarsă din inima muntelui sacru, zise zâna Flora.

- Un lac cu apă fosforescentă, murmură principesa. Poate să-mi explice cineva de ce apa este fosforescentă? Am mai văzut apă fosforescentă în lacul cu nuferi albi și vișinii, unde am cunoscut-o pe ondina Leia. Era o priveliște de basm.

- În lac trăiește o specie de alge fosforescente. Apa este cristalină. Algele o fac să pară fosforescentă, răspunse zâna.

- Cât mai avem de mers până ajungem la cascadă? întrebă Elio.

- Vreo două ore, dacă nu vom întâmpina în drum obstacole, răspunse zâna Flora. Propun să facem un scurt popas. Să lăsăm cerbul și unicornii să se odihnească și să bea apă.

- Cred ca ai dreptate, zise Selia, descălecând unicornul. Dar să nu uităm de profeție. S-ar putea să fim atacați chiar la poalele munților.

Elful și zâna descălecară. Zâna scoase din trăistuță un vas cu nectarul dulce al florii zorilor-de-zi și zise:

- Nectarul florii zorilor-de-zi le va da unicornilor și cerbului prospețimea dimineții.

Zâna Flora turnă puțin nectar în căușul palmei și întinse mâna spre unicornul negru. Unicornul sorbi nectarul. Apoi dădu să bea nectar pe rând unicornului luminii și cerbului.

- După ce vor bea apă pe săturate, ne putem continua drumul. Nectarul le va da puteri unicornilor și cerbului. Nu vor mai simți oboseala, zise zâna, punând în trăistuță vasul.

Elio se apropie de pârâu și își stropi fața cu apă rece. Cei doi unicorni și cerbul se apropiară și ei de apă și băură pe săturate. Se simțeau proaspeți și odihniți. Selia, elful și zâna Flora încălecară din nou și porniră de-a lungul lanțului de munți. Mergeau ascultând tăcerea încordată a liniștii și scrutând cu privirea aerul străveziu al nopții. Un vântișor cald și ușor le mângâia fețele și noaptea se arăta a fi pașnică. Stelele și cele două luni revărsau peste munți o lumină difuză și argintie, iar pădurea părea adormită.

După aproape două ore de mers la trap, drumeții deslușiră sunetele îndepărtate ale unei mari căderi de ape.

- Să fie oare cascada? se întrebă în gând principesa, căutând-o cu privirea pe zâna Flora.

- Suntem aproape de cascadă, zise Flora, parcă citindu-i gândurile.

Mai merseră în tăcere vreo 10 minute și ajunseră lângă o spectaculoasă cascadă. Apa cădea tumultuos de pe un munte înalt, cu vârful despicat în două. La vreo 50 de metri de la pământ muntele scotea în relief niște formațiuni stâncoase, asemănătoare unor umbrele deschise, acoperite abundent cu mușchi. Șuvoiul de apă cădea pe una din aceste formațiuni înverzite. Prelingându-se printre mușchii care acopereau umbrela, apa cădea în jos în mii de fire subțiri, alimentând un lac nu prea mare, undele căruia ridicau în sus un roi de scântei argintii.

- Am ajuns la cascadă, zise Flora, cercetând îngrijorată cu privirea împrejurimile. Intuiția îmi spune că nu suntem singuri.

- Și eu simt prezența unei energii dușmănoase, zise în șoaptă Selia. Nu vă îndepărtați unul de celălalt.

Principesa atinse cu mâna piatra puterii, activând câmpul energetic protector, apoi făcu un gest cu mâna, așezând peste unicorni și cerbul cu steluță-n frunte pelerina magică a întunericului.

- Să sperăm că energia dușmănoasă nu vine de la zeul Chaos, ci de la vreo creatură de pe tărâmul subteran. Dacă e zeul Chaos, pelerina invizibilă nu ne va fi de folos, șopti principesa, cercetând cu privirea muntele și cerul.

- Urmați-ne, vorbi în șoaptă zâna Flora și își îndreptă cerbul spre o cărăruie întortocheată, care cu greu putea fi observată în întunericul dens al pădurii.

Cărăruia era îngustă și urca în pantă lină, șerpuind printre copaci și pietroaie, spre creasta muntelui sacru. Cei doi unicorni porniră în urma cerbului. Primul mergea unicornul alb, urmat la câțiva pași de unicornul negru. Lumina care se revărsa din coarnele lor spiralate și florile din cununa principesei le luminau calea. Pășeau încet, atenți la orice mișcare sau sunet. După vreo oră de mers, panta începu a deveni din ce în ce mai abruptă și urcușul mai anevoios. Tot mai des cărarea se apropia periculos de marginea unor prăpastii. Apoi se adâncea în pădure, ca după câteva zeci de metri să treacă chiar pe muchia altei prăpastii. Deși pădurea părea adormită și nu se auzea nici un sunet, drumeții simțeau, plutind în aer, pericolul nevăzut. Se străduiau să deslușească în întuneric umbre vrăjmașe, dar nu vedeau decât pietroaie și copaci. Înaintau tot mai sus și mai sus, spre vârful muntelui. La un moment dat, observară că poteca dă într-o stâncă. Se apropiară cu atenție de stâncă. Elio descălecă unicornul și, călcând atent printre bolovani și copaci, cercetă spațiul din jurul stâncii. Nu se vedea nici o cărare care să urce spre creasta muntelui. Revenind lângă unicorn, zise:

- Spre creasta muntelui nu duc cărări.

- Mantia împădurită sfârșește câțiva zeci de metri mai sus, zise principesa, arătând spre un luminiș care abia de se întrezărea printre copaci și stânci. Cred că am ajuns pe vârful muntelui sacru. Trebuie să mergem spre capătul pădurii.

Porniră cu toții spre luminiș. Cu respirația întretăiată, înaintau cu greu spre creasta muntelui. Cu cât urcau mai sus, cu atât copacii deveneau tot mai scunzi și aerul mai rece, și mai rarefiat. La marginea mantiei împădurite un vânt străpungător de rece îi lovi necruțător în față, de parcă o putere vrăjmașă ar fi-ncercat să-i împiedice să iasă din pădure. Înaintară încă vreo douăzeci de metri și se opriră lângă o piatră nu prea mare, cu suprafața netedă și lucioasă.

Principesa descălecă unicornul negru și, apropiindu-se de piatră, o cercetă din toate părțile, apoi, privind cu atenție în jur, zise în șoaptă:

- Pe această piatră voi pune brățara magică din metal alb. Înainte de a fi invocată sfera focului sacru, trebuie să ne asigurăm că nu avem în preajmă creaturile infernului. Din păcate, zeul Chaos se poate apropia fără să fie observat și auzit. De aceea vom avea nevoie de toate puterile noastre magice ca să protejăm cheia vieții.

Principesa Selia atinse piatra puterii, din care țâșni o rază aurie, strălucitoare. Apucând cristalul cu mâna dreaptă, trecu cu raza de lumină peste piatră, lumină stâncile, îndreptă raza spre vârful ascuțit al muntelui, spre cer, apoi o îndreptă spre pădure și cercetă cu atenție desișul. Pădurea părea liniștită, iar aerul de munte era atât de străveziu, încât ar fi observat și o minusculă insectă, dacă s-ar fi încumetat să zboare în toiul nopții. Cerul se limpezise și doar spre miazăzi se mai vedeau, plutind agale, câteva zdrențe de nori fumurii. Totul îi păru calm. Nu simțea prezența vreunei creaturi cu energie dușmănoasă.

- Ce-ți spune intuiția, Flora? i se adresă în șoaptă zânei.

Flora se uită atent în jur. Alergă cu ochii spre creasta muntelui, apoi scrută cu privirea cerul.

- Știu, din basmele pământenilor, că o zână a luminii gândește în spirit și vede ceea ce alții nu pot să vadă. Nu-ți spune nimic intuiția, zână Flora? insista principesa.

După o scurtă tăcere, Flora răspunse:

- Intuiția îmi spune că vom fi atacați de Chaos.

Auzind răspunsul zânei, principesa întrebă:

- Unde se află peștera destinului?

- Nu departe de locul unde ne aflăm, răspunse în șoaptă zâna. Vezi arbuștii care cresc lângă o stâncă? Acolo se află peștera destinului. Săpată în stâncă de spiritul planetei, peștera este foarte mare. Altarul se află în adâncul peșterii, iar de altar se pot apropia doar ființele cu puteri magice de pe ambele tărâmuri. Muritorii de rând și bestiile infernului nu pot vedea intrarea în peșteră și nu cunosc taina acestei peșteri.

- Taina, zici? Ce fel de taină? întrebă, cuprinsă de curiozitate, principesa Selia.

- Taina altarului destinului, răspunse în șoaptă zâna.

- Apropiați-vă de piatră, zise cu voce scăzuta principesa, făcându-le unicornilor semn cu mâna să se apropie.

Unicornul alb și unicornul negru se apropiară. Se opriră unul de o parte și altul de cealaltă parte a pietrei. Principesa atinse din nou cu mâna piatra puterii, activând câmpul energetic protector. Scoase de pe mână brățara din metal alb și o așeză pe piatră. Privi din nou îngrijorată în jur, dar nu văzu nimic suspect. Ciuli urechile s-audă vreo mișcare. Natura în jur însă se odihnea în pace.

- Acum, șopti principesa, puteți invoca sfera focului sacru.

Unicornul luminii și unicornul întunericului fosforescent își încrucișară deasupra pietrei coarnele spiralate. O coloană orbitoare de lumină aurie, înconjurată de scântei albastre, se înălță ca un fulger spre cer, pierzându-se în profunzimea spațiului nemărginit. Munții se luminară și cerul deveni azuriu. După un timp, din adâncurile infinite ale Universului se auzi, apropiindu-se, un murmur. Selia, zâna și elful ridicară privirile spre cer. Văzură o minusculă steluță luminoasă care zbura mai iute decât gândul spre muntele sacru. Cu cât se apropia mai mult de vârful muntelui, cu atât lumina devenea tot mai strălucitoare. La câțiva metri deasupra pietrei pe care Selia pusese brățara magică, sfera focului sacru se opri. Unicornii se îndepărtară puțin de piatră, iar sfera se așeză pe brățară, învăluind-o în lumină. Imediat ce focul divin atinse brățara, o explozie de lumină miraculoasă se revărsă peste muntele sacru. Raze multicolore cu sclipiri de stele luminau cerul. Trecură câteva clipe și sfera se desprinse de brățara magică și începu a se înălța încet-încet deasupra pietrei. Brusc, mărind viteza, sfera de foc se înălță spre bolta celestă, pierzându-se în adâncul nesfârșit al Universului. Peste muntele sacru se lăsă din nou întunericul catifelat al nopții.

Imediat ce sfera dispăru, Selia se apropie de piatră. Văzu pe piatră un obiect incandescent de formă triunghiulară. În centrul triunghiului era imprimat un ochi ce scânteia de o lumină tainică și vie. Privindu-l, principesa își aminti de ochiul pe care-l văzuse în sala eternității din templul înțelepciunii.

- E identic cu ochiul sfânt al dreptății Creatorului, își zise în gând, fără să-și ia privirea de la obiectul triunghiular.

Apoi scoase din trăistuță scoica abisului și, cu multă atenție, desfăcu cochiliile. O lumină nefiresc de rece și strălucitoare țâșni din scoică. Mijind ochii, Selia apropie încet scoica de obiectul triunghiular și lăsă să cadă peste el lacrima stelei. Imediat ce mărgăritarul atinse obiectul triunghiular, acesta din incandescent deveni alb strălucitor. Principesa apucă cu multă atenție mărgăritarul cu cele două cochilii, îl închise în interiorul scoicii abisului și puse scoica în trăistuță. Apoi luă în mână cheia vieții și o privi îndelung. Metalul alb avea niște sclipiri miraculoase. Nu mai văzuse niciodată o astfel de lumină. Lumina se revărsa ca o cascadă din ochiul încrustat în centrul triunghiului. Razele multicolore și neobișnuit de luminoase formau un fel de aură în jurul cheii. Deși obiectul pe care-l ținea în palmă era rece, principesa simțea o căldură plăcută, care i se răspândea prin tot corpul. Neliniștea și oboseala dispărură brusc și principesa se simți mai sigură ca niciodată.

- Avem cheia vieții! exclamă entuziasmată.

Zâna, elful, cerbul și unicornii o înconjurară. Priveau fascinați obiectul triunghiular pe care principesa îl ținea pe palma întinsă, zâmbind fericită.

- Un ochi încrustat în metal, din care se revarsă nu doar lumină, ci și înțelepciune, rosti într-un târziu, parcă vorbindu-și sie, zâna Flora.

- Să fie oare ochiul sfânt al dreptății Creatorului, murmură îngândurată Selia. În templul înțelepciunii am văzut un ochi asemănător.

Cu o mișcare iute a mâinii, principesa ascunse cheia vieții în trăistuță și, rotind îngrijorată privirea în jur, șopti:

- Simt o prezență dușmănoasă care se apropie. Identică cu cea pe care am simțit-o lângă cascadă, deși nici cel mai mic zgomot nu trădează că suntem urmăriți. Trebuie să ajungem cât mai repete la poalele munților.

O porniră cu toții spre mantia împădurită. Coborâșul era abrupt și anevoios. Deși și-ar fi dorit să ajungă cât mai repede la poalele munților, mergeau încet, unul după altul, alegând cu grijă unde să calce. Selia pășea prima, urmată de unicornul negru. Apoi venea zâna și cerbul. Elful și unicornul luminii încheiau coloana. Când mai rămăsese vreo câțiva metri până la pădure, liniștea suspectă care pusese stăpânire pe munte fu tulburată de strigătul lui Elio. Vocea părea că vine de undeva din adânc. Principesa și zâna se întoarseră din drum și se apropiară de unicornul luminii. Ca o gură de hău, o prăpastie întunecată se deschidea la câțiva pași de el.

- Unde a dispărut Elio? întrebă alarmată principesa.

- A căzut într-o prăpastie, răspunse unicornul.

- A căzut într-o prăpastie? Elio mergea în urma ta, cum a putut să lunece în prăpastie? făcu nedumerită Selia.

Unicornul scutură nervos capul. Principesa se apropie de marginea prăpastiei, se lăsă în genunchi și strigă:

- Elio, mă auzi!

-Daaaaa! răsună, ca un ecou prelung din adâncul prăpastiei, vocea elfului.

- Te-ai lovit?

- Nuuu, am reușit să mă agăț cu mâinile de crengile unui tufar! Atârn în aer.

Principesa se întinse pe burtă și slobozi mâna dreaptă cât putea în jos. O raza de lumină aurie lumină marginea prăpastiei.

- Reușești să vezi ceva? întrebă Selia.

-Daaa! răspunse Elio.

- Poți să ieși fără ajutorul nostru?

- Nuuu! Prăpastia este foarte adâncă și pereții sunt abrupți și netezi.

- Rezistă! strigă principesa. Te scoatem imediat.

Urmă o scurtă pauză. Apoi se auzi vocea agitată a elfului, care striga:

- Trebuie să ies cât mai repede de aici. Niște reptile monstruoase cu aripi mă înconjoară.

- Elio!

Tăcere. Elful nu răspundea.

-Elio, mă auzi? striga speriată principesa, încercând să dea cu ochii de elf.

Din prăpastie se auzea doar un șuierat strident. Selia se înălță în aer și coborî încet în prăpastie, însoțită de cerbul cu steluță în frunte. Ceea ce văzu, o făcu să se înfioare. Elful zăcea nemișcat pe o formațiune calcaroasă, acoperită cu mușchi verde. Formațiunea ieșea din stâncă, iar în jurul lui se mișcau 3 creaturi cu aripi negre și solzi cu luciu metalic. Fără să atingă formațiunea cu picioarele, principesa lovi cu puterea luminii în bestiile lui Orcus, spulberându-le de lângă elf. Căzând în hău, creaturile șuierau îngrozitor. Șuieratul lor era atât de strident, încât Seliei i se păru că aude vâjâitul vântului în miez de iarnă. În scurt timp însă șuieratul încetă. Adunându-și din nou puterile magice, principesa ridică cu puterea luminii elful în aer și îl înălță încet până la marginea de sus a prăpastiei. Zâna Flora îl apucă de mâini și-l trase pe potecă. Elful părea fără suflare. Principesa ieși din prăpastie și se lăsă în genunchi lângă Elio. Scoase în grabă din trăistuță flaconașul cu apă vie și-i picură în gură două picături. Trecură câteva clipe de grea așteptare. Elful însă nu dădea semne de viață.

- Trebuie să-l ajute. Apa vie trebuie să-l readucă la viață. Regentul pădurii mi-a spus că apa vie poate vindeca răni mortale. Elio, Elio, deschide ochii! Nu poți să mă părăsești acum când avem cheia vieții, șoptea Selia, cu greu reținându-și lacrimile care o înăbușeau.

Unicornul luminii se apropie de Elio și-i atinse fruntea cu magicul său corn spiralat. Elful tresări și deschise ochii. Câteva clipe se uită la Selia cu o privire rătăcită, apoi încet privirea i se limpezi și elful întrebă:

- M-a mușcat o creatură de pe tărâmul subteran al spiritelor malefice?

- Cred că da, răspunse Selia. Cum de ai căzut în prăpastie?

- Totul s-a întâmplat pe neașteptate. Mergeam la câțiva pași în urma unicornului. Deodată un curent puternic de aer m-a aruncat în dreapta. Apoi cineva m-a împins în prăpastie. Mușcătura creaturilor tărâmului subteran este mortală pentru un elf. Cum de mai sunt viu? întrebă elful, pipăindu-și pieptul cu mâinile.

- Apa vie și unicornul alb te-au readus la viață, răspunse principesa.

În timp ce elful, principesa și Flora discutau, deasupra muntelui sacru zbura în cercuri largi regele tărâmului subteran. Scruta cu ochii lui ageri împrejurimile, sperând să dea de urma principesei. Deodată observă mai multe luminițe care se mișcau la marginea unei prăpastii. Orcus se îndreptă, zburând fără de zgomot, spre marginea pădurii și se lăsă în jos, până aproape de vârfurile copacilor. Venit din lumea unde domnește doar întunericul, regele Orcus desluși clar în semiîntuneric siluetele celor doi unciorni, a principesei, dar și a unui neobișnuit cerb alb, cu steluță strălucitoare în frunte și cu aripi de lebădă. I se păru ciudat cerbul. Nu mai văzuse și nimeni nu-i vorbise despre existența în lumea celor două tărâmuri a unor cerbi cu stea strălucitoare în frunte și cu aripi de lebădă.

- Să fie oare o nouă armă a Creatorului? Ce puteri o fi având? Că este o ființă cu puteri magice, nu poate fi nici o îndoială. Principesa are puteri atât de mari, încât poate să-l înfrunte și pe zeul Chaos. Și cerbul..., se frământa în gând regele Orcus, să-l fi trimis Creatorul s-o ajute? Ar fi un risc prea mare pentru planurile noastre, dacă aș încerca să ucid acum predestinata. Uzând puterea energiei negre, voi ucide unul din cei doi unicorni, ca să-i împiedic să invoce sfera focului sacru. Astfel nu vor reuși să aibă cheia vieții și noi vom fi învingătorii în marea confruntare cu cel care a cutezat să transforme obscuritatea într-un spațiu unde înflorește viața.

Cu ochii scăpărând de ură, regele infernului se apropia, fără să facă nici cel mai mic zgomot, de locul unde se aflau drumeții. Când tocmai se pregătea să lanseze o săgeată cu energie obscură în direcția unicornului întunericului fosforescent, cerul se lumină. O lumină aurie, cu sclipiri de stele, cobora din

adâncurile bolții celeste. Năucit, regele tărâmului subteran ridică privirea spre cer. Văzu, zburând spre el, o pasăre uriașă, care avea pe cap o coroană ce strălucea în culorile zorilor de zi. Penele păsării radiau o lumină caldă, aurie. Pasărea zbura în jos cu o viteză atât de mare, încât regele infernului abia de reuși să se ferească din calea ei. Pasărea ieși în fața lui, orbindu-l. Pentru câteva clipe Orcus avu senzația că se află în preajma unei stele.

Luați prin surprindere de lumina celestă, elful, zâna, unicornii și cerbul ridicară și ei privirile spre cer. O văzură sus pe regina păsărilor de pe Tărâmul luminii, care îl înfrunta pe regele infernului. Fără să stea prea mult pe gânduri, principesa își adună puterile magice. O coloană orbitoare de lumină cu scântei albastre se învârti în spirală în jurul ei și, mai iute decât vântul, o înălță spre pasărea măiastră. Zburând spre cer, Selia strigă:

- Să nu uitați de profeție!

Orbit de lumina celestă, Orcus zbura haotic. Profitând de dezorientarea celui care visa să-l ajute pe zeul Chaos să stingă viața în spațiul nemărginit, Selia reuși să se interpună între el și pasărea măiastră. Atinse iute cu mâna piatra puterii, activând câmpul energetic protector, care se extinse și asupra reginei păsărilor. Între timp, regele infernului își reveni din șocul provocat de lumină. Se răsuci spre principesă și lansă în direcția păsării măiestre o săgeată cu energie neagră. Selia îndreptă picătura de soare spre vârful rotunjit al săgeții. O rază aurie lovi ghiuleaua morții, ferecând-o într-o sferă de lumină. Selia întinse mâna și sfera i se așeză pe palmă.

- Privește, rege al infernului, arma mortală a zeului Chaos! Credeai că arma zeului dezordinii primordiale poate distruge opera creatorului? strigă principesa Selia, aruncând în sus sfera în care negrea energia obscură.

Apoi lovi sfera cu o rază de lumină, sfărâmând-o în mii de cioburi. Fața regelui Orcus se desfigură de ură.

- Prea devreme te bucuri, principeso, șuieră printre dinți regele tărâmului subteran, pornind cu viteză mare spre pădure.

- Alcesa, coboară iute pe potecă! Sunt sigură că regele Orcus a adus cu sine și creaturi ale infernului. Cu puterea magică a luminii și a întunericului luminescent veți putea trimite bestiile în lumea lor. Eu voi avea grijă de regele Orcus, striga principesa Selia, coborând spre poteca unde se aflau unicornii, elful, cerbul și zâna.

Zburând în jos, principesa nu-l slăbea din ochi pe regele infernului, care plutea ca o fantasmă deasupra pădurii. În timp ce principesa Selia și pasărea măiastră îl înfruntau pe Orcus, din pădure ieșiră patru paznici translucizi ai tărâmului subteran. Drocmerii se apropiau, furișându-se, de potecă. Simțindu-le prezența, zâna Flora zise:

- Avem companie. Deși nu le văd, simt că de noi se apropie mai multe creaturi ale infernului. Cerbul se înălță la câțiva metru deasupra potecii și , preț de câteva clipe, zbură în cercuri, scrutând cu privirea semiîntunericul. Văzu, furișându-se spre unicorni, niște creaturi care cu greu puteau fi observate, deoarece erau aproape transparente. Doar ochii le dădeau de gol. Coborî iute lângă zâna Flora și zise:

- Niște creaturi stranii, semitransparente, cu ochi ce ard ca focul se apropie de noi.

- Sunt drocmerii lui Orcus, zise tulburat Elio. Paznicii fioroși ai tărâmului subteran.

Cu toții îndreptară privirile spre pădure, dar nu văzură nimic suspect.

- Ochii mei nu văd în întuneric, rosti dezamăgit elful. Cineva din voi îi vede?

- Se ascund după pietroaie. Vor să ne atace prin surprindere, zise cerbul.

- Uite-l, șopti zâna, arătând cu mâna spre un bolovan mare, care albea în întuneric. Unul din ei s-a tupilat după bolovanul de lângă tufar. Priviți, încă unul! Stați aproape unul de celălalt. Unindu-ne puterile, vom reuși să respingem atacul.

Unicornii, zâna și cerbul făcură un cerc în jurul elfului, care nu avea puterea să înfrunte paznicii infernului. Drocmerii înaintau încet, fixându-i pe drumeți cu ochii lor de foc. La un moment dat însă se tăinuiră după niște pietroaie. Trecură câteva lungi clipe de așteptare. Drocmerii ezitau să atace, ceea ce îi făcu pe călători să creadă că paznicii tărâmului subteran așteaptă să se apropie și regele Orcus. Tensiunea sporea cu fiecare clipă. Deodată poteca fu luminată de o lumină aurie. Era regina păsărilor, care zbura în cercuri deasupra lor, coborând tot mai jos și mai jos. Aterizând în cele din urmă pe potecă, pasărea măiastră zise:

- Patru bestii translucide s-au tăinuit după petroaiele din fața voastră.

- Le-am observat și noi, vorbi unicornul întunericului fosforescent. Se pregăteau să ne atace. Brusc însă s-au tăinuit. Cine știe ce pun la cale?

- Sunt sigur că așteaptă să le vină ajutoare. Au văzut că suntem mai mulți și se tem să ne atace, interveni Elio.

- Nu cred că s-au speriat. Aceste creaturi nu știu ce este teama și au puteri mari. Atacă pe neprins de veste. Mai sunt și translucide. În semiîntuneric e greu să le observi, dacă închid ochii, zise unicornul alb. Ce le-o fi făcut oare să se tăinuiască?

- În curând vom afla, interveni Selia, care între timp coborâse pe potecă.

Apropiindu-se de pasărea măiastră, principesa zise:

- Alcesa, trebuie să pleci imediat. Eu voi avea grijă să nu te urmărească regele Orcus.

- Cunosc profeția, zise Alcesa. Sunt gata să mor în numele vieții.

-Nu este cazul, vorbi în șoaptă principesa. Avem cheia vieții. Nu trebuie să riști. Și tu, zână Flora, trebuie să te întorci imediat la palatul reginei zânelor. Eu, Elio și unicornii vom duce cheia la palatul reginei Hestia.

- Profeția spune că zeul va ataca unicornul întunericului fosforescent și că eu...

- Tu, Alcesa, vei rămâne în viață. De data aceasta profeția nu se va adeveri, zise Selia cu voce hotărâtă.

- Ba se va adeveri, răsună ca un trăsnet de sus vocea regelui Orcus.

Principesa Selia atinse în grabă cu mâna piatra puterii, formând un câmp protector de forma unei cupole, care se extinse asupra unicornilor, reginei păsărilor, elfului și zânei. Apoi, ridicând mâna dreaptă în sus, lansă un flux puternic de raze aurii spre cer. Se auzi un tunet care făcu munții să se cutremure și cerul se lumină. Drumeții ridicară privirile spre bolta celestă. Deasupra lor plutea, la înălțime mare, regele infernului. Orbit de lumina strălucitoare, Orcus se zvârcolea, urlând:

- Aici îți vei găsi sfârșitul, principeso!

- Crezi? Rămâne să vedem cine din noi își va găsi sfârșitul. Văd că lecția pe care ți-am dat-o nu ți-a fost de nici o învățătură. De data aceasta nu te voi mai cruța! strigă principesa, urmărindu-l pe regele Orcus cu fluxul de raze aurii.

- Mi-ai nenorocit regina și pe unul din fiii mei. Acum sunt mai puternic ca oricând. Îl voi ajuta cu plăcere pe zeul Chaos să te ucidă, tuna de sus Orcus, zburând ca o săgetă spre vârful muntelui sacru, unde se tăinui după o stâncă.

- Știu că stăpânul haosului primordial ți-a dat și ție săgeți cu energie obscură. Dar nu-ți vor fi de mare folos. Și preafrumoasa ta regină a încercat să folosească energia neagră. Finalul cred că îl cunoști, replică, cu un zâmbet disprețuitor pe buze, principesa Selia.

Deodată pădurea, care cu doar câteva clipe în urmă asculta înțepenită urletele lui Orcus, începu a fremăta amenințător. Sute de bestii, care mai de care mai fioroase, apărură ca din senin, făcând pădurea să forfotească. Drocmeri cu ochi de foc, reptile cu aripi negre și solzi metalici, nerci înaripați care scoteau foc pe gură și două bestii uriașe cu cap de hienă și trup de om, acoperit cu blană neagră, ieșiră din întunericul pădurii și se îndreptară, pășind cu pași greoi, spre poteca unde se aflau drumeții.

- Regele Orcus s-a ascuns după creasta muntelui sacru, își zise în sine principesa. Bestiile însă înaintează organizat, de parcă o putere magică le conduce de sus.

Selia înălță picătura de soare spre cer, luminându-l. Apoi mișcă fluxul de lumină spre oastea lui Orcus. Îl văzu, zburând deasupra bestiilor, pe zeul haosului primordial. Monstruoasele creaturi ale tărâmului subteran înaintau asemeni unui zid mișcător, barându-le drumeților calea spre poalele munților. În spatele lor se înălțau, ca un perete de nestrăbătut, crestele ascuțite și golașe ale munților, unde stătea la pândă regele Orcus, căruia zeul dezordinii primordiale îi dăduse săgeți cu energie obscură. Pe partea dreaptă se deschidea, asemeni unui hău fără de fund, o neagră și înfricoșătoare prăpastie. În față - sute de bestii cu ochi de foc mârâiau amenințător, iar deasupra zbura în cercuri zeul haosului fără de viață, gata sa-l lovească cu arma lui pe oricine ar fi îndrăznit să spargă încercuirea. Părea că totul este pierdut, că bestiile infernului i-au prins într-o capcană mortală, din care nu există scăpare.

Dându-și seama că au puține șanse să se salveze, Selia fu cuprinsă brusc de o mare disperare. Nu se temea pentru viața ei. Gândul că nu va reuși să țină piept acestei armate care-i împresura din toate părțile, că nu-i vor ajunge puteri să-i protejeze pe elf, zâna Flora, unicorni și cerbul cu steluță strălucitoare în frunte de furia zeului Chaos și că viața în cele două tărâmuri ar putea să dispară din vina ei, îi provoca o insuportabilă strângere de inimă. Avea senzația că nu-i ajunge aer.

- De ce oare Creatorul mi-a încredințat mie această enormă povară? se întreba pe sine în gând pentru nu știu a câta oară principesa. Mie, unei fete care nu a cunoscut vreodată adevărata primejdie, care, protejată și iubită de părinții adoptivi, trăia în liniște pe minunata planetă Terra? De ce creatorul mi-a pus pe umeri o povară grea, pe care eu nu sunt sigură că o pot duce? În lumea celor două tărâmuri trăiesc atâtea ființe cu puteri magice, de ce tocmai mie trebuia să-mi încredințeze această misiune? De ce tocmai eu trebuie să fiu responsabilă de viața acestor minunate făpturi?

- Creatorul știe ce face, îi răspundea în minte vocea interioară. Hai, lasă panica. Nici o ființă din lumea celor două tărâmuri nu are puterile magice, pe care ți le-a dat ție Creatorul. Nu te mai tângui. Frica nu și-a găsit niciodată în inima ta refugiu. Nu ai motive să cazi pradă disperării. Trebuie doar să ai încredere în puterile tale magice.

- Nu am fost niciodată fricoasă. Însă cum ar putea să-l biruie pe zeul dezordinii primordiale o biată fată? Cum aș putea să protejez aceste făpturi minunate?

- O biată fată zici? o întreba iritată propria voce. O biată fată nu stăpânește puterea luminii și a întunericului viu. O biată fată nu are gheața eternității.

- Piatra puterii... Cine sunt eu și de ce Creatorul m-a ales pe mine? se auzi, gândind deodată în voce, principesa.

Selia simtea că se sufocă și că rațiunea i se blochează. Avea impresia că se va prăbuși. Lupta din răsputeri cu panica care i se furișa din nou ca un tâlhar în suflet, paralizându-i voința. Deodată simți că cineva a apucat-o strâns de mană și că, odată cu căldura blândă a mâinii, îi pătrunde în suflet încrederea în sine. Principesa tresări și întoarse privirea spre zâna Flora, care o ținea strâns de mână. Văzu în ochii zânei înțelegere, îmbărbătare și dojană. Cu o mișcare rapidă a mâinii stângi își șterse fruntea, de parcă ar fi încercat să alunge gândurile grele și șopti:

- Iartă-mă. Era să cad pradă panicii. Îți promit că nu se va mai repeta.

Zâna o privi înțelegător, zâmbi cu blândețe și zise în șoaptă:

- Nu trebuie să te îndreptățești. Oricine în locul tău ar fi avut momente de slăbiciune.

- Cum de mi-ai citit gandurile?

-Ai uitat, principeso, că, deși o zână gândește în spirit, nu are puterea să citească gândurile predestinatei?

- Nu am dreptul să fiu slabă. Nu trebuie să-mi fie teamă. Slăbiciunea și spaima ar putea să aducă după sine sfârșitul vieții în lumea celor două tărâmuri, murmură principesa.

- Nu esti o ființă slabă. Ți-am admirat curajul și înțelepciunea de care ai dat dovadă la cabană, principeso, vorbi Flora. Avem de înfruntat o situație neordinară și eu sunt sigură că tu vei ști ce trebuie să faci.

Cuvintele zânei îi readuseră în memorie spusele Marelui Lup Alb, spiritul pădurilor de pe planeta Terra, dar și frumoase amintiri. Rând pe rând revăzu minunatele peisaje cu păduri de stejari, care, asemeni unor gardieni voinici, vegheau asupra viețuitoarelor, marea cu respirația ei sărată și valuri înspumate care alergau pe litoralul cu nisip auriu, casa scăldată în flori de trandafir și pâlcurile de mărgăritărele, pe care le admira ore în șir, inspirând adânc miresmele îmbătătoare. Cădea în genunchi cu pietate în preajma florilor, le mângâia cu mâna și, murmurând abia șoptit magicul cuvant mulțumesc, rupea trei firișoare cu gingași clopoței ca neaua și le-aducea acasă. Le punea cu grijă în glastra de pe noptieră, iar noaptea, când luna visătoare se furișa în odaie și zăbovea cu razele-i de argint pe gingașele lăcrimioare, făcându-le să împrăștie sclipiri miraculoase, se vedea rătăcind într-o lume de basm, o lume unde ondinele se scaldă în lacuri cu unde fosforescente, iar unicornul paște în poiene cu iarbă fermecată.

Auzind spusele zânei Flora, unicornii, elful și cerbul o priviră nedumeriți. Concentrați asupra inamicului, ei nu observară frământările principesei. Zâna Flora se uită la Selia cu un zâmbet cald pe buze și zise în șoaptă, întinzându-i sticluța cu seva florii zorilor de zi:

- Drumul lung și stresurile permanente își spun cuvântul. Bea puțin din seva florii zorilor de zi. Îți va da vigoare și-ți va limpezi gândurile.

Selia luă în grabă sticluța și sorbi două înghițituri.Trecură câteva clipe și principesa simți cum gândurile-i devin mai limpezi decât dimineața scăldata-n raze proaspete de soare, cum panica se pierde în negura uitării și-un sentiment de liniște și încredere îi pătrunde în inimă și cuget. Fața i se lumină de o lumină tainică și principesa rosti cu voce răspicată:

- Zâna Flora, Alcesa, Elio și unicornii, protejați de mantia invizibilă a întunericului, vor pleca spre palatul reginei zânelor. Bestiile lui Orcus nu au puterea să străpungă cu privirea mantia invizibilă. Pe zeu și regele infernului îi voi orbi cu un fascicol de lumină, ceea ce vă va permite să treceți neobservați. Când își vor da seama că ați dispărut, va fi prea târziu să vă mai dea de urmă. Voi avea eu grijă să-i țin ocupați.

Elio încercă din nou să protesteze, însă principesă i-o tăie scurt:

- Știindu-vă în siguranță, am mai multe șanse să duc la bun sfârșit misiunea pe care mi-a încredințat-o Creatorul. În nici un caz să nu mă așteptați. Fugiți fără oprire până la palatul reginei zânelor. De mine să nu vă bateți capul. Cu ajutorul Creatorului voi rezista magiei obscurității moarte.

- Și Alcesa? Profeția spune că zeul Chaos o va ucide, zise elful.

Selia căzu pe gânduri. După câteva clipe vorbi în șoaptă:

- Imediat ce veți ajunge la poalele munților, vă veți despărți. Alcesa, care are puterea să se înalțe până în adâncurile spațiului nemărginit, va zbura spre templul luminii. Zeul Chaos nu va îndrăzni să se apropie de templul Creatorului. Iar voi, protejați de pelerina magică, vă veți continua drumul spre palatul reginei zânelor.

Apoi i se adresă zânei Flora:

-Te rog să mi-l lași pe cerbul cu stea în frunte. Împreună vom ține piept zeului dezordinii primordiale.

- Ți-l încredințez pe cerbul meu preferat. Sunt sigură că te va ajuta. Ține minte, principeso, privirea lui îl poate paraliza pentru câteva ore pe regele Tărâmului subteran. Magia zeului Chaos însă îl poate ucide, spuse zâna Flora, mângâind cerbul.

- Îți promit că nu i se va întâmpla nimic.

Flora dădu afirmativ din cap, deși pe față i se citea îndoiala. Își netezi în tăcere cerbul și încălecă unicornul luminii.

- Să mergem, Elio, zise. O oră se scurge repede. Mai ales când primejdia îți calcă pe urme.

Îndată ce Flora și elful au încălecat unicornii, Selia aruncă pelerina invizibilă a întunericului, care se așeză lin peste ei, făcându-i să dispară. Apoi îndreptă mâna stângă spre cer și un fascicol de lumină se înălță ca o coloană orbitoare spre bolta celestă. Cerul se lumină, de parcă soarele s-ar fi trezit din somn și ar fi întredeschis leneș o geană. Peisajul era neobișnuit. Cerul era scăldat în lumină, iar pădurea și munții cufundați într-un semiîntuneric dens.

Orbit de lumină, Chaos se îndreptă spre vârfurile ascuțite ale munților și dispăru după o stâncă. Doar urletul lui îngrozitor se auzea, propagându-se în unde, ca un ecou al morții.

- Grăbiți-vă, șopti principesa, calea este liberă.

Unicornii și pasărea măiastră o rupăseră de fugă, trecând neobservați pe lângă oștenii regelui Orcus. Observând dispariția misterioasă a unicornilor, a păsării măiestre, a zânei și a elfului, și descumpăniți de tropotul copitelor care, trecând pe lângă ei, se îndepărta cu viteză mare, bestiile infernului începură a se agita. Alergau dezorientate când spre pădure, când spre principesă și cerbul cu stea în frunte. Lovindu-se de câmpul energetic protector, scoteau urlete stridente și se îndepărtau, ca în scurt timp să revină și să lovească cu o și mai mare înverșunare. Câteva bestii o porniră pe poteca care ducea spre poalele munților. Selia înălță ambele mâini spre cer și zise în șoaptă:

- Lumina să vă protejeze de creaturile infernului!

Deodată aerul înțepeni și stelele încetară să-și mai cânte simfonia. De sus, din infinitul bolții celeste cobora lent spre pădure un văl luminescent. Un văl ce strălucea în toate culorile curcubeului și aducea cu sine magia multicoloră a zilei. Vălul se așeză, asemeni unui nor de ceață luminescentă, peste pădure. Pădurea se lumină și bestiile infernului, terorizate, se risipiră, căutând cu disperare peșteri și văgăuni unde să se dosească de puterea magică a luminii.

- Până la poalele munților nu-i paște nici o primejdie, vorbi cu voce calmă Selia. Vălul luminescent al zilei se va retrage după câteva ore, timp în care ei vor reuși să se îndepărteze de munți. Creaturile tărâmului subteran nu vor cuteza să iasă din ascunzișuri și nu vor părăsi pădurea până când întunericul nu se va lăsa iarăși peste munți. Să mergem, cerbule! Trebuie să zburăm deasupra munților și să-l împiedicăm pe regele Orcus să-i atace. Deși urăște lumina, zeul haosului primordial poate ataca și ziua. Și pe zeu trebuie să nu-l scăpăm din ochi.

Selia încălecă cerbul care se înălță deasupra munților, brăzdând ca un fulger strălucitor cerul. Principesa lumina cu picătura de soare munții, încercând să dea de urma regelui infernului. După o stâncă golașă îl observară pe regele Orcus care ținea în mână, gata s-o lanseze, o ghiulea cu energie neagră. Protejați de piatra puterii, principesa și cerbul se apropiară de regele Infernului. Cu o mișcare iute a mâinii drepte, Selia lansă spre el o funie, răsucită din raze de soare și scântei de întuneric, care se încolăci asemeni unui șarpe în jurul lui, legându-l fedeleș. Luat prin surprindere, regele Orcus scăpă din mână ghiuleaua, care se rostogoli în prăpastie. Căzând de la înălțime mare, ghiuleaua se zdrobi de o piatră. Se auzi un trăsnet scurt și o pâclă mai neagră decât întunericul abisului se împrăștie, șerpuind ca o dâră de fum, printre pietroaie. Regele se zvârcolea, rostind vrăji veninoase, însă funia fermecată rezista vrăjilor regelui infernului.

- Să nu-l lăsăm pe zeul Chaos să se apropie de Orcus. Ar putea să-l elibereze. Ne va fi greu să luptăm cu doi monștri înarmați cu energie obscură. Ne vom ocupa de Orcus după ce-l vom trimite pe zeul Chaos departe de Tărâmul luminii, zise principesa.

- Și dacă nu vom reuși? întrebă cerbul. Chaos este zeitatea primordială și are puterea beznei și a energiei negre.

- Nu avem altă alternativă. Ori îl alungăm și ducem cheia vieții la palatul reginei Hestia, ori zeul intră în posesia cheii vieții și haosul primordial va pune stăpânire pe lumea celor două tărâmuri, făcând să dispară viața în întreg Universul.

Cerbul se înălță la vreo 50 de metri deasupra vârfului muntelui sacru. Înconjură de câteva ori creasta golașă, încercând să dea de urma stăpânului dezordinii primordiale. Zeul parcă intrase în pământ. Cerbul zbură în jos. Înconjură stâncile, cercetând atent cu privirea fiecare colțișor, unde s-ar fi putut tăinui zeul Chaos. Chaos însă nu se vedea nicăieri.

- Să fi părăsit oare Tărâmul luminii? întrebă cerbul.

- Nu cred, răspunse principesa.

Continuară să zboare deasupra munților în tăcere, cercetând atent cu privirea fiecare stâncă, fiecare tufar. După vreo jumătate de oră de căutări, principesa sparse tăcerea, zicând alarmată:

- Zboară spre pădure. Trebuie să-i găsim imediat pe cei plecați. Pelerina magică nu-i poate proteja de ochii lui Chaos. A profitat de neatenția noastră. Cu siguranță îi va ataca. Grăbește-te! Îi paște un mare pericol. Cum am putut să fiu într-atât de oarbă?

Cerbul porni ca o săgetă spre pădure. Zbura atât de sus și cu o viteză atât de mare, încât părea pe cerul plin de stele o palidă steluță căzătoare. Ajuns deasupra pădurii, încetini zborul și coborî până aproape de vârfurile copacilor.

Luminată de vălul magic al zilei, pădurea li se înfățișă în toată splendoarea ei. Scăldate-n lumină magică, coniferele își schimbau ritmic culoarea: când verde ca smaraldul, când argintiu ca razele lunii. Copacii erau atât de înalți, încât vârfurile lor ascuțite străbăteau vălul de lumină, dând impresia unor vârfuri de sulițe purtate de o armată invizibilă. Crescând în pantă lină spre poalele munților, coniferele alternau cu arbori cu frunze late și coroane stufoase, pe care vălul de lumină le învelea asemeni unei plapome ușoare, lăsând să cadă printre ramuri o ploaie deasă de raze aurii. Deși luminată din belșug de binecuvântata

lumină a zilei, pădurea părea lipsită de viață. Printre copaci nu se observa nici o mișcare. Nici păsări, nici insecte nu zburau în aerul înțepenit. Urmând de sus poteca, cerbul și principesa ajunseră la poalele pădurii. În fața lor se întindeau, pierzându-se în zare, lanuri care, spre deosebire de pădurea înțepenită, tremurau ușor sub adierea unui vântișor răcoros.

- Protejați de puterea magică a luminii, au reușit să iasă din pădure, murmură ca pentru sine Selia, privind concentrată spre lanurile învăluite în semiîntuneric, care se întindeau până hăt departe, spre orizont. Oare încotro s-au îndreptat?

- Privește! strigă alarmat cerbul. Vezi în lan mai multe pete negre, dispuse în cerc?

- Unde, întrebă principesa?

- În mijlocul lanului!

- Sunt sigură că s-a întâmplat ceva, zise cu voce plină de îngrijorare principesa. Presimt că zeul Chaos i-a atacat. Trebuie să ajungem cât mai repede acolo.

Cerbul zbură spre locul unde se vedeau în lanul verde mai multe pete întunecate. Ajunși deasupra, coborâră în grabă. Descoperiră cu uimire că petele întunecate erau de fapt porțiuni răvășite de pământ, de parcă cineva ar fi aruncat în lan grenade. Selia făcu un gest rapid cu mâna, adunând astfel în pumn pelerina invizibilă a întunericului. Lângă o groapă neagră zăcea pe spate regina păsărilor cu aripile desfăcute. Avea ochii deschiși, privirea îndreptată spre cer și coroana din pene luminescente stinsă.

Selia descălecă în grabă și se apropie de pasărea măiastră. Scoase din trăistuță sticluța cu apă vie și-i picură în ochi câte două picături din lichidul argintiu. Așteptă câteva clipe. Pasărea însă nu dădea semne de viața.

- Te rog, revino-ți. Dacă mori, nu-mi voi putea ierta nicicând că te-am lăsat să pleci de pe muntele sacru, că nu am fost în stare să te protejez, plângea cu sughițuri principesa, mângâind capul păsării măiestre. Mi-ai venit mereu în ajutor în cele mai grele momente, iar eu nu am fost în stare să te protejez.

- S-a împlinit profeția. Când zeul Chaos a lansat o săgetă cu energie obscură spre unicornul negru, Alcesa a luat asupra ei lovitura, zise Elio, lăsându-se în genunchi lângă pasărea măiastră.

- Apa vie n-o poate ajuta. S-a împlinit profeția. Regina păsărilor a murit, rosti cu voce stinsă zâna Flora. Nu știu daca altarul destinului o mai poate reînvia. A trecut mai bine de o oră de când Chaos a ucis-o cu energie obscură.

- De ce nu ați dus-o imediat pe vârful muntelui sacru? întrebă printre lacrimi principesa.

- Zeul Chaos nu ne-a lăsat s-o facem, răspunse zâna Flora. Cu greu am reușit să-l protejăm pe unicornul negru. Vezi holdele pârjolite în jurul nostru?

Selia își îndreptă privirea spre petele negre, care se căscau ca niște guri flămânde în marea verde de holde.

- Și eu care credeam că trimițând-o cu voi o protejez, vorbi cu amărăciune principesa Selia.

Își șterse cu mâna lacrimile și rămase câteva clipe înțepenită. Apoi se ridică brusc în picioare și cu voce supărată întrebă:

- Unde a dispărut zeul morții fără de viață?

- S-a tăinuit pe aici, pe aproape. Probabil a observat cerbul, zise Elio.

- Flora, rosti cu voce hotărâtă principesa, trebuie s-o ducem pe regina păsărilor pe vârful muntelui sacru. Poate reușim s-o salvăm.

Apoi se întoarce spre Elio și zise:

- Tu, zâna Flora, unicornul alb și cerbul o veți duce pe Alcesa pe vârful muntelui sacru și o veți pune pe altarul destinului. Eu și unicornul negru vă vom însoți până la poalele pădurii. Lumina magică a zilei va mai zăbovi peste pădure, protejându-vă de bestiile infernului. Veți lua cu voi și mantia invizibilă a întunericului, care vă va proteja când veți ieși din pădure. Imediat ce o veți pune pe regina păsărilor pe altarul destinului, veți coborî din munți. Între timp noaptea se va retrage de pe tărâmul luminii și zorii vor lumina regatul zânelor. Creaturile lui Orcus nu vor îndrăzni să iasă la lumină. Vor rămâne ascunse prin peșteri, până ce noaptea se va întoarce. De Chaos mă voi ocupa eu. Cu ajutorul unicornului întunericului îl vom ține ocupat până când vă veți întoarce.

Flora, principesa și Elio o ridicară încet pe regina păsărilor de la pământ și o așezară cu grijă pe spatele cerbului cu stea în frunte. Zâna încălecă cerbul, iar Elio - unicornul luminii și porniră în grabă mare spre pădurea care creștea până aproape de crestele golașe ale muntelui sacru. Încălecând unicornul negru, Selia porni în urma lor. Scrutând îngrijorată cu privirea cerul, încerca să dea de cel care reușise s-o omoare pe regina păsărilor, făcând profeția să se adeverească. Deși simțea în aer prezența unei energii devastatoare, principesa nu reușea să dea de urma patronului haosului fără de viață. Când mai rămăsese doar câțiva zeci de metri până la pădure, în liniștea obosită a nopții care se pregătea să părăsească tărâmul luminii, se auzi un trăsnet scurt. Selia activă în grabă piatra puterii și se înălță deasupra călătorilor.

- Apropie-te de ceilalți, îi strigă unicornului întunericului fosforescent și întinse ambele mâni spre cer. Două torente strălucitoare luminară cerul și principesa-l văzu, zburând la înălțime mare, pe zeul dezordinii primordiale, care se pregătea să-i atace cu energie neagră. Selia se înălță spre zeu, orbindu-l cu lumina.

- Dispari din calea mea, păpușă însuflețită! De tine mă voi ocupa după ce-l voi ucide pe unicornul întunericului fosforescent, care a îndrăznit să intre în cârdășie cu creaturile luminii.

- Îl vei ucide dacă vei reuși să înfrunți lumina și întunericul fosforescent, zise principesa, făcând un gest rapid cu mâna stângă în direcția lui Chaos.

Un vânt puternic cu scânteieri albastre îl lovi pe zeu în față, făcându-l să-și piardă echilibrul. Atacat pe neașteptate, Chaos începu a se rostogoli, apoi căzu în jos. Când era cât pe ce să se zdrobească de o stâncă, zeul își reveni din șoc și se năpusti cu o furie de nedescris asupra principesei. Văzându-l gata s-o atace, unicornul luminii zise:

- Flora, du pasărea măiastră în peștera destinului. Eu și unicornul negru o vom ajuta pe Selia să-l alunge pe zeu. Iar tu, Elio, ascunde-te cât mai repede în pădure.

Flora îi șopti ceva la ureche cerbului. Cerbul se desprinse lin de pământ și brusc se înălță mai iute decât fulgerul spre cer, pierzându-se printre oceanul de stele. După ce magicul cerb se făcu nevăzut, cei doi unicorni, încrucișându-și coarnele spiralate, invocară din nou sfera focului sacru. O coloană orbitoare se înălță spre cer. Descumpănit, zeul privea când spre lumina care se revărsa din mâinile principesei, când spre coloana orbitoare care tăia cerul în două, străduindu-se să înțeleagă ce se întâmplă. Concentrat asupra celor două torente de lumină magică, Chaos nu observă sfera focului divin care cobora din adâncul Universului. Sfera se opri la câțiva zeci de metri deasupra patronului spațiului fără de viață. Îngădui puțin, apoi coborî lin spre zeu. Observând sfera focului sacru, principesa îndreptă torentul de lumină spre ea. Când lumina atinse sfera, aceasta din galbenă se făcu albastră și lansă spre Chaos un mănunchi de raze incandescente. Simțind căldura dogoritoare care-i frigea capul, patronul spațiului fără de viață ridică ochii spre cer. Văzând unda incandescentă care se apropia, făcu un salt în dreapta și zbură spre pădure. Selia și unicornii îndreptară unda incandescentă spre zeu. Unda-l lovi când tocmai era aproape de copaci, trântindu-l la pământ. Rănit, Chaos se ridică de jos și, târându-și cu greu piciorul stâng, intră în pădure.

Sfera focului sacru redeveni aurie.

- Să nu intrați în pădure, le zise principesa celor doi unicorni.

Apoi porni spre poalele pădurii. Sfera focului sacru zbura în urma ei. La marginea pădurii sfera luminoasă se opri și rămase nemișcată. Principesa intră în pădure. Zburând la mică înălțime, Selia cerceta atent desișul, căutându-l cu privirea printre copaci pe zeul Chaos. Îl descoperi, așezat la pământ, aproape de marginea pădurii, sprijinindu-și capul de tulpina groasă a unui copac. Văzând-o, patronul spațiului fără de viață tună:

- Ai reușit să mă rănești cu lumina, dar nu vei reuși să mă ucizi. Un zeu este nemuritor.

- Nu intenționam să te ucid, Chaos. Nu eu, ci Creatorul va decide soarta ta. Eu doar voi face totul ce stă-n puterile mele să protejez ființele celor două tărâmuri de ura ta nebună, răspunse principesa. Ascunde-ți ghiuleaua morții, dacă dorești să scapi de sfera focului divin care se apropie de tine.

- Sfera focului sacru!? exclamă speriat zeul Chaos. Cum ai reușit s-o invoci din adâncurile Universului?

- Unicornul luminii și cel al întunericului și-au unit puterile magice și au invocat-o. Precum vezi, magia energiei obscure nu poate stinge dragostea divină, care s-a dovedit a fi mai puternică decât ura ta eternă. În cele din urmă, ființele luminii și cele ale întunericului fosforescent te vor expedia în lumea ta fără de viață, iar Creatorul va închide porțile spațiului nemărginit.

- Te înșeli amarnic, principeso, șuieră, țuguindu-și buzele subțiri, zeul dezordinii primordiale. Potopul cosmic se apropie de hotarele spațiului nemărginit. Ascultă atent și-i vei auzi vuietul. Nu-ți mai rămâne timp să modelezi cheia vieții și să i-o dai celui care a îndrăznit să-mi transforme împărăția într-un spațiu unde mișună păpuși însuflețite. Creatorul nu va reuși să închidă porțile spațiului nemărginit și potopul cosmic va stinge viața. Moartea eternă se va instala pentru eternitate în Univers. Eu sunt adevăratul și unicul stăpân al spațiului nemărginit! tună patetic zeul Chaos, lovindu-se cu palma peste piept. Eu, zeu al neființei și împărat al haosului primordial!

- Ai grija, zeule, ce spui. Sfera focului sacru se apropie de tine, zise principesa.

- Sfera focului divin nu mă poate ucide. Un zeu este nemuritor, precum ți-am spus. Focul sacru poate doar să mă pârjolească. Trecând botezul focului divin, eu voi renaște din cenușă și renăscând voi deveni și mai puternic.

Apoi tăcu, fixând-o pe Selia cu ochii lui mai reci ca moartea. Principesa simți cum inima i se strânge. O durere aproape insuportabilă i se împlântă, asemeni unui pumnal ascuțit, în piept. Fiori de moarte i se furișau prin tot corpul. Deodată florile luminii din cununa fermecată începură a sclipi atât de tare, încât lumina o înveli pe principesă într-un văl ce strălucea ca razele de soare. Trecură câteva clipe și florile întunericului din cunună începură și ele să reverse o ploaie de scântei albastre. Scânteile străbătură vălul de lumină și formară în jurul principesei un nimb de raze care sclipeau intermitent. Zeul privea încremenit cum Selia se transforma încet dintr-o ființă din carne și oase în una din energie sclipitoare. O zeitate a luminii, dar și o stăpână a întunericului îl ardea cu privirea, parcă dorind să-i stingă pentru totdeauna văzul. Era atât de fascinantă, atât de miraculoasă, încât zeul, deși razele-l orbeau, nu-și putea lua privirea de la principesă. Prin creier îi trecu ca o străfulgerare gândul: să fie oare însuși creatorul? Sau poate creatorul a înzestrat-o cu puteri divine?!

- Ce gânduri absurde îți trec prin minte, Chaos. Un zeu nu poate fi atât de stupid, zise principesa și un zâmbet nervos îi licări pe buzele întredeschise.

- Poți citi și gândurile? întrebă zeul, ascunzându-și privirea de ochii arzători ai fetei.

- Stupiditatea ta mă amuză, răspunse Selia, în timp ce fața-i exprima dezgust.

Chaos întoarse privirea spre fată, încercând să-i deslușească chipul în torentul de lumină. Lumina însă era atât de orbitoare, încât stăpânul haosului primordial avu impresia că și-a pierdut vederea. Mârâind supărat, își acoperi iute ochii cu mâinile. Rămase tăcut câteva clipe, cu ochii pironiți în pământ.

- Cine ești? Din ce izvor miraculos sorbești puterea, principeso? întrebă într-un târziu zeul Chaos, înnegurându-se la față.

- Cine sunt? întrebă principesa. Sunt o ființă vie. Sunt cea care-l va ajuta pe creator să protejeze viața, pe care tu intenționezi s-o stingi.

- Viața, zici? Ce este viața? O existență nefericită și plină de durere. Ce știi tu, principeso, despre frumusețea neființei?

Zeul făcu o pauză. Apoi vorbi solemn:

- Cu tine alături, principeso, aș putea zidi o lume unde perfecțiunea neființei ar eclipsa opera creatorului, o lume în care să nu mișune păpuși însuflețite, unde durerea, ura, minciuna și agresivitatea să lipsească cu desăvârșire.

- Neființa să eclipseze viața? O lume fără păpuși însuflețite, unde să nu existe ură, durere și agresivitate? exclamă cu voce mânioasă principesa. Ce știi tu, zeu al neființei, despre frumusețea vieții? Ce poate fi mai minunat decât un prunc întinzând mânuțele spre stele, o floare care surâde razelor de soare, un izvoraș cu apă cristalină și muzica celestă care plutește pe aripile Universului? Tu, zeu al neființei și al dezordinii primordiale, nu poți să înțelegi că viața este opera desăvârșită a creatorului, că suferința te face să înțelegi ce este fericirea, că sufletul este adevăratul locaș al frumuseții. Sufletul pe care tu nu l-ai avut și nu-l vei avea nicicând. Fără de suflet însă nu poți zidi o lume.

Fața lui Chaos se crispă de ură. În clipa ceea părea un demon setos de răzbunare.

- Sufletul, zici? Despre care suflet vorbești, principeso? Cel care este izvorul durerii, izvorul chinurilor, urii și al nefericirii? șuieră printre dinți Chaos.

- Da, răspunse principesa. Dar și al fericirii, al iubirii nețărmurite și al împlinirii.

Cuvintele principesei îl făcură să turbe de mânie. Chaos întinse mâna, vrând să lanseze spre Selia săgeata cu energie obscură însă, ridicând privirea, văzu doar o explozie de lumină aurie. Orbit, zeul lăsă privirea-n jos și rămase înțepenit o vreme, ținând în mâna întinsă săgeata morții.

- De ce-ai mutit? întrebă principesa. Să fi înțeles oare că magia obscurității moarte pălește în fața luminii și a întunericului viu? Deși nu pot fi sigură că ești în stare să înțelegi... Cum ar putea un zeu al neființei să înțeleagă frumusețea vieții?

Zeul trase adânc aer în piept și zise cu voce mai rece decât moartea:

- Te las să pleci! De data aceasta ai ieșit învingătoare, dar să știi că moartea de la mine ți se va trage, principeso.

- Să știi că moartea nu mă sperie. A muri în lumea Creatorului înseamnă viața veșnică și liniște deplină. Nu tu mă lași să plec, ci eu te sfătui să părăsești imediat lumea celor două tărâmuri. Dacă mai zăbovești, s-ar putea să arzi și să nu mai renaști vreodată. Privește, zise principesa, arătând spre marginea pădurii, sfera focului sacru e gata să te pârjolească, iar eu îți voi aduna cenușa și o voi da creatorului odată cu cheia vieții.

Zeul scoase un răcnet ascuțit, care se propagă până în vârful munților de smarald și coborî înapoi ca un ecou al groazei. Apoi se ridică în picioare și, cu privirea ațintită în pământ, se înălță spre cer. Se auzi un tunet și zeul dispăru. Pădurea gemu și pentru câteva clipe aerul se dezmorți. În scurt timp însă groaza puse

din nou stăpânire pe pădurea care, știindu-se invadată de monștrii tărâmului subteran, înmărmuri în așteptarea zilei.

Imediat ce zeul se făcu nevăzut, Selia îi chemă pe elf și pe cei doi unicorni:

- Apropiați-vă, zeul a părăsit tărâmul luminii!

Unicornii și elful se apropiară în grabă de Selia.

- Eu, zise principesa, voi zbura spre grota destinului, iar voi mă veți aștepta la poalele pădurii. În curând soarele se va deștepta și lumina va ține bestiile lui Orcus ascunse prin peșteri și văgăuni. Dacă vreo una va îndrăzni să iasă, nu cred că se va încumeta să vă atace. De va îndrăzni, sunt sigură că unicornii îi vor da o lecție pe măsură. Trebuie să-l vizitez și pe regele Orcus.

Fără să mai aștepte reacția unicornilor și protestele lui Elio, principesa se înălță iute deasupra pădurii și zbură spre vârful muntelui sacru. Zburând, strigă:

Ne întâlnim la marginea pădurii!

xxx

Ajunsă aproape de vârful muntelui sacru, Selia coborî lângă un pâlc de arbuști cu frunze argintii. Apoi porni spre stânca care scânteia intermitent sub razele celor două luni. Stânca semăna surprinzător de mult cu capul unui om. Principesa lumină cu picătura de soare creasta stâncii. Sus îi atrase atenția un ochi enorm. Luminat de razele picăturii de soare, ochiul începu a străluci și a se mișca, de parcă ar fi fost viu. Ochiul o fixă pentru câteva clipe, apoi încet se stinse și rămase nemișcat. Principesa lumină stânca de sus în jos, până la bază. La baza stâncii, pe partea laterală, se vedea o deschizătură îngustă. Selia se apropie și privi în interior. În interiorul peșterii era întuneric beznă și nu se auzea nici un sunet. Pășind în vârful degetelor, predestinata intră în peșteră. Din cununa cu flori magice se revărsau razele zilei și scântei de noapte. Peștera se lumină de o lumină tainică, de parcă zorii dimineții ar fi venit în ospeție, iar noaptea ar fi trimis în grotă câteva din misterele sale. Principesa se adâncea în peștera care părea că nu are sfârșit. Mersese mai bine de 50 de metri în profunzime, când deodată observă o slabă licărire. Apropiindu-se de lumina plăpândă, se pomeni lângă altarul destinului. Pe altar zăcea pe spate, cu aripile lăsate în jos, regina păsărilor. Zâna Flora și cerbul cu steluță în frunte nu se vedeau nicăieri.

- O fi plecat, își zise în sine principesa.

Apoi înconjură altarul și se opri în dreptul capului reginei păsărilor. Alcesa zăcea cu ochii larg deschiși, de parcă ar fi dorit să vadă nemurirea. Părea că doarme somnul veșniciei, iar liniștea și resemnarea vegheau la căpătâiul ei. Selia rămase câteva clipe nemișcată lângă altar. Pe față i se întipărise pecetea neputinței, iar suferința îi strângea nemilos pieptul. O lacrimă a durerii i se prelinse pe obraz și căzu, rostogolindu-se ca un mărgăritar, pe ciocul păsării măiestre.

- Doar o stupidă putea să creadă că va reuși să schimbe profeția. Credeam că puterea gândului poate schimba destinul. Ce jalnică eroare. Cine sunt eu, de mă încăpățînam să schimb destinul, hărăzit de către Creator? Doar el are puterea să hotărască și să modifice destinul celor pe care i-a creat, murmură printre lacrimi principesa, netezind cu mâna capul păsării măiestre.

- Destinul este hărăzit de către Creator, dar și puterea gândului nu trebuie neglijată, se auzi vocea tainică, pe care Selia o auzea de fiecare dată în clipe de mare disperare.

Principesa cercetă cu privirea de jur împrejur. În peșteră era doar ea și pasărea măiastră, care zăcea neînsufletită pe altarul destinului.

- Vrei să zici că..., vru să întrebe principesa, dar vocea o întrerupse.

- Puterea gândului poate schimba parțial destinul, dacă ai sufletul nobil și gândurile pure.

- Eu nu am reușit să împiedic moartea păsării măiestre. Nu i-am putut schimba destinul. Trebuie să înțeleg că gândurile mele nu sunt destul de pure, iar în sufletul meu nu și-a găsit locaș frumusețea divină?

- Concluziile pripite nu fac onoare celei care urmează să aducă liniștea în lumea celor două tărâmuri, zise vocea.

- Nu este o concluzie, ci doar o nevinovată întrebare, murmură principesa.

- Formulând într-un fel anume o întrebare, unele persoane sugerează și ce răspuns ar dori să audă.

- Nu este cazul meu.

- Știu, zise vocea.

- Cine ești și de ce-mi vorbești de fiecare dată când disperarea-mi apasă pieptul.

- Sunt Creatorul, răspunse misterioasa voce. Pune pe altar, alături de regina păsărilor, cheia vieții și caseta magiei.

- Creatorul? Îmi ceri să pun pe altar cheia vieții și caseta magiei?! Cum aș putea să cred că ești cel care a creat viața în spațiul nemărginit? Și dacă nu ești Creatorul? Nu pot să-ți încredințez cheia vieții și caseta magiei, fără să am dovada că ești divinitatea care a creat frumusețea și ordinea din haosul primordial?

- Privește cu ochii spiritului în oglinda sacră a adevărului, vorbi misterioasa voce.

Imediat ce Selia se concentră în spirit, aerul din jurul altarului începu a vibra ușor și în fața ei apăru ochiul sfânt al dreptății Creatorului.

- Ce vezi? întrebă vocea.

- Ochiul sfânt al dreptății Creatorului, murmură principesa, grăbindu-se să scoată din trăistuță cheia vieții.

Selia întinse mâna și desfăcu palma. Pe palma întinsă ochiul, încrustat pe cheia vieții, începu a străluci orbitor. Apoi cheia vieții se ridică în aer și se contopi cu ochiul sfânt al dreptății Creatorului. Principesa scoase din trăistuță caseta magiei și o așeză cu grijă pe altarul destinului. Cât ai clipi din ochi, caseta magiei dispăru.

- Destinul tău, predestinato, este să reinstaurezi pacea și armonia în această lume minunată, care astăzi se zbuciumă neîntemeiat. Până la sfârșitul ciclului temporal însă te așteaptă o grea încercare, vorbi Creatorul.

- Destinul meu? întrebă mirată principesa. Aș vrea să știu de ce m-ai ales pe mine, Creatorule, să duc această grea povară?

Misterioasa voce nu se grăbea să-i răspundă.

- De ce nu-mi răspunzi, Creatorule? murmură în șoaptă principesa. Sau crezi că o făptură neînsemnată, precum sunt eu, nu are dreptul să adreseze nici o întrebare Creatorului?

Creatorul continua să tacă. Într-un târziu însă vorbi cu blândețe:

- Orice ființă vie își poartă în sine destinul. Destinul este viitorul din clipa când te naști și un prezent continuu după moarte. Poți să-ți urmezi destinul fără să faci nimic, dar poți și să intervii în cele ce ți-au fost predestinate. Alegerea îți aparține.

- Vrei să spui că am avut alegerea, că puteam să renunț la misiune? întrebă principesa.

- Fără îndoială, liberul arbitru îți permite să decizi ce vrei să faci. Dar liberul arbitru nu presupune și lipsa responsabilității pentru faptele tale.

- De renunțam la misiune, dispărea viața și nu se alegea nimic din lumea aceasta minunată. De nu renunțam, existau șanse să triumfe viața, chiar dacă eu plecam în neființă, murmură, ca pentru sine, principesa.

- Precum vezi, zise Creatorul, decizia a fost a ta. Tu ai ales să-ți urmezi destinul și să salvezi lumea celor două tărâmuri.

- Creatorule, vorbi principesa, aș îndrăzni să-ți mai pun o întrebare.

- S-o auzim.

- Dacă eu nu aș fi acceptat să mă întorc în Universul acesta, cui i-ai fi încredințat misiunea?

- Dacă tu, principeso, nu te-ai fi întors acasă, aș fi transformat planeta celor două tărâmuri într-o planetă fără de viață.

- Ai fi ucis fără de milă atâtea ființe minunate? Ai fi distrus o planetă care doar în poveste poate exista? întrebă dezamăgită principesa.

- Da, răspunse cu voce tristă Creatorul. Crezi că nu m-ar fi durut? Ca să făuresc această lume de poveste, am trudit cu sufletul. Le-am dăruit magie, frumusețe, înțelepciune și o părticică din spiritul divin. Ca să trăiască în armonie, le-am dat legea supremă a spațiului nemărginit și le-am cerut să prețuiască și să protejeze viața. Cu toate acestea, s-au găsit indivizi care au pactizat cu cel care visează să stingă viața în Univers. Ca să salvez sațiul nemărginit de urgia lui Chaos, aș fi renunțat la lumea magică a celor două tărâmuri.

Urmă o lungă și apăsătoare tăcere. Îngândurată, principesa Selia privea cum tavanul peșterii devine transparent. Cum stelele și luna cea mare își pierd încet culoarea, devenind aproape diafane, iar primele raze ale zorilor, zâmbind somnoroase, sparg orizontul și se lățesc alene peste cerul de un albastru-verzui întunecat. Văzu ochiul dreptății Creatorului care se îndepărta, ducând cu sine cheia vieții și caseta magiei. Brusc cerul se lumină de o lumină tainică, care lăsă să se întrevadă imaginea unui bătrân cu plete albe. Ținând pe palma întinsă cheia vieții, bătrânul o privea cu blândețe. Văzându-l, principesa se grăbi să zică:

- Creatorule, te rog să-mi spui: trebuie sau nu să-l pedepsesc pe regele tărâmului subteran? Nesocotind legea supremă, Orcus a intrat în lumea celor două tărâmuri. Având puterea magică a energiei obscure, atacă ființele cu puteri magice.

- Sunt sigur că vei lua decizia corectă, răspunse Creatorul și se făcu nevăzut.

Îndată ce imaginea Creatoprului dispăru, peștera destinului redeveni cum a fost mii și mii de ani. Prin tavanul negru nu mai străbătea lumina zorilor de zi. Nici luna și nici stelele nu mai împrăștiau raze plăpânde. Principesa întoarce capul spre pasărea măiastră care zăcea moartă pe altar. O privi fix câteva clipe, oftă și zise printre lacrimi:

- Rămâi cu bine, Alcesa. Sper să ne revedem în ultimele clipe ale lunii mai.

Apoi porni spre ieșire. La gura peșterii se opri. Rămase câteva clipe în nehotărâre, apoi se răsuci și privi lung în adâncul peșterii, de parcă ar fi încercat să deslușească în beznă altarul destinului, pe care zăcea regina păsărilor. Deodată simți un vântișor răcoros, care-i răvășea pletele. Privi spre cer. Cerul de un albastru întunecat se colora la orizont treptat în galben. Luna cea mică și stelele dispăruse și doar luna cea mare mai stăruia pe bolta celestă asemeni unui disc din ceață argintie. Principesa se înălță încet deasupra muntelui și se îndreptă spre stânca golașă, unde-l lăsase legat fedeleș pe regele tărâmului subteran. Îl găsi pe Orcus culcat pe spate și cu ochii închiși. Coborând lângă rege, principesa spuse:

- De câteva ori te-am avertizat să nu încalci legea supremă. Să stai acolo, în împărăția pe care ti-a dat-o creatorul. Tu însă ai neglijat avertismentele și amenințări fărpturi nevinovate. Te-ai asociat cu dușmanul de moarte al vieții, cu cel care visează să extindă împărăția dezordinii primordiale în tot Universul.

Regele Orcus deschise ochii și o săgetă cu o privire goală. Apoi, rânjindu-și colții ca de fiară, zise cu voce răutăcioasă:

- Chiar dacă tu vei îndrăzni să-mi faci ceea ce i-ai făcut reginei Rilith și principelui Demoris, oștenii mei îl vor urma pe zeul Chaos și cele două tărâmuri vor înceta să mai fie spații unde viața triumfă asupra neființei. Vei muri și tu, ființă blestemată.

Cu un surâs indulgent pe buzele întredeschise, Selia-i vorbi:

- Să știi că nu-mi provoci dispreț, nici ură. Doar milă. Ești jalnic în ura ta nebună.

- Milă? Jalnic? urlă Orcus, cu ochii scăpărând de mânie. Milă? Eu, crudul rege Orcus, provoc milă unei ființe a luminii?

Plictisită, Selia întinse ambele mâini spre regele Orcus. Un torent de lumină și o undă de scântei argintii și albastre loviră aripile negre ale regelui. Stăpânul Tărâmului subteran scoase un urlet ascuțit. Mișcând mâna dreaptă spre capul lui Orcus, Selia opri pentru câteva clipe coloana de lumină pe fruntea lui. Apoi, lăsând mâinile în jos, spuse:

- De azi înainte aripile îți vor servi doar ca element decorativ. Nu vei mai putea folosi magia energiei obscure. Te las să pleci în împărăția spiritelor malefice, acolo unde te așteaptă regina și fii tăi. Ai la dispoziție doar 6 ore să te întorci în lumea ta. Dacă zăbovești mai mult de șase ore în lumea celor două tărâmuri, puterea magică a zilei sau a nopții te va ucide.

Spunând acestea, Selia făcu un gest cu mâna dreaptă și funia fermecată, care-l ținea legat pe Orcus, dispăru. Simțindu-se eliberat din strânsoare, regele infernului se ridică în picioare. O fixă pe principesă cu o privire ucigătoare și porni în fugă spre pădure, fără să spună un cuvânt. Ajuns lângă pădure însă se opri. Se răsuci spre Selia și urlă:

- Mă voi răzbuna și răzbunarea mea va fi cumplită!

Dând a lehamete din mână, principesa Selia se înălță deasupra stâncii și se îndreptă spre poalele munților. Zburând deasupra pădurii, cerceta cu privirea potecile, încercând să dea de urmele zânei Flora și a cerbului.

Vălul luminescent, care se lăsase noaptea peste pădure, dispăruse. Încet-încet pădurea, mângâiată de primele raze ale zorilor de zi, prindea culoare. Verdele strălucitor al frunzelor, care pe alocuri alterna cu un albastru sidefat, înlocuia treptat culoarea gri a nopții. Printre copaci, ici-colo se întrezăreau slab pâlcuri de flori multicolore. Doar sub coroanele stufoase ale copacilor semiîntunericul se încăpățâna să mai rămână, sfidând intrarea triumfală a zilei. Deși dimineața se arăta limpede și pașnică, o liniște apăsătoare domina munții.

Deodată liniștea fu săgetată de țipătul ascuțit al unei păsări, care părea că vestește apropierea unei primejdii. Speriată, pădurea se înfioră. Ca la comandă frunzele copacilor începură a tremura ușor, iar din

vizuini se iţiră zeci de capete cu ochi înspăimântaţi. Apoi pădurea înţepeni din nou. La auzul acestui ţipăt, Selia coborî iute până aproape de vârfurile copacilor. Îşi încordă privirea, încercand să deşlușească în semiîntuneric primejdia pe care o vestea pasărea. Coroanele copacilor însă erau atât de stufoase, atât de dese, încât principesa nu reuşi să vadă decât o umbră traversând în goană mare poteca. Selia o urmări cu privirea de sus. Umbra se îndepărtă în salturi de potecă şi se tăinui după o stâncă nu prea înaltă.

- Să fie oare vreo creatură a tărâmului subteran, care a decis să sfideze lumina? se întrebă, îngrijorată, principesa, cercetând cu privirea de jur împrejur. Şi dacă e regele Orcus?! O străfulgeră deodată un gând.

Selia se apropie în zbor de stâncă şi o înconjură, privind atentă în jur. Observă, tăinuită lângă stâncă, o mogâldeaţă neagră. Mânată de curiozitate, principesa coborî în jos, uitând să activeze câmpul energetic protector. Când mai rămăsese vreo doi metri până la pământ, simţi cum cineva o înşfacă strâns de picioare şi o trage în jos. Activă în grabă câmpul energetic. Se auzi un răcnet şi mogâldeaţa slăbi strânsoarea, eliberând în cele din urmă picioarele principesei. Abia atunci Selia simţi o durere ascuţită în zona picioarelor. Coborî şi îl căută cu privirea pe cel care încercase s-o doboare la pământ. Îl observă, alergând ca o umbră roşie printre copaci, pe regele infernului. Selia porni în fugă după el, deşi cu greu reuşea să suporte durerea. Într-un sfârşit îl ajunse din urmă şi-l imobiliză cu puterea luminii. Orcus se prăbuşi la pământ, urlând:

- Tu, principeso, mi-ai luat aripile, eu ţi-am luat picioarele. Peste o oră acele morţii fără de viaţa îşi vor face lucrarea.

- Ţi-am oferit posibilitatea să părăseşti această lume. Speram că vei pleca în împărăţia ta şi vei înceta să terorizezi vietăţile celor două tărâmuri, unde nu ai voie să calci. Tu însă ai preferat să mă ataci. De nu te vor ajuta creaturile de pe tărâmul spiritelor rele, nu vei reuşi să părăseşti la timp lumea celor două tărâmuri. Ai cinci ore la dispoziţie să pleci. După cinci ore nici magia energiei obscure, nici zeul Chaos nu va mai fi în stare să te ajute. Vei muri, zise apăsat principesa şi se înălţă deasupra pădurii.

Principesa Selia îşi continuă zborul la mică înălţime, ocolind cu greu vârfurile ascuţite ale brazilor care străpungeau ici-colo perdeaua deasă a foioaselor. Picioarele-i ardeau. Simţea o durere ascuţită în zona unde laba piciorului se uneşte cu partea de jos a femurului. La poalele munţilor îi observă pe cei doi unicorni şi pe elful Elio, discutând cu zâna Flora şi cerbul cu steluţă în frunte. Selia coborî pe potecă şi porni, clătinându-se, spre ei. Văzând-o, Elio exclamă:

- În sfârşit te-ai întors, principeso!

Schiţând un zâmbet care semăna mai curând cu o grimasă, provocată de o durere insuportabilă, Selia se prăbuşi la pământ. Nu-şi mai simţea picioarele. Elio alergă speriat spre ea. Se lăsă în genunchi şi o privi în faţă. Ceea ce văzu, îl făcu să se cutremure. Selia era palidă ca ceara şi chipu-i exprima o mare suferinţă.

- Ce ai, principeso? o întrebă speriat elful. Ce ţi se întâmplă?

- Picioarele... Regele Orcus mi-a înfipt în picioare acele morţii fără de viaţa, răspunse Selia, cu faţa crispată de durere.

Între timp de Selia s-au apropiat în fugă zâna Flora, unicornii şi cerbul. Văzând-o palidă ca ceara, Flora întrebă:

- Ce ţi s-a întâmplat? Ai fost atacată de Chaos?

Selia scutură din cap şi spuse, cu faţa crispată de durere:

- Orcus mi-a înfipt în picioare acele morţii fără de viaţă. Ia din trăistuţă pensa şi înlătură-le. Să nu le atingi cu mâna. De le vei atinge, vei muri imediat.

Flora scoase în grabă din trăistuța principesei pensa pe care i-o dăduse regentul pădurii întunericului fosforescent. Îi cercetă cu atenție picioarele. Găsi, înfipte în zona unde laba piciorului se unește cu partea de jos a femurului, două mici ace negre.

- Imediat ce vei extrage acele, pune pe înțepături picătura de soare, spuse principesa și scoase din colier săgeata din diamant galben.

Zâna extrase atent din rană acele. Apoi atinse pe rând înțepăturile cu picătura de soare.

- Ia din trăistuță talismanul magic și atinge cu el cele două ace, vorbi principesa.

După ce a dezintegrat cele două ace ale morții, Flora întrebă:

- Cum te simți?

- Cred că bine, zise Selia și se ridică în picioare.

Unicornul negru o privi lung câteva clipe, apoi vorbi:

- Regele împărăției subterane te-a înțepat cu acele morții fără de viață. Erai atât de palidă, dar imediat ce au fost extrase acele, fața ta s-a îmbujorat. Cum de nu ai avut nevoie de floarea spiritului candid ca să-ți revii?

Selia zâmbi dulce și, mângâindu-i coama, spuse:

- Ai uitat, unicornule, că eu sunt protejată de piatra puterii, de sfânta zi și sfânta noapte? Acele lui Chaos îmi provocau doar o mare durere în zona picioarelor. Atât. Magia lui Chaos nu este mortală pentru mine. Înlăturate acele, dispare și durerea.

- Cum de regele Orcus a reușit să te înțepe cu acele lui Chaos? o întrebă, plin de uimire, unicornul luminii.

- De vină sunt doar eu. Curiozitatea m-a făcut să uit de primejdii, răspunse Selia. Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine. Am învățat lecția. De acum înainte voi fi mai prudentă.

- Am reușit s-o ducem pe regina păsărilor în peștera destinului, fără să fim atacați de către bestiile regelui tărâmului subteran. Rămâne să sperăm că nu am ajuns prea târziu, vorbi zâna Flora.

- Știu. Am fost în peștera destinului și am văzut-o pe regina păsărilor zăcând moartă pe altar, zise principesa, în timp ce fața-i redevenea palidă, iar ochii i se umpleau de lacrimi. Sper să nu fi fost prea târziu și să învie la hotarul dintre cele două cicluri temporale.

Încercând să-și stăpânească emoțiile și să-și ascundă lacrimile, Selia lăsă privirea în jos. Gândul că regina păsărilor ar putea dispare pentru totdeauna în neființă din vina ei îi provoca durere și inima începea să i se zbată tare. Într-un târziu Selia zise, ștergându-și lacrimile.

- În peștera destinului mi s-a arătat Creatorul. Am reușit să-i dau cheia vieții și caseta magiei.

- Ai reușit să-i dai Creatorului cheia vieții? exclamă unicornul negru. Ai reușit? Cele două tărâmuri sunt salvate!

- Creatorul va închide porțile spațiului nemărginit. Chaos a pierdut bătălia, zise, lovind cu piciorul în pământ, unicornul luminii.

Toți radiau de bucurie, doar fața principesei exprima tristețe și durere. Văzând-o tristă și îndurerată, zâna Flora o întrebă:

- Ce ai, principeso? Ce te frământă? Nu ești fericită că ai reușit să salvezi viața în lumea celor două tărâmuri?

- Ba da, răspunse Selia.

- Și dacă da, de ce ai fața tristă? o ispiti zâna.

Principesa Selia evita să-i răspundă la întrebare.

- Continui să te acuzi de moartea păsării măiestre, nu-i așa? vorbi zâna, privind-o cu gingășie și compătimire.

Selia lăsă ochii în pământ și o lacrimă i se prelinse pe obrazul palid. Zâna se apropie de ea, îi șterse lacrima și spuse:

- Pasărea măiastră nu a murit din vina ta, principeso. Profeția s-a împlinit. Deși ai încercat s-o salvezi, trebuie să înțelegi că nu e simplu să schimbi destinul.

Ca un copil obijduit, Selia lăsă capul pe umărul zânei și începu a plânge cu sugițuri. Zâna o îmbrățișă și, mângâindu-i creștetul, vorbi:

- Nu te întrista prea tare. Dacă Creatorul va dori, pasărea măiastră se va trezi din somnul morții și se va întoarce printre noi.

Cu ochii plini de lacrimi, principesa murmură:

- Creatorul mi-a spus că doar cel cu sufletul nobil și gândurile pure poate schimba parțial destinul. Eu nu am reușit să schimb destinul păsării măiestre.

- Doar pasărea măiastră putea să-și schimbe parțial destinul. Tu poți schimba destinul tău. Doar Creatorul are puterea să schimbe destinul tuturor. Creatorul ți-a spus că vei avea de înfruntat pericole de moarte, nu-i așa? întrebă zâna, privind-o cu compătimire.

- De unde știi ce mi-a spus Creatorul? întrebă, cu o notă de uimire în voce, Selia. Mi-ai citit gândurile?

- Nu, răspunse zâna. Nici o ființă cu puteri magice din lumea celor două tărâmuri nu are darul de a citi gândurile protectoarei. Știu însă că până în ultima noapte a lunii mai vei fi expusă unor pericole mortale. Creatorul a permis ființelor cu puteri magice de pe tărâmul luminii să te ajute. Te vom însoți cu toții până la palatul reginei Hestia.

- În nici un caz, sări ca friptă Selia. Nu voi permite să vă expuneți și voi pericolelor. Eu și Elio vom merge la palat. Voi toți vă veți întoarce acasă.

- Dacă ne este scris să murim, vom muri, dacă ne este scris să trăim, vom trece prin pericole de moarte, dar vom rămâne în viață, zise zâna Flora.

- Aș fi mai liniștită dacă voi ați fi în afara pericolelor, zise Selia, purtându-și lent privirea rugatoare pe chipurile lor.

- Zâna Flora și cerbul cu steluță în frunte se vor întoarce acasă, iar eu, elful și unicornul întunericului vom rămâne alături de tine, principeso, până în clipa când crinul luminii și crinul întunericului fosforescent îți vor imprima pe frunte sigiliul luminii și cel al întunericului, se grăbi să intervină unicornul luminii.

- Și să nu încerci să ne convingi să te părăsim. Nu-ți vom da ascultare, zise unicornul negru, înălțând mândru capul și nechezând prelung, de se cutremurară munții.

Zadarnic încerca Selia să-i convingă pe cei doi unicorni să plece, spunându-le că de una singură îi va fi mai ușor să evite pericolele, că unicornii, fiind ființe miraculoase, atrag atenția bestiilor infernului, că zeul Chaos ar putea să încerce din nou să se răzbune pe unicornul întunericului. Cei doi unicorni erau de neînduplecat. În cele din urma principesa cedă.

- Fie, zise epuizată Selia. Unicornii și elful vor merge cu mine la palatul reginei Hestia. Pornim la drum imediat ce zâna și cerbul pleacă.

Înțelegând că Selia nu este dispusă să cedeze mai mult, Flora încălecă cerbul cu steluță strălucitoare în frunte. Apoi se uită rând pe rând la elf, principesă și unicorni, de parcă ar fi dorit să le memorizeze chipurile și într-un final spuse:

- Ne reîntâlnim la balul de încoronare.

Cerbul se desprinse lin de pământ. Apoi, ca o săgeată luminoasă, se avântă spre infinitul nemărginit al Universului. În câteva clipite zbură atât de sus, încât Selia, unicornii și elful pierdură din vedere steluța sclipitoare. Imediat ce zâna și cerbul se făcură nevăzuți, Selia încălecă unicornul negru, iar Elio unicornul luminii și porniră spre regatul elfilor.

xxx

Noaptea, în care crinul fermecat îşi deschidea petalele, era aşteptată de către toți locuitorii din regatele Tărâmului luminii cu nerăbdare și bucurie, dar și cu o grea neliniște. Cu bucurie, deoarece în noaptea binecuvântată o nouă protectoare intra în posesia puterii și a sigilului luminii, iar la palat se dădea un bal grandios, la care era invitată toată suflarea cu puteri miraculoase. Cu neliniște și spaimă, deoarece odată cu ultimele clipe ale lunii mai se încheia un ciclu temporal de 10 mii de ani, iar regii Tărâmului întunericului fosforescent se pregăteau să cucerească cele cinci regate ale Tărâmului luminii.

Ştiau cu toţii că acum douăzeci de ani regina elfilor adusese pe lume o minunată fetiţă cu păr de aur şi ochi mari de culoarea cerului senin în prag de amurg, predestinată să devină protectoarea tărâmului luminii. Dar nimeni nu o mai văzuse din ziua când crainicul regal vesti venirea principesei în lumea celor două tărâmuri. Douăzeci de ani în șir locuitorii Tărâmului luminii și cei ai Tărâmului întunericului s-au tot întrebat unde a dispărut principesa, fără să afle răspunsul. Douăzeci de ani în regatele Tărâmului luminii au circulat legende, precum că principesa predestinată ar fi fost dusă de către creator în templul luminii pentru a o proteja de uneltirile regilor Tărâmului întunericului fosforescent, iar în regatele Tărâmului întunericului fosforescent- că ar fi fost răpită de către puternicul mag Teomis. Se zvonea că magul ar fi întemnițat-o în depozitul săpat în stâncă lângă turnul din granit negru, ca să nu poată prelua puterea magică a luminii, astfel înlesnind regilor Tărâmului întunericului fosforescent calea spre dominația asupra ambelor tărâmuri, odată cu începutul unui nou ciclu temporal.

Noaptea binecuvântată se apropia, iar dispariția predestinatei continua să rămână o enigmă. Tot mai insistent în regatele Tărâmului luminii se făceau auzite șoapte că principesa ar fi murit la naștere. Că în lipsa unei noi predestinate Creatorul ar fi decis să închine Tărâmul luminii protectorului tărâmului întunericului fosforescent. Gândul că regatele lor vor ajunge să fie cotropite de regii întunericului îi făcea pe locuitorii fără puteri magice din cele cinci regate ale luminii să trăiască într-o continuă și extenuantă frică.

Și locuitorii regatelor Tărâmului întunericului fosforescent așteptau sfârșitul ciclului temporal cu nerăbdare, dar și cu groază. Deși puternicul mag Teomis le promisese că odată cu începutul noului ciclu temporal ei vor intra în posesia bogățiilor regatelor Tărâmului luminii, eventualitatea unui război devastator îi făcea pe mulți să aștepte cu înfrigurare ultima noapte a lunii mai. Știau cu toții că regina Hestia deține puterea magică a soarelui, că este ocrotită de către Creator și că regii Tărâmului luminii au oșteni puternici și bine instruiți, dar și puteri magice de temut. Mai știau că unicornul negru, adică spada divină a creatorului, a dispărut cu 600 de ani în urmă din pădurea fermecată cu arbori fosforescenți, lăsând regatele

fără protecție împotriva energiilor negative. Iar unicornul alb continua să protejeze vietățile Tărâmului luminii cu magicul său corn, din care se revărsau raze de soare.

600 de ani zeul dezordinii primordiale a cultivat în locuitorii celor patru regate ale Tărâmului întunericului ura pentru Tărâmul luminii, spunându-le că ei sunt cei care trebuie sa domine lumea, că locuitorii Tărâmului luminii sunt ființe inferioare, că cel care a creat spațiul nemărginit dorește să închine regatele lor regilor luminii, că legea supremă a Creatorului este nedreaptă și că trăiesc într-o lume imperfectă, unde domnesc nefericirea, bolile și ura.

Treptat în mintea multor locuitori de pe Tărâmului întunericului fosforescent a încolțit ura pentru locuitorii Tărâmului luminii și disprețul pentru legea supremă a spațiului nemărginit. Cu toate străduințele lui Chaos însă mulți locuitori ai celor patru regate continuau să păstreze, ascunse adânc în suflet, iubirea și frumusețea divină. Continuau să respecte cu sfințenie legea supremă, sperând că va veni și timpul când Creatorul îi va determina pe rătăciți să se adape iarăși la izvorul adevărului, dreptății și iubirii, că ura se va stinge, precum se stinge în pădure incendiul stropit de binecuvântata ploaie, că frica, cruzimea și nedreptatea vor dispărea, precum dispare coșmarul când cel care visează se deșteaptă dintr-un somn zbuciumat.

Luna mai își cernea încet ultimele zile, iar în lumea celor două tărâmuri se făceau tot mai simțite frica, încordarea și nesiguranța, dar și speranța nețărmurită. Toată suflarea celor două tărâmuri se pregătea de marele eveniment. Unii se pregăteau să înece în sânge și ură regatele Tărâmului luminii, fără să înțeleagă de ce urăsc și doresc moartea unor ființe care nu le-au făcut nici un rău. Alții visau să-și trăiască în liniște și pace viața, iar unii așteptau să triumfe, odată cu noul ciclu temporal, dreptatea și buna înțelegere, dar și legea supremă a spațiului nemărginit. Cei care urau și doreau sânge, priveau cu orgoliu și bucurie oștirile care, înarmate până-n dinți, se apropiau tot mai mult de hotarele regatelor Tărâmului luminii, visându-se stăpâni în țări străine. Iar cei care sperau să triumfe dreptatea, priveau cu groază și durere în suflet cum lumea lor alunecă în abisul trufiei și deșertăciunii, de unde nu există întoarcere îndărăt. Doar cei care-și doreau o viața liniștită, fără ambiții de cucerire și fără pofte de a-i subjuga pe alții, se pregăteau intens să-și apere vatra străbună și legea supremă a Creatorului.

În ultima zi a ciclului temporal, care își consuma nemilos șederea în spațiul nemărginit, toată suflarea din regatele celor două tărâmuri fierbea în așteptarea marelui eveniment. Oștirile în marș împânzise drumurile, munții și numeroasele păduri, care acopereau mai bine de jumătate din teritoriul regatelor ambelor tărâmuri, băgând groaza în vietăți. Erau atât de numeroase, încât păreau două oceane care au ieșit din maluri și își duc vijelios apele unul în întâmpinarea celălalt. Populația civilă își aduna în grabă lucrurile și se retrăgea cât mai departe de hotarele unde avea să se desfășoare marea confruntare. Satele de la hotar erau pustii, iar în marile orașe domnea spaima și încordarea. Moartea plutea cu imense aripi negre peste pajiști, câmpii, păduri, munți și ape, vestind locuitorilor din lumea celor două tărâmuri că a venit să-și ceară tainul la ospățul urii și al nefericirii. Nicicând lumea celor două tărâmuri nu cunoscuse atâta groază, atâta încordare și nesiguranță în ziua de mâine. Părea că totul în jur este pe cale să se prăbușească, că lumea care a existat din timpuri imemorabile în Univers se surpă și necunoscutul groaznic este gata să cucerească spațiul unde zeci de mii de ani domnise pacea și frumusețea divină.

Și natura părea că se pregătește să pedepsească necugetarea oamenilor, dorind să șteargă de pe fața pământului insolența și trufia. Cerul, care câteva zile în șir fusese limpede și strălucitor ca lacrima de fericire, se acoperea rapid cu nori plumburii și grei, gata să se prăbușească peste această lume care îndrăznise să-l sfideze pe creator. Sute de fulgere brăzdau fără încetare cerul. Vântul începu a sufla din ce în ce mai tare, ridicând nori uriași de praf care îmbâcsea aerul, făcându-l aproape irespirabil. Pădurile gemeau, hărțuite de vijelie. Smulse de vântul năprasnic de pe copaci, frunzele, asemeni unui stol uriaș de păsări verzi, zburau rotindu-se spre pajiștea unde urma să aibă loc marea confruntare dintre iubire și ură, viață și moarte, ordine divină și haos. Răscolite de vânt, apele, gemând asurzitor, înălțau spre cer unde uriașe cu creste înspumate. Căzând în jos, undele loveau furioase țărmurile, zdrobind stânci și lăsând în urma lor pietroaie și vietăți marine. Munții vibrau, pe parcă ar fi fost zguduiți de o putere magică, vuind înfiorător. Vietățile pădurilor alergau îngrozite, neștiind unde să se ascundă, iar cele marine coborau în

adâncurile apelor, sperând să se salveze de dușmanul invizibil care intenționa să le distrugă lumea. Cu cât clepsidra magică a timpului lăsa să se scurgă în neant ultimele ore ale ciclului temporal, cu atât vijelia devenea mai înfiorătoare și groaza mai generalizată. Părea că atotputernicul Creator a decis să pedepsească toată suflarea celor două tărâmuri pentru păcatul de a fi uitat ce înseamnă bunătatea, compasiunea și iubirea divină.

xxx

Înfruntând cu greu natura dezlănțuită, oștirile reginei Ariana înaintau anevoios spre hotarul dintre cele două tărâmuri. Lăsau în urmă păduri hărțuite de vântul năpraznic, sate pustii, scufundate în întuneric și câmpii devastate de torente învolburate. După vreo 3 ore de marș, în față le apăru un lanț de munți nu prea înalți, acoperiți de la poale până în vârf cu arbori viguroși, cu tulpini drepte și frunze mici care sclipeau intermitent în întuneric, de parcă ar fi fost niște mici becușoare care se sting și se aprind la intervale egale de timp. Erau munții pe care localnicii îi numeau voinicii care licăresc. Mai merseră de-a lungul munților vreo oră, până ajunseră în dreptul trecătorii numită porțile îmblânzitorilor vântului de miazănoapte.

Trecătoarea avea forma unui coridor cu pereți abrupți și netezi. Părea că ar fi fost săpată în stâncă de mâini de om. Un coridor care urca vreo 800 de metri în pantă lentă de la poalele versantului de asfințit, apoi se întindea neted și drept vreo câteva sute de metri, coborând, în cele din urmă, la fel de lent încă vreo 400 de metri până la poalele versantului de răsărit. La intrare și la ieșire patru stânci uriașe fără vegetație înălțau spre cer patru creste rotunjite, de o parte și de cealaltă a coridorului, care semănau uimitor de mult cu chipurile unor oșteni. Oștenii aveau capul înclinat în jos și ochi cu priviri ascuțite și iscoditoare, îndreptate spre cei care traversau munții prin depresiune.

În coridorul străjuit de cei patru oșteni cu ochi iscoditori, care fusese, cu multe mii de ani în urmă, sculptați în rocă de către spiritul planetei, domnea o liniște apăsătoare, de parcă o forță nevăzută ar fi dorit să dea un scurt răgaz oștirii, hărțuite de vijelie, pentru a o face să-și piardă vigilența. Nu se simțea nici cea mai mică boare de vânt, deși, de o parte și de cealaltă a muntelui, vântul șuiera năprasnic. Doar norii se lăsase atât de jos, încât păreau o plapumă plumburie și pufoasă, susținută de crestetele celor patru oșteni cu ochi iscoditori. Căpitanii legiunilor și oștenii înaintau cu simțurile la pândă și mușchii încordați. Pășeau atent, privind suspicios în jur, la fel cum fiara se furișează când simte c-o paște un mare pericol. Depresiunea părea un loc perfect pentru un atac prin surprindere. Mergeau tăcuți, ascultând glasul liniștii apăsătoare și ținând strâns armele în mâini, gata să respingă orice dușman.

La poalele versantului de răsărit, imediat ce ieșiră din coridorul străjuit de îmblânzitorii vântului de miazănoapte, un vânt și mai năprasnic îi izbi în față. Păsiră încolonați, strâns lipiți unii de alții, pe câmpul deschis, care se întindea în fața lor până hăt spre pădurea ce fremăta ca un perete zgâlțâit de un mare cutremur. Rafalele de vânt erau atât de puternice, încât unii pedeștri de la marginea coloanelor erau smulși din mulțime și rostogoliți la zeci de metri depărtare. Cei mai puțin norocoși erau trântiți de pietroaiele presărate la poalele munților. Târându-se pe brânci, nefericiții, năsădiți de furia vântului, încercau să ajungă coloanele, însă cu greu reușeau s-o facă de unii singuri. Vântul îi arunca îndărăt ca pe niște fulgi de zăpadă. Înțelegând că puterea vijeliei este mai mare decât dorința lor de a ajunge în coloană, oștenii, mișcându-se de-a bușilea, se apropiau unii de alții și, apucându-se de mâni, se ridicau în picioare. Mișcându-se în rând, unul în spatele celuilalt și ținându-se strâns de mâini, oștenii spărgeau rezistența invizibilă a vântului năprasnic, care vuia a moarte. Văzând că vijelia îi răvășește oștirea, regina Ariana, călare pe un leu zburător de dimensiuni enorme, strigă cât o țineau puterile:

- Trei rânduri de pedeștrii de la marginea coloanelor să se ia de mâini.

- Trei rânduri de pedeștri de la marginea coloanelor să se ia de mâini, pedeștrii de la marginea coloanelor să se ia de măini, repetau unul după altul ordinul reginei căpitanii legiunilor, ducând mesajul până la capătul coloanelor.

Auzind ordinul reginei, oștenii se apucară iute de mâini, formând astfel trei lanțuri vii în jurul pedestrimii. Ținându-și strânse aripile viguroase, leii înfruntau dârji rafalele, scoțând din când în când urlete înfuriate. Caii mergeau strâns lipiți unii de alții, iar călărețiii se înclinau până le atingeau cu fruntea coamele răscolite de vânt. Înaintau cu greu, înfruntând rezistența vântului năprasnic și îngrijorați că furtuna le poate da peste cap planurile.

- Dacă furtuna nu contenește, vom ajunge cu mare întârziere la hotarul dintre cele două tărâmuri, strigă regina, să fie auzită de zânele întunericului fosforescent, care se mișcau cu greu în urma ei, străduindu-se să-și liniștească leii.

La fiecare rafală de vânt leii mârâiau din ce în ce mai îngroziți de furia naturii, dând tot mai insistent semne de agitație și spaimă.

- Vom ajunge la hotar doar dacă furtuna nu ne va împrăștia, la fel cum vântul împrăștie fânul adunat în stog, strigă zâna Ioli, ținându-se cu mâinile de coama deasă al leului. Nu am mai văzut o furtună atât de violentă, adăugă după câteva clipe de tăcere.

- Se vede că divinitatea ne pune la încercare devotamentul și dorința de a lupta pentru triumful vieții, strigă regina.

- Sau poate creatorul ne pedepsește pentru că nu am respectat legea supremă?! adăugă o zână, mijindu-și ochii.

Cu greu înfruntând vijelia, legiunile înaintau spre pădurea care se înălța în fața lor asemeni unui zid mișcător de nestrăbătut. În pădure creșteau copaci cu tulpini înalte și coroane atât de înfrunzite, încât toate împreună formau un adevărat acoperiș, prin care părea că nu pot străbate nici picăturile de ploaie. Deși frunzele în timpul zilei radiau lumină strălucitor de verde, în pădure zi și noapte domnea semiîntunericul. Locuitorii regatului zânelor întunericului fosforescent o botezase pădurea amurgului veșnic.

După vreo oră și jumătate de mers, ajunseră în cele din urmă la poalele pădurii. Un întuneric beznă învăluia desișul, iar vântul zgâlțâia cu înverșunare copacii. Părea că iată-iată se vor prăbuși cu toții, barând oștirii calea spre hotarul dintre cele două tărâmuri. Un cor de gemete prelungi și pline de durere răzbătea din inima pădurii. Gemeau copacii, hărțuiți de vântul care le smulgea frunzele și le frângea crengile, trântindu-le în tot ce îi ieșea în cale. Înfricoșați, oștenii intrară în pădurea întunecată și plină de primejdii. Pășeau atent, cu simțurile încordate, uitându-se cu spaimă în jur. Însă, cu cât se afundau mai mult în pădure, cu atât vijelia părea mai potolită. Doar sus coroanele copacilor gemeau, frământate de vântul nemilos, care ploua cu frunze. Frunzele se roteau un timp prin aer, apoi se așterneau fără de viață la pământ. Orbecăind prin întuneric și loviți de crengile care cădeau, oștenii reușiră într-un final să traverseze pădurea. De hotarul dintre cele două tărâmuri îi despărțeau doar câteva sute de metri.

Răvășită și înspăimântată, oștirea reginei zânelor întunericului fosforescent ajunse lângă hotarul regatului zânelor luminii când noaptea începuse să se retragă de pe tărâmul întunericului fosforescent. Încercând să spargă bezna provocată de norii care-și lăsase toată povara plumburie peste pământ, plantele sclipeau din ce în ce mai tare. Strălucirea lor însă cu greu reușea să lumineze regatul ielelor, în jur domnind un semiîntuneric cu sclipiri fosforescente.

În dreapta oștirii se zărea o pajiște cu iarbă deasă, care lumina slab în bătaia nemiloasă a vântului. Pajiștea se întindea până hăt spre malul unei ape mari și zbuciumate. Valuri enorme își ridicau crestele înspumate spre cer, apoi cădeau, ridicând în aer nori de stropi. În stânga, spărgând norii cu crestele lor pleșuve, se înălța spre cer un grandios lanț muntos, acoperit până aproape de vârfurile ce se pierdeau în norii negri cu arbori. De la poalele munților până la jumătate creșteau copaci neobișnuit de înalți. În semiîntunericul dimineții, sugrumate de vijelie, copacii păreau mai curând niște umbrele uriașe, coborâte dintr-o lume ireală. Aveau coroane stufoase, formând un adevărat acoperiș, ce învelea într-o mantie zbuciumată versantul. De la mijlocul munților spre crestele golașe creșteau copaci de talie mai joasă, care

treptat cedau locul unor ciudați tufari cu frunze argintii. Crengile tufarilor se încolăciau asemeni șerpilor, dând naștere unor figuri parcă ieșite din poveștile cu strâmbă-lemne.

Oștenii din primele rânduri se opriră chiar lângă fâșia fără vegetație, ce despărțea zorii posomorâți de pe tărâmul întunericului fosforescent de amurgul, luminat de fulgere, de pe tărâmul luminii și începură a-și zăngăni amenințător armele, privind neliniștiți când spre cerul care era gata să se prăbușească peste ei, când spre Tărâmul luminii, de unde așteptau să vină dușmanul. Păreau îngrijorați mai tare de furia naturii, decât de sângeroasa bătălie care urma să se dezlănțuie peste doar câteva ore.

În fața oștirii erau încolonate cele 12 zâne ale întunericului. Purtau tunici vaporoase, de culoare neagră, strânse la mijloc cu cingători de culoare argintie, brodate cu fir de mătase neagră. Peste tunici purtau platoșe din solzi de argint. În plete străluceau mici diademe din platină, ornate cu smaralde. Zânele întunericului fosforescent încălecau lei înaripați și purtau la șold baghete magice, cu ajutorul cărora puteau supune voinței lor creaturile fără puteri miraculoase. În dreapta zânelor stăteau înțepeniți ca niște statui din piatră oșteni călări pe cai murgi cu lungi coame argintii, ținând în mâini sulițe cu vârfuri ce semănau cu mugurii închiși. În stânga- oșteni călări pe lei zburători. În spatele cavaleriei înfrunta cu greu vântul uraganic pedestrimea.

Văzând că cerul este gata să toarne peste oștire puhoi de ape, regina Ariana ieși în fața oștenilor și zise, arătând cu mâna spre pajiștea care se întindea de la marginea pădurii, până hăt spre apa zbuciumată:

- Imediat ce ziua va ceda nopții Tărâmul luminii, oștirile regilor Tărâmului întunericului fosforescent vor poposi la hotarul dintre lumea noastră și lumea lor. Până atunci mai sunt încă vreo 2 ore. Furtuna este gata să se dezlănțuie. Trebuie să așezăm corturile, să ne adăpostim de ploaie. Așezați corturile la marginea pădurii în direcția lacului. Pădurea ne va proteja puțin de vântul cumplit.

Oștenii se grăbiră să întindă corturile, însă vântul îi lovea cu încrâncenare, smulgându-le din mâini corturile și trântindu-i la pământ. În timp ce oștenii se chinuiau să întindă corturile, regina și ielele se retraseră în pădure.

- Ați primit instrucțiunile, zise în șoaptă regina. Până când pe cer nu vor apărea imaginile cu istoria apusă a celor două tărâmuri, oștenii noștri trebuie să-și păstreze calmul. În nici un caz să nu admiteți ciocniri între oștenii noștri și cei ai Tărâmului luminii. Noi suntem aliații regilor Tărâmului luminii și așa va fi de acum înainte. Fiți cu ochii în patru. Nu voi tolera nici o provocare, adăugă regina, încruntându-și grațios sprâncenele subțiri și arcuite.

Apoi regina Ariana tăcu îngândurată. Pe față îi alunecă o umbră de tristețe și o durere adâncă i se citea în ochi. Privi printre copaci la falnica sa oștire, cu viteji voinici ce forfoteau ca un roi de albine de-a lungul pădurii. În minte își auzi rostită întrebarea, la care nu găsea răspuns: ce se va alege din oștirea mea, dacă zeul Chaos a reușit să pună stăpânire pe sufletele multor voinici? Cum voi explica familiilor de ce tații și frații lor au fost decimați din ordinul reginei? Ariana scutură nervoasă capul, încercând să alunge gândul care-i provoca atâta suferință și își îndreptă privirea spre lac.

La poalele pădurii o mulțime de corturi erau deja așezate în patru rânduri, albind în zorii posomorâți, când fulgerele luminau cerul. Pe pajiștea verde mii de cai murgi frământau nervoși cu picioarele pământul, privind spre cerul plumburiu și greu, care se lasa tot mai jos și mai jos, amenințând să strivească orice suflare vie. Zeci de oșteni alergau printre caii înnebuniți de spaimă, care păreau că iată-iată vor porni ca un șuvoi tumultuos spre pădure, cu greu reușind să-i potolească. Din când în când câte un nechezat prelung, ce semăna mai curând cu o strigăt de ajutor, se difuza ca o undă pribeagă, purtată de vânt spre necunoscut. Din depărtare, ca un ecou care spărgea văzduhul încărcat de șuieratul năprasnic al vântului și trăsnete care nu mai conteneau, răzbătea cu greu nechezatul a mii de cai. Într-un târziu, trăgând adânc aer în piept, regina vorbi cu tristețe:

- Sunt conștientă că printre oștenii noștri ar putea să fie și unii care au căzut în mrejele țesute din vrăjile lui Chaos. Când va începe lupta cu hoardele regelui Orcus, 6 dintre voi vor avea grijă să-i neutralizeze pe cei care vor neglija ordinele mele și se vor încăpățîna să lupte contra oștenilor regatelor luminii.

- Să-i neutralizăm? întrebă una din zâne, privind nedumerită spre regină. Dar cum? Să-i imobilizăm sau să-i ucidem?

Regina își plimbă încet privirea tristă pe chipurile celor 12 zâne, de parcă ar fi căutat în ochii lor susținere și înțelegere. Apoi zise:

- Dacă istoria apusă, pe care o vor vedea proiectată pe cer, nu-i va trezi la realitate, înseamnă că magia lui Chaos le-a marcat pentru totdeauna destinele. Aceste suflete nu mai aparțin lumii noastre. Mai mult chiar, sunt dușmani inconștienți ai vieții. Din păcate, triumful vieții va cere de la noi și multe sacrificii. Va trebui să-i trimitem pentru vecie în lumea subterană a spiritelor rele.

Uitându-se cu jale spre oștenii care roiau în jurul corturilor, încercând cu disperare să le întărească, ielele tăcură un timp. Într-un târziu, una din zâne sparse tăcerea:

- Maiestate, zise, și dacă numărul celor care au căzut pradă magiei lui Chaos va fi prea mare? Cum procedăm? Poate ar fi mai bine să-i împietrim pentru un timp, iar mai târziu să încercam să-i recuperăm?

- Nu cred că este o soluție prea bună. Zeul Chaos ar putea să-i readucă la viață, interveni altă zână.

- Fără îndoială c-o va face, zise regina Ariana. Chaos își va da imediat seama că sufletele celor împietriți îi aparțin. Nu ne rămâne decât să sperăm că nu vor fi prea mulți, cei care au căzut definitiv în mrejele lui Chaos. Deși e dureros, va trebui să găsim în noi puterea de a-i neutraliza pentru totdeauna.

- Priviți, întrerupse deodată conversația una din zâne, arătând cu degetul spre cer. Ochiul de veghe al zeului Chaos ne spionează.

- S-o facă, spuse liniștită regina, ridicând privirea spre micuța sferă neagră, care se rotea, bâzâind înfundat ca un bondar, deasupra capetelor lor. Oricum nu poate să-i transmită lui Chaos ceea ce vorbim. Mărgăritarele magice ale preotesei Doima ne protejează. Prezența ochiului de veghe este un semnal că oștirile lui Orcus și ale regelui Oralon sunt aproape de hotar.

Bătând ușor cu mâna crupa leului zburător, regina porni spre tabăra unde mișunau oștenii. Cu chipurile umbrite de tristețe, ielele o urmară.

Vântul se mai potolise puțin, deși sufla încă destul de tare. Fulgerele însă continuau să lumineze cerul și tunetele zguduiau neîncetat lumea celor două tărâmuri, de parcă ar fi prevestit sfârșitul vieții. Deodată, din depărtare, se auziră bubuituri puternice de tobe și zeci de trâmbițe sunau, străpungând văzduhul încărcat de groază. Era oștirea regelui Ermo, care se apropia, înfruntând vijelia, de hotarul dintre cele două tărâmuri. În fruntea oștirii, călare pe un cal negru ca pana corbului și coamă argintie, mergea regele Ermo. Purta semeț pe creștet coroana care era transmisă din tată în fiu monarhilor regatului și despre care legenda spunea că ar fi fost confecționată de către regentul Tărâmului spiridușilor dintr-un metal cu calități magice. Nestematele multicolore, ce împodobeau coroana, sclipeau orbitor de fiecare dată când fulgerele luminau cerul. Doisprezece călăreți duceau stindardele regatului, pe care străluceau, brodați cu fir de argint și fir de aur, un șarpe al abisurilor și o bufniță argintie cu ciufuri negre de urechi. Regele era urmat de mii de călăreți înveșmântați în straie de culoare albastră și purtând bonete cu pene albe fosforescente. În urma lor se mișca, în pas cadențat, o mulțime infinită de pedeștri, înarmați cu arcuri și săgeți de foc. Deasupra, călări pe bufnițe argintii enorme, înfruntau furia vântului semeții zburători ai regelui. Ajunși aproape de hotar, oștenii se opriră și regele le ordonă să așeze tabăra la vreo 100 de metri de la corturile oștirii reginei Ariana. Apoi, urmat de 2 zburători, porni în galop spre poalele pădurii.

- Salut regina zânelor întunericului fosforescent! rosti, cu voce tunătoare, regele Ermo, apropiindu-se de regina Ariana care tocmai ieșise din pădure. Credeam că voi ajunge primul la hotarul dintre cele două tărâmuri, adăugă, schițând un zâmbet sobru.

Regina zâmbi la rândul ei și spuse, înclinând ușor capul:

- Se vede ca noi suntem mai nerăbdători să înfruntăm dușmanii vieții, rege Ermo.

- Nu văd oștirea suzeranului Ares, spuse regele Ermo, alunecând cu privirea peste pădurea și pajiștea torturate de furia naturii. Trebuia să fi ajuns aici primul. Nu-l văd nici pe regele Oralon. Și Orcus cu banda lui de monștri lipsește. Ce-o fi punând oare la cale ticălosul?!

- De ce-o fi dezlănțuit oare creatorul această furtună îngrozitoare? vorbi, îngrijorată, regina Ariana, de parcă nu ar fi auzit cele spuse de către regele Ermo. Și norii aceștia sunt neobișnuit de grei și negri... Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată o astfel de furtună. Privește, rege Ermo, cum norii se prăbușesc în jos, de parcă ar fi trimiși de cineva să înece întreg pământul. Și vântul uraganic care vuiește îngrozi...

Deodată vijelia fu zguduită de un bubuit puternic. Pământul se cutremură și urlete îngrozite se auziră de pretutindeni. Țipând, mii de păsări cu pene luminescente se înălțară ca niște săgeți spre nori și tot atât de repede se lăsară la pământ. Totul în jur părea cuprins de groază și disperare. Apoi se instală o liniște mai grea decât povara neputinței.

Regina se opri la jumătate de cuvânt, ascultând tăcerea liniștii care se lăsă brusc peste cele două tărâmuri. Părea că totul în jur înțepenise în așteptarea devastatoarei confruntări dintre viață și moarte, iubire și ură, frumusețe desăvârșită și haos.

Regele Ermo ridică privirea spre cerul care abia de-și mai putea purta povara. Norii negri, gata-gata cu câteva clipe în urmă să se prăbușească peste pământ, înghițind ziua pe care plantele fosforescente se chinuiau s-o ajute să-și intre în drepturi, încremenise. Vântul încetase să mai sufle, pădurea mutise și tunetele nu mai zguduiau văzduhul. Doar fulgerele mai continuau să cadă fără întrerupere, luminând cerul și îngrozind vietățile celor două tărâmuri.

- Ce-a fost această stranie bubuitură? întrebă, îngrijorată, regina. Fără îndoială, nu a fost un tunet. Și vântul brusc a încetat să sufle. Și aerul a înțepenit.

- Straniu! Deși nu se mai aud trăsnete, fulgerele continuă să brăzdeze cerul. Și liniștea-i atât de asurzitoare, atât de glacială, încât te cuprind fiori de moarte, adăugă una din zâne, cu o expresie încordată a feței. Să fie oare Chaos atât de puternic, încât să poată opri vântul și tunetele?

- Sau poate zeul Chaos era pe cale să dezlănțuie potopul cosmic și Creatorul a reușit să închidă porțile spațiului nemărginit?! spuse regina Ariana, uitându-se neîncrezătoare spre norii care atârnau înțepeniți la doar câteva zeci de metri deasupra pământului. Această bubuitură s-ar putea să fi fost semnalul că porțile spațiului nemărginit au fost încuiate.

- Și dacă zeul Chaos a reușit s-o ia înaintea Creatorului și a dezlănțuit potopul cosmic? zise regele Ermo. De ce oare nu vine suzeranul Ares să ne informeze ce se întâmplă?

Un timp rămaseră îngândurați cu toții. Apoi, cuprinși de o mare neliniște, porniră în grabă spre miile de oșteni care, cu doar câteva clipe în urmă, roiau ca albinele pe pajiștea de la poalele pădurii și care acum stăteau înțepeniți, cu privirile ațintite spre cer. Cu respirația întretăiată, ascultau tăcerea suspectă a naturii, care se lăsase pe neprins de veste peste cele două tărâmuri, privind alarmați fulgerele care nu mai conteneau să cadă, deși nu se auzea nici un tunet.

Deodată liniștea fu săgetată de strigăte de îmbărbătare, urmate de bătăi ritmice de tobe, care răzbăteau din direcția tărâmului luminii. Bătăile de tobe și strigătele se apropiau tot mai mult de hotarul dintre cele două tărâmuri. Se scurseră vreo 30 de minute din clipa când se făcură auzite bătăile de tobe și

o falnică oștire se arătă privirilor celor de pe tărâmul întunericului fosforescent. Călări pe cai albi ca neaua și grifoni cu ochii de jăratic, un torent nesfârșit de oșteni, înveșmântați în straie țesute din raze de soare și purtând coifuri aurite, care scânteiau orbitor de fiecare dată când fulgerele săgetau întunericul, se apropia vijelios de hotarul tărâmului luminii. Oștenii erau înarmați cu săbii, arbalete cu săgeți din cristal magic și sulițe care aruncau sfere de foc. În fruntea uriașei oștiri, călări pe grifoni cu pene aurii sclipitoare, mergeau principesele văzduhului, înveșmântate în straie de culoarea razelor de soare și cavalerii munților de smarald, care purtau tunici aurii, centuri verzi și coroane din aur, bătute cu smaralde. În dreapta lor mergea regele împărăției apelor, călare pe superbul său cal alb înaripat, cu coadă și coamă de culoarea verdelui marin. Ondinus purta veșminte galben-aurii, pelerină de consistența apei, cu sclipiri multicolore și ținea în mâna dreaptă magica sa suliță. Regele era urmat de zeci de mii de tineri oșteni ai oceanelor. Voinici cu pielea palidă și plete de culoarea smaraldului, înveșmântați în straie verzui-argintii de consistența apelor zbuciumate, încălecau cai marini cu ochii luminescenți. Cete de fermecătoare ondine, cu ochi albaștri ca apele mării în care se oglindește cerul senin, mergeau călări pe leoparzi de mare. Ondinele aveau părul de culoarea smaraldului, în care străluceau cununi din flori mici argintii. Erau îmbrăcate în tunici de consistența apei, cu cizmulițe până la genunchi și purtau în spate arcuri cu săgeți din cristal magic. O mare de stindarde fâlfâiau falnic deasupra oștirii. Grifoni brodați cu fir de aur, delfini albaștri strălucind pe flamurile cu unde înspumate, vulturi cu aripile desfăcute și cerbi cu stele strălucitoare în frunte și aripi de lebădă.

Oștirile Tărâmului luminii se opriră la câțiva zeci de metri de hotarul dintre cele două tărâmuri.

- Priviți! zise regele Ondinis, îndreptând sulița fermecată spre Tărâmul întunericului. Regii întunericului fosforescent au poposit deja.

- Sunt nerăbdători să pună mâna pe bogățiile regatelor noastre, zise, cu o ușoară notă de indignare în voce, cel mai tânăr dintre cavalerii munților de smarald, cercetând cu privirea oștirile care păreau înțepenite dincolo de fâșia fără vegetație.

- Crezi că nu-și vor respecta promisiunea și ne vor ataca? întrebă una din principesele văzduhului, vădit neliniștită de cele auzite.

- Comportamentul lor mi se pare mai mult decât ciudat, spuse unul din cavalerii munților de smarald, încordându-și privirea să străbată semiîntunericul cu sclipiri fosforescente, care învăluia tărâmul întunericului. Aș zice chiar că sunt descumpăniți de ceea ce se întâmplă în jur.

- Am impresia că și ei sunt îngrijorați de bubuitul asurzitor și straniu, care a făcut planeta noastră să se cutremure. Stau cu toții înțepeniți, cu ochii ațintiți spre cer, de parcă ar aștepta să se producă o minune sau o devastatoare catastrofă, vorbi o principesă a văzduhului, uitându-se mirată spre Tărâmul întunericului, unde se întrezăreau zeci de mii de oșteni încremeniți, de parcă ar fi fost statui de piatră.

- Se vede că oștirile lui Ares erau deja în drum când cei doi protectori au fost informați de către mesagerii Creatorului că porțile spațiului nemărginit au fost încuiate, zise una din principesele văzduhului.

- Aș vrea să cred că au renunțat la dorința de a stăpâni regatele noastre, însă comportamentul lor de sute de ani mă face să am temeri, răspunse cel mai tânăr cavaler al munților de smarald.

- Temeri? sări indignat regele Ondinus, strunindu-și nervos calul care frământa pământul, nerăbdător să pornească în galop spre Tărâmul întunericului. Despre ce fel de temeri poate fi vorba, când însăși viața în lumea noastră este în pericol?! Regii Tărâmului întunericului fosforescent nu vor risca să ne atace, știind că zeul Chaos se pregătește să dezlănțuie potopul cosmic. Suzeranul Ares a asigurat-o pe regina Hestia că de acum înainte regatele noastre vor trăi în pace și bună înțelegere. Nu crezi că ar trebui să avem încredere în aliații noștri? În curând vom vedea cu toții istoria uitată, care va fi proiectată pe bolta celestă și vă asigur că mulți vor roși de rușine.

Dorind să-l domolească pe regele împărăției apelor, una din principesele văzduhului întrebă:

- De ce oare întârzie regina Hestia?

Între timp își făcură apariția și oștirile regatului elfilor și cele ale regatului zânelor luminii. Oșteni, înveșmântați în straie aurii și purtând bonete cu pene sclipitoare, zburau ca vântul, călări pe grifoni cu ochi de jăratic, pe cai albi cu învolburate coame aurii și cerbi înaripați cu steluțe strălucitoare în frunte, spre hotarul dintre cele două tărâmuri. În fruntea oștirii mergea regina Edelia, urmată de zânele luminii. Zânele aveau pe creștete mici diademe din aur, împodobite cu diamante. Regina purta straie de luptă, țesute din raze de soare și brodate cu raze de lună. Pieptul îi era acoperit cu o platoșă suplă și strălucitoare. Era încălțată în cizmulițe de culoare albă, împodobite cu nestemate și avea pe creștet coroana pe care sfânta zi o dăruise cu zeci de mii de ani în urmă primei regine a zânelor luminii. Coroana era făcută dintr-un metal magic de culoarea aurului, cu sclipiri intermitente: când aurii, ca razele soarelui, când albastre, ca cerul senin. Zânele încălecau cerbi cu steluțe strălucitoare în frunte, ce aveau darul de a zbura până la înălțimi nemaivăzute de alte vietăți cu puteri magice, dar și puterea de a paraliza dușmanul. Înveșmântate în straie de luptă, cu platoșe de zale aurii și baghete magice, din care se revărsau raze de soare, zânele luminii păreau niște făpturi venite din lumea basmelor. Sunete melodioase de corn, ce alternau cu bătăi de timpane, spărgeau văzduhul înțepenit.

Ajunși lângă hotar, oștenii încetară să mai sune în corn și să bată-n timpane. Strunindu-și cerbul, regina Edelia ordonă celor două oștiri să se dispună în linie de bătălie de-a lungul hotarului dintre cele două tărâmuri, în dreapta oștirilor regelui Ondinus. Apoi șopti ceva la ureche cerbului. Cerbul cu steluță în frunte se înălță ca o săgeată strălucitoare spre norii plumburii și zbură în direcția monarhilor Tărâmului luminii, care discutau cu glas scăzut, aruncând priviri suspicioase spre pajiștea unde oștirile regilor întunericului fosforescent ocupaseră poziții de luptă. Oprindu-și cerbul lângă ei, regina Edelia înclină ușor capul și spuse:

- Slavă vouă, falnici regi și regine ale tărâmului luminii!

Cavalerii mulților de smarald, principesele văzduhului și regele împărăției apelor înclinară, la rândul lor, capetele încoronate în semn de salut.

Regina zânelor privi îngrijorată spre cerul mut, brăzdat de fulgere, apoi își îndreptă neliniștită privirea spre pajiștea unde stăteau dispuse în formații ofensive de luptă oștirile regilor Tărâmului întunericului fosforescent. În mijlocul imensei armate se afla încolonată oștirea regelui Ares. Îmbrăcați în tunici negre, peste care erau puse platoșe ce scânteiau precum scâteiază argintul, luminat de razele lunii, oștenii își țineau cu greu în frâu armăsarii negri cu coame argintii, care frământau pământul cu copitele, nerăbdători să se avânte înainte, spre hotarul dintre cele două tărâmuri. Oștenii erau înarmați cu un soi de arbalete, doar că săgețile aveau vârful de forma unui boboc închis de floare. În dreapta se aflau legiunile călări ale regelui Ermo, iar în stânga- cele ale reginei zânelor întunericului, călări pe cai și lei înaripați. În spatele călăreților stăteau încolonați pedeștrii, înarmați cu temutele suliți cu vârfurile asemănătoare unor boboci închiși de floare.

Netezind cu mâna cerbul, regina zânelor spuse:

- Ora decisivă se apropie. În curând va veni și regina Hestia.

- De ce nu a venit împreună cu oștirile? întrebă mirat, dar și nemulțumit, unul dintre cavalerii munților de smarald. Lipsa protectoarei îi neliniștește pe oșteni.

Regina Edelia își plimbă concentrată privirea pe chipurile oștenilor. O tensiune, cu semne clare de îngrijorare, se făcea tot mai simțită în rândurile lor. Neliniștea creștea cu fiecare clipă scursă. Știau cu toții că aveau de înfruntat hoarda monstruoasă a infernului, care-l avea de partea ei pe zeul haosului primordial, însă nu mai văzuse în viața lor vreo creatură de pe Tărâmul subteran al spiritelor malefice. Legendele narau despre monștri cu puteri magice. Nimeni însă nu și-a imaginat vreodată că porțile infernului, ferecate de către Creator, vor fi deschise și mii și mii de bestii setoase de sânge vor năvăli în lumea celor două tărâmuri, aducând cu ele moartea și pustietatea. Se pregăteau de ani și ani să înfrunte, în ultima noapte a ciclului

temporal, oștirile regilor Tărâmului întunericului fosforescent și credeau cu tărie că lumina va triumfa asupra întunericului, că protectoarea Hestia, deținând puterea magică a soarelui, nu poate fi învinsă de către cel ce deține puterea magică a nopții și că Tărâmul luminii va continua să trăiască în liniște și pace. Deși oștenii celor cinci regate erau cunoscuți drept viteji neînfricați și gata să-și sacrifice viața pentru libertate, regina zânelor zări în ochii lor o ușoară umbră de îngrijorare, amestecată cu o vădită încrâncenare. Lipsa reginei protectoare îi neliniștea.

- S-a reținut în camera secretă, răspunse regina zânelor cu glas scăzut. Cred că și regele Ares întârzie. Urma să clarifice niște detalii cu suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent.

- Nu se văd nici monștrii regelui împărăției subterane, nici oștenii lui Oralon, vorbi regele Ondinus. Dacă bubuitura îngrozitoare a însemnat ceea ce credem, zeul putea să-și schimbe tactica. Știind că nu mai poate dezlănțui potopul cosmic, zeul, cu orgoliul rănit, ar putea recurge la magia energiei obscure, ceea ce ar fi o catastrofă pentru vietățile celor două tărâmuri. Oare ce surpriză ne mai pregătește stăpânul haosului primordial?

Monarhii Tărâmului luminii se străduiau să-și ascundă îngrijorarea, să nu fie observată de către oșteni. Deși aveau puteri miraculoase, regii știau că fără ajutor divin nu pot ține piept zeului dezordinii primordiale. Și protectorii celor două tărâmuri întârziau să apară, sporind confuzia care tindea să se generalizeze. Alunecând cu ochii peste oștirea înțepenită în așteptare, regele împărăției apelor spuse:

- Oștenii par confuzi și îngrijorați. Dacă cei doi protectori mai întârzie mult să apară pe câmpul de bătălie, presimt că se vor întâmpla lucruri neprevăzute. Trebuie să ne întoarcem imediat la oșteni, să-i îmbărbătăm cu prezența noastră.

Spunând acestea, Ondinus dădu pinteni calului și porni în galop spre oștirea împărăției apelor, urmat de către ceilalți monarhi. O neliniște apăsătoare plutea, precum plutește ceața necunoașterii, deasupra oștirilor adunate de o parte și de cealaltă a hotarului dintre cele două tărâmuri. Deși unii pornise spre hotar decișI să atace, iar alții- să-și dea viața pentru a-și apăra moșia, oștenii celor două tărâmuri păreau șocați de cele întâmplate. Își dădeau prea bine seama că o forță supranaturală dirijează cu miraculoasele fenomene care se perindau în fața lor, dar nu înțelegeau de ce această forță, la fel de brusc precum începuse, a încetat să zguduie natura, lăsând doar fulgerele să bage groaza în vietățile celor două tărâmuri. Încet-încet spaima se strecura în cugetele neînfricaților oșteni. Înțepeniți, priveau spre cei pe care-i credeau dușmani de moarte și gânduri stranii le fulgerau prin minte. Se întrebau dacă vijelia a fost un semn care să-i facă să înțeleagă că viața este dar divin și că nici pentru cea mai neprețuită comoară nu merită să curmi o viață. Și dacă Creatorul îi va pedepsi pentru trufie și agresivitate? Brusc încetară să mai înțeleagă de ce dorise cu înverșunare moartea unor ființe care nu le făcuse nici un rău.

Când confuzia părea că devenise generalizată, din direcția tărâmului luminii răzbătură spre hotar sunete prelungi de trompete. Apoi, ca un ecou de răspuns, se auziră trompete și din direcția Tărâmului întunericului. Revenindu-și din înțepenire, oștenii celor două tărâmuri începură a fremăta. Priveau cu îngrijorare când spre cer, când în direcția de unde răsunau trompetele, căznindu-se să înțeleagă ce se întâmplă.

Auzind trompetele sunând, regina zânelor se adresă către oșteni cu voce răspicată, să fie auzită de cât mai mulți:

- Vitejii mei, regina protectoare în curând va veni printre noi! Lupta va fi grea, însă, cu siguranță, victoria va fi a noastră!

Îmbărbătați de vorbele reginei zânelor, oștenii strigară într-un singur glas, zăngănind asurzitor armele:

- Slavă protectoarei Hestia! Victoria va fi a noastră! Dușmanul va pieri!

Ca prin minune spaima dispăru de pe fețile oștenilor tărâmului luminii și toți simțiră o pornire năvalnică de a se avânta în luptă.

- Victorie! Victorie! continuau să strige oștenii, iar vocile lor se difuzau în unde repezi, asemeni valurilor mânate de vânt pe întinderi zbuciumate de ape, înăbușind urletele bestiilor tărâmului subteran, care se auzeau apropiindu-se năvalnic de hotarul dintre cele două tărâmuri.

Deodată cerul se limpezi, devenind albastru întunecat și plin de stele pe Tărâmul luminii și albastru-verzui, cu sclipiri fosforescente, pe Tărâmul întunericului. Norii plumburii dispărură într-o clipită, de parcă nici nu ar fi amenințat, cu doar câteva secunde în urmă, să se prăbușească peste pământ. Uimiți de schimbarea neașteptată a naturii, oștenii ambelor tărâmuri mutiră, privind spre cer. În jur se instală din nou tăcerea. În liniștea suspectă se auzi deodată, venind din depărtare, o voce cristalină de copilă, care spunea:

- Creatorul a încuiat porțile spațiului nemărginit, barând calea potopului cosmic. Creatorul a salvat luimea celor două tărâmuri de dezastrul potopului cosmic. Viața va triumfa pentru eternitate în spațiul nemărginit!

- Cine vorbește? se întrebau mirați oștenii. Cine ne aduce această veste minunată? șopteau pădurile, munții și apele.

Trecură clipe numărate și liniștea, care ținuse înțepenite cele două tărâmuri, fu săgetată de un bubuit asurzitor. Planeta se cutremură din nou și un vântișor tăios și rece alunecă, ca un vis urât, peste fețele împietrite ale oștenilor. Apoi se instală din nou tăcerea. Pe cerul limpede precum cleștarul fântâna fermecată a timpului apus începu să depene istoria uitată. Imagini cu cei doi unicorni păscând iarba miraculoasă din pădurile fermecate, cu ani de glorie și belșug, bună vecinătate și înțelegere, căsătorii între monarhii celor două tărâmuri, se perindau rând pe rând, trezind curiozitatea, dar și stupoarea oștenilor.

Deodată cerul se tulbură din nou și fu acoperit de o ceață plumburie. Toți îl văzură pe zeul Chaos furișându-se în spațiul nemărginit. Văzură cum stăpânul dezordinii primordiale se instală la curtea suzeranilor Tărâmului întunericului fosforescent în calitate de mag și consilier suprem. Cum îl convinse pe străbunicul regelui Ares să-și otrăvească soția, care era una din fiicele reginei zânelor luminii, spunându-i că având în preajmă o blestemată ființă a luminii nu va reuși să devină stăpânul lumii. Cultivându-i în același timp trufia, zeul dezordinii primordiale îi ceru suzeranului să-l arunce în prăpastie pe înțeleptul vrăjitor Decis și să-l numească pe el consilier suprem și mag al Tărâmului întunericului fosforescent. Îl văzură pe Chaos țesând din obscuritate moartă mreaja urii și urzind planuri să cucerească lumea celor două tărâmuri. Văzură cum stăpânul haosului primordial transformă spada divină în statuie din rocă neagră cu sclipiri albastre, înghețându-i inima. Cum uneltește, împreună cu regele tărâmului subteran al spiritelor rele, împotriva creatorului, dorind să-și extindă dominația asupra spațiului nemărginit și să-l transforme într-un univers fără de viață.

Apoi imaginile dispărură, ceața neagră se risipi și cerul redeveni albastru. O tăcere de mormânt cuprinse împrejurimea. Tăceau înțepeniți oștenii, tăceau monarhii, tăcea pădurea. Pe fețele oștenilor puteai citi confuzie, dar și mânie. Deodată mulțimea începu a fremăta, precum freamătă pădurea când vântul se dezlănțuie. Un cor de voci, un murmur nesfârșit sparse tăcerea.

- Vitejii mei, se auzi o voce care răsună ca un sunet viguros de clopot pe fundalul miilor de voci șoptite. Fântâna fermecată a timpului apus ne-a demonstrat istoria de noi demult uitată. Intoxicați de vrăjile zeului Chaos, care pe parcursul a 600 de ani ne-a tot turnat în suflete otrava beznei moarte, noi am uitat de legea supremă a spațiului nemărginit și ne-am lăsat pradă trufiei, punând în pericol însăși existența noastră.

Oștenii mutiră, cu ochii ațintiți spre suzeranul Ares. Călare pe superbul său cal negru, regele vorbea cu voce tunătoare, scrutând cu privirea lui pătrunzătoare mulțimea nesfârșită de voinici.

- Orbiți de trufie, își continuă discursul suzeranul, am uitat pentru 600 de ani ce înseamnă iubirea și frumusețea divină. Urând lumina, inconștient uram și întunericul fosforescent, deoarece lumină fără întuneric și întuneric fără de lumina nu poate să existe. Nu ne-am adunat aici ca să-i ucidem pe frații noștri întru Creator, ci să luptăm împreună cu oștenii Tărâmului luminii pentru a salva viața, pe care zeul Chaos, care-și zicea Teomis, planifica s-o stingă în întreg Universul.

Discursul suzeranului Ares fu întrerupt de urlete înfiorătoare și dezordonate bătăi de tobe. Din depărtare se vedeau, înaintând ca un puhoi năvalnic, bestiile regelui Orcus, conduse de Bariel, principele tărâmului subteran, care ținea, ridicată deasupra capului, săgeata magică. Un nor de flăcări verzi și roșii plutea deasupra hoardelor vrăjmașe. În urma creaturilor infernului, la o distanță de câteva aruncături de băț, mergeau domol, călări pe cai negri cu coame și cozi ce scânteiau ba verde, ba albastru, ba portocaliu, vitejii osteni ai regelui Oralon.

Regele Ares se uită câteva clipe concentrat spre monstruoasa adunătură, apoi își continuă liniștit discursul:

- Să nu vă fie frică de bestiile lui Orcus. Cu noi este Creatorul și principesa Selia. Oștirile Tărâmului luminii vor lupta cot la cot cu noi ca să apărăm viața și să-i expediem în lumea lor pe cei care au îndrăznit să nesocotească legea supremă a spațiului nemărginit. Dacă printre voi sunt oșteni care vor încerca să încalce legea, vor fi expediați pentru vecie în împărăția lui Orcus, rosti cu voce aspră suzeranul Ares, în timp ce ochii îi scăpărau amenințător.

Apoi făcu o scurtă pauză, plimbându-și concentrat din nou privirea pe chipurile oștenilor, de parcă ar fi încercat să afle ce gândesc și care din ei este dispus să-i nesocotească ordinele. Văzu în fața lui o mare de oșteni încrâncenați în hotărârea lor să lupte până la moarte contra dușmanilor vieții. Trase adânc aer în piept și zise, de data aceasta cu durere în voce:

- M-ar întrista să aflu că printre voi sunt unii care s-au lăsat intoxicați de vrăjile lui Chaos.

Un murmur prelung, ca freamătul valurilor purtate de briză spre țărmuri tainice, se răspândea în unde spre tărâmul luminii.

- Zeul Chaos? răsuna de pretutindeni. Magul Teomis este zeul dezordinii primordiale, care a reușit să intoxice cugetele unora din noi? Cum vom afla cine sunt cei care au devenit sclavii zeului Chaos?

Auzind șoaptele, regele Ares ridică mâna în care ținea legendara spadă a protectorilor Tărâmului întunericului fosforescent și se adresă oștenilor cu voce tunătoare:

- Voinicii mei, astăzi destinul ne pune la grea încercare. Dușmanii noștri nu sunt cei pe care-i privim acum în față, adică oștenii Tărâmului luminii. Dușmanii noștri se pregătesc să ne atace din spate. Hoardele de creaturi ale regelui Orcus și zeul dezordinii primordiale sunt gata să ne înece în sânge. Să le dăm riposta pe care-o merită și să salvăm regatele noastre de urgia morții fără de viață. Creatorul a închis porțile spațiului nemărginit, barând astfel calea potopului cosmic, pe care zeul Chaos intenționa să-l prăbușească peste lumea celor două tărâmuri. Cu iubirea divină în suflet și cu ajutorul Creatorului vom reuși să înfrângem dușmanul și viața va triumfa pentru eternitate în spațiul nemărginit!

Oștenii se întoarseră ca la comandă cu fața spre puhoiul nesfârșit de bestii, care se apropiau, urlând și bătând asurzitor la tobe, de hotarul dintre cele două tărâmuri. Regele Ares, regina Ariana și regele Ermo porniră în galop, urmați de cavalerii care purtau stindardele regale, spre pajiștea ce se pierdea în zare. Ajunși în fața oștirilor, monarhii Tărâmului întunericului fosforescent își înălțară deasupra capetelor spadele regale și strigară în cor:

- Înainte! Spre victorie! Victoria va fi a noastră!

Oștirile porniră în pas cadențat, zângănind din arme, în întâmpinarea hoardelor de creaturi ale infernului, strigând într-o voce:

- Victoria va fi a noastră! Victoria va fi a noastră!

Bubuiturile de tobe și sunetele trâmbițelor îmbărbătau oștenii care mergeau să înfrunte bestiile infernului. Văzând că oștirile Tărâmului întunericului fosforescent au pornit spre oștirile lui Orcus, regina Hestia se adresă oștirilor Tărâmului luminii:

- Voinicii mei, regatele Tărâmului luminii au prețuit întotdeauna viața. Nu am dorit și nu dorim să cucerim regatele Tărâmului întunericului luminescent. Dorim să trăim în pace și bună înțelegere. Să ne creștem în liniște copiii și să protejăm opera Creatorului. Dorim să triumfe pentru eternitate viața în spațiul nemărginit. Fântâna fermecată a timpului apus ne-a demonstrat acum câteva clipe că cele două tărâmuri au respectat cu sfințenie legea supremă a spațiului nemărginit, până când zeul haosului primordial a pătruns în Universul nostru și s-a declarat mag la palatul protectorilor Tărâmului întunericului. Zeul Chaos dorește moartea lumii noastre. Visează să domine Universul. În numele vieții și al creatorului să apărăm cu prețul vieții noastre spațiul nemărginit. Înainte, vitejii mei! Să luptăm cot la cot cu voinicii de pe Tărâmul întunericului împotriva celor care urzesc să stingă viața și să cucerească Universul! Purtând în suflet iubirea divină, vom face să triumfe viața!

Regina Hestia, călare pe grifonul cu puteri magice Ramo, însoțită de regele Ondinus, principesele văzduhului și cavalerii munților de smarald se avântară înainte, urmați de oștenii care purtau stindardele regale. O mare nesfârșită de viteji porniră după ei, zăngănind armele. Din toate părțile răsunau sunete de corn și trâmbițe, și bătăi ritmice de tobe. Caii nechezau, iar grifonii țipau asurzitor.

În scurt timp oștirile Tărâmului luminii se contopiră cu oștirile Tărâmului întunericului fosforescent. Pajiștea cu iarbă luminescentă se transformă într-un imens ocean de oameni care fremăta, unduindu-se asemeni lanului de grâu în bătaia nemiloasă a vântului.

În întâmpinare venea ca o vijelie un torent nesfârșit de bestii, cu ochi din care răbufneau flăcări verzi și roșii. Bestiile alergau, care în patru labe, care pe două picioare, care călări pe monștri cu două capete. În frunte, călare pe o creatură fioroasă cu solzi negri sclipitori, mergea principele cu față arămie și părul alb ca neaua, înconjurat de cei 6 paznici translucizi ai tărâmului subteran al spiritelor malefice. Drocmerii urlau terifiant, arătându-și colții. În urma lor pășeau greoi, făcând să tremure sub pașii lor pământul, monștri cu cap de hienă și trup de uriaș, acoperit cu blană. Deasupra acestei fioroase hoarde zburau în negura de flăcări verzi și roșii, asemeni unor enorme păsări răpitoare, sute de creaturi înaripate, cu cap de șopârlă cornută și coadă care sfârșea cu un vârf incandescent de suliță, și un număr nesfârșit de bestii translucide, care scoteau sunete subțiri asurzitoare. Această hărmălaie de nedescris acoperea bătăile de tobe și sunetele trâmbițelor.

Ajunse în mijlocul pajiștii, oștirile Tărâmului întunericului fosforescent și oștirile Tărâmului luminii se opriră, ocupând poziții de luptă. În față și pe lături- mii și mii de călăreți încălecând cai negri, cai albi, grifoni, leoparzi marini și lei zburători. În mijloc- o mare de pedeștri, înarmați cu sulițe, aruncătoare de energie care carbonizează, arcuri cu săgeți de foc și de cristal. Deasupra oștirilor zburau cele 12 zâne ale luminii, ielele și zburătorii regelui Ermo. În urmă, cam la vreo 100 de metri de restul armatei, rămaseră nemișcate câteva legiuni de călăreți, conduse de regina zânelor luminii și una din principesele văzduhului. Monarhii Tărâmului luminii ieșiră în fata oștirilor și se apropiară de regii Tărâmului întunericului. Regina Hestia vorbi, căutându-l cu privirea pe regele Ares:

- Slavă vouă, falnici regi și viteji oșteni ai Tărâmului întunericului fosforescent!

Oștenii strigară într-un glas:

- Slavă reginei Hestia, protectoarea tărâmului luminii!

- În sfârșit ne întâlnim, regină Hestia! se auzi vocea suzeranul Ares.

Apropiindu-se de protectoare, regele o salută, înclinând respectuos capul.

- Și noi salutăm regii și vitejii Tărâmului luminii! Această zi a întunericului fosforescent și noapte a luminii să readucă pentru eternitate pacea și înțelegerea în lumea noastră.

Apoi privi cu interes câteva clipe chipul încântător al reginei, de parcă ar fi încercat să găsească o asemănare cu o persoană cunoscută și zise, zâmbind enigmatic:

- Principesa Selia este nespus de frumoasă, Maiestate.

Auzindu-l pronunțând numele principesei Selia, regina Hestia îl fixă surprinsă cu privirea.

- Principesa Selia? Măria ta a avut ocazia s-o cunoască pe fiica mea? întrebă mirată protectoarea tărâmului luminii.

Chipul aspru al regelui Ares se lumină, iar ochii căpătară o expresie plină de tandrețe.

- Am avut onoarea s-o cunosc pe principesa Selia, zise regele Ares, zâmbind visător. Îi datorez multe și sper să am ocazia să-i mulțumesc.

Regina îl privi îndelung, tăcând. În fața ei stătea un tânăr de o frumusețe seducătoare. Doi ochi enormi, în care se oglindea adâncul nopții, o fixau cu o privire pătrunzătoare. Părul negru, ce scânteia pe parcă ar fi fost presărat cu stropi de rouă, contrasta cu pielea albă și fină ca de copilă. Avea fruntea înaltă și nobilă, nasul subțire și buze suple. Părea un zeu al nopții, tras prin inel și plin de farmec tainic. Nici cea mai mică umbră de cruzime sau trufie nu se citea pe chipul lui. Părea mai curând o făptură divină, înzestrată cu calități alese. Un înger visător și dornic de fericire.

- Tânărul acesta fermecător este temerarul suzeran ai Tărâmului întunericului fosforescent? Cel care plănuia să treacă prin foc și sabie regatele Tărâmului luminii? se întrebă în sine, zâmbind în colțul gurii, regina Hestia.

Schimbarea bruscă a expresiei feței suzeranului, când îi vorbi de principesa Selia, i se păru reginei Hestia ciudată.

- Un rege, cunoscut în lumea celor două tărâmuri drept aspru și nespus de viteaz, devine brusc întruchiparea tandreței și gingășiei când vorbește despre o fată?! se întreba pe sine în gând protectoarea Hestia, cercetându-l preocupată cu privirea pe regele care zâmbea dus în lumea viselor frumoase. Nu, nu poate fi adevărat! Ce gânduri bizare îmi trec prin minte. Cum ar fi putut oare să se îndrăgostească de fata mea, pe care o cunoaște doar de câteva zile?

Regina clătină ușor din cap, încercând să alunge gândurile nedorite.

Intuind ce gânduri o frământă pe protectoarea Tărâmului luminii, suzeranul Ares repetă cu voce moale aceeași frază:

- Fiica dumitale, regină Hestia, este mai frumoasă decât însăși frumusețea.

Apoi se răsuci brusc spre bestiile care se apropiau, făcând totul în calea lor una cu pământul. Privi atent câteva clipe avalanșa de creaturi ale infernului, se întoarce spre oștirile celor două tărâmuri și zise cu voce răspicată:

- Deși dușmanul este puternic și bătălia va fi până la ultima suflare, să nu vă fie teamă, vitejii mei! Noi vom ieși învingători, deoarece purtăm în suflet credința și iubirea divină, iar cel ce poartă în suflet credința și iubirea divină nu poate fi răpus. Cu noi este Creatorul și înțelepciunea divină. La luptă, voinicii mei! La luptă, în numele vieții și ordinii divine!

Între timp hoarda lui Orcus se apropiase de oștirile celor două tărâmuri. Abia atunci monarhii observară că oștirea regelui Oralon se oprise la poalele pădurii. Regele și oștenii stăteau nemișcați, de parcă ar fi cântărit încotro s-o apuce. Să meargă înainte, sau să se retragă spre munții care se înălțau la orizont asemeni unui zid sclipitor. Regele Oralon privea când spre pajiște, unde oștirile celor două tărâmuri erau gata să înfrunte creaturile infernului, când spre cerul albastru-verzui al Tărâmului întunericului.

- Așteaptă venirea lui Chaos, trădătorul, zise furios regele Ermo, strunindu-și armăsarul care frământa nervos pământul cu picioarele.

- Aș zice mai curând că este indecis. Probabil nu știe cum să procedeze, zise regina Ariana, desprinzându-și bagheta fermecată de la șold. Cred că nu va îndrăzni să lupte de partea oștirilor regelui Orcus.

- N-aș fi atât de sigur, zise cu un aer preocupat regele Ermo. Trufia lui nu are limite.

Auzind spusele celor doi, chipul regelui Ares redeveni brusc aspru și ochii îi scăpărară. Scoase din teacă sabia și o ridică deasupra capului.

- Să sune trâmbițele, să înceapă bătălia, strigă regele Ares și porni ca un fulger spre armata de creaturi ale infernului.

Purtătorii stindardelor regale dădură pinteni cailor, care o rupseră din loc, urmați de toboșarii care băteau neîntrerupt în tobe. Monarhii și oștenii celor două tărâmuri se avântară în luptă. Ajunși aproape de hoarda lui Orcus, călărețiii din față se despărțiră în două și o luară brusc în lături, lăsând o breșă mare în peretele compact al oștirilor celor două tărâmuri. Crezând că oștenii celor două tărâmuri s-au speriat de hoarda lui și bat în retragere, principele infernului răcni, avântându-se primul spre breșă:

- Moarte nesuferitelor făpturi ale celor două tărâmuri! Moarte luminii!

Bestiile îl urmară urlând, mârâind și scheunând de nerăbdare să-și împlânte ghearele și colții în carne caldă. Curgeau asemeni unui torent nesfârșit, completând în câteva minute enormul spațiu pe care călărețiii îl lăsase liber. Imediat ce breșa se umplu cu bestii, călărețiii celor două tărâmuri reapărură ca din pământ și, croindu-și drum din ambele părți cu săbiile și sulițele care carbonizează, tăiară în două armata lui Orcus, închizând grosul oștirii tărâmului subteran ca într-o capcană. Jumătate din călărețiii își întoarseră leii zburători, caii și grifonii cu ochi de jăratic spre creaturile infernului, lovindu-le din spate. Ceilalți se avântară înainte.

Dintr-o dată, în spatele oștirilor celor două tărâmuri, care încercuise grosul armatei lui Orcus, răsunară sunete de corn. Legiunile de călărețiii, conduse de regina zânelor luminii și una din principesele văzduhului, porniră ca o vijelie spre rămășițele hoardei de bestii care se regrupau în grabă. Intrară din două părți ca un berbece de spart zidurile cetăților, secerând creaturile infernului, precum țăranul seceră grâul copt, culcându-i la pământ. Bestiile ripostau cu înverșunare, scoțând flăcări verzi și roșii pe nas și gură. O încăierare de nedescris, cu urlete, țipete și gemete puse stăpânire pe pajiștea enormă. Mii de creaturi cădeau, secerate de oștenii celor două tărâmuri, dar nu mai puțini erau și oștenii căzuți pe câmpul de bătălie. Răniții gemeau, implorând cu ochii să fie ajutați. Înspăimântați, caii se ridicau în două picioare, aruncând din șei oștenii. Bestiile rănite scoteau fum pe nări și nori grei, cu miros apăsător, se înălțau în rotocoale deasupra pajiștii, întunecând cerul. În scurt timp însă creaturile infernului își reveneau și se aruncau ca niște furii asupra oștenilor celor două tărâmuri. În cer zânele luminii, călări pe cerbi magici cu steluțe strălucitoare în frunte, zânele întunericului fosforescent, încălecând lei înaripați și neînfricații zburători ai regelui Ermo loveau cu fulgere aurii și albastre în norul de creaturi translucide zburătoare, care aruncau săgeți cu flăcări verzi și roșii, secerând necruțătoare oștenii celor două tărâmuri. Lovite de fulgerele magice, creaturile translucide erau pulverizate în mii de cioburi, asemeni vaselor din sticlă lovite de proiectile.

Legiunile conduse de regina zânelor și principesa văzduhului cu greu reușeau să țină piept creaturilor infernului. Copleșindu-i numeric pe oștenii celor două regine, bestiile lui Orcus formară un cerc compact în jurul lor și înaintau, precum înaintează din vârful munților puhoaiele dezlănțuite asupra văilor, strivind totul în calea lor. Puterea și furia bestiilor lui Orcus era atât de mare, încât părea că doar o minune ar putea să-i salveze pe neînfricații oșteni ai tărâmului luminii. Pomenindu-se încercuiți, călăreții se întoarseră cu fața spre bestiile lui Orcus și formară și ei un cerc în cercul care se strângea tot mai amenințător în jurul lor. În mijlocul cercului se aflau purtătorii stindardelor celor două regate și regina zânelor. Principesa văzduhului nu se vedea nicăieri.

Observând lipsa principesei văzduhului, regina Edelia se înălță la câțiva metri deasupra câmpului de bătălie. Zbură un timp, căutând-o de sus cu privirea printre oștenii care se apărau cu îndârjire. Învălmășeala însă era atât de mare, încât Edelia nu izbutea să vadă decât mormane de trupuri ce fremătau a moarte. Regina gândi în spirit și sufletu-i șopti că principesa este rănită și că se află chiar în preajmă. Durerea care răbufnea de jos însă era atât de mare și gemetele atât de numeroase, încât Edelia nu reușea să sesizeze în marea de durere suferința principesei văzduhului.

- Unde a dispărut principesa văzduhului? strigă alarmată regina Edelia, continuând s-o caute cu privirea printre oștenii căzuți pe câmpul de bătălie.

- Aici, aici este principesa, Maiestate! A fost rănită, bestiile vor s-o captureze, răsună de jos o voce care abia de se auzea în hărmălaia infernală a bătăliei.

Edelia privi în direcția de unde auzise vocea. Ceea ce i se arătă privirii, o făcu să se înfioare. Cinci oșteni voinici, înconjurați de nenumărate bestii, luptau cu disperare, încercând să protejeze principesa care zăcea la pământ într-o baltă de sânge. Fără să stea prea mult pe gânduri, regina Edelia zise în șoaptă cerbului:

- Vom avea nevoie și de puterea ta magică. Tu vei paraliza dușmanii, iar eu o voi smulge pe principesă din ghearele bestiilor lui Orcus.

Cerbul lăsă capul în jos. Fixând privirea pe bestiile care încercuise principesa, îi paraliză pentru câteva clipe. Apoi ca o săgeată zbură spre creaturile infernului, lovindu-le cu copitele. Bestiile paralizate se prăbușiră la pământ. Cerbul se opri din zbor. Doi oșteni ridicară iute în brațe principesa și o așezară în spatele reginei Edelia.

- Ține-te strâns de mijlocul meu, strigă regina.

Principesa rănită își încolăci cu greu mâinile în jurul mijlocului reginei zânelor și-și sprijini fruntea de spatele ei.

- Ține-te strâns, principeso, strigă regina, în timp ce magicul cerb se înălța ca o săgeată spre cer.

- Urmează-mă, ordonă regina zânei Flora, care lupta în preajmă cu bestiile translucide.

Auzind chemarea, zâna Flora zise cerbului să se înalțe cât mai sus și să zboare după cerbul reginei Edelia, care se îndrepta spre pădure. La poalele pădurii cerbii aterizară. Regina și zâna luminii o coborâră cu grijă de pe cerb pe principesa rănită și o întinseră pe iarbă.

- Nu-ți fie teamă, îi spuse cu blândețe regina Edelia. Te asigur că te vei face bine.

Principesa văzduhului se uită cu o privire stinsă în ochii reginei Edelia și șopti, cu greu articulând cuvintele:

- O creatură de pe Tărâmului subteran m-a înțepat cu vârful cozii lui veninoase. Nu mi-a mai rămas mult timp de trăit în această lume. În curând voi pleca în lumea fericită a spiritelor. Spune-le surorilor mele că le voi duce dorul.

- Vei pleca neapărat în lumea fericită a spiritelor, dar nu acum, ci când ți se va împlini sorocul, zise regina, schițând un zâmbet trist, în timp ce ochii ei erau scăldați în lacrimi. Vei supraviețui înțepăturii bestiei infernului. Să nu pui la îndoială nici pentru o clipă acest lucru.

Regina Edelia și zâna Flora îndreptară baghetele magice spre rana principesei. Două raze de lumină aurie se fixară pe rană. Rana încetă să sângereze și încet-încet se închise. Principesa însă continua să zacă pe iarbă cu privirea stinsă, îndreptată spre cer. Deși știa în suflet că înțepătura unui nerc este fatală pentru vietățile Tărâmului luminii, regina Edelia refuza să creadă că principesa este sortită. Se întoarse în grabă către zâna care stătea îngenunchiată lângă principesa muribundă și zise:

- Eu mă voi întoarce pe câmpul de bătălie, iar tu, Flora, o vei duce pe principesă la palatul reginei Hestia. Acolo magul Argo îi va administra licoarea din floarea lunii mari, care neutralizează otrăvurile. Grăbește-te!

Regina Edelia și zâna o ridicară pe principesa văzduhului și o așezară în șa. Imediat ce Flora încălecă cerbul, regina își desprinse brâul din mătase și o legă strâns pe principesa muribundă de mijlocul zânei. Apoi, bătând ușor cu palma crupa cerbului, spuse:

- Zboară cât poți de iute. Ai grijă, zise, adresându-se apoi zânei Flora, viața principesei este în mâinile tale.

Cerbul se desprinse ca o săgeată de pământ și în câteva clipe se făcu nevăzut. Regina Edelia sări în șa și se îndreptă spre pajiștea scăldată-n sânge. Găsind-și legiunile încercuite, Edelia Își îndreptă bagheta magică spre creaturile lui Orcus. Un șuvoi strălucitor de lumină lovi bestiile care, urlând asurzitor, se prăbușeau înțepenite la pământ. Regina zbura în cercuri, ferindu-se de ploaia de săgeți, pe care le lansau creaturile translucide zburătoare. Oștenii luptau ca niște lei, însă mulți cădeau secerați la pământ. Când credeau că sfârșitul le este aproape, auziră, apropiindu-se ca un vânt năprasnic, sunete de trâmbițe și strigăte războinice.

- Moarte creaturilor infernului! strigau într-un glas zeci de mii de oșteni, croindu-și drum cu săbiile spre legiunile încercuite.

Era regele Oralon cu vitejii săi oșteni, care loviră din spate detașamentele Tărâmului subteran al spiritelor malefice.

- Moarte creaturilor infernului! preluară motivul oștenii Tărâmului luminii și, încurajați de întăriturI, se avântară cu puteri noi în luptă.

Creaturile infernului se pomeniră atacate din toate părțile. Luați prin surprindere de atacul oștirii lui Oralon, pe care-l credeau aliat, bestiile tărâmului subteran fură cuprinse, preț de câteva clipe, de o mare panică. Îngrozite, unele încercau să se rupă din încercuire, să fugă spre pădure, să se salveze, altele, după câteva clipe de încurcătură, se năpusteau cu o furie și mai mare asupra vitejilor celor două tărâmuri. Oștenii răspundeau atacurilor cu o îndârjire atât de mare, încât creaturile infernului se prăbușeau cu zecile de mii, scoțând urlete înfiorătoare. După doar câteva clipe însă se ridicau de la pământ. Urlând, se năpusteau din nou asupra vitejilor celor trei monarhi, semănând groază și moarte. Înțelegând că bestiile infernului pot fi răpuse doar cu putere magică, regele Oralon ordonă cu voce mai tunătoare decât ar fi putut să răsune o voce de om:

- Să fie eliberați șerpii abisurilor!

Trompetiștii sunară din trompete și crainicii regali strigară în trei direcții:

- Regele Oralon a ordonat să fie eliberați șerpii abisurilor! Să fie eliberați imediat șerpii abisurilor. Șerpii abisurilor să intre în luptă!

Auzind sunetul trompetelor și strigătele crainicilor regali, o companie de oșteni, care așteptau semnalul la vreo sută de metri de locul unde voinicii lui Oralon luptau cu bestiile infernului, dezlegară imediat enormii saci din piele, în care fusese aduși șerpii abisurilor. Din saci țâșniră, ca un mănunchi de fulgere strălucitoare, mii și mii de creaturi cu solzi argintii. Asemeni unor săgeți, șerpii zburau spre bestiile lui Orcus. Își implântau dintele magic în ceafa bestiilor care se prăbușeau la pământ și încet-încet se risipeau, precum se risipește un miraj când te apropii. Apoi, în marea învălmășeală, miraculoșii șerpi zburau spre o altă victimă, făcând-o să dispară pentru totdeauna. Mușcătura șerpilor abisului era fatală pentru creaturile malefice de pe tărâmul subteran.

Cuprinse de groază, bestiile infernului o rupseră la fugă, sperând să se ascundă în pădurea cu arbori luminescenți. Însă proiectilele, lansate de către oștenii celor două tărâmuri din sulițele cu vârfuri ca bobocul de floare, le ajungeau din urmă. Bestiile care reușeau să ajungă la poalele pădurii se făceau nevăzute. Împrăștiind creaturile Tărâmului subteran, oștenii rămași vii ai celor două legiuni ale Tărâmului luminii și oștenii regelui Oralon se întoarseră ca o vijelie spre grosul hoardei încercuite. Lupta era pe viață și pe moarte. Caii nechezau îngroziți și se ridicau în două picioare, aruncând călărețiii din șa și lovind cu copitele peste cadavre și răniți. Leii zburători sfărâmau cu dinții țestele monștrilor tărâmului subteran, scoțând urlete înfiorătoare. Căzuți din șei, oștenii se târau de-a bușilea printre cadavre și răniți, încercând să se salveze de loviturile copitelor cailor înnebuniți de groază. Cei care reușeau să se ridice în picioare, încercau să-și recupereze cu disperare sulițele, pe care le scăpaseră din mâini în timp ce se prăbușeau la pământ. Creaturile infernului însă îi loveau cu bâtele lor enorme, culcându-i la pământ. Sângele curgea neîncetat, stropind, de parcă ar fi fost o ploaie ciobănească, iarba fragedă, care în scurt timp din verde, cu sclipiri fosforescente, se făcu roșie și neagră. În aer plana pe aripi negre moartea și un miros ascuțit de sudoare, amestecat cu miros de sânge și carne carbonizată, făcea aerul aproape irespirabil.

Deodată, din înaltul cerului se auzi o voce tunătoare, care părea că vine din adâncurile obscure ale abisului fără de viață:

- Cine îndrăznește să încalce pactul semnat cu zeul Chaos, moare! Tu, rege Oralon, făptură trădătoare, credeai că eu te-aș fi făcut stăpân peste această lume?

Urmă un hohot diabolic. Apoi, cu ochii scăpărând de ură, zeul răcni:

- Te-aș fi ucis, așa cum le-aș fi ucis pe toate păpușile însuflețite, dacă principesa Selia nu ar fi reușit să-i dea Creatorului cheia vieții! Potopul cosmic ar fi distrus orice formă de viață și Creatorul ar fi încetat să mai domine Universul, restituindu-mi împărăția pe care mi-a sfâșiat-o. Eu sunt adevăratul stăpân al Universului! Eu, nemuritorul zeu al haosului primordial!

Auzind vocea zeului Chaos, care se revărsa asemeni unui trăsnet din înaltul bolții celeste, vitejii celor două tărâmuri și bestiile lui Orcus încremeniră, cu ochii ațintiți spre cer. Îl văzură, zburând ca un meteorit spre câmpul de bătălie, pe zeul Chaos. Ținea în mâna întinsă un lansator de sfere cu energie obscură. Ajuns la câțiva zeci de metri deasupra câmpului de bătălie, patronul haosului fără de viață lansă o sferă spre regele Oralon, răcnind:

- Mori, făptură trufașă și trădătoare!

Luat prin surprindere, regele Oralon nu reuși să se ferească de sfera ucigașă. Lovindu-l drept în piept, sfera se desfăcu în două și o pâclă neagră și densă țâșni afară. Asemeni unui fir șerpuitor și negru, pâcla se ridică spre fața regelui și îi pătrunse în ochi. Regele se cutremură, încercând zadarnic să tragă aer în piept. Sufocându-se, se clătină în șa și mut se prăbuși de pe cal. Câțiva oșteni se apropiară în grabă. Ridicându-l cu grijă, îl aburcară pe spatele calului. Unul din oșteni sări în șa în spatele regelui fără suflare. Profitând de confuzia generalizată, șase cavaleri reușiră să scoată trupul neînsuflețit al regelui Oralon de pe câmpul de bătălie și se îndreptară în goana mare spre lacul care scânteia în depărtare. De sus se auziră din nou hohotele diabolice ale lui Chaos, care tuna:

- Unde este atotputernicul și bunul Creator să vadă cum nemuritorul Chaos transformă în cadavre creația lui desăvârșită. Unde este cel care ar fi trebuit să vă protejeze? Voi, ființe nesăbuite, cui vă închinați și în cine credeți?

Logoreea zeului Chaos fu întreruptă de un tunet prelung, care se apropia în unde săltărețe de pajiștea unde apărătorii vieții și ai ordinei divine țineau piept hoardelor Tărâmului subteran. Pădurea începu să freamăte și mii de păsări se înălțată țipând spre bolta celestă. Munții începură a vui și apele-și înălțară valurile înspumate ca niște brațe spre cer, de parcă ar fi implorat divinitatea să cruțe lumea celor două tărâmuri.

- Ha-ha-ha-ha-ha! hohotea isteric zeul Chaos, zburând în cercuri la înălțime mare deasupra câmpului de bătălie, unde mii și mii de oșteni priveau înmărmuriți spre cer. Unde ești, Creatorule, de ce nu te arăți? Ți-i frică să-l înfrunți pe zeul haosului primordial? Tu, cel care te crezi întruchiparea bunătății și înțelepciunii, de ce nu vii să-ți protejezi capodopera? Nu vezi cum cad răpuși de hoardele infernului? Dacă ești bunătate și adevăr absolut, precum pretinzi, de ce admiți acest măcel? De ce lași răul să hoinărească nestingherit prin lume? Și lumea ta de ce-i atât de imperfectă, plină de ură, trufie și durere?

Brusc cerul deasupra ambelor tărâmuri se întunecă și plantele încetară să mai radieze lumină fosforescentă. În jur se instală un întuneric beznă. Păsările se lăsară în grabă la pământ, iar apele înțepeniră cu brațele înălțate spre cer a rugăciune. Natura încremeni. Nu se auzea nici cel mai mic sunet. Nici nechezatul cailor înspăimântați, nici răcnetele leilor înaripați, nici urletele creaturilor infernului, nici chiar respirația a mii și mii de oșteni care priveau înmărmuriți bolta celestă, de parcă toți s-ar fi transformat în statui fără de viață. Tăcerea era atât de grea, atât de apăsătoare, încât părea că iată-iată cerul va strivi pământul. Întuneric beznă și liniște de gheață. Toată suflarea stătea în așteptare, cu respirația întretăiată.

- Pe cine vrei să sperii, Creatorule? Pe mine? Ha-ha-ha! Pe mine știi că nu poți să mă sperii. Sunt zeu nemuritor și fără suflet. Emoțiile-mi sunt străine. Doar jalnicele tale creaturi știu ce înseamnă frica, răutatea, mila și iubirea. Pe ele le-ngrozești? Ha-ha-ha! De frică vrei să te iubească? răcnea isteric zeul Chaos, hohotind de se cutremurau și munții din depărtare.

- Vroiai să mă vezi, Chaos? se auzi deodată o voce liniștită, care venea din profunzimea spațiului fără de margini.

Chaos tăcu. Rotind capul în toate direcțiile, îl căuta cu ochii pe cel care vorbește. În jur era doar beznă. O beznă care înghițise și stelele și luna.

- Ai zis că ești un zeu nemuritor și fără suflet, și că emoțiile-ti sunt străine?! se auzi, apropiindu-se, misterioasa voce. Să știi că ai dreptate. Bunătatea și iubirea îți sunt într-adevăr străine, zeu al neființei. Doar ura și cruzimea sunt virtuțile tale.

Ca prin minune bezna începu a se destrăma, precum se destramă un coșmar, desființat de un răsărit de soare. Cerul redeveni albastru închis cu stele, sclipind jucăuș pe tărâmul luminii și albastru fosforescent pe tărâmul întunericului. Pădurea începu a fremăta ușor sub adierea unui vântișor zburdalnic, iar apele-și lăsară valurile obosite să se odihnească pe oglinda tremurândă a lacului. Caii nechezară încet, iar oștenii, auzind vocea Creatorului, respirară ușurați, fără să-și ia privirile de la cer. Doar bestiile infernului începură a se agita, fără să îndrăznească însă să atace adversarii. În mijlocul oștirii sale, principele Bariel privea pierdut când spre zeul ce zbura dezorientat în cercuri deasupra câmpului de bătălie, când în direcția de unde se auzea tainica voce. Pe față i se putea citi o mare spaimă. Bariel știa că zeul Chaos deține magia beznei fără de viață, însă Creatorul este atotputernic.

Încet-încet pe cerul limpede se profilă un chip cu plete albe și ochi din care izvora înțelepciunea Universului. Cu voce tristă Creatorul spațiului nemărginit vorbi:

- M-ai întrebat de ce-i atât de imperfectă această lume? Și de ce las răul să hoinărească nestingherit? Să știi că răul nu poate hoinări de unul singur. Răul se naște în suflete haine, în sufletele

primitive-și găsește sol fertil. Răul nu hoinărește nestingherit prin lume. Îl poartă pretutindeni creaturile cu suflete haine.

Auzind spusele Creatorului, zeul Chaos făcu o mină dezgustătoare. În ochi îi licări o ură nestăvilită. Zâmbi răutăcios și zise cu voce glacială, care suna mai curând ca o dezlănțuire a crivățului de miazănoapte:

- Creaturile cu suflete haine, zici? Adică recunoști că omul este plin de vicii și-l macină trufia. Că nu este o capodoperă desăvârșită!

- Omul se naște prunc inocent și neștiutor și are o viață să crească și să demonstreze că este vrednic de darul pe care l-a primit de la divinitate. Fiind leagănul în care cresc și se maturizează sufletele, această lume nu poate fi perfectă, dar nici imperfectă nu e. Această lume de poveste este o școală unde sufletele învață ce este nemurirea, unde învață legea spațiului fără de margini. Tu, zeu al morții fără de viață, nu ai cum să înțelegi că tot ce este viu în Univers poartă în sine un strop din spiritul divin și are deplina libertate să-și aleagă la maturitate singur calea pe care s-o urmeze. Sau se purifică, trăind o viață demnă și mai apoi purced în lumea cea perfectă, sau aleg calea fărădelegii și, după moarte, completează rândurile sclavilor din lumea subterană.

Răspunsul Creatorului îl zăpăci pe zeul Chaos. Oprindu-se din zbor, stăpânul dezordinii primordiale tăcu un timp, fixându-l cu privirea pe creatorul spațiului nemărginit. În ochii lui se cuibărea confuzia. În scurt timp însă Chaos își regăsi natura sa haină. Un licăr straniu și o ură nestăvilită, amestecate cu o bucurie răutăcioasă, se revărsau ca un vulcan din străfundul pupilelor lui negre. Zeul schiță un zâmbet strâmb, satisfăcut de cele ce intenționa să spună.

- Victimele acestei confruntări sângeroase, nereușind să încheie ciclul de purificate, unde își vor găsi odihna veșnică, Creatorule? Murind de moarte violentă, nu pot purcede în lumea ta perfectă, deși și-au pierdut viața apărând legea ta divină. Hai, atotputernicule și bunule Creator, spune-le acestor nefericiți, ce luptă și mor cu numele tău pe buze, că în lumea ta perfectă nu este loc și pentru ei, vorbi, zâmbind sarcastic, zeul Chaos.

- Cei ce au murit în numele vieții și ordinei divine, înainte de a-și duce la capăt ciclul de purificare, ajung în lumea spiritelor virtuoase. După un timp revin în lumea pe care au părăsit-o prin moarte violentă, continuând ascensiunea spre lumea unde fericirea este eternă, zise Creatorul, privind dojenitor spre zeul Chaos.

Apoi adăugă cu voce aspră:

- Ai îndrăznit să calci hotarul Universului și să aduci în lumea aceasta moartea fără de viață. Ai cultivat trufia și ura în spiritele slabe și ai deschis tunelul negru, prin care, sfărâmând lacătul, au pătruns în lumea celor două tărâmuri creaturile infernului.

- Îl amenințăi pe zeul primordial? răcni, cu voce tremurândă, zeul Chaos, întrerupându-l pe Creator. Oare ai uitat că Universul l-ai făurit din haosul primordial, adică din împărăția mea? Ai uitat că eu am domnit cândva și peste Universul tău?

- Eu am creat viața și tot ce este prețios în Univers din haosul pe care tu-l numești împărăție. Tu însă semeni moarte și răspândești dezordinea primordială, dorind să reinstaurezi haosul fără de viață. Inutile eforturi. Timpul haosului primordial a expirat. Viața va exista o veșnicie în Univers, iar tu, zeu fără de suflet, vei fi pedepsit exemplar.

Auzind cele spuse de Creator, zeul Chaos scrâșni din dinți și se făcu nevăzut.

- Zadarnic te ascunzi, zeu al spațiului fără de viață. Te voi găsi oriunde vei încerca să te tăinuiești. Porțile spațiului nemărginit au fost încuiate pentru eternitate. Nu ai cum să te refugiezi în haosul tău mort,

atâta timp cât eu nu-ți voi permite. Îți vei primi pedeapsa pentru răul pe care l-ai adus în această lume minunată! rosti, de data aceasta, cu voce dură Creatorul. Paznicii Universului vor fi mereu pe urmele tale. Nu-ți vor da răgaz nici să oftezi.

Creatorul își lăsă privirea în jos, spre pajiștea însângerată, unde oștenii și bestiile lui Orcus, cu ochii ațintiți spre cer, ascultau încremeniți dialogul. Oftă adânc în timp ce mângâia cu privirea tristă voinicii și animalele răpuse, care zăceau cu miile pe iarba scăldată în sânge. Tăcu câteva clipe, apoi vorbi:

- Voi, cei care ați fost răpuși fără de vină, vă veți găsi odihna pe tărâmul spiritelor virtuoase. A venit timpul să părăsiți această lume.

Imediat ce Creatorul a rostit aceste cuvinte, din cadavrele care zăceau pe pajiștea însângerată s-au desprins mii de fantasme ce licăreau intermitent și s-au înălțat încet deasupra câmpului de bătălie. Ajunse la înălțimea de câțiva zeci de metri, fantomele se opriră din zbor, formând deasupra câmpului un văl transparent ce tremura în mii de scântei luminoase, la fel cum tremură la răsărit de soare pânza de păianjen, stropită cu picături de rouă.

- Plecați în pace, zise Creatorul, sacrificiile voastre nu au fost zadarnice.

Fantomele mai zăboviră un timp, de parcă le-ar fi durut să se despartă de lumea celor două tărâmuri, apoi încet-încet se înălțară spre bolta celestă și dispărură în infinitul spațiului nemărginit. Imediat ce spiritele celor răpuși în bătălie părăsiră lumea celor două tărâmuri, cu voce dojenitoare, Creatorul se adresă hoardei lui Orcus:

- Ați pătruns în lumea vouă interzisă, aducând aici fărădelegea și moartea violentă. Ați nesocotit legea supremă a spațiului nemărginit și l-ați sfidat pe creator. Începând din această noapte, timp de 10 mii de ani regii voștri vor fi privați de puteri magice. Vor cârmui doar folosind cuvântul. Iar voi, făpturi malefice, veți uita pentru totdeauna de existența lumii unde soarele răsare și apune, unde cerul este presărat cu stele, unde copacii, florile și iarba radiază lumină, iar apele sunt cristaline și răcoroase. Vă veți întoarce în lumea voastră dezarmați și nu veți mai putea ține în mână vreodată arme.

Zicând acestea, Creatorul întinse mâna dreaptă spre munți. Urmă un trăsnet scurt și la poalele munților apăru o deschizătură, din care răbufniră limbi de flăcări verzi. Era intrarea pe tărâmul subteran al spiritelor malefice. Observând flăcările verzi, creaturile infernului aruncară în grabă armele și o rupseră la fugă spre deschizătură. Fugeau de rupeau pământul, scâncind speriate. Și principele Bariel dădu pinteni creaturii care porni ca o vijelie spre munți, urmată de cei șase paznici translucizi ai tărâmului subteran.

- Nu te grăbi să pleci, principe Bariel, zise cu voce poruncitoare Creatorul. Trebuie să-ți vorbesc.

Bestia se opri brusc și rămase înțepenită. Se opriră locului și cei șase drocmeri.

- Săgeata cu puteri magice nu-ți va mai fi de folos, spuse Creatorul.

Principele Bariel întoarse iute privirea spre săgeata pe care o ținea strâns în mâna dreaptă. Din săgeata fermecată nu mai țâșneau flăcări verzi. Bariel întinse mâna înainte și rosti o vrajă. Săgeata era moartă. Atunci își dădu seama că cel care a creat Universul l-a lipsit de puterile magice. Cu greu stăpânindu-și mânia, Bariel răcni:

- Fără săgeata magică cum voi putea să-mi exercit autoritatea asupra supușilor mei? Cine-mi va da ascultare? În împărăția noastră un principe care nu are o armă magică este un nimeni!

- Pleacă imediat din ochii mei! porunci supărat Creatorul, dând a lehamete din mână. Văd că așa și nu ai înțeles nimic din cele ce ți-am spus. Pleacă, dar ține minte: doar cel ce cârmuiește cu înțelepciune merită să fie ascultat.

Principele Bariel lăsă să-i cadă din mână săgeata. Fața lui de mort, cu trăsături fine, din arămie se făcu pământie. Din ochii mari și verzi răbufniră, ca un torent nestăvilit, scântei de ură și indignare.

- De ce ne urăști și ne disprețuiești atât de tare, Creatorule? Din haos ne-am născut și noi, la fel cum din haosul primordial ai făurit întreg Universul și viața, spuse principele Bariel, fixându-l pe Creator cu o privire în care ura se amesteca cu disperarea.

- Eu nu pot să urăsc și nu disprețuiesc pe nimeni. Dacă ați ajuns să fiți urâți și disprețuiți de tot ce vă înconjoară, vina este doar a voastră. Ați nesocotit mereu legea supremă a spațiului nemărginit. Virtuțile voastre au fost dintotdeauna doar ura, răutatea și cruzimea, ceea ce m-a determinat să vă exilez în lumea subterană. V-am dat adesea șansa să reveniți pe calea ce duce spre purificare. Voi însă ați ales să pactizați cu cel ce vrea să reinstaureze dezordinea primordială în Univers, cu cel care urăște viața și frumusețea divină.

Bariel rămase tăcut un timp cu ochii ațintiți în gol. Fața-i exprima o dureroasă frământare, dar și o ură care era atât de mare, încât părea să înăbușe orice alt simțământ. Din când în când mușchii îi tresăltau ritmic, de parcă ar fi avut convulsii. Apoi, dând pinteni creaturii, principele Bariel lăsă capul în jos și porni încet spre intrarea în lumea subterană, urmat de fioroșii paznici ai porților tărâmului. Părea atât de deprimat, atât de înfrânt, atât de trist, încât în sufletele unor oșteni ai celor două tărâmuri încolți mila. Ajuns lângă deschizătură, Bariel struni cu violență creatura și, răsucindu-se iute în șa, privi îndărăt. Scoase un răcnet asurzitor, blestemând Creatorul și se aruncă în flăcările verzi. Mârâind și arătându-și colții, drocmerii îl urmară. Creatorul clătină din cap și întinse mâna dreaptă spre munți. Se auzi un trăsnet scurt, urmat de o ploaie de scântei aurii și albastre. Deschizătura se închise, de parcă nici nu ar fi fost. Porțile tărâmului subteran fură sigilate pentru totdeauna.

Apoi Creatorul îndreptă mâna dreaptă spre câmpul de bătălie, presărat cu cadavre, oșteni răniți și animale sângerânde, iar mâna stângă o îndreptă spre cer. Din înălțimea nesfârșită a Universului, un nor de ceață, ce licărea în toate culorile curcubeului, cobora lent spre pajiște. Norul se opri la câțiva metri înălțime de la pământ și o ploaie de raze strălucitoare învălui într-o lumină aurie pajiștea. Rând pe rând cadavrele oștenilor și animalelor răpuse începură a dispărea. Trecură clipe numărate și pajiștea redeveni strălucitor de verde. Ca prin minune rănile oștenilor și ale animalelor se tămăduiră, sângele care înecase iarba verde dispăru, Iar mirosul greu, care plutea deasupra câmpului de bătălie, se risipi mânat de un vânt puternic. În câteva clipe vântul se potoli și un parfum plăcut de flori de mai se răspândi în aer.

Pe Tărâmul întunericului fosforescent ziua intră deplin în drepturile sale. Cerul senin îmbrățișă pădurea, lacul și pajiștea, iar florile, copacii și iarba începură a radia o lumină verde atât de strălucitoare, încât părea că cerul se contopește cu pământul, colorând totul în jur în splendide culori. Pădurea prinse la viață. Insecte cu aripioare sclipitoare roiau în jurul florilor ce radiau lumină. Fluturași multicolori zburau din floare în floare, împrăștiind în jur un nor de pulbere fosforescentă. Ca la comandă, mii de păsări se dezlănțuiră, întrecându-se în măiestrie. Părea că întreaga natură înalță fericită spre cer imnul vieții și al veșniciei.

De partea cealaltă a hotarului dintre cele două lumi, noaptea își întindea neobosită vălul gri peste regatele tărâmului luminii. Stelele sclipeau din ce în ce mai tare, iar cele două luni împrăștiau ca niciodată razele lor melancolice și argintii peste pădure. Străbătând cu greu frunzișul des, razele dădeau naștere unor misterioase umbre care alunecau printre copaci. Aerul deveni brusc proaspăt, străveziu și răcoros. Miresme îmbătătoare de flori de sfârșit de mai pluteau în aer, ba lăsându-se în jos, până aproape de pământ, ba înălțându-se spre stele. Din infinitul bolții celeste cobora lin spre tărâmul luminii o muzică divină. Era vocea misterioasă a stelelor, care intonau imnul veșniciei Universului. În sunetele tainice ale imnului nemuririi pădurea adormea încet, visând o dimineață senină și triluri de privighetoare. În jur era atâta liniște, atâta frumusețe, încât părea că armonia și pacea nu au părăsit nici pentru o clipă binecuvântatul tărâm al luminii. Brusc liniștea fu săgetată de un sunet prelung și cristalin, care făcu aerul să vibreze în mii și mii de unde. Sunetul se revărsa din adâncurile spațiului nemărginit.

Dinnnnnnn, dinnnnnnn, număra neobosit orologiul magic al Universului minutele ultimelor două ore ale celor 10 mii de ani, care se pregăteau să părăsească pentru totdeauna lumea de basm a celor două tărâmuri.

Dinnnnnn, dinnnnnn...Sunetul se propaga în unde lungi tremurătoare, anunțând toată suflarea regatelor tărâmului luminii că timpul stă să scadă și crinul fermecat va apărea în curând în fața palatului reginei elfilor. Imediat ce orologiul începu să bată, pădurea, moleșită de liniștea binecuvântată a păcii, tresări și începu să murmure cu vocea somnoroasă a frunzelor și florilor: ce essste accceassstă muziică? De unnndeee viiinnneee? Păsările se deșteptară și un cor pestriț umplu pădurea cu triluri minunate. De sus, din cer, pe fundalul muzicii celeste se auzea abia șoptită vocea tainică a stelelor care împărtășeau celor două tărâmuri misterele Universului.

Diiiinnnn, diiiinnnn, diiiinnnn..., repeta necontenit ecoul, străbătând pentru prima dată hotarul dintre cele două tărâmuri și propagându-se în cele 4 regate ale Tărâmului întunericului fosforescent.

Auzind bătăile orologiului magic, oștenii Tărâmului luminii începură a se agita, căutându-i neliniștiți cu privirea pe regii lor. Oștenii Tărâmului întunericului fosforescent însă ascultau vrăjiți bătăile sonore, întrebându-se în sine: ce-o fi însemnând aceste sunete misterioase și de unde vin?

- Orologiul magic al Universului a început numărătoarea, se auzi deodată vocea blândă a Creatorului. Până la finele ciclului temporal au rămas doar două ore. Astăzi ați demonstrat cu toții că cel ce poartă în suflet un strop din spiritul divin și protejează viața nu poate fi învins. Ați dat dovadă de multă vitejie. Mergeți în pace pe la casele voastre. Să nu uitați însă că zeul Chaos hoinărește prin Univers. Deși paznicii spațiului nemărginit îl vor vâna fără încetare, Chaos va încerca să se răzbune. Să fiți mereu prudenți și să trăiți în pace și armonie.

Urmă o scurtă pauză, plină de muzică celestă, apoi Creatorul vorbi din nou:

- În noaptea aceasta binecuvântată va începe o nouă eră pentru regatele celor două tărâmuri. O eră fără ură, fără trufie, fără războaie, o eră în care legea supremă a spațiului nemărginit va fi respectată cu sfințenie de către toată suflarea vie. Întoarcerea principesei Selia, care deține puterea luminii, puterea întunericului și piatra puterii și care, cu prețul propriei vieți, a reușit să-l împiedice pe zeul haosului primordial să dezlănțuie potopul cosmic, salvând astfel viața pe planeta voastră, simbolizează instaurarea liniștii și păcii în lumea celor două tărâmuri. Regi și regine ale Tărâmului luminii, e timpul să începeți pregătirile pentru marea încoronare. Grăbiți-vă! Iar voi, regi și regine ale tărâmului întunericului fosforescent, să fiți prezenți la balul de încoronare. Vă așteaptă pe toți mari surprize.

Imediat ce vocea Creatorului se stinse, un murmur prelung cuprinse împrejurimea. Șopteau iarba și florile, șopteau copacii și undele lacului, șopteau munții și stelele, șopteau vitejii celor două tărâmuri, îmbrățișându-se. Oșteni ai Tărâmului luminii cu oșteni ai Tărâmului întunericului fosforescent, de parca o viața întreagă ar fi fost prieteni. De 600 de ani lumea celor două tărâmuri nu mai văzuse atâta fericire, atâta armonie. Bucuria era generalizată. Pe fețele tuturor radia fericirea, dar și tristețea pentru camarazii răpuși de hoardele lui Orcus. Doar Olinor, fiul regelui Oralon și câțiva cavaleri din suita regală priveau tăcuți, cu zâmbete triste pe buze, spre pajiștea ce se îneca în bucurie. Înalt ca tatăl său și gingaș ca o fecioară, Olinor, pe fundalul cavalerilor cu chipuri aspre de experți în ale bătăliei, părea mai curând un adolescent răvășit, deși purta zale argintii cu stema regatului și avea la șold o spadă mare. Pletele lui negre scânteiau la fiecare mișcare a capului, iar mica coroană de principe îi alunecase pe o ureche.

- Lăsați tristețea să plece din sufletele voastre, bravi cavaleri ai regelui Oralon, vorbi din nou cu blândețe și înțelegere cel care a creat Universul. Regele Oralon a ajuns în lumea spiritelor virtuoase, unde se va purifica de marele păcat al trufiei. Purtați-i cu demnitate trupul adormit pentru vecie spre țara voastră, unde-l veți înmormânta cu toate onorurile de care se poate bucura un rege. Deși a greșit, astăzi a demonstrat pe câmpul de bătălie că prețuiește viața supușilor săi mai mult decât mărirea. Tu, principe

Olinor, fiu al lui Oralon, de azi încolo vei domni cu înțelepciune în regatul rămas fără de rege. Ține minte, june Olinor, trufia este un păcat prea mare, să poată fi ușor iertată de către Creator.

Auzind din nou vocea Creatorului, principele Olinor tresări. Apoi ridică privirea spre cer, căutând cu disperare chipul Creatorului. Și cavalerii ridicară ochii spre cer. Toate privirile se îndreptară spre micul grup care urmărise în tăcere cum jubilează oștenii ambelor tărâmuri.

- Creatorule, vorbi plin de îngrijorare principele Olinor, privind spre cerul albastru închis cu stele care abia de mai puteau fi observate.

- Te ascult, principe Olinor, răspunse din depărtare Creatorul.

- Eu sunt prea tânăr pentru a cârmui regatul. Nu am nici cunoștințele și nici experiența necesare unui rege pentru a cârmui cu înțelepciune.

- Adevărat vorbești, principe Olinor, spuse cu voce blândă Creatorul. Deși astăzi virtuțile tale sunt vitejia cugetului și tinerețea vârstei, să știi că nu este puțin. Cu scurgerea timpului și cu tenacitate vei cunoaște și înțelepciunea. Trebuie doar să vrei și să muncești. Protectorul Ares va supraveghea maturizarea ta ca rege al binecuvântatului Tărâm al întunericului fosforescent.

- Înțelepciunea vine cu vârsta, cu timpul, Creatorule. Eu astăzi am vârsta faptelor necugetate. Un rege însă poartă povara grijii pentru supușii săi și este dator să-și cântărească deciziile și vorba, indiferent de vârstă. Nimeni nu-i va ierta unui rege erorile doar pentru că este prea tânăr.

- Vorbele tale sunt pline de înțelepciune, june principe Olinor. Deși ai vârsta faptelor necugetate, să nu ai teamă, zise Creatorul. Nu vei fi singur. Te vor ajuta regii și reginele ambelor tărâmuri. Vei deveni un rege înțelept și vrednic.

Apoi tăcu. Zadarnic continua să privească rugător spre cer junele principe Olinor, sperând să mai audă din gura Creatorului răspuns la avalanșa de întrebări care-l frământau. Creatorul plecase deja spre alte lumi, lăsând lumea celor două tărâmuri să înceapă un nou ciclu temporal. Un ciclu în care să domnească pacea, prosperitatea și înțelepciunea.

Se scurseră minute bune până când principele Olinor înțelese că divinitatea care a creat Universul este departe de lumea celor două tărâmuri. Ordonă cu voce tristă căpitanilor de legiuni să încoloneze oștirea. Apoi, urmat de cavalerii din suita regală, se îndreptă spre lac, unde zăcea pe două sulițe și 4 scuturi, înconjurat de 6 gărzi de corp, trupul neînsuflețit al regelui Oralon. La capul lui stătea falnicul armăsar care-l slujise cu credință ani în șir. Principele căzu în genunchi în fața defunctului rege și spuse:

- Mă doare nespus de mult plecarea ta în lumea spiritelor virtuoase, tată. Te rog să mă ierți că nu am reușit să te protejez. Îți promit să cârmuiesc regatul cu înțelepciune și dreptate și sper că vei veghea mereu de sus asupra noastră.

Apoi oftă adânc și zise cu o mare de tristețe în voce:

- Sfaturile tale îmi vor lipsi mereu, rege Oralon.

Principele se ridică în picioare, făcu o plecăciune adâncă în fața regelui defunct și rămase câteva clipe în tăcere, cu capul aplecat în jos. Apoi luă de la unul din cavaleri stindardul regal și-l puse alături de Oralon. Cu voce tristă ordonă gărzilor de corp să ridice trupul neînsuflețit al regelui și porniră cu toții spre oștirea încolonată. Ajuns în fața oștirii, principele Olinor vorbi:

- Bravii mei voinici, astăzi ne-am deșteptat cu toții din somnul greu al urii. Am aflat adevărul pe care zeul dezordinii primordiale ni-l ascundea, otrăvind cugetele noastre cu vrăji și păclă neagră. Prizonieri ai vrăjilor lui Chaos, orbecăiam în bezna fărădelegii, urând lumina, adică urându-ne pe noi. Uitasem că lumina este sora întunericului, precum a rânduit Creatorul. Tot astăzi l-am pierdut pe rege, care a murit apărând

viața și ordinea divină. Dar nu trebuie să disperăm. Să-i plângem cu durere în suflet pe cei căzuți în lupta dreaptă și să ne bucurăm că viața a triumfat asupra neființei. Zeul dezordinii primordiale a fost învins. Cu noi este Creatorul. Și așa va fi mereu! Să promitem solemn că de azi înainte vom respecta cu sfințenie legea supremă a spațiului nemărginit!

Întreaga oștire începu a fremăta, precum freamătă pădurea când vântul răvășește coroanele copacilor și mii de voci se înălțară spre cer, de parcă ar fi fost o singură puternică voce. O voce clară, care răsuna ca un jurământ solemn.

- Vom respecta legea supremă, vom respecta legea supremă! strigau în cor oștenii, de se cutremurau munții, lacul și pădurea.

- În fața voastră și a Creatorului promit solemn să fiu un rege care va cârmui cu înțelepciune și dreptate! Spre casă, spre familiile noastre, cu credință în suflet și iubire pentru cel care ne-a dăruit această lume miraculoasă, strigă junele principe, arătând cu mâna spre apus, unde se așternea regatul cu plante ce radiau lumină liliachie.

Apoi, trăgând adânc aer în piept, principele Olinor adăugă:

- Să-l ducem acasă și pe viteazul rege Oralon, care a murit apărând viața, adică apărându-ne pe noi. Să-l întoarcem pământului strămoșesc cu toate onorurile ce i se cuvin unui brav rege.

- Glorie eternă bravului rege Oralon! strigară oștenii regatului.

- Glorie eternă bravului rege Oralon, preluară sloganul oștirile celor două tărâmuri.

Monarhii Tărâmului luminii și monarhii Tărâmului întunericului fosforescent se apropiară în grabă de principele Olinor. Descălecară cu toții și se închinară în fața defunctului rege. Apoi suzeranul Ares i se adresă principelui Olinor:

- Regele Oralon a demonstrat astăzi că a prețuit viața supușilor săi și că zeul Chaos nu are putere asupra spiritelor noastre. Îți promit, principe Olinor, că în persoana mea vei avea un frate, un povățuitor și un prieten. Îți înțeleg și îți împărtășesc durerea, dar viața a triumfat asupra morții eterne și noi avem datoria să veghem asupra acestei lumi miraculoase, pe care ne-a dăruit-o Creatorul. Mergi cu bine spre țara ta! Și să nu uiți, vei avea mereu susținerea noastră în fapte bune.

La rândul lui principele Olinor înclină capul și zise:

- În numele poporului meu cer scuze Maiestăților voastre pentru erorile pe care le-am comis.

Dând pinteni armăsarului negru și ținând ridicată deasupra capului spada regală, principele Olinor făcu semn trompetiștilor să sune plecarea. Imediat ce trompetiștii sunară plecarea, călăreții, care purtau stindardele regale, se încolonară în stânga și în dreapta principelui. Apoi urmară trompetiștii, gărzile de corp, care purtau pe umeri sulițele cu scuturi, pe care zăcea întins trupul neînsuflețit al regelui și călăreții. Legiunile pedestre încheiau coloana. Oștenii regelui Oralon părăsiră în tăcere pajiștea si se îndreptă spre apus, ducând cu ei în suflete durerea morții, dar și bucuria victoriei vieții.

Imediat ce oștirea defunctului rege Oralon părăsi pajiștea, regina Hestia, radiind de bucurie, se adresă oștenilor celor două tărâmuri:

- Vitejii mei, astăzi am demonstrat cu toții că suntem demni de lumea magică, pe care ne-a dăruit-o creatorul. De acum înainte în cele nouă regate ale celor două tărâmuri va domni doar legea supremă a spațiului nemărginit, iar pacea și buna înțelegere vor fi așezate în capul mesei. Ura, invidia, trufia și pofta de mărire vor dispărea pentru vecie din sufletele noastre. Vom face tot ce ne stă în puteri ca lumea celor două tărâmuri să prospere și viața să dăinuie pentru eternitate. Mergeți cu bine spre casele voastre și să vă aibă în pază Creatorul!

Apoi regina se adresă regilor celor două tărâmuri:

- Astăzi este o noapte binecuvântată pentru Tărâmul luminii. În ultimele secunde ale lunii mai predestinata va prelua sigiliul luminii de la crinul fermecat. Maiestățile voastre sunt așteptate cu bucurie la balul de încoronare, care va începe la palat imediat ce principesa Selia va prelua sigiliul. Acum trebuie să mă grăbesc, până la miezul nopții au rămas mai puțin de două ore.

Spunând acestea, regina protectoare bătu ușor cu mâna aripa grifonului Remo, care se desprinse lin de pământ și se înălță deasupra pajiștii. Grifonul cu ochi de jăratic zbura în cercuri deasupra pajiștii scăldate în scântei fosforescente, în timp ce regina saluta de sus oștenii, mulțumindu-le pentru vitejie. Apoi porniră spre palatul regal. De sus se auzea, îndepărtându-se, vocea protectoarei:

- Vă așteptăm cu drag la balul de încoronare!

Porniră în marș spre casă și celelalte oștiri ale celor două tărâmuri, lăsând tăcerea liniștii să cadă lin peste pajiștea care cu doar câteva ore în urmă era zguduită de țipete, gemete și urlete, amestecate cu zângănit asurzitor de arme. În liniștea domoală se auzea, îndepărtându-se, doar sunet cadențat de pași și tropot de copite. Porniră cu toții spre pace, spre liniște, spre casă, ducând cu ei în suflete durerea morții și bucuria biruinței și a vieții.

xxx

- Am ajuns acasă, principeso! exclamă bucuros elful Elio, sărind de pe spatele unicornului întunericului fosforescent. Pe pământul binecuvântat al elfilor, în țara căprioarelor cu ochi liliachii și a lăcrimioarelor roze. În țara ta, principesă Selia!

- Acasă? se arătă nedumerită Selia, rotind privirea în jur. Nu văd nici o casă. Văd un râu ce-și poartă zgomotos undele spre mare. Văd o pădure minunată în depărtare și câmpuri cultivate.

- Am ajuns la hotarul regatului elfilor, zise cu voce gravă Elio, umflându-și mândru pieptul și dând la o parte șuvița de păr care-i cădea mereu pe frunte. Palatul reginei Hestia se află la câteva ore de mers în galop din locul unde ne aflăm acum.

Selia descălecă unicornului luminii și făcu câțiva pași înainte.

- Ai trecut hotarul dintre regatul zânelor luminii și regatul elfilor. După o lipsă de 20 de ani te-ai întors în sfârșit acasă, principesă Selia, în țara pe care abia acum o vei cunoaște, zise unicornul luminii, nechezând încet.

- Am trecut hotarul dintre regatul zânelor luminii și regatul elfilor? Care hotar? Nu văd nici un hotar, zise principesa, continuând să cerceteze cu privirea de jur împrejur.

- Privește, spuse Elio, arătând cu mâna spre est. Vezi un copac înalt de forma unui con?

Selia privi în direcția pe care i-o arăta elful. Cam la vreo 30 de metri de locul unde se aflau, se înălța spre bolta celestă un uriaș arbore ce semăna cu un chiparos, doar că era presărat din vârf până la poale cu flori albastre. În lumina blândă a amurgului florile sclipeau, de parcă ar fi fost stropite cu o pulbere fosforescentă. Selia porni în fugă spre copac. Ajunsă lângă copac, stătu câteva clipe să admire minunăția, dezmierdând gingaș cu mâna un ram doldora de flori. Apoi înclină capul și își atinse buzele de flori, inspirându-le parfumul. După câteva clipe reveni lângă unicorni.

- O minunăție de copac, zise visătoare principesa Selia, și are un parfum asemănător parfumului crinilor regali.

- Crini regali? întrebă elful. Unde cresc crinii regali și cum arată. Nu am văzut crini regali în viața mea. În lumea noastră se știe despre crinii magici ai luminii și crinii magici ai întunericului.

- Crinii regali cresc în Universul paralel, pe planeta Terra, răspunse Selia. Sunt foarte frumoși și au un parfum puternic.

Apoi se răsuci brusc spre Elio și întrebă:

- Acest copac indică hotarul dintre regatul elfilor și regatul zânelor luminii?

- Da, răspunse Elio. La fiecare cincizeci de metri, pe linia de hotar, crește un astfel de copac, căruia noi îi zicem strajă divină.

- Strajă divină? se minună Selia. De ce le ziceți straja divină?

- Le zicem strajă divină deoarece cresc doar la hotar și au proprietatea de a răspândi în rază de zeci de metri un parfum plăcut, care provoacă alergie spiritelor malefice.

Principesa Selia se uită spre răsărit, apoi spre asfințit. Văzu de o parte și de cealaltă, pierzându-se în zare, un lung șir de copaci înalți, presărați cu flori albastre. Simțise de ceva timp un parfum dulce acrișor și proaspăt, în care se îmbinau note florale și fructate, dar nu-și imaginase că vine de la copaci.

- Ard de nerăbdare să văd și căprioare cu ochi liliachii, și lăcrimioare roze, și multe alte minunății, spuse Selia, zâmbind șiret.

- Crezi că te-am mințit, nu-i așa? întrebă cu voce supărată Elio.

- Nu, nu cred că m-ai mințit. Acum când mi-am dat seama că lumea aceasta de poveste e plină de minuni, sunt sigură că voi vedea și căprioare cu ochi violeți, și lăcrimioare roze, și o mulțime de alte minunății. Vroiam doar să te zădăr puțin. Dar să lăsăm glumele pentru mai târziu. Trebuie să mergem înainte, ținând larg deschiși ochii și simțurile încordate. Totul în jur este nespus de frumos, însă pericolele nu s-au terminat. Chaos va încerca să se răzbune.

Principesa Selia și elful încălecară din nou unicornii, care porniră în galop pe drumul ce șerpuia spre miazăzi. În fața lor se așterneau, pierzându-se în zare, vaste câmpuri cultivate, pe care creșteau, dispuse în rânduri drepte paralel cu drumul, niște plante ciudate. Plantele formau coroane rotunde din frunze mari ascuțite, care se înălțau spre cer în patru rânduri. Din mijlocul fiecărei coroane ieșea un fruct lunguieț portocaliu, cu coaja netedă, strălucitoare, ce părea a fi mai curând un cristal șlefuit. În jur pluteau miresme atât de plăcute, încât Selia întrebă uimită:

- Ce fel de plante cresc pe aceste câmpuri?

- Solene, se grăbi să răspundă elful. Li se mai spune și fructul soarelui.

- Solene? întrebă principesa Selia, întorcând capul când spre stânga, când spre dreaptă. Dacă sunt comestibile, ce gust au aceste solene?

- Aromate, mustoase și dulci ca mierea. Locuitorii Tărâmului luminii cred că sunt un dar de la sfântul soare, spuse Elio. Vrei să guști una?

- Acum trebuie să ne grăbim. Voi gusta din fructul soarelui altă dată. Parfumul acesta delicios de unde vine? întrebă principesa, adulmecând aerul, în timp ce fața-i exprima încântare.

- Este aroma pe care o răspândesc, odată cu înserarea, aceste plante, răspunse Elio. Te așteptă multe surprize, principeso.

Continuară să meargă în tăcere, admirând vastele câmpuri pe care creștea fructul soarelui. În amurgul multicolor al sfârșitului de primăvară, solenele străluceau, de parcă ar fi fost niște cristale portocalii, șlefuite de cioplitori în stele. Încet-încet amurgul începu să adune ultimele culori ale zilei, lăsând să sclipească doar culoarea argintie. Sub razele celor două luni, care-și făcuse pe nesimțite intrarea pe

tărâmul luminii și străluceau din ce în ce mai tare, solenele deveniră argintii transparente, împrăștiind în jur o tainică lumină. Ca prin minune, câmpul se umplu de mici insecte zburătoare, care străluceau ca niște licurici. Stelele umplură bolta celestă și începură să-și depene în șoaptă legendele, și o răcoare proaspătă și parfumată se lăsă până aproape de pământ. Cele două luni alunecau ca niște vajnice regine peste misterul și armonia nopții. Un vântuleț blând și jucăuș apăru de nicăieri și începu să zburde, răvășind pletele aurii ale principesei. Totul în jur era scufundat în liniște și pace. Nimic nu prevestea furtuna care urma să se dezlănțuie în doar câteva minute.

Brusc aerul se împlu de groază.

- Simt o cumplită groază plutind în aer, zise principesa, privind spre cer. Ceva mi-apasă pieptul.

Unicornii ridicară și ei privirile spre cer. Adulmecară îndelung văzduhul plin de groază, apoi unicornul negru spuse:

- Trebuie să grăbim pasul. În aer plutește spaima, de parcă natura s-ar pregăti să înfrunte o devastatoare furtună.

Nu reuși bine unicornul să-și spună gândul, că lumea celor două tărâmuri fu zguduită de un trăsnet puternic, care cobora din infinitul Universului spre lumea celor două tărâmuri. Mii de fulgere se dezlănțuiră, brăzdând neîncetat bolta celestă. Apoi se instală din nou tăcerea. Nu se mai auzeau tunetele și fulgerele nu mai spintecau cu săgeți de foc cerul. Liniștea însă ținu doar câteva secunde. Un vânt năprasnic se năpusti de nicăieri asupra celor două tărâmuri, umplând aerul de sunete înfricoșătoare. Cât ai clipi din ochi, cerul se întunecă. Nori grei și negri se lăsară peste regatul elfilor și un întuneric beznă umplu împrejurimea. Apoi din nori începură a curge șuvoaie de săgeți de foc, lovind pământul și tunetele bubuiau continuu, de parcă niște uriași băteau neîntrerupt în tobe.

Cei doi unicorni țineau piept vijeliei, mișcându-se încet spre pădurea răvășită de uragan. Cu brațele încolăcite în jurul grumazului unicornului luminii, principesa se străduia să reziste rafalelor de vânt, urmărind cu interes dezlănțuirea naturii. În toți cei douăzeci de ani ai săi nu mai văzuse astfel de fenomene. Fulgere căzând din cer cu stele și nori care apar de nicăieri. Și tunetul îngrozitor care cutremurase întreaga planetă. Deși priveliștea era înfricoșătoare, pe fața principesei nu se vedea nici umbră de spaimă. Doar curiozitate și o nemărginită uimire. Au tot mers vreo oră, înfruntând furtuna, până au ajuns la marginea unei bătrâne păduri. Un geamăt sfâșietor venea din inima pădurii, străbătând cu greu văzduhul doldora de vijelie. Se tânguia pădurea cu vocea tristă a durerii, jelind copacii zdrențuiți de vânt. Unicornii se opriră lângă o cărărușă îngustă ce unduia asemeni unui fir subțire de apă, pierzându-se în desiș. Priviră cu toții spre coroanele copacilor, scuturate năprasnic de vântul înnebunit. Crengi rupte și flori zburau ca fulgii mânați de crivăț în miezul iernii.

- Intrând în pădure, riscăm să fim loviți de crengi, murmură principesa, privind cu groază la copacii hărțuiți de vijelie.

Deodată auzi din depărtare o voce care-i spunea în șoaptă:

- Nu-ți fie frică, principesă Selia. În curând vijelia se va potoli.

- Cine-mi vorbește? murmură în șoaptă principesa, sfredelind cu privirea norii plumburii, care amenințau să strivească pământul.

- Preotul suprem al templului înțelepciunii, răspunse din depărtare vocea.

- Ce-a fost acest neobișnuit trăsnet? întrebă principesa. Nu am mai auzit în viața mea ceva asemănător.

- Creatorul a sigilat pentru vecie porțile spațiului nemărginit. Viața va dăinui mereu în Univers. Ai dat dovadă de calități alese, principeso. Lumea celor două tărâmuri va avea în persoana ta o protectoare înțeleaptă.

- Lumea celor două tărâmuri va avea în persoana mea o protectoare? întrebă, cu greu stăpânindu-și uimirea, principesa.

- Da, principesă Selia, răspunse vocea blândă a preotul.

- Explică-mi, te rog..., vru să întrebe Selia, însă preotul o întrerupse și-i spuse:

- Grăbește-te să ajungi la timp la palatul reginei Hestia, principesă Selia. Acolo le vei înțelege pe toate.

- Dezlănțuind această înspăimântătoare furtună, pe cine vrea să pedepsească Creatorul? întrebă preocupată principesa.

- Pe nimeni. Creatorul curăță Universul de energia obscură, care a pătruns în spațiul nemărginit odată cu zeul Chaos. Nici o ființă în lumea celor două tărâmuri nu va avea de suferit. Adio, protectoare a luminii și a întunericului fosforescent! Adio salvatoarea vieții în lumea celor două tărâmuri!

- Adio, spuse abia șoptit principesa cu ochii ațintiți spre cerul plumburiu.

Apoi murmură îngândurată:

- Protectoare a luminii și a întunericului fosforescent? Oare ce o fi avut în vedere preotul, zicându-mi protectoare a celor două tărâmiri?

Selia rămase un timp pe gânduri, chinuindu-se să înțeleagă de ce preotul suprem al templului înțelepciunii a numit-o protectoare a luminii și a întunericului fosforescent.

- Creatorul, își zicea în minte principesa, m-a înzestrat și cu puterea întunericului pentru a-l înfrunta pe zeul Chaos, însă protector al Tărâmului întunericului fosforescent este regele Ares. Eu sunt ființă a luminii, tărâmul întunericului fosforescent nu este lumea mea.

Fața-i exprima preocupare, iar buzele i se mișcau fără să scoată nici un sunet. Din când în când își încrunta sprâncenele, de parcă s-ar fi chinuit să găsească răspuns la o întrebare, care o frământa. Apoi își descrunta sprâncenele și privea spre pădure, plecată în altă lume. Observând expresia feței principesei Selia, Elio o întrebă:

-Ce ți se întâmplă, principesă Selia? Te văd absorbită de gânduri.

Principesa Selia îl privi absentă câteva clipe, cu gândurile rătăcind în altă dimensiune, apoi clătină ușor din cap și zise:

- Nimic, nu mi se întâmplă nimic. Vroiam doar să vă spun că porțile spațiului nemărginit au fost încuiate pentru totdeauna.

Auzind cele spuse de către principesa Selia, elful fu impresionat atât de tare, încât abia de reuși să articuleze întrebarea:

- Creatorul... Creatorul a încuiat pentru eternitate porțile spațiului nemărginit?

- Da, murmură Selia, apoi strigă spre cer cât o țineau puterile de tare:

- Creatorul a încuiat pentru eternitate porțile spațiului nemărginit! Auzi, Chaos, porțile spațiului nemărginit au fost încuiate! Planurile tale nu se vor realiza nicicând! Viața a fost și va rămâne valoarea supremă în Univers.

Cele patru vânturi ale Universului, care-și uniseră puterile să curețe spațiul nemărginit de obscuritatea neagră, prinseră din zbor cuvintele rostite de principesa Selia și le purtară în toate cele patru colțuri ale lumii.

- Creatorul a încuiat pentru eternitate porțile spațiului nemărginit, Creatorul a încuiat spațiul, creatorul a încuiat...se auzea, îndepărtându-se spre răsărit, spre asfințit, spre miazăzi și miazănoapte, vestea.

Brusc vântul se potoli și tunetele încetară să mai bubuie. Cât ai clipi din ochi cerul se curăți de nori. Stelele și cele două luni reapărură, colorând bolta celestă într-un albastru închis adânc și sclipitor, care se revărsa cu dărnicie peste tărâmul luminii. Doar fulgerele mai continuau să cadă neîntrerupt, de parcă ar fi fost o spectaculoasă ploaie de meteoriți. După atâta vijelie peste cele două tărâmuri se lăsă o liniște odihnitoare. Pădurea, zdrențuită de vântul uraganic, tăcea, ascultând liniștea. Copacii nu mai gemeau și din desiș se auziră deodată triluri șoptite de păsări.

- Ce te-a făcut să strigi că spațiul nemărginit a fost încuiat pentru eternitate? întrebă elful, încercând să prindă privirea principesei.

- Am auzit în gând vocea preotului suprem al templului înțelepciunii, care mi-a spus că atotputernicul creator a încuiat pentru eternitate porțile spațiului nemărginit.

- Porțile spațiului nemărginit au fost încuiate, zise unicornul întunericului fosforescent.

- De unde știi că au fost încuiate? nu se ogoia Elio.

- Cele două porți ale Universului au fost încuiate, producând acel trăsnet misterios. Acum că vijelia a contenit, ne putem continua drumul prin pădure, zise unicornul luminii.

Porniră în grabă pe cărărușa șerpuindă spre inima pădurii. Stelele și lunile le luminau cu dărnicie calea și sufletele le tresăltau de bucurie. Mângâiată de liniștea adâncă a nopții, după ore bune de vijelie, pădurea se scălda în raze argintii de lună. Lumea celor două tărâmuri fusese salvată și viața ieșise învingătoare în lupta crâncenă cu haosul fără de viață. Erau atât de fericiți, încât uitaseră cu desăvârșire de zeul Chaos. Mergeau voioși, visând zile senine și nopți pline de vrajă și mister, când deodată aerul fu străpuns de un sunet argintiu și prelung, care umplu pădurea de șoapte. Dinnnnn, dinnnnn, se auzea enigmaticul sunet, făcând să murmure frunzișul și să vibreze aerul înmiresmat.

- De unde vine acest straniu sunet? întrebă uimită Selia.

- Orologiul magic al Universului a început numărătoarea, răspunse unicornul luminii.

- Care numărătoare? insistă principesa.

- Numărătoarea timpului rămas până la finele ciclului temporal. Până la apariția celor doi crini au rămas doar două ore, vorbi unicornul luminii. Trebuie să ne grăbim.

- Celor doi crini ai zis, se arătă elful surprins de spusele unicornului luminii.

- Celor doi crini fermecați, confirmă unicornul negru. Trebuie să ne grăbim. Până la palatul reginei Hestia mai avem de făcut un drum lung. Cine știe dacă nu vom avea și unele surprize neplăcute, până a ajunge la palat.

Unicornii porniră cu iuțeala vântului pe cărărușa ce ducea spre capătul opus al pădurii. În semiîntunericul albastru și blând al nopții de sfârșit de primăvară coarnele lor spiralate păreau două torțe fermecate, din care se revărsa lumină. Lumină aurie, ce împrăștia raze de soare, din cornul spiralat al unicornului alb și lumină albastră, ce împrăștia în jur mii de steluțe fosforescente, din cornul spiralat al unicornului negru. De o parte și de cealaltă a cărărușei spirite ale copacilor, silfide cu aripi strălucitoare și fauni cu păr cârlionțat priveau vrăjiți lumina miraculoasă, care zbura ca două fulgere spre capătul pădurii. Deși merseră vreo oră în goana mare, capătul pădurii nu se zărea. Mai merseră încă vreo jumătate de oră și înaintea lor se arătă un luminiș, semn că se apropiau de marginea pădurii. Ieșiră din pădure și o cotiră spre miazănoapte, pe un drum acoperit cu lespezi de granit. Spre asfințit, cât să cuprinzi cu ochii, se întindeau coline cu cline domoale, acoperite cu iarbă. Colinele erau presărate ici-colo cu arbuști stufoși cu frunze ascuțite de culoare aproape vișinie. Luminați de razele argintii a celor două luni, arbuștii lăsau umbre rotunde, ce semănau cu niște creaturi care se rostogoleau alene pe iarba fragedă și deasă.

Drumul tăia în două o livadă cu fructe mici rotunde, de culoare verde și se pierdea în noapte. La vreo 400 de metri de la livadă se întindea, de o parte și de cealaltă a drumului, o așezare omenească. Câteva rânduri de case din piatră albă, cu acoperișuri de forma unor cupole, înecate în pâlcuri de copaci doldora de flori. Trecură în goană pe lângă așezare și se îndreptară spre un râu care se auzea clocotind atât de zgomotos, încât părea că-și varsă apele de la înălțime mare. Ajunși lângă râu, merseră de-a lungul apei spre miazănoapte, până dădură într-un pâlc de copaci cu ramuri subțiri și mlădioase, care se legănau încet sub adierea vântului. Asemeni unor sălcii plângătoare, copacii își slobozeau deasupra apei crengile împovărate de flori argintii. Aerul era străveziu și lunile străluceau atât de tare, încât razele lor străbăteau până și umbrela deasă a copacilor, luminând slab pământul de sub coroane. Lângă unul din copaci Selia observă o luminiță aurie, care se mișca încet. Își încordă privirea. Desluși printre ramurile aplecate spre apă un cerb cu steluță strălucitoare în frunte. Lângă cerb ședea pe iarbă o copilă.

- Priviți, zise principesa Selia, arătând cu mâna spre pâlcul de copaci. Un cerb cu steluță strălucitoare în frunte, iar lângă cerb, îngenunchiată, plânge o copilă. Să fie oare vreo zână a luminii? Presimt că s-a întâmplat ceva grav. Să-i fi atacat oare zeul Chaos cu arma lui mortală? Trebuie să ne apropiem îndată de copaci.

- Dar, principeso, încercă să protesteze cu voce îngrijorată elful. Au mai rămas doar vreo 30 de minute până la apariția crinului fermecat. Nu mai avem timp să vedem ce se întâmplă în jur. Trebuie să fugim cât putem de repede. În caz contrar, riscăm să întârziem la ceremonie. Eu zic să ne continuăm drumul. O zână a luminii are destule puteri magice să se protejeze și singură de creaturile Tărâmului subteran. Și apoi, cred că odată ce porțile Universului au fost încuiate, creaturile lui Orcus s-au retras în lumea lor. Probabil s-au oprit să se mai odihnească, sau să bea apă.

- Și despre Chaos ce ai a zice? întrebă, cu o ușoară notă de reproș în voce, principesa Selia. Și dacă zeul i-a atacat cu energie neagră?

- Oricum nu stă în puterea noastră s-o ajutăm, răspunse Elio, în timp ce unicornul negru coti spre pâlcul de copaci.

Pășind atent, cu simțurile la pândă, unicornii se apropiară de copaci. La câțiva metri se opriră.

- E zâna Flora! exclamă surprins elful. Și una din principesele văzduhului zace la pământ fără să miște.

Selia descălecă unicornului luminii și se apropie în fugă de copac. Văzând-o, Flora, cu ochii scăldați în lacrimi, zise:

- Creatorul te-a scos în calea noastră, predestinato.

- Ce s-a întâmplat? Ce are principesa văzduhului? De ce zace fără să miște?

Zâna își șterse lacrimile cu palma și spuse:

- În timpul bătăliei un nerc a înțepat-o cu vârful cozii lui otrăvite. Disperată, regina Edelia mi-a zis s-o duc la palatul reginei protectoare, să i-o încredințez magului Argo. Eu însă nu cred că mai poate fi ajutată. Abia de mai respiră. Doar o minune o poate salva.

Selia se lăsă iute în genunchi lângă principesa muribundă. Scoase din trăistuță sticluța cu apă vie și-i turnă două picături în gura întredeschisă. Așteptă câteva clipe, apoi se răsuci spre unicorni și spuse:

- E rândul vostru s-o ajutați.

Apropiindu-se de principesa muribundă, unicornii îi atinseră fruntea cu vârfurile coarnelor spiralate. O lumină nespus de aurie, ce scânteia în scântei albastre, învălui principesa care zăcea nemișcată. Deodată întreaga ei ființă începu să lumineze, de parcă ar fi fost făcută din energie sclipitoare. Priveliștea era încântătoare. Un copac cu ramuri doldora de flori argintii, ce se închinau cu pietate pământului și apei zbuciumate, doi unicorni, o zână a luminii și o tânără fermecătoare, în pletele de aur ale căreia se odihnea o cunună magică din flori ale luminii și flori ale întunericului, care îngenunchea lângă o făptură din energie luminoasă. Elio privea vrăjit tabloul, cu gura întredeschisă de uimire. Brusc principesa văzduhului redeveni materială. Lumina se stinse și ea deschise ochii. Privi uimită rând pe rând în ochii zânei Flora și a principesei Selia.

- Cum am ajuns aici? Eram pe câmpul de bătălie, șopti derutată principesa văzduhului, luptam cu un nerc și brusc am simțit o înțepătură arzătoare în picior. Ce s-a întâmplat?

Se întreba pe sine în voce principesa, frământându-și mintea să-și amintească ce i s-a întâmplat după ce fu înțepată. În minte însă nu vedea decât un întuneric beznă, iar în memorie simțea o durere ascuțită, care i se răspândea treptat prin tot corpul. Îndoi din genunchi piciorul rănit și-l cercetă atent, dar, spre marea ei mirare, nu găsi nici o rană, de parcă nu ar fi fost înțepată de coada nercului.

- Să fi visat oare că am fost înțepată de un nerc cu coada?! rosti principesa, uitându-se întrebător spre zâna Flora.

Zâna scutură ușor capul și spuse:

- Nu, n-ai visat. În timpul bătăliei ai fost înțepată de un nerc. Regina Edelia mi-a poruncit să te duc la palatul protectoarei Hestia, la magul Argo, să încerce să te salveze.

- Să mă salveze magul Argo? Se știe doar că înțepătura nercului este mortală pentru făpturile luminii. Cum ar fi reușit să mă salveze? Și cum de mai sunt vie? întrebă principesa văzduhului, alunecând cu privirea întrebătoare pe chipurile celor care-o înconjurau.

- Te-a salvat predestinata și cei doi unicorni, zise zâna Flora, arătând spre principesa Selia.

Auzind-o pe zâna Flora pronunțând cuvântul predestinata, principesa văzduhului se ridică într-un cot.

- Principesa Selia? Predestinata m-a salvat? murmură, uitându-se cu ochi plini de curiozitate spre Selia. Ea este principesa Selia? Predestinata? E fermecătoare! Poartă pe creștet o cunună din flori de lumină și flori de întuneric, mai are și piatra puterii...Creatorul a avut grijă s-o înzestreze cu puteri magice cum nimeni altul în lumea noastră nu le are. Nici zeul Chaos nu are puteri atât de mari.

- Ai avut mare noroc că principesa Selia a dat peste noi. Cu riscul de a întârzia la ceremonia de transmitere a sigiliului crinului luminii, s-a oprit și te-a salvat, zise Flora.

- E o adevărată minune că sunt vie, spuse principesa văzduhului. Slavă creatorului că nu au mers pe alt drum.

Principesa văzduhului o sfredeli îndelung pe Selia cu o privire plină de admirație, apoi vorbi cu voce înceată:

- Știam că protectoarea Tărâmului luminii este imună la armele otrăvite ale creaturilor tărâmului subteran, dar nu are puterea de a salva nefericiții înțepați de un nerc. Predestinata, această făptură gingașă și fermecătoare, însă are puterea de a smulge din ghearele morții o ființă otrăvită de o bestie din lumea subterană.

La auzul celor spuse de principesa văzduhului, Selia se lăsă în genunchi lângă ea și-i îndreptă cu mâna părul care-i căzuse pe frunte. Un zâmbet blând îi lumină fața. Cu voce caldă zise:

- Te-a salvat apa vie, pe care mi-a dat-o regentul pădurii fermecate de pe Tărâmul luminii și cei doi unicorni, care au puterea de a neutraliza otrăvurile și a da viață.

Principesa văzduhului făcu ochii mari de uimire. Roti privirea în jur câteva clipe, apoi întrebă:

- Ai spus doi unicorni? Am auzit bine? Doi unicorni pe Tărâmul luminii? Știam că în pădurea fermecată, cu iarbă care-și schimbă culoarea, trăiește un singur unicorn, care protejează regatele de energia negativă. Nu știam că în pădure trăiesc doi unicorni!

- În pădurea fermecată de pe Tărâmul luminii trăiește o singură săgeată spirituală a Creatorului, spuse Flora, zâmbind în colțul gurii.

- Principesa Selia a greșit, spunând cei doi unicorni? întrebă principesa.

- Ba n-a greșit, se grăbi Elio să-i răspundă. Doi unicorni ți-au salvat viața, principeso, nu unul. Unicornul luminii și unicornul întunericului fosforescent. Privește cât sunt de minunați, zise elful, arătând spre unicornii care se retrăseseră aproape de apă.

Preț de câteva clipe principesa, care încă își mai simțea capul amețit de otrava nercului, se chinui să înțeleagă ce-i spusese elful. Apoi privi în direcția spre care-i arătase. Ceea ce văzu, o făcu să scoată un strigăt de uimire. Se ridică iute în picioare și miji ochii. De lângă apa zbuciumată două raze luminoase se înălțau spre cer. Principesa făcu câțiva pași spre apă și se opri înmărmurită. Avea în față doi unicorni. Din cornul spiralat al unicornului alb se revărsau raze aurii de soare, iar din cornul celui negru-o ploaie de scântei albastre și argintii. Fascinată, se uită un timp când spre unul, când spre celălalt. Într-un sfârșit își opri privirea pe unicornul întunericului fosforescent. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Unicornul negru, despre care se vorbea că a dispărut cu 600 de ani în urmă din pădurea fermecată de pe tărâmul întunericului, stătea chiar în fața ei, alături de unicornul luminii. Unul alb și mai strălucitor ca neaua în zi cu soare. Celălalt negru ca noaptea fără stele, coama și coada căruia împrăștia în jur o ploaie de scântei albastre și argintii. Pentru câteva clipe avu senzația că are în față două făpturi venite dintr-o lume ireală, o lume care poate exista doar în poveste.

- Unicornul întunericului fosforescent? murmură principesa văzduhului, uitându-se cu admirație când spre unicornul negru, când spre unicornul alb. Unicornul întunericului fosforescent pe Tărâmul luminii?! Nu mi-aș fi putut imagina vreodată că voi avea ocazia să văd o astfel de minune.

Își opri privirea în cele din urmă pe cornul spiralat negru-albastru, din care se revărsa o lumină neobișnuită pentru ochii ei de făptură a luminii. Raze albastre odihnitoare, care scânteiau fosforescent. Privea vrăjită unicornul negru, apoi se uită spre unicornul luminii și iarăși spre unicornul negru.

- Unicornul luminii alături de unicornul întunericului fosforescent. O însoțesc pe predestinată la palatul reginei protectoare.

Revenindu-și, în cele din urmă, din amețeala provocată de otrava nercului, principesa văzduhului se apropie, pășind ușor, de cei doi unicorni. Netezi coama scânteietoare a unicornului negru, apoi coama unicornului luminii.

- Ce splendoare! exclamă încântată. Sunt o adevarată capodoperă a Creatorului. Unul mai frumos decât celălalt.

Apoi făcu câțiva pași înapoi și privi îndelung cu ochi plini de admirație cele două făpturi desăvârșite ale Creatorului. Într-un final se răsuci spre zâna Flora și întrebă nedumerită:

- Eram pe câmpul de bătălie, cum am ajuns aici?

- În drum spre palatul reginei protectoare ai leșinat. Am încercat să te ajut cu nectarul florii zorilor de zi.

- Ați spus că vă aflați pe câmpul de bătălie? Cu cine luptați? întrebă elful. Cu oștirile Tărâmului întunericului fosforescent?

- Oștirile Tărâmului luminii și oștirile Tărâmului întunericului fosforescent și-au unit forțele. Chiar și oștenii regelui Oralon, care trecuse de partea lui Chaos, luptau vitejește cot la cot cu noi împotriva bestiilor lumii subterane.

- Și cine a ieșit învingător?

-Deși am plecat înainte de sfârșitul marii bătălii pentru triumful vieții, intuiția îmi spune că bestiile lui Orcus au fost alungate în lumea subterană.

- Și zeul Chaos? nu se ogoia elful. Ce-ți spune intuiția? A reușit Creatorul să-l alunge din spațiul nemărginit?

Zâna închise ochii, gândind în spirit. După câteva clipe de tăcere, spuse:

- O zână a luminii gândește în spirit. Cu toate acestea nu pot să-ți răspund la întrebare. E peste puterile mele să citesc gândurile unui zeu.

Dezamăgit, Elio se răsuci spre principesa Selia și o privi întrebător. Simțind privirea insistentă a elfului, principesa Selia răsuflă adânc și zise:

- Din păcate, de zeul Chaos nu am scăpat. Deși Creatorul a reușit să încuie porțile spațiului nemărginit, Chaos se ascunde pe undeva prin Univers. Se prea poate să fie chiar aproape de noi. Trebuie să fim cu ochii în patru. Urzește planuri de răzbunare. Va trebui să mergem spre palatul reginei Hestia separat. Eu, Elio și unicornii vom merge înainte. Voi veți veni din urmă.

Deodată, în liniștea tăcută a nopții în care se auzea doar clocotul neobosit și monoton al apei curgătoare, răsună din nou misteriosul sunet. Dinnnnnn, dinnnnnn, număra orologiul magic al Universului ultimele minute rămase până la miezul nopții. Dinnnnnn, dinnnnnn, repeta ecoul, care se îndepărta în mii și mii de unde săltărețe spre cele mai ascunse colțișoare ale lumii celor două tărâmuri. Auzind bătăile orologiului magic al Universului, principesa văzduhului tresări. Își întoarse în grabă privirea spre Selia și rosti alarmată:

- Orologiul magic al Universului? Grăbește-te, principesă Selia, timpul acestui ciclu temporal stă să apună. Dacă nu vei ajunge până la miezul nopții, tărâmul luminii va rămâne fără protectoare. Fugi, pleacă, principeso!

Cu un salt ușor, principesa Selia încălecă unicornul luminii, care țâșni de sub coroana copacului cu ramuri plângătoare și se îndreptă ca fulgerul spre palatul reginei Hestia. Și Elio se grăbi să încalece unicornul întunericului fosforescent. Zâna Flora și principesa văzduhului îngăduiră puțin, apoi îi urmară, călare pe cerbul cu steluță strălucitoare în frunte. Cei doi unicorni și cerbul fugeau atât de repede să întâmpine o nouă eră, încât în noapte se vedeau, mișcându-se, doar trei steluțe luminoase, care lăsau în urmă cozi lungi, strălucitoare, de parcă trei comete ar fi trecut pe lângă această lume.

Dinnnnnn, dinnnnnn, îi ajungea din urmă bătaia neobosită a orologiului, vestind toată suflarea celor două tărâmuri că timpul ciclului temporal de zece mii de ani stă să expire și că peste doar câteva zeci de minute trecutul va deveni o amintire, iar prezentul- un viitor continuu, care va dăinui alte zece mii de ani în spațiul binecuvântat de către Creator. Părea că totul în jur a înțepenit în așteptarea miezului ultimei nopți a lunii mai. Vântulețul încetase să mai zădăre frunzele copacilor și iarba, fulgerele nu mai brăzdau cerul, iar stelele și cele două luni se opriră din drumul lor etern și fără de odihnă. Totul în jur era în așteptare marelui eveniment. Doar orologiul magic al Universului număra cu încăpățânare clipele rămase până la începutul noii ere. Odată cu bătăile orologiului, o muzică divină răzbătea spre lumea celor două tărâmuri din adâncurile spațiului fără de margini. Muzica scălda pădurile, lanurile, pajiștile, munții și apele, orașele și satele în vraja nemuririi, a vieții și a primenirii. Din Univers pe aripi tainice cobora spre planeta celor două tărâmuri misterul noii ere, aducând cu sine speranțe, vise, planuri, dar și neliniștea pentru necunoscut.

xxx

La palatul reginei elfilor pregătirile pentru balul de încoronare a noii protectoare erau pe sfârșite. Pereții din afară ai palatului erau împodobiți cu ghirlande din flori aurii, ce străluceau ca razele de soare. Din vârfurile celor șase turnuri se revărsau torente de raze multicolore, care luminau grădina și curtea încăpătoare. Lumina era atât de strălucitoare, încât părea că soarele și-a trimis la palat mesagerii să salute noua eră. Semiîntunericul albastru greu al nopții, care învăluia împrejurimile palatului, contrasta miraculos cu grădina și curtea scăldate în lumină aurie.

Porțile și ușa principală ale palatului erau larg deschise în două părți. Cele două rânduri de magnolii și chiparoși de baltă, care creșteau de la poarta masivă până la vasta curte, sclipeau intermitent, creând o atmosferă de vrajă. Presărate pretutindeni, pâlcuri de lăcrimioare roze parfumau aerul cu miresme nespus de plăcute. Printre copacii din grădină forfoteau o mulțime de animale cu blană albă lucioasă. De fiecare dată când animalele ieșeau din umbra copacilor și se expuneau razelor celor două luni și torentului de lumină care se revărsa din cele șase turnuri, blana lor sclipea, de parcă ar fi fost presărată cu nestemate multicolore. Ici-colo se vedeau, mișcându-se alene printre copaci, grațioase căprioare cu ochi violeți. Din când în când câte o căprioară curioasă se apropia de curte și-i urmărea cu privirea pe slujitorii care ba intrau, ba ieșeau din palat. Apoi se retrăgea spre lac, păștea un timp și iarăși revenea, mânată de curiozitate, lângă aleea cu magnolii și chiparoși de baltă. Nu mai văzuse atâta forfotă în toiul nopții.

Pe lacul din grădină zeci de lebede albe și negre dansau neobosite, arcuindu-și grațios gâturile lungi și ridicând aripile cu pene înfoiate. Și păsările nu mai conteneau să cânte, trilurile lor contopindu-se armonios cu muzica divină a stelelor. Lângă scara din marmoră albă zece ușieri, purtând cămăși fine, țesute din fir argintiu de mătase, pantaloni albaștri, cizme și centuri negre, și bonete cu pene luminescente, stăteau înțepeniți în așteptarea aleșilor oaspeți.

Sala mare a tronului strălucea de podoabe. Minunate candelabre cu zeci de cristale aurii și argintii, din care se revărsau raze vesele de soare și raze melancolice de lună, împodobeau, de o parte și de cealaltă, pereții din marmoră albă a încăpătoarei săli. Sus, lângă tavanul arcuit, două ghirlande din trandafiri, sculptați în marmoră roză, împodobeau de jur împrejur sala. De tavan era suspendată o uriașă lustră rotundă, care avea la mijloc o formațiune din diamante galbene, înconjurate de câteva rânduri de safire de un albastru intens și limpede ca cerul în amurg. Lustra simboliza fidelitatea și sufletul. Reflexiile pietrelor prețioase se proiectau în așa fel pe tavanul concav, încât acesta părea un cer albastru, pe care strălucește soarele. Lângă peretele din fața ușii se afla tronul protectoarelor Tărâmului luminii. Tronul era o adevărată capodoperă. Avea spateaza înaltă, frumos încrustată. Cioplit din lemn galben de către un cioplitor în stele, trimis de preoteasa supremă a templului luminii, tronul sclipea în mii de raze, de parca ar fi fost făcut din aur.

Sala mare a tronului avea 10 ferestre înalte, de formă dreptunghiulară. Vitraliile cu pâlcuri de lăcrimioare roze armonizau de minune cu draperiile din stofă fină, de culoare trandafirie, care cădeau în

falduri ușoare pe podeaua din marmură gălbuie. Deasupra ușii din lemn încrustat se vedea un balcon încăpător, unde aștepta începutul ceremoniei marea orchestră a regatului elfilor.

Împodobite cu ghirlande din frunze și flori albe, numeroasele scări ale palatului erau urcate și coborâte într-una de către slujitori, oșteni, valeți, cameriere. Bucătăria regală fierbea de bucătari și ucenici de bucătari. Bucate alese, care răspândeau în valuri mirozne apetisante, așteptau răbdătoare pe o masă fără sfârșit de lungă să fie servite aleșilor oaspeți. În capul mesei trona un tort de dimensiuni ciclopice, care reprezenta simbolul vieții veșnice. Un soi de brad de formă conică, în vârful căruia strălucea un crin. În jur domnea o atmosferă de sărbătoare.

Orologiul Tărâmului luminii începuse a număra minutele ultimei ore a lunii mai, când rând pe rând intrară pe porțile palatului spiriduși, purtând cu demnitate pălăriile cu vârfuri țuguiate, ondine cu păr de culoarea smaraldului, învești mântate în rochii lungi de consistența apei, în care se zbenguiau peștișori de aur, fauni cu păr cârlionțat, spirite verzi și albastre ale copacilor, fermecătoare silfide cu aripioare transparente, îmbrăcate în rochițe vaporoase multicolore, întreg poporul magic al celor două tărâmuri se regăsi în câteva minute în curtea palatului reginei protectoare a tărâmului luminii.

Apoi intră pe poartă careta regelui împărăției apelor, trasă de 6 cai marini cu ochi albaștri și coame învolburate, de-un verde ca smaraldul. Careta se opri lângă scările din marmură albă, iar ușierii se grăbiră să ajute aleșii oaspeți să coboare. Învești mântat în straie luxoase, regele Ondinus purta pe umeri o pelerină ușoară ca pânza de păianjen, care strălucea precum strălucesc valurile mării mângâiate de razele solare. Regele ținea în mâna dreaptă magica suliță de cristal și era însoțit de cele trei principese. Oliria purta o rochie de culoarea undelor marine, strânsă la mijloc cu un minunat brâu din mătase argintie, împodobit cu valuri din perle negre. În pletele-i verzi, cu sclipiri argintii, strălucea o mică cunună din flori și stele marine, iar în jurul gâtului avea un șirag de perle albe. Marena, ai cărei ochi verzi străluceau mai tare decât smaraldul, îmbrăca o rochie lungă cu trenă, de culoarea peruzelei, împodobită la poale cu perle albe. În plete i se odihnea o coroniță din stele marine, iar la gât avea șirag din perle negre. Mezina regelui, gingașa Lucilia, cea care avea pletele mai verzi decât frunzișul fraged, era învești mântată în rochie lungă, semitransparentă, de culoare verde, brodată cu fir de mătase aurie, care sclipea precum sclipește roua la răsărit de soare. Pe creștet purta o mică diademă din platină, împodobită cu smaralde.

La scurt timp își făcură apariția și cei patru cavaleri ai regatului munților de smarald. Cavalerii mergeau călări pe cai albi ca neaua, care-și mișcau atât de grațios picioarele subțiri și lungi, încât părea că iată-iată vor începe să danseze. Cavalerii purtau cămăși fine din brocard, brodate cu raze de lună, tunici de culoare verde deschis, pantaloni negri și cizme argintii. Pe creștete aveau coroane din aur, împodobite cu smaralde. Erau toți tineri, zvelți și frumoși ca niște îngeri. Cu mișcări ușoare și repezi, cavalerii descălecară și întrară în palat, iar caii fură duși de către doi grăjdari pe pajiștea îngrădită din spatele palatului.

După doar câteva minute, se arătă deasupra grădinii și careta principeselor văzduhului, purtată de 6 vulturi uriași cu aripi argintii. Careta avea forma ovală și părea o adevărată bijuterie cu motive florale, încrustate în partea de sus și de jos. Făcând un cerc deasupra grădinii, vulturii coborâră lin lângă ultimul chiparos de pe alee. Doi ușieri se apropiară în grabă de caretă și, deschizând ușa, le ajutară să coboare. Cele trei principese erau încântătoare. Părul de culoarea platinei le era strâns în coc. Coroanele din flori de aur, bătute cu diamante, armonizau de minune cu rochiile lor lungi, de consistența aerului, care sclipeau în toate culorile curcubeului. La fiecare mișcare poalele rochiilor împrăștiau în jur mici scântei luminescente. Pășind ușor, de parcă nici nu ar fi atins cu picioarele pământul, principesele văzduhului urcară scările de marmură și intrară pe ușile masive ale palatului. Valeții se grăbiră să ducă careta și vulturii în grajdurile regale.

Deodată sus-sus pe cerul limpede și plin de stele se arătară 16 cerbi cu steluțe strălucitoare în frunte. Cerbii coborau domol tot mai jos și mai jos și aterizară, în cele din urmă, în curte. Zânele luminii descălecară cerbii și se îndreptară spre intrarea în palat.

Regina Edelia și cele 15 zâne bucurau privirile cu frumusețea lor divină. Din părul de culoarea soarelui se revărsau zorii aurii ai dimineților senine, iar coroana reginei, bătută cu diamante galbene, strălucea atât de tare, încât părea că sfânta zi s-a întrecut pe sine împodobind coroana, pe care a dăruit-o cu mii de ani în urmă, primei regine a zânelor luminii. Gingașe și grațioase, zânele erau înveșmântate în rochii lungi cu trenă, țesute din raze de soare și petale de trandafiri albi. În pletele lor lungi și văluroase purtau mici diademe din aur, împodobite cu diamante.

Apoi pe porțile palatului întrară elfi și elfe cu ochi mari albaștri ca florile de nu-mă-uita și plete aurii. Elfii îmbrăcau cămăși mai fine decât pânza de păianjen, tunici țesute din raze de lună și raze de soare, pantaloni argintii, aurii, albaștri și cizme argintii. Pe creștete purtau cercuri subțiri din aur. Elfele erau încântătoare. Frumoase ca fericirea și gingașe ca mărgăritărelele, aveau pielea albă și fină ca petalele de orhidee. În buclele aurii, ce împrăștiau mii de scântei când își mișcau grațios capetele, erau prinse flori mici de culoare albastră. Elfele erau înveșmântate în rochii lungi, țesute din fir de mătase de toate culorile primăverii. Împodobite cu nestemate și strânse la mijloc cu brâie brodate, rochiile încântau privirea până și celui mai pretențios cunoscător al bunului gust.

Dinnnn, se auzi din nou bătaia cristalină a orologiului magic, vestind lumea celor două tărâmuri că până la finele ciclului temporal au mai rămas doar 15 minute. Dinnnn, dinnnn, repeta ecoul, purtând pe aripi invizibile mesajul spre cele patru zări ale lumii.

Auzind bătăile orologiului magic, oaspeții, adunați în uriașa curte a palatului reginei elfilor, priviră îngrijorați spre ușa deschisă a palatului. Rămaseră doar 15 minute până la apariția crinului fermecat, iar principesa predestinată nu se vedea nicăieri. Și regina protectoare întârzia să iasă în fața oaspeților. Un cor de voci abia șoptite se auzea de pretutindeni. Mulțimea începu a fremăta și o umbră de neliniște alunecă pe fețele celor prezenți în curte.

- Predestinata nu a ajuns la palat, șopteau elfi și ondine, silfide și fauni, spiriduși și spirite ale copacilor. S-o fi atacat oare zeul Chaos? se întrebau cu toții. Și dacă nu reușește să vină? Tărâmul luminii va rămâne fără protectoare?

Dinnnn, suna neobosit orologiul magic, urmându-și liniștit numărătoarea. Dinnnn... Apoi din înălțimea cerului se auzi un urlet. Toți, ca la comandă, ridicară privirile spre bolta celestă. Văzură, profilându-se pe cer în lumina celor două luni, 13 lei zburători. Leii planară lin din înălțimea cerului spre porțile palatului și se opriră lângă zid. Trecură clipe numărate și pe porțile palatului intră regina ielelor, superba Ariana, însoțită de 12 zâne ale întunericului fosforescent și se îndreptă, pășind ușor ca niște fantasme pe aleea din chiparoși de baltă și magnolii înflorite, spre curte. Toți cei prezenți în curtea palatului întoarseră privirile spre regina Ariana și zânele întunericului. Un murmur prelung, abia șoptit se auzea de pretutindeni.

- Regina Ariana, zânele întunericului fosforescent, regina zânelor și zânele întunericului la palatul reginei protectoare a Tărâmului luminii..., șușoteau mii de voci și mii de ochi priveau, plini de curiozitate, spre zânele întunericului fosforescent, care pășeau cu demnitate pe aleea din chiparoși de baltă și magnolii.

Regina purta o minunată rochie lungă, din stofă subțire, de culoare neagră, țesută din scântei de noapte și împodobită la poale cu flori ce radiau lumină albastră. În pletele-i mai negre decât întunericul, ce contrastau orbitor cu pielea-i albă ca neaua și gingașă precum petalele de lotuși, erau împletite fire subțiri din raze argintii, care sclipeau intermitent. Pe creștet regina avea legendara coroană din platină, împodobită cu safire, pe care sfânta noapte o dăruise primei regine a zânelor întunericului fosforescent. Regina Ariana pășea pentru prima dată pe pământul tărâmului luminii. Conștientă că locuitorii celor cinci regate vor fi cu ochii pe ea, regina pășea cu demnitate, trăgând cu coada ochilor când spre dreapta, când spre stânga. Cele 12 iele erau una mai superbă decât alta. Mergeau cu pași ușori ca adierea unui vântișor de vară, un pas în urma reginei. Înveșmântate în rochii lungi negre, țesute din fir de mătase și împodobite cu nestemate de culoare albă și roșie, păreau niște misterioase fiice ale nopții. În pletele lor văluroase, de

culoarea abanosului, care sclipeau de parcă ar fi fost presărate cu fulgi de argint, străluceau diademe din platină, bătute cu diamante.

Deodată cerul se umplu de o mireasmă îmbătătoare, care venea de sus, ca o adiere ușoară de vânt, spre palatul reginei Hestia. La început slab, apoi tot mai puternic, un miros plăcut de busuioc și levănțică invadă treptat curtea și grădina, făcând concurență parfumului pe care-l emanau cu dărnicie pâlcurile de lăcrimioare roze și magnoliile înflorite. Apoi privirii oaspeților prezenți în curtea palatului se arătă o caretă trasă de 6 cai negri cu coame și cozi ce împrăștiau o ploaie de scântei albastre. Careta era urmată de 16 tineri cu ochi strălucitori și plete negre. Călăreau cai ce păreau a fi sculptați din rocă luminescentă de bazalt negru-albăstrui. Cei 16 tineri purtau cămăși fine din mătase argintie. Aveau pantaloni negri și cizme argintii. Erau zvelți, frumoși la chip și aveau ochii într-atât de strălucitori, încât părea că luna cea mică se oglindește în ei. Mijlocul le era strâns cu centuri ce radiau scântei albastre. Careta se opri lângă porțile palatului. Unul din slujitori fugi în întâmpinarea oaspeților și se grăbi să deschidă ușa caretei. Din caretă ieșiră regele Ermo, regina Andra, principele Leris și principesa Loana și porniră pe aleea care dădea în curtea palatului. Regele era înveșmântat în straie de sărbătoare. Peste cămașa albă din brocard cu guler din dantelă, purta tunică neagră, puțin ajustată pe corp și mantie care sclipea când verde, când albastru. Încălța cizme negre și avea prinsă la șold o sabie în teacă din argint, împodobită cu nestemate, iar pe creștet avea coroana făcută de către spiriduși.

Regina pășea maiestoasă alături de regele Ermo. Părul ei negru era strâns în coc, iar pe creștet avea o coroană bătută cu rubine și safire de un albastru intens. Rochia lungă, cu sclipiri multicolore, se ajusta de minune pe formele-i rotunde. Un pas în urma reginei și a regelui mergea micuțul principe Leris. Îmbrăcat în cămășuță argintie din dantelă și pantalonași negri, principele pășea mândru, din când în când îndreptându-și coronița care-i aluneca pe frunte. Alături de principe mergea, săltându-și ușor cu mânuțele rochița lungă din mătase aurie, drăgălașa principesă Loana. În pletele-i lungi și văluroase strălucea o mică coroniță din aur. Principele și principesa erau urmați de cei 16 zburători. Înalți, grațioși și zvelți, erau frumoși ca niște demoni visători ai nopții. Aveau trăsături fine și ochi mari negri, care ardeau ca focul.

Regele Ermo, regina Andra, principii și zburătorii salutară, înclinând cu demnitate capul, mulțimea și se apropiară de regina zânelor întunericului fosforescent. Între timp pe porțile larg deschise ale palatului reginei elfilor întră o femeie îmbrăcată în rochie lungă verde, împodobită cu flori ale reginei. Era blânda vrăjitoare Dalia, care venise să asiste la încoronarea principesei.

Dinnnn, se auzi din nou orologiul magic al Universului, anunțând popoarele celor două tărâmuri că până la apariția crinului luminii au rămas doar 10 minute.

Pe ușile larg deschise ale palatului ieși un elf înalt și zvelt, cu păr auriu cârlionțat. Elful lovi cu toiagul în marmura albă a terasei și spuse cu voce tunătoare:

- Regina Hestia, protectoarea Tărâmului luminii!

Oaspeții prezenți în curtea spațioasă întoarseră privirile spre ușa larg deschisă. Pășind ușor ca zorii dimineții în fața oaspeților ieși regina protectoare, însoțită de zânele luminii, regele Ondinus, cavalerii munților de smarald și principesele văzduhului. Era superbă în rochie țesută din raze de soare, brodată la poale cu fire argintii. În pletele-i de aur strălucea coroana protectoarelor Tărâmului luminii. Coroana avea forma unei cununi de flori din aur și împrăștia în jur raze de soare. Pe fruntea-i mai gingașă decât blândețea sclipea neobosit sigilul crinului luminii. Regina privi spre oaspeții care dădeau semne de nerăbdare, zâmbi și spuse cu voce clară:

- Bine ați venit, dragi oaspeți, la încoronarea noii protectoare!

Mulțimea începu a fremăta. De pretutindeni se auzeau șoapte. Pe fețele tuturor se citea neliniștea și îngrijorarea. Regina Hestia își plimbă încet și concentrat privirea peste oaspeții veniți să asiste la încoronarea noii protectoare, de parcă ar fi sperat să vadă în ochii lor susținere și încurajare, inspiră adânc aer în piept și, după câteva clipe de tăcere, spuse:

- Vă înțeleg neliniștea, dragi oaspeți. Și eu sunt nerăbdătoare să-mi revăd fiica, pe care nu am mai văzut-o de la naștere. Principesa Selia a avut de parcurs un drum lung și plin de primejdii. Creatorul i-a încredințat o grea misiune, pe care principesa a îndeplinit-o cu demnitate. L-a înfruntat cu bărbăție pe puternicul și crudul zeu al haosului primordial și a reușit să-i dea Creatorului cheia vieții, cu care au fost încuiate pentru eternitate porțile spațiului nemărginit, astfel salvând viața în lumea celor două tărâmuri. Să avem puțină răbdare. Sunt sigură că va veni din clipă în clipă.

Discursul reginei fu întrerupt de sunete prelungi și ascuțite de trompete, care se apropiau cu viteza vântului de palat. Trecură câteva clipe și pe porțile palatului intră regele Ares, călare pe minunatul său cal negru. Calul părea un animal venit din lumea basmelor. Pășea dansând, cu capul înclinat în partea dreaptă. De la vârful urechilor până la vârful cozii strălucea atât de tare, încât făcea impresia că noaptea l-a presărat cu pulbere de stele. Suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent era însoțit de patru trompetiști și patru căpitani de legiuni, care duceau stindardele regatelor tărâmului întunericului fosforescent. Regele purta cămașă albă din mătase fină, cu gulerul din dantelă și pantaloni negri, trași pe coapse. Era încins cu un brâu argintiu, care armoniza de minune cu cizmele argintii. Pe creștetul regelui Ares strălucea coroana protectorilor Tărâmului întunericului fosforescent, care fusese dăruită primului protector de către preoteasa supremă a templului întunericului. Din crinul imprimat pe fruntea regelui se revărsa o ploaie de scântei albastre și argintii. Ajuns lângă scările palatului, suzeranul Ares descălecă. Călcând apăsat, porni să urce scările.

Văzându-l pe protectorul Tărâmului întunericului fosforescent, care se apropia, regina Hestia întinse mâna dreaptă înainte și zise, zâmbind politicos:

- Te așteptam, rege Ares. Îți mulțumesc că ai acceptat invitația noastră și ai venit să ne onorezi cu prezența.

Regele zâmbi la rândul lui, continuând să urce scările. Urcând ultima treaptă, regele înclină ușor capul în fața reginei protectoare și zise:

- Bine te-am găsit, superbă protectoare a Tărâmului luminii!

Apoi alunecă cu ochii pe chipurile regilor și reginelor Tărâmului luminii. Oprindu-și pentru câteva clipe privirea pe chipul fiecăruia din ei, regele Ares înclina ușor capul, salutându-i.

- În numele monarhilor și locuitorilor celor patru regate ale Tărâmului întunericului fosforescent salut falnicii regi și regine ale Tărâmului luminii! rosti cu voce răspicată protectorul tărâmului întunericului fosforescent.

Apoi, cu o mișcare lentă, regele se răsuci către mulțimea adunată în curtea spațioasă a palatului regal și zise cu voce limpede și tare:

- Noi, regi și regine ale Tărâmului întunericului fosforescent, suntem onorați să ne aflăm alături de poporul celor cinci regate ale Tărâmului luminii în clipele când principesa Selia, predestinata, va prelua sigiliul crinului magic al luminii. Suntem onorați să ne bucurăm împreună cu voi de începutul noii ere și credem că noul ciclu temporal ne va aduce doar pace și bună înțelegere.

Însoțiți de monarhii Tărâmului luminii, regina Hestia și regele Ares coborâră scările și se apropiară de regii și reginele Tărâmului întunericului fosforescent. În timp ce monarhii celor două tărâmuri își adresau salutul de curtoazie, aerul fu din nou săgetat de bătaia orologiului magic al Universului, care, de data aceasta, răsuna atât de tare, încât părea că mii de clopote bat simultan.

Dinnnnnnnnnn..., răzbătea din depărtare un sunet prelung și argintiu, care părea că nu se mai sfârșește. Mai rămăsese doar cinci minute până la apusul ciclului temporal și principesa nu apăruse încă. Mulțimea începu din nou să se agite, îngrijorată. Privea în jur, o sfredelea cu ochii pe regina Hestia, care zâmbea pierdută, fără să știe ce să spună.

Dinnnnnnnnnn..., anunța orologiul magic că timpul ciclului temporal stă să se epuizeze. Sunetul prelung și cristalin, ce cobora din înălțimea bolții celeste, făcea aerul să vibreze. Mii de sonore și repezi unde, asemeni valurilor ce încrețesc alene fața liniștită a apei când vântul lin alunecă pe oglinda argintie a lacului, se răspândeau în toate cele patru colțuri ale lumii, purtate de cele patru vânturi ale Universului. Dintr-o dată dangătul prelung al orologiului fu străbătut de o muzică divină, ce se lăsa, asemeni unei ceți argintii, peste grădină și palat.

Mulțimea muți, cu ochii ațintiți spre bolta celestă. Trecură clipe numărate și pe cerul de un albastru închis profund apărură 12 steluțe strălucitoare, care coborau, plutind încet, spre palat. Șase steluțe răspândeau în jur raze de soare, iar celelalte 6- o ploaie de scântei albastre-argintii. Steluțele se apropiau tot mai mult și mai mult de lumea celor două tărâmuri. Apoi, brusc dispărură. Cât ai clipi din ochi, în mijlocul curții se materializară cele 6 preotese ale templului luminii și cele 6 preotese ale templului întunericului, înveșmântate în rochii aurii, ce radiau raze de soare și rochii negre, ce împrăștiau scântei de întuneric. Pe creștete purtau cununi din flori de lumină și flori de întuneric. Înclinând capul, preotesele salutară mulțimea și se dispuseră în semicerc în mijlocul curții. Apoi, însoțit de cei doi mesageri ai Creatorului, își făcu apariția și preotul suprem al templului înțelepciunii. Preotul purta o mantie argintie, iar pe creștet avea un cerc din aur. Apropiindu-se de suveranii celor două tărâmuri, spuse:

- Marele eveniment se apropie. Mă bucur să vă găsesc împreună, regi și regine ale celor două tărâmuri.

Apoi își întoarse privirea spre mulțimea adunată în curte și zise răspicat:

- Salut poporul magic al celor două tărâmuri, salut locuitorii și vietățile regatelor! În curând lumea voastră va cunoaște o nouă eră, o eră care va fi plină de pace și prosperitate.

Acestea fiind spuse, preotul suprem întoarse privirea spre regina Hestia, pe chipul căreia văzu vălul tristeții și neliniștii.

- Să lași tristețea și neliniștea în era ce apune, regină protectoare. Nu ai motive să fii îngrijorată. Predestinata se află chiar în fața porții.

Ca la comandă, oaspeții întoarseră privirile spre poartă. În semiîntunericul albastru și liniștit al nopții, deslușiră, apropiindu-se în goană mare, două torțe luminoase, urmate la câțiva zeci de metri de o steluță sclipitoare. După câteva clipe încordate de așteptare, văzură intrând pe porțile palatului doi unicorni. Unul era alb ca zorii dimineții, iar altul- negru ca noaptea fără stele. Două coloane luminoase se ridicau spre cer din coarnele lor spiralate. Una- aurie ca razele de soare, alta- albastru-argintie cu scântei fosforescente. Mulțimea înmărmuri cu șoaptele pe buze. Îi avea în față pe cei doi unicorni, pe cele două făpturi desăvârșite și magice ale Creatorului, pe care doar aleșilor li se îngăduia să-i vadă. Știau din străvechi legende că săbiile divine ale Creatorului ocroteau cele două tărâmuri de energii negative, dar nimeni dintre muritorii de rând nu le văzuse vreodată.

Mișcându-și grațios picioarele lor lungi și zvelte, unicornii se apropiară de cele 12 preotese. Abia atunci mulțimea observă, călare pe unicornul alb, o preafrumoasă tânără cu plete ce străluceau ca razele de soare și ochi de un albastru atât de azuriu, încât părea că cerul limpede se oglindește în ei. O minunată coroană din flori ale luminii și flori ale întunericului strălucea în pletele ei lungi, ce unduiau asemeni valurilor mării pe umerii ei gingași. Selia sări de pe unicorn și se îndreptă cu pas ușor spre preotesele celor două temple. Purta o rochie lungă, albă ca neaua, de consistența aerului, brodată pe piept și la poale cu fire toarse din raze de soare. Un brâu țesut din raze argintii de stele îi cuprindea mijlocul subțire. În jurul gâtului avea colierul din diamante cu piatra puterii și picătura de soare, care străluceau orbitor. Printre florile luminii și florile întunericului se vedea sclipind edelvaisul.

Si elful descălecă unicornul negru și se îndreptă în grabă spre regina Hestia. Murea de nerăbdare să-i povestească prin ce pericole au trecut, el și principesa Selia, însă protectoarea nu-și putea lua privirea de la fermecătoarea sa fiică.

Între timp pe porțile palatului intră cerbul cu steluță strălucitoare în frunte. Cerbul se opri în preajma reginei Edelia. Zâna Flora descălecă prima și o ajută pe principesa văzduhului să coboare. Principesa părea vioaie și sănătoasă. Văzând-o, regina zânelor luminii exclamă uimită:

- E vie după ce a fost înțepată de coada otrăvită a unui nerc?

Apoi i se adresă zânei Flora:

- Cine a salvat-o? Cine are putere atât de mare? Magul Argo?

- Principesa Selia și cei doi unicorni, răspunse Flora, arătând spre Selia.

Regina zânelor se răsuci în călcâie și o fixă îndelung cu privirea pe principesa Selia. Apoi făcu câțiva pași spre ea, însă, observând că cele două preotese supreme se apropiau de predestinată, se opri din mers și zise în șoaptă:

- E fermecătoare. Îi voi mulțumi mai târziu.

Preotesele Hora și Doima o luară de mâini pe principesa Selia și o conduseră în centrul semicercului. Apoi Doima merse la regele Ares. Zâmbind, îl apucă de mână și îl conduse alături de principesa Selia. Cei doi se priviră lung, fără să înțeleagă de ce preotesele supreme îi adusese pe ambii în locul unde, din clipă în clipă, urma să apară crinul luminii. De preotese se apropiară și cei doi unicorni. Unicornul alb se opri lângă preotesele întunericului, iar unicornul negru- lângă preotesele luminii. Și preotul suprem al templului înțelepciunii, însoțit de cei doi mesageri ai Creatorului, se grăbi să vină lângă preotese. În jur se instalase o liniște adâncă. În tăcerea tainică a naturii se auzea doar vocea stelelor care intonau cu glas domol divina uvertură a Universului.

Dintr-o dată o explozie de lumină orbitoare făcu mulțimea să mijească ochii. Încet-încet lumina devenea tot mai odihnitoare și oaspeții prezenți în curtea palatului deschiseră cu toții ochii. Ceea ce văzură, depășea orice imaginație. În semicercul pe care îl formase cele 12 preotese străluceau doi crini. Unul revărsa raze aurii de soare, iar celălalt- scântei albastre-argintii de întuneric. Lângă crinul cu raze aurii stătea principesa luminii, iar lângă crinul negru-temerarul suzeran al Tărâmului întunericului fosforescent.

- Sărută crinul luminii și crinul întunericului, principesă Selia, răsună, ca un dangăt de clopot în tăcerea nopții, vocea preotului suprem al templului înțelepciunii.

Selia își atinse ușor buzele de petalele strălucitoare ale crinului luminii. Imediat ce principesa sărută crinul, sigiliul imprimat pe fruntea reginei Hestia dispăru. Apoi principesa Selia, cu pași ușori ca somnul liniștit al unui prunc, se apropie de crinul întunericului și-l sărută. Pe fruntea ei se imprimară sigiliile celor doi crini. Selia ridică capul și privi spre regele Ares, care nu-și putea lua ochii de la ea. Cei doi crini de pe fruntea principesei îl învăluiau într-o fantastică lumină. Raze de soare și scântei sclipitoare de întuneric îi mângâiau chipul, făcându-l să se detașeze de lumea reală și să plutească în lumea tainică a viselor.

- Rege Ares, se adresă către protectorul Tărâmului întunericului fosforescent preotul suprem al templului înțelepciunii.

Regele însă era purtat de vise în lumea tainică a iubirii și nu reacționă la chemarea preotului. Preotul i-atinse în grabă umărul cu mâna și zise cu voce tare:

- Rege Ares, timpul stă să scadă.

Dinnnnnn, dinnnnnn, dinnnnnn, vibra aerul în bătăile necontenite ale orologiului magic, care număra ritmic ultimele secunde ale ciclului temporal.

Readus de bătaia orologiului magic din lumea viselor în cea reală, regele Ares tresări și, parcă trezit dintr-un somn dulce, privi cu ochii larg deschiși spre preotul suprem, chinuindu-se să înțeleagă ce vrea să-i spună.

- Grăbește-te să săruți crinul luminii, vorbi cu voce clară preotul suprem, făcându-i semn cu mâna să se apropie de crinul luminii.

Regele privi buimăcit spre preot.

- Grăbește-te, au mai rămas doar 3 secunde, îl îndemnă preoteasa Doima.

Cu chipul exprimând nedumerire, regele Ares se aplecă și sărută petalele crinului magic al luminii. Se auzi un trăsnet ușor, urmat de o explozie de lumină orbitoare. Când lumina redeveni blândă, cu toții văzură imprimat pe fruntea regelui, alături de sigiliul întunericului fosforescent, sigiliul luminii. Un murmur prelung de uimire umplu curtea. Mulțimea începu a fremăta, aruncând priviri neliniștite când spre regina Hestia, când spre preotesele și preotul celor trei temple ale creatorului. Și suveranii celor două tărâmuri nu-și puteau lua privirile de la regele Ares și principesa Selia. Aveau în față doi protectori ce stăpâneau puterea luminii și puterea întunericului.

Între timp, cei doi crini magici începură a se stinge, precum se stinge ceața străvezie a dimineții, luminată de zorii zilei. Lumina devenea din ce în ce mai slabă și scânteile albastre-argintii se înălțau încet spre cer. Urmă o explozie de lumină și crinii se făcură nevăzuți. Deși crinii dispăruse, oaspeții și regina Hestia continuau să privească înmărmuriți spre suzeranul Tărâmului întunericului fosforescent și spre principesa luminii, fără să poată scoate măcar un sunet. Pe chipurile lor pusese stăpânire o grea neliniște. Doi protectori înzestrați de către creator cu puterea magică a zilei și puterea magică a nopții?! Observând confuzia, care pusese stăpânire pe regii celor două tărâmuri, preotul se grăbi să intervină:

- De azi înainte în Univers nu va mai fi loc pentru trufie, ură și dezbinare. Lumina s-a născut din întuneric, iar întunericul este o altă formă a luminii. Dacă n-ar fi lumină, n-ar exista nici întuneric. De n-ar exista întuneric, cum ați cunoaște ce este adevărata lumină. Creatorul a făcut lumina și întunericul frați gemeni, care nu pot exista separat. Doar un nebun își poate închipui că Universul ar exista, dacă nu ar exista lumină și întuneric.

Preț de câteva clipe preotul tăcu, alunecând cu o privire iscoditoare și severă pe chipurile monarhilor celor două tărâmuri, de parcă ar fi dorit să le citească gândurile ascunse. Apoi vorbi cu voce blândă și clară, arătând cu mâna spre principesa Selia și regele Ares:

- Prin vrerea Creatorului, cele nouă regate ale lumii voastre vor fi protejate pe parcursul noului ciclu temporal de descendenții acestui cuplu regal. De azi încolo puterea magică a celor doi crini va fi transmisă ereditar urmașilor acestui cuplu și urmașilor urmașilor lor. O dată la 200 de ani în familia protectorilor se va naște un principe, care va proteja ambele tărâmuri alte 200 de ani. Apoi, în familia noului protector, se va naște o principesă, care, la rândul ei, va deține puterea luminii și puterea întunericului, protejând cele nouă regate ale lumii celor două tărâmuri.

Revenindu-și din șocul provocat de cele văzute și auzite, regina Hestia se apropie de preotul suprem și-l întrebă:

- Vrei să spui că protectoarea Selia se ca căsători cu protectorul Ares?

- Destinul protectoarei Selia a fost hărăzit cu mii de ani în urmă de către Creator. Și tot Creatorul i-a ales ursitul. La fel cum și destinul și ursita regelui Ares au fost hotărâte cu mii de ani în urmă de către Creator. Nimeni nu este în măsură să schimbe cele predestinate.

- Și cum rămâne acum cu Tărâmul luminii și Tărâmul întunericului? Cine le va proteja? întrebă, surprinsă de cele auzite, regina Hestia.

- Cine va proteja cele două tărâmuri? întrebă, cu o ușoară supărare în voce, preotul suprem al templului înțelepciunii. Oare chiar nu este clar că cele două tărâmuri, în următorii 200 de ani, vor fi protejate de doi protectori?

- Și unde vor locui cei doi protectori? Pe Tărâmul luminii sau pe Tărâmul întunericului fosforescent? Întrebă regina Hestia, privind îngrijorată în ochii preotului suprem.

Nu-și mai văzuse copila de la naștere și perspectiva s-o știe locuind departe o neliniștea. Înțelegându-i îngrijorarea, preotul zâmbi și-i spuse cu blândețe:

- La hotarul dintre cele două tărâmuri, între două păduri fermecate, Creatorul a înălțat un splendid palat din marmură albă și marmură albastră. Jumătatea cea albă se înalță pe Tărmul luminii, iar jumătatea albastră- pe Tărâmul întunericului fosforescent. În acest palat va locui familia protectorilor. Dacă regina Hestia va dori să-și părăsească palatul regal și să se stabilească cu traiul în palatul protectorilor, o poate face. Din noul palat va cârmui regatul elfilor. Dacă dorește să rămână în palatul reginelor elfilor, nu văd probleme.

- Adică, spuse mai liniștită regina, palatul protectorilor se înalță la hotarul dintre Tărâmul luminii și cel al întunericului?

Dând afirmativ din cap, preotul suprem zise:

- Asa este, regină Hestia.

Zicând acestea, preotul îi apucă de mâini pe regele Ares și principesa Selia și urcă împreună cu ei scara din marmură albă. Toți trei se întoarseră cu fața spre mulțimea fremătândă, care-i sorbea cu ochii. Preotul suprem se adresă mulțimii:

- Din voia Creatorului de acum înainte cele două tărâmuri vor fi protejate de un singur protector, care va deține atât puterea luminii, cât și puterea întunericului. În felul acesta va dispare rivalitatea dintre regatele celor două tărâmuri și pacea va domni pentru eternitate în această lume de basm. Priviți acești doi tineri- viteazul rege Ares și preafrumoasa principesă Selia. Pe fruntea fiecăruia din ei este imprimat atât sigiliul luminii, cât și sigiliul întunericului. Pentru prima dată în istoria Universului 200 de ani doi protectori vor proteja împreună regatele celor două tărâmuri. În familia lor se va naște o principesă, care va deveni protectoarea ambelor tărâmuri, deținând puterea luminii și puterea întunericului. la rândul ei, regina protectoare va naște un principe, în familia căruia se va naște o principesă și tot așa până la sfârșitul noului ciclu temporal.

Regele Ares și principesa Selia priveau înmărmuriți mulțimea care fremăta, la fel cum freamătă neliniștit pădurea când norii negri dau năvală, aducând cu ei furtuna. Mii de șoapte umpleau aerul cu un murmur prelung, însă cei doi protectori, copleșiți de emoții, nu reușeau să deslușească nici un cuvânt. Nu i se mai întâmplase temerarului rege Ares să fie dominat de astfel de emoții. Văzându-i înmărmuriți de uimire, cei doi mesageri ai Creatorului îi atinseră pe rând cu crinul luminii și crinul întunericului. Apoi de principesa Selia și regele Ares se apropiară cele două preotese. Preoteasa Hora o întrebă în șoaptă pe Selia:

- Ce te neliniștește, protectoare Selia? Nu-ți place ursitul pe care ți l-a hărăzit Creatorul? Sau poate nu dorești să protejezi ambele tărâmuri?

Auzind vocea preotesei Hora, Selia tresări, revenindu-și din amorțire. Preț de câteva clipe își pironi privirea întrebătoare în ochii preotesei, apoi întoarse capul spre regele Ares. Pe față i se citea uimire și neliniște, în timp ce în gând îi răsuna într-una întrebarea:

- Nu-ți place ursitul, pe care ți l-a hărăzit Creatorul?

Și tot în gând se întreba pe sine:

- Îmi place sau nu ursitul, pe care mi l-a hărăzit Creatorul?

Vocea interioară îi răspundea cu blândețe:

- Sigur că-ți place.

- Ce situație stranie, își zicea în sine principesa Selia. Deși regele Ares nu-mi displace, cred că eu sunt cea care ar fi trebuit să-l aleg. Oare în această lume Creatorul le decide pe toate, oamenii fiind doar niște executori muți și orbi ai voinței lui? Știam de liberul arbitru...

- În această lume, ca și în lumea în care ai crescut, Creatorul hotărâște destinele, dar lasă fiecărui individ libertatea de a-și alege calea pe care s-o urmeze, se grăbi să-i răspundă vocea interioară.

Văzând-o tulburată, mesagerul Creatorului, care ținea în mână crinul alb, îi spuse cu voce înceată:

- Destinul fiecărui individ este hărăzit de către Creator, tu însă, ca orice ființă rațională, ai libertatea de a alege.

Un licăr ciudat se aprinse brusc în ochii ei umbriți de îndoială. Speranță, certitudine și dubii deavalma i se citeau pe față.

- Am libertatea de a alege, zici? murmură principesa. Și cum rămâne cu ursitul hărăzit de către Creator? Dacă refuz să mă căsătoresc cu el, ce se va întâmpla?

Mesagerul zâmbi înțelegător și-i spuse:

- Răspunsul cred că îl cunoști, protectoare Selia. Cu toate acestea nimeni nu te lipsește de dreptul de a alege. Fă cum îți dictează sufletul. El nu greșește niciodată.

Întorcând din nou privirea spre regele Ares, Selia îi mângâie încet cu ochii pletele mai negre decât noaptea, învăluită în nori de ploaie, apoi privi câteva clipe în ochii lui scânteietori, din care se revărsa o mare de tandrețe.

- Regele Ares este ursitul pe care mi l-a hărăzit Creatorul, își zise în sine principesa. Din voia creatorului, alături de acest superb bărbat va trebui să protejez cele două tărâmuri. Ce-mi spune sufletul? Îl vreau ca soț sau nu?!

Vocea interioara îi răspunse iritată:

- Sigur că-l vrei, ce întrebare stupidă.

- Dar nu-l cunosc, își zise principesa. Ce fel de om o fi fiind? Uneori pare sever și dur, alteori are o privire fermecător de blândă și dragostea i se revarsă ca un torent nestăvilit din ochii lui pătrunzători. Abia de reușesc să-i înfrunt privirea. Uită-te și tu! În această clipă doar ochii lui sunt calzi și plini de tandrețe. Deși este frumos ca un zeu al nopții, chipul lui pare de gheață.

- Poate-i sever și dur cu neprietenii, iar cu cei pe care-i iubește e blând și tandru? zise vocea ei interioară.

- Dacă-i așa cum spui, de ce când mă privește chipul lui rămâne rece? Eu nu-i sunt neprieten, își replică sie principesa, uitându-se intens în ochii regelui.

- Ochii sunt oglinda sufletului. Privește cu ochii sufletului în ochii regelui și vei vedea adevărata lui esență. Oare tandrețea, care i se revarsă ca un torent nestăvilit din ochi, nu este suficientă ca să-i citești în suflet? se răsti vocea interioară.

În timp ce principesa Selia dialoga cu sine, de regele Ares se apropie preoteasa supremă a templului întunericului. Văzându-l dus în lumea gândurilor, cu chipul împăienjenit de îndoială, preoteasa îi atinse ușor umărul cu mâna și-i zise:

- Te neliniștește ceea ce a spus preotul suprem al templului înțelepciunii, rege Ares? Nu-ți place ursita, pe care ți-a hărăzit-o Creatorul, sau te sperie responsabilitatea de care vei da seama în fața creatorului?

Regele Ares schiță un zâmbet dulce și șopti cu voce visătoare:

- Ba da, îmi place mult. Aș spune chiar că m-am îndrăgostit de ea, fără s-o fi văzut aievea. Îmi apărea mereu în vis și mă avertiza despre uneltirile zeului Chaos. De câteva săptămâni în fața ochilor îmi stăruie neîncetat imaginea ei. Nu am mai cunoscut până acum un astfel de sentiment. Cât privește responsabilitatea...

Regele rămase un timp tăcut, cu privirea ațintită asupra preotesei și gândurile rătăcind pe tărâmul îndoielii. Într-un final, zise cu voce hotărâtă:

- Responsabilitatea nu mă sperie. Sunt sigur că voi reuși să guvernez cu dreptate și înțelepciune nu doar Tărâmul întunericului fosforescent, dar și Tărâmul luminii. Rămâne doar să vedem care va fi decizia protectoarei Selia.

- Dacă este așa cum zici, de ce citesc în ochii tăi neliniște și îndoială? întrebă Doima, uitându-se iscoditor la rege.

Tulburat, regele Ares întoarse privirea spre principesa Selia. Principesa era întruchiparea frumuseții. Înaltă, zveltă, cu trăsături angelice, stătea nemișcată ca o statuie din marmură albă. Părea absentă de cele ce se întâmplau în jurul ei. Privea concentrată spre bolta celestă, de parcă ar fi încercat să-l vadă printre stele pe Creatorul care-i hotărâse destinul. Uitându-se spre Selia, preoteasa Doima observă cum pe chipul ei fermecător de dulce se lăsa, ca o ceață fumurie, un văl țesut din neliniște, confuzie și frământări. Preț de câteva clipe Doima o admiră cu privirea pe noua protectoare, apoi, întorcând capul spre Ares, zise:

- Vrei să-mi vorbești, rege Ares!

- Ce-aș putea spune! Uită-te și tu câtă confuzie, amestecată cu înverșunare, exprimă fața celei pe care mi-a ursit-o Creatorul? zise suzeranul, fără să-și ia privirea de la principesa Selia. Pare nemulțumită că divinitatea i-a hotărât destinul. Și dacă principesa Selia refuză să-și urmeze destinul? Privirea ei a fost mereu distantă și rece. Nu mi-a dat nici cel mai mic semn care să mă facă să cred că ar avea vreun interes pentru persoana mea.

Doima își plimbă îndelung privirea pe chipul principesei. Într-un târziu zâmbi șiret și-i spuse regelui în șoaptă:

- De ce cauți cu ochii rațiunii ceea ce ai putea vedea doar cu ochii sufletului, rege Ares. Rațiunea poate ajunge până aproape de templul iubirii, dar nu poate păși înăuntru. Doar sufletul are puterea să pătrundă în lumea tainică a iubirii. Privește în ochii principesei Selia cu ochii sufletului și vei afla răspunsul. Sunt sigură că nu-ți va displăcea.

Între timp, de preoteasa Doima și regele Ares s-au apropiat preotul suprem, regina Hestia și preoteasa Hora.

- E timpul ca protectorul Ares și protectoarea Selia să salute oaspeții, spuse preotul suprem al templului înțelepciunii.

Emoționat, regele Ares se adresă oaspeților care în tot acest răstimp asistaseră tăcuți și plini de îngrijorare la dialogurile șoptite ale preoteselor cu protectorii:

- Popor al celor două tărâmuri, ați auzit cu toții care este vrerea Creatorului. Cele nouă regate vor fi protejate în viitorii zece mii de ani de un singur protector, care va deține atât puterea luminii, cât și puterea întunericului. La răsăritul acestui ciclu temporal, care a făcut deja primii pași în lumea noastră, doi protectori urmează să cârmuiască ambele tărâmuri. Promit solemn să fiu un suzeran înțelept, să guvernez cu dreptate și să respect cu strictețe legea supremă a spațiului nemărginit. Promit să protejez cu toată dăruirea popoarele și tot ce este viu în cele nouă regate ale celor două tărâmuri. Sper să am susținerea și ajutorul vostru. Contez mult pe inteligența și înțelepciunea protectoarei Selia. Împreună vom făuri o lume mai frumoasă, mai justă, și mai prosperă.

Terminându-și discursul, suzeranul Ares se uită rând pe rând în ochii monarhilor celor două tărâmuri, apoi își purtă lent și concentrat privirea peste mulțimea oaspeților adunați în curte. Regele spera să găsească în ochii lor susținere și aprobare, mulțimea însă îl privea tulburată și mută. Tăcea poporul magic al celor două tărâmuri, tăceau elfii și elfele, tăceau zburătorii și zânele luminii, tăceau zânele întunericului și minunatele ondine. Și suveranii celor două tărâmuri priveau înțepeniți și muți spre cei doi protectori, de parcă ar fi așteptat să se producă un miracol. Un miracol care să aducă în sufletele tuturor liniștea multașteptată, să le spulbere îndoielile și să le ofere siguranța în viitorul devenit prezent de câteva minute.

În loc de susținere și aprobare însă regele Ares citi în ochii lor o neliniște nețărmurită. Se uitau îngrijorați când la el, când la principesa Selia, când la preot și preotese. Înțelegând ce le provoacă îngrijorarea, Ares se lăsă într-un genunchi în fața principesei Selia. Uitându-i-se în ochi, rosti cu voce răspicată, să fie auzit de toți:

- Inima și viața mea îți aparțin, protectoare Selia.

Selia-l privea emoționată, fără să poată scoate măcar un sunet. Simțea cum pieptul i se umple de fericire, cum inima i se zbate frenetic, gata sa zboare spre stele. Picioarele i se înmuiase și nu vedea în fața ei decât doi ochi mari negri, profunzi ca infinitul, din care izvora iubire. Privirea lui îi răscolea sufletul și-i îmbujora obrajii. Intuitiv, Selia simțea că regele spera să găsească, ascuns undeva într-un colțișor tăinuit al sufletului ei, răspunsul așteptat, pe care principesa întârzia să i-l ofere. Deși vocea interioară-i șoptea: de ce stai înțepenită ca o stană de piatră? Răspunde-i regelui, spune-i că inima ta bate doar pentru el, că fără dânsul viața ta n-ar avea nici un sens, Selia tăcea.

După câteva minte lungi de așteptare, regele Ares se ridică în picioare și coborî în grabă scările. Veni lângă regina Hestia și zise, făcând o plecăciune adâncă:

- Iertată-mi fie îndrăzneala, regină Hestia. Știu că ar fi trebuit să-ți dau răgaz să-ți cunoști fiica, pe care nu ai văzut-o de la naștere. Situația însă nefiind ordinară, cer mâna fiicei tale la răsăritul primei zile a noului ciclu temporal. Îți promit să-i dăruiesc iubirea veșnică și s-o stimez până la ultima suflare în lumea celor două tărâmuri, iar după moarte- în lumea spiritelor fericite.

Regina Hestia îl ascultă tăcută. Apoi privi spre Selia, care stătea înmărmurită pe platforma din fața ușii palatului. Evenimentele se precipitau atât de repede și emoțiile erau atât de puternice, încât principesa abia de reușea să le domine. Rătăcea, zâmbind pierdută, cu privirea pe fețele monarhilor celor două tărâmuri, de parcă ar fi căutat în ochii lor răspunsul, pe care trebuia si i-l dea regelui Ares. La un moment dat, privirea ei o întâlni pe cea a reginei Hestia. Preț de câteva clipe priviră fix una în ochii celeilalte. Citind în ochii principesei răspunsul la întrebare, regina răsuflă ușurată. Zâmbi satisfăcută, mângâind cu privirea pletele aurii ale fiicei sale. Ochii principesei îi vorbise fără cuvinte. Acum era gată să-i dea răspunsul regelui Ares.

Pășind domol, regina Hestia urcă scările palatului și se opri în fața principesei Selia. Stătu un timp ca să-și admire fiica, apoi vorbi cu voce caldă:

- Fetița mea, nu am avut răgazul nici să te îmbrățișez. Am multe să-ți vorbesc și aș vrea să-ți dăruiesc imensa dragoste maternă, pe care o port în suflet de 20 de ani. Timp de 20 de ani am tot visat să te am alături, să-ți veghez somnul și să-ți alung neliniștile. 20 de lungi ani în fiecare noapte am plâns și l-am rugat pe Creator să te protejeze de rele. Primejdia atârna deasupra capului tău ca tăișul unei săbii. Cu durere mare în suflet te-am încredințat reginei zânelor, care te-a dus într-un univers paralel. Acolo ai crescut departe de mine, vegheată de Marele Lup Alb, spiritul pădurilor de pe planeta Terra și mângâiată de dragostea părinților tăi adoptivi. Nu aș găsi suficiente cuvinte să le mulțumesc acestor adorabili oameni care te-au crescut în dragoste și ți-au oferit ce aveau mai bun. Acum te-ai întors acasă. Ai cunoscut lumea căreia îi aparții și față de care ai o mare responsabilitate. O lume pe care creatorul a făurit-o cu o deosebită dragoste și căreia i-a dăruit, cu multă generozitate, din spiritul divin. O lume de basm, pe care o poți găsi doar în Universul nostru.

Regina radia de fericire. O lacrimă ca un mărgăritar i se rostogolii pe față, în timp ce din ochi i se revărsa albastrul cerului, stropit de ploaie. Văzând-o plângând, Selia își reveni din amorțire. Fața i se lumină. Vălul neliniștii și frământărilor se destrămă, precum se destramă o pânză de păianjen în bătaia vântului năprasnic. Cu-n licăr de duioșie în privire, zise:

- De ce plângi, mamă?

- De bucurie, copila mea, răspunse regina, îmbrățișând-o.

Regina Hestia și principesa Selia rămaseră îmbrățișate preț de câteva clipe. Întâlnirea lor era atât de emoționantă, încât mulți din cei adunați în curte cu greu reușeau să-și stăpânească lacrimile. Apoi regina Hestia, mângâind pletele fiicei sale, o sărută pe frunte și-i spuse cu voce abia șoptită:

- Preotul suprem al templului înțelepciunii ne-a informat care este voința Creatorului. Tu însă, fata mea, ești libera să-ți decizi singură soarta. Te rog să cugeți bine, înainte de a lua decizia finală. Decizia pe care o vei lua nu te privește doar pe tine. Te-ai născut predestinată să protejezi regatele tărâmului luminii. Creatorul însă, la hotarul dintre cele două cicluri temporale, a decis să-ți dea și puterea nopții, adică te-a făcut responsabilă și pentru vietățile tărâmului întunericului fosforescent. Pe lângă dreptul la liberul arbitru, tu porți răspundere pentru prezentul și viitorul lumii noastre. Impactul deciziei pe care o vei lua se va răsfrânge în mod direct asupra a tot ce este viu în cele nouă regate ale celor două tărâmuri. Să știi însă că oricare va fi decizia ta, eu voi accepta-o cu iubire și înțelegere.

Câteva clipe mama și fiica se priviră în ochi, apoi Selia murmură emoționată:

- Accept să-l iau de soț pe regele Ares. Sunt gata să-mi fac datoria.

Satisfăcută de răspunsul principesei, regina Hestia zâmbi larg, o strânse la piept cu duioșie și-i șopti la ureche:

- Decizia ta este înțeleaptă, e demnă de o protectoare. Dar, spune-mi, fata mea, ți-i drag sau nu regele Ares? Sute de ani îl vei avea alături. Sute de ani alături de o persoană iubită se scurg atât de repede, în schimb, alături de una străină inimii, durează o veșnicie.

Selia păli la față. Cu privirea lăsată în jos, murmură:

- L-am îndrăgit din prima clipă când l-am văzut. Până a-l cunoaște, îmi apărea mereu în gând, iar ochii mei nu se mai săturau să-l privească. Dar... nu știu ce fel de om este. Pe chipul lui citesc o mare de tandrețe, dar și răceală. Mi-i teamă să nu greșesc.

- Și sufletul ce-ți spune, copila mea? Tu ai puteri atât de mari, încât poți lesne citi în sufletele oamenilor. Trebuie doar să vrei. Privește cu ochii sufletului în ochii celui pe care-l vei lua de soț. Nu-ți fie teamă, zise regina.

- Sufletul? murmură preocupată principesa, sufletul îmi spune că mi-i drag și-l vreau de soț. Rațiunea însă îmi cere sa fiu prudentă.

- Să știi, copila mea, că rațiunea nu întotdeauna ia decizii juste. Doar sufletul, care este o mică părticică din spiritul divin, nu greșește niciodată. Îi dai acum răspuns regelui Ares, sau ai nevoie de timp să cugeți bine? întrebă regina, continuând să-i mângâie creștetul.

Selia zâmbi jenată și zise, lăsând privirea în jos:

- Îi voi da răspunsul acum.

- Răspunsul va fi cel pe care-l așteaptă regele? întrebă regina Hestia.

Selia dădu afirmativ din cap. Regina elfilor făcu un semn ușor cu mâna, invitându-l pe regele Ares să se apropie. Zburând ca pe aripi de vânt, regele Ares urcă într-o clipită scările palatului și se opri în fața reginei Hestia.

- Rege Ares, i se adresă regina cu voce melodioasă și clară, să fie auzită de toți oaspeții prezenți în curtea palatului, ți-o dau în grija ta pe unica mea fiică. Sper că ceea ce mi-ai spus acum câteva clipe nu vor fi doar vorbe aruncate-n vânt, ci fapte. Aveți binecuvântarea mea!

Cu ochii strălucind ca stelele de fericire, protectorul Ares luă mâinile principesei Selia în mâinile sale și se uită în ochii ei cu multă duioșie. Apoi întoarse capul spre preoteasa Doima și dădu afirmativ din cap. Preoteasa-i întinse o cutiuță. Regele luă cutiuța și o deschise. În cutiuță se afla inelul magic al reginelor Tărâmului întunericului fosforescent. Inelul era făcut din platină și avea un minunat diamant argintiu, care strălucea atât de tare, încât cei din preajmă mijiră ochii. Regele Ares se lăsă din nou într-un genunchi în fața principesei Selia și, ținând-o strâns de mână, zise cu voce mai caldă decât mângâierea razelor la răsărit de soare:

- Protectoare Selia, în prezența regilor și a reginelor celor nouă regate și a poporului magic al celor două tărâmuri, în prezența preoteselor templului luminii și templului întunericului, a mesagerilor Creatorului, preotului suprem al templului înțelepciunii și-n fața reginei Hestia te rog să fii regina mea. Jur că te voi iubi și stima până la ultima suflare.

Regele Ares scoase inelul din cutiuță. Tocmai se pregătea să i-l pună principesei pe deget, când de el se apropie în grabă mare preotul suprem al templului înțelepciunii, însoțit de către cei doi mesageri ai Creatorului.

- Îngăduie puțin, rege Ares, zise preotul, apucându-l de mână. Nu te grăbi să-i pui inelul. Inelul magic, pe care intenționezi să i-l dăruiești principesei Selia, a fost făcut de către bijutierul Universului pentru regina Tărâmului întunericului.

La auzul celor spuse de către preotul suprem al templului înțelepciunii, un murmur prelung sparse tăcerea încordată a nopții. Mulțimea începu a fremăta din nou, șoptind cu mii de voci:

- Ce vrea să spună preotul? De ce nu-i permite să-i pună inelul? A zis doar că este vrerea creatorului?

Regele Ares rămase înțepenit cu mâna întinsă, uitându-se nedumerit spre preot. Preotul își purtă atent privirea peste mulțimea fremătândă. Ridică mâna în sus și făcu semn mulțimii să tacă. Apoi i se adresă din nou regelui Ares cu voce tare:

- Oare ai uitat, rege Ares, că viitoarea regină Selia nu va fi doar suzerana Tărâmului întunericului fosforescent, ci și suzerana Tărâmului luminii? De ce-i oferi inelul magic al nopții? Bijutierul Universului a avut grijă să facă un alt inel. Un inel predestinat protectoarei ambelor tărâmuri. Inelul magic, pe care-l ții în mână, trebuie să se întoarcă în templul întunericului.

Întorcând capul spre preoteasa templului nopții, preotul rosti:

- Preotească Doima, ia inelul magic de la protectorul celor două tărâmuri.

Imediat ce preoteasa luă din mâna regelui inelul, preotul întinse mâna spre mesagerul Creatorului, care scoase din buzunarul tunicii un inel de o frumusețe de nedescris. Era împletit din fire subțiri de aur și platină și avea două mici diamante: unul galben, ce strălucea ca razele matinale ale soarelui și altul argintiu, ce lumina ca razele melancolice ale lunilor. Preotul luă inelul și i-l întinse regelui Ares.

- Acesta, rege Ares, este inelul demn de regina protectoare a celor două tărâmuri.

Auzind spusele preotului suprem și văzând inelul, oaspeții răsuflară ușurați. Regele Ares luă inelul și-l privi îndelung. Într-un final îl ridică deasupra capului, să-l vadă toată lumea. Apoi îl puse pe degetul inelar al principesei și-și atinse buzele fierbinți de mâna ei delicată. Cu voce tremurândă de emoții, o întrebă:

- Accepți să fii soția mea, principesă Selia?

Selia privea hipnotizată spre cel care-o cerea de nevastă, întârziind să-i dea răspunsul. Mulțimea începu a fremăta din nou, cu ochii ațintiți asupra principesei.

- Principesa luminii nu vrea să-l ia de soț pe regele Ares? Principesa Selia tace, se auzeau voci șoptite din mulțime.

- Principessssa luminii taaacccce, șuiera vântișorul, transmițând mesajul frunzelor. Preluând mesajul, frunzele fosneau ușor, ducându-l mai departe, spre pădurea care acoperea colinele ce se pierdeau în zare.

Monarhii celor două tărâmuri schimbau priviri nedumerite, iar preoteasa Hora îi șopti ceva la ureche reginei Hestia. Regina, care se afla în preajma principesei, îi atinse ușor cu mâna umărul. Selia întoarse capul. Observând îngrijorarea din ochii reginei, reveni din lumea viselor în cea reală. Zâmbi puțin jenată și murmură:

- Da! Răspunsul meu este da! Sunt de acord să mă căsătoresc cu tine, rege Ares.

Regele-i sărută mâna. Se ridică în picioare, radiind de fericire și o îmbrățișă. Mulțimea se agita aclamând:

- Trăiască regele Ares și fermecătoarea sa mireasă! Viață lungă și înțelepciune protectorilor celor două tărâmuri!

- Viață lungă și înțelepciune protectorilor celor două tărâmuri? Ha-ha-ha! Trăiască regele Ares și fermecătoarea sa regină?! Ha-ha-ha! se auzi deodată din înaltul cerului tunând o voce mai rece decât moartea. Regele Ares, care l-a trădat pe atotputernicul zeu al haosului primordial, nu are dreptul să trăiască. El trebuie să moară! Dar mai întâi va muri fermecătoarea lui mireasă.

Până să reușească toți cei adunați în curtea palatului să-și dea seama cine vorbește, zeul Chaos lansă spre principesă o săgeată cu energie neagră și răcni:

-Aoriiissss, immmmuuu, porrrggguuu verttttollll!

Observând săgeta, regele Ares, cu-n salt ușor, ieși în fața principesei. Săgeata-l lovi în piept. Ares se cutremură, apoi se prăbuși pe platforma din marmură albă. Se străduia din răsputeri să se ridice și să vorbească. Strădaniile lui însă erau zadarnice. Din săgeata lui Chaos ieși o pâclă neagră, care, asemeni unui șarpe cu trei capete, pătrunse în ochi și gura întredeschisă a regelui. Ares se prăbuși fără suflare. Mulțimea

scoase un țipăt de spaimă și uimire. Ridicară cu toții privirile spre cer. Văzură pe cer doi ochi de mort, din care se revărsa o ură nestăvilită, doi ochi ce scânteiau răutăcios și un chip mutilat de o grimasa hâdă.

- Ha-ha-ha! spărgea tăcerea nopții hohotul demonic al zeului dezordinii primordiale. Credeați că l-ați învins pe zeul Chaos? Ha-ha-ha! Zeul Chaos este nemuritor și el va deveni stăpânul Universului! Acum e rândul tău, principeso!

Zeul Chaos se pregătea să lanseze o nouă săgetă. Văzându-l, preotul suprem al templului înțelepciunii, preotesele și cei doi mesageri ai Creatorului se grăbiră să înalțe mâinile spre bolta celestă. Coloane orbitoare de lumină și o ploaie de scântei albastre se ridicară în sus, spre zeul Chaos. Chaos zbură ca fulgerul spre coline. În întâmpinarea lui însă veneau cei patru paznici ai celor patru zări. Zeul zbură în jos, apoi se înălță spre stele. Între timp pe bolta celestă apăru o deschizătură îngustă. Prin deschizătură se întrezărea un petec de cer senin și un mănunchi de raze aurii de soare pătrundea în lumea celor două tărâmuri. Era poarta dintre cele două universuri paralele, care se deschidea încet.

- Se deschide poarta dintre cele două universuri paralele, strigă preotul, uitându-se îngrozit spre deschizătură. Daca zeul reușește să pătrundă în Universul paralel, va fi o catastrofă pentru lumea de acolo.

Observând pe cer deschizătura, paznicii Universului se grăbiră spre poartă, încercând să-l oprească pe Chaos, însă era prea târziu. Zeul coborî din înălțimea cerului mai iute decât steaua căzătoare. Strecurându-se prin poarta care se închidea încet, Chaos tună:

- Mă voi întoarce și te voi ucide, protectoare Selia! Domnia ta nu va fi lungă! Ha-ha-ha-ha!

Când paznicii ajunseră, poarta era deja închisă și zeul plecat din universul celor două tărâmuri.

O liniște încordată și plină de durere se lăsă în curtea palatului reginei Hestia. Frunzele nu mai foșneau și aerul înțepenise. Pe marmura albă ca neaua regele Ares zăcea întins fără suflare, iar lângă el plângea îngenunchiată principesa Selia. Lacrimi, ca mici diamante ce sclipeau tainic, se prelingeau din ochii ei albaștri pe obraji și cădeau rând pe rând, ca picăturile de ploaie, pe fața palidă a protectorului Ares. Cu mâini tremurânde, Selia scoase din trăistuță sticluța cu apă vie și turnă câteva picături în gura întredeschisă a regelui. Apoi îi puse pe frunte picătura de soare. Regele zăcea nemișcat, fără să dea nici cele mai mici semne de viață. Zdrobită de durere, principesa își apropie buzele de buzele regelui și rămase nemișcată, șoptind ceva nedeslușit. Mulțimea privea încremenită.

Deodată tăcerea liniștii fu spartă de o melodie divină, care cobora lin din adâncurile Universului spre lumea celor două tărâmuri. Uimiți, oaspeții ridicară privirile spre cer. Văzură cinci steluțe strălucitoare, care coborau din imensitatea spațiului fără de margini spre curtea palatului reginei elfilor. Apropiindu-se de principesa îngenunchiată, începură a se roti din ce în ce mai repede în jurul cununii din flori de lumină și flori de întuneric, până când lumina formă în jurul capului principesei Selia un nimb strălucitor. Apoi rând pe rând steluțele atinseră floarea reginei. Cu fiecare atingere, floarea reginei strălucea din ce în ce mai tare, încât într-un sfârșit începu a lumina ca o micuță stea. Apoi steluțele se înălțară lin la câțiva metri deasupra mulțimii, iar una din ele se apropie de vrăjitoarea Dalia. Preț de câteva clipe stătu nemișcată în fața vrăjitoarei. Apoi i-atinse fruntea și-i zvântă lacrimile care i se prelingeau șiroaie pe obraji, alunecă pe părul alb ca neaua și lin se îndepărtă, apropiindu-se de celelalte stele. Oaspeții întoarseră privirile din nou spre principesa Selia, care continua să stea cu buzele lipite de buzele reci ale regelui Ares. Deodată se produse un miracol. O ploaie de scântei aurii ieși din gura principesei.

- Scânteia spiritului candid! Priviți, scânteia vieții! Principesa îl va învia pe protectorul Ares! strigă îngrozit regentul pădurii fermecate de pe Tărâmul luminii.

Apoi, cu voce plină de durere, regentul exclamă:

- Principesa Selia, protectoarea celor două tărâmuri, va muri!

Mănunchiul de scântei aurii, care ieșea din gura principesei, pătrunse încet în gura întredeschisă a regelui. Când principesa Selia își înălță capul, oaspeții văzură așezându-se pe chipul ei paloarea morții. Cu o mișcare obosită a mânii, protectoarea scoase floarea reginei din cunună și o puse pe buzele regelui. Urmă o explozie de lumină orbitoare, care-i făcu pe toți să închidă ochii. Într-un sfârșit, floarea reginei se stinse și lumina redeveni catifelată. Mulțimea deschise ochii și mare i-au fost uimirea și disperarea când îi văzu pe cei doi protectori zăcând pe platforma din marmură albă. Un zeu al nopții cu plete negre și o fermecătoare zeiță a luminii cu plete aurii zăceau nemișcați unul lângă celălalt, cu privirile pierdute printre stele. Deasupra lor plutea o mică steluță ce pâlpâia obosit. Mulțimea văzu cum de steluța obosită se apropiară celelalte 5 stele și formară un cerc în jurul ei. Încet-încet steluțele se înălțau spre cer, luând cu ele spiritul principesei protectoare. Devenind din ce în ce mai mici, dispărură, în cele din urmă, în imensitatea spațiului fără de margini. Și muzica divină se pierdea încet în necuprinsul Universului, odată cu cele cinci steluțe, care-o duceau pe cea de-a șasea stea spre lumea fericită a spiritelor candide. Priveliștea era încântătoare, dar și nespus de tristă. Cu privirea ațintită asupra celor doi protectori, mulțimea începu a fremăta, precum freamătă valurile mării agitate de furtună. Murmurând, mulțimea se apropia de scările palatului. Sute se șoapte se împleteau cu gemete de disperare. O spaimă grea, făcându-se tot mai generalizată, se resimți deodată în aer.

Văzându-și copila fără suflare, regina Hestia se prăbuși cu capul pe pieptul principesei, scăldând-o în lacrimi de durere și disperare. Cei doi mesageri ai Creatorului se grăbiră s-o ridice și-i soptiră ceva la ureche. Regina elfilor privi în ochii lor surprinsă și o umbră de speranță, împletită cu neîncredere, se așeză pe chipul ei mai trist decât tristețea. De regină se apropiară pe rând și cele două preotese supreme și-i șoptiră:

- Principesa este în paza Creatorului, regină Hestia. Principesa Selia se va întoarce. Regele Ares va plăti prețul cerut de către Creator.

-Prețul cerut de către Creator? întrebă speriată regina Hestia. Ce preț va cere Creatorul?

- În curând le vei afla pe toate, regină Hestia, răspunse preoteasa Doima.

- Principesa Selia a murit?! se auzi deodată un strigăt din mulțime, ce răsună-n tăcerea nopții ca un țipăt de durere. Era elful Elio, care-și croia cu înverșunare drum printre oaspeți spre scara din marmură albă. Urcă zburând cele 40 de trepte ale scării și, căzând în genunchi lângă frumoasa principesă, o apucă de mână.

- Principesă Selia, am înfruntat împreună primejdii cum nimeni nu le-a înfruntat vreodată și am reușit să ajungem cu bine la palat. Nu poți să-mi faci acum una ca asta. Acum, când Creatorul ți-a încredințat protecția celor două tărâmuri. Deschide ochii, fermecătoare principesă, și zâmbește zorilor care în curând vor destrăma întunericul acestei binecuvântate nopți, pline de fericire, dar și pline de durere, se tânguia elful Elio, ținând strâns în mâna sa mâna rece a protectoarei. Trezește-te din somnul greu al morții și mângâie cu privirea ta iubitoare lumea celor două tărâmuri, adunată la încoronarea ta.

Selia însă privea, plecată în lumea spiritelor candide, spre infinitul spațiului nemărginit, fără să dea vreun semn că este vie. În timp ce Elio jelea moartea frumoasei principese, oaspeții, care ajunseseră chiar lângă scară, observară consternați cum protectorul Ares își duse la frunte mâina stângă, de parcă ar fi vrut s-alunge un vis urât, care-i stăruia în memorie.

- E viu, protectorul Ares a înviat! Protectorul Tărâmului întunericului fosforescent e viu! Se auziră strigăte victorioase din rândurile oaspeților de pe Tărâmul întunericului fosforescent.

- Principesa Selia i-a dat scânteia vieții protectorului Ares și a murit! Salvându-l pe protectorul întunericului fosforescent, protectoarea luminii a murit! Regele Ares a omorât-o! fierbeau din ce în ce mai furioși oaspeții de pe Tărâmul luminii.

Vestea că principesa protectoare a murit, dându-i scânteia vieții regelui Ares, se răspândi atât de repede, încât în doar câteva clipe cinstita adunare din curtea reginei Hestia începu a clocoti. Cei de pe Tărâmul luminii de mânie, iar cei de pe Tărâmul întunericului fosforescent de bucurie. Părea că iată-iară va izbucni un conflict. Văzând că spiritele se încing, preotul suprem se adresă mulțimii înfierbântate, mustrând-o cu voce tunătoare:

- Chiar de la prima încercare ați dat uitării porunca Creatorului? Creatorul v-a cerut să trăiți în pace și armonie! Sunteți gata să vă sfâșiați ca niște fiare. Opriți-vă! Vai vouă, ființe necugetate! Nu meritați încrederea și dragostea Creatorului!

Auzind spusele preotului suprem, mulțimea se liniști și o jenă grea se făcu imediat simțită în aer. Pe furiș, cei care pornise cearta aruncau priviri sfioase când spre preotul suprem, când spre cei cu care erau gata să se ia la harță.

Între timp regele Ares se deșteptă. Trecu cu mâna peste ochi, de parcă ar fi dorit să șteargă o amintire urâtă și se ridică în picioare. Privi tăcut mulțimea, apoi își întoarse privirea spre preoteasa Doima. Câteva clipe i se uită în față, cu ochii rătăcind în abisul neștirii. Întoarse iarăși capul spre mulțimea care se agita furioasă și, cu voce stinsă, întrebă:

- Ce se întâmplă aici? De ce se agită oaspeții?

- Nimic ce n-ar putea fi remediat, răspunse calmă preoteasa Doima și un zâmbet trist îi flutură pe buze.

- Sa fie remediat, zici? întrebă îngrijorat regele Ares. Ce s-a întâmplat aici în lipsa mea? Ce trebuie să fie remediat?

Observând îngrijorarea regelui care uitase cu desăvârșire ce i se întâmplase, preoteasa Hora interveni:

- Zeul Chaos te-a ucis, rege Ares. Ai fost mort până acum câteva clipe. Mort, plecat în lumea spiritelor fericite.

- Eu, mort, plecat în lumea spiritelor fericite? exclamă uimit regele Ares. Dacă am fost mort, cum de am înviat?

- Principesa Selia te-a înviat, rege Ares, dându-ți scânteia vieții din spiritul ei candid. Au ajutat-o alte cinci spirite pe care le-a trimis creatorul în lumea voastră, interveni preotul suprem al templului înțelepciunii, uitându-se iscoditor în ochii regelui.

Descumpănit, regele Ares alunecă cu ochii peste mulțimea fremătândă. Apoi privi în jurul său. Observând-o pe principesa Selia zăcând pe terasă, cu chipul palid și privirea stinsă, regele înmărmuri. Tristețe, durere și indignare puteai citi pe fața lui. Stătu câteva clipe nemișcat, cu ochii pironiți pe chipul ca de marmură al principesei, apoi cu voce sugrumată de durere șopti:

- Principesa Selia m-a înviat, dându-mi scânteia vieții și a murit? A murit, salvându-mă pe mine? Cum a putut s-o facă, de ce m-a părăsit? De ce ați lăsat-o să moară?

- Principesa Selia va învia, dacă regele Ares va plăti prețul pentru trădarea străbunului său, se auzi deodată din înălțimea cerului o voce deosebit de limpede și melodioasă.

Ca prin minune cerul se lumină. Lumina era atât de strălucitoare, încât pe cerul albastru întunecat apăru o insuliță de culoare azurie. Lumina se lăsa tot mai jos și mai jos, până se opri pe platforma din marmură albă. Abia atunci toți o văzură pe regina păsărilor. Alcesa privi cu indignare spre mulțimea agitată, apoi, lăsând capul în jos, atinse cu ciocul fruntea palidă a principesei Selia și zise:

- Te-am auzit vorbindu-i Creatorului în peștera destinului, principesă Selia.

- Alcesa, zise cu voce tremurândă Elio. Alcesa, ce ne facem? Principesa Selia zace fără suflare. Principesa Selia i-a dat scânteia vieții regelui Ares și a plecat în lumea spiritelor candide. Tărâmul luminii a rămas fără protectoare.

- De ce-o plângeți pe principesa, sufletul căreia se află în lumea fericită a spiritelor candide? Străbătu din adâncurile fără de margini ale Universului vocea blândă a Creatorului.

Brusc cerul se lumină de o lumină aurie și chipul înțelept al Creatorului se arătă privirii oaspeților adunați în curtea vastă a palatului. Creatorul își plimbă un timp privirea mustrătoare peste mulțime, apoi întârzie câteva clipe pe fața palidă a principesei. Privi spre regina Hestia, apoi spre regele Ares și zise:

- Sufletul protectoarei Selia a fost condus de către cele cinci steluțe în lumea spiritelor candide, unde-și va recăpăta scânteia vieții, pe care ți-a dat-o ție, rege Ares. Înviindu-te, principesa a demonstrat încă o dată că este demna de responsabilitatea care i-a fost încredințată. Sufletul ei este plin de tandrețe și este gata să se sacrifice în numele vieții. Unii din voi însă nu sunt demni de sacrificiul principesei. Ați uitat imediat povața pe care v-am dat-o când forțele vieții au triumfat asupra celor ale morții eterne. În numele sacrificiului frumoasei principese, vă mai dau o șansă, dar va fi ultima. Deși mă va durea nespus, de veți contiuna să vă dușmăniți, voi transforma această lume de basm într-o planetă moartă.

Urmă o lungă și chinuitoare tăcere. Mulțimea părea amorțită. Tăceau regi și regine, tăcea poporul magic al celor două tărâmuri, tăceau elfi, zburători și zâne. În liniștea încordată, care se lăsase ca o povară grea asupra curții palatului, nu se auzea nici o șoaptă, nici cel mai mic sunet. Toți priveau înmărmuriți spre Creator. Ultimele lui cuvinte avură efectul unui duș rece, provocându-le tuturor jenă, spaimă și neliniște. Într-un târziu, din infinitul spațiului fără de margini se auzi din nou vocea blândă a Creatorului:

- Odată cu primii zori ai zilei care stă să se nască din adâncul întunericului, sufletul principesei își va recăpăta scânteia vieții. Nu plânge, regină Hestia. Principesa protectoare se va întoarce în curând în brațele tale.

Apoi cu voce aspră i se adresă regelui Ares:

- Cu prețul vieții sale principesa te-a salvat de la moarte, rege Ares. Să nu uiți acest lucru niciodată. Destinele voastre sunt legate. Vă este scris să protejați Tărâmul luminii și Tărâmul întunericului fosforescent împreună și să aduceți pe lume viitoarea protectoare a ambelor tărâmuri. Și tu, și principesa însă aveți libertatea de a decide, adică de a interveni în destin. Prin fapte demne vă veți urma nestingheriți destinul, faptele rele însă vă vor marca pentru eternitate. Să știi, rege Ares, că, deși ți-am dat puterea luminii și puterea întunericului, nu ai puteri atât de mari, precum le are principesa Selia. În cugetul ei nu era loc pentru trufie. Tu însă ai sămânța acestei metehne răsădită adânc în cuget și dacă nu vei reuși s-o smulgi de acolo, ea va încolți și va da roade. Invidia și pofta de mărire îți vor ruina sufletul și finalul va fi tragic. Ai grijă, rege Ares, să nu te lași pradă trufiei și poftei exagerate de mărire, la fel cum s-a lăsat străbunul tău. Pedeapsa pentru cei ce cad în mrejele trufiei este extrem de aspră. De se va întâmpla această nenorocire, sufletul tău, la fel ca sufletele protectorilor predecesori ție, va rătăci o veșnicie pe Tărâmul umbrelor, căutând cu disperare o himeră. Nu vei reuși să treci prin poarta morții și nu vei ajunge niciodată în lumea spiritelor fericite. Vei rămâne pentru totdeauna prizonier al tărâmului umbrelor torturate de uitare de sine. Vei uita de unde vii și cine ești. Vei căuta cu disperare, fără să știi pe cine cauți.

- Dar, Creatorule..., încercă să protesteze, tulburat de cele auzite, regele Ares, însă cel care a creat spațiul fără de margini zise:

- Știu, vrei să-mi spui că pedeapsa va fi prea aspră. Da, aspră, însă și încrederea a fost nespus de mare.

- Dacă trufia și-a găsit loc în cugetele noastre, reiese că ne-ai plăzmuit ființe slabe, încercă să riposteze regele cu jumătate de gură.

- V-am dat rațiune și suflet, care este o părticică din spiritul divin, v-am dat și legea supremă, pe care trebuia s-o respectați cu sfințenie. Sufletul vostru, odată cu maturitatea, trebuia să devină consilierul rațiunii. Voi însă, maturi fiind, ați încătușat sufletul, lăsând orgoliile să înflorească, spuse cu asprime în voce creatorul.

- Aș mai avea o întrebare, Creatorule, zise, de data aceasta cu voce mai domoală, regele Ares.

- Te ascult. Vorbește, rege Ares, rosti Creatorul.

- Tu, care ești înțelepciunea, adevărul absolut și iubirea fără de margini, de ce lași acest viciu să umble nepedepsit prin lume. Trufia, odată pătrunsă în cuget, te poate face sclavul ei.

- Sclav al trufiei devine doar cel slab de înger și bolnav de mărire. Cel cu spiritul tare și inima curată are suficientă putere să reziste ispitelor trufiei. Am lăsat trufia, adusă în această lume de către zeul dezordinii primordiale, să zburde liber pentru a pune la încercare tăria voastră. De vei cădea în mrejele trufiei, sufletul tău nu va ajunge în lumea spiritelor fericite și nu va întâlni spiritul principesei Selia. O vei pierde pentru eternitate.

Preț de câteva clipe regele tăcu, cu privirea adâncită în gânduri zbuciumate. Apoi, revenind în lumea cea reală, întrebă cu voce tristă:

- Ce trebuie să fac, Creatorule, cum să scap de păcatul pe care-l port în cuget din vina străbunului meu?

- Pentru a scăpa de păcatul trufiei, care a pătruns în cugetul protectorilor Tărâmului întunericului fosforescent odată cu trădarea străbunului tău, rege Ares, urmează să plătești un preț mare, răspunse Creatorul.

- Un preț? Și care este prețul pe care trebuie să-l plătesc? întrebă regele.

- Cincizeci de ani vei fi un muritor ca alții, adică nu vei mai avea puterea întunericului și nici puterea luminii nu te va mai proteja. Vei cârmui doar cu înțelepciunea și cuvântul și vei proteja vietățile celor două tărâmuri cu prețul vieții tale. Dacă în acești ani te vei arăta demn de încrederea pe care ți-am acordat-o și vei supraviețui pericolelor, puterea luminii și cea a întunericului se vor întoarce. Sămânța trufiei va fi stârpită pentru totdeauna din cugetul tău și al urmașilor tăi. Ești gata să accepți prețul pe care ți-l cer, rege Ares? întrebă Creatorul.

Fără să stea pe gânduri, regele Ares se grăbi să-i răspundă:

- Sunt gata să accept orice mi-ai cere, Creatorule. Fără puterea magică voi face tot ce pot să protejez cu ajutorul înțelepciunii această lume minunată. Fără principesa Selia însă eternitatea sufletului meu nu are nici un rost.

- Și dacă în acești 50 de ani nu vei reuși să scapi de flagelul trufiei? Sau vei fi omorât? întrebă Creatorul. Din cine se va naște noua protectoare?

- Mai bine mor și rătăcesc în neștire pe tărâmul umbrelor nefericite, decât să exist o veșnicie fără cea pe care mi-ai ursit-o, Creatorule, răspunse fără să șovăiască regele.

Auzind răspunsul protectorului Ares, Creatorul tăcu, fixându-l cu o privire îngândurată. Într-un final vorbi:

- Ești sigur de cele ce spui, rege Ares? Poate mai ai nevoie de timp, să cugeți? Tu ești regele protector, adică porți răspundere pentru viața tuturor creaturilor din cele 9 regate. Fără puteri magice nu-ți va fi ușor să-i protejezi pe toți, mai ales că zeul Chaos a reușit să fugă în Universul paralel, de unde poate reveni oricând se va deschide poarta dintre două Universuri.

- Sunt mai mult ca sigur, Creatorule, răspunse cu voce hotărâtă protectorul. Având-o alături pe principesa Selia, sunt sigur că vom reuși să protejăm viața și să asigurăm liniștea și armonia în lumea minunată a celor două tărâmuri.

- Fie! spuse Creatorul și întinse mâna dreaptă spre rege.

O spirală de lumină aurie, împletită cu scântei albastre, îl prinse în vârtej pe regele Ares. Preț de câteva clipe se roti atât de repede în jurul lui, încât cei prezenți nu vedeau decât un cilindru mișcător de lumină, din care se revărsa o ploaie de scântei albastre și argintii. Apoi lumina se retrase ca o săgeată spre cer, luând cu ea puterile lui magice.

- Din clipa aceasta nu mai ai puterea magică a luminii și a întunericului, rege Ares, se auzi, îndepărtându-se, vocea Creatorului. Ești un simplu muritor.

Imediat ce Creatorul rosti această frază, cei doi crini imprimați pe fruntea regelui se stinseră. Regele privi trist spre principesa care continua să doarmă somnul neființei pe platforma din marmura albă. Apoi se lăsă încet în genunchi, o sărută pe buze și o ridică în brațe, vrând s-o ducă în palat. Preotul suprem însă i-atinse ușor umărul cu mana și-i spuse cu amărăciune în voce:

- Principesa trebuie să întâmpine zorii afară, cu fața spre răsăritul soarelui, rege Ares.

Regina Hestia ordonă unui slujitor să aducă un jilț moale. Jilțul, tapisat cu mătase argintie, fu așezat spre răsăritul soarelui. Regele așează cu grijă principesa în jilț și-i îndreptă pletele, netezindu-i cu tandrețe obrazul palid. Apoi privi spre orizont cu nerăbdare. Nicicând în viața lui nu-și dorise atât de mult să vadă răsăritul soarelui. Se ruga de soare cu lacrimi în suflet să se deștepte și să trimită în grabă spre lumea celor două tărâmuri o rază caldă, o rază care ar fi trezit-o din somnul neființei pe fermecătoarea principesă. Noaptea însă continua să-și poarte în voie pasul pe Tărâmul luminii și tăcerea, care se lăsase brusc ca o povară apăsătoare peste palatul regal și grădină, era atât de încordată, atât de glacială, încât părea că iată-iată va exploda în mii de strigăte de îndurare. Totul în jur era înțepenit în așteptare. Torentele de raze multicolore, care țâșnise fără încetare din cele șase turnuri, se transformară încet în luminițe slabe. Grădina și curtea palatului fură învăluite de o mână tainică într-o lumină blândă, catifelată, de parcă cineva ar fi dorit să protejeze somnul principesei. Stelele încetară să mai cânte simfonia nopții, iar luna cea mica se ascunse după orizont. Doar luna cea mare mai continua să domine tainele nopții, lunecând lin spre colinele care negreau în depărtare ca un zid de nestrăbătut.

După vreo oră orizontul, la început abia-abia, apoi din ce în ce mai tare, începu a se înroși. Mai sus culoarea roșie se dizolva în albastrul întunecat al cerului de noapte, transformându-se în portocalie și galbenă. Priveliștea era minunată. Un roșu purpuriu pe linia de orizont, care trecea lin în portocaliu, apoi în galben și, în cele din urmă, într-un albastru verzui. Se mai scurseră vreo 30 de minute și orizontul fu străbătut de o rază aurie, care porni ca o săgeată spre tărâmul luminii. Raza se opri pe chipul palid al principesei, apoi se stinse. O altă rază și mai strălucitoare străpunse orizontul și alergă spre Tărâmul luminii. Apoi un mănunchi întreg de raze țâșniră de după orizont, colorând cerul în albastru gălbui. Una din raze se opri pe pletele principesei, făcându-le să strălucească de parcă ar fi fost din aur. Apoi raza alunecă încet pe fața ei ca marmura de albă și îngădui câteva clipe pe buzele-i întredeschise. O altă rază se opri pe fruntea-i, luminând-o. În clipa aceea se produse un miracol. Crinul luminii, imprimat pe fruntea principesei Selia, se aprinse și începu a străluci din ce în ce mai tare. Trecură clipe numărate și din crinul întunericului se revărsară mii de steluțe argintii și albastre. O altă rază i-atinse din nou buzele și toți văzură că raza adusese cu sine o steluță sclipitoare. Încet-încet steluța cobora din rază spre fața principesei. Ajunsă deasupra buzelor întredeschise, steluța se opri. Rămase o frântură de secundă nemișcată, apoi, cu o mișcare bruscă,

pătrunse în gură. Mai trecură câteva clipe și principesa trase adânc aer în piept. Genele îi tremurau ușor. Paloarea morții se topi într-o clipită și obrajii i se îmbujorară. Selia deschise larg ochii și privi în jur, zâmbi luminii soarelui și spuse:

- Mă bucur să revăd lumina soarelui!

- Bine te-ai întors printre noi, copila mea scumpă, zise, printre lacrimi de bucurie, regina mamă, îmbrățișându-și fiica. M-a durut mult să te știu plecată în lumea spiritelor candide.

Văzând-o revenită în lumea celor vii, mulțimea începu a jubila. Mii de voci doldora de bucurie sparseră tăcerea și se înălțară, asemeni unui stol de păsări, spre cerul scăldat în zorii dimineții.

- Viață lungă și prosperă protectoarei Selia! răsunau din toate părțile vocile celor prezenți în curtea palatului.

- Viață lungă și înțelepciune protectorului Ares și principesei Selia, zise preotul suprem al templului înțelepciunii.

Mulțimea strigă într-o voce puternică, care umplu văzduhul:

- Viață lungă și înțelepciune regelui Ares și principesei Selia!

Părea că toată fericirea de pe lume și o nețărmurită bucurie își dădură întâlnire în curtea palatului reginei Hestia. Spiridușii aruncau pălăriile lor țuguiate în aer, silfidele de pe ambele tărâmuri se apropiară în zbor de principesă și o sărutau fără încetare. Sute de minuscule făpturi minunate cu plete negre și plete de aur zburau asemeni unui roi multicolor de fluturași în jurul noii protectoare. Stelele, care deveneau din ce în ce mai palide, începură să-și cânte din nou simfonia. Faunii își scoaseră din buzunare flautele și sunete fermecătoare se contopiră cu simfonia stelelor, dând naștere unei cântări divine. De principesă se apropiară și cei doi unicorni și-i atinseră fruntea cu coarnele lor magice. Principesa netezi coama unicornului luminii, apoi a unicornului întunericului fosforescent și zise, privindu-l cu ochi rugători:

- Aș avea o mare rugăminte, magică făptură a Creatorului.

Unicornul negru scutură mândru coama ce strălucea în mii de scântei, luminată de zorii dimineții, necheză încet și spuse:

- Știu ce vrei să-mi ceri, protectoare Selia.

- Știi? întrebă uimită principesa. Cum poți să știi?

- Sunt o făptură magică. Sunt gata să fac pentru tine orice mi-ai cere.

- Și care-ți este răspunsul? întrebă principesa.

Unicornul întunericului privi spre regele Ares, apoi întoarse capul spre principesa Selia și spuse:

- Cât timp regele Ares va respecta cu strictețe legea supremă a spațiului nemărginit și va cârmui cu înțelepciune cele nouă regate ale celor două tărâmuri, eu voi fi alături de el. Îl voi proteja de energii negative și creaturi monstruoase. Dar dacă protectorul nu se va ține de cuvânt, mă voi întoarce pentru totdeauna pe pajiștea stelară de lângă templul întunericului.

Selia își încolăci brațele în jurul gâtului unicornului întunericului fosforescent și-l sărută. Apoi se uită, zâmbind senin, spre Ares, care o privea tăcut, cu o umbră de jenă pe față. Prinzându-i privirea senină, regele zise:

- Îți rămân dator pentru toată viața, principesă Selia. Nu meritam sacrificiul tău. Acum că mi-am pierdut puterile magice, îmi va fi mai greu să protejez această lume, dar nu disper. Avându-te alături, sunt sigur că voi reuși.

- Vietățile celor două tărâmuri au nevoie de înțelepciunea și vitejia ta, rege Ares, nu de puterile tale magice. Dacă porți zidită în suflet iubirea și înțelepciunea divină, vei fi în stare să protejezi, fără puteri magice, lumea miraculoasă a celor două tărâmuri, spuse principesa.

- Ai acceptat să protejezi cu prețul vieții tale viața în lumea celor două tărâmuri, rege Ares, interveni preoteasa Doima. Creatorul e mare și iertător. El te-a iertat pentru trufia pe care ai manifestat-o timp de mai mulți ani. Creatorul ți-a dat o șansă și eu aș vrea să cred că tu te vei arăta demn de încrederea care ți-a fost acordată. Voi fi mereu alături de tine, rege Ares și te voi susține în toate, cu condiția că vei face doar fapte bune. Și unicornul negru, și cel al luminii, și regii, și reginele celor două tărâmuri, elfii, ondinele, spiridușii și faunii, zburătorii și zânele, cele două regine ale păsărilor și spiritele copacilor, cu toții te vom ajuta, rege Ares, să plătești prețul trădării străbunului tău. Rămâne să te arăți a fi dârz și să cârmuiești cu dreptate și înțelepciune.

Protectorul Ares se răsuci în călcâie și, înclinând cu demnitate capul, se adresă oaspeților, prezenți în curtea încăpătoare a palatului reginei elfilor, cu voce răspicată și tunătoare, să fie auzit și înțeles de către toți:

- În fața reprezentanților popoarelor celor două tărâmuri, în fața regilor și reginelor, a popoarelor magice ale pădurilor, apelor, aerului și munților, în fața preotului suprem al templului înțelepciunii și a celor două preotese și cu plecăciune în fața principesei Selia, viitoarea mea regină, jur să protejez cu prețul vieții mele cele nouă regate ale celor două tărâmuri și să nu-mi cruț puterile în numele adevărului și prosperității. Jur să cârmuiesc cu înțelepciune și să respect legea supremă a spațiului nemărginit. Voi avea grijă ca în lumea noastră să nu-și mai găsească loc ura, trufia, invidia și dușmănia. Toți împreună și cu ajutorul creatorului vom făuri o lume unde legea supremă va sta în capul mesei, unde cel slab va fi protejat de cel puternic, unde dreptatea va fi împărțită în mod egal celui slab și celui puternic.

Apoi veni rândul protectoarei Selia să vorbească în fața oaspeților.

- În fața aleșilor oaspeți, reprezentanți ai celor nouă regate, jur să folosesc cu înțelepciune și dreptate puterile magice pe care mi le-a dat Creatorul, pentru binele și prosperarea lumii celor două tărâmuri, spuse cu voce melodioasă principesa. Jur să protejez și să stimez viața, acest dar divin fără de preț. Jur să respect legea supremă a Creatorului și să cultiv în sufletele tuturor iubirea și frumusețea divină, fără de care lumea noastră nu ar putea exista. Promit să fiu mereu alături de protectorul Ares, să-l susțin în fapte bune și să-l protejez de primejdii în anii de încercare, își termină discursul principesa Selia și, închinându-se elegant în fața oaspeților, se retrase lângă regina Hestia.

Regina îi apucă de mâini pe cei doi protectori și zise:

- Cinstiți oaspeți, vi-i prezint pe protectorii celor două tărâmuri, regele Ares și viitoarea regină Selia. Ei vor proteja 200 de ani lumea de basm pe care ne-a dăruit-o Creatorul, asigurându-ne nouă tuturor pacea, liniștea și armonia, fără de care lumea noastră s-ar prăbuși în haos. Să le urăm domnie liniștită, înțelepciune și prosperitate! Acum când totul s-a clarificat, e timpul să înceapă balul. Sunteți cu toții invitați în sala mare a palatului să servim din bucate alese și să ne veselim.

Cât ai clipi din ochi, sala mare, sclipind de podoabe minunate, a palatului reginei elfilor se umplu de lume bună. Mesele se îndoiau de bucate alese, vinul curgea gârlă și muzica cânta fără încetare. Balul a fost deschis de către regele Ares și principesa Selia, care au dansat valsul stelelor. Îmbrăcată în rochie din stofă vaporoasă, țesută de preotesele luminii și preotesele întunericului din raze de soare și raze de stele, cu coroana din flori ale luminii și flori ale întunericului strălucind în pletele-i de aur, principesa Selia era mai frumoasă decât însăși frumusețea. Cu plete negre, licărind în mii de scântei argintii și ochi adânci ca necuprinsul veșniciei, regele Ares părea un misterios zeu al nopții. Trei zile și trei nopți în șir a ținut balul.

Trei zile și trei nopți în șir au mâncat, au băut și s-au veselit oaspeții adunați la încoronarea protectoarei Selia. Regina Hestia nu se mai sătura să-și admire fermecătoarea fiică, iar regele Ares radia de fericire.

În zorii celei de-a patra zi, principesa Selia și regele Ares au ieșit pe o terasă, să admire primele raze ale soarelui. Stăteau îmbrățișați, privind spre orizontul care se colora încet-încet în roșu. Liniștea era adâncă și natura mai continua să doarmă. Deodată se auzi abia șoptit o voce. Părea că vocea venea din depărtare mare. Auzind vocea, Selia tresări.

- Ce te neliniștește, principesă Selia, o întrebă îngrijorat regele Ares.

- Am auzit abia șoptit o voce, care mi s-a părut cunoscută. O voce care părea că vine din Universul paralel.

- O voce din Universul paralel? întrebă uimit regele Ares. Cum ar putea s-ajungă până la noi o voce din Universul paralel?

- Ascultă, șopti Selia, ducând degetul arătător la gura regelui. Auzi o voce care cere ajutor?

Regele Ares își încordară auzul. Din mare depărtare venea spre ei o șoaptă:

- Zeul dezordinii primordiale și al morții fără de viață a pătruns în Universul nostru. Viața pe planeta Terra este în mare pericol. Ajută-ne, protectoare Selia! Ajutăăăă-nnnneeee!

Era vocea Marelui Lup Alb, spiritul protector al pădurilor de pe planeta Terra.

Sfârșit